

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Martin Amis

Londra'da Bir Park

ROMAN

Çeviren: Dost Körpe

LONDRA'DA BİR PARK

Martin Amis On iki roman, iki kısa öykü, altı kurmaca olmayan eserin yazarıdır. Londra'da yaşamaktadır.

Kitapları: *The Rachel Papers* (1973, *Rachel Dosyası*, Gendaş), *Dead Babies* (1975), *Success* (1978, *Başarı*, Gendaş), *Other People* (1981), *Money* (1984), *The Moronic Inferno* (1986), *Einstein's Monsters*, (1987), *London Fields* (1989, *Londra'da Bir Park*, YKY, 2010), *Times Arrow* (1991), *Visiting Mrs. Nabokov* (1993), *The Information* (1995), *Night Train* (1997), *Heavy Weather and other Stories* (1998), *Experience* (2000), *The War Against Cliché* (2001), *Koba the Dread: Laughter and the Twenty Million* (2002), *Yellow Dog* (2003), *House of Meetings* (2006), *The Second Plane: September 11, 2001-2007* (2008), *The Pregnant Widow* (2010).

Dost Körpe 1972'de İstanbul'da doğdu. Boğaziçi Üniversitesi İş İdaresi Bölümü'nde okudu. İÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1991 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Kitabı Ödülü'nü kazandı. *Zaman Sona Ermeli* (1993, Öykü, Era), *Günaht Yiyen* (1996, Öykü, Metis) ve *Kıyı* (1998, Şiir, Şiir Atı) adlı kitapları yayımlandı. Poe, Blake, Shelley, Burgess, James Herbert, Lovecraft, Dickinson gibi yazar ve şairlerden çevirileri bulunmaktadır.

MARTIN AMIS

Londra'da Bir Park

Çeviren:
Dost Körpe

Roman

Yapı Kredi Yayınları - 3074
Edebiyat - 914

Londra'da Bir Park / Martin Amis
Özgün adı: London Fields
Çeviren: Dost Körpe

Kitap editörü: Begüm Kovulmaz
Düzeltili: Deniz Akhan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Haramidere - Avcılar / İstanbul

Çeviriye temel alınan baskı: Vintage International, 1991
1. baskı: İstanbul, Mart 2010
ISBN 978-975-08-1759-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2009
Sertifika No: 12334
Copyright © 1989 by Martin Amis

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm: Katil • 11
2. Bölüm: Maktul • 24
3. Bölüm: Aldatan • 38
4. Bölüm: Çıkmaz Sokak • 58
5. Bölüm: Olay Ufku • 81
6. Bölüm: Hilenin Kapıları • 100
7. Bölüm: Dolandırıcılık • 124
8. Bölüm: Tanrı'yla Çıkmak • 144
9. Bölüm: Durum Gerçekten İyi • 164
10. Bölüm: Keith Talent'ın
Dairesindeki Kitaplar • 193
11. Bölüm: Nicola Six'in
Öpücüklerinin Ahengi • 219
12. Bölüm: Guy Clinch'in Uyduğu Senaryo • 248
13. Bölüm: Pek Farkında Değillerdi • 282
14. Bölüm: Çimdikleme Oyunu • 307
15. Bölüm: Saf İçgüdü • 331
16. Bölüm: Üçüncü Şahıs • 355
17. Bölüm: Cupid'in Üniversitesi • 379
18. Bölüm: Bu Sadece Bir Deneme • 404
19. Bölüm: Kadınlar Tuvaleti ve Erkekler Tuvaleti • 428
20. Bölüm: Kaygı Oyunu Oynamak • 452
21. Bölüm: Aşk Hızında • 477
22. Bölüm: Korkunç Gün • 505
23. Bölüm: Benimle Birlikte Geri Dönüyorsun • 527
24. Bölüm: Son Gün • 536
- Son Mektuplar • 540

NOT: Kitabın ismi hakkında iki çift laf etmek istiyorum. Aklıma çeşitli seçenekler geldi. Bir süre *Zamanın Oku* ismini zihnimde evirip çevirdim. Sonra *Milenyum*'un harika bir şekilde cüretkârca olacağını düşündüm (genel bir kanı: Bu aralar *her şeye Milenyum* deniyor). Hatta gecenin geç bir vakti *Aşkın Ölümü*'nü bile düşündüğüm oldu. Sonunda en ciddi alternatif, hem ürkütücü hem de son derece ilginç gelen *Maktul*'dü. Sonra kararsızlığa kapılıp *Londra'da Bir Park ya da Maktul: Son Versiyon* şeklinde taviz verdim...

Ama gördüğünüz gibi anlatıcıma alaycı bir şekilde inanç duymayı sürdürdüm, ki kendisi bana iki tür kitap ismi... iki sınıf, iki tarz bulunduğunu anımsatmaktan mutluluk duyardı şüphesiz. Birinci tür kitap isminde, zaten kitapta bulunan bir şey seçilir. İkinci tür isim, zaten hep orada olan bir şeydir. Her sayfada yaşayan ve soluyan ya da çabalayan bir şey. Aklıma gelen seçeneklerin (ki uykularımı kaçırdılar) hepsi birinci türden-di. *Londra Parkı* ise ikinci türden. Bu yüzden kitaba *Londra'da Bir Park* diye-lim. Bu kitabın ismi *Londra'da Bir Park*'tır. *Londra'da Bir Park*...

M. A.
Londra.

Bu gerçek bir öykü, ama Şimdi gerçekten olduğuna inanamıyorum.

Üstelik bir cinayet yks. Őansıma inanamıyorum.

İŞin en tuhafı bir aşk öyküsü (sanırım), yüzyılın bitiminde, lanet olsun, bu kadar geç bir zamanda.

Bu bir cinayetin yks. Henüz iŐlenmedi. Ama iŐlenecek. (İŐlense iyi olur.) Katili biliyorum, maktulü biliyorum. Zamanı biliyorum, mekânı biliyorum. Sebebi (*kızın* sebebini) biliyorum ve yöntemi biliyorum. Aldatanı, budalayı, zavallı çocuğu ve tamamen mahvolacak olanı biliyorum. Ayrıca istesem bile onları durduramam sanırım. Kız lecek. Bunu hep istemişti. İnsanlar bir kez *başladılar* mı onları durduramazsınız. İnsanlar bir kez *yaratmaya başladılar* mı onları durduramazsınız.

Ne büyük bir armağan. Bu sayfanın birkaç yerinde minnet gözyaŐlarımın lekeleri var. Romancıların elinde genellikle bu kadar iyi malzeme olmaz, değil mi, gerçek bir Şey olduğunda (bütünlüklü, dramatik, çok satabilecek bir Şey) ve onu yazdıklarında?

Sakin kalmalıyım. Zaman sınıırım var, unutmayın. Ah, yaratıcılık kaygısı. Birisi hassas parmaklarla kalbimi gıdıklıyor. Ölüm insanların akıllarında epey yer etmiş.

 gün önce (değil mi?) gece geç vakitte New York'tan uçağa bindim. Uçaktaki tek yolcu bendim diyebilirim. Yayıldım, hostesi sık sık çağırıp kodein ve soğuk su istedim acınacak bir halde. Ama bütün gece uçuŐları gibi bu da rahatsız bir yolculuktu. Off, işe bak. Tanrım, Baskervillelerin Köpeği'ne dönmüŐüm resmen... Benim saatimle sabah 1.30'da sarsıntıdan kan ter içinde uyanınca bir pencere yanı koltuğuna geçip parlak sislerin arkasında geçit törenindeki alaylarmıŐçasına hizaya girmiş duran tarlaları, İngiltere kadar büyük bir orduya benzeyen i

karartıcı ilçeleri seyrettim. Sonra örümcek ağı gibi gergin ve ayrıntılı olan Londra belirdi. Uçaktaki tek yolcu bendim çünkü akli başında hiç kimse bu aralar, şimdilik Avrupa'ya gelmek istemez; herkes diğer yöne gitmek istiyor, Heathrow havaalanından anlaşılabileceği gibi.

Havaalanı leş gibi uyku kokuyordu. Uyku şehri. Leş gibi uyku ve uykusuzların kaygılarıyla huzursuzlukları ve engellenmiş kaçışlar kokuyordu. Çünkü gecenin ortasında hepimiz var oluşla mücadele eden şairler ya da bebeklerizdir. Havaalanının Geliş bölümünde ben hariç pek kimse yoktu. Herkes Gidiş bölümündeydi. Bir koridorda uzun süre durup da banttın okunan talimatları dinlerken aşağıya, şafak yağmurunun katmerli hakaretinin arasından park alanlarına ve pistlere baktım: Hepsinde yüzgeçleri dik köpekbalıkları, sapan balıkları, güneşleniciler, büyük beyazlardılar – katildiler. Her biri katildi.

Daireye gelince – doğrusu nefesimi kesiyor. Ciddiyim. Kapıdan girince *he he he* diyorum. Buraya bayılıyorum. Bütün bunlar *New York Kitap Eleştirileri* bölümündeki bir şahsi ilan sayesinde mi? Benim için iyi bir anlaşma oldu kesinlikle. Evet, Mark Asprey'yi cidden adamakıllı kazıkladım. Odalarda ağır ağır gezinirken, Hell's Kitchen'daki yamuk yumuk, kutu gibi evimi utançla düşünüyorum. Sonuçta o da bir yazar ve evler birbirlerine tamamen değilse bile biraz daha benzer olsalar kendimi daha mutlu hissederdim. Gerçi dekorasyonun zevksiz olduğundan ben bile şüpheleniyorum. Mark Asprey ne yazıyor? Müzikaller mi? Hoş mesajlar yazıyor. "Sevgili Sam: Hoşgeldin!" diye başlıyor onunki.

Dairedeki hiçbir şey sadece pratik ya da konforlu olmakla yetinmiyor. Tuvalet fırçası bıyıklı bir asa. Mutfak muslukları gargoylelerle dolu. Burada sabah kahvesini Çerkez dansçı kızların tutuşturulmuş yellenmeleriyle ısıtan biri kalıyor belli ki. Bay Asprey bekâr: Orası kesin. Örneğin duvarlarda bir sürü imzalı fotoğraf var – mankenler, aktrisler. Yatak odası bu açıdan İki İtalyan adlı restoranı andırıyor. Oysa bu herif Londralı; ayrıca övdükleri makarnası değil. Titiz bir el yazısı ve halkalı imza: Kendini efsanevi, hassas boynundan asmışçasına.

Bütün bunların üstüne bir de adamın arabasını kullanıyorum, A noktasından B noktasına gitmek için yararlandığı araç yol kenarında beni uysal uysal bekliyor. Mark Asprey bıraktığı mesajda benden araba adına özür diliyor, kendisinde daha iyi, çok daha iyi bir tane bulunduğunu, sayfiye evinde ya da sayfiye konağında durduğunu belirtiyor. Dün sendeleyerek çıkıp arabaya göz attım. Tasarımı son model olan araba, taş grisi bir görümezlük hali için çabalıyor. Kendisini incelememi bile hadsizce ve utanç verici buldu. Özellikleri arasında sahte çentikler, motor kapağında küçük bir peruk gibi duran ve kazınabilen paslı bir kısım ve boyasının her tarafına yapıştırılmış anahtar çizdiği çıkartmaları var. Bir İngiliz stratejisi: Kıskançlığa baştan önlem almak. Son on yılda işler hem değişmiş, hem aynı kalmış. Londra'nın bar havası artmış kesinlikle: Duman ve inşaat kumuyla tozu, kesif tuvalet kokusu, berbat bir halıya benzeyen sokaklar. Etrafa bakınmaya başlayınca şaşıracağım şeyler olacak şüphesiz, ama İngiltere'nin hangi yönde ilerlediğini bildiğimi hep hissettim. İnsanın seyretmek istediğiye Amerika'ydı...

Arabaya binip turladım. *Turladım* dememin sebebi, daireye döndükten sonra on dakika boyunca başımın dönmesinin sebebini açıklamaya çalışmak. Baş dönmesinin şiddetinden etkilenmiştim. Baş dönmesi ve yeni bir mide bulantısı, ahlaki bir mide bulantısı, her türlü ahlakın kaynağı olan bağırsaklardan gelen bir bulantı (utanç verici bir rüyadan uyanıp dehşetle ellerinizde kan izi aramak gibi). Ön yolcu koltuğunda, paçavraya dönmüş zarif bir beyaz ipek fuların altında, ağır bir İngiliz anahtarı duruyor. Mark Asprey bir şeylerden korkuyor olmalı. Londra'nın yoksullarından korkuyordur.

Dairede üç gün kaldıktan sonra hazırım – yazmaya hazırım. Parmak eklemlerimin çıtırtılarını dinleyin. Gerçek hayat o kadar hızlı geliyor ki daha fazla oyalanamam. İnanılmaz bir şey. Titizlik işkencesiyle geçen yirmi yıldan sonra, başlamamakla geçen yirmi yıldan sonra ansızın yazmaya hazırım. Aslında bunun tuhaf davranma yılı olacağı baştan belliydi zaten. Yerinde bir alçakgönüllülükle ve ihtiyatla şunu söyleyeyim ki, elimde gerçekten akıcı, kısa bir macera romanının malzemesi var. Bir bakıma

orijinal de. Katil kim tarzı değil. Daha çok sebepleri irdeleyen türden... Kendimi hasta ve mest olmuş hissediyorum. Kendimi çok acemi hissediyorum. Romancıdan çok, gerçek hayatın ayrıntılarını not eden titiz bir rahibim galiba. Ayrıca teknik açıdan bakılınca bir suç ortağıyım sanırım, ama şimdilik bütün bunları boşverelim. Bugün uyanınca şöyle düşündüm: Londra bir örümcek ağıysa ben neyim? Belki de sineğim. Sineğim.

abuk. Maktulle, kızla, yani Nicola Six ile başlarım diye farz etmiştim hep. Ama hayır, bu pek uygun düşmez. Kötü adamlarla başlayalım. Hı hı. Keith'le. *Katille* başlayalım.

1. Bölüm: Katil

Keith Talent kötü bir adamdı. Keith Talent çok kötü bir adamdı. Hatta adamların en kötüsüydu denebilir. Ama *gelmiş geçmiş* en kötü adam değildi. *Daha* kötü adamların görüldüğü olmuştu. Nerede? Örneğin CostCheck'in sıcak ışığında, araba anahtarları, bej bir atlet, kapıda itiş kakış, pis bir tehdit ve sızlanan zenci kadının boynuna inen bir dirsek darbesi, sonra da içinde sarışın bir kadının beklediği paslı arabaya binip sıradaki işlerini halletmeye giderler, ne yapacaklarsa yaparlar. Bu en kötü adamların ağızları – gözleri. O gözlerde gülümsemeyen minik bir evren vardır. Hayır. Keith *o kadar da* kötü değildi. İyi tarafları vardı. İnsanlardan önyargıyla nefret etmezdi. En azından bakış açısı hesapsızca, çaresizce *çokırkılıydı*. Tuhaf renkli kadınlarla girdiği yakın ilişkiler onu az çok yumuşatmıştı. Ona iyi yönlerini kazandıran kadınların hepsinin isimleri vardı. Fetnabları ve Fatmaları tanımıştı, Nketchileri ve Iqbalaları, Michikoları ve Boguslawaları, Ramsarwateeleri ve Rajashwarisleri – Keith bir bakıma görmüş geçirmiş bir adamdı. Kömür karası zırhındaki çatlaklardı bunlar: Tanrı hepsini korusun.

Keith kendisi hakkındaki diğer hemen her şeyden hoşlanırsa da, iyi taraflarından nefret ederdi. Bunları en büyük eksikliği – tek trajik kusuru olarak görürdü. Beklenen an geldiğinde, Bristol'daki M4 yolunda bulunan fabrikanın yükleme sahasındaki ofiste, iri suratını kaşındıran bir naylon çorapla gizlemişken ve yanındaki gururlu kadın titreyen başını ona sallarken ve Chick Purchase'la Dean Pleat ona "*Vur. Vur*", diye haykırırlarken (ço-

rapların ardındaki ağızlarının hareketleri hâlâ aklındadır), Keith potansiyelinin doruğuna ulaşmayı kesinlikle başaramamıştı. Asyalı kadını sopayla vura vura dizlerinin üstüne çökertmeyi ve üniformalı adam kasayı açana kadar kadını dövmeyi sürdürmeyi başaramamıştı. Neden başarısız olmuştu? Neden Keith, neden? Aslında kendini hiç iyi hissetmemişti: Gecenin yarısını bir sokakta, geçiren suçluların ayaklarıyla ısınmış bir arabada uykusuz geçirmişti; ne kahvaltı yapmış, ne tuvalete gitmişti; üstüne üstlük şimdi ne tarafa baksa yeşil çimenler, diri ağaçlar, sıra sıra uzanan tepeler görüyordu. Üstelik Chick Purchase ikinci bekçiyi sakatlamıştı bile ve Dean Pleat kısa süre sonra tezgâha geri dönüp kendinden emin bir edayla kadına tüfeğinin dipçigiyle vurmuştu. Yani Keith'in vicdan azabı hiçbir şeyi değiştirmemişti – silahlı soygun kariyerinin geleceği hariç. (En tepede hayat zordur, en dipte de zordur; Keith o gün epey itibar kaybetti.) Yapabilse seve seve yapacaktı. Ama... kabiliyeti yoktu işte.

Bu olaydan sonra Keith silahlı soygun işini tamamen bıraktı. Haraç işine girdi. Londra'nın genelinde haraç, uyuşturucular için kavga etmek demektir; Keith'in yuva bellediği Batı Londra'daysa haraç, uyuşturucular için zencilerle kavga etmek demektir – ve zenciler her zaman beyazlardan daha iyi kavga ederler; bunun bir sebebi de bunun *hepsinin* yaptığı bir şey olmasıdır (aralarında sivil yoktur). Haraç işi baskının giderek arttırılmasıyla ve sonunda hükmetmekle yapılır: Uyguladıkları şiddeti sürekli arttırıp düzenli olarak *hayrete* düşürebilen adamlar başarılı olurlar. Keith birkaç kere adamakıllı dayak yedikten ve hastane yemeklerinden hoşlanmaya başladığının ilk belirtilerini sergiledikten sonra, haraç işini kıvıramayacağı sonucuna vardı. Nekahet devrelerinden birinde, Golborne Yolu'ndaki sokak kafelerinden birinde uzun uzun takılırken, Keith'in kafasını bir gizem kurcalamaya başladı. Gizem şuydu. Neden zenci adamların yanında beyaz kızlar (her zaman sarışın olurlardı, her zaman, renk tezatını maksimuma çıkarmak için herhalde) sık sık görülüyordu da, beyaz adamların yanında asla zenci kızlar olmuyordu? Zenci adamlar, zenci kızlarla çıkan beyaz adamları dövüyorlar mıydı? Hayır, en azından pek sık dövmüyorlardı; ama ihtiyatlı olmak gerekiyordu ve Keith'in tecrübelerine göre, öyle ilişkilerin

kalıcı olduğu nadirdi. İşin aslı neydi peki? Sorunun cevabı bir vahiy gibi aniden zihninde belirdi. Zenci adamlar, beyaz adamlarla çıkan zenci kızları dövüyorlardı! Tabii ya. Bu çok daha basitti. Uzun uzun düşündüğü bu meseleden bir ders çıkardı, yüreğinin çoktan kavramış olduğu bir ders. Dayak atacaksanız kadınlardan şaşmayın. Zayıflardan şaşmayın. Keith haraç işini bıraktı. Yeni bir sayfa açtı. Şiddet suçlarından vazgeçtikten sonra işleri tıklarında gitti ve yeni mesleğinin, şiddet kullanılmayan suçlar dünyasının zirvesine düzenli adımlarla çıktı.

Keith *dolandırıcılık* yapıyordu. İşte sokak köşesinde, üç dört meslektaşıyla, üç dört *dolandırıcı* arkadaşıyla duruyor; gülüp öksürüyorlar (hep öksürürler) ve ısınmak için kollarını sallıyorlar; korkunç kuşlar gibiler... İyi günlerde erkenden kalkar ve uzun saatler boyunca çalışır, dolandırıcılık yapmak niyetiyle dışarı, dünyaya çıkar, topluma karışırdı. Keith insanları havaalanlarında ve tren istasyonlarında limuzin servisiyle dolandırdı; Oxford Sokağı'yla Bishopsgate'te kaldırım tezgâhlarında sattığı sahte parfüm ve kolonyalarla dolandırdı (en çok sattıkları Scandal ve Outrage'di); kısa süreliğine kiraladığı dükkânların arka odalarında, pornografik olmayan pornografiyle dolandırdı; ayrıca bütün sokaklarda, ters çevrilmiş bir karton kutunun ya da süt kasasının üstüne koyduğu üç adet hileli iskambil kâğıdıyla dolandırdı: Bul kızı! Sık sık burada ve zaman zaman başka yerlerde de, şiddet suçuyla şiddet içermeyen kardeşi arasındaki sınıır muğlaktı. Keith Başkan'dan üç kat fazla para kazanıyordu ve hiç parası olmuyordu, Portobello Yolu'nun mafya muhasebecilerinin mekânı olan Mecca'da her gün tonla para kaybediyordu. Asla kazanmıyordu. Bazen üstünde koyun derisi mantosuyla işsizlik maaşı kuyruğundayken, başını at yarışı sayfasına eğmişken bu meseleye kafa yoruyor ve sonra arabayla Portobella Yolu'ndaki mafya muhasebecilerinin mekânına gidiyordu. Keith'in hayatı yıllarca böyle geçebilirdi. Tek başına cinayet işleyebilecek biri olmamıştı asla. Maktulüne ihtiyacı vardı. Karton kutunun ya da süt kasasının önünde kaskatı duran yabancılar, ekose kıyafetler giymiş köpek dişli Amerikalılar, yan yan bakan lens suratlı Japonlar – asla kızı bulamıyorlardı. Ama Keith buldu. Keith kızı buldu.

Gerçi hayatında zaten bir kız vardı, geçenlerde kendisine bir çocuk armağan etmiş olan minik Kath. Keith'in gebeliği iyi karşıladığı söylenebilir: Bu durumu şakaya vurmaktan, karısını hastanelik etmenin çok kolay ve yeni bir yolu olduğunu söylemekten hoşlanıyordu. Bebeğe doğduğunda Keith ismini vermeye karar vermişti: Keith Jr. Kath'inse başka fikirleri vardı ilginç bir şekilde. Ama Keith'in kararı kesindi ve sadece bir kez fikrini değiştirir gibi olup, çocuğa iri, yaşlı ve sağı solu belli olmayan Alsas çoban köpeği Clive'in ismini vermeyi düşündü. Sonra fikrini yeniden değiştirip Keith'te karar kıldı... Mavi kundaklı bebek annesiyle birlikte eve geldi. Keith ambülanstan inmelerine bizzat yardım etti. Kath bulaşıkları yıkarken Keith çalıntı sobanın yanına oturup, yeni gelene kaşlarını çatarak baktı. Bebekte bir terslik vardı, büyük bir terslik. Bebekteki terslik, kız oluşuydu. Keith kafa patlattı. "Keithette," diye mırıldandığını işitti Kath, dizleri soğuk muşambaya yerleşirken. "Keithene. Keitha. Keithinia."

"Olmaz Keith," dedi Kath.

"Keithnab," dedi Keith yavaşça, bir keşifte bulunan bir insan edasıyla. "Nkeithi."

"Olmaz Keith."

"... Bu neden böyle sapsarı yahu?"

Birkaç gün sonra, Kath bebeğe ihtiyatla "Kim," demeye devam ettiğinde Keith artık karısına küfretmekten ya da onu öfkeyle duvara çalmaktan vazgeçti. Sonuçta Kim, Keith'in kahramanlarından, Keith'in ilahlarından birinin ismiydi. Ayrıca Keith o hafta herkesi aldatıyor gibiydi, özellikle de karısını. Böylece çocuğun ismi Kim Talent oldu – Kim Talent, minik Kim.

Adam hırslıydı. Hayali zirveye çıkmaktı; gırgır geçmiyordu. Keith hayatının sonuna kadar *dolandırıcılık* yapmak niyetinde değildi. Onun bile moralini bozan bir meslekti. Hem istediği şeyleri, istediği mallarla hizmetleri sadece dolandırıcılık yaparak elde edemezdi, mafya muhasebecilerinin mekânında hâlâ birkaç büyük voli vuramamışken. Keith Talent bu dünyaya biraz özel bir sebeple gönderildiğini seziyordu. Adil olmak adına şunu söylemek gerekir ki, aklında cinayet yoktu, henüz yoktu, belki tüm

düşüncelerle eylemlerden önce gelen hayaletimsi bir *potansiyel* sayılmazsa... Karakter kaderdir. Keith'in "kötü karakterli" olduğu çeşitli sulh yargıçları, kız arkadaşları ve gözetim memurları tarafından sık sık söylenmişti ve bu gerçeği her zaman seve seve kabullenmişti. Ama bu kötü kaderli olduğu anlamına mı geliyordu?.. Kath minik Kim'le ilgilenmek için yataktan apar topar çıkarken Keith bazen erken uyandığında veya gününü kısıtlayan rutin trafikte sıkışıp kalmışken, zihninde alternatif bir vizyonun peşinde koşardı, bir zenginlik, şöhret ve bir çeşit tamamen meşruluk hayalinin – Dünya Dart Şampiyonası'nı kazanma hayalinin.

Keith dartçılık ve okçulukla hayatı boyunca hobi olarak uğraşmış, mutfağın tahta kapısındaki boş kısmı kullanmış, son zamanlardaysa bu konuda ciddileşmişti. Takıldığı barda hep atışlar yapmış ve spor haberlerini takip etmişti tabii: Özel gecelerde (haftada üç dört kez) kanepenin kolluğuna sigaralarını dizip de televizyonda dart seyretmeye hazırlandığında meleklerin şarkı söylediklerini duyabilirdiniz neredeyse. Ama artık ekranın diğer tarafına uzanan hayalleri vardı. Keith çeşitli arkadaşlarının ve hayranlarının tavsiyesine uyarak birkaç ay önce öylesine katıldığı senelik barlar arası yarışmada Serçe Ustaları İlk On Altı listesine girince kapıldığı şaşkınlığı özenle gizlemişti. O yolun sonunda, televizyonda yayınlanacak finale katılma, 5000 poundluk bir çek alma ve yine televizyonda yayınlanacak play-off karşılaşmasını örnek aldığı dart kahramanı, dünyada bir numara olan Kim Twemlow'la birlikte oynama ihtimali vardı. Ondan sonrası, evet, ondan sonrası televizyona kalıyordu.

Üstelik televizyon sahip olmadığı her şeyle ilgiliydi ve tanımadığı, asla benzeyemeyeceği insanlarla doluydu. Televizyon, Keith'in burnunu dayadığı, hafifçe elektriklendirilmiş dev bir vitrindi. Şimdiyse uçuşan tozların, imkânsız ödüllerin arasında bir kapı eşiği veya bir ok veya yaklaşmasını işaret eden bir el (dart tutan) görmekteydi ve her şey – Dart diyordu. Profesyonel Dartçılar. Dünya Çapında Dartçılar. Keith aşağıdaki garajında saatlerce egzersiz yapıyor, daha o gün çaldığı yepyeni bir dart tahtasının tarafsız, yürek burkan güzelliği karşısında gözleri yaşıyor.

Muhteşem anakronizm. Modern suçluların, Keith'in hor gördüğü ışıklar ve aşırılıkları. Spor salonlarına, lüks restoranlara, kalın popüler kitaplara, yabancı ülkelerde tatil yapmaya zamanı yoktu. Hayatında spor yapmamıştı (hırsızlığı, kaçmayı ve dayak yemeyi saymazsanız); bir kadeh şarabı asla bilerek içmemişti (veya sadece artık aldıracak halde olmadığında içmişti); hiç kitap okumamıştı (*Dart: Disiplinin Ustası Olun* hariç) ve Londra dışına hiç çıkmamıştı. Bir sefer dışında. Amerika'ya gittiğinde...

Oraya yine genç bir *dolandırıcı*, yine bir dartçı ve yine Keith isminde olan bir arkadaşıyla, Keith Double'la gitmişti. Uçak tıklım tıklımdı ve iki Keith birbirlerinden yirmi sıra ayrı oturmuşlardı. Korkularını bastırmak için hosteslerin cömertliğinden ve gümrüksüz mallarla dolu çantalarından faydalanıp ölesiye içmiş ve on saniyede bir "Şerefe Keith!" diye bağırıyorlardı. Yedi saatlik yolculuk boyunca bu haykırışı bin kez işiten yol arkadaşlarının ne kadar eğlendiklerini tahmin edebiliriz. New York'ta inmelerinden sonra Keith Talent, Long Island City'deki devlet hastanesine yatırılmıştı. Üç gün sonra, sigara içmek için merdiven boşluğuna topallayarak çıkmaya başlarken, Keith Double'la karşılaşmıştı. "Şerefe Keith!" Zorunlu sağlık sigortası alkol zehirlenmesini karşıladığından herkes mutluydu ve iki Keith dönüş uçaklarına binebilecek kadar erken taburcu olduklarında herkes daha da mutlu oldu. Keith Double artık reklam piyasasındaydı ve Amerika'ya sık sık geri dönüyordu. Keith dönmedi; hâlâ Londra sokaklarında dolandırıcılık yapıyordu.

Dünya ve tarih ona anlamlı gelecek bir şekilde baştan düzenlenemiyordu. Plymouth, Massachusetts plajının biraz ilerisinde bir zamanlar büyük bir kaya vardı, Hacıların ayaklarının Amerika'da değdiği ilk yer olduğu söylenirdi. On sekizinci yüzyılda keşfedilen bu ilk A.B.D. emlak numunesinin, tarihin olması gereken haliyle ilgili beklentileri karşılamak için sahile yaklaştırılması gerekmişti. Keith'i tatmin etmek için, Keith'in biraz olsun gözüne girebilmek için bütün gezegeni düzeltmeniz gerekiyordu; zihninin derinliklerinde büyük manzara değişimleri, muazzam düzenlemeler gerçekleşiyordu. O zaman bile basık suratını ekşitir, dudaklarını büzerdi mutlaka.

Keith katil gibi görünmüyordu. Bir katilin köpeği gibi görünüyordu. (Keith'e hiç benzemeyen köpeği Clive'a saygısızlık etmek gibi olmasın). Keith bir katilin köpeği gibi görünüyordu; bıçaklı katillerin veya ceset hırsızlarının veya mezar soyguncularının hevesli yakın dostu gibiydi. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı – insana bir an için sağlığı, gizlenmiş veya uyuyan veya başka bir esrarengiz sebepten dolayı ortada olmayan sağlığı anımsatıyordu. Gözleri sık sık kanlı olsa da, bakışları deliciydi. Hatta ışık saçıyorlardı. Ayrıca bu tek taraflı ihtişam kesinlikle hoş ya da teşvik edici değildi. Gözleri televizyondur. Suratı aslansıydı, çektiği açlıklardan şişmişti ve yumuşak kürk gibi kuruydu. Keith'in görkeminin tacı olan saçları kalın ve gürdü; ama az önce yıkanmış, doğru dürüst durulanmamış ve üstünde ucuz şampuan kalmış bir halde yapış yapışken, tıklım tıklım bir barda içki ve kirli sarı sigara dumanının sıcaklığıyla ağır ağır kurutulmuş gibi dururdu. O gözler ve şehirli haşinlikleri... Keith Talent'in ödeneksiz bir çocuk hastanesinin (Peter Pan Koğuşu'na Hoşgeldiniz) üzücü neşesi veya bir suçlunun günbatımında bir metro istasyonuyla çiçekçi tezgâhının arasına park edilmiş krem rengi Rolls-Royce'u gibi gözleri, para için verilen muazzam tavizlerle parlardı. Peki ya cinayet? O gözleri – *buna* yetecek kadar kan bürümüş müydü? Henüz hayır, şimdilik hayır. İçinde bir yerlerde o yetenek vardı, ama açığa çıkması için maktulü bulması gerekiyordu. Kızı yakında bulacaktı.

Veya kız onu bulacaktı.

Chick Purchase. Chick. Böylesine meşhur bir kabadayı ve zamparaya hiç yakışmayan bir isim. Charles'tan türetilmiş. Amerikan versiyonu Chuck. İngiltere'deyse *Chick* deniyor anlaşılan. Ne tuhaf isim. Ne tuhaf ülke... Bu sözcükleri ilk bölümü tamamlayışımın ardından huşu dolu bir sessizlikle yazıyorum tabii. Henüz içine derinlemesine girmeye cesaretim yok. Olur mu bilmiyorum.

Henüz tamamen net olmayan sebepler yüzünden neşeli ve kibirli bir üslup takınmış gibiyim. Modası geçmiş ve yoz görünüyor: Keith gibi. Ama unutmayın: Keith modern, modern, modern. Her neyse, giderek ustalaşmayı umuyorum. Ayrıca yakında maktulle yüzleşmem gerekecek.

Onca yıldan sonra oturup cidden edebi kurgu yazmaya başlamanın ne kadar iyi hissettirdiğini uzun uzadıya anlatmak isterdim. Ama abartmaya gerek yok. Bu gerçekten oluyor.

Örneğin Keith'in *dolandırıcılık* yaptığını nereden biliyorum? Çünkü Heathrow'a giderken *beni* dolandırmaya çalıştı. TAKSİ tabelasının altında yarım saattir durmaktaydım ki, koyu mavi Cavalier ikinci turunu atıp kaldırıma yanaştı. İçinden Keith çıktı.

"Taksi lazım mı bayım?" deyip çantamı gayet soğukkanlılıkla, profesyonel bir rutini hallediyormuş gibi aldı.

"Bu taksi değil ki."

"Sorun değil," dedi o zaman. "Buralarda taksi bulamazsın arkadaşım. İmkânsız."

Ücreti sordum ve söyledi: Fahişti.

"Sonuçta limuzin," diye açıkladı.

"Bu limuzin değil ki. Sıradan bir araba."

"Taksimetre açarız ha?" dedi, ama arka koltuğa geçmeye başlamıştım bile ve daha yola çıkmadan derin bir uykuya daldım.

* İng. Piliç, kız. (ç. n.)

Bir süre sonra uyandım. Slough'a yaklaşıyorduk ve taksimetrede £54.50 yazılıydı.

"Slough!"

Dikiz aynasından bana ihtiyatlı, delici gözlerle bakıyordu. "Dur bir saniye, dur bir saniye," demeye başladım. Hastalığının veya durumumun şöyle bir avantajı var. Kendimi hiç bu kadar cesur hissetmemiştim. Beni güçlendiriyor – hissedebiliyorum. Sanki doğru sözcükleri arayıp bulmak gibi, gerekli güçleri bulmak gibi. "Dinle. Buraları bilirim. Buraya Harrods'u ve Buckingham Sarayı'nı ve Stratford-on-Avon'u görmeye gelmedim. Yirmi papele beni Trafalgar Meydanı'na ve *Barnet*'a götür demiyorum. Slough mu? *Yapma*. Beni kaçırmak veya öldürmek niyetindeysen tartışabiliriz. Yoksa beni anlaştığımız fiyattan Londra'ya götür."

Arabayı ağır ağır kenara çekti. Aman Tanrım, diye düşündüm: Cidden beni öldürecek. Dönüp bana suç ortağımıymışım gibi alayla sırttı.

"Ne konuştuksak o," dedi, "ne konuştuksak o – tamam. Uyuduğunu gördüm. 'Uyuyor. İhtiyacı var gibi görünüyor,' diye düşündüm. 'Biliyorum. Bari ben de anama uğrayayım,' diye düşündüm. Bunu boşver," dedi kafasını zalimce bir umursamazlıkla taksimetreye, tuhaf bir tasarımı olan, muhtemelen ev yapımı, şimdi üstünde £63.80 yazan taksimetreye çevirerek. "Çabucak gidip gelsem sorun olmaz, değil mi arkadaşım?" Tek sıra halinde dizili gri karavanları gösterdi. Şimdi yer yer çimenlik, dükkânsız bir çeşit karavan parkında bulunduğumuzu gördüm. "Anam hasta da. Beş dakika sürmez. Tamam mı?"

"Bu nedir?" dedim. Kast ettiğim arabanın teybinden gelen tok sesler ve onları takip eden, bağırarak söylenen sayılar ve arka plandaki alaylarla çığlıklardı.

"Dart," deyip teybi kapadı. "Seni eve davet etmek isterdim ama – anam izin vermiyor. Al. Bunu oku."

Böylece şoförüm anasını görmeye giderken Cavalier'ın arka koltuğunda oturdum. Aslında öyle bir şey yaptığı yoktu. Yaptığı şey (ki sonradan gururla itiraf edecekti), kızın şimdiki hamisi olan ve geceleri çalışan adam yukarıdaki odada efsanevi derin uykusundayken, yarı çıplak Analiese Furnish'i oturma odasında domaltmaktı.

Ellerimde katilin tutuşturduğu dört sayfalık bir broşürü tutuyordum (gerçi henüz katil değildi tabii. Daha epey yolu vardı). Arka kapakta Kraliçe'nin bir renkli fotoğrafına bir parfüm şişesi kabaca montajlanmıştı: Ambrosio'dan "Outrage". n kapaktaysa şofrmn güven vermez bir şekilde gülümseyen bir fotoğrafı vardı. "KEITH TALENT," deniyordu:

- şoförlük ve kuryelik hizmetleri
- Kendi limuzini
- Gazino danışmanı
- Lüks alışverişler
- Dart dersleri verilir
- Milan'ın Ambrosio Parfmleri ve Krklerinin Londra bayisi

Sonra "Scandal", "Outrage" ve daha ucuz Mirage, Disguise, Duplicity ve Sting parfümleri hakkında bilgi veriliyordu ve altta, bir adres ve telefon numarasının yanı sıra, tırnak içinde ve yanlış kullanılmış kesme imleriyle şu yazı bulunmaktaydı: Keith İsmi'mdir, Koku İşi'mdir. Broşürün orta iki sayfası boştu. Katlayıp aylakça orta cebime koydum; ama sonradan benim için paha biçilmez bir değeri olduğunu anladım.

Keith bahçe yolundan badi badi yürüyerek, kemerini iki defa hafifçe düzelterek geldi.

Araba park edildiğinde ve tekrar uyandığımda taksimetrede £143.10 yazılıydı. Uyku ve karavan kokan arabadan ikinci bir uçaktan inercesine yavaşça çıkıp evin karşısında doğrulduım – ev devasaydı, eski bir terminal gibiydi.

"Amerika mı? Oraya bayılırım," diyordu Keith. "New York? Bayılırım. Madison Meydanı. Park Central. Oraya bayılırım." antamı bagajdan çıkarırken duraksayıp yüzünü eşitti. "Bir kilise..." dedi merakla.

"Eskiden bir blėe papazının veya piskopos vekilinin filan konutuymuş." Duvarıda epey yukarıda duran oyma bir paneli gösterdim. Anno Domini. 1876.

"1876!" dedi. "Bütün bunlar *piskopos vekilinin* tekine aitmiş demek!"

Keith'in şimdi piskopos vekillerine olan talebin artık trajik bir şekilde azalmasına kafa yorduğu yüzünden anlaşılıyordu. Eh, insanlar çeşitli piskopos vekillerinin aracılığını yaptığı malları, şeyleri hâlâ istiyorlardı. Ama *piskopos vekillerini* istemiyorlardı.

Keith son derece kibar davranarak çantamı çitli ön bahçeden geçirdi, ben alt kattaki hanımdan anahtarlarımı alırken ayakta bekledi. Şimdi, gündelik hayatta ışık hızıyla pek sık karşılaşılmaz: Şimşek çaktığı zamanlar hariç. Ses hızıysa daha tanındıktır: Uzaktaki çekiçli adam sağolsun. Neyse, bir Mach-2 olayı ani bir olaydır ve Keith'le benim birden sinmemizin nedeni buydu: Çatıların üstünden hızla geçen üç tane jet uçağının toplu titreşimleri. "Tanrım," dedi Keith. Ben de öyle dedim. "Bu ne yahu?" diye sordum. Keith temkinlilikle, hafif bir kibirle omuz silktilti. "Sır perdesi filan yani. Her şeyde bir esrarengizlik."

İkinci bir ön kapıdan girip geniş bir merdivenden çıktık. Dairenin lüks dekorasyonu ve detayları ikimizi de eşit ölçüde etkiledi sanırım. İtiraf etmeliyim ki burası gerçekten muhteşem bir yer. Büyük Presley bile burada birkaç hafta kalsa, Graceland'in zarafetini ve sadeliğini özlemeye başlardı. Keith parlak gözlerini, bir yağmacının zalim ama profesyonel bakışlarını etrafta gezdirdi. O sabah ikinci kez, öldürülmek üzere olabileceğim ihtimalini fütursuzca gözden geçirdim. Keith on dakika sonra buradan çıkardı, içi eşyalarla doldurulmuş çantamı omzuna asmış bir halde. Bunun yerine buranın sahibinin kim olduğunu ve ne iş yaptığını sordu.

Söyledim. Keith inanmamış gibiydi. Bir terslik vardı. "Genellikle tiyatro ve televizyon için," dedim. Şimdi anlaşılmıştı. "Televizyon?" dedi istifini bozmadan. Nedense ekledim: "Ben de televizyon dünyasındayım."

Epey aydınlanmış olan Keith başıyla onayladı. Biraz da sinmişti; o sinmişlik ifadesinin bana dokunaklı geldiğini söylemeliyim. Televizyon dünyasındaki bütün insanlar birbirlerini tanır- lar ve büyük şehirler arasında uçakla mekik dokuyup birbirlerinin dairelerini ödünç alırlar tabii (diye düşünüyordu). Mantıklı. Evet, Keith'in gözlerindeki bütün yüzeysel faaliyetlerin ardında, uydudan televizyon yayınları gibi troposferde dolaşan, her şe-

yin, her şeyin tepesinde mekik dokuyan ilahi elitlerin görüntüsü belirmişti.

“Eee, şey, ben de televizyona çıkacağım. Umarım. Bir iki ay sonra. Dart.”

“Dart mı?”

“Dart.”

İşte o zaman başladı. Üç buçuk saat boyunca yanımdan ayrılmadı. İnsanlar hayret verici, değil mi? Onlara zaman tanırırsanız size her şeyi anlatırlar. Her zaman iyi bir dinleyici olmuştumdur. Her zaman yetenekli bir dinleyici olmuştumdur. Gerçekten dinlemek isterim – neden bilmiyorum. O aşamada hiç ilgilenmiyordum tabii; olup bitenden, tam karşımda şekillenen şeyden haberim yoktu. On beş dakika içinde Keith bana Analiese’den – Iqbala’dan, Trish’ten ve Debbie’den afallatıcı ayrıntılarla bahsediyordu. Karısıyla kızından da az ve öz bir şekilde, ama hiç çekinmeden bahsetmekteydi. Sonra şiddet suçlarından ve Chick Purchase’tan bahsetmeye başladı. Bir de New York’tan. Doğru, ona bol bol bira verdim: Mark Asprey’nin buzdolabının raflarına bombalar gibi dizilmiş kutu kutu biradan ikram ettim. Sonunda yolculuk için benden £25 aldı (özel televizyon tarifesiydi belki de) ve dart şeklinde bir tükenmez kalem verdi ki, şimdi bu sözcükleri onunla yazmaktayım. Ayrıca bana her öğlen ve akşamları Portobello Yolu’ndaki Black Cross’ diye bir barda takıldığını söyledi.

Onu orada bulacaktım tabii. Kız da öyle.

Keith gidince hemen uzandım. Elimde değildi. Yirmi iki saat sonra gözlerimi tekrar açınca sevimsiz ve rahatsız edici bir görüntüyle karşılaştım. Tavan aynasında kendimi gördüm. Yatağın başındaki tahtayla karşı duvarda da birer tane var. Orası bir aynalar odası gibi, bir aynalar cehennemi... Bana gelince – iyi görünmüyordum. Yalvarıyor gibiydim, sanki kendime yalvarmaktaydım. Dr Slizard’ın dediğine göre buna üç ay daha katlanmam gerekiyormuş ve sonra her şey değişecekmiş.

O zamandan beri dışarı çıkıp dolaştığım oldu; evet, birkaç kez titreyerek dışarı çıktım. Sokakta ilk dikkatimi çeken şey (az

* İng. Siyah haç. (ç. n.)

daha üstüne basıyordum) tam İngilizlere özgü gibi geldi: Bütün koyunlardan daha salak bir hayvanın beynini andıran ıslak bir beyaz ekmek somunu. Ama İngiltere şimdilik bazı insanların söylemekten hoşlandığı kadar kötü gelmiyor bana. En azından az çok anlaşılır bir yer. On yıl önce gitmiştim ve neler olmuş? On Yıllık Göreceli Gerileyiş.

Londra bir bar ise ve bütün öyküyü duymak istiyorsanız nereye gidersiniz? Bir Londra barına gidersiniz. Black Cross'taki tek bir an bütün öyküyü harekete geçirdi. Keith çantada keklik. Keith iyi. Şimdi grubumuzdaki üçüncü kişinin, aldatanın, çocuğun, Guy Flinch'in üstünde çalışıyorum, ki gerçekten çok hoş bir insan gibi görünmesi beni dehşete düşürüyor. Yalakalığa epey yetenekli olduğumu fark ediyorum. Ama kız olmasa bunların hiçbiri başlamazdı. Kız olmasa hayatta başlamazdı. Nicola Six mucizeydi, öykünün mutlak ilerleticisiydi. O benim için *mükemmel*. Şimdi de durumun kontrolünü ele alacak.

İngilizler, Tanrı onları korusun, havadan bahsederler. Ama bugünlerde dünyadaki herkes aynısını yapıyor. Şu an hava süperatmosferik ve bu yüzden bir bakıma süpermeteorolojik (ona cidden *hava* diyebilir misiniz?). Bütün yaz böyle devam edecekmiş diyorlar. Onaylıyorum, tek bir yorum katarak. Gerçekleşmek için yanlış seneyi seçti: Tuhaf davranışlar senesini. Dışarıdaki havaya bakıyorum. Hava, yani hâlâ öyle diyebilirsek, genellikle çok güzel, ama beni isteriye yaklaşıyor sanki, şimdi her şeyin yaptığı gibi.

2. Bölüm: Maktul

Siyah taksi tekrar çağrılmaz bir şekilde ve sonsuza dek uzaklaşacak, maktul tarafından şoförüne ücreti ödenmiş ve yüklü bir bahşiş bırakılmış olacak. Maktul çıkmaz sokakta yürüyecek. Kocaman araba bekliyor olacak, maktul yavaşça yaklaşırken farları yanacak. Duracak, motoru çalışırken yolcu kapısı açılacak.

Adamın yüzü karanlıkta olacak, ama maktul yolcu koltuğunun yanındaki kırık pencereyi ve adamın kucağında hazır bekleyen İngiliz anahtarını görecek.

"Gir içeri."

Maktul öne eğilecek. "Sen," diyecek adamı şüphe götürmez biçimde tanıyarak. "Hep sendin."

"Gir içeri."

Ve maktul içeri girecek...

Bu kader ya da durum nedir (belki de, dünyanın sonunun görünüşü gibi, kadınsılığa meyillidir: Kadınsı bir son), *nedir*, maktul olmak ne anlama gelir?

Uzun boylu, esmer ve otuz dört yaşındaki Nicola Six'in durumu, ömür boyu süren ve kendi başına zapt edilemez olmayan bir yanılsamayla yakından ilişkiliydi. Nicola en başından beri, düşünceleri zihninde peş peşe belirmeye başladığından beri, iki tuhaf şeyin farkındaydı. İkinci tuhaf şey, birinci tuhaf şeyi asla kimseye söylememesi gerektiği idi. Birinci tuhaf şeyse şuydu: Olacakları önceden bilebiliyordu. Her zaman değil (bu armağanı saplantılı bir şekilde kullanmıyordu) ve bütün küçük ayrıntıla-

rı değil; ama olacakları önceden bilebiliyordu. Daha en başından bir arkadaşı vardı – Enola, Enola Gay. Enola gerçek değildi. Enola, Nicola Six'in kafasının içinden gelmişti. Nicola tek çocuktuk ve hep öyle kalacağını biliyordu.

Durumun nasıl olabileceğini tahmin edebilirsiniz. Diyelim ki Nicola yedi yaşında ve iki ebeveyni onu başka bir aileyle birlikte pikniğe götürüyor: Güzel Dominique de orada olacak, belki bir arkadaş, tek çocuğun tek canlı arkadaşı. Ama romantik fıkirlere kapılmış ve Enola'yla gayet mutlu olan küçük Nicola gelmek istemiyor (bakın nasıl da çıղlığı basıp sımsıkı tutunuyor!). Gelmek istemiyor çünkü o ikindinin felaketle, kanla, tentürdiyotla ve gözyaşlarıyla sonuçlanacağını biliyor. Sahiden de öyle oluyor. Nicola büyüklerden (güneşin altında dörtgen örtünün etrafında öyle sıkışık bir halde toplanmışlar ki) yüz metre kadar ötede, yeni arkadaş güzel Dominique'le birlikte bir yamacın tepesinde duruyor. Nicola şimdi ne olacağını biliyor tabii. Kız tereddüt edecek veya tökezleyecek: Nicola oyun arkadaşını tutmak için elini uzatırken yanlışlıkla aşağıdaki kayalara ve dikenli çalıllara itecek. Sonra haykırarak koşması gerekecek ve arabayla sessizce bir yere gidecek ve hastane bankında ayaklarını sallayarak, neşesizce dondurma isteyerek oturacak. Sahiden de öyle oluyor. Dört yaşındayken televizyonda uyarıları görmüştü, eşmerkezli yıkım çemberlerini ve Londra'nın bir hedefin merkezi gibi tam ortada durduğunu görmüştü. Bunun da gerçekleşeceğini biliyordu. Eninde sonunda olacaktı.

Nicola iyiiken çok iyiydi. Ama kötüiken... Anne babasına herhangi bir his beslemiyordu: Bu onun sessiz, içsel sırrıydı. Hem zaten birlikte öldüler, ki bunun olacağını hep biliyordu. Öyleyse neden onlardan nefret etsindi ki? Neden onları sevsindi ki? Haberi telefonda aldıktan sonra içgüdüsel olarak arabayla havaalanına gitti. Araba soğuk rüzgârların estiğı bir tünel gibiydi. Bir havaalanı yetkilisi onu VIP salonuna götürdü: İçeride bir bar ve çeşitli ölçülerde sıkıntılı kırk elli kişı vardı. Nicola garsonun verdiği konyağı içti. "Bedava," diye onayladı adam. Bir televizyon tekerlekli sehpayla getirildi. Sonra düşmüş uçağın parçaları ve Fransa tarlalarına dizilmiş ceset torbaları inanılmaz bir şe-

kilde (Nicola bile afalladı) canlı yayında gösterildi. VIP salonunda itiraz edenler ve gördüklerini hararetle inkâr edenler oldu. Yaşlı bir adam üniformalı bir halkla ilişkiler görevlisine dalgın bir edayla para teklif edip duruyordu. Nicola istifini bozmadan biraz daha konyak içerken, insanların ölüme nasıl bu kadar hazırlıksız yakalanabildiklerini merak etti. O gece bağışlanmaz bir pilotla akrobatik seks yaptı. Artık on dokuz yaşındaydı ve evden ayrılalı epey oluyordu. Güçlü, sihirli, kontrolsüz bir şekilde cazibeli olan Nicola henüz güzel değildi. Ama daha şimdiden bir bela rüzgârıydı.

Daha genel bir açıdan ele alındığında –ardında bıraktığı mahvolmuş insanlara, sinir krizlerine, bitmiş kariyerlere, intihar girişimlerine, dağılmış yuvalara (ve son derece sevimsiz boşanmalara) bakıldığında– Nicola'nın geleceği görebilme yetisi, bir iki konuda emin olmasını sağlıyordu: Kimse onu yeterince sevmeyecekti ve onu yeterince sevenler de sevmeye layık değillerdi. Nicola'nın tipik bir aşk ilişkisi, tavan arası dairesinin kapı eşiğinin yakınında, o dönemki sevgilisinin pantolonu dizlerinde, yırtık gömleğinin üstüne yırtık bir ceket geçirmiş halde kordondan kaçmasıyla ve peşinden Nicola'nın (şimdi gecelikli, şimdi külotlu, şimdi yarısı açılmış bir havlunun altında çıplak bir şekilde) adamın gidişini çabuklaştırmak için sövüp sayarak ve bir kül tablasını ustalıkla fırlatarak ya da aşkını özürlerle, okşayışlarla veya kaba kuvvetle geri kazanmak için koşmasıyla sonuçlanırdı. Ama o dönemki sevgilisi her seferinde çeker giderdi. Nicola genellikle sokağa kadar koşardı. Bekleyen arabaya tuğla fırlattığı defalarca olmuştu. Bazen arabaların önüne uzandığı da olurdu. Bütün bunlar hiçbir şeyi değiştirmezdi elbette. Araba her zaman mekanik açıdan mümkün olan son hızla basıp giderdi, bazen geri geri. Nicola'nın erkekleri ve kaçma hızları... Nicola daireye geri dönünce belki kanayan bileklerine pansuman yapar, belki dudağına bir buz kübü (ya da gözündeki şişliğe bir parça çiğ et) bastırarak aynada kendisine, kendisinden geri kalana bakar ve en başından beri haklı olmasının ne tuhaf, ne kadar da tuhaf olduğunu düşünürdü. Böyle biteceğini biliyordu. Sahiden de öyle olmuştu. Bu yüzden, tuttuğu günlük önceden söylenen bir ölümün yazılı kaydıydı, o kadar...

Asla içki içmemesi gereken insanlardan biri olan Nicola epey içerdi. Ama duruma göre değişirdi. Ayda birkaç sabah, gurrudan kaskatı kesilmiş, aspirin (ve düşüncesizce içtiği Bloody Maryler) yüzünden sağırlaşmış bir halde uyandığında kendini ciddi bir şekilde toplamaya karar verirdi: Örneğin akşam yemeğinden önce sadece iki dev kadeh dolusu kokteyl, akşam yemeğinde en fazla yarım büyük şişe dolusu şarap ve yatmadan önce de yalnızca bir duble viski veya hazmı kolaylaştıran sert içkilerden içmeye karar verirdi. Bu yeni rejimi ertesi gün yatma vaktinden önceki viskiye ya da hazım kolaylaştırıcı kadehe kadar sürdürürdü. O zaman yatma vaktine çok var gibi gelmeye başlardı. Yatma vaktinden önce bol bol bağırıp çağırır ve yumruk dövüşü yapardı hep. Peki, ya yattıktan *sonra* veya *ilk* yatışından sonra, yapılacak bir sürü şey kalmışken ne olacaktı? Bu yüzden hep başarısız olurdu. Başarısız olacağını önceden görebilirdi (bunu gayet net görürdü), o yüzden de başarısız olurdu. Nicola Six tek başına mı içerdi? Evet, tek başına içerdi. Kesinlikle. Peki, neden tek başına içerdi? Çünkü *tek başınaydı*. Üstelik şimdi, gece vakti eskisinden de yalnızdı. Asla katlanamadığı şeyin uykudan hemen önceki zaman, uzun günden daha da uzun geceye uzanan yol, zihninin hâlâ faal ve kıpır kıpır olduğu küçük ölüm olduğunu keşfetmişti. Bu yüzden kadehi yuvarlak masaya küt diye koyardı; güya kokusuz olan kül tablasından son bir ince duman yükselirdi; sonra da nefret ettiği uykuya emekleyerek, kirli bir halde giderdi. Böyle bitmesi gerekiyordu.

Diğer bitiş, gerçek ölüm, gelecekte şimdiden var olan son şey, Nicola onunla yüzleşmeye ve onu selamlamaya yaklaştıkça giderek büyümekteydi. Katili nerede görecekti, onu nerede bulacaktı – parkta mı, kütüphanede mi, iç karartıcı kafede mi bulacaktı, yoksa adam sokakta yarı çıplak bir halde, omzunda bir kallas taşıyarak yanından mı geçecekti? Cinayetin bir mekânı, bir tarihi, hatta bir saati vardı: Otuz beşinci doğumgününde, geceyarısını birkaç dakika geçse. Nicola çıkmaz sokağın karanlığında yürüyecekti. Sonra araba, fren gıcirtısı, açılan kapı ve (yüzü gölgeler arasında, İngiliz anahtarı kucağında, bir eli saçından yakalamak için uzanmış) katilin “*Gir içeri. Gir içeri...*” deyişi. Ve Nicola içeri girecekti.

çerdi. Sonucun böyle olacağını bilmesi, girdiği her işi daha ilk haftadan, ilk günden, ilk sabahtan epey gerilimli kılardı... Eski-
den yayıncı sekreterliği, kokteyl garsonluğu, santral memureli-
ği, krupiyelik, turist rehberliği, mankenlik, kütüphanecilik, öpü-
cüklü telgraf ulaklığı, arşivcilik ve aktrislik yapmıştı. Bir aktris
– bu sahada epey ilerlemişti. Yirmilerinin başlarındayken mu-
habirlik yapmış, Royal Shakespeare’de çalışmış, pantomimci ol-
muş, birkaç televizyon piyesinde oynamıştı. Hâlâ bir sandık do-
lusu kostümü ve video kasetleri vardı (zavallı küçük zengin kız,
yeni evlenmiş hayat dolu kız, sis dumanıyla tül perdelerin ar-
dından çıldırtıcı bir şekilde görülen çıplak huri). Aktrisliğin tera-
pi özelliği vardı, her ne kadar dramatik roller iyice kafasını ka-
rıştırırsa da. En çok gürültü komedilerle farslar onu mutlu ediyor-
du. Yetişkinlik hayatının en düzenli dönemi Brighton’da *Jack ve*
Fasulye Sırıği’nda oynadığı zamandı. Erkek rolü yapmak fayda-
lı olmuş gibiydi. Jack rolünü kısa bir blazerle siyah dar pantolon
giyerek ve saçını yukarıdan toplayarak oynuyordu. Milyonlarca
anne, oğullarının neden eve yemyeşil ve yüksek ateşli bir halde
gelip de akşam yemeklerini yemeden yattıklarını merak ediyor-
lardı. Ama sonra Nicola’nın aktris yönü demir attığı yerleri kay-
bedip gerçek hayatın içine salındı.

Belinde bir havluyla aynanın karşısına oturdu; kaba ampül-
lerle çevrelenmiş bu ayna da tiyatro zamanlarından kalma bir
yadigârdı. Yine sırtına düşmanca bakan gözler hissetti. Yüzünü
bir sanatçı gibi boyadı, cenaze renklerine, siyaha, beje, kan kır-
mızısına. Kalkıp yatağa döndü ve yeterince siyah bulmadığı ce-
naze kıyafetlerini gözden geçirdi. Süslü iç çamaşırları bile siyah-
tı; jartiyerinin tokaları bile siyahtı, simsiyahtı. Gardırobunu açtı,
boy aynasını ortaya çıkardı ve bir elini karnına yaslayarak yan
dururken, öyle bir anda bir kadının hissetmeyi umabileceği her
şeyi hissetti. Yatağa oturup eğilerek birinci siyah çorabı giyerken
zihin-beden anıları onu eski yıkanmalara, kendini incelemelere,
mahrem hazırlıklara götürdü. O sıralar hayatında olan yeni bir
erkekle şehir dışında bir hafta sonu. Cuma ikindisinde, ağır öğle
yemeğinden sonra arabada otururlarken, İsveç kır evlerinin ara-
sından ya da Clapham’la Brixton’ın yılankavi yollarından ve öte-
sinden (Londra’nın sanki elden çıkarmak istemediği, ta kayalık-

larla tepelere ve denize kadar üzerine çöreklenmek istediği o tarlalardan) yavaş yavaş geçerlerken, Nicola giymiş olduğu en güzel külodunda bir baskı hissedirdi, cinselliğin zıttı bir şey, yeni şekillenen pembe bir kızlık zarının kımıldanışı gibi. Totteridge'e veya Tooting'e vardıklarında Nicola artık tekrar bir bakireydi. Yanında oturan, ellerini direksiyona koymuş o geveze hayal kırıklığına, o hiç susmayan hataya ne büyük bir kafa karışıklığıyla dönüp bakardı. Nicola alacakaranlıkta ağaçları, bir kiliseyi, şaşkın bir koyunu hayal meyal gördükten sonra otelde ya da kiralık kır evinde çok az içer ve ellerini göğsünde bir azize gibi kavuşturarak, bozulmamış bir halde uyurdu. O sıralar hayatında olan adam somurtarak uyuyakalsa da, uyandığında gövdesinin resmen yarısının Nicola'nın ağzının içinde olduğunu fark ederdi; ve Cumartesi günü öğle yemeği vakti her zaman her açıdan bir sefahat alemiydi. Nicola'nın Pazar'a kadar bekleyebildiği nadirdi. Hafta sonu o akşam biterdi: Otobanda şaşkın ve suskun bir geri dönüş yolculuğu, iki kişilik küçük bir takside yapılan hayaletimsi uzunlukta ve pahalı bir yolculuk veya ıslak bir tren istasyonunda dimdik ve gözlerini kırpmadan tek başına duran, valizi ayakkabılarla dolu Nicola Six.

Ama şu konuda net olalım: Büyük güçleri vardı – büyük güçleri. Çağdaşlık kalıbına yüzleri ve bedenleriyle az çok oturan bütün kadınlar bu ayrıcalıklarla sihirleri biraz olsun anlarlar. Ne kadar kısa ve göreceli olursa olsun, ihtişamlarının doruğunda ve ideal hallerinde oldukları dönemdeyken, böyle kadınlar erotizmin merkezinde yer alırlar. Kimisi kendini kayıp hisseder, kimisiyse etrafı sarılmış veya kalabalık içinde, ama oradadırlar, tik ağacı sertliğinde bir tapınmanın Çin büyüklüğündeki ormanında. Nicola Six içinse cinsiyet özlemi dönüştürülmüş, fantastik bir şekilde arttırılmıştı: Ona insan sevgisi formunda gelmişti. Neredeyse her yerde sevgi uyandırma gücüne sahipti. Güçlü adamları ağlatmayı boşverin. En azılı pasifistler bile Nicola ararsa evde olmak için, isyan çıkmış sokaklardan insanlara omuz atarak geçerlerdi. Aile babaları yağmurda Nicola'nın dairesinin önünde beklemek için hasta çocuklarını terk ederlerdi. Biraz mürekkep yalamış müteahhitlerle bankerler ona sone parçaları gönderirlerdi. Jigoloları fakirleştirir, damızlıkları kısırlaştırır, kalp kırıcı-

ları hastanelik ederdi. Onunla tanıştıktan sonra asla eskisi gibi olmazlardı, dağılırlardı. Ayrıca Nicola'nın olayı şuydu ki (olayı *neydi* cidden?), olayı şuydu ki bu sevgiyi alıp zıt şekliyle geri göndermek zorundaydı, sadece iptal etmek değil katletmek zorundaydı. Karakter kaderdir ve Nicola kaderini biliyordu.

On beş dakika sonra, ölüm için giyinmiş halde siyah taksisini çağırdı, iki fincan sade kahve içti ve bir Fransız sigarasının siyah tütününü iştahla içine çekti.

Golders Green'de taksiden indi ve araba sonsuza dek gitti. Geri dönerken birinin onu evine bırakacağını biliyordu: Cenaze dönüşlerinde hep öyle olurdu. Girdiği kırmızı tuğla binanın tepesindeki gökyüzü, insanın ondan soğukkanlılıkla uzaklaşmasına yetecek kadar sıkıcıydı kesinlikle. Nicola her zamanki gibi epey gecikmişti, ama soluk bakışların yaygın ateşi onu delmedi. Ses çıkarmamaya hiç gayret etmeden, istifini bozmadan arka tarafa yürüyüp, çok sayıdaki boş ara yoldan birine girdi. Ölü kadını uğurlayanların sayısı fazla değildi. İnsanın eline geçen bu kadar cıktı demek: Yaşlı bir kabadayının havalı favorileriyle mastürbasyoncu olduğunu belli eden soluk çehresi ve laik bir cenaze töreni. Nicola bir sigarayı ve bazen duyulan türden lafları, "çok az yaşadı, çok çile çekti" gibi lafları eşit derecede arzuluyordu. Sevdiklerini yeni kaybetmiş yaşlıları, özellikle de kadınları görmek onu canlandırırды hep –gelme sebebi buydu–. Zavallı koyunlar, şaşkın koyunlar (bildiğiniz doğa bile onları afallatır), profesyonel yasçılar kadar güvenilirlerdir, ama işlerinde fazla iyidirler cidden, fazla tutkuludurlar, kuş tüyü toz bezlerini andıran saçları ve narince titremelerine yol açan zalim keder, bencilce korkular... Nicola esnedi. Etrafındaki her şey okulu çağırıyordu, büstler, plakalar, yatıştırıcı ve rutubetli ahşap paneller. Tabutun ihtiyatla itilerek getirildiğini hayal meyal fark etti, içinin boş olduğunu ve cesedin çoktan yakılıp buhar olduğunu bilerek.

Sonrasında, Kül Saçma Alanı'nda (ıslak çimenlerin üstünde ağır bir karatavuk alçaktan ve yan uçuyordu), görünüşü ve sesi çok çok etkileyici olan Nicola Six kendisiyle ilgilenen çeşitli kişilere kim olduğunu ve orada bulunma sebebini açıkladı. Nispeten

genç insanların böyle hürmetkâr davranışları yaşlılar için teselli kaynağıydı. Nicola çevresindekileri ikaz edici gözlerle inceledi ve içinden hayal kırıklığıyla hafifçe omuz silktiği zamanlar oldu. Otoparkta çok sayıda kişi onu evine bırakmayı teklif etti; birini az çok rastgele seçti.

Ölü kadının erkek kardeşinin kayını olan sürücü talimata uyarak onu Portobello Yolu'nda bıraktı. Nicola onunla ve ailesiyle sevimli bir edayla vedalaştı, eldivenli elini uzattı, geldiği için teşekkür etmelerini ve övgüler düzmelerini dinledi. Araba uzaklaştıktan çok sonra bile, sokakta durup peçesini düzeltirken onları duyabiliyordu. Ne tatlı bir kız. Gelmesi büyük incelik. Cildi ne güzel! Saçı muhteşem! Nicola geri dönüş yolculuğu boyunca, siyah parmaklarının arasında beyaz ve yuvarlak bir sigaranın ne güzel duracağını düşünmüştü. Ama Golders Green'e giderken yolda neredeyse aralıksız duman çektiği için sigarası bitmişti. Şimdi Portobello Yolu'nda yürüyordu ve ismini beğendiği bir bar gördü. "TV VE DART" yazısı, barın kapısındaki boyalı bir tabelaya yazılmış isme eklenmişti ve tabelaya iliştilmiş karton parçasına "VE TİLİT" yazılmıştı. Londra göğünün tamamı yukarıda toplanıyor gibiydi, gök gürlemeye hazırdı...

Black Cross'a girdi. Bara ve loşluğuna girdi. Kapı arkasından kapanırken mekânın nefesini tuttuğunu işitti, ama bunu tahmin etmişti. Aslında böyle erkeklerle dolu bir odaya, böyle kalabalık bir tuvalete girince kimse dönüp bakmasa, inlemese veya fısıldamasa, kötü bir gün geçirdiği anlamına gelirdi (ve öyle bir gün asla olmayacaktı). Dosdoğru bara gitti, elleriyle peçesini gelin gibi kaldırdı, sahnedeki ana aktörleri inceledi ve o adamı, katilini bulduğunu ıstırapla, verimli bir dikkat çekişle, yoğun bir tanıma hissiyle anında fark etti.

Nicola sonunda dairesine geri dönünce günlüklerini yuvarlak masaya koydu. Alışılmadık ölçüde akıcı ve ayrıntılı bir yazı yazdı; son günlük yazısını. Kullandığı not defterleri İtalyandı, kapakları Latince yazılarla süslenmişti... Artık varlık sebeplerini yerine getirmişlerdi ve onlardan nasıl kurtulacağını düşündü. Öykü bitmemişti, ama Nicola'nın hayatı bitmişti. Defterleri toplayıp bir kurdeleye uzandı... "Onu buldum. Portobello Yolu'nda, Black Cross diye bir yerde onu buldum."

Mutluluğun yazısının beyaz olduğunu söyleyen Montherlant'tı sanırım: Sayfada görünmezmiş. Bunu hepimiz biliriz. Havanın güzelliğinden, yemeklerin lezzetliğinden ve kalınan yerin konforundan bahseden yabancı damgalı mektubu okumak da yazmak da, döküntü dağ evlerinden, dizanteriden ve çiseleyen yağmurdan bahseden bir mektubu okumak veya yazmak kadar zevkli değildir hiç. Mutluluğu Tolstoy'dan başka gerçekten akıcı bir şekilde kâğıda döken olmuş mudur? 3. Bölüm'e başlayınca, Guy Clinch'i anlatmaya başlayınca, mutluluktan değilse bile iyilikten bahsetmem gerekecek. Zor olacak.

Keith Talent, Nicola Six'i görür görmez – üçüncü dartını elinden düşürdü. Ve küfretti. 32 gramlık tungsten dart, ayak baş parmağını delmişti... Burada güzel bir kelime oyunu yapabilirim diye düşünmüştüm. Cupid'in dartı filan gibi. Arzu okları mı dseydim? Ama Nicola Six'in Keith Talent'ta uyandırdığı his arzu değildi. Temelde değildi. Bence hırs ve korku daha baskındı. Tilt makinesinde parasının çoğunu harcamış olan Guy Clinch, çubuğu çevirirken donakaldı: Topun delikten düştüğünü duyabiliyordunuz. Sonra sessizlik.

Sahne gelişirken ben tabiri caizse eriyip arka plana karıştım. Karşımda neyin şekillendiği konusunda hiçbir fikrim yoktu tabii. Hiç mi yoktu? Şey, belki birazcık vardı. Bu birahanedeki, bu bardaki bu ana geri dönüp durmam gerekecek. Bar tezgâhında yan yan ilerlerken sadece sıradan biri olarak meraklanmıştım – ama yoğun bir meraktı. Her barın bir süperstarı, bir kahramanı, bar atleti vardır ve Keith, Black Cross'un şövalyesiydi: Soylu turistlerle ilgilenmek için öne çıkmak *zorundaydı*. Bunu arkadaşları için yapmak *zorundaydı*: Wayne, Deane, Duane için, Norvis, Shakespeare, Big Dread için, barmen Godfrey için, Gerzek Burke için, Basim ve Manjeet için, Bogdan, Maciek, Zbigniew için.

Keith erkeklik adına hareket ediyordu. *Sınıf* adına da hareket ediyordu tabii. Sınıf! Evet, hâlâ burada. Onca tarihsel dezavantaj karşısında dayanma gücü muhteşem. Bu eski, *çok eski* saçmalık *nedir* yahu? Sınıf sistemi paydos etmeyi bilmiyor. Bir nükleer felaketin bile ona pek zarar vereceğini sanmıyorum. İnsanlar öyle bir durumda bile, bir zamanlar İngiltere olan iyotlanmış bok çukurundan sürünerek çıkarken bile şivelere ve serçe parmaklarını dik tutmaya, kızlık soyadlarına ve kanape mi yoksa kanepesi mi deneceğine, toplum içinde hamamböceği yeme adabına kafa yorarlardı. Yapmayın. Önce kafasını mı kopartmalı, yoksa bacaklardan mı başlamalı? Sınıf meselesi Keith'in kafasını hiç kurcalamazdı; asla "o şekilde" düşünmezdi; her ne idiye geçmiş bir dönemin parçası olan sınıf meselesi onu hiç kaygılandırmazdı. Keith uyanık geçirdiği her anı zehirleyen şeyin *sınıf* meselesi olduğunu duysa epey şaşırırdı. Her halükârda, Keith'in Nicola Six'le iletişimine üçüncü bir kişiyi katmasının bilinçli ya da bilinçsiz sebebi sınıf meselesiydi. Keith'in devreye Guy Clinch'i sokmasının sebebi sınıf meselesiydi. Veya belki de bunu yapan maktuldü. Belki de maktulün Guy'a ihtiyacı vardı. Belki ikisinin de ona ihtiyaçları vardı, bir tür yakıt olarak.

Benim ona ihtiyacım var mı? Evet. Öyle görünüyor. Guy kendini bana dayattı, diğer ikisine dayattığı gibi.

Black Cross'tan dört civarında çıktım. Üçüncü gelişimdi. Çevremde insanlara ihtiyacım vardı, çoğu ürkütücü olsalar da, ayrıca Keith'in himayesinde olduğumdan sorun çıkmıyordu. Beni Polonyalılarla ve zencilerle tanıştırdı, daha doğrusu beni onlara sergiledi. Benimle bilardo maçı yaptı. Kumar makinesinde hile yapmayı gösterdi. Epey içki ısmarladım ve içtiğim portakal suları, gazozlar ve kolalar yüzünden epey vahşice yaltaklanmalara maruz kaldım. Hayatımın kontrolünü ele geçirerek bir domuz etli börek yedim. Şimdiye kadar sadece tek bir gerçek kavga oldu. Yumruklar ve kasıklara inen tekmelemlerle, inanılmaz bir heyecandı; Keith'in erkekler tuvaletinin kapı eşiğine sıkışmış, yerde yatan birinin özenle seçtiği yerlerini tekmelemeyle son buldu; Keith daha sonra tekrar bar tezgâhına gitti, bir bardak bira aldı ve biraz daha tekmelemek için geri döndü. Suç-

lu kişi Dean'in dartlarıyla oynuyormuş meğer. Ambölans gelip gittikten sonra Keith sakinleşti. "Erkek adamın dartları kurcalanmaz," deyip duruyordu Keith kafa sallayarak, neredeyse ağlayacaktı. İnsanlar ona konyak getiriyordu. "Olmaz... onun dartlarıyla olmaz."

Black Cross'tan dört civarında çıktım. Daireye geri döndüm. Mark Asprey'nin cumbalı ofisi ya da çalışma odası veya kütüphanesindeki masada oturdum. Aslında daha çok bir kupa müzesine benziyor. Aslında bu kahrolası yerin tamamı bir kupa müzesi. Oturma odasından yatak odasına yürürken –her tarafta imzalı fotoğraflar, erotik fotoğraflar var– insan merak ediyor, neden duvarlara bir galaksi dolusu g-string çivilememiş diye. Burası farklı. Burada kupalar ve ödüllerle, Toniler ve Guggielerle, çerçevesiz sunumlarla, takdirnamelerle çevrilisiniz. Eleştirmenler, medya ve akademi dünyası tarafından sevilip sayılan Mark Asprey'nin fahri diplomaları, mukavva şapkaları, birer adet Oxford, Cambridge, Dublin Trinity Üniversitesi cübbesi var. Çok sayıda dilde çok sayıda baskıları yapılmış kitaplarına bakmalıyım. Macarca. Japonca.

Black Cross'tan dört civarında çıktım. Daireye geri döndüm. Orada oturup neden yapamadığımı, neden yazamadığımı, neden *herhangi bir şey uyduramadığımı* merak ettim. Sonra onu gördüm.

Yoldaki, Mark Asprey'nin cumbalı kütüphanesinin karşısındaki arsa genişliğindeki dörtgen çimenlikte, iki tane ince çiçek yatağı (ucuz çiçekler, NUPE çiçekleri) ve bazen üstünde oturan yaşlıların sanki rüzgârda titreştikleri ahşap bir bank var. Bu yeşil alanda gayet esef verici, gayet hayal kırıklığına uğraticı (Asprey nasıl katlanıyor?) bir çöplük bulunuyor: Çileden çıkarıcı bir şey değil, gübre veya küvet veya terk edilmiş ev taşıma kamyonları filan bırakılmıyor, seçilmiş artıklar, dergiler, eski oyuncaklar, bir koşu ayakkabısı, bir elektrikli su ısıtıcı var, o kadar. Bu bir Londra teması; yeşillik girişimi çöpleri çekiyor sanki. Genç ağaçları korumak için çektikleri dikenli teller bir çeşit konteyner havası verdiğinden, millet içeri bira kutularını, kullanılmış kâğıt mendilleri, eski gazeteleri atıyor. Kitlesele yönelim bozukluğu ve

kaygı zamanlarında... Ama buna daha sonra dönebiliriz. Öyküye devam edelim. Oradaydı: Maktul Nicola.

Mark Asprey'nin geniş masasında oturuyordum – hatta ellerimi ovuşturuyordum galiba. Ah Tanrım, bu zincirler! *Yazmanın* süregelen hayal kırıklığını yıllardır yaşıyorum – Mark Asprey'nin yeryüzündeki başarısının bol miktardaki görsel kanıtı yüzünden iyice artmış olabilir (bu olasılığı kabulleniyorum). Nicola'yı görünce kalbim afalladı: Kalbime içeriden hafif bir darbe indi. Cenaze kıyafetini, şapkasını, peçeyi çıkarmamıştı. Siyah eldivenli ellerinde kırmızı kurdeleyle bağlanmış katı bir şey tutuyordu, kalçasına yaslamıştı ve rahatlamak istercesine sımsıkı bastırıyordu, çocuk gibi. Sonra peçeyi kaldırıp yüzünü gösterdi. O kadar... *dramatik* görünüyordu ki. Aynen o reklamdaki vamp kadın gibiydi, helikopterdeki veya denizaltındaki piçin banyo kokusu veya çikolata getirdiği zamanki hali gibiydi. Alçak güneş ardındayken beni görebilir miydi? Bilemiyordum, ama şöyle düşündüm: Nicola durumu anlar. Işığın pencerelerdeki etkileri hakkında her şeyi bilir. Perdesiz odada nelerin yanına kâr kalacağını bilir, ne zinaların, ne fantastik ihanetlerin...

Nicola döndü, sendeledi ve dengesini buldu. Yükünü çöpe attı ve kollarını çaprazlayıp omuzlarını tutarak hızla yürüyüp gitti.

Belki beş dakika kadar bekledim. Sonra inip armağanımı aldım. Elimdekinin ne olduğunu bilmeden banka oturup sicimin düğümünü çözdüm. Hayran olunacak kadar yuvarlak ve kadınsı bir el yazısı, kaos, tehditkâr bir zekâ. Pornografik bir suçluluk hissiyle kızarmama yol açtı. Başımı kaldırıp bakınca otuz metre kadar ötede Nicola Six'in yarısını gördüm, genç bir ağaç gövdesi tarafından ortadan bölünmüştü, gizlenmiyor ve bakıyordu. Bakışında sadece netlik vardı, yoğun bir netlik. Elimdekileri geri verecekmişçesine bir hareket yaptım. Ama bir an sonra, ovuşturulan ellere benzeyen ağaçların altında hızla yürüyerek uzaklaşmaktaydı.

Keith'in sesini keşke aktarabilsem. *T*'lere haşince vurgu yapıyor. Genizden çıkan, bir öksürüğün ya da balgam çıkarmanın ilk nanosaniyesini andıran bir ses, kalın *k*'ya eşlik ediyor. *Kaotik*

derken, ki sık sık der, sanki bir ölüm çingırağı çalıyor. "Ay" yerine *ayf* diyor. Bazen, teoriden bahsederken "Benim feorim..." diyor. "Orada" yerine *orda* veya *urda* diyor. Keith Talent'ın on sekiz aylık olduğunu düşünebilirsiniz çoğu zaman.

Aslında karakterlerimin yaşlarına dikkat etmek zorunda kaldım. Guy Clinch'i yirmi yedi yaşlarında sanıyordum. Otuz beşmiş. Keith Talent'ı kırk iki civarında sanıyordum. Yirmi dokuzmuş. Nicola Six'i... Hayır, onun yaşını hep biliyordum. Nicola Six otuz dört yaşında. Benim delikanlılar için kaygılanıyorum.

Bu arada zaman, her zaman olduğu üzere herkesi bok gibi gösterip hissettirmeye devam ediyor. Bunu anladınız mı? Bu arada zaman, her zaman olduğu üzere herkesi bok gibi gösterip hissettirmeye devam ediyor.

3. Bölüm: Aldatan

Guy Clinch iyi adamdı – en azından cana yakındı. Hiçbir eksiği yoktu ve her şeyi eksikti. Epey parası vardı, sağlığı mükemmeldi, yakışıklıydı, boylu posluydu, kaprisli ve orijinal bir zihne sahipti; ve hayatı yoktu. Öylece açıkta duruyordu. Guy'ın karısı Hope Clinch zeki, becerikli (evi bir başyapıttı), gösterişli (ve zengin) bir Amerikalıydı; ayrıca çocuktan hayat fışkırdığı da su götürmezdi... Ama Guy sabah uyandığında – hayatı yoktu. Hayatsızlığı vardı, o kadar.

Guy'ın on beş yıllık evliliğinin en mutlu dönemi Hope'un gebeliğiydi, ki nispeten yakın zamanda olmuştu. Yüzde ellilik IQ payını kabullenmişti ve bir süreliğine Guy karşısında zihinsel bir eşitini bulmuştu. Birden evi geliştirmekten, bebek isimlerinden, kreşlerden, kızsı pembelerden, oğlansı mavilerden bahsetmeye başlamışlardı – şefkatli bir materyalizmle, gayeyle. İnşaat ustalarından asla yakayı kurtaramamışlardı ve şimdi ev onlarla dolup taşıyordu, bağılıyor, küfrediyor, sallana sallana yürüyorlardı. Guy ve Hope dürtülere göre yaşıyorlardı. Perde dürtüsü, halı dürtüsü. Hope'un mide bulantıları geçti. Canı patates püresi çekti. Sonra yuva kurma dürtüsü: Durup dururken yama işlerine ve dikişe merak saldı. Portobello Yolu'nun seyyar satıcı çocukları (belki Keith Talent da dahil olmak üzere) onu görünce tezgâhlarına çağırır, kabadayı edasıyla "Gelsene güzelim. İstedğin şey bende var," derlerdi. Hope kadife ve saten parçaları bulmak için nemli karton kutuların diplerini eşelerdi. Sekizinci ayda, mobilyalar evde bir oraya bir buraya taşınarak dans etme-

ye başladığında ve Hope televizyonun karşısında şişkin karnıyla azametle oturarak iğne ve yama işi yaparken (bazen de "Ben ne yapıyorum?" diye sorarken), Guy kendi aklına başvurdu, başını kaşdı ve "Geliyor... Yolda," diye fısıldadı (bebeği kast etmiyordu).

Ah, minik bir kızı olmasını o kadar istemişti ki! Özel kliniğin, bulabildikleri en pahalı kliniğin ıssız loşluğunda (Hope bedeli en az dört haneli olmayan sağlık hizmetlerine güvenmezdi: Kıvrılmış faturalara bütün kâğıt mendillerin ve tostların teker teker ciddiyetle yazılmasını severdi; bodrum katındaki ucuz yerlere ve devlet hastanelerindeki kaçıklara ayıracak zamanı yoktu) Guy payına düşen dört dönme, uyuklama ve sabırsızlanma hareketlerini yaparken, ünvanlı mütehassıslar akşam yemeği partilerinden dönünce veya golf oynamaya gitmeden önce muayene yapıyorlardı. Bir kız, bir kız, sıradan minik bir kız işte... Mary, Anna, Jane. Kendi sesinin telefonda "Kızım oldu," dediğini duyabiliyordu (kime dediğiniyse bilmiyordu). "İki kilo altı yüz gram. Evet, bir kız. Neredeyse iki kilo yedi yüz gram." Başından sonuna kadar karısının yanında olmak istiyordu, ama Hope doğum ve bebek koğuşlarına girmesini yasaklamış, bebebinin kadınlık gururu olduğunu ciddiyetle ve itiraz kabul etmez bir şekilde söylemişti.

Bebek otuz altı saat sonra, sabahın dördünde doğdu. Altı kiloydu. Guy'ın Hope'un süitine kısa süreliğine girmesine izin verildi. Şimdi anımsayınca, zihninde ana oğulun yüzlerinde sinsice bir keyifle, zevkli ve beyhude bir eğlencenin, sanki bir pizze savaşının ardından dinlenircesine kurulanmaları beliriyordu. Odada fazladan iki mütehassıs vardı. Biri Hope'un apış arasına bakarak "Evet, şey, neyin nereye sokulacağını kestirmek güç," diyordu. Diğeriyse bebeğin kafasını hayretle ölçmekteydi. Ah, küçük çocuk her açıdan kusursuzdu. Ayrıca bir canavardı.

Guy Clinch'in her şeyi vardı. Hatta onda her şeyden ikişer tane vardı. İki araba, iki ev, iki üniformalı dadı, iki ipek ve kaşmir smokin, iki grafit tenis raketi falan filan. Ama sadece bir çocuğuyla bir karısı vardı. Marmaduke'un doğmasıyla birlikte işler değişti. İlham tazelemek için *Egoist*'i, Wollheim'ın Ingres hakkında yazdıklarını ve Eriyen Baba'yı tekrar okudu. Bebek kitapları onu değişime hazırlamıştı; edebiyat da, bir ölçüde. Ama hiç-

bir şey ne onu, ne de başkalarını Marmaduke'a hazırlayabilirdim. Dünyaca ünlü çocuk doktorları onun hiperaktivitesi karşısında apışıp kalıyor ve kolik dehasının karşısında rahipler gibi diz çöküyorlardı. Çocuk, anasının morarmış memelerini yarım saatte bir şapır şupur emiyordu; genellikle geceyarısı civarı şekerleme yapıyor, geri kalan zamanıysa çığlık atmakla geçiriyordu. Böylesine ıstıraplı bir sese ancak ebeveynlerin, işkencecilerin ve soykırımlar sırasında hademelik yapan kişilerin katlanması beklenir. İşler iyiye gidince, ki gitti, gerçi sadece geçici olarak (çünkü daha şimdiden astım yüzünden hafif hafif hırıldayan Marmaduke yakında egzama olacaktı), Hope zamanının çoğunu yatakta geçirmeyi sürdürdü, yanında Marmaduke olsun olmasın, ama asla Guy'la değil. Guy bütün gece iki misafir odasından birinde felaketlere karşı giyinik halde uzanıp, hayatının neden birdenbire son derece ilginç ve tempolu bir korku filmine (belki de bir sarayda geçen bir korku filme) dönüştüğünü merak ediyordu. Adeti olan ev gezintileri parmak ucunda yürümelere dönüştü. "Guy?" diye seslenen Hope'a "Evet?" diye karşılık verdiğinde asla yanıt alamıyordu, çünkü isminin söylenmesi "*Buraya gel,*" demekti. Guy gidip gerekli işi hallediyor ve tekrar gözden kayboluyordu. Hope ilk kez bir talepte bulunduğunda, sanki ikinci kez bulunuyormuş gibi geldi, ikinci kez bulunduğundaysa dokuzuncu kezmiş gibi. Guy bebeği kucağına almaya çalışarak oldukça rahatsız bir şekilde (dadının veya gece hemşiresinin ya da Marmaduke'un diğer dolgun maşalı hayranlarından birinin şüpheli bakışları karşısında) "Selam yumurcak," demeyi giderek azalttı. Öyle zamanlarda Marmaduke duraksayıp seçeneklerini değerlendiriyordu ve Guy'ın çekingence sorgulayan yüzü nedense mutlaka gözüne parmak sokulmasına veya üstüne kusulmasına, vahşice tırmalanmasına ya da en azından üzerine şiddetle hapsirılmasına davetiye çıkarıyordu. Guy, Hope'un bebeğin tırnaklarını kendisini daha iyi tırmalayabilsin diye kesmediğinden şüphelenmeye başladığını fark ederek kendini afallattı. Yüzünün yara bere içinde kaldığı kesindi; bazen kararlı ama yeteneksiz bir tecavüzcüye benziyordu. Kendini gereksiz hissediyordu. Buluşma, randevu diye bir şey hiç olmamıştı.

Yani hayatında her şeyden ikişer tane vardı, dudaklar, memeler, yakınlık duvarları, saran kollar, saran bacaklar hariç. Ama asıl mesele bu değildi. Yaklaşması gereken şey iyice uzaklaşmıştı. Bu yüzden hayat her an Guy'ın ümüğünü sıkabilirdi. Öylece açıkta duruyordu.

Guy ile Hope doğumdan sonra iki kez seyahate çıkmışlardı, doktorun tavsiyesi üzerine: Kendi doktorlarının, Marmaduke'unkinin değil. Çocuğu beş dadıya, ayrıca daha da masraflı bir tıp komandoları müfrezesine emanet etmişlerdi. Onu geride bırakmak tuhaf gelmişti; taksi Heathrow'a giderken Guy, Hope'un yaşadığı dehşeti tamamen paylaşmıştı. Korku zamanla ve yarım saatte bir yapılan telefon görüşmeleri sayesinde azalmıştı. İç kulak, bebek ıstırabına odaklıydı. Dikkatli dinlerseniz bütün sesler bebek ağlamasına benziyordu.

Önce, Şubat'ta Venedik'e gittiler, sise, soğuk ve çalkantılı sulara – ve mucizevi bir şekilde arabasız yere. Guy hayatında hiç kendini güneşe o kadar yakın hissetmemişti; bir bulutta, yukarıdaki bir bulut denizinde yaşamak gibiydi. Ama çoğu sabah hem ruh halleri hem de gökyüzü (rutubetli, kapalı) iç karartıcıydı ve bunun en iyi ifadesi çileli ve turistsiz Yahudi Mahallesi ya da bir köprünün alt kısmındaki (daha karanlık bir arka planın ihanetine kısa süreliğine uğrayan solgun alevlerin uğuldadığı yerdeki) soluk lekelerdi – veya Çin kutularının, toplanmış güzel-lerin arasında kaybolduğunuzda ve kendinizi Shakespearevari âşıklara benzetebilecekken yakındaki bir ofis penceresinden iğrenç bir hapşırık sesi gelmesi ve ardından bir daktilonun ya da hesap makinesinin sıkıcı tıkırtılarının tekrar başlamasıydı.

Beşinci gün güneş yine tavizsizce ıslı ıslıldı. Sabah ortasında bir şeyler atıştırmak için gitmeye alıştıkları kafeye doğru, Zattere boyunca kol kola yürüyorlardı. Işık suda yansımaya başlıyor, güneş bütün insan gözlerini torpilliyordu. Guy yukarı baktı: Ona göre gökyüzü Venedik tarzı İfşa'dan bahsediyordu. Dedi ki:

“Şimdi aklıma çok hoş bir fikir geldi. Şiir şeklinde söylemek gerek.” Genzini temizledi. “Şöyle:

Güneş, güneş... sıvayan güneş:
Bulutlar *puttidir** ellerinde!"

Yürümeyi sürdürdüler. Hope'un oval yüzü kararlı görünüyordu. Çenesinden akan sular, birazdan tadını çıkaracağı sıcak peynirli ve salamlı sandviçe şimdiden seslenmekteydi; sonra not defteri, küçük Amex rehberi, sütlü kahve. "İğrenç bir espri oldu galiba," diye mırıldandı Guy. "Ah, Tanrım." Karşılarına kalabalık bir turist grubu çıktı. Aralarından geçerlerken, ki Hope önden gidiyordu, kolları birbirinden ayrıldı. Guy yetişmek için koştu.

"Ah şu *turistler*," dedi.

"Sızlanma. Bu salaklık. *Sen* nesin ki?"

"Evet ama..."

"Aması maması yok."

Guy kekeleydi. Suya bakmak için başını çevirmişti ve boynunu hafif bir sıkıntıyla uzatıyordu. Hope uzun süredir çile çekmesine gözlerini kapayıp bekledi.

"Bekle Hope," dedi Guy. "Lütfen bak. Başımı hareket ettirirsem, güneş suyun üstünde hareket ediyor. Bunda en az güneş kadar gözlerimin de payı var."

"... *Capisco*."

"Ama bu demektir ki – buradaki herkes için sudaki güneş farklı. Aynı şeyi gören iki kişi yok."

"Sandviçimi istiyorum."

Hope yürümeye devam etti. Guy durup ellerini kavuşturarak "Ama öyleyse umutsuz bir durum," dedi. "Sence de öyle değil mi? Son derece... umutsuz bir durum."

Bu sözcükleri gece otelde de fısıldadı ve Londra'ya dönmelelerinden sonra bile fısıldamayı sürdürdü, uykunun cumbalı vagonunda yatarken, Marmaduke'un onu eliyle vurarak uyandırmasından saniyeler önce. "Ama öyleyse umutsuz bir durum... Tamamen umutsuz."

Yokluklarında gayet zinde, oğlansı sağlıklılığın pembeliğinde ya da maviliğinde olan Marmaduke, geri dönmelerinden birkaç saat sonra ağır hastalandı. O ilkbaharda etrafta bulunan bütün virüs-

* Genellikle kanatlı olan bebek melek resimleri veya heykelleri. (ç. n.)

lerle, bütün hastalıklarla tek başına mücadele etti. Kabakulağı atlatırken, en son yapılan öksürük aşısına tepkisi felaket oldu. Süper gripler etkili bir şekilde birbirlerinden nöbet devraldılar. Artık doktorlar onu çağrılmadan ve para istemeden, sırf mesleki meraktan dolayı muayene ediyorlardı. Bu aşamada ve belirsiz bir sebepten dolayı (Sör Oliver bu konuda bir makale yazmak için izin istedi) Marmaduke'un sağlığı epey düzeldi. Hatta eski hasta halini ölü bir deri ya da faydasız bir uzantı gibi üstünden atmıştı sanki: Ateşler içinde yanan bir kurtçuk olan eski Marmaduke kaslı, berrak gözlü, pembe dilli ve sürekli fesatlık yapan (bu zamanla anlaşıldı) bir harika çocuğa dönüşüverdi. Bu değişim çok ani oldu. Bir gün Guy'la Hope dışarı çıkıp, o kanıksanmış gastroenteritli kâbusu mutfak zeminine salya akıtır halde bıraktılar; öğleden sonra döndüklerinde Marmaduke misafir odasında elleri ceplerinde geziniyordu, dadılarının afallamış bakışları karşısında. Asla emeklememişti. Formunun zirvesinde olursa çok daha fazla bela çıkarıp eğlenebileceğini kavramış gibiydi. İlk hareketi geceyarısı şekerlemelerine son vermek oldu. Clinchler yeni yardımcılar tuttular, daha doğrusu denediler. Hasta bir bebekle, badi badi yürüyen altı bezli bir fesat çocuk arasında fark vardı. Şimdiye kadar Guy ile Hope'un çocukla ve birbirleriyle ilişkileri temelde paramedikal olmuştu. Marmaduke'un yeniden doğuşundan sonraysa – eh, paramiliter denemezdi. Askeri denebilirdi. Tımarhanelerden kovulmuş erkek hemşireler dışında hiç kimse yanlarında bir iki saatten fazla çalışmıyordu. Bu günlerde evde birkaç tane yara bere içinde dadıyla *au pair*in yanı sıra izbandut gibi emir erlerinden oluşma bir çeşit SWAT ekibi vardı. Guy şimdi dokuz aylık olan Marmaduke'un kendisine daha şimdiden çeyrek milyon pounda mal olduğunu afallamış bir halde, ama hınçlanmadan hesapladı. Sonra yine seyahate çıktılar.

Bu sefer birinci sınıf uçuşla Madrid'e gittiler, Ritz'de üç gece kaldılar ve ardından bir araba kiralayıp güneye yöneldiler. Araba yeterince güçlü ve lüks görünüyordu; son derece pahalı olduğu kesindi. (Hope sigortayı beğenmedi. Guy altın sarısıyla çevrelenmiş belgeyi inceledi: Neredeyse herhangi bir bahaneyle insanı helikopterle gelip alıyorlardı). Ama bir akşamüstü pırıl pırıl arabayla yarımada'nın en güney sahilinin seyrek ormanların-

dan geçerlerken araba büyük bir sarsıntıyla veya travmayla parçalanıverecek gibi oldu – sorun manifoldda mıydı, biyel başında mıydı? Her halükârda arabanın işinin bittiği kesindi. Geceyarısına doğru Guy artık daha fazla itemez hale geldi. Bazı ışıklar görüldü: Sayıları azdı ve parlak değildiler.

Clinchler derme çatma bir *ventada* kaldılar. Ampülün çıplak bobinini, su sızdıran lavaboyu, dağınık yatağı gören Hope, daha señora odadan çıkmadan hüngür hüngür ağlamaya başladı. Guy ilaç içen karısının yanında bütün gece yatıp onu dinledi. Beş civarında, Marmaduke’un şekerlemelerini andıran bir sessizliğin ardından, bardan gelen hafta sonu şamatası, müzik kutusuyla Impacto makinesinin birbirine karışan ezgileri bitkin düşerek yerini avlunun tiz gevezeliklerine bıraktı – sağdan soldan gelen gıdak gıdaklara, hav havlara, cik ciklere, möölere, her taraftan gelen oink oinklere. En kötüsü veya neredeyse en kötüsü ise, komşularının altolarına tenor olarak eşlik eden bir horozun odayı inleten moronca bir kalk borusu çalmasıydı. Guy “Ü-ürü-üüüü”nün aslında dünyanın en ağır küfürlerinden biri olduğuna karar verdi. Saat yedide, son derece katlanılmaz bir tenor solosunun ardından (sanki hayvan nihayet soylu bir süper horozun gelişini ilan ediyordu), Hope birden doğruldu, ağız dolusu küfürler savurdu, valyum yutup göz maskesini taktı ve tekrar yatarak yüzünü dizlerine yasladı. Guy çekingence gülümsedi. Bir zamanlar uyuyan karısına bakınca aşkı görürdü; hatta battaniyenin dış hatlarında bile görebilirdi...

Dışarıya, avluya çıktı. Horoz, o çirkin *gallo*, kümesinde –evet, yastıklarından on beş-yirmi santim ötede– durmuş, kendisine meydan okunmaz bir azametle bakmaktaydı. Guy başını yavaşça sallayarak bu bakışa karşılık verdi. Bütün o tozların ve çöplerin arasında duran tavuklar, horoza sessizce ve sorgulama-dan destek veriyorlardı. İki domuza gelince, avlunun standartlarına göre bile kabaydılar. Yarı büyümüş siyah bir Alsas çoban köpeği, eski bir yağ bidonunun içinde uyukluyordu. Büzülmüş olan, uzun çenesine kum yapışmış köpek bir varlık sezince birden doğrulup, içgüdüsel bir dostanelikle Guy’a yaklaştı. Bir kız, diye düşündü Guy; bağlanmış. Hayvanı okşamaya gidince sarmaş dolaş oldular, görünüşe göre köpeğin cana yakınlığı, sıçra-

masına ve dönüp durmasına yol açan cana yakınlığı sayesinde sarmaş dolaş oldular.

Doğuda ve batıda yeni zenginleşmiş yerlerin pastel renkli binaları uzansa da, burası rüzgâr yüzünden fakir kalmıştı. Rüzgâr burayı kanatıyor ve dilencileştiriyordu. Horoz gibi rüzgâr da başına buyruk hareket ediyordu, fütursuzdu. Sıcak hava yükselir, boşluğu soğuk hava doldurur: Bu yüzden her nasılsa bu zımpara kâğıdı renkli sahil parçalanıp çekiştiriliyor, vahşice yarılıyordu. Guy ayaklarında tenis ayakkabılarıyla sundurmadan inip arabanın yanından yürüyerek geçti (araba bakışlarını ondan kaçırdı) ve parçalanmış ankona gitti. Bir motosiklet, arabasına zincirlenmiş kederli bir eşek – başka hiçbir şey yoktu. Gökyüzü de boştu, rüzgâr temizlemişti, bulutsuz bir mavi Afrika'ydı. Sahilde rüzgâr baldırlarına bir endüstriyel temizleyici gibi saldırdı; butları nemli kumlarla kaplanıp sertleşen Guy, buruşuk denize düşünceli bir edayla baktı. Deniz ona düşmandı. Kendini ne enerjik ne de tersi hisseden, yaşama ölümden daha yakın olmadığını hisseden, kendini otuz beş yaşında hisseden Guy yürümeye devam edip haya torbasına benzer engeli aşarken gözlerini pek kırpmadı; yokuştan koşarak inip derin bir soluk alarak kendini denizin kucağına atarken su sanki bu insan dokunuşundan tiksiniyor irkilerek geriledi... Yirmi dakika sonra Guy sahile geri döndüğünde rüzgâr var gücüyle saldırdı ve kumlar gözleriyle dışlarını, tepsiye benzer kılsız göğsünü vahşi bir neşeyle yokladı. Guy yola yüz metre kala duraksayıp teslim olmayı (bir süreliğine gidebilirim), havanın buzsuz saçmalarının altında yana düştüğünü hayal etti.

Uyanan *ventada* kahve kuyruğuna girdi. Müessesenin kızları temizlik yapıyorlardı; uzun karanlık odadanın iki ayrı ucundaki iki adam cesaretle konuşuyorlardı. Guy yalınayak, teni ve saçları minik kum taneleriyle kaplı halde ayakta dimdik durdu. Onunla ilgilenip göz ucuyla bakan bir kadın olsa, Guy Clinch'i biçimli, klasik, en çok da sağlıklı bulabilirdi; ama yakışıklılığında bir anlamsızlık ya da gereksizlik vardı; sanki onda harcanıyordu. Guy bunun farkındaydı. Kapının yanındaki sütuna yaslanmış duran, bir elini toparlak karnına gevşekçe koymuş olan –ve üstündeki kan kırmızısı peştamalini, ayakkabı bağcığına benzer püskülle-

ri olan güzel peştamali beğeniyle inceleyen– tıknaz, mat omuzlu Antonio, Guy ile hiç ama hiç ilgilenmiyordu. Temizlik yapan kızlar da sadece Antonio’yu, dikkatsiz, ayyaş, eşek kırbaçlayan Antonio’yu ve kızıl boğa testislerini düşünmekteydiler... Guy dışarıdaki takır tukur sesler çıkaran sundurmada mükemmel kahveyi içip zeytinyağlı ekmek yedi. Sonra bir tepsi alıp, maskesini hışımla çıkaran ama gözleri kapalı yatan Hope’un yanına gitti.

“Henüz bir şey başarabildin mi?”

“Yüzüyordum,” dedi Guy. “Bugün doğumgünüm.”

“... Nice mutlu yıllara.”

“Buradaki Antonio denen delikanlı İngiliz anahtarı kullanmayı iyi becerir gibi görünüyor.”

“Ya, öyle mi? Araba geberdi Guy.”

Birkaç dakika önce, dışarıdaki takır tukur sundurmada komik bir şey olmuştu. Biraz uzaktan ritmik iniltiler geldiğini işiten Guy, kafasında dolanan düşünceyi dondurmak istercesine ellerini şakaklarına götürmüştü (normalde aklından öyle şeyler geçirmezdi. Aklından pornografik düşünceler geçirmezdi). Düşünce şuydu: Anadan doğma uzanmış olan Hope, kararlı Antonio tarafından kabaca kullanılıyordu... Guy daha sonra son ekmek parçasını avludaki kulübede duran köpeğe ikram etmişti. (Ayrıca horoza, o salak *galloya* tekrar hayretle bakmıştı). Köpek ritmik bir şekilde inlese de iştahsız gibiydi. O zarif yüzlü, kirli dişi köpeğin tek istediği oynamak, haşarılık etmek, arkadaşlık kurmak ve ipine takılıp düşmeyi sürdürmektir. O pis ipin uzunluğu –bir metre seksen santimdi– Guy’ı İspanyolların zalimliklerinin ya da özensizliklerinin daha önce hiç üzmediği kadar üzdü. Aşağıdaki bu avluda, rüzgârın yıprattığı bu boş sahilde, bedava ve bol olan tek şey mekân ve mesafeyken – köpek bunlardan mahrum bırakılıyordu. Hayvancağыз öyle zavallıydı ki, acayip zavallıydı, iki misli, üç misli, kat be kat zavallıydı. *Buldum*, diye düşündü Guy (gerçi sözcük dilinin ucuna gelmiyordu henüz). O... onu *buldum* ve o... O –

“Eee?”

“Neden burada kalmıyoruz? Birkaç günlüğüne? Deniz güzel,” dedi Guy, “yani içine girince. Arabayı tamir ettirene kadar kalalım. İlginç bir yer.”

Hope'un etkileyici ısırma kapasitesi şimdi kızarmış ekmeğin ilk bölümüne kenetlenmek üzereydi. Durdu. "Tahammül edemem. Hayallere kapılıp beni üzmeyeceksin, değil mi Guy? Bak, çekip gideceğiz buradan. Gitti say bizi."

Böylece havayollarının, konsoloslukların ve kiralık araba şirketlerinin arandığı, kötü telefon bağlantıları ve kötü İspanyolcayla geçen, iç karartıcı bir rüyayı andıran türden bir gün oldu: O akşam, Algeciras'taki helikopter pistinde, Hope yirmi dört saattir ilk kez Guy'a gülümsedi. Aslında bunların hepsini, (yemekler, içkiler ve yüzme molaları arasında) sahilin daha aşağısındaki, ağır şakacılıkları ve sevimsiz görünüşleri Guy'a (bunu itiraf etmek zorundaydı) Marmaduke'u anımsatan zengin ve yaşlı Almanlarla dolu altı yıldızlı bir otelin kontrol kulesinde başarmışlardı.

Sonrasında her şey çok kolay oldu: Net ve maksatlı değilse de zor da değildi. Guy Clinch hayatına bakınıp, içinden yeni bir gücün yayılabileceği bir boyut aradı. Hayatının kapatıldığını, duvarlarla çevrili olduğunu keşfetti. Hayatı kapalıydı. Hope'un tiksintisindeki gizli ve sessiz değişimlere aldırmadan, hayatını açmaya başladı. Guy'ın bir işi vardı. Aile şirketinde çalışıyordu. Yani Cheapside'daki küçük ama güzel bir dairede oturup, Clinchlerin çoğalan, dallanıp budaklanan çokbaşı bir yılan benzeyen servetini denetlemeye çalışıyordu. (Bu servet de Marmaduke gibiydi: Bu sefer ne halt *karıştıracaktı* acaba?) Guy giderek oradan ayağını kesip sokaklarda gezer oldu.

Rehberi korkuydu. Crescent'taki diğer evler gibi Guy'ınki de yoldan uzaktaydı, bu gayet iyiydi, bu gayet hoş ve güzeldi; ama korkusu yüzünden, sokakta bir ayı çukurunun etrafındaki kalabalık gibi merakla toplanmış olan dükkânlarla dairelerin, slot makinesi salonlarının, ucuz ve berbat restoranların, çorba kuyruklarının, ordu yurtlarının bulunduğu, hayatın işportacı arabalarında, pinpon masalarında, tepesi uçurulmuş portatif kabinlerde yaşandığı yerlere – vudu büyüüne ve açlığa, at kuyruklarına ve yün paltolara, Portobella Yolu'nun Keithlerine ve Kathlerine gidiyordu. Guy buraya daha önce gelmişti elbette, mısırla beslenmiş bir tavuk ya da bir torba Nikaragua kahvesi ararken. Ama şimdi aradığı şey oranın kendisiydi.

TV VE DART, diyordu tabela. VE TİLİT. Black Cross'a ilk girişinde Guy, korkusunun siyah kapısını itip içinden geçen bir adamdı... Sağ kaldı. Yaşadı. Mekân kuzey ışığında harap ve zararsızdı: Bir grup beyaz adamla Rasta, nemli çuhada bilardo oynuyorlardı, beyazlar kurşun ve kalay alaşımının hastalıklı rengine sahiptiler (savaş haberlerinden çıkıp gelmişlerdi sanki), slot makineleri cıvıldıyor, börek ısıtıcısından duman çıkıyordu. Guy sahip olduğu tek sesle içki istedi; saçını ya da aksanını değiştirmede; koltuk altında yarış sayfası açık bir bulvar gazetesi taşımadı. Orta tatlılıkta bir bardak beyaz şarap alıp tilt makinesine gitti, üstünde Binbir Gece Masalları resimleri (fettan kadın, şeytan, kahraman, bakire) bulunan Gottlieb marka eski makineye – Eye of the Tiger. Eye of the Tiger... Birkaç karış ötede ayakta duran dermansız bir İrlandalı genç, Guy'ın kulağına *patron kim patron kim* diye fısıldayıp durdu, görünüşe göre buna ihtiyaç duyduğu süre boyunca. Guy ne zaman gözlerini kaldırsa, barın tüyler ürpertici bir müdavimi ayyaş suratıyla ona ters ters bakıyordu, tıpkı yaya geçidinden geçmesi için durduğunuzda yavaş yavaş ilerlerken şüphesi hiç azalmayan yaşlı adamlar gibi: Onda merhamet yoktu, hiç olmamıştı. Terli bir zenci kızın anlaşılmaz suçlamaları nihayet beş poundluk bir banknotla susturuldu. Guy yarım saat kalıp çıktı. Yanına o kadar çok korku almıştı ki, her geri dönüşünde biraz daha azalırdı mutlaka. Ama oraya gece gitmek ayrı bir meseleydi.

Keith anahtardı: Keith ve bar karizması. Keith barın şampiyonuydu. İçkisinin tazelenmesini en yüksek sesle haykırandı, slot makinesini en hoyrat kullandı, darta en iyi olandı. Black Cross'ta bir dart ustasıydı. Şimdi, yalnız bırakılmayacak kadar ayrıksı bir tip olan, bar antikarizmasına sahip Guy konusunda Keith'in bir şeyler yapması gerektiği açıktı. Keith onu kovmalı, onunla arkadaşlık kurmalı, onu dövmeliydi. Öldürmeliydi. Bu yüzden bir gün dartlarını torbasına koyup bar tezgâhı boyunca yürüyerek (müdavimler bunun ne zaman olacağını merak etmişlerdi) tilt makinesine yaslandı, tek kaşını kaldırarak ve dilini dişlerinin arasına alarak eğildi: Guy'a bir içki ısmarladı. Arka cep, onluklar tomarı. Keithin yüreğinde herkese yer vardı. Bütün bar sessiz alkışlarla sarsıldı.

Şerefe Keith! Bundan sonra Guy artık oraya ait oldu. İçeri neredeyse cakayla girip, barmeni ismiyle çağırıyordu: God veya Pongo. Sonra zenci kızlara içki ısmarlamak ve zenci oğlanlardan uyuşturucu satın almak zorunda değildi artık. Eroini, kesilmiş kokaini, Temazepam'ı, dihidrokodeini hep reddetmiş, onları ufak tefek uyuşturucu alışverişleriyle başından savmıştı. Esrarla otu eve götürüp çöpe atar, bir çocuğun ya da köpeğin bulmasından korktuğundan sokağa atmazdı. Gereksiz bir ihtiyatlılıktı, çünkü esrar aslında esrar değildi ve ot normal ottu... Şimdiyse Guy sıcak barın rutubetli bir köşesine oturup etrafı seyredebiliyordu. Aslında buradaki hayatın özelliği inanılmayacak kadar hızlı geçmesiydi, insanların bir haftada büyüyüp yaşlanmasıydı. Yirminci yüzyılda aniden fantastik bir değişim geçiren dünya gibi. Burada, Black Cross'ta zaman, sürücüsü levyenin üstüne yığılmış, istasyonları hızla geride bırakan bir metro treniydi. Guy hayatı aradığını düşünmüştü hep. Oysa aradığı ölümdü herhalde; veya ölümün farkındalığı. Ölüm konusunda samimiyet. Buldum, diye düşündü. Zalim, ciddi, güzel, fakir; aklınıza gelebilecek bütün iltifatları, bütün sıfatları sonuna kadar hak ediyor.

Yani Nicola Six göğün gürlediği bir günde Black Cross'a girip bar tezgâhında durarak peçesini kaldırdığında – Guy hazırды. Tamamen açıktı.

“*Orospu,*” dedi Keith, üçüncü dartını elinden düşürürken.

Bir dart, plastik ve tungstenden yapılma küçük bir ok olduğundan, yer çekimiyle birleşip dünyanın merkezine doğru hızla düştü. İlerleyişini sekteye uğratan, Keith'in sadece ucuz bir koşu ayakkabısının yıpranmış ağı tarafından korunan sol ayağı oldu: Hedefin ortasındaki kan noktasını görebiliyordunuz. Ama o gün Black Cross'ta bir başka okçu ya da dartçı vardı; bu gülümseyen *putto* belki de resimli, sinbadlı ve deniz kızlı, goblinli ve cinli tilt makinesine yanaşmıştı. Eye of the Tiger! Kadının yeşil gözlerini ve geniş ağzını gören Guy, rahatlamak ya da destek almak için makinenin kenarlarını kavradı. Top deliğe kaçtı. Sonra sessizlik.

Kadın genzini temizleyip barmen Godfrey'e soru sorunca barmen başını şüpheyle kaldırdı.

Kadın gitmek için dönünce Keith yüzünde güvenilmez bir gülümsemeyle bar tezgâhından yürüyerek veya topallayarak, her neyse işte, yaklaştı. Guy hayretle seyretti. Keith dedi ki:

“Bulamazsın. Burada Fransız sigaraları satmazlar güzelim. Hayatta satmazlar. Burada mı? Bulamazsın. Carlyle!”

Zenci bir çocuk belirdi, soluk soluğa, görevini çoktan halletmiş gibi muzafferce. Keith talimatı ve buruşuk beşliği verdikten sonra dönüp kadını inceledi. Ölüm Black Cross’un yabancısı değildi, gündelik bir olaydı, sürüsüne bereketti; ama terziye yapılmış cenaze giysileri, şapkalar, *peçeler*? Keith söyleyecek uygun bir laf bulmak için zihnini yokladı, sanki ağzını yokladı. Sonra “İçmeye geldin herhalde,” dedi. “God? Ona bir konyak ver. İhtiyacı var gibi görünüyor. Yakının değildi sanırım?”

“Doğru. Yakınım değildi.”

“Adın ne canım?”

Kadın ona söyledi. Keith şansına inanamadı.

“Seks!”

“S-i-x. Aslında Six.”

“Seeks! Rahatla Nicky. Buraya her çeşit insan gelir. Hey, *horoz. Guy...*”

Bu sefer Guy kadının güç alanına girdi. Kadının dudaklarının üstündeki siyah ayva tüylerini gerginlikle inceledi. Böyle kadınlara bazen tiyatrolarla konser salonlarının barlarında, bazı restoranlarda, uçaklarda rastlanırdı. Black Cross’ta rastlanmazdı. Kadın da her an bayılacakmış gibi görünüyordu. “Nasılsınız?” dedi Guy (Keith’in başını yavaşça sallayarak onayladığını göz ucuyla gördü), bir elini siyah eldivene uzatarak. “Guy Clinch.” Parmakları fark edildiğine dair işaretler bulmayı umuyordu, ama tek hissettiği kaygan bir yumuşaklık, belki de başkasının yol açtığı bir nem oldu. Küçük Carlyle bar kapılarından içeri daldı.

“Parasını ödememe izin vermelisiniz,” dedi kadın bir eldivenini çıkararak. Şimdi selofana saldıran elin beş tırnağı da kemirilmişti.

“Ben ısmarlıyorum,” dedi Keith.

“Galiba,” dedi Guy, “galiba cenaze töreninden geliyorsunuz.”

“Ailenizden değil miydi?” dedi Keith.

“Eskiden patronum olan bir kadındı, o kadar.”

“Genç miydi?”

“Hayır hayır.”

“Olsun. Davranışınız övgüye değer,” diye devam etti Keith.

“Saygı göstermişsiniz. Moruğun tekine olsa bile. Hepimiz böyle düşünüyoruz.”

Konuşmayı sürdürdüler. Guy birden irkilip kendini azarlayarak yeni içkiler getirdi. Keith, Nicola’nın ikinci sigarasını yakmak için ellerini bitıştırıp mırıldanarak öne eğildi. Ama bu sigara biter bitmez veya yarıda bırakılır bırakılmaz kadın peçesini indirip “Teşekkürler. Çok nazik davrandınız. Hoşçakalın,” dedi.

Guy kadının gidişini seyretti, Keith de: Ayak bileklerinin zarif kıvrımlarını, kalçaların gücünü ve dobralığını; dar siyah eteğin altında yatanı ima eden içbükeyliğini.

“Sıra dışı,” dedi Guy.

“Hı hı, idare eder,” dedi Keith, elinin tersiyle ağzını silerek (çünkü o da gidiyordu).

“Yoksa sen –”

Keith uyarıda bulunmak için döndü. Bakışları Guy’ın hafifçe ön kolunu tutan eline yöneldi (ilk dokunuşlarıydı). Bunun üzerine el gevşeyip düştü.

“Yapma Keith,” dedi beti benzi atan Guy gülerek. “Kadın cenaze töreninden yeni çıkmış.”

Keith onu tepeden tırnağa süzdü. “Hayat devam ediyor yahu,” dedi her zamanki canlılığının neredeyse tüm gücüyle. Anorağını düzelterip erkekçe burnunu çekti. “Hayalini kuruyorum,” dedi dışarıdaki sokağa seslenircesine. “Onun için yalvarıyorum. Dua ediyorum.”

Keith siyah kapıları iterek çıkıp gitti. Guy bir an, bir bar anı boyunca duraksadıktan sonra onu takip etti.

O gece Lansdowne Crescent’ta, 8.45’te, Marmeduke’la on iki saatlik randevusuna sadece birkaç dakika kalmış olan Guy, ikinci misafir odasının ikinci kanepesine elinde nadir bir ikinci içkiyle oturup düşündü: Bunca sıcaklığın ve mekânın, bu süper sığınağın ortasında herhangi bir şeyi nasıl tanıyabilirim ki? Yere ve yerçekimine geri dönen bir trambolinci gibi hissetmek istiyorum. Yere ağırlıkla dokunmak istiyorum – sadece dokunmak. Tanrım bizi ifşa et, korunağımızı ve odamızı al götür.

Gidişlerini seyrettim.

Keith, Nicola'nın peşinden giderek Black Cross'tan çıktı. Guy da Keith'in peşinden gitti.

Tanrım, keşke Guy'ın peşinden gitseydim, ama o zamanlar daha ilk günlerimdi, vakaya tam ısınmamıştım.

Çevremde ümit verici bir günlük düzen oluşuyor. Bir bölümü iki günde bitirebiliyorum, çıkıp yapmam gereken onca alan araştırmasına karşın. Artık her üç günde bir alan araştırması yapıyorum ve not defterime sızlanıp böbürleniyorum. Yazıyorum. Bir yazarım... Belki de Mark Asprey'nin geniş külliyatının etkisini dengelemek için, daha önce basılmış iki kitabımı buradaki masaya koydum. *Bir Dinleyicinin Anıları. Kulaktan Kulağa*. Yazar Samson Young. Benim. Evet, sensin. Memleketim Amerika'da sayılan bir üslupçu. Anılarıma, gazete yazılarımdan dürüstlüğüne, içtenliğine övgüler düzüldü. Bir şeyler uydururken kendini ele veren heyecanlı tiplerden değilim. Gerçeği süslediğini ele veren yazarlardan değilim. Allayıp pullayabilirim, bazı değişiklikler yapabilirim. Yine de bir hayatın yalın gerçeklerini (örneğin) icat etmek beni epey aşar.

Neden? Sanırım başta çok iyi bir insan olmamla ilgili olabilir. Her neyse, şu anda gerçeklik geliştirilemez bir şekilde hareket ediyor ve kimse bilmeyecek.

Kendimi ilk üç bölüme o kadar kaptırdım ki, kendimi tutmasam onları Fed-Ex'le –veya hatta Thrufax'la– Hornig Ultrason'daki Missy Harter'a göndereceğim. Yanaşabileceğim başkaları da var. Yayıncılar düzenli olarak ilk romanımla ilgili sorular soruyorlar. Yayıncılar geceleri rüyalarında ilk romanımı görüyorlar. Ben de. Yaşlanıyorum, hem de tuhaf bir hızla. Missy

Harter hep en ısrarcıları oldu tabii. Belki onu ararım. Teşviğe ihtiyacım var. Dürtülmeye ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var.

Bu sabah Keith geldi. Hırsızlık için yoklama çekiyor *herhalde*, çünkü ortalık gösterişli ama ucuz eşyalarla dolu.

Videoyu kullanmak istedi. Onun da videosu var elbette; muhtemelen bir yerlerde bir sürü vardır. Ama bunun biraz özel olduğunu söyledi. Sonra plastik kutudan bir kaset çıkardı. Ön kapakta bir adamın çıplak gövdesi görünüyordu, en aşağıdaki üçte birlik kısmıysa iki tane birbirinden ayrı kalın sarı saç perdesi tarafından kaplanmıştı. Etiketle £189.99 yazılıydı.

İsmi *İskandinav Bedenlerin Ağızları Çıldırıldığında* idi. İsminin gayet yerinde – hatta tam isabet olduğu ortaya çıktı. Keith’le biraz oturup, bir masada oturan beş tane orta yaşlı adamın Danimarkaca veya İsveççe veya Norveççe konuşmalarını altyazısız seyrettim. Arada sırada bir sözcük seçebiliyordunuz. *Radyoterapi. Engelli tuvaleti.* “Uzaktan kumanda nerede?” diye sordu Keith asık suratla. Hızlı ileri sarma, resim arama fonksiyonlarını kullanması gerekiyordu. Uzaktan kumandayı bulduk, ama çalışmıyor gibiydi. Keith oturup baştan sona seyretmek zorunda kaldı: Galiba hastane yönetimiyle ilgili kısa bir eğitim filmiydi. Geri döndüğümde beş yaşlı adam hâlâ konuşuyorlardı. Birkaç jenerik yazısından sonra film bitti. Keith yere bakıp “*Pislikler,*” dedi.

Onu neşelendirmek için (ve başka sebepler yüzünden) Keith’ten dart dersleri almaya başladım. Ucuza vermiyor.

Benim de hızlı ileri sarmaya ihtiyacım var. Ama olayların Nicola’nın seçtiği hızda gerçekleşmesine izin vermeliyim. Keith’in cinsel itiraflarda (vahşi, ayrıntılı ve durdurulmaz) bulunduğu 4. Bölüm’ü uzatabilirim, ki bu aşamada safi altın.

Guy Clinch’i çekip çevirmek, yetiştirmek, geliştirmek zor değildi. Parasını almak utanç vericiydi. Yine, kaderde varmış gibi kolaydı.

Keith’in başka yerde olduğunu bildiğimden (dolandırıcılıkla meşguldü: Yaşlı bir dul – o da iyi bir malzeme) Black Cross’a gittim, Guy’ın geleceğini umarak. Bar tezgâhının ardındaki espiri-

li tabelayı ilk kez fark ettim: KÜFRETMEYİN LAN. Peki bu *halı* da neyin nesi? Böyle bir yerde *halının* işi ne? Bir portakal suyu ısmarladım. Zencilerden biri –kendine Shakespeare diyordu– bana ya şefkat ya da horgörüyle bakıyordu. Shakespeare, Black Cross’taki zencilerin kesinlikle en çulsuzu. Berduş paltosu, plastik ayakkabılar, asla yıkanmayan rasta saç. Mekânın şamanı o: Dinsel bir misyonu var. Saçı soğanlı bajiye* benziyor. “Bırakmaya mı çalışıyorsun dostum?” diye sordu bana ağır ağır. Aslında ancak beş kere söylettikten sonra anlayabildim. Reçineli suratında hiçbir sabırsızlık ifadesi belirmedi. “İçmem,” dedim ona. İstifini bozmadı. İçki içmemek Amerika’da epey yaygın olsa da burada geçici bir modadan fazlası olmamıştı hiçbir zaman tabii. “Cidden,” dedim. “Yahudiyim.” Bunu zencilerle dolu bir barda söylemek gayet zevkliydi. Chicago’da veya Pittsburgh’da söylediğinizi hayal edin. Detroit’te söylediğinizi hayal edin. “Bizler pek içmeyiz.” Shakespeare’in gözleri, sanki bir düğmeyle kontrol ediliyormuşçasına giderek hazla doldu – ki gördüğüm kadarıyla en az benimkiler kadar hastalıklı ve kanlıydılar. Durumunun utanç verici taraflarından biri: Her ne kadar sessiz sakin bir hayat sürüp makul alışkanlıklara sahip olmaya teşvik etse veya zorlasa da, Caligula’nın çok zor bir sene geçirmiş hali gibi görünmeme yol açıyor. Onca üzümden ve köle kızlardan filan ve çektirdiğim türlü türlü cezalardan ve hoş işkencelerden sonra... “Her şey gözlerdedir dostum,” dedi Shakespeare. “Her şey gözlerdedir.”

İçeri girdi –Guy– dağınık sarı saçları ve uzun binici yağmur luğuyla. Bir içki alıp tilt makinesine oturmasını seyrettim. Şeffaflığına, titreşen, ürkek şeffaflığına şaşıtm. Sonra yanaştım, bozuk paramı makinenin camına koydum (tilt adabıdır) ve “Haydi eşli oynayalım,” dedim. Suratında: Rutin bir dehşet ânı, sonra açıklık; sonra haz. Tilt bilgimle onu etkiledim: Sessiz beş, ikili dönüş, yan durduruş vesarie. Zaten ikimiz de Keith’in hamiliğinin sefasını sürdüğümüzden arkadaş sayılırdık. Hem Guy tamamen umutsuzdu, bugünlerde çoğumuz gibi. Modern bir şehirde, yapacak işiniz yoksa (ve beş parasız değilseniz ve sokaktaysanız), birlikte aylaklık edecek insanlar bulmak güçtür. Birlikte dı-

* Bir çeşit sebzeli, baharatlı Hint yemeği. (ç. n.)

şarıda gezdik, bir süre Portobello Yolu'nda takıldık ve sonra – şu İngilizler ne hoş – beni evine çaya davet etti.

Devasa evine girince başka işgal yolları gördüm. Çıkarma sahilleri ve köprübaşları gördüm. Korkutucu karısı Hope'u kısa sürede etkisiz hale getirdim; Guy'ın bardan (ayakkabısının altında) getirdiği bir bok parçası olabilirdim, ama medyadan ve Manhattan televizyon kanallarından bahsedince kadın kısa sürede yola geldi. Kız kardeşi Lizzyboo'yla tanıştım ve yardımı dokunabilir mi diye tepeden tırnağa süzdüm. Ama belki de *au pair*leri bana daha uygundur: Ördeksi bir yaratıktı, genç değildi, ümit vaat eden dalgın bir yüz ifadesi vardı. Hizmetçi Auxiliadro'ya gelince, hiç oyalanmadan kadını anında işe aldım, dairede çalışsın diye...

Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama Mark Asprey anahtardı. O büyük adamla olan bağlantımı ağzımdan bilerek kaçırdığımda herkes cidden heyecanlandı. Hope ve Lizzyboo onun son West End hiti *Kupa*'yı izlemişlerdi, ki Asprey şimdi Broadway'de sahnelenmesine yardım ediyor. Lizzyboo'ya sevip sevmediğini sorduğumda "Aslında ağladım," dedi. "Aslında iki kere ağladım." Guy, Asprey'nin yazdıklarını bilmiyordu, ama kendi kendine konuşurcasına, hayretle "Öyle bir *yazar* olabilmek ne güzeldir. Öylece oturup işini yapmak ne güzeldir," dedi. Kendi iki kitabımdan bahsetme dürtüsünü bastırdım (ikisine de İngiliz bir yayıncı bulamadım. Hasar kontrolü yapalım. Evet, hâlâ içimi acıtıyor. Hâlâ ince ince sızlatıyor).

Evet, başarısız bir yazar genellikle kendisi gibi olanları tanıyabilir. Mutfakta baş başa kaldığımızda Guy bana ne iş yaptığımı sorunca söyledim, çeşitli edebiyat dergileriyle bağlantılarımı vurguladım ve Hornig Ultrason'a edebiyat danışmanlığı yaptığım yalanını uydurdum. Uydurabilirim: Yalan söyleyebilirim. Öyleyse neden *uyduramıyorum*? Guy "Sahi mi? Çok ilginç," dedi. Ona bir çeşit basınç dalgası gönderdim; hatta "Ben de bazı şeyler yazdım..." dediğinde masanın altında baş ve işaret parmaklarımı ovuşturuyordum. "Haydi canım." "İki tane öykü. Genişletilmiş yolculuk notları aslında." "Onlara göz atmayı çok isterim Guy." "İyi filan değil." "Bırak ben karar vereyim." "Korkarım epey otobiyografikler." "Ya," dedim. "Sorun değil. *Takma* kafana."

“Geçen gün,” diye devam ettim. “Keith o kızı takip etti mi?”

“Evet etti,” dedi Guy anında. Anında çünkü Nicola zaten aklındaydı. Ayrıca aşk ışık hızında ilerler. “Hiçbir şey olmamış. Onunla konuşmuş o kadar.”

“Keith bana öyle demedi ama,” dedim.

“Ne dedi ki?”

“Ne dediği önemli değil. Keith yalancının teki Guy... Neler oldu?”

Daha sonra çocuğa baktım. Tanrım.

Vampir gibiyim. İçeri davet edilmezsem eşikten geçemem. Ama girdim mi kalırım.

Ve istediğim zaman geri gelirim.

Şimdi, işte hoş bir simetri. Üç karakter de bana yazdıkları bir şeyleri verdiler. Keith’in broşürü, Nicola’nın günlükleri, Guy’ın öyküleri. Farklı sebeplerle yazılmış şeyler: Kendini abartmak, kendiyle konuşmak, kendini ifade etmek. Biri gönüllülükle verilmişti, biri rastlantıya bırakılmıştı, biri ikna yoluyla edinilmişti.

Belgesel kanıtlar. Yazdığım bu mu? Bir belgesel mi? Sanatsal yetenek, hayatın hayal gücüyle biçimlendirilmesi konusunda Nicola kazanıyor. Hepimizden daha iyi yazıyor.

Evlerine girmeliyim. Keith’inki zor olacak, diğer her alanda olduğu gibi. Yaşadığı yerden utanıyor muhtemelen ve muhtemelen haklı. Bu konuda bir kuralı vardır herhalde – katı protokollere, suç işlemenin kurallarına, vahşi ve gözyaşlı sadakâtlere düşkün azimli Keith’in. Keith’inki zor olacak elbette.

Maktulle ilgili cüretkâr bir fikrim var. Samimi bir hareket olacak ve gerçeği *bilmeliyim*. Guy makul ölçüde güvenilir biri; hülyalı abartmalarını, seçici körlüğünü mazur görebilirim. Ama Keith bir yalancı ve bana söylediği her şeyi iki veya üç kez kontrol etmem gerekecek. Gerçekten daha azına razı olacak kadar zaman yok.

Evlerine girmeliyim. Kafalarının içine girmeliyim. Derinlere inmeliyim – ah, derinlere.

Hepimiz bize bir gezegende yaşadığımızı hissettiren güneşli ve fırtınalı günler yaşamışızdır. Ama geçtiğimiz günlerdeki

sarsıntılar bunu daha ileriye götürdü. Bize bir güneş sisteminde, bir galakside yaşadığımızı hissettiriyorlar. Bize bir evrende yaşadığımızı –ki bu sözcükleri yazarken mide bulantısının eşiğindeyim– hissettiriyorlar.

Hele rüzgârlar. Şehri yarıp geçiyorlar, adayı yarıp geçiyorlar, kat be kat fazla bir şiddetin ön hazırlığını yaparcasına. Geçen hafta rüzgârlar on dokuz kişiyi ve otuz üç milyon ağacı öldürdü.

Şimdiyse, günbatımında, pencerenin ardında ağaçlar kafa sallıyorlar, uzak geçmişteki gece hayatının yanıp sönen ışıkları altındaki disko dansçıları gibi.

4. Bölüm: Çıkmaz Sokak

“Hayalini kuruyorum. Onun için yalvarıyorum. Dua ediyorum.”

Keith kapıları iterek Black Cross’tan çıkıp taş basamakta, tabelanın altında durdu. TV VE DART. Sağa baktı, sola baktı, hohurdandı. Kadın işte oradaydı. Nicola Six işte oradaydı. Pazar sokagında didik didik araştırma yapıyor, pazarlık yapan renkli giysili insanların arasında bir siyah mürekkep dereciği gibi gayet net seçiliyordu. Zıt yönde gezinerek tezgâhları geçti. Keith’in aklına Nicola’nın kendisini beklediği veya takibe teşvik ettiği, kendisi hakkında plan kurduğu düşüncesi gelse, bu fikre inanmazdı. Ama Nicola’nın gezinişindeki avarelik, dar siyah eteğindeki yavaş ağırlık ısrarla davetkârdı. Keith kısa süreliğine tuhaf bir hisse, Nicola’nın kendisini seyrettiği fikrine kapıldı; ama bu doğru olamazdı, çünkü Keith, Nicola’yı seyrediyordu ve Nicola yüzünü ona dönmemişti. Keith’i huzursuz eden bir şey vardı. Takip etmemi istiyor, diye düşünüp takip etmeye başladı. *Vahşi ama bir şekilde elde edilebilir bir dilber*: Nicola’nın Black Cross’a girişinin Keith’e söylediği buydu. Ama kızın elde edilebilirliğinin doğasını –tarzını– bilmiyordu. Keith heyecanla geçirdi. Öğrenecekti.

Şimdi Nicola duraksayıp profilini çevirdi ve eğilip üstü örtülü bir el arabasındaki ucuz porselenleri incelemeye başladı. Yüzünü kaldırıp el arabasının sahibiyile, Keith’in iyi tanıdığı bir *dolandırıcıyla* konuşmaya başladı. Peçesini kaldırdı... Barda peçesini kaldırıncı Keith ona kesinlikle pür dikkat, ama şehvetsiz bakmıştı. Hayır, şehvet sayılmazdı; ayağındaki dart yarası şehvetten önce gelmişti, canını şehvete mahal vermeyecek kadar acıtmış-

ti. Nicola uzun boyluydu –topuklularıyla Keith’ten uzundu– ve görünüşe göre tepeden tırnağa narin yapılıydı. Mankene benziyordu, ama Keith’in genelde yeğlediği tarzda mankenlere değil. Moda mankenine benziyordu ve Keith genellikle başka türlü kadınları, fotomodelleri yeğlerdi. Fotomodelin yüzünde, ona istediğinizi yapabileceğinizi söyleyen bir ifade olurdu. Moda mankeninin yüzüyse size istediğini yapabileceğini söylerdi. Ayrıca ve daha temelde, Keith genel olarak kısa kalın bacaklı ve iri memeli (teorik açıdan sınır yoktu), kısa boylu ve tombul kalçalı kızları yeğlerdi – Trish Shirt ve Peggy Obbs, Debbie Kensit (o özeldi) ve Analiese Furnish tarzı kızları. Bacaklar özellikle önemli gibiydi. Keith zorla araladığı, omuzlarının üstünden sarktığını gördüğü bacakların bileklerinin genellikle son derece kalın olduğunu, hatta bileksiz olduklarını ve baldırlarının da son derece kalın olduğunu ister istemez fark ediyordu. Genelde tombul bacakları yeğlediği sonucuna varmıştı. Bu keşif başta Keith’in hoşuna gitti, sonraysa kafasını karıştırdı ve hatta kaygılanmasına yol açtı, çünkü müşkülpesent biri olduğu hiç aklına gelmemişti. Nicola’nın ayak bilekleri: O kadar uzun bir bedeni taşıyabilmeleleri şaşırtıcıydı. Belki de kadın onun tipi değildi. Ah, ama öyleydi. Bir şey ona kadının kesinlikle *öyle olduğunu* söylüyordu.

Nicola yürümeye devam etti. Keith peşinden gitti. Diğer olasılıklar bir yana, Keith kızla Guy Clinch’le ya da yaşlı Leydi Barnaby ile ilgilendiği şekilde ilgileniyordu. Kız A-1 sınıfındaydı. Keith zenginleri sevmeyen insanlardan değildi. Zengin insanların varlığını severdi, çünkü böylece onları dolandırıp paralarını alabiliyordu. Kimse kusura bakmasındı, ama Keith soyulmaya değer insanların olmadığı türden bir toplumda yaşamak istemezdi. Kesinlikle istemezdi. Bu yüzden, el arabalarıyla ve çöplerle dolu sokakta Nicola’nın peşinden giderken, kızın kıcının görüldüğünden tombul olabileceğini düşünüyordu ve her halükârda sıskalar genellikle bu özelliklerini yatakta başka açılardan telafi ederlerdi.

Kızın çiçek tezgâhına yaklaşmasını, durup eldivenlerini çıkarmasını bekledi. Sonra içeri girdi. Yaşlı Nigel’a (adam Keith’e borçluydu ve ondan çekinmek için iyi bir gerekçesi vardı) başıyla selam verip parmağıyla işaret çaktıktan sonra, her zamanki

özgüvenli sakarlığıyla hareket ederek çiviye geçirilmiş, bir avuç kahverengi kâğıdı alıp el arabası boyunca yan yan giderek plastik leğenlerdeki ıslak demetlerden seçtiği çiçekleri toplamaya başladı, şöyle diyordu:

“Çiçeklerin dilini keşfet. Ve bırak yatıştırıcı sözleri...” Durak sayıp tekrar havaya girmeye, reklam metnini hatırlamaya çalıştı. “Bütün dertlerini yatıştırırsın filan yani.” Alyansı yok, diye düşündü. Bunu Cross’ta, eldiven varken bile anlayabilmişti. “Nergisler. Keklik çiğdemleri. Biraz şundan. Biraz bundan. Hepsinden. Böyle bir zamanda.” Sapından sıktığı demeti uzattı. “Neden gidiyorsun? Beni bırakıyorsun.” Kız tırnaklarını yiyor ama elleri tembel. Epey tembel. “Bu tarafa mı gidiyorsun? Yoksa benim Cavalier köşe başında.” Keith kadına dokunmadan, elleriyle sadece omuzlarının taslağını çizerek, Nicola’yı sokakta yürümeye yönlendirdi. Döpiyesi pahalı. Ucuz değil. “Senin gibi bir kızla görüşüyorum. Güzel sayılır. Burnu havada. Evin var demiştin.” Nicola başıyla onaylayıp gülümsedi. “Şimdi.” Şunun ağzına bak. O peçe de işe yarardı. “Ben mi? Elimden her iş gelir benim. Bay Tamirci’yim. Diyelim ki sigorta attı. Kazan bozuldu veya zil çalışmıyor. Birkaç tanıdığı olan birine ihtiyaç duyarsın.” Ayakkabılar: Beş yüz pound. Herhalde. “Çünkü biliyorum. Biliyorum ki bugünlerde doğru dürüst *herhangi* bir hizmet almak zor Nicky. Açıkçası,” deyip gözlerini sahte bir gururla kapattı, “bu lanet olası ülkeye neler oluyor bilmiyorum. Bilmiyorum.” Kız yavaşladı; şapkasını ve topuzunun siyah tokasını çabucak çıkardı. Boyununu sarsarak saçını açtı. Tanrım: *Fiyatı* yüksek olmalı. Yürümeyi sürdürdüler. Televizyon. “Sadece şunu söylüyorum, her işi halledebilen biriyim ben. Ufak tefek her türlü sorunu filan yani. Keith’i çağırırsın. Burası mı?”

Çıkamaz sokağın girişine gelmişlerdi.

“Orada oturuyorum,” dedi kız. “Bunlar için teşekkürler.”

Nicola yavaşlarken ve yarı dönerken ve yürümeyi sürdürürken ve tekrar yavaşlarken bir eldivenle kendini yelpazeliyordu. Yüzü kızarmıştı. Hatta bir baş parmağını siyah ceketinin V yakasına sokup çekiştirdi. O da hoşlandı, diye düşündü Keith. Orospu. Bu son bonus ilginç bir şekilde Keith Talent’ın moralini bozmaya başladı. Çünkü kusursuzluk hiç işine yaramazdı. Kızın

bir yerinde büyük bir yara izinin veya Keith'in göz ardı etmeye razı olabileceği başka bir kusurun bulunduğunu hevesle hayal etti. Bunu başaramazsa kadının zihinsel dengesizliğinden medet umacaktı. Tırnaklarının durumu biraz rahatlatıcıydı. Ama çok az. Keith'in standartlarına göre çok da kötü değillerdi. Kemirilmişlerdi; ama ısırılarak koparılmamışlardı. Geriye kadının aksanı kalıyordu, ki kesinlikle yabancıydı (Avrupa, diye düşündü Keith: Ortalarda bir yer) ve kadının memleketinde tuhaf adetler olabilirdi. Neyse, denemekten zarar gelmez, diye karar verdi, oysa geçmişte bir iki kez bu kadar ısrarla *denemekten* epey zarar geldiği olmuştu.

"Çok sıcak, değil mi?" dedi kadın.

"Yanıyor," dedi Keith.

"Acayip."

"Feci." Keith sesini kısıp kalınlaştırarak oyuncu bir bayağılıkla ekledi: "Ne istersen yaparım güzelim. Ne istersen."

"Doğrusu aslına bakarsan," dedi kadın, Keith'i bir an hazırola geçirecek kadar net ve gündelik bir ses tonuyla, "ilgilenilmesi gereken bir iki şey var kesinlikle. Örneğin elektrik süpürgesi. Çok iyisin."

"Telefon numaran ne Nick," dedi Keith sertçe.

Kız duraksadı; sonra sanki ani bir karar almış gibi başını salladı. "Kalemin var mı?"

"Gerek yok," dedi Keith tekrar cesaretlenerek. "Rakam hafızam iyidir." Sonra ağzını açıp iri dilini alt dişlerinin üstünde dinlendirirken parlak gözleri aşağılarda, kızın vücudunda gezindi.

Kızın sesi titreyerek ona yedi rakam söyledi.

"Güzel," dedi Keith.

Keith düşünceli bir edayla Black Cross'a geri döndü. Birkaç içki içmek, atıcı kolunu gevşetmek niyetindeydi; sonra da ciddi bir dart seansı. Portobello Yolu'nda, bir çalıntı kitaplar tezgâhına bakar gibi görünen Guy Clinch'le karşılaştı. Keith kitapların para etmesine hep şaşırırdı. "Selam," dedikten sonra iki çift laf etmek için duraksadı. Düşündü. Tanışlar çemberinin genişlediği kesindi. Leydi Barnaby ile Guy sayesinde tanışmıştı. İşler böyle yürür-

dü: Tanındıklar şebekesi sayesinde... Keith daha önce de Guy gibi insanlarla haşır neşir olmuştu tabii: Kodeste. Çoğu sahtekârlık veya uyuşturucu ya da nafaka yüzünden hapse düşerlerdi. Beyaz yakalılar. İyiydiler (Guy iyiydi); insandılar; bütün gün dayak yemek istemediklerinden size kibar davranırlardı. Ama Guy kodeste değildi. Lansdowne Crescent'ta kocaman bir evde oturuyordu. Keith'e göre Guy gibi insanlar kendisi gibi işçileri takdir eder ve hatta belki kıskanırlardı. Nedense. Belki de işçiler iş ve eğlence hayatını daha dolu yaşadıkları için. Guy cesaretini toplayıp ona "İş çıktı mı?" diye -Nicola'yı kast ederek- sorunca Keith hayatını zor kazanan birinin homurtulu kahkasıyla elini sallayıp onu susturarak, kafeste zaten çok fazla kuş olduğunu söyledi.

Ayrıldılar. Keith'in planları değişmişti. Mafya muhasebecilerine bakmak için Mecca'ya birkaç pahalı dakikalığına uğradıktan sonra bir işini halletmek için telaşla çıktı.

Keith ağır kapı tokmağını çevirdi. Kapı yavaşça açıldı ve yalvaran bir surat gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. Başta yoğun bir ihtiyatla dolan uçuk mavi gözler şimdi neşeyle durulanıyor gibiydi.

"Selam Harry! İyi günler."

"İyi günler Bayan B.," dedi Keith, uzun adımlarla kadının evine girerek.

Leydi Barnaby yetmiş yedi yaşındaydı. Keith'in piliçlerinden biri değildi. Olamazdı.

Keith bekârlık günlerinde azılı bir çapkındı. Tam bir kadın avcısıydı. Gerçekten epey başarılı olmuştu. Keith'in köpeği Clive bile gençliğinde dişi köpek kokusu aldı mı burnunu yere dayayıp dilini eşarp gibi omzuna atıp iz sürerken Keith'den daha hevesli ya da daha az seçici değildi. Sonra değişiklikler olmuş, sorumluluklar gelmişti: Karısı Kath ve bebekleri minik Kim. Şimdiyse her şey bambaşkaydı. Keith bugünlerde huzursuz doğasına ket vuruyor, yolculuğa çıkan herhangi bir modern genç iş adamının yaşayabileceği türden yüzeysel romantik ilişkilerle (belki Keith'in parfüm almaya gittiği East End'deki bir *dolandırıcının* karısı ya da kız kardeşi ya da kızı ya da annesiyle), artı arada sırada evine çok yakın oturan birileriyle mercimeği fırına ver-

mekle (yan dairede oturan bekâr, çocuklu Iqbala'yla), artı zaman zaman genç âşıkların yüzüne talihin gülmesiyle mümkün olan rastlantısal karşılaşmalarla (kapanış vakti, bar tuvaleti), artı üç tane düzenli ve uzun süreli kız arkadaşıyla, Trish Shirt'le, özel olan Debbie Kensit'le ve Analiese Furnish'le idare ediyordu. Hepsi buydu.

Aralarında en ilginç, en sembolik, en modern olanı çapraşık Analiese'ti. Edepsiz, küstah, hayalci ve güvenilmez olan, panik atak geçiren, bayılan, isterik körlükler yaşayan Analiese, Keith'e göre zırdeliydi. Kitaplar okur ve şiirler yazardı. Hayatın her alanından ünlülere mektuplar gönderirdi. Televizyon stüdyolarının, konser salonlarının, Çağdaş Sanat Enstitüsü'nün önünde takılırdı. Analiese Furnish yüzlerini televizyonda ve gazetelerde gördüğü insanlara mektuplar gönderirken genellikle bir fotoğrafını da ekler, bu sayede sık sık yanıt alırdı. Gerçi bu fotoğraflar şehvetli, açık saçık ya da pornografik değildi. Yo hayır. Erkek hamilerinden (perişan, suskun, platonik uşaklardılar: Analiese her zamanki hayal gücü kıtlığıyla kendisini aklı için sevdiklerini sanıyordu) herhangi biri tarafından çekilmiş bu fotoğraflarda Analiese düşünceli bir edayla poz verip pencerelerden dışarı bakar veya ağaçlık bir yerde üstünde elbisesiyle eğilip bir çiçeğe dokunmanın hazzını yaşırdı. Yine de yanıtlar geliyordu, ihtiyatlı, tatlı dilli, kandırıcı, yoklayıcı. Neden? Fotoğraflar ne diyordu? Gözlerinin genişliği son derece hülyalı bir hayattan dem vuruyordu; alnı, başarıyla yalan söylenebilecek birinin alnıydı; geniş ağzıyla tropik kınalı saçları ise Analiese'in kendini size verdiğinde tamamen vereceğini ve muhtemelen evinize telefon etmeyeceğini ima ediyordu. Görünüşü sadece bu son hususta yanıltıcıydı. *Analiese* yanıltıcıydı, ama tahmin edilir bir şekilde değil. Ayrıca kadınsı güç ve güzellik fışkıran bir bedeni vardı, bacakları hariç (onlar tombuldular ve son ana kadar gizlenirlerdi hep. Bu bacaklar başının belasıydı). Ünlü insanlarla yaptığınız şeyler sizin suçunuz değildi. Farklı kurallar geçerliydi. İnsan kendini kaybediyordu. Bittiğindeyse (ki genellikle çabucak biterdi), eh, fotoğraf ve kupür albümlerinizi, şiirlerinizinizi, tren biletlerinizinizi, anılarınızla, adamın karısı ve çocuklarıyla yaptığınız telefon konuşmalarıyla, bütün bulvar gazetelerinin editörlerine gönderdiğiniz mektuplarla dımdızlak ortada kalıverirdiniz.

Keith, Analiese'le sokakta tanışmıştı. Kadın yanına gelip boğuk ve teatral sesiyle, televizyondaki Rick Purist – ünlü bulmaca şovu sunucusu Rick Purist olup olmadığını sormuştu. Keith duraksamıştı. Fakir bir ricacı yağmurlu ormandan geçip küçük kulübesine gelerek, dirilip hepsini kurtarmaya, yardım etmeye, kederden kurtarmaya gelmiş İmparator Frederick veya Flanders Kontu 9. Baldwin olup olmadığını sorsaydı bir ortaçağ münzevisi de öyle duraksayabilirdi. Eh, bu durumda o paçavralar içindeki münzevi merak ederdi herhalde: O muyum, değil miyim? Bir süreliğine eğlenceli olabilirdi. Öte yandan... Keith, Analiese'in inip kalkan göğsüne bakınca sezilerine güvenmişti. Öyle olduğunu itiraf etmişti: *Sahiden de* televizyondaki Rick Purist'in ta kendisiydi. Yani ilişkilerinin başlangıcında söylenen, ilişkinin tonunu belirleyen sözcükler –Keith'in yayvan yayvan “Hı hı,” diyeşi– yalanın daniskasıydı. Kadının West Hampstead'deki stüdyo dairesinde çay içme teklifini kabul etti. Keith şeri içerken kadın ona ünlü insanlar hatıratını gösterdi ve insan ruhunun üstünlüğünden bahsetti. Yirmi beş dakika sonra, Keith kaskatı bir şekilde pantolonunu giyip kapıya yönelirken dönüp çekyata tereddütsüz bir umutla, Analiese'i bir daha görmeyeceği umuduyla baktı. Ama bir iki ay sonra bir gece onu özleyip arzulayınca, sabahın üçünde Black Cross'tan aradı. Kadın ona yazdığı bir şiiri okudu. Keith yine de oraya gitti. Bir ay sonra bulvar gazetesini açınca TV'DEKİ RICK'LE ÇALINTI SAATLER başlıklı bir yazı gördü. Analiese'i üzerinde elbisesiyle belediyeye ait bir çiçeği koklarken gösteren (diz altından kesilmiş) bir fotoğraf vardı. Şaşkın Rick Purist'in de bir fotoğrafı vardı: Sahiden de Keith'e benziyordu biraz. Keith bu yazıdan kendisinin “son derece romantik” ve “muhteşem bir âşık” olduğunu, dahası “aşk için yaratılmış” biri olduğunu öğrendi. Rick Purist her şeyi inkâr ediyordu. Rick'in karısı Traci de kocasına destek oluyordu. Keith'in hissettiği mutluluk tarifsizdi. Gazetenin otuz nüshasını satın aldı, Black Cross'a yağmur gibi saçmak niyetiyle. Ancak bunun gerçekten son derece ender bir fırsata uygunsuz bir tepki olacağını son anda fark etti. Yine de epey tahrik olan Keith hemen o hafta Analiese'i aradı. Kadın Keith'in Rick Purist olmadığını artık biliyordu, bu bilginin bedelini ödemiş ve rezil olmuştu (daha doğ-

rusu bulvar gazetesinin editörleri bedel ödeyip rezil olmuşlardı). Ama unuttu, bağışladı ve Keith için yeni kurgular üretti: Keith geceleri alacaklılardan kaçan bir borçluydu, isimsiz bir adamdı, bir mahlaslar çapraz bulmacasıydı, bir Proteus ve Pimpernel'di. Keith bu duruma anlam veremiyordu, ama hoşlandığı kesindi. Güvenilmezliği ve ihmalkârlığı ilk kez beğeniliyor ve cazibesinin özü olarak yüceltiliyordu.

Bazı ufak tefek sorunlar vardı elbette: Elbette. Bazen sabaha karşı kadının stüdyo dairesine geldiğinde, Analiese yalnız olmuyordu. Bazen kel ya da dörtgöz bir hayranı –gerzeğin, hanımevladının, antisosyalın ya da sakarın teki– koltukta veya köpek gibi yerde uyuyor olabiliyordu, ki bu durumda Keith onlarla dalga geçip ardından (hoop!) kıçlarına tekmeyi basarak kovuyor, yerden kalkıyor ve çekyattaki sıcacık, memeli ve kahkahalı Analiese'in yanına gidiyordu. Bazense onu ünlülerle yataktayken basardı. Bu çok sık olmuyordu (Keith oraya çok sık gitmiyordu) ve o ünlü insanlar artık çok ünlü değillerdi; yine de arada sırada oluyordu. Bir klasik müzikçi, dehşete kapılmış bir şair: Analiese bulvar gazetesi okumayan bu tip ünlülere kadar düşmüştü. Alınganlık yoktu. Adil olmak gerekirdi. Keith içecek ne varsa birkaç yudum mideye indirir, birkaç şaka yapar ve basıp giderdi, genellikle Trish Shirt'ün evine. Bir keresinde Analiese'i Rick Purist'le basarak şaşırttı. Analiese (sonradan açıkladığına göre) Rick'in evliliğine verdiği zararı telafi ediyordu. Yatak lambası açıldı: Keith'le Rick birbirlerine epey benziyorlardı. Keith bakakaldı. Rick'i televizyonda görmüştü. Keith'in tuhaf yaşamının en tuhaf anlarından biriydi bu. Kısa sürede atlattı... O gece her şeyin özeti gibiydi, cidden. Analiese şimdi Slough'da yaşıyordu; Keith ise meşgul bir adamdı.

Peki ya Debbie? Minik Debbie? Şey, Debbie *özeldi*. Esmer, toparlak, somurtkan, her şeyiyle toparlak, yumurta şeklinde olan Debbie "özeldi". Debbie özeldi, çünkü on iki yaşından beri Keith'le yatmaktaydı. Öte yandan, yattığı başka bir sürü insan vardı. Her şey gayet sorunsuz ve Bristol tarzıydı, çünkü Debbie tüplerini bağlatmıştı ve annesine yetmiş beş pound vermeniz yetiyordu, ki o da fena parça sayılmazdı. Keith, Debbie Kensit'e karşı gayet dobraydı. Saygı. Düşüncelilik. Hiçbir yönüyle kirli

değildi. Doğal aşk. İnsan, duvarlarında çocukluğun kayıp perilerinin ve cücelerinin ve bakirelerinin soluk resimleri bulunan o küçük odadaki küçük yatakta Debbie'den ayrılırken karşısında bir hayalet varmış hissine kapılırdı; ayrıca çok taze etin beyaz kokusunu alırdı. El yapımı çarşafın üstünde tombul ve minik Debbie, (şişman bacaklarıyla) gayet ciddi yatardı. Ayrıca afallatıcı bir şekilde çırlıçplak: Perçemsiz, makyajsız, okul üniformasız. Böyle ekstralar üst çekmecesinde bol miktarda bulunurdu; ama Debbie, Keith'in karşısında hep doğal haliyle, çıplak olurdu. Öyle şeyler giymeyi teklif etmezdi – Keith'e etmezdi, hayır. Keith ise isteyemeyecek kadar utanırdı hep. Geçen sonbahar Debbie on beşinci doğumgünüünü kutlamıştı. Keith geçmişte oraya parası yettiğince sık gitmişti (veya daha da sık: Bayan K.'ye bilerek sahte çekler verdiği olmuştu). Ancak Kasım'dan beri orada eskisinden daha ender görülüyordu. Ama Keith'in gözünde Debbie hep özel olacaktı. Hep özel kalacaktı. En azından on sekizine basana dek. Veya on altısına.

Ve nihayet, kaçınılmaz bir şekilde nihayet, sarışın, solgun ve artık yaşını biraz almış da olsa zayıf denebilecek (ama bacakları kaslı), yaşını ya da uzun yıllar önce işe başladığında nasıl bir saç rengine sahip olduğunu hatırlamayan bir sarışın olan Trish Shirt vardı. Ladbroke Grove'daki bir süpermarketin altında oturması kolaylık sağlıyordu, hatta gerekliydi, çünkü dışarı çıkmaktan nefret ederdi. Trish'in floresanlarla ve raflardaki mallarla yüzleşebilmesi için büyük kadehler dolusu votka içmesi gerekiyordu. Keith, Trisha'ya işsizlik maaşını getirerek onu on beş günde bir çile çekmekten kurtarırdı, içki parasını maaştan keserek. Trish'in üstündeki etkisinin giderek artmasında bunun payı büyüktü. Trish'in gözünde Keith ilah gibiydi. "Senin için her şeyi yaparım Keith. Her şeyi," derdi. Keith buna inanırdı. Ama elinde ağır Cavalier'ın anahtarlarıyla CostCheck'ten her çıkışında ya da Trish'in solgun bedenine bakarak sessizce her giyinişinde (ya da fermuarını yukarı çekişinde) Keith bu seferkinin son ziyareti olacağına yemin ederdi. Kontrplak kapıyı her açışında, Trish'in kendisini ağırlamaya dizlerinin üstünde gelişini her gördüğünde Keith biraz daha sinirlenirdi. Trish'e bunun bedelini ödetirdi. Tanrı bizi korusun, Keith kendini *ne hale* düşürüyordu? Eğlence-

yi seven minik Debbie'si ve çapraşık Analiese'i (ve Peggy'si ve Iqbala'sı ve Petronella'sı ve Fran'i) varken burada Trish'le işi neydi? Eh, Trish'in bir avantajı vardı. Trish'in bir özelliği vardı. En yakındakiydi.

Keith'in kadınlar konusundaki becerisini nasıl yorumlamalı? Keith'in yeteneğini nasıl yorumlamalı? Kesinlikle yetenekliydi. Keith kadınlara ne düşündüklerini söyleyebilirdi. Bu asla kolay olmamıştı şüphesiz. Ama bugünlerde etraftaki kadınlar göz önüne alındığında büyük başarıydı.

Öte yandan, Keith'in kadınlar konusunda becerikli olmaya ne kadar ihtiyacı vardı ki? Biri ayyaştı, biri kaçıktı, biriye on beş yaşındaydı. Kadın avcısı. Keith'in piliçleri bunlardı işte.

Aşka en çok Chick Purchase'la yaklaşmıştı komik bir şekilde. Chick düşüncelerini yıllar boyu işgal ve gasp etmişti: Keith o adamdan tüm benliğiyle *nefret ediyordu*. Üstelik o adamı sevebilirdi... Her şeyin sebebi Bristol civarındaki o fabrikada yaşanan iş anlaşmazlığıydı. Ama aynı zamanda bir partide yaşanan bir olayla, Keith ile Chick'in kız kardeşi Charlotte Purchase arasında geçtiği söylenen bir olayla ilgili dedikodular, efsaneler de vardı. Kimileri uygunsuz laflardan bahsediyorlardı; kimileriye tecavüz girişiminden. İşin gerçeği her ne idiyse, rakip bir uyuşturucu barına yapılan gözüpek bir baskının ardından hastaneden yeni çıkmış olan Keith, Chick tarafından tekrar hastanelik edilivermişti. Keith şimdiki olgun haliyle geçmişe bakınca, tecavüz girişiminin yalan olduğunu (girişim değil, düpedüz başarılıydı) ve husumetin ardında bir erkeğin rahatça bahsedemeyeceği daha karanlık bir meselenin yattığını söylüyordu. İki adamın arasının bir dart tartışması yüzünden açıldığı, Black Cross barında genel olarak kabul görüyor, korkulu fısıltılarla anlatılıyordu. Eh, artık geri dönüş yoktu. Hem de Keith o adamı sevebilecekken.

"Peki nasılsın Harry?" diye sordu sevgili Leydi Barnaby.

"İyiyim," dedi Keith. "İyiyim Bayan B. Her şey yolunda mı?"

Evi formalite icabı gezen Keith tamir edilmiş kazanı, yamalanıp cilalanmış mutfak döşemesini, yerleri değiştirilmiş mobilyaları, yeni pencere camını gözden geçirdi... Keith Talent eski

pencere camını birkaç gün önce bizzat kırmıştı, Leydi Barnaby ile tanışma faslını hızlandırmak için. Keith'in dikkatini yaşlı kadına ilk yönelten Guy Clinch olmuştu, Ladbroke Grove'daki iki büklüm bir figürü göstermişti: "Şunun kocasını tanırdım... Evi artık ona fazla büyük geliyordur." Keith karşı cinsten birini tanımak istediğinde genellikle yaptığı şeyi yapmıştı. Kadını evine kadar takip etmişti. Sonra kirli mendile sarılı tuğla. "Pardon hanfendi," demişti Keith soluk soluğa, Leydi Barnaby nihayet kapıya geldiğinde (ve mektup deliğinden baktığında), "demin zenci çocuklar alt kat pencerenize tuğla atıldılar. Peşlerinden koştum ama o küçük – neyse, kaçtılar işte." Kadın Keith'i hemen içeri almamıştı. Yaşlı kadıncağız tir tir titriyordu; cam patladığında bir metre ötede çiçekleri düzenlemekle uğraşmaktaydı. Keith'in omzunda ağlamıştı. Yarım şişe konyak içmişlerdi. Keith zenci kardeşlerimizle yaşadığı sevimsiz deneyimleri anlatarak kadını sakinleştirmişti... O günden beri Keith sık sık Bayan B.'ye uğrayıp ufak tefek işleri halleder, daha doğrusu halledilmelerini denetlerdi. O işlerden anlamazdı, White City'den tanıdığı bir sürü kovboya havale ederdi o kadar. Leydi Barnaby, Keith'e son derece minnettardı. Keith gibi insanların hâlâ var olmalarının yaşlı kalbine iyi geldiğini sık sık söylerdi.

"Eee Harry? Ne düşünüyorsun?" diye sordu Leydi Barnaby huzursuzca.

Keith huzursuzca kazana bir şaplak vurdu ve gayet iyi durumda olduğunu söyledi. Oysa çok büyük bir arıza çıkarmak üzere olduğunu o bile anlayabiliyordu. Yalıtım malzemesiyle kaplanmış bu çalışan balistik bombayla aynı odada –veya aynı katta– bulunmaktan kaygı duyuyordu.

"Birinci sınıf işçilik," dedi.

"Ama sesini dinlesene Harry. Ne biçim tangırdıyor. Bir de *tükürür* gibi sesler çıkarıyor."

"Havalandırması yeni, daha güçlü akıma alışıyor, o kadar Bayan B. Şeyi– *plakajı*. Plakajı yani."

"Bekle beni!"

Mutfakta Keith dedi ki:

"Yugoslavya'da harika vakit geçireceksiniz Bayan B. Ne? Emin misiniz! O broşüre bakınca ağzınızın sulandığını *gördüm*."

Kendi süitiniz olacak, özel yüzme havuzunuz olacak, beş yıldızlı restoranda yiyeceksiniz. Cennette gibi olacaksınız tatlım. Ah, cennette.” Keith, Harrow Yolu’ndaki hisse senedi işlemleri yapılan salaş büroda arkadaşıyla birlikte tezgâhladığı tatil pakedini bir an düşündü: Yarısı inşa edilmiş ve yarısı çürümüş oteli; terk edilmiş fabrikanın gölgesini; berbat kumsalı. “Hem belli olmaz ki,” dedi, “hoş biriyle tanışabilirsiniz.”

“Harry!”

“Haydi ama, yapmayın. Bakın, yaşını başını almış olsanız da alımlı bir hanımefendisiniz Bayan B. Gerçekten. Annem gibi değilsiniz. Bakın ne diyeceğim: Cuma günü sizi havaalanına götürürüm. Susun bakayım. Bundan kolay bir şey olamaz. O zaman, o zaman görüşürüz. Ayrıca sorun çıkarsa ne yapacağınızı biliyorsunuz Bayan B. En küçük bir şeyde Keith’e seslenin. Yani Harry’ye.”

Keith öğleden sonra Amritsar’da karnını doyurup Black Cross’a geri döndü ve on bir saat dart oynadı.

Çoğu konuda aşırı çıkarıcı olan Keith dart konusunda tam bir romantikti... Planı aşağı yukarı şuydu. Twickenham’da veya civarında bir ev: Twickenham muhitinde. Bir kuşhane. Karınla çocukları eve yerleştir. Tazı besle. Ünlü ol. İngiltere menajerinin planlarına dahil ol: İngiltere forması içinde canını dişine tak. Sporun büyükelçisi, oyunun medarı iftihar. İngiltere’deki bütün barmeydleri düz: Yeryüzünde barlara takılan hiçbir dişi ünlü bir dartçıya, böyle bir şahsiyete direnemez. İskandinavya’yı, Avustralya’yı, Kanada’yı, Birleşik Devletler’i gez. Bütün zaferlerinin video kayıtlarından bir şahsi koleksiyon oluşturun. Televizyona çık, milyonların tanıdığı bir çehre ol. Televizyonda filan yani. Televizyon. Televizyon...

Keith yaz başında Duoshare Serçe Ustaları’nın, şimdi gayet başarılı olduğu büyük barlar arası dart yarışmasının katılım formunu (sonsuz ıstırap ve güçlük) tamamlarken, HOBİLER kısmını doldurmadan önce günlerce kafa patlatıp acı çekmişti. Sadece *dart* yazıp bırakmak istiyordu. Ama dart işti. Hobilerinin *dolandırıcılık*, *hırsızlık* ve *avantacılık* olduğunu söylemek gibi olurdu. Ayrıca geçmişte İngiliz Dart Organizasyonu’ndan

iki ödöl almıştı – profesyonellik çabasında yardımı dokunacak dart bursları. Bütün bunlar hakkında kafası pek net değildi (ayrıca para ödülleri Keith'e mafya muhasebecilerinin yanındayken on beşer dakika yetmişti), ama küçük işler dünyasında didinen biri "hobisinin" *kereste deposunu genişletmek* ya da *sigara satmak* olduğunu söylemezdi, değil mi? Keith'in hobileri *nelerdi* peki? *Piliçler* yazamazdı. *Kath* formu okuyabilirdi. *Atlar* veya *Clive'ı* gezdirmek veya *bara gitmek* yazamazdı. En azından *bilardo* ve *slot makineleri* otantik geliyordu... Kafadan atmayı düşündü: *Mağaracılık, rallicilik, sebze yetiştirmek*. Ama gururu sahtekârlığa isyan ediyordu. Sebze yetiştirmek? Şaka gibiydi... Sonunda ruhunu son kez araştırdı, tükenmez kalem eklemeleri beyazlaşana kadar sıktı ve TV yazdı.

Doğru söylüyordu. Çok TV seyrederdi, hep seyretmişti, yıllarca, ezelden beri TV seyretmişti. Keith o tüpü yakıyordu resmen. Tüp de onu yakıyordu, tahrip ediyordu, katotları kanser gibi çıtırdıyordu. "TV," diye düşündü, veya "Modern gerçeklik" veya "Dünya". Dünyayı ona tanıtan TV dünyasıydı. O kadar çok TV izlemek modern bir insanı, Keith gibi bir insanı nasıl etkiler? Louvre'ya veya Prado'ya gitmektense bir iç çamaşır kataloğuyla baş başa on dakika geçirmeyi yeğlemesi – şahsi bir tuhaflık olabilirdi. Ama TV, Keith'i diğer herkesi etkilediği gibi etkiliyordu ve Keith onu dışarıda tutacak hiçbir şeye sahip değildi. Etkisini azaltamaz ya da süzgeçten geçiremezdi. Bu yüzden TV'yi gerçek sanıyordu... Bir kısmı *gerçektir* tabii. Kazakistan'daki ayaklanmalar gerçektir, antikalarla ilgili şeyler gerçektir (Keith bu programları mesleğine adanmışlık ruhuyla seyrederdi), Sun City'deki kitlesel intiharlar gerçektir, dart maçları gerçektir. Ama Keith'e göre *Sendika*, *Edwin Drood Müzikali*, *Kilise Çanları* ve *Kanlı Yatakhane* filmleri de gerçektir. Örneğin dart gibi, kameranın hevesle dikizleyip kulak kabarttığı aktif bir gerçeklik değildi. Hayır, tamamen güzel ve kendi içinde zarif bağlantılara sahip, hiçbir şeyin fazla acıtmadığı ve kimsenin yaşlanmadığı, örnek niteliğinde bir gerçeklikti. Yüksek bir trapezdi, artistlerin hepsi süslü püslüydü (şu pilice bak!), talaşların, fıstık kabuklarının ve kaniş dışkılarının çok üstünde, *para* denen gergin ve tıngırdayan bir güvenlik ağının ötesinde canlandırılıyordu.

Tanışmalarından sonraki günlerde Nicola Six'in görüntüsü Keith'in zihnine kazınmaya başladı. Zihni televizyon gibi işliyordu. Keith o kadını sık sık düşünüyordu – Oxford Sokağı'nda bir camekânı incelerken, uyumadan önceki son anlarda çeşitli dürtülerinin peşinde koşarken, Trish Shirt'le işini bitirirken. Bu düşüncelerin çoğu gayet pornografik olsa da (ama kaliteli pornoymdu, anlarsınız ya? Buralarda bulacağınız türden bayağı şeylerden değildi), hepsi tamamen öyle sayılmazdı. Özel bir yüzme havuzunun yanındaki bir şezlonga, üstünde bağcıklı mayoyla uzanmış halde kaşlarını çatarak bir bilançoya baktığını görüyordu ve Nicola üstünde bikiniyle ve yüksek topuklularla önünden geçiyordu, ona bir içki getiriyor ve saçını şefkatle karıştırıyordu. "LA filan yani," diye fısıldadı Keith. Veya Keith smokinliydi, Palermo civarında bir terastaydı: Karşısında cam masa, mumlar ve uzun gecelikli Nicola. Keith iş konusunda geniş ilgi alanları olan uluslararası bir müteşebbis. İstiraptan kurtarılıp hür kılınmış. Diğer tarafta. Dartların onu hâlâ sahiplenebileceği yerde. Ait olduğu yerde.

Bir süre bekledikten sonra kadını aradı.

O gün öğleden sonra Black Cross'tan çıkarken gayretli ve gayeli bir sükuneti vardı. Dışarıda gün hareketsizdi; Keith ağır Cavalier'a giderken geniş pantolonu zarifçe dalgalanıyordu. Dudaklarını gerip inatla büzüştürerek yoğun trafikte azimle ilerledi.

Aslında Keith'in canı sıkılmıştı. Kadının telefondaki sesinden hoşlanmamıştı. O ince ses, Keith'in değerli vaktini harcıyor olabilirdi. Veya soğukkanlılık numarası yapıyor olabilirdi. Ama sorun değildi. Hiçbir kadın soğukkanlılık numarasını Keith'ten, düşüncesizlik konusunda bir dâhi olan Keith'ten daha iyi kıvıramazdı. Örneğin geç kalmak gibi. Keith randevularına hep geç kalırdı, özellikle de ilk randevulara. Ayrıca elinde yedek bir kadın varsa çoğunlukla hiç gitmezdi.

"Hemen geliyorum," demişti Keith. Şimdi arabasını Cathcart Yolu'ndaki Indian Mutiny'nin önüne, iki arabalık yere park etti. Her zamanki masasına oturan Keith, Hint ekmeğiyle Bombay ördeği yerken personel onun köri soslu koyun etini keyifle hazırladı. "Napalm sosu olsun mu efendim?" diye sordu Raşit.

Keith her konuda olduğu gibi bu konuda da kararlıydı. “Hı hı. Napalm sosu.” Mutfaktakiler Keith’in bir imparator gibi meydan okumasına karşılık veriyorlardı: Onun yiyemeyeceği kadar acı bir köri hazırlamaya çalışıyorlardı. Yemek geldi. İlgili ama sessiz suratlar servis penceresinden baktı. Birinci kaşıktaki Keith’in üst dudağında terden bir bıyık oluşması mutfaktan heyecanlı mırıltılar yükselmesine yol açtı. “Biraz hafif olmuş,” dedi Keith tekrar konuşabildiğinde. O gün Indian Mutiny’de başka müşteri yoktu. Keith durmadan çiğniyordu. Aslan yelesi gibi saçları gölgelerde kırçıl görünüyordu. Göz yaşları kuru yanaklarından azar azar süzülüyordu. “Tatsızdı Raşit,” dedi Keith sonradan, hesabı ödeyip az bir bahşış bırakırken. “Ne bakıyorsun? Yüzde beş tabii. Tatsızdı. Acayip tatsızdı.”

“Nicky? Keith,” dedi Keith, zili uzun uzun çaldıktan sonra. Tekrar çalınca kapı dokunuşuna boyun eğdi. Dönüp çıkmaz sokağa baktı.

Keith merdiveni inceledi. Köri soslu koyun eti tekrar afallatıcı bir şekilde geçirmesine yol açtı. Yalnızca bir kilide göz atıp kahverengi bir zarfı ışığa tutacak ve duvara yaslanıp alnını bileğine dayayarak beş dakika duracak kadar oyalandıktan sonra uzun tırmanışa başladı.

En üst kata çıkınca bir kapıyla karşılaştı. Kapıyı açtı. “Tanrım,” dedi. Bir merdiven daha vardı.

Nicola bu son katın ucunda, üstünde Siyam kedisi rengi, yumuşak bir yün elbiseyle duruyordu. Elbisenin dokuz düğmesinden, dokuz canından üçü şimdiden açılmıştı, siyah saçının arasından görünen zümrüt küpeler kaplan gözleri gibiydi, gümüş bir gerdanlığı vardı ve yumruk yapılmış ellerinin bütün parmakları yüzüklerle kaplıydı.

“Yukarı gelsene.”

“Şampanya getirdim,” dedi Keith. “Şerefe,” diye ekledi. “Tanrım.”

Nicola’nın peşinden koridordan geçip oturma odasına girdi, bir parmağını kadının kışından birkaç milimetre ötede sallıyordu. Sonra ciddiyetle burnunu çekip odayla ve zihinsel aritmetiğiyle yüzleşti. Nicola dönüp ona bakarken Keith’in hesaplamaları devam etti. Meblağ giderek büyüdü. Mücevherleri katınca.

İyi para. Televizyon, diye düşündü. Kadın elini kaldırıp boğazına götürünce Keith *boğulmak* konusunda bir espri bulmaya çalıştı telaşla. Bulamadı.

"Saygın," dedi.

"... İçki filan ister misin?"

"İş hazdan önce gelir aşkım," dedi çoktan zil zurna sarhoş olan Keith. Aslında sarhoş olmamayı istiyordu, çünkü akşamdan kalmak dart oyununu çok kötü etkiliyordu. Ama o yedi büyük bardak hafif biraya ve yemekten sonra peş peşe götürdüğü konyaklara ihtiyaç duyduğunu hissetmişti (böyle bir durumda duyardı tabii). Keith nedenini merak etti. Normalde bu kadar erken içmezdi oysa. Gerçi önemi yoktu, çünkü Keith içkiye dayanıklıydı. Kimse farkı anlayamazdı. Trish Shirt'ün kontrplak kapısından içeri dalıp da duvara tosladığı zamanları ve kadının tek kelime etmeyişini alçakgönüllülükle düşündü. Keith içkiye dayanıklıydı işte.

"Daha şimdiden zil zurna sarhoşsun, değil mi Keith," dedi Nicola.

"Biraz kutlama yaptım da," dedi Keith hemen. Ama içinden "Böyle olmaz," diye düşünüyordu. "Böyle konuşamazsın. Hayır, olmaz. *Asla* yapılmayacak bir şey bu..." Hazırlıksız yakalanan Keith gözlerini kendi ayaklarına çevirdi ve kadının bakışlarının dikkatle üzerinde gezindiğini hissetti. Nicola'nın bacaklarının meydan okurcasına ayrık durduğunu ve elbisesinin son düğmesinin açık olduğunu gördü. Nicola'nın elbisesi: Keith görüşmelerinin erken bir safhasında elini o elbisenin altına daldırmaya niyetlenmişti. "Ama şimdi olmaz," diye düşündü. "Hayatta olmaz."

Kadın saatine bakıp "Artık başlayabiliriz herhalde," dedi. Sonra Keith mutfağa götürüldü. Somurtarak ve bir çıkarı olmadan, bozuk elektrikli süpürgeyi parmakladı, tıkanmaya meyilli görünen çöp öğütücüsüne baktı, ütü tahtasını tartakladı.

"Senden iş çıkmayacak," dedi Nicola.

"Ben meşgul bir adamım," diye düşündü Keith. "Her şeyi öylece bırakamam ki. Buraya kadar gelmişim..." "Buraya kadar gelmişim," dedi. "Ben meşgul bir adamım. Her şeyi öylece bırakamam ki."

“İşte kahve öğütücüsü.”

Kahve öğütücüsü çıkarıldı. Birlikte ona baktılar. Keith’e sorunu yokmuş gibi göründü.

“Sence sigortası mı atmış?” diye sordu kadın tereddüt etmeden.

“Olabilir.” Öğütücü, diye düşündü Keith. İşte başlıyoruz. Öğüt şu kadını. Güzelce...

Kadın ona bir tornavida verip ilgiyle baktı. “Ben yapamıyorum. Vidası sıkışmış.”

Vida, diye düşündü Keith. Fazla sıkışmış. Hı hı. Hafifçe gülümseyen dudaklarının arasından yine bir espri, buzları eritecek bir şehvetli bir laf çıkmayışına şaşırdı. Bekle: Geliyor. Fazla sıkışmış. Vida. Öyleyse... olmaz...

Tornavidayı var gücüyle bastırdı. Tornavidanın ucu, çizilmiş vida başına girdi – ve kayarak Keith’in baş parmağına daldı.

“*Hastir,*” diyen Keith her şeyi bıraktı.

O bölümü *tam orada* bitirmekten başka şansım yoktu. Benim de her şeyi bırakmam gerekiyordu. Belki sonradan geri dönüp geçişi yumuşatabilirim, zaman kalırsa.

Keith'in versiyonuna artık bir saniye daha güvenilemezdi. Kız onunla banyoda mı sevişmiş? Para mı teklif etmiş? Hayır. Hayır. Harekete geçmem gerekiyordu (şeytan azapta gerek). Oradan çıkmam gerekiyordu.

Talent'in anlattıkları o noktaya kadar öyle küçük düşürücü bir şekilde zavallicaydı ki – bence ancak aşırı detaylarla ortaya konmuş gerçeğin ta kendisi olabilirdi. Bunlar Black Cross'ta sadece bana değil Dean'e, Thelonius'a, Piç'e ve Bogdan'a da anlatılmıştı. Keith'in öyküyü anlatmakta iyi olduğunu herkes dile getirmeden kabul ediyordu.

Nasıl mı? Unutmayın: Modern, modern. Çünkü hepsi Keith'in kayıtsızlığına bir övgüydü. Keith'in hiçbir şeyi umursamayışıyla ilgiliydi. Böylece cinsellik arenasında daha da büyük zaferler kazanacaktı, ki orada (Keith'in versiyonunda) aşılmaz bir yalancılık hâkimdi elbette.

Bu sabah gerçek bir şok yaşadım. Bir karafatma – Mark Asprey'nin dairesinde. Mutfakta koşturdu, hayatı kolaylaştırıcı bir aletten diğerine koştı. Minicik bir kırbaç tutan, minik bir sürücüsü olan küçük bir dört kişilik at arabasına benziyordu.

Doğrusu bu iri, tombul ve kara böceklerin buralara ulaşip da koloni kurduklarını biliyordum. Ama Mark Asprey'nin dairesindeydiler! Clinchlerde de onlardan var. İlk karafatma dalgasının yerel geleneklere saygı göstereceğini beklemiş ve ummuştum. Hep birlikte Keith'in evinde takılacaklarını ummuştum. Ama sınıf kavramını bir karafatmaya açıklamayı deneyin bakalım. Karafatmalar benim gibi İngilizce bilmezler. Ben

İngilizce'den anlarım. Bundan gurur duyduğumu utançla söylüyorum.

Keith'in evinde *ben* takılmak istiyorum. Davet edilmek istiyorum. İnanılmaz derecede korkunç dart dersleri insanı ancak Keith'in garajına sokuyor. Golborne Yolu'nun ucunda tek başına duran kule bloğu: Yatak odası pencereden orayı görebiliyorum. Uğraşıyorum.

Auxiliadora bu hafta gelmeye başlayacak. Lansdowne Crescent'tan davetler yağıyor. Ana yatak odasının önünde çıplak durup kapıyı çaldığımı, giysilerimin küçük bir yığın halinde durduğunu görüyorum.

Evet, günlükleri orijinal kurdeleleriyle bağlayıp Nicola'nın dairesine gittim. İşte bu oldu: Az önce *gittim*. Guy Clinch'in tersine bende Nicola'nın adresi ve telefon numarası var. Geçmişteki bütün adresleriyle telefon numaraları da var. Hepsi birinci sayfada yazılı: Şehirdeki gezgin hayatı. Chelsea, Blackfriars, Regent's Park, Bloomsbury, Hampstead vesaire. Şimdiyse çıkmaz sokak. İlk kez bu kadar batıya geliyor. Nicola Six *bir sürü* insanla birlikte olmuş. Ama yeterince ilgili davranmamışlar ve kısa sürede onları terk etmiş.

"6: SIX" yazılıydı zildeki etikette. "Evet, buyrun?" Seste suçluluk duygusu ve meydan okuma vardı. Kimse akşama doğru evindeyken şaşırtılmak istemez. Kimse şaşırtılmak istemez. Ayrıca Keith olabilirdim. Dedim ki: "İsmim Samson Young. Merhaba. Barda tanışmıştık, Black Cross'ta, hatırladınız mı? Sonra aynı gün sokakta karşılaşmıştık? Elimde size ait şeyler var, vermek istiyorum..." "... İstemem." "İstersiniz." "İstemem." "Tamam. Öyleyse polise veririm."

"Tanrım," dedi. "Yine okuduklarını fazla ciddiye alan biri. Bak. Bir saat sonra gel."

Hafif bir seziye güvendim. Yazmak budur, yüzlerce sezidir, özgüveninize yapılan yüzlerce saldırıdır, yüzlerce karardır, her sayfada. Dedim ki: "Benim için giyinmenize gerek yok. Hayranlarınızdan biri değilim ben. İlgilenmiyorum. Fazla kalmayacağım ve nasıl görüldüğünüz umurumda değil. Aklınızı çecek değilim..." Sessizlik oldu. Sonra interkomu kapadı. Yine sessizlik oldu. Sonra otomat çalıştı ve kapıyı iterek girdim.

Yukarı çıkmam en az Keith kadar uzun sürdü. Her zamanki şeylerin yanından geçtim: Gizlenmiş bisikletlerin, nefret edilesi bronz renkli zarfların, aynaların, saksılı bitkilerin. Son kata çıkıp iç kapıdan geçince – şey, Nicola’nın varlığını daha merdivende belirmeden hissedebiliyordunuz. Bakın, ben kadın budalası değilim ve aşkta çuvalladım, ama geçmişte güçlü dişi auralarını, dişi şok dalgalarını hissettiğim oldu. Ama böylesine yoğununu, gerginini ve her yöne gitmeye hazır olanını hiç hissetmemiştim. Ah, tamamen hazırды. Ayrıca merdivenin tepesinde belirdiğinde –beyaz sabahlık, makyajsız yüzüne çapraz düşen saçlar– aklımdan kaba bir düşünce, az önce on beş kişiyle birden birlikte olduğu veya on beş âdet birden gördüğü düşüncesi geçti.

“Tipik,” dedim. “Hoş bir şekilde anarşik.” Odayı kast ediyordum. Başını kaldırıp bana bakmasını sağlayamıyordum. Yüzünde yoğun bir gönülsüzlük veya hatta fiziksel korku var gibiydi. Ama daha ilk randevuda neler olup bittiğini anlamak güçtür.

“İçki filan ister misin?”

“Sen iç.” Pencerenin yanındaki masada yarısı boş bir kırmızı şarap şişesi duruyordu. Bir başka masadaysa Keith’in çiçekleri saksılarında can çekişmekteydiler. Nicola odadan çıktı, musluktan su aktığını işittim, yıkanmış bardakla döndü. Mantarı sessizce çıkardı. Pencereleden giren güçlü ışıktay, bardaktaki iki soluk kırmızı leke görölüyordu, dipteki şaraptay, kenardakiyse ruj. Bugünkü şarap, dünkü ruj. Nicola şimdi rujsuzdu. Sabahlığı da epeydir yıkanmamıştı. Bütün bunlardan gurur duyuyor gibiydi. Sonuçta vücudunun her santimine pervasızca hayran kalınmıştı. Salgıları, dışkısı (belki de öyle hissediyordu), hatta kepekleri bile tapılasıydı. Trajik uyku ve tütün kokusu yayıyordu. Sigara dumanı değil tütün – nemli karanlık.

Lambalı sehpanın yanında iki hasır koltuk karşılıklı durmaktaydı. Koltuklardan birine oturup diğerine ayaklarını koydu. Telefon ulaşabileceği kadar yakındaydı. Telefon oturuşu buydu demek. Umutlandım: İletişim kuracaktı. Ona bakıyordum, ama o bana bakmıyordu. Ben hariç her şeye bakıyordu.

“Otursana,” dedi bezgince, kanepeyi göstererek. Günlükleri yere, ayaklarımın dibine bıraktım. “Demek onları okudun.” “Zor olmadı,” dedim. “Elimden bırakamadım.” Kendi kendine kıs kıs güldüğünü görünce ekledim: “Üslup konusunda çok iyisin, di-

ger pek çok şeyde de. Hatta kışkandım.” “Her şeyi mi? Her şeyi okudun.” “Hı hı.” Kızardı ve buna epey canı sıkıldı. Bir süreliğine tam bir ışık gösterisiydi, zeytuni teninin koyulaşıp mora dönüşmesi. Evet, karanlığında yer yer gül pembesi vardı. Sabahlığının eteğini düzelterek dedi ki:

“Öyleyse şey konusunda her şeyi biliyorsun, cinsel...”

“Cinsel... zayıflığın mı? Tercihin mi? Yersiz korkun mu?”

“Sapkınlığım.”

“Ha. Oldukça sıradan bir şey.”

“Öyle mi?”

Artık kesinlikle bana bakıyordu. Alt dudağı dikkatli bir düşünlkle sarkıyordu. Lafımı iyi seçmeliyim, diye düşündüm. Yoksa her şey bitebilirdi. Ayrıca ondan gerçeğı öğrenmek istiyorsam gerçeğı söylemeliydim. Ki gerçeğı öğrenmem şarttı.

“Peki ‘polise’ gidecek misin?” diye sordu.

“Bizler çoğumuz,” dedim, “bir çeşit ıstırap çekeriz. Buraya seni yargılamaya gelmedim.”

“Sağol. Buraya *neden* geldin peki?”

Az daha her şeyi itiraf edecektim, ama dedim ki: “Bir gözlemciyim, o kadar. Veya dinleyici.”

“Benim çıkarım ne? Benim için sen istemediğim bir fazlalıksın, o kadar.”

“Belki de hayır. Belki de işlerin basitleşmesine yardımım dokunur. Ölüm sevgisi konusunda söylediklerin ilgimi çekti. Nicola, izin ver günlüğün olayım.”

Bu noktada kararını vermiş olmalı. Karar vermesinin sebebini gitmeden hemen önce keşfettim. Keith’in ziyaretiyle başlayıp kırk beş dakika kadar konuştuk. Bütün sorularımı, en arsızca olanları bile dikkatli bir netlikle ve güçlü bir anımsayışla yanıtladı. İçimdeki not tutma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Ayrıca daireyi gezdirdi: İç koridordan yatak odasına götürüp çıkardı.

“Sözümü tutup usulca gideceğim,” dedim. “Seni yarın arayabilir miyim? Ah – Akrep burcusun, değil mi? Doğumgününün ne zaman?” Berbat bir soruydu bu. Benim neyim var yahu? Kendimi kim sanıyorum? Ama aldırmamış gibiydi. “Guy Fawkes Gecesi değil mi?”

“Evet. Şenlik Ateşi Gecesi.”

"Aynı zamanda o gün tam tutulma olacak, biliyor musun?"

"Evet biliyorum. Güzel, değil mi?"

Birlikte ayağa kalktık. Sonra insanların gerçek hayatta pek yapmadıkları bir şey yaptık. Bakıştık – yirmi, otuz, kırk saniye. Gözlerimin durumu filan yüzünden benim için epey zor oldu. Bir ara gözlerini kaçırınca içe eğimli dişlerinde çok hafif ihmal belirtileri gördüm. Sarılıklar (dikey, reçinemsî) geri dönüşsüzdü. Eh, neden uğraşsındı ki? O ikindi vakti sadece o lekeleri görünce cinsel açıdan uyarıldığımı hissettim, dolgun memeleri karşısında ya da hoş bir şekilde terli pamuklunun altında çıplak olduğuna emin olduğumda değil. Uzun süredir bana öyle bakan olmamıştı ve etkilenmişim. Bir soru sormak ya da bir şey belirtmek için dudaklarını kımıldattığında ne diyeceğini anladım ve tamamen hak ettiğimi biliyordum.

"Sen –"

"Sakın söyleme!" dedim (kendimi şaşırtarak) ve ellerimle kulaklarımı kapadım. "Lütfen. Şimdilik söyleme. Lütfen söyleme."

Bunun üzerine fesatça olduğunu bildiği bir gülümsemeyi bastırmak ya da gizlemek için elini kaldırdı. "Tanrım," dedi. "Gerçekten öylesin."

Geri dönerken küfürbaz iki çocuk bana bir avuç şeker uzatılar: Jimmies veya Smarties. O yedi yaşındaki çocukların cırlak, ısrarcı argolarını dinlerken durup düşündüm.

Cidden ne yaptığımı düşünmeliyim, tuhaf çocuklardan şeker alıyorum.

Gitmeden önce Nicola bana günlüklerini geri verdi ve onları çöpe atmamı söyledi. Bu konuda fütursuz görünmeye çalıştım. Günün yarısını hepsinin fotokopisini çekmekle geçirdiğimi söyleyemedim. Mark Asprey'nin küçük, güzel bir fotokopi makinesi var. Çalışınca tost makinesine benziyor, ki şimdi çalışmıyor, şu an değil. Queensway'deki Bangladeşli kırtasiyeciye gittim. Epey zaman aldı ve beni para paniğine sokacak kadar masraflıydı. Dayanamayıp Hornig Ultrason'daki Missy Harter'ı aradım hemen. Doğrudan onunla konuşmadım tabii, ama asistanı Janit'le iki çift laf ettim. Bu doğru sayılmaz. Missy Harter'ın asistanının asistanı Barbro'yla konuştum: Janit'in asistanıyla. Missy Harter beni arayacakmış.

Henüz avans konusunu düşünmeye başlamak için çok erken tabii. Veya iki saat önce öyleydi. Ama maktulle ortak bir gaye bulduğuma göre artık nasıl durdurulabilirim bilemiyorum.

4. Bölüm'deki İmparator Frederick ve Flanders Kontu IX. Baldwin meselesi saçma bir biçimde hoşuma gitti. Hani Analiese sokakta Keith'in yanına geliyor ve Keith, Rick Purist rolü mü yapsa, yoksa Keith olmaya devam mı etse diye karar vermeye çalışıyor. O fikri Norman Cohn'un *Milenyumun Peşinde* kitabından çaldım. Herkes gibi ben de elime kitap almakta giderek daha fazla zorlansam da, Cohn'u kısa kısa okuyabiliyorum hâlâ, hipnotize edici ve derin zekâsı sayesinde. Ayrıca Hugh Brogan'ın tek ciltlik Amerikan tarihi kitabının neredeyse yarısına geldim. Yakında Mark Asprey'nin raflarına (veya Mark Asprey'nin yazılarına) dadanmam gerekecek, ki pek parlak görünmüyorlar.

Aciz toplumlar, hevesli yoksul kitleler tarafından ilahlaştırılan bu sahte Baldwinlerle sahte Frederickler, ortaçağ münzevileri (genellikle ortaçağ berduşları). Bazıları epey başarılı oldular. Ayaklanmalara önderlik ettiler, başkentleri ele geçirip saraylara kondular. Kafalarına eseni yaptılar, yarını görmeyecekmiş gibi eğlendiler – bir süreliğine. Ama hepsi de bedel ödediler – kazığa bağlandılar. O zaman sahte sahte Fredericklerle yalan yanlış Baldwinler çabucak dirilerek onların yerini aldılar. Sonra onlar da yakıldılar.

İncil'de bile kıyametin "yakında" geleceği tahmin ediliyordu. Kitlemel çözölme ve kaygı zamanlarında... Ama dünyanın durumunu göz ardı etmeye çalışıyorum. Geçip gideceğini umuyorum. Dünyanın değil. Durumun. Gerçeklerden kaçma amaçlı bu küçük, zararsız esere devam etmek için zaman istiyorum. Londra Parkı'na gitmek için zaman istiyorum.

Bazen dünyanın durumunu romanın dışında bırakabilir miyim diye merak ediyorum: Krizi artık bazen Kriz diye yazıyorlar (*ciddi* olamazlar). Belki de hava koşulları gibidir. Belki de uzak durmak olanaksızdır.

Görünüşte arzuladığı sonuca ulaşacak mı: Kriz, Sonuç'a ulaşacak mı? Canavarın doğası mı bu? Göreceğiz. Değildir, diye umuyorum kesinlikle. Yoksa bir sürü potansiyel okuyucuyu kaybederim ve bütün emeklerim boşa gider. Bu da *cidden* kötü olur.

5. Bölüm: Olay Ufku

Keith'in buketi, duygusal bir serserinin annesinin yattığı mezaradaki çiçekler misali, yuvarlak masadaki saksısında eğilmiş aylak aylak duruyordu. Nicola bu çiçeklere şaşkınlıkla bakıyordu. Renkleri ona karameli, pelteyi – pastel renkli tabaklarda servis edilen kurşun gibi ağır akşamüstü çayını, zorba bir büyükbabanın işçi sınıfına özgü cenaze töreninin iç sıkıcılığını ya da keçileri otuz yıl önce kaçırmış bar kuşu bir nineyi çağırıyordu.

Nicola çiçeklerin Keith'in öne sürdüğü gibi dairesini canlandırmak yerine epey yaşanmaz hale getirdiğini fark etmişti. Hindistan'da (Nicola oraya bir kere gitmişti) bazı renkler bazı kastların renkleriyle özdeşleştirilir. Bunlar aşağı kastların çiçekleriydi, kastsız çiçeklerdi, dokunulmaz çiçeklerdi. Ama Nicola onları atmadı. Onlara dokunmadı (dokunmak istemezsiniz). Keith Talent gelecekti ve çiçekler kalacaktı. Nicola, Keith'in mavi gözlerinin çiçek körü ya da çiçek geçirmez olduğunu henüz bilmiyordu. Keith çiçekleri görmediği gibi yokluklarını da görmeyecekti. Bir vampirin (davet edilmeden kapınızdan içeri giremeyen bir başka yaratık sınıfı) yansıması nasıl camlara veya aynalara düşmüyorsa, çiçekler de cins isim anlamları hariç (piliçlerin ve arıların onları sevdiğini biliyordu) Keith'in mavi gözlerine bir şey ifade etmiyordu.

Keith tam çiçeklerin öldüğü gün telefon etti. Nicola ahizeyi kaldırırken gecenin ortasında kapı zili alarm gibi çalınca yaşanan hisse kapıldı. Sevimsiz bir hata ya da gerçekten kötü

bir haber. Kendini toparladı. Keith'in peş peşe sıraladığı başarısız müstehcen şakaların gerisinden gelen, üçü çeyrek gece Black Cross'ta yapılan gevezelikleri ve haykırışları işitebiliyordu. Barlar artık neredeyse gece gündüz açık olsa da (çıkamaz sokağın girişine yakın bir tane vardı), eski kapanış saatlerinde hâlâ kıyamet kopuyordu: Barların genlerinin derinlerine kodlanmış anılar... Keith'in ses tonu iç bulandırıcı bir biçimde dostaneydi, sanki paylaşılan bir yük (kusurlu ev aletleri; kötü işçilik; hayat, hayat) sebebiyle teselli sunuyordu, birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi – Nicola bunun bir bakıma doğru olduğunu düşündü.

"Öyleyse bak ne diyeceğim canım," dedi Keith ses tonundaki sahte melankolik iniş çıkışlarla, "hı hı, hemen geliyorum."

"Güzel," diye ekledi Nicola tamam deyince.

Nicola, Keith'in ziyaretine özenle hazırlandı.

Nicola küçük bir kızken Enola Gay diye bir arkadaşı vardı. Enola, Nicola'nın bütün entrikalarını ve hilelerini, sinir krizlerini ve açlık grevlerini, ev içindeki her türlü terörist faaliyetini paylaşırdı. Onun da ne olacağını her zaman bilmek gibi bir yetisi ya da kabiliyeti vardı. Enola aslında yoktu. Onu Nicola icat etmişti. Ergenlik dönemi gelince Enola korkunç bir şey yaptı. Sonrasında korkunç bir sırrı gizledi. Enola korkunç bir erkek çocuk doğurmuştu, Küçük Oğlan adlı bir küçük oğlan.

"Enola," diye fısıldardı Nicola karanlıkta. "Ne yaptın seni kötü kız? Enola! *Enola Gay...*"

Çocuk korkunç olsa da Enola, Küçük Oğlan'ın içinden çok sayıda güneşin ışığıyla parılıyordu. Nicola kendisinin asla öyle ışık saçamayacağını biliyordu. Kendisi de canlıydı, ilahi bir parıltısı vardı, sokaklarda yürürken şahsi görüntü yönetmeni tarafından aydınlatılıyordu sanki. Ama Enola Gay'in içindeki, Küçük Oğlan'dan kaynaklanan ışık gibi değildi. O ışık doğal kadınlık gücünden geliyordu: Üremeden. Nicola o ışığa sahip olsa gücü sonsuza yaklaşabilirdi. Ama sahip değildi ve asla olmayacaktı.

Onun ışığı ters tarafa gitti... Teorik açıdan varlığı çok uzun süredir tahmin edilen kara deliğin artık astronomik bir olgu-

ya dönüşmesi Nicola'yı sevindirdi: Cygnus X-1. İkili bir sistemdi: Kara delik, güneşimizden otuz misli fazla kütleyle sahip bir yıldızın yörüngesindeydi. Kara deliğin kütlesi on güneş sistemi-ninki kadar ağırdı, ama Londra'dan daha geniş değildi. Hiçlik-ti; bir delikti o kadar; mekânın ve zamanın dışına çıkmıştı; kendi evreninin içine çökmüştü. Doğası ne olduğunun bilinmesini en-gelliyordu: Yaklaşılmaz, aydınlatılmazdı. Hiçbir şey ondan kur-tulacak kadar hızlı değildi. Dünyamızın kurtulma hızı saniye-de on bir nokta iki kilometredir, Jüpiter'in kurtulma hızı saniye-de altmış kilometredir, güneşin kurtulma hızı saniyede 612 ki-lometredir. Keşfedilen ilk beyaz cücenin, Sirius B'nin kurtulma hızı saniyede 7,840 kilometredir. Ama Cygnus X-1'in, kara ku-ğunun kurtulma hızı yok. Saniyede 300,000 kilometre hızla gi-den ışık bile ondan kurtulamaz. *Ben buyum*, diye fısıldardı Ni-cola seksten sonra kendi kendine. *Bir kara delik. Benden hiçbir şey kurtulamaz.*

Ters ilişki Nicola'ya acı veriyordu, ama fiziksel anlamda de-ğil; ona bu kadar acı veren yaygınlığıydı. Kendisiyle ilgili anlam veremediği ve bağışlamadığı tek şeydi. Yaygınlığı ne kadar ge-neldi (ve sayılarda teselli aramak ne kadar alışılmamış bir kü-çük düşmeydi)? Bazı fanatikler, devekuşları veya yalancılar ha-riç herkesin gizlice yaptığını yine herkesin bildiği mastürbasyon gibi değildi. Mastürbasyon, insan otuz yaşına gelene kadar açık bir sırdı. Sonrasındaysa kapalı bir sırra dönüşüyordu. Bu nokta-da modern edebiyat bile genellikle sessiz kalıyordu. Nicola, çağ-daş pornografinin endüstriyel boyutlara ulaşmasından bu ses-sizliğin kısmen sorumlu olduğu kanısındaydı. Pornografinin *tek* konusu mastürbasyondur. Herkes hayatı boyunca mastürbasyon yapıyordu. Edebiyatsa bu gerçeğin sorumluluğunu reddediyor-du. Bu yüzden bu konuyu işlemek pornografiye kalıyordu. Za-rifçe ya da iç rahatlatıcı bir şekilde işlemiyordu pornografi bu ko-nuyu. Elinden geldiğince işliyordu.

Ters ilişkiye gelince... Seziler bunu herkesin yapmadığını söylese de, insan bu konuda da şüpheyne düşebilirdi. Nicola ka-dınların açtığı boşanma davalarının yüzde yetmiş beşinde, *fizik-sel kötü muameleden mantık dışı taleplere* dek çeşitli altbaşlıklarda ters ilişkinin yer aldığını okuduğunda hazla kızardığını hatırlı-

yordu. Ne kadar mantıksızdı ki? Ne kadar kötü bir muameleydi? Bir kadının bunu istemesi ne anlama geliyordu? O deliğin daha üstün kardeşine konumsal yakınlığı baştan çıkarıcıydı... Ama nerede bulunursa bulunsun (ister koltuk altında, ister diz arkasında) çekiciliğini korurdu. İnsan ağzına bakın. Ağız epey uzaktaydı. Ama o da payını alıyordu.

Edebiyatta ters ilişkiden giderek daha sık *bahsediliyordu*. Bu da Nicola Six'i epey rahatlatıyordu. Şimdi, bunu bir yirminci yüzyıl teması olarak düşünebilse... Tıpkı Keith Talent'ın ülkesini İngiltere formasıyla temsil etmekten gurur duyacağı gibi, Nicola da jartiyer, naylon çorap ve halhalla yüzyılını temsil etmekten gurur duyardı. Bunu başlatanın, düşkünlüğü bariz olan Joyce olduğunu tahmin ediyordu: Karanlık bir *nostalji*. Lawrence da düşkündü: Toprak, kan, *irade* (evet, ve zorla küçük düşürüş). Beckett da düşkündü: Kadın organlarına rahatsızlık yaşatmaya ve tercihen hasar verip travmaya sokmaya yönelik, sade bir yetişkinlik arzusu (diye karar vermişti Nicola). Hele Amerikalıların *hepsi* düşkün gibiydi: John Updike'a göre temelde insanların yapabildiği şeylerden biriydi, o kadar ve Updike insani her şeyle ilgilenirdi. Norman Mailer hakkında derinlemesine araştırma yapmak gereksizdi (daha büyük şiddetten önceki basit bir oyalanma aracı); Philip Roth herhalde kaba komedi ironisi, kaba yatak odası komedisi ironisi yaparak ondan "anal aşk" şeklinde bahsederdi. Onunla çok ilgilenen V. S. Naipaul ise "cinsel bir kara kütle-den" dem vururdu. En azından *karaydı*. Ayrıca bir kara delik kütle-ydi, safi kütle-ydi, sonsuz kütle-ydi.

Hayır, herkes hoşlanmazdı. Ama Nicola hoşlanırdı. Nicola, belli bir an gelince âşığının aşağıdaki hamlelerinin yönünü değiştirmeyi huy edinmişti (her seferinde bunu yapmayacağına yemin eder ve her seferinde yapacağını bilirdi). Sol elinin yüzük parmağıyla kendini hazırlardı. Alyans parmağıyla. Bu kaba sembolizm afallatıcıydı: Evlilik parmağının bebeklerin çıkmadığı yerde kendine farklı bir yüzük araması. Nicola sadece öyle zamanlarda kontrolünü yitirirdi. İlişki sırasında değil (kesinlikle hayır), ama ardından, sonrasında, can sıkıntısından sessizce ağlarken. Bu konu yüzünden ne kadar çok ağlamıştı? Kaç gözyaşı dökmüştü? Senede kaç santim?

Onu üzen ve ateşlendiren şey, öylesine arzuladığı güçten feragat etmek, en derinlerde bir yerde teslim olmaktı. Güç ise seks yapma sebebiydi. Nicola haz dolu bir hayat yaşamıştı; ama çokeşlilik *prensibiydi*, bir hürlük, ruhsal özgürlük, erkekler karşısında özgürlük belirtisi olarak. Cinsel arzu taşımadığına inanır ve yataktaki tutkusuz dehasından gurur duyardı. Ama sonra, biraz yer değiştirilip adice fısıldanması... Her şeyi bir şekilde zehirlerdi sanki. Yine fiziksel anlamda değil. Nicola her ne kadar başka kimsenin yapmadığını yapmayı sevse de, her ne kadar tehlikeyi sevse de, o çeşit bir tehlikeyi, zorbalığı ve kaba tehlikeyi sevmiyordu. Çokeşliydi, ama âşıkları öyle değildiler (genellikle karıları vardı, o kadar). Nicola'nın henüz böyle meselelere kafa yormaya vakit bulduğu zamanlarda, bir gece jinekologu ona ters ilişkinin *sevişmenin sonunda yapılırsa* tehlikesiz olduğu konusunda güvence vermişti. Eee, o iş – o son iş başka ne zaman yapılacaktı ki? O zaten kendi başına son şeydi. İlişkinin sonu gibi görünmüştü hep. Nicola bu gerçekte biraz teselli buluyordu: Belki de sevgiyi geri göndermek için başvurduğu bir stratejiydi o kadar.

Diğer tek tesellisi sanatsal nitelikteydi. En azından başındaki daha büyük belayla uyumluydu; ters ilişki en azından durumuna uyuyordu. Çoğu insanın bir tamamlayıcısı vardır. Müzik gruplarının turnelerde onlarla birlikte yolculuk eden kadın hayranları vardır. Her erkeğe uygun bir kadın bulunur ve tersi de geçerlidir. Profesyonellerin müşterileri olur; kaş çatanların kaş çatılanları vardır; kendini beğenmişlerin, şamatacılarının, zalimlerin de tamamlayıcıları bulunur. Aynı şekilde, başarısız bir intihar girişimcisi bir katil bulmalıdır. Aynı şekilde, katil bir makul bulmalıdır.

On beş dakika kadar sonra Nicola, Keith'in gecikeceğine – epey gecikeceğine emin oldu. Planını değiştirdi. B Planı'na geçti. *Hayatında* bir B Planı vardı, daha doğrusu eskiden olmuştu: Yaşamayı sürdürmek. Ancak orta yaş belirtilerinin baş göstermesiyle bu son bulmuştu. Bunlar, diğer belirtilerle birlikte gelmişlerdi: Yaşamın ikinci yarısının ve doğal ölümün belirtileriyle. Bu belirtiler gayet bilgilendiriciydiler, bir sürü haber veriyorlardı,

ama hiç takdir edilmiyorlardı! İnsan çabucak yaşlanıyordu, gezegen gibi. Gezegen gibi, modern tıbbın, modern çağda yapılabileceklerin mucizeleri karşısında da insanın elinden aciz kalmaktan başka bir şey gelmezdi. Ama yapılabilecekler, yapılmış olanlara kıyasla devede kulaktı. Kozmik şansa güvenmek gerekiyordu. İlahi operasyon, yüz gezdirmek, organ nakli. Kut sal yağmur.

Kısa vadeli planlarını değiştirdi. Keith acele etse, endişe vecdine kapılıp haftalık toz alma işine girişirken tenis şortuyla tişört giyip beyzbol kepini ters takmış olan Nicola'yı şaşırtacaktı. Ama gecikti. Bu yüzden Nicola şortunu çıkarıp tekrar kot pantolonunu giydi ve kanaviçe çantasını alıp istifini bozmadan alışverişe çıktı.

Nicola sokakta yürürken kendi şahsi görüntü yönetmeni tarafından aydınlatılırdı. Çok sanatsal bir şekilde değil, üstüne ilahlar tarafından tek bir sahne ışığı tutulurdu, o kadar. Mavi bir aurası vardı, seksin ya da kederin mavisi. Çıkmaz sokaktaki bütün gözler ona çevrilirdi: Viran evlerdeki inşaatçılar, ucuz bir arabadaki bitkin bir satış temsilcisi, evinde tek başına olan, yüzünü pencere camına yaslayan bir adam. Kavşakta üç dükkân vardı: Tütüncü (ve postane), Asya marketi (kaçak çalışırdı) ve bunlara hiç uymayan bir seyahat acentası, seyahat satan bir dükkân. Nicola ilk dükkândan sigorta ve Fransız sigaraları aldı. Tezgâhın ardındaki minik yaşlı yaratık (bir zamanlar kadın olduğunu hayal etmek imkânsızdı) sigaraları özel getirtirdi. Nicola'nın içinden onu uyarıp vazgeçmesini söylemek geçti: "Bıraktım diyebilirim," diye düşündü. Bakkaldan limon, tonik, domates suyu ve bir daha almayacağını umduğu plastik bir şişe içindeki tuvalet temizleyicisini aldı. Tütüncü fazla para aldı, bakkal eksik mal verdi. Bir sürü istikamet listesinin (ve normalde son derece düşük olan, ama şimdi zalimce arttırılmış fiyatların –Amsterdam bile dünyanın parasıydı–) asılı durduğu seyahat acentasının önünden geçerken Nicola ansızın bir daha asla uzağa gitmeyeceğini fark etti. Gidecek miydi? Guy'la Aix-en-Provence'ta birkaç gün veya Keith'le Ilfracombe veya Jersey'de veya gümrüksüz bir başka cennette bir hafta sonu bile geçiremeyecek miydi? Hayır. Zamanı olmayacaktı.

Geri dönerken, çıkmaz sokağın girişine yaklaşmışken, güya tadilat yapmaları gereken veya her halükârda üstünkörü tadilat yaptıkları bir köşe binasının sundurma basamaklarına yarı çıplak oturmuş, İskoç yumurtaları yiyip bira içen iki inşaatçı ona gözlerini dikip baktılar. Nicola bu örnek çifti daha önce fark etmişti. Biri on altı veya on yedi yaşındaydı, sıırım gibiydi, bronz tenliydi ve güçlerine kavuşmaya başlamaktan çok memnundu; diğeri yetişkindi, tombuldu, otuzundaydı, uzun saçları ve birkaç dişi vardı, sanki her iki ayda bir sene yaşlanıyormuş gibi tükenmiş haldeydi. Nicola yaklaşırken çocuk ayağa kalktı.

“Dünya Güzeli!” dedi titrek bir sesle. Yüzünde alaycı bir yalvarış vardı. “Bize gülümse. *N’olur*. Ah, haydi ama – gül biraz. Bu son fırsat olabilir!”

Nicola gülümsedi. Nicola geçip giderken ona dönüp güzelce gülümsedi.

Keith’in ziyaretine epey özenle hazırlandı, neler olacağını az çok bilmesine karşın. Gerçeklikle tuhaf bir ilişkisi vardı tabii (buna hiçbir zaman pek kafa yormamıştı), onu ikna ederek zaten sahip olduğu şekle sokuyordu. Bir yerlerdeki hayalet *gücü* hareket geçiriyordu... İçinden geleni yapan Nicola, kendi tabiriyle bir fahişe duşu aldı, lavaboyla aynanın karşısında, bir havlunun üstünde çıplak durarak. Yıkanırken erotik bir sahne kurguladı. Bu meseleye fazla kafa yormak küçük düşürücü ve gereksizdi, ama hazırlıklı olmak şarttı. Rastgele bir örnek seçmek gerekirse, koltuk altlarındaki o mis kokulu ve erojen, pek çok kez övgü almış ve üzerlerine salyalar akıtılmış, çok değerli olduğu bariz çimlerin– bunların kesilmesi gerekebilirdi. Keith onları istemeyebilirdi. Henüz belli değildi. Duruma bağlıydı.

İç çamaşırlarını tereddütsüz seçti: Jartiyer, naylon çorap, sütyen – ama bu sefer hepsi beyazdı, bembeyazdı. Yatağa oturup geriye eğildi, sonra başını iyice öne eğerek kalkıp gerekli düzenlemeleri yaptı. Nicola iç çamaşırlarından gerçekten *anlayan* kadınların azlığına şaşırırdı –canı sıkılırdı–. Bir *rezaletti* bu. Amaç veya amaçlardan biri erkekleri kolayca köleleştirmekse (hem kimin daha iyi bir fikri vardı ki?), insan neden kötü bir alışveriş seçimi gibi basit bir sebep yüzünden şansını yarıya indirsindi ki? Nicola yolculukları sırasında pek çok kez yatak odalarını, kabin-

leri, özel odaları ve makyaj odalarını paylaşmış, sosyeteye yeni giren genç kızların, avcı dulların, genç hosteslerin, hatta gayet başarılı parti kızlarının kokteyl elbiselerini ve balo elbiselerini çıkarınca kâbus gibi, buruş buruş jimnastik pantolonları, taytlar, paçalı donlar, Y şeklinde külotlar sergilediklerine tanık olmuştu. Milano'da bir süre birlikte takıldığı zengin bir fahişe, Nicola'ya dokusu ve rengiyle nasır bantlarını anımsatan külotlar giyerdi hep. Nicola bazen dikkatsizlik edip geçici ev arkadaşlarına, partilerde tanıştığı seksi ama kenarda köşede kalmış kadınlara veya diğer eksik donanımlı rakibelere iç çamaşırı bilgilerini ağzından kaçırmıştı. On saniye yetiyordu. Söylediklerini anlayanlar altı ay kadar sonra Pimlico'da kendi ahırdan bozma evlerinde kalıyor ve on beş yaş genç görünüyor oluyorlardı. Ama çoğu yanlış anlıyordu. Fazla ayrıntıcılıkları veya kendilerini sevmemeleri veya yeteneksizlikleri yüzünden; ayrıca ufak tefek aşırılıklara kaçıyor, örneğin onları kerhane malı gibi gösteren ve bokser külotla spor sütyeninden daha iyi olsa da hedefi ıskalayan *siyah* iç çamaşırlarını ısrarla, anlamsızca ve mantıksızca giyiyorlardı. Belki de kadınlar, erkeklerin aslında ne kadar basit olduklarına – tuhafiyede beş dakika geçirmenin yeteceğine inanamıyorlardı. Erkekler bu yüzyılın sonunda dar, parlak, beyaz iç çamaşırları istiyorlardı, beyaz iç çamaşırları. Kadın vücudunun biçimli ve çerçevelemiş, paketlenip ambalaj kâğıdıyla sarılmış, stilize edilmiş, karikatürleştirilmiş halde ve en azından şimdilik yanıltıcı bir saflıkta görünmesini istiyorlardı. Bekâretin beyaz yalanını istiyorlardı. Erkekler o kadar *basitti* ki. Peki bu durum kadınların, Nicola Six gibi kadınların düşüncelerini nasıl etkiliyordu?

Nicola hayatında asla herhangi bir giysiyi kararlılıkla elinden çıkarmamıştı. Dairenin ikinci yatak odası bir süper dolaba dönüşmüştü – içerisi butik gibiydi, takım elbiselerle, parti kıyafetleriyle, teatral kostümlerle ve kılık değiştirme giysileriyle, kemerlerle, eşarplarla, şapkalarla doluydu. Nicola'nın ayakkabılarının kapladığı yer Imelda Marcos'u bile şaşırtabilirdi. Keith Talent şimdi onu giydirse, Keith onun tarzını planlasa (diye düşündü Nicola), nasıl olmasını isterdi? Merdivenin tepesinde nasıl görünmesini isterdi? Nicola'yı butlarına kadar çıkan pembe çizme-ler, reyon mini etek ve daracık bluzla görmek isterdi. Evet, ya

öyle ya da Nicola'yı üstünde düşük korsajlı opal balo elbisesiyle ve dirseklerine kadar çıkan krem beyazı eldivenlerle, kenarları samur ve tuğla desenli kapitone dolamayla, parlak bir tokayla ve sorguçlu bir şapkayla görmek isterdi. Karo Kızı, Kupa Kızı. Ama öyle giyinilmezdi tabii.

"Yukarı gelsene," dedi.

Keith ağır adımlarla peşinden gelip daireye girerken Nicola hiç adeti olmayan bir şey yaptı: Kaderine küfretti. Sonra dönüp Keith'i inceledi, çorak kafasından topuklu Küba ayakkabılarına dek, Keith yağmacı mavi gözlerini odada gezdirirken: Keith baradaki ve sokaktaki bütün karizmasını geride bırakmıştı. Mesele duruşu, incikleriyle kalçalarının sıskalığı, nahoş vücut kokusu (sanki az önce hardal kaplı bir deve yemiş gibi kokuyordu), sarhoş bakışları değildi – bütün bunlar kesinlikle sevimsiz olsa da. Nicola, Keith'in sevme kapasitesinin kalmadığını görüp afallamıştı, o kadar (başından beri biliyordum, dedi kendine). Aslında bu kapasitesi hiç olmamıştı. Keith aşk için öldürmezdi. Aşk için sokakta karşıdan karşıya geçmez, arabasını birden geri döndürmezdi. Nicola bunun cinsel açıdan kendisi için ne anlama geldiğini düşününce gözlerini yukarı çevirdi. Açıkçası ölürken bir çeşit sevgi hissedeceğini düşünmüştü hep.

"Eh, başlayalım," dedi Keith'i mutfığa ve ölmüş makinelere yönelterek. Oraya girince Nicola kollarını kavuşturup seyretti, Keith'le cansız dünya arasındaki ilişkiye giderek şaştı. Uğraşıp didinen ve tir tir titreyen Keith acizdi, sinirliydi ve aletlere hoyrat davranıyordu. Nicola mutfakta beceriksizdi; örneğin uzun süredir kullanılmayan elektrikli fırından biraz olsun yenebilir hiçbir şey çıkarmamıştı henüz. Ama bu vahşi ev şarlatanlığı... Keith ütü masasına şezlong fıkrasındaki adam gibi saldırıyordu. Elektrikli süpürgenin hortumu ellerinde delirmiş bir pitona dönüşmüştü. Kahve öğütücüsünün fişiyle ve tornavidayla yaşadığı son talihsizlikten sonra Nicola ona delinmiş baş parmağı için bir kâğıt mendil verdi ve şaşkın bir sesle dedi ki:

"Ama sen beceriksizin önde gideniymişsin. Yoksa sarhoşsun diye mi?"

“Sorun değil, sorun değil,” dedi Keith çabucak. “Bak, normalde böyle işleri ben yapmam. White City’de bir ekibim var. Gerçek ustalar. Haydi bakalım.”

Keith fişin kapağını çıkarmayı sonunda, bin bir güçlkle başardı –artık bakalitte kan ve ter ve gözyaşı vardı–. Fişin üç ayrı pastel renkli iç kısmına birlikte tepeden baktılar. Yüzleri yakındı; Nicola, Keith’in hayretle açılmış ağzından usulca soluduğunu duyabiliyordu.

“Sağlam görünüyor,” diye fikrini söyledi Keith.

“Sigortası atmış olabilir.”

“Hı hı. Olabilir.”

“Değiştirsene,” diye önerdi Nicola, kâğıt poşetten yeni bir sigorta çıkarıp uzatarak.

Keith sarı bir tırnağını kırarak, terleyerek, vidaları düşürerek, sigortaları birbiriyle karıştırarak bu görevi başardı. Sonra fişi hışımla duvara sapladı ve kahve öğütücünün çalıştırma düğmesine çabucak bastı. Hiçbir şey olmadı.

“Eh,” dedi Keith bir süre sonra. “Sigortadan değilmiş.”

“Öyleyse klozete bir göz at bari.”

Banyo beklenmedik ölçüde genişti – yer halıyla kaplıydı ve gereksiz havayla doluydu; tombul küvetle kırmızı şezlong arasında epey mesafe var gibiydi. Burası bir odaydı, içinde pek çok kez çıplak kalınmış bir dekordu, pek çok kez vücut sıvıları akıtılmış ve yıkanılmış ve yansımalar görülmüş bir yerdi. Küvetin üstündeki yuvarlak pencereden güneşin sahne ışığı giriyordu. Nicola kapıyı arkalarından kapatırken Keith’in yüzü seğirdi ya da dalgalandı.

“Klozet,” dedi Keith vahşi bir netlikle. Klozete yaklaşıp tahta kapağını kaldırdı. Nicola birden ürperdi – koltuk altları karıncalandı. Keith’in neye baktığını biliyordu: Soğuk beyaz eğimdeki ufak dışkı lekesine. Nicola daha önce o lekeyi orada görünce klozeti temizlemeye karar vermişti. Ama bunu hemen yapmazsa sonradan yapmayacağını biliyordu. Hemen yapmamıştı. Bu yüzden sonra da yapmamıştı.

“Oturunca sallanıyor,” dedi. “Bir de oturağı kayıyor.”

Keith diz çöküp kapakla kararsızca oynarken Nicola kırmızı kanepeye oturdu. Çenesine yumruğuna dayayarak düşünme

pozuna geçti. Keith ona göz atınca görülecek Şeyleri gördü: Uçuk gri kaŐmire, beyaz çorapları, çaprazlanmış sol bacağıın alt kısmındaki kahverengi teni.

“Tuvalet sallanıyor,” dedi Keith ona ağlayan bir sesle. “Böyle olmaz. Yaralanabilirsin. Evlilik hayatını mahvedebilir.”

Nicola ona bakakaldı. Gz küreleri çok hafif kabardı belki. Aklına bir sürü karşılık ŐŐŐt, güzel öğretmenin gözüne girmek için ellerini kaldıran öğrenciler gibi. Biri “Defol buradan seni inanılmaz hödük”t; bir başkası, ilginç bir Şekilde (ve tonlamasız, monoton bir sesle sylenecekti) “Kirli seksten hoşlanır mısın Keith?”ti. Ama sustu. Kimin umurundaydı ki? Sonuçta evlilik hayatı *olmayacaktı*. Ayağ kalktı.

“Kan damlatıyorsun. Al.” Raftan bir teneke kutu aldı. Keith’e yaklaşırken ışık değışti.

Yara bandını Keith’in hafifçe titreyen baŐparmağna sardı. Yakından bakınca et, cinsel organa benzer: Minik tüylerle, minik çukurlarla kaplıdır. Bu eller cinsel organa benziyorsa, Keith’in cinsel organı yakından bakınca nasıl görünürdü acaba? Bu düşüncenin fizyolojik etkileri Nicola’ya Keith’in aradığı kişi olduğnu yeniden kanıtladı. Ellerini indirdiler. Keith’in parlak kanının soğuk klozette, Nicola’nın koyu renkli kalıntısının içinden kıvrılarak aktığını farklı baş dönmeleriyle gördüler. Bu iğrenç, diye düşündü Nicola. Ama artık çok geçti.

“Burada iŐimiz bitti,” dedi Nicola.

Beş saniye sonra Keith koridorda duruyor, Nicola’ysa t masasını, ütüyü, elektrikli süpürgeyi, kahve ğtcsn neşeyle onun kucağına yüklüyordu. Nicola bunu yaparken Keith’le sanki insan sayılmazmıŐ veya sadece tipik bir numuneymiŐ gibi konuşuyordu. Halleder misin lütfen. Çok iyi olur. Şunu da halledersen. Çok minnettar kalırım... Keith’in tepesinde duruyordu. Yükler yüzünden iki büklüm olmuş Keith ona aşağıdan baktı. Bir sokak algıcısı gibi görünüyordu. Tek kişilik bir müzik grubu gibi görünüyordu.

“Biraz para vereyim,” diyen Nicola sehpadaki bir Şeye uzandı. Yaklaştı. “Black Cross’taki adam. Guy.”

“Hı hı. Guy,” dedi Keith.

“O – önemli biri, değil mi Keith.”

“Kesinlikle.”

“Sahi mi?” Nicola, Guy Clinch’i övünce Keith’in somurtmasını beklemişti. Ama Keith’in ses tonunda saygı, hatta takdir vardı. Şu anda her türlü desteğe ve ihtişamla ilişkilendirilmeye ihtiyaç duyuyor gibiydi.

“Kesinlikle. Şehirde çalışıyor. Unvanı var. Çek defterinde gördüm. Sayın bilmemne,” dedi Keith kurnazca.

Nicola bir adım yaklaştı. Parmaklarının arasındaki iki tane elli poundluk banknotu birbirine sürtüyordu. Keith kıvranarak bekledi. “Bekle,” dedi Nicola. “Hepsini düşüreceksin.” Keith’in üstündeki siyah file gömleğin yamalı bir göğüs cebi vardı. Ama dartları o cebindeydi. Bu yüzden Nicola paraları iyice kıvrıp Keith’in ağzına soktu. “Zengin mi?” diye sordu.

Keith rulo halindeki banknotları yana kaydırды, sanki dudaklarıyla para tutmaya alışmış gibi. “Kesinlikle.”

“Güzel. Seninle benim birlikte yapabileceğimiz bir şey var. Para meselesi. Ona söyle beni arasın. Bunu yapar mısın? Kısa zamanda?”

Keith yine kıvrandı ve başıyla onayladı.

“Tek bir şey daha var.” Bu tek bir şey daha neydi peki? Nicola birden eteğini yaramazca beline kaldırmak ve dönüp eğilmek istedi – korkunç bir küçük babanın karşısındaki korkunç bir küçük kız gibi. Dimdik durarak konuştu.

“Adım Nicola. Nicky veya” –ağzını kapatıp soğukça gülümsedi– “Nick’ değil.”

“Tamam.”

“Söyle.”

Keith söyledi.

Nicola’nın gözleri tekrar siyah file gömleğe çevrildi. Ortasındaki geniş karelerden birine parmağını koydu. “Böyle şeyler,” dedi düşünceli bir edayla, “– benim bacaklarıma yakışır. Senin göğsüne değil. Güle güle Keith.”

“Hı hı, hoşçakal.”

Nicola oturma odasına dönüp sigara yaktı. Keith’in merdivenden düştüğünü işitti – ağzında para olan Keith’in. Bir iki dakika başını eğik tutarak dikkatle sigara içtikten sonra koridor-

daki uzun pencereye gitti. Sokağın karşı tarafında Keith'in arabasının açık bagajının üstüne güçlükle, titreyerek eğildiğini gördü. Araba uygundu: Katil arabasıydı. Keith başını kaldırıp, soluk pembeliğiyle her zamanki gibi sağlığın zıttını akla getirmeyi başaran, uçuk benizli bir ayyaşın suratını andıran akşam göğüne baktı. Gözleri camın ardından yavaşça birbirini buldu. Keith tam Nicola'yı fark ettiğini belli eden bir hareket yapacakken hapşırık krizine tutulup iki büklüm oldu. Bu hapşırık patlamaları –yüksek ve tükürüklüydüler– Nicola'ya ses hızıyla ulaştı: Keith sokak köpeği gibi hapşıırıyordu. Eliyle ağzını kapadıktan sonra arabanın etrafından dolanıp içine girdi ve çıkmaz sokakta usulca uzaklaştı.

"Sokak köpeği gibi hapşıırıyor," dedi Nicola kendi kendine.

Saat altıydı. Aç gözlülükle esneyip şampanya içmek için mutfığa gitti. Kanepeye uzanıp sıradaki birkaç hamlesinin genel hatlarını planladı veya zaten kurduğu planları gözden geçirdi. Guy iki gün sonra arayacaktı. Nicola onunla parkta buluşacaktı. Soğuk bir günü seçecekti, sarı kürk mantosunu giyebilmek için. Böylece en azından bazı keyifli sırlarını gizleyebilecekti. Sessizce gülerken omuzları sarsıldı. Gülünce bütün bedeni sarsılırdı. Bütün bedeni gülerdi.

Popüler kitaplarda bir kara deliği hayal etmenizi sağlamaya çalıştıklarında genellikle örnek olarak yakından geçen bir ışık fotonunun veya (daha popüler ve daha fallik bir şekilde) bir uzay gemisindeki astronotun fotoğrafını gösterirlerdi: Bir roketteki adamın. Kara deliğe yaklaşan gezginin karşısına *katılım diski*, yani civardaki yıldızdan gelmiş (ve belki de başka adamlarla başka roketlerin kalıntılarını içeren), dönen bir madde yığını çıkardı; ardından da teorik olarak kurtulma hızının ışık hızına eşdeğer hale geldiği nokta, *Schwarzschild yarıçapı*. Bu olay *ufkuydu*, zaman ve mekânın çöktüğü, ötesinde yalnızca tek bir geleceğin, tek bir olası geleceğin bulunduğu, unutuluşun turnikesiydi. Bundan sonra kaçmak imkânsızdır: Anlık iniş sırasında sonsuzluğun tamamı dışarıdan geçip gitmiştir. İçeride doğru patlayan geometriye kapılmış olan adamlar roketi kara deliğe girerler.

Veya diğerk açıdan bakın. Epey huzursuzlanmış olan Nicola Six yukarıda uçan dairesinin içinde olay ufkuna yaklaşıyor. Orayı henüz geçmedi. Ama çok yaklaştı. Uzaklaşmak için tam güçle, uçan dairenin bütün gücünü kullanarak geriye gitmesi gerek...

Hayır, işe yaramıyor. İşe yaramıyor, çünkü diğerk tarafa geçti bile. Hayatı boyunca olay ufkunun öbür tarafında yaşadı, giderek yavaşlayan zamanda yerçekimini kat etti. Nicola onun ta kendisi. Çıplak teklik. Kara deliğın ötesinde.

On beş dakikada bir telefon çalıyor. LA'den Ella arıyor, Rio'dan Rhea arıyor, Fas'tan Merouka arıyor. Hararetli cıvıltılarını yarıda keserek onlara sevimsiz bir gerçeği söylemek zorunda kalıyorum: Mark Asprey değilim. Kendisi New York'ta. Onlara numaramı veriyorum. Anında kapatıyorlar, bir çeşit telefon sapıyışımıymışım gibi.

Paspasta ruj lekeli, kokulu mektuplar birikiyor. Sürekli kızlar geliyor: Resmen etrafta devriye geziyorlar. Bu görüntülere ve hayallere, küçük düşeslere, göz kamaştırıcı kadınlara ve *poules de luxelere** Mark Asprey'nin evde olmadığını söyleyince – yıkılıyorlar. Düşmesinler diye tutmak zorunda kalıyorum. Geçen sabah küçük sundurmaya Anastasia diye kaygılı görünümlü, muhteşem bir yaratık geldi, Mark'la birkaç dakika görüşebilme umuduyla. Haberi verdiğimde ambulans çağırmam gerekecek sandım. Hayır, benim gibi aşkta da sanatta da şansı pek yaver gitmemiş bir adamın koridorda kafasını kaşıyarak düşünceli bir edayla durup da başını kaldırması, o son moda giyinmiş rüya gibi dilberlerin çerçevelenip duvara asılmış fotoğraflarını ve boğazlarına çılgınca çiziktirilmiş yazıları görmesi hoş değil. *Apollo'ma. O işi senin gibi yapan yok. Ah, tamamen seninim...*

Anastasia çok tatlıydı (ona sımsıkı sarıldığımda ağlayarak özür dileyip sendeleyerek uzaklaştı). Ama bazıları, daha şık olanlardan bazıları, bana küçümseyici bir hoşnutsuzlukla baktılar. Onları suçlayabilir miyim, hele bölümün ortasındayken, bitkinen, sevinçliyken, suçluluk duyarken ve traşsızlıktan gözlerimin aklarına kadar kıllarla kaplıyken?

Dün akşam tuhaf bir telefon konuşması yaptım. Aranan bendim.

* Fr. sosyete fahişesi (yay.n.)

4,500 kilometrenin belirtisi olan hafif cızırtıyı duyunca arayanın Missy Harter veya Janit ya da en azından Barbro olabileceğini düşündüm. Slizard'dı.

Onu insan olarak filan severim, ama Dr. Slizard'ın aramaları beni heyecanlandırmıyor. Nehrin güneyindeki bir araştırma enstitüsüne gidip bazı insanlarla görüşmemi istiyor.

"Amerika nasıl?"

"Röntgen lazeri gibi çılgın," dedi.

Slizard gitmemin şart olmadığını itiraf ediyor, ama gitmemi istiyor. "Hapları gönder," dedim. Ama o meseleyi düşüneceğimi de söyledim.

"Baksana Auxiliadora," diye söze başladım, "Clinchlerin – Hope'la Guy'ın yanında ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

Auxiliadora harikaydı. Çalışırken on beş dakikada bana en az üç bölümlük malzeme verdi. Auxi iyi bir temizlikçi olabilirdi, ama muhteşem bir dedikoducu olduğu kesindi: Çamur ve iftira atmakta ustaydı. Onların mektuplarını okuyup telefon konuşmalarına kulak kabartıyormuş; çöp kutularını ve çamaşır sepetlerini de bir adli tıp uzmanı gibi karıştırıyormuş. Lizzyboo hakkında ilginç ipuçları verdi. Marmaduke hakkında iyi bilgiler verdi. Mark Asprey'nin masasına cesaretle oturup dinledim. Çalışma odasındaki çalışma masasına değil, oturma odasındaki yazı masasına (tahminimce gelen aşk mektuplarını okuduğu yere). 5. Bölüm'den sonra dinleniyordum. Bir kısmı ağır mevzulardı. Missy Harter'ın Amerika'nın bütün bunlarla (özellikle basım tarihi krizin ve tuhaf davranma senesinin bitişinden sonraki ilkbahar sonunda olacaksa) ilgilenmeyeceğini söylemesini şimdiden duyabiliyorum. Ama *Nicola* ağır vaka. *Nicola ağır*. Vaktim olursa öyküyü biraz sulandırabilirim herhalde. Ama nasıl sulandıracağım? Tabiri caizse "bir şeyler sallayabilirim" sanırım. Kıça şaplak filan gibi bir şeyler. Nicola üstte. Aşk ısırtıkları. Ama bir şey uyduramam ki. Ben öyle biri değilim. Amma güvenilir bir anlatıcıyım ha... Auxi daireyi temizleyip pislikleri atma işini eşit beceriyle yaparken, ben de masada oturmuş kasmadan notlar çiziktirirken (ve 6. Bölüm'deki eve, suçsuz ocağa sığınmayı hevesle beklerken) hafif anahtar şıkırtılarını ve kapının sertçe çarpıldığını işittim – başka bir kadın odaya hışımla daldı.

O da İspanyoldu. İsmi Incarnacion'du. Mark Asprey'nin temizlikçisiymiş. Bunu bana İngilizce söyledi ve aşağı yukarı benzerini Auxiliadora'ya ağız dolusu küfrederek Endülüsçe anlattı. Mark'ın hoşgeldin mesajını çabucak buldum: Sahiden de not kısmında memleketi Granada'da tatile çıkmış, ama yakında dönecek olan İspanyol "hazinesinden" bahsediyordu.

Çok utanç verici bir durumdu. Aslında çok korkutucuydu. Haftalardır bu kadar korkmamıştım. Auxi'yi kapıya kadar geçirip özür diledim ve parasını verip gönderdim. Sonra gidip çalışma odasında saklandım. Incarnacion beni oradan kovunca oturma odasına geri döndüğümde, büyük ceviz masanın –daha önce üzerinde kurutulmuş kokulu çiçeklerle dolu bir kâse vardı– o kadar yeni gonglar, fincanlar ve dikilitaşlar (Incarnation onları dipsiz bir ödül sandığından çıkarmıştı) ve Mark Astrey'nin ödül töreni konuşmaları yaparkenki, yıldız adayları tarafından hayranlıkla seyredilirkenki veya hürmetkâr düşünür arkadaşlarıyla kaşlarını çatarak sohbet ederkenki bir düzine kadar fotoğrafı tarafından işgal edilmiş olduğunu gördüm. Prens Andrew'a benziyor. Belki de Prens Andrew'un *ta kendisidir*: Prens'in bekârlık zamanındaki, Fergie'nin yemekleri yüzünden o kadar tıknazlaşmadan önceki halidir. O iri, hırslı dişler.

Bu gece Lansdowne Crescent'ta akşam yemeği. Lizzyboo orada olacak.

Yolda çıkmaz sokağa uğrayacağım: Nicola Six'le kokteyller.

Öte yandan, Keith'in evine girmekten umudu kesmek üzereyim. Aklıma tek bir fikir geliyor ve pek umutlu değilim: Çocuk, Kim. Küçük kız.

Keith'in evi bir yuva değil. (Ev de değil). Keith'in midilliler veya dartlar sayesinde voliyi vurana kadar karısı ve çocuğuyla birlikte başını soktuğu bir yer, o kadar. Çoğu zaman köpeği Clive'ı öve öve göklere çıkarsa da kızı Kim'den ancak zil zurna sarhoşken bahsediyor. O zaman da *O küçük kızı öyle seviyorum ki*, ve *O küçük kız için dünyaları veririm*, diyor. Ama teşvik edilirse veya gaz verilirse Kath'in çocuk konusundaki tembelliğinden ve sebatsızlığından yakınmaya lütfediyor.

“Yani,” dedi bana Black Cross’ta veya belki de içki kulübü Golgotha’da (Golgotha yirmi dört saat açıktır. Ama Black Cross da öyledir), “ne bekliyor ki? Hep şikâyet. Bebek söyleymiş. Bebek böyleymiş. Uyuyamıyorum. Ağzından *bebekten* başka laf çıktığı yok.”

“Çok zor olabiliyor Keith,” diye uyardım. “Çocuklara – bebeklere baktığım oldu. Annelerine taparlar, ama işkence de çektirirler. Onlara uyku silahıyla işkence ederler.”

Bana düşünceli bir edayla baktı. Keith’in ne düşündüğünü anlamak için empati yeteneğine pek ihtiyacınız olmaz. Zaten çok düşünmez. Kaslarını kullanmamanın güçlüğü alnına manşetten girer. Keith ve bulvar gazetesi suratı. Şok. Dehşet. Seğirmelerini ve kaş çatışlarını öylece okursunuz. Yüzü şimdi *Bir erkek niye bebeklere baksın ki?* gibisinden bir şey söylüyordu. “Hı hı, ama gerçek iş filan gibi bir şey değil ki,” dedi. “Zaten günün yarısında sarmalayıp o – *kafes* zimbirtısına koyarsın, tamam. Sen neden çocuklara bakıyordun ki?”

“İki yıl önce erkek kardeşimi kaybettim.” Bu doğruydı. Afedilmezdi de. David. Üzgünüm. Kusura bakma. Bu *yazı* işi. “Ah evet. İki yaşında bir çocukları ve yeni doğmuş bir bebekleri vardı. O dönemde hep yanlarındaydım.”

Keith’in yüzü “Üzücüymüş,” diyordu. “Hayat işte. Daha fazla konuşma.”

Ama daha fazla konuştum. Dedim ki: “Kath’in günde iki saat bebedsiz yaşamaya ihtiyacı var, o kadar. Bambaşka biri olur. Ben seve seve bakarım. Hem Guy erkek dadılar tutmuş,” diye salladım. “Onu parka götürürüm. Çocuklara bayılırım.”

Eh, bu fikirden pek hoşlanmadığı belliydi. (Dartlardan bahsetmeye başladı). Olmadı, diye düşündüm – çuvalladın. Bebekler, çocuklar, minik insanlar: kadınların meselesidir bunlar. Bebekleri seven adamlar travestidir, hormon dengesizliği yaşayan tiplerdir ya da seks manyaklarıdır. Keith için bu çok hassas bir meseleydi. Çocuk tacizcileri (sübyancılar, çocuklara sarkıntılıktan sabıkalılar) şerefsizin önde gideniydiler ve Keith öyle tiplerle karşılaşmıştı. Hapishanede. Hapishaneden bol bol bahsederdi. Hapishanede Keith çocuk tacizcilerini dövme fırsatı bulmuş ve fırsatı değerlendirmişti. Her yerde olduğu gibi hapishanede de herkes tepeden bakacak, kategorik olarak kendisinden *daha kötü* birine ihtiyaç

duyar. Seri nine katilleri egzersiz bisikletindeyken tartaklanır, katil keskin nişancı bozuntularına pazar sabahları fazladan bir sos verilir, ama sübyancılar... Keith bana birden sebebini söyledi: Görünen bütün sebeplerin altında yatan gizli sebebi. Keith aslında *söylemedi*; ama alnında yazılıydı. Bu mahkûmun sübyancıardan nefret etmesinin sebebi sadece tepeden bakacak *birilerine* ihtiyaç duyması değildi, temel bir duygusallık da değildi, artık kendini bir baba gibi hissetmesinin tek yolu olmasıydı. Yani kaçak us-turanızla sübyancıları doğradığınız zaman arkadaşlarınıza ne kadar iyi bir baba olduğunuzu gösteriyordunuz, o kadar.

Bunu kavramamı sağladığı için Keith'e minnet duydum. Doğru ya, şimdi hatırladım, Hosni's'teydik, Keith'in bazen Golgotha'yla Black Cross'a kısa süreliğine ara verdiğinde kafasını dinlemeye gittiği Müslüman kafesinde. Tam o sırada barın yarı müdavimlerinden biri masamızın yanından geçti. Eğilip bana dedi ki:

"Baksana. Ne olduğunu biliyorum. Dört tekerlekli bir Sherman'sın."

Güçlkle açıkladı. Dört teker = araba takozu = Yahudi. Sherman = Sherman tankı = yanki.

"Tanrım," dedi Keith. "Tanrım," diye ekledi bir ikonoklastın bezginliğiyle. "Böyle şeylerden hiç hazzetmem." Tanrım. Kesecek misin şunu yahu? Kesecek misin?

Mark Asprey'nin dairesinin büyük bölümü benden hoşlanıyor. Bir kısmıysa nefret ediyor. Ampüller benden nefret ediyor. On beş dakikada bir bozuluyorlar. Gidip değiştiriyorum. Aynalar benden nefret ediyor.

Mark Asprey'nin dairesinin benden en çok nefret eden kısmı borular. Bana homurdanıp haykırıyorlar. Bazen geceleri. Acizliğin son raddesine gelerek, Keith'i çağırıp baktırmayı bile düşündüm. Veya en azından dinletmeyi.

Son fırtınadan sonra, son sinir krizinden ya da delilik numarasından sonra, gökyüzü masum ve ilgisiz, tatlı ve aydınlık, şoseleri donuk donuk parlatıyor. Göğün engin yatağında çarşaflar ve yastıklar var.

Missy Harter'dan hâlâ haber yok.

6. Bölüm: Hilenin Kapıları

Guy Clinch rüyasında yüzü olmayan bir kadının yumuşacık, çıplak bedenine sokuldu. Kadın bir anlığına on üç yaşında, gülümseyen, agu diyen bir bebeğe dönüştükten sonra tekrar yüzü olmayan bir kadın oldu. Ortada bebek yüzü bile kalmamıştı. Bu bir seks rüyası değildi. Bir aşk rüyasıydı, aşk yaşanan bir rüyaydı. Uzun uzun *evet* demeye yaklaştı...

Aslında gerçek hayatta Guy Clinch çok daha farklı bir şeye yaklaşmaktaydı. Teninden birkaç santim ötede sabahlıklı Hope yatmaktaydı, uyanıktı, gözlerini kırpmıyordu bile ve yüzü kesinlikle vardı: Sağlıklı, oval biçiminde bir yüzü ve kahverengi gözleri vardı. Guy'ın kafasının birkaç santim ötesinde, Marmaduke iki büklüm ve ellerini kenetleyip kaldırmış halde durmaktaydı. Guy karısının vücudunun sıcaklık alanına girince Marmaduke ikiz yumruklarını onun savunmasız yüzüne indirdi.

"Ah!" dedi Guy. Başını kaldırıp bakınca, Marmaduke'un bir sonraki yumruğunun bulanık bir şekilde geldiğini gördü. "Ah!" dedi. Hiç oyun havasında değildi ve doğrulup Marmaduke'u boğuşarak yere düşürdü.

"Götür şunu," dedi Hope transa girmiş gibi bir sesle.

"Çok mu yaramazlık yaptı?"

"Ayrıca kahvaltıyı çabuk istiyorum."

"Gel bakayım küçük şeytan." Yerden kaldırdığı Marmaduke fırsatı değerlendirerek dişlerini Guy'ın boynuna diş etlerine kadar sapladı. Guy inledi ve Marmaduke'un çenesini zorla açma işine girişti.

Hope dedi ki: "Altının değıştirilmesi gerekiyor. Altına bağlanan bezin çoğunu yine yemiş galiba."

"Kirli miydi, temiz mi?"

"Temizdi. Burnundan tut. İki dakikada pes eder."

Guy o yapışkan burun deliklerini sıktı. Marmaduke'un çenesi gevşedi. Saniyeler geçti. Sonunda Marmaduke, babasının etini daha fazla parçalayabilmek için başını yana çekerek ağzını açtı ve babasının yüzüne iki defa hapşırdı. Çığlıklar atan çocuğu önünde bir ragbi topu ya da bir torba dolusu plutonyum gibi tutan Guy, yandaki banyoya koştu. Böylece Marmaduke şimdi-lik kendisine bırakılan tek seçeneği –kasığa ters tekmeyi– hemen değerlendirmeye çalıştı. Guy onu banyo halısının uzak köşesine tepetaklak koydu. Marmaduke kalkıp tekrar üstüne saldırmadan önce tuvalet kapısını kapatıp sürgüleyerek klozete oturmayı başardı... Guy'ın oturma pozisyonunu sevmesinin iki sebebi vardı: Birincisi her uyandığında mutlaka sahip olduğu muazzam ereksiyonun rahatsızlık vermesini engellemeye faydası dokunuyordu; ikincisiyse Marmaduke'un bir keresinde sifon koluyla be- beksi bir ilgiyle oynar gibi yaparak klozet kapağını Guy'ın aletine inanılmaz bir çabukluk ve kuvvetle indirip, ucunun bir bu- çuk ay mor kalmasına yol açmasıydı. Guy boynundan akan kanı tuvalet kâğıdıyla durdururken, Marmaduke banyoda bağıra ça- ğıra gezinip parçalayacak güzel şeyler aramaya başladı.

"Süd," dedi Marmaduke. "Eppek. Süd. Eppek. Süd! Eppek! Süd! Eppek! Süd! Eppek!"

"Geliyor!" dedi Guy şarkı söylercesine.

Sütlü ekmek, diye düşündü Guy. Bal veya şerbetle servis ya- pılan bir Amerikan yemeği. Hope sever, Lizzyboo da. Hey, bir şey eksik: Süzgeç.

Marmaduke duraksayıp, dört elle çalışan babasını nefretle seyretti. "Eppek," dedi daha da tehditkâr bir sesle. "Eppek *baba*. Baba. *Eppek* baba. Baba *eppek*."

"Evet *evet*." Guy ayakta durup kızarmış ekmeğe ustalıkla te- reyağı sürdü, Marmaduke çıplak bacaklarını tırmalarken. Son- ra uygun an gelince Marmaduke bıçağa atıldı. Masanın altında yaşanan vahşi bir mücadeleden sonra Guy onu silahsızlandırıp

ayağı kalktı, Marmaduke'un ısırıldığı burnunu tutarak. Yine bıçak. Marmaduke bütün bıçaklara tapıyordu. Mesleği ne olacaktı acaba? Nadiren ve kısa süreliğine ziyarete gelen arkadaşları ve akrabaları, Marmaduke'un büyüyünce asker olacağını söylüyorlardı hep. Guy'ın İkinci Dünya Savaşı'nda tugay komutanlığı yapmış ihtiyar babası bile bu olasılığa pek sevinmez gibiydi.

Guy şimdi gülümseyerek eğilip Marmaduke'un salyalı ağzına bir parça kızarmış ekmek uzattı.

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı.

Guy, Marmaduke'un yeme tarzı hakkında bir uzman tavsiyesi almalarını sık sık önermişti. Sonuçta çocuğun yaptığı neredeyse diğer her şey hakkında uzman tavsiyesi alıyorlardı. Çocuk pek çok ünlü diyetisyene götürülmüştü elbette ve hareketliliğini azaltmak için tasarlanmış perhizlere tabi tutulmuştu. Bunların sonuncusunun bir Olimpiyat kısa mesafe koşucusunu birkaç günde elden ayaktan düşürecek kadar zayıflatacağını söylemişti doktor, Hint meşesi panelli muayenehanesinde. Marmaduke'ta işe yaramamıştı, ki kendisi kızarmış patates ve hamburger ve monosodyum glutamat ve her türlü abur cuburu severdi. Guy daha önce açgözlü çocuklar görmüştü – ama böylesine ilk kez rastlıyordu. Kıtlıktan çıkmışçasına gözü dönmüştük, boyunda kabaran damarlar ve kirisler, parlak salya. Marmaduke ballı tereyağlı kızarmış kepek ekmeğinin beşinci diliminin yarısını yedikten sonra tükürüp çizmeli ayağıyla fayanslarda ezdi: Geçici bir doygunluk belirtisi. Guy çocuğun ağzına bir şişe dayayıp onu kol mesafesinde tutarak üst kata taşıdı. Onu yatak odasına kilitledikten sonra tepsiyi almak için geri döndü.

Hope yastıklardan oluşma saltanat kayığında sırt üstü yatmaktaydı. Hayat böyle olmalıydı işte: Çay tepsi, telefon, mektup cüzdanı. Sayıları azaltılmış olan haftasonu personeli gelmiş, yukarıdaki bebek odasında Marmaduke'u eğlendirmekteydiler; çocuğun ve onların çılgınlıklarıyla arada sırada gelen iç bulandırıcı darbe sesleri hayal meyal duyuluyordu, o kadar. Guy kanepeye uzanmış, gazete okuyordu. Hope kenarları altın sarısı davetiye-lere peş peşe zalimce göz atıyordu. Dedi ki:

“Dün Melissa Barnaby’yi gördüm. Tekrar dışarı çıkmaya başlamış.”

“Ya, sahi mi?” dedi Guy. Leydi Barnaby: Sevgili, üzgün, bulanık gözlü Leydi Barnaby. Eskiden bir iki kere Marmaduke’a dadılık yapmıştı. Hayır. Bir kere. Restorana telefon etmişti, tam kokteyller gelirken...

“Gayet iyi görünüyordu. Kendini on yaş genç hissediyormuş. Harika bir genç adamla tanışmış. Adam evin tamirat işlerini yapmış. Şimdi de Leydi Barnaby bir haftalığına Yugoslavya’ya tatile gidiyormuş.”

“Ne güzel.”

“Bize de bir tane lazım.”

“Ne? Yugoslavya tatili mi?”

“Harika bir genç adam.”

“Burada diyor ki, turistlerin COMECON ülkelerine gitmeleri tavsiye edilmeyormuş. Salaklar. Sessiz Duvar’ı inşa ediyorlar. Canım,” diye sordu, “nasıldı? Uyuyabildin mi?”

“Biraz uyuyabildim galiba, beşle beşi çeyrek geçe arasında. Lizzyboo yardım etti. Marmaduke korkunçtu.”

Hope’un uykusu bu evde kutsal bir meseleydi – hatta Marmaduke’tan bile daha kutsal, daha hayret verici ve kaygılandırıcıydı muhtemelen. Guy geçenlerde Hope’un Marmaduke’la ilgilendiği gecelerde uyuyarak geçirdiği ya da geçirdiğini öne sürdüğü zamanla ilgili bir bilimsel yoruma rastgelmişti. Evrenin başlangıcına, Büyük Patlama’dan nanosaniyeler sonraki haline ilişkin tartışmalara yol açmıştı. *Işığın bir protondan geçme süresinin trilyonda biri kadar zaman.* Bu gerçekten pek uzun sayılmazdı... Guy, Marmaduke’a baktığı gecelerde genellikle tam kırk beş dakika uyuyabiliyordu ve çocuk onu bezgince pataklarken ya da kendi kafasını yastıklarla kaplı duvarlara vururken sık sık uyukluyordu.

“Zavallı sen.”

“Zavallı ben. Guy,” dedi Hope. Elinde parafin kâğıdı bir belge tutuyordu. “Bu,” diye sordu, “*boktan* şey de neyin nesi?”

Guy okumaya devam etti veya en azından gözlerini sayfadan ayırmadı. Geçen ay bir hayır kurumuna £15,000 bağış yapmıştı ve korkunç bir suçluluk duyuyordu.

“On beş *bin* mi?” dedi Hope. “Çocukları Kurtarın ha?” Geçen ay kendisi de aşağı yukarı aynı meblağda bağış yapmıştı, ama galeriler ve opera binaları ve orkestralar gibi sosyal erk kaynaklarına. “*Bizim* çocuğumuz ne olacak peki? Onu kim kurtaracak?”

“Marmaduke’un,” dedi Guy, “yığınla parası olacak.”

“Halini görmedin mi? Daha on sekiz aylıkken kot pantolonunda lanet olası bir delik açmış. Osh Kosh B’Gosh marka pantolonuna! Terapiye ihtiyacın var Guy. Sana en başta terapiye gitmen için *yalvardım*.”

Guy omuz silkti. “Zenginiz,” dedi.

“Defol. Beni kanser ediyorsun.”

Guy ustaca ve çabucak tuvaletini yaptıktan sonra duş alıp traş oldu: Fransız sabunuyla, boğazkesen usturayla. Son derece pahalı ve dayanıklı, bazıları ikinci el, babası, kuzenleri, egzantrik amcaları tarafından kullanılmış giysiler giydi. Gardırobu takım elbiselerle doluydu, ama artık çoğu zaman giysileriyle *mesaj* vermesine gerek yoktu. Dış dünyadaki adam dikkat çekici özelliklerini yitiriyordu. Yakında sadece iç dünyadaki soluk benizli, gülümseyen adam kalacaktı. Düzgün kesim bir tüvit ceket, biçimsiz bir haki pantolon, parlak mavi bir gömlek, ağır ayakkabılar (Guy’ın ayakları devasaydı). Merdivenden inerken nadir bir görüntüyle karşılaştı: Marmaduke annesinin kucağına sakince yerleşmişti. Hope onu korumacı bir edayla tutarken, Guy’ın daha önce görmediği bir dadıyı, kaslı bir İskandinav’ı azarlıyordu. Adam sol elinde uzun bir tutam sarı saç tutmaktaydı.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun?” dedi Hope, bir sanıktan diğerine dönerek.

“Dışarı. Dışarı.”

“Nereye? Neden?”

“Biraz hayatı görmeye.”

“Ah. Hayatmış! Anlıyorum. *Hayat*.”

Guy karısını öpüp vedalaşmak için refleksif ama ihtiyatlı bir şekilde (ve Marmaduke’un serbest eline dikkatle bakarak) eğildi. Sonra her şey karardı.

Tekrar görebilmeye başladığında Ladbroke Grove’daydı. Lansdowne Crescent’in eğimli uzunluğu, güneşin altında yanından

geçip gitmişti, muhteşem bir şekilde patlayıp kanayarak; ve Guy ancak şimdi, insan gürültüleriyle ve tehlikeleriyle dolu ana cadedeyken net görmeye gerçekten ihtiyaç duyuyordu. Yine göze çatal saplama hareketi: Marmaduke'un sağ elinin baş ve işaret parmakları Guy'ın açık göz kürelerine saplanmıştı. Kabiliyetinin muhteşem olduğunu kabul etmek gerekiyordu: Müthiş bir zamanlamaydı. Bu fenomen karşısında hürmetli bir takdirle kafa sallayan Guy, geçen hafta ön merdivenden koşarak, burnuna kanlı bir mendil bastırarak inip, dava etmek için bile duraksamayan bir seksenlik hemşireyi düşündü. Fiziksel yaralanma davaları Marmaduke'un Guy'a masraf çıkarmak için keşfettiği yöntemlerden biriydi. Şimdiye kadar ağır yaralanan olmasa da bir sürü dava açılmıştı. Marmaduke ve bitmek bilmeyen sinir krizleri; onu susturan tek şey ebeveyninin sinir krizi geçirmeleriydi, Marmaduke'un ilk sinir krizi tekrar başladıktan çok sonra bile o yetişkinlerin hâlâ titreyip ağlamalarına ve sendelemelerine yol açan bir kriz... Guy sokakta durup alnının tamamını kullanarak iki kere göz kırptı. Bir elini kaldırdı. İki kere yavaşça çekiştirerek alt göz kapaklarını kurtardı ve gözlerinin yaşarmasını bekledi. Kandırmacalar dünyasına girmeye başlamıştı. Hilenin kapılarından, yalan zincirlerinin asılı durduğu kapılardan geçiyordu. Ve bütün Londra dalgalanıyordu.

Bu nasıl bir adamdı? Ne kadar tuhaftı? Guy hayır kurumlarına bağış yapıyordu. Sosyal ortamındaki diğer bütün erkekler için hayırseverlik evde başlardı. Ve orada biterdi. Gerçi tam olarak değil: Hayırseverlik bir buçuk kilometre kadar ilerleyip bir sonraki mahalleye geçer ve orada bir kadının yaşadığı küçük bir daireye girerdi. Bu adamlar karıları dokununca yüzlerini ekşitirlerdi; selam vermek veya vedalaşmak için çabucak öperlerdi. Guy ise öyle değildi.

Mesele şu ki, mesele şu ki... dümdüz giden bir oktu o. Arzuları kusursuz bir kavis çiziyordu: Güce tapmıyorlardı, sapkın değildiler. Her şeyden en az iki taneye sahip olabilirdi, ama sadece bir tane hanımı vardı. Tek kadını Hope'tu. Oxford'da tanıştıklarında –on altı sene önce– Hope, Guy'dan hoşlanmıştı. Uçları kıvrıcık sarı saçlarından, sayfiye evinden, kendi boyundan utanmasından, Lansdowne Crescent'taki evinden, güneş alçal-

diğında elini gözlerine siper etme alışkanlığından, mevkisinden, kirazlara (özellikle de olgun olanlara) düşkünlüğünden, muazzam gelirinden hoşlanmıştı. Akademideki son senede birlikte oturmuş ve geniş salonda karşılıklı duran masalarda birlikte çalışmış ("Samson Agonistes epik midir, yoksa trajedi mi?" "Pearl Harbor'ın Sarajevo ve Münih'e kıyasla uzun vadeli etkileri nelerdir?") ve çift kişilik küçük yatakta birlikte yatıp sevişmişlerdi. İkisi de evlerindeyken mutsuz olmuş, yeterince sevilmediklerini hissetmiş ve şimdi birbirlerinin ailesi olmuşlardı. Böylece evlilik, Londra, şehir merkezi ve derken... Hope'un sosyal hırsları Guy'ı şaşırtmıştı. Şaşkınlık bir süre sonra (belki bininci akşam yemeği partisi sırasında) geçmiş, sosyal hırslarsa kalmıştı. Onlar geçmemişti: Giderek güçlenen bir ışıkla parlamıştı. Etkilerinden biri de Guy'ın çok sayıda güzel ve başarılı ve tatminsiz kadınla tanışmasıydı elbette, ki bunların en az bir düzine kadarı ona kuytu köşelerde, barlarda, maskeli baloların sonlarına doğru teklifte bulunmuşlardı. Pek bir şey olmamıştı. Bu asılmaların çoğu Guy'ın farkına bile varmadığı kadar gizlice yapılmıştı genellikle. Evet, birkaç senede bir gizliden gizliye "âşık olurdu". İtalyan orkestra şefinin kızıl saçlı karısı. Kendisine bilgisayar şirketi miras kalan kadının on yedi yaşındaki kızı. Birkaç hafta sonra geçen bir hastalık gibiydi; kararlı bir bağışıklık sistemi tarafından başarıyla savuşturulan aşk virüsü. Şimdiye kadarki en kaygılandırıcı ve dramatik vaka, Hope'un kız kardeşi Lizzyboo idi. Hope, Guy'ın misafir odasında Lizzyboo'nun bale ayakkabılarına sarılarak ağladığını görür görmez bir terslik olduğunu anlamıştı. Lizzyboo o zaman evden uzaklaştırılmıştı: Tam yedi yıl önce. Artık o mesele tamamen unutulmuştu, hatta unutulmuş bile sayılmazdı: Pis bir aile şakasına dönüşmüştü. Hope'un normalde bir sürü erkek arkadaşları vardı (partileri seven bir filozof, züppe bir mimar, nüfuzlu bir muhabir), ama o kadar katı ve mükemmeldi ki Guy ondan asla – hayır, hayır, öyle bir şey mümkün değildi. Guy içinse diğer kadınlar dünyası büyük bir galeriye dönüşmüştü, Hermitage müzesi gibi, deha ürünü ıslık ıslık ve utandırıcı şeylerle dolu, ama fazla kalabalık, genellikle çok gezilmiş, fazla kamusal bir galeriye – içinde Guy'ın bazen bir saatliğine aylak aylak gezindiği veya bazen dosdoğru ileri bakarak çabucak yürüdüğü (haşmetli dört-

genler geçip giden arabalar gibi hareket ederdi) veya bazen, çok sık olmasa da alev alev yanan bir pencerenin karşısında durup ellerini ovuştururken görülebildiği bir galeriye...

Genç yaşta evlenirseniz otuz yaşında melankoliye kapılırsınız, iptal edilmiş olasılıklar yüzünden. Guy'ın durumuy-sa daha kötüydü. Hope kendisinden biraz yaşlıydı ve Guy'dan önce Oxford'da ve NYU'da, ayrıca Norfolk, Virginia'da bir sürü erkekle birlikte olmuştu. Bu yüzden yeni bir macera: Ekopolitik kaygılarını yenip ocuk sahibi olmaya karar verdiler. O zaman bile güçlüklerle karşılaştılar – Guy karşılaştı aslında. Jokey pantolonları yerine sürekli bokser şortlar giymesiyle başlayan süreç, baygın ve ayakları kayışlarla bağlanmış haldeyken bir Japon cerrahlar ekibinin parçacık ışınlı lazeri kullanarak vücudunun alt bölgesindeki damarları tekrar birbirine bağlamasıyla sonuçlanmıştı. Böylece beş senelik "denemelerin" ardından: Marmaduke. ocuk getirecekleri dünya hakkında yıllarca kaygılanmışlardı. şimdiyse dünyaya nasıl bir ocuk getirdiklerini düşünüp kagılanıyorlardı. Bebekleri bir boşluğu, bir gediği dolduracaktı ve Marmaduke şimdi orayı doldurmakla kalmıyordu; çığlıklarıyla Büyük Kanyon'u bile doldurabilirdi. Görünüşü göre artık bir bitkinlik, depresyon ve hayret karışımı inançlarını korumalarını sağlayacaktı. Doktorlarla danışmanların çoğu, Hope'un tekrar hamile kalkmaktan mantıksızca korkmasının yakında geçmeye başlayabileceği konusunda hemfikirdiler. Son sevişme gi-rişimlerinde hap, krem, tampon ve üç tane prezervatif kullanmış, ayrıca *coitus interruptus* yöntemine az çok başvurmuşlardı. Bu Temmuz'da olmuştu. şimdi aylardan Eylül'd.

Ama Guy yolundan sapacak değildi. Dümdüz giden bir oktu o. Yoldan çıkmak veya hata yapmak Guy için rezil olmak demekti. Felaket olurdu, affedilemez bir hata olurdu. İkinci bir şans bulamazdı. Hope onu öldürürdü. Black Cross'taki o ilginç ağızlı kız – Guy o kızı bir daha görmeyecekti. Güzel, güzel. O kızıdan kaptığı grip, sıtma bir haftada geçerdi. şimdiki hayatında Hope'un durduğu (veya bezgince uzandığı) yerin boş kaldığını hayal etmek, sokakta donakalıp ellerini pençe gibi kaldırarak saçını silkelemesine yetiyordu. Düzenli adımlarla yürümeyi sürdürdü. Yolundan asla sapmayacaktı.

“Yani – hayat böyledir işte,” dedi genç adam. “Onunla tartışamazsınız. Hayatta olur böyle şeyler.” Duraksadı ve tam doğrulmadan öne eğilip açık kapıdan sokağa tükürdü. “Tamam,” diye devam etti. “Kavga ettim, dayak yedim, hayatta olur böyle şeyler. Şikâyetim yok. Adil bir kavgaydı. Hayat böyledir.”

Guy domates suyunu yudumlarken arada sırada gözlerini gazetesinden kaldırıp bakıyordu. Yüce Tanrım: Hayat *böyleymiş* demek. Genç adam öyküsünü anlatmayı sürdürdü. Anlattığı iki kız biraz anlayışlı bir edaya bürünmüşlerdi.

“Haddimi aşmıştım. Dersimi aldım.” Genç adam omuz silk-ti. “Hepsi bu.”

Genç adam sohbet havasında, filozofça ve sık sık ara verip sokağa kan tükürerek, çok yakın zamanda yaşadığı bu anlaşmazlığın kendisine kırık bir burna ve elmacık kemiğine, ayrıca üst dişlerinin neredeyse tamamına mal olduğunu açıkladı. Guy gazeteyi katlayıp tavana baktı. Değişimin çabukluğu. Guy’ın sosyal çevresinden herhangi biri bu kadar hasar görse, bir iki seneliğine İsviçre’ye gidip tepeden tırnağa yenilenmesi gerekirdi. Bu ağzı burnu dağılmış herifse hemen ertesi sabah bara geri dönmüş, birasını ve bulvar gazetesini almış, arada sırada *hoaark!* diye ses çıkararak açık kapıdan dışarı tükürüyordu. Daha şimdiden konuyu değiştirmiş, havadan, biranın fiyatından bahsetmekteydi. İki kız dayak yediği için onu horgörmüyorlardı, özellikle de yara izli esmer; genç adam şanslıysa ve aleti hâlâ işlev görüyorsa onu evine götürebilirdi. Hayat devam ediyordu. Hayat *buydu* işte, gerçekten buydu, ihmal edilmişti ve kendini ihmal ediyordu.

Keith içeri girince barda her zamanki gibi hafif mırıltılar duyuldu. Guy’ı görünce parmağıyla onu gösterdi, ardından baş parmağını arkasına yönelterek John Dark’ı işaret etti: Rüşvetçi polis John Dark’ı – çürük elmayı, lekelenmiş rozeti, şüpheli pisliği. Dark kısa boylu ve temizdi, saçsız ama güzel dişli erkeklerdendi, ayrıca berbat süveterler konusunda uzmandı. Black Cross’ta Guy’a gerçekten eleştirel gözlerle bakan, sanki ona (Guy’a) buraya gelmemesi gerektiğini söyleyen tek müdavimdi. Dark’ın kendi konumu muğlaktı. Belirli bir nüfuzu vardı, ama neredeyse herkes ona teatral bir horgörüyle davranırdı. Özellikle

de Keith... Guy, Keith'in bir dakika sonra yanına geleceği sonucunu çıkardı. Gerçekten de Keith, Piç'le Cavalier hakkında (Piç barın araba uzmanıydı) biraz konuştuktan sonra gelip Guy'ın masasına ciddiyetle eğildi.

"Buraya gelen piliç vardı ya? Nicola?"

"Evet, kimi kast ettiğini anladım."

"Senin şey yapmanı istiyor..." Keith mutsuzca etrafa bakındı. Norvis, Dean, Thelonius, Curtly, Truth, Netharius, Shakespeare, Bogdan, Maciek ve iki Zbig'in elleriyle ve sözlü verdikleri selamlara sabırsızlıkla karşılık verdi. "Burada konuşamayız," dedi ve takıldığı kulübe, Golgotha'ya gidip kafalarını dinleyerek Keith'in orada hep içtiği birer kadeh *porno* (bir Trinidad likörü) eşliğinde meseleyi konuşmalarını önerdi.

Guy tereddüt etti. Keith'in takıldığı kulübe sadece bir kez gitmişti. Golgotha, Black Cross'a kıyasla daha yalnız kalabilecekleri ve daha az gürültülü bir yer olmasa da, kesinlikle daha karanlıktı. Sonra kendi sesinin "Neden bana gelmiyorsun?" dediğini işitti.

Keith tereddüt etti. Guy bunun sinirlendirici bir teklif olabileceğini fark etti, çünkü Keith'in asla karşılığını veremeyeceği bir davetti. Tek yönlü bir teklifti, iadesizdi. Ama Keith bar saatine göz atıp ihtiyatla "İyi fikir," dedi.

İşlek Portobello Yolu'nda birlikte yürüdüler, Guy güneşin altında uzun boylu ve maceraperestti, Keith ise daha tıknaz ve daha dörtgendi, elleri ceket ceplerindeydi, alçaktan esen rüzgâr İspanyol paça pantolonunu dalgalandırıyor, koltuk altındaki rulo yapılmış bulvar gazetesi teleskobu andırıyordu. Sokakta Nicola Six'ten bahsedemezlerdi, çünkü Guy'ın evine gitme sebepleri buydu. Daha sessiz bir caddeye sapınca kendi sessizlikleri iyice belirginleşti. Guy geçmişte sık sık işe yaramış bir konuyu açtı.

"Maça gidiyor musun?"

İki adam da yerel takımı, Queens Park Rangers'ı tutuyorlardı ve yıllardır cumartesi ikindileri Loftus Yolu'na gitmekteydiler. Aslında daha önce de tanışabilirlerdi, ama bu küçük bir olasılık olmuştu hep: Guy turtası ve Bovril'ile koltuklu tribünde olurdu, Keith ise maçları elinde cep şişesiyle ayakta seyrederdi hep.

"Bugün deplasmandalar," dedi Keith sigarasını içerken. "United filan yani. Geçen hafta oradaydım."

“West Ham. İyi miydi?”

Keith konuşurken gözlerinin parıltısı biraz söndü: “İlk yarıda Hammers sol kanadı yokladı. O mevkideki Sylvester Drayon’un süratinin ev sahibi takımın iki numarasını zorlayacağı zaten belliydi. İlk yarının bitimine birkaç dakika kala zenci kanat oyuncusunun sol bekten aldığı pasla yaptığı ortayı East London forveti Lee Fredge iğne deliğinden geçirircesine mükemmel bir vuruşla gole çevirdi. Devre arasından sonra hava hâkimiyetini değerlendiren Rangers’ın talihi döndü. Bobby Bondavich’in oyuncuları sağlam bir direniş sergileyince şu soru yanıtsız kaldı: Mavililer yaptıkları baskıyı gole çevirebilecek miydi? Yetmiş dördüncü dakikada Keith Spare’in savunmanın arasından attığı top, Dustin Housley’nin skora eşitlik getirmesini sağladı. Maç bera-bere bitecek gibi görünürken, bitiş düdüğüne beş dakika kala verilen tartışmalı bir penaltı kararı eşitliği bozdu. Keith Spare hata yapmadan topu filelere gönderdi. Böylece Shepherd’ın takımı Bush, şey... marşı ‘Sonsuza Dek Kabarcıklar Üflüyorum’ olan takımın karşısında 2-1’lik skorla sürpriz bir galibiyet elde etti.”

Zorlanan Keith’in gecikmeli iç geçirişi Guy’a Marmaduke’un bazen *daha patates* ve *bıçak benim* gibi zor sözleri nadir bir başarıyla söyledikten sonra çıkardığı sesi anımsattı. Guy dedi ki: “Orta sahaya yeni gelen çocuk, Neil?.. İyi miydi?”

“Noel Frizzle. İyi bir seçim olduğunu gösterdi,” dedi Keith soğuk bir edayla.

Yürümeyi sürdürdüler. Guy daha önce Keith gibi adamlarla samimiyet kurmuştu elbette: Şehir merkezinde. Ama şehir merkezindeki Keith gibi insanlar £1,000’luk takım elbiseler giyip platinyum kol saatler takar ve uranyum kredi kartları taşırlardı; hafta sonları yatla gezer veya kırmızı ceket giyip ata binerek tavşan ya da sansar avına çıkarlardı; şarap (öğle yemeklerinde Pomerollerinden ve Gevrey-Chambertainlerinden bahsedip dururlardı) ve modern ilk edisyonlar (*Yeni Yıl Mektubu*’nun ya da *İstanbul Treni*’nin bugünlerde ne kadar para edebileceğinden bahsetmelerini sık sık duyardınız) koleksiyonu yaparlardı. Keith gibi fakir değillerdi. Keith’in avuç dolusu beşlikleri, buruşuk onlukları ve katlı ellilikleri vardı; ama Keith fakirdi. Her halinden anlaşılıyordu bu. Guy’ın ona saygı duymasının ve acımasının, onu

takdir etmesinin ve kıskanmasının (hatta bazen biraz *hoşlandığı*-
mı düşünürdü) sebebi buydu: Fakirliği idi.

“Geldik,” dedi Guy.

Karısının dışarıda ya da uykuda olacağını farz etmişti. Hope dışarı çıkmıştı ve birazdan uyuyacaktı, ama Guy’ın Keith Talent’i eve soktuğu sırada koridorda duruyordu. Aslında hiç fena geçmedi, diye düşündü Guy. Onları tanıştırdığında Hope şaşkınlığını ve horgörüsünü gizlemek için epey enerji harcadı. Keith de samimiyetle kafa sallayıp selam vermekle (ve pek samimi olmayan bir gülümsemeyle) yetindi; rahatsız olmuş görünmüyordu hiç, ta ki Hope, Leydi Barnaby’nin alt katta olduğunu, Yugoslavya’ya tatile gitmeden önce Marmaduke’la vedalaşmaya geldiğini söyleyene dek.

“Misafiriniz varsa...” dedi Keith kapıya doğru yavaşça geri-
leyerek.

Aşağıdan sert ve çocuksu bir zafer haykırışı, ardından da hiç zorlama olmayan bir çığlık yükseldi. Leydi Barnaby merdiveni koşarak çıktı, bir eliyle alnını, diğeriyle gözlüğünü tutarak. Guy telaşla öne çıktı, ama Leydi Barnaby kendini çabucak toplamış gibiydi.

“Gayet iyiyim. Gayet iyiyim,” dedi.

“Emin misin? Ah, Melissa, seni Keith Talent’la tanıştırmak istiyorum. Bir arkadaşım.”

Keith bundan pek hoşlanmamış gibiydi. Belki de unvan yüzündendir, diye düşündü Guy. İyi ki benimkini bilmiyor.

Leydi Barnaby minnetle gözlerini kırptırarak gözlüğünü kaldırdı ve şapka askısına doğru yavaşça dönerek başıyla selam verdi.

“Ah Tanrım,” dedi Guy. “Bu korkunç. Marmaduke mu yaptı? Nasıl? Yenisini almamıza izin vermelisin. Parmaklarıyla yapmamıştır herhalde?”

Şimdi merdivenin başında bir dadı duruyordu. Kadın olanları ürkekçe açıkladı. Leydi Barnaby çocuğa doya doya bakmak isterken mama iskemlesine fazla yaklaşmıştı. Marmaduke şeker maşasını ustalıkla ileri savurup iki gözlük camını birden çatlatmıştı.

“Yedeği var mı?” diye sordu Guy. “Tüh! Canım, bence Melis-sa’ya evine kadar eşlik etsen iyi olur.”

Keith oturma odasında konyak istedi ve kendisine verildi. Kadehini bitirdikten sonra bir tane daha istedi. Alkolle arası her zaman hoş olmayan Guy kendi kadehine Tio Pepe koydu gülünç bir şekilde. Geniş kanepelere karşılıklı oturdular. Guy sezisinde haklı olduğunu hissetti. Bunu kendi evinde duyması iyi olacaktı: Artık zararı dokunmazdı.

“Mesele şu,” diyen Keith öne eğilip biraz yaklaştı. “Kadının evine gittim, tamam mı? Yardımım dokunur mu diye. Böyle şeyler yaptığım olur. Ek iş gibi bir şey. Evi güzel. Sonra düşündüm ki gelmişken...” Keith keyifle duraksadı. “Şey, beni tanırsın.”

Ama Guy, Keith’i tanımıyordu. Bekledi.

“Bilirsin işte,” dedi Keith, “kendisi de biraz ilgi isteyebilir diye düşündüm.”

“Daire konusunda mı?”

“Hayır. Kendisi.”

“Nasıl yani?”

“Tanrım.” Keith sözünü açıkladı.

“Eee?” dedi Guy iç bulantısıyla.

“Şey, bazı piliçleri anlamak zor oluyor. Tuhaf bir kadın. Muamma yani – o tipleri bilirsin. Bazen acayip azgın görünürler. Yani *cidden* azmış gibi. Sonra bir bakarsın buz gibi oluvermişler.”

“Yani – bir şey olmadı.”

Keith durup düşündü. En azından bir tane hoş anı hatırlar gibi oldu. Ama “Olmadı,” dedi. “Hiçbir şey olmadı. Ben tam çıkarken, dediğim gibi seni sordu. Onu aramanı filan istiyormuş. Yardımına ihtiyacı varmış.”

“Hangi konuda?”

“Bana sorma dostum.” Odaya bakındıktan sonra tekrar Guy’a döndü. “Belki de kendisi gibilerden hoşlanıyordur. Yani ben zavallının tekiyim, değil mi. *Pisliğin tekiyim.*”

Buna uygun bir tepki bulmak güçtü, çünkü Keith gülümseyordu. Başından beri gülümsemekteydi, öksürdüğü zamanlar hariç. Beti benzi atan Guy “Öyle deme ama Keith!” dedi.

Kapı açıldı. Hope orada amansızca durdu. “Yatağa gidiyorum. Kenneth,” dedi, “o sigarayı söndürür müsün lütfen?”

Melissa'yı evine götürdüm ve sakinleşti. Yugoslavya'ya yedek gözlüksüz gitmek konusunda biraz kaygılı o kadar. Kazanından korkunç sesler geliyor. Melissa'nın şansı var ki sağır. O evden çıkınca rahatladım. Mutfağı kullanacaksan her şeyi toplamanı istiyorum. Hiç iz kalmasın."

"Piliçler," dedi Keith, Hope gidince. Sigarasından son birkaç nefes çekip bir avcunu uzun külün altında tuttu, Guy kül tablası ararken. "Ne onlarla yaşanır, ne onlarsız. Bak ne diyeceğim. Karın fıstık gibi. Çocuğun da fena diilmiş. Değilmiş," dedi Keith.

Kararsızlık zaman kaybıydı. Kararsız olmamaya karar vermek bile zaman kaybıydı. Keith'in mahallede yapması gereken bir işi halletmeye gitmesinden sonra Guy, Nicola Six'i aramamaya karar vermek için bir saat harcadı. Onu arama dürtüsü masumane gibiydi, ama nasıl öyle olabilirdi ki? Yukarı çıkıp bu deneyimi karısıyla paylaşacak değildi. Aslında bir bakıma keşke paylaşabilsem, diye düşündü odada dolanırken, çünkü tek istediği merakını gidermekti, o kadar. Sırf meraktan. Ama merak kediye öldüren şeydi yine de.

Saat dörtte, Hope uyurken ve Marmaduke dadıları tarafından güvenli bir şekilde çevrelenmişken, Guy bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Bu talihsiz kıza yardımının dokunup dokunamayacağını anlaması için on dakikanın yeteceğini tahmin ediyordu. Hem Lansdowne Crescent'la Ladbroke Grove'un köşesinde bir telefon kulübesi vardı... Telefon kulübesinde kimse yoktu. Ama içinde telefon da yoktu. İçinde telefondan eser yoktu. Daha sonra denediği yarım düzine telefon kulübesinde de telefondan eser ya da iz yoktu. Bu küçük cam harabeler sadece işlemeye, yağmurdan korunmaya ve serbest çalışan fahişelerle müşterilerinin işlerini halledebilmelerine yarıyor gibiydi. Guy giderek genişleyen turlar atarak, bir harap *pisuvardan* diğerine gitti. Yıllardır telefon kulübesi kullanmıyordu, hatta belki hiç kullanmamıştı. Vandalizmin bu kadar hedefi olmalarına anlam veremiyordu. Gerçi koyu camın ardında etrafa bakınırken veya ellerini beline dayayıp kafa sallarken kendisine neşeyle bakan sokak insanlarını dikkatle incelese, vandalizmin telefon kulübelerini epey geride bıraktığını görebilirdi. Vandalizm

artık ilerleyip insanlara yönelmişti. İnsanlar artık *insanlar* telefon kulübesiymişler gibi davranıyor, birbirlerinin iç organlarını söküp atıyor ve kendi tenlerini seks sembolleriyle ve grafitilerle kaplıyorlardı...

Artık kendini iyice salak gibi hisseden Guy, Queensway'deki postanenin telefon kuyruğuna girdi. Leş gibi kokan ve basınca ıslak bir tren istasyonu hissini veren zeminde Guy şehrin hınçlı dilekçe sahipleriyle birlikte kuyrukta bekledi, ki hepsi de ellerinde kira sözleşmeleri, celp kâğıtları, haciz emirleri tutar gibiydiler. Sıra Guy'a geldi. Elleri titriyordu. O numara: Hatırlaması kolay, unutulması imkânsızdı. Kadın telefonu açıp hemen tanıyınca Guy dehşete kapıldı – "Ah, evet." Kadın ona aradığı için biraz resmiyetle teşekkür etti ve görüşüp görüşemeyeceklerini sordu. Guy'ın Keith'in anlattıklarından (ve Nicola'nın sessizliğinden) cesaret bularak kadının dairesinde görüşmelerini önermesi üzerine, Nicola "adının çıkmasını istemediğini" mırıldanarak itiraz etti, ki şimdi hafif yabancı havası Fransız değil de daha Doğu Avrupalı ve entelektüel gibi gelen aksanı gibi bu karşılık da Guy'ın içini rahatlatmıştı. Yine çöken sessizlik, Guy'ın elli penilik yatırımının yirmisini yedi. Yarın parkta? Pazar günü, Serpentine'in önünde. Kadın talimatlar verip teşekkür etti.

Telefon konuşması Guy'ın iki buçuk saatini yemişti. Sokağa çıkıp, ansızın bastıran soğuk yüzünden ceketini ilikledi. Bugünlerde çok tuhaf davranan bulutlar toplanıp, doğudan batıya uzanan bir silindire dönüşmüşlerdi, bir tanrının rulo yapılmış havlusu gibi, Amerika büyüklüğünde bir uçağın ardında bıraktığı iz gibi. Dadıları rahatlatmak, Hope'un seslenişlerini dinlemek ve Marmaduke'la baş başa on altı saat geçirmek üzere eve gitti.

Pazartesi sabahı şafakta Guy loş mutfakta oturuyordu. Bebek odasında kopan hengâmeden sonra sabah üç civarı nöbeti Lizzyboo'dan devralmış ve bandajlanmasına yardım etmişti. Ama sonra beş civarı mucize gibi bir şey olmuştu. Marmaduke uyuyakalmıştı. Guy ambülans çağırmak istemişti önce, ama şimdi daha sakindi, sesi sonuna kadar açılmış kapalı devre televizyon ekranından çocuğu izlemekle ve beş dakikada bir yanına

gidip alnıyla nabzını yoklamakla yetiniyordu. Guy şimdi öylece oturup şükran sözcükleri mırıldanmakta ve bütün bu sessizliğe şaşarak kendini çimdiklemekteydi.

Bahçeye açılan ikiz kapılara usulca yaklaştı. Çiğli bahçe ısılıyor ve ona aptal aptal sırıtiyordu. Guy'ın aklına Nicola Six ve gezegenin nedense ona layık gördüğü bitmek bilmez ve açıklamasız ıstırap dalgaları geldi – acı yüzünden kaçamaklaşmış o dudaklar, o gözler. Göz kırıştırtınca bir söğüdün ardında tek başına oynayan siyah at kuyruklu bir kız görür gibi oldu. Belki de Enola'ydı, belki de Enola Gay'di. Küçük Oğlan'ı arayan Enola.

Guy bahçe kapılarını açtı.

"*Muhafız, muhafız,*" derdi Marmaduke olsa (eskiden *bahçvan*, *bahçvan* diyordu), onu uyarmak için orada olsa. Ama Guy kapılardan geçti.

Pazar günü Nicola Six'le birlikte Londra Parkı'nda yürümüştü... Diz çökmüş çocuklar oyuncak kayıklarını soğuk soğuk titreşen suya gönderiyorlardı; daha küçük kayıklar daha hevesle sallanıyorlardı, sanki hareketlilikleri boyutlarının ufaklığını telafi edebilirmiş gibi; aralarında siyah yelkenli bir yabancı vardı... Guy, Nicola'nın öyküsünü şimdi bir dizi tablo veya *tableaux vivant** gibi anımsıyordu – hayır, daha çok başka bir yaşama dair anılar gibi: Yetimhane ve hayrat okulu; Nicola'nın mürebbiyelik, hemşirelik yaptığı, din eğitimi aldığı yıllar; şimdi ki hayır işleriyle ve âlimce bir inzivayla geçirdiği hayatı. Sarı kürk mantosunun içinde kusursuz, masum ve trajikti... Guy parmak uçlarını göz kapaklarına götürdükten sonra başını kaldırıp baktı. Marmaduke'la baş başa geçirdiği günlerde nasıl da her dakikasını hayretle ve keşifle değerlendirmeye çalışmıştı. Babacık giyiniyor! Gömlek, pantolon, ayakkabılar, evet, *ayakkabılar*. Bak: Banyo. Musluk, sünger, oyuncak kayak! Şimdi –ho ho ho– Babacık kahve yapıyor. Evet: Kahve. Çay değil. Kahve! Ah, dışarı bak. Bahçe *ve* çiçekler *ve* çimenler *ve* minik bir kuş – şakıyor! Bulutlar da öyle güzel ki... Gündelik yaşamın ilginçliklerine pek aldırmayan Marmaduke, gününü her zamanki gibi haşin bir hırsıyla geçirmeyi sürdürmüştü. Ama şimdi Guy'ın hayrete kapılmasına yol açan bir şey vardı. Uyanınca "Hava! Işık!

* Fr. Canlı resim. (ç. n.)

Madde!" diye düşünmüştü. Ciddi, fakir, güzel: İçinizden gelebilecek her tasvir.

Marmaduke kımıldıyordu. Marmaduke uyanıyordu. Marmaduke haykırıyordu. Yaşıyordu. Tanrı'ya şükür, diye düşündü Guy. Nicola'ya dokunmayacağım. Hayır, ona dokunmayacağım. Asla.

Bence Nicola, Guy Clinch'i adamakıllı kandırdı. Az buz değil. Ciddiyetini korumayı nasıl başarıyor anlamıyorum. Onu cidden kandırdı. Neydi o rakamlar? Altı. Altı. Altı.

Londra'nın bir güzel tarafı: Her tarafta köpek pisliği yok. Yine de epey var. New York'a, eski New York'a kıyasla bile ortalığı bok götürüyor. Ama eskisinden iyidir; o zamanlar Londra sokakları köpek pisliğiyle *kaplıydı*.

Açıklama. İngilizler nedense hâlâ köpeklerini seviyorlar. Ama köpekler artık eskisi kadar uzun yaşamıyorlar. Hiçbir şey eskisi kadar uzun yaşamıyor. Tuhaf. Yani, insan kar leoparlarının ve kakaduların ve keseli antilopların eninde sonunda nesillerinin tükenmesini bekler. Ama *köpeklerin*? Tombul Clive'in bir hayvanat bahçesinde oturduğunu canlandırıyorum zihnimde.

Bütün hayvanlar yok olunca çocuklara konuşmayı nasıl öğreteceğiz? Çünkü çocuklar önce hayvanlardan bahsetmek isterler. Evet, onlardan ve otobüslerden ve yiyecekten ve Annecikten ve Babacıktan. Ama sessizliklerini hayvanlar için bozarlar.

Keith'in futbol maçını anlatışı. Ondan öyle bir sürü özet dinledim – boks maçlarıyla, bılardo maçlarıyla ve elbette dart maçlarıyla ilgili. Başta bulvar gazetelerinin spor sayfalarının bazı bölümlerini ezberliyor sandım. Tamamen yanılmışım.

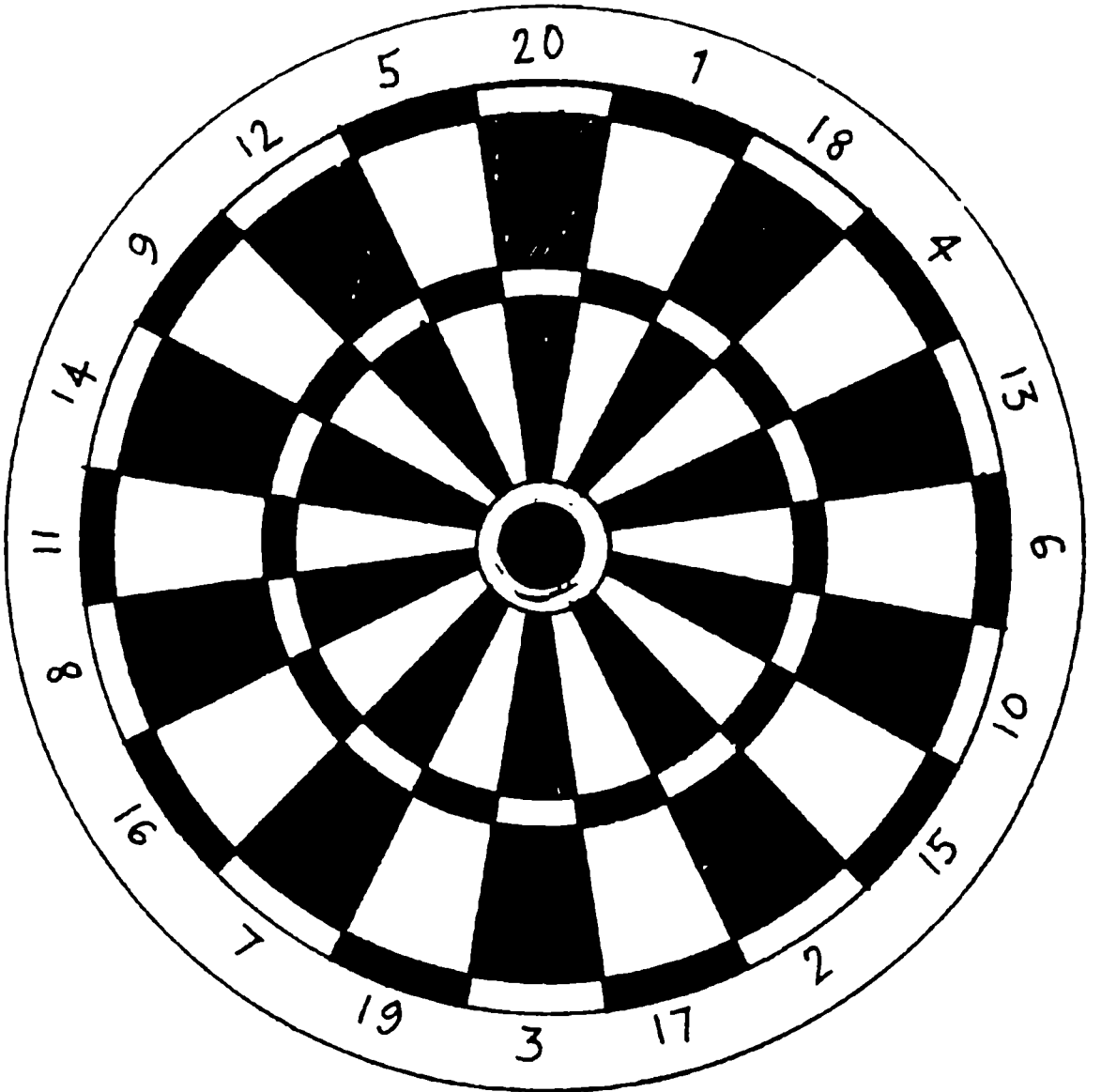
Unutmayın – o yumurta topuklu ayakkabılarına ve İspanyol paça pantolonuna karşın modern, modern. Keith futbol maçına gidince, bir futbol muhabiri gibi o berbat klişeleri *görüyor cidden*.

Geçen hafta sonu Clinchlerde hoş bir akşam geçirdim. Yayıncı ve karısı, mimar ve karısı, Ulusal Portre Galerisi'nin müdürü ve karısı, heykeltraş ve kocası. Güney Afrika'nın yedi numara-

ralı tenis oyuncusu Heckler tek başına gelmişti. Bütün erkekler Hope'un ağzının içine düşeceklerdi neredeyse ve Hope'un belki de onlardan biriyle yattığını veya yakında yatacağını düşündüm, ki ortalığı iyice şenlendirirdi bu.

Ben ise Lizzyboo'dan giderek daha çok hoşlanıyorum. Bingil bingil, hoş bir kız. Ayrıca geveze, patavatsız ve sanırım pek zeki değil. Tam bana göre.

Yani belki benim de küçük bir aşk maceram olur. Buna ihtiyacım var. Burada, Mark Asprey'nin engin masasında oturuyorum. Ona gelen mektupları Incarnacion hürmetle iki ayrı yerde topladı: Aşk mektupları ve telif çekleri. Tüy kalemlerle antika mürekkep hokkalarının arasında zarif bir geometri seti duruyor, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, Arap yapımı. Kopçası kolayca kayarak çıkıyor. Deneyeceğim.

Şuna bakın. Ne kadar güzel. Açıkçası tüm sabahımı yedi, denemeler filan yüzünden, komik hatalar, bütün o gölgelendirmeler. Ama harikaydı. Kendimi on bir yaşında gibi hissettim. Gözlüklü, masada yana eğilmiş, dilimi ağzımın kenarından çıkarmış, evrende yapayalnız.

Model olarak Keith'in sahip olduğu ince bir kitaptaki, *Dart: Disiplinin Ustası Olun*'daki illüstrasyonu kullandım. Bana verdiği dart şeklindeki kalemi de kullandım.

Şuna bakın. Ne kadar güzel. Ah Keith – beni eve götür!

Mark Asprey'nin sevimli arabasından, A noktasından B noktasına gitme aracından yararlanmalıyım, ki yanından her geçtiğimde sanki ısıldayarak hazırola geçiyor ve geri döndüğümde bana paylarcasına surat asıyor. Taksi masrafı beni bitiriyor. Tuhaf şey. Londra'da artık siyah taksilere pek rastlanmıyor. Onları telefonla çağırabilir ve Marble Arch'ın bir buçuk kilometre civarında randevu ayarlayabilirsiniz; ama anlaşılan West End'le şehir merkezinden ayrılmıyorlar. Siyah taksiler Central Park'taki faytonlar gibiler, turistler için, nostaljik. Ayrıca para için: Acayip pahalılar. Şoförler modifiye edilmiş Londra kulesi muhafızı kıyafeti giyiyorlar.

Bunun sebebi ortada. Kıskançlığa önlem almak. Veya en basitinden basiretliklik. Siyah taksiler sosyal açıdan duyarsızlar. Trafik sıkışıklıkları çirkin, hatta epey çirkin olaylara yol açabiliyor; insanlar bu parlak cenaze arabalarından yaka paça çıkarılıyorlar. Yani bugünlerde taksiler mini taksi bile değiller. Gösterge tablosunda çıkarılabilir bir tabela bulunan külüstürler, o kadar. Öne oturuyorsunuz. Sonra şoför tabelayı indiriyor. Bazen indirmediği de oluyor. Orada bırakıyor. Sorun değil. Mesele yok. İçerisi yeterince boktan görünüyor zaten; dışarıdakilerin aldırması mümkün değil.

Clapham'daki yer bir araştırma enstitüsü. Oturup bekliyorum. Okulda gibiyim. Londra Parkı'nda gibiyim.

İşin doğrusu tılandım. Yazar tıkanması denemez. Meraklı tip tıkanması denebilir. Kuleye hapsolmuş gibi.

Keith'in kulesini yatak odası penceresinden görebiliyorum. Mark Asprey'nin güçlü dürbünüyle inceliyorum. Keith on birinci katta. Bir sürü harap olmuş uydu cihazının küçük balkondan sarktığı yerededir bahse girerim.

7. Bölüm, Keith'in kulesi gibi tepemde yükseliyor. Bir kale. Girişi yok.

İlk dart dersim için garaja girdiğimde Keith birden dönüp omuzlarımı kavradı ve konuşurken gözlerime baktı. Bir çeşit darta hazırlık konuşmasıydı. "Dart hakkında senin öğrenebileceğinden çok daha fazlasını unuttum," diyor bu dart şairi ve düşçüsü. "Sana dart bilgilerimin bir kısmını aktaracağım." Ben de ona saatte elli pound vereceğim. "Buna saygı duy Sam. Saygı duy."

Keith *tahtanın adresi* ve *atış çizgisini şereflelendirmek* ve *dartın samimiyeti* gibi şeylerden bahsederken burunlarımız hâlâ birbirine değecek kadar yakındı. Ha evet, bir de *klinisizmden* bahsetti. Sonra bana oyun hakkında bildiği her şeyi anlattı. On beş saniye sürdü.

Bilinecek bir şey yok. Ah, dağınık gerçekliği toparlayan türden bir yazar olsam, biraz daha karmaşık bir şeyler bulabilirdim. Ama sonuçta söz konusu olan dart. Dart. Dart... Dart. Modern oyunda veya "disiplinde", 501'den başlar ve sayı aldıkça puanınızı düşürürsünüz. Mutlaka bir ikili bitirişle "bitirmelisiniz": Dış halkada. Tahtanın merkezi elli puandır ve nedense o da ikili bölge sayılır. Etrafındaki halka nedense yirmi beş puan sayılır. İşte hepsi bu.

İnsanı ürpertecek kadar ağırbaşlı bir atmosferde, Keith'in dediğine göre "Dünya Dart Federasyonu" tarafından "belirlenen" mesafede, yani tahtadan 2,37 metre ötede bulunan atış çizgisine gittim. Ağırlığını ön ayağına ver; başını kımıldatma; iyice nişan al. "Üçlü bölgedeki 20'ye bakıyorsun," diye fısıldadı Keith ürkütücü bir şekilde. "Başka hiçbir şey yok. *Hiçbir şey.*"

İlk dartım ikili bölgedeki 3'e saplandı. "Laf olsun diye attın," dedi Keith. İkinci dartım tahtayı tamamen ıskalayıp gömme dolaba çarptı. "Klinisizm yok," dedi Keith. Üçüncü dartımı atmadım: Elimi geriye götürürken dartın plastik kanadı gözüme gir-

di. Kendimi toplayınca şu skorları elde ettim: 11, 2, 9; 4, 17, dış merkez (25!); 7, 13, 5. Keith artık dartın samimiyetinden bahsetmeyi kesmiş, “Tanrı aşkına, *düzgün* atsana,” ve “şu şeyettiğimin şeyini *oraya sapla*,” diyordu. Böyle devam etti. Keith suskunlaştı, kederli bir rahip edasına büründü. Bir ara, çıplak duvara iki tane dart fırlattıktan sonra üçüncüsünü elimden bırakıp atış çizgisinden sendeleyerek gerilerken –ihtiyatsızlık edip– dartın sallak bir oyun olduğunu, hiç önemsemediğimi söyledim. Keith istifini bozmadan dartlarını cebine koydu, bana yaklaştı ve tuttuğ gibi bir tahta kasa yığınınına yasladı. Burunlarımız yine neredeyse değiyordu. “Darta asla saygısızlık etme, tamam mı?” dedi. “Darta asla saygısızlık etme... Darta asla saygısızlık etme.”

İkinci ders de kâbus gibiydi. Üçüncüsü bu gece. Pezevenklere lâyıık dart keseme bezgince bakıyorum. £69,95’a mal oldu, Keith sağolsun.

Az önce Guy çay içmeye geldi ve kısa öykülerini iade ettim, hevesini kırarak birkaç sözü usulca söyleyerek. Haklıydı: Kesinlikle iyi değildiler. O iyi bir insan ve hoş gözlemleri var, ama Philbody Studge gibi yazıyor. Ona öykülerinin fazla gerçekçi olduğunu söylerken içimden kıkırdadım.

Kafa sallayıp onları utangaç bir edayla toplamakla yetindi. Anlarsınız ya, artık umurunda değildi ki. Umurunda değildi. Gülümseyip, pencerenin ardından hızla geçen bulutlara baktı, o kadar. Aklıma *Kalp Kırıklığından Ölenler Daha Çoktur*’daki söz gelince sözlüğe bakıp kontrol ettim: İngilizce’deki *Infatuation* kelimesinin ikinci anlamı “aşırı tutku duymak”; ama birinci anlamı “aptallaştırılmış”. Guy benden Nicola hakkında tavsiye istedi. Tavsiye verdim (kötü bir tavsiyeydi) ve şansım varsa sözümü dinler.

Sonra gitti. Onu alt kattan sokağ a kadar geçirdim. Güvercinler cellat takkelerini takmış paytak paytak yürüyorlardı. Güvercinlerin kötü bir dönemden geçtikleri kesin. Kısa bir zaman önce Venüs’ün arabasını çekiyorlardı. Güzellik ve fiziksel aşk tanrıçası Venüs’ün.

Kalp Kırıklığından Ölenler Daha Çoktur’un başka bir yerinde, Bellow Amerika’nın yaşanacak tek yer olduğunu, çünkü “ger-

çek modern faaliyeti" barındırdığını söyler. Diğer bütün yerler gelişimlerinin erken bir safhasında "tıkanıp kalmıştır". Bu doğru. Ama İngiltere bir şeyin ön cephesi, belki de hüzünlü tarafı gibi geliyor. Yeats'in şu dizelerini hatırlatıyor (bu konuda hafızam hâlâ güçlü):

Ölümsüz rüyaların içine daldık
Dünyanın lekeli aynasına hohladık
Sonra fildişi ellerle parlatıp of çektik.

Şimdi Keith'in garajına gitmeliyim. Sanatım uğruna ne sıkıntılara katlanıyorum.

Geceyarısı. Mest olmuş bir halde geri döndüm. 7. Bölüm'e girmek, bütün gece ve sonrasında durmadan yazmak gibi isterik bir dürtü var içimde! Ah, bir şey yüreğimi zarif parmaklarla okşuyor...

Sakin ol. Cesaret. Ne oldu?

Dart dersinden sonra Keith'le ben toplanıyorduk. Çalın-tı *pornoyla* dolu bir sandığa oturdum. Atmosfer bu gece daha iyiydi, çünkü sonlara doğru üçlü bölgedeki 20'yi vurdum. Evet. Bir dartı üçlü bölgedeki 20'ye, tahtanın suratının basık burnuna sapladım – üçlü bölgedeki 20, dartın en önemli meselesidir. Keith beni kucakladığı gibi havada fıldır fıldır döndürdü. Aslında eninde sonunda olacak bir şeydi. Dartlar kafalarına esen yere gittiklerine göre, neden üçlü bölgedeki 20'ye gitmesinlerdi ki? Benzer şekilde, bir daktiloya kelepçelenmiş ve birkaç Poincaré zaman çemberi boyunca, evrendeki güneşlerin sayısından daha fazla sıfıra sahip bir rakamla ifade edilecek kadar uzun bir süre boyunca amfetamin verilmiş ölümsüz bir babun da eninde sonunda *dart* sözcüğünü yazabilirdi.

Oturmuş Kath'in herhalde ne kadar yorulduğundan ve çocuklarla iyi anlaştığımdan bahsedip duruyordum. Araya gençliğimin başa çıkılmaz sefaletine dair yalanlar katıyordum. Bütün bunları o kadar çok kez söyledim ki – can sıkıntısından neredeyse düşüp bayılacaktım.

"Ah, tabii ki," dedim. "Senin yaşındayken boklu Güney Bronx'ta yaşıyordum. Fareler nah şu kadardı. Asansörden çıkınca çocuk cesedi görüyordun, tıpkı kırık bir..."

“Şey yanında mı...?”

Ona 50 poundu verdim. Katlanılmaz bir şekilde tekrar dardan bahsetmeye başladı – dart oyunumdan, daha doğrusu *mekanik güvenliğimden*. Garajdan çıkıyorduk. Yatmadan önce biraz içmek ve birkaç düzine dart maçı yapmak için Black Cross’a gideceğimizi farz ettim karamsarca. Ama küçük kapıdan geçerken Keith duraksayıp bana mutsuzca baktı.

“İçeri giriyoruz,” dedi. “Önce.”

300 metrelik yolculuğu ağır Cavalier’la yaptık. Vinç kulesinin gölgesine park ettik – kule gecenin içinde üst üste konulmuş on bin tane televizyon gibi titrek ışıklar saçmaktaydı. Keith acele ediyordu. Asansörü çağırdı, ama asansörün bozuk ya da meşgul olduğunu anladı. On bir katı merdivenlerden çıkarken, basamaklara saçılmış ve homurdanarak uyuyan hasta keşlerin arasından geçtik. Keith hırıltılı nefeslerinin arasında onlara hiddetle söylendi: Küfürlerle son seçim kampanyası sloganlarının karışımı sözlerdi. Koridorda yürüdük. Keith gözlerini benden kaçırarak zile yaslandı. Kapı açılınca... durumu anladım. Guy’ın ne hissettiğini anladım, peçe kalkıp da (bir perde ya da etek gibi) Black Cross’taki kadını sergilediğinde. Hoplayarak, sıçrayarak gelir. Bazen gökgürültüsü gibi değil şimşek gibi gelir. Aşk bazen ışık hızında gelir. Kaçmak olanaksızdır.

Uçuk benizli, sabırlı Kath rengârenk mutfak solgun sınırında duruyordu. Kucağında Kim vardı. O çocuk... o çocuk bir melekti.

7. Bölüm: Dolandırıcılık

"Günaydın Leydi B."

"Sana da günaydın Harry."

"Evet," dedi Keith kapıdan içeri süzülürken. "Büyük gün geldi."

"Ben – ben haberleri seyrediyordum."

Keith oturma odasına dalıp televizyonu kapadı, satsa ne kadar edeceğini düşünmek için bir an duraksadıktan sonra.

"Oradaki hava," dedi Leydi Barnaby. "Ayrıca Yugoslavya kara listeye alınmış ülkelerden –"

"Hepsi saçmalık Leydi B. Hepsi saçmalık. Bu kadar mı? Öyleyse gidelim. Ah evet. Leydi B., küçük bir sorunumuz var. Arabam bozuldu. Sorun değil: Sizinkiyle gideriz. Hayatınızın tatili. Ne, emin misiniz!"

Leydi Barnaby'nin kararlı isterik kahkahalarını dinleyen ve hep torpido gözünde bulundurduğu ev anahtarlarıyla belgelerin soğukkanlılıkla farkında olan Keith garaj yoluna çıkarken kadına "It's a Long Way to Tipperary" şarkısını ve "Roll Me Over in the Clover"ın biraz sulandırılmış bir versiyonunu söyledi. Kavurucu sis perdelerinin içinden geçip durdular. Mavi, mavi, mavi gökyüzü zonkluyordu. Oysa Yugoslavya'daki ve Kuzey İtalya'daki siklonlarla şimşek topları Keith'in bulvar gazetesinde bile haber olmuştu.

"Orada hava koşulları o kadar kötüyken gitmek aptalca geliyor."

"Sera," dedi Keith onu önemsemeden. "El Niño filan yani. Yarın da burayı sular seller götürür."

Bu sözü pek inandırıcı değildi. Ama Leydi Barnaby'yi şaşı-
lacak kadar rahatlatmış gibiydi. Kemikleri eski İngiliz havasını
tanıyordu; Keith ise daha değişken bir göğе alışıktı. İngiltere'de
durup dururken ortalığı sular seller götürmezdi, sık sık değil,
artık öyle olmuyordu. Artık California ve Fas gibi yerlerde olu-
yordu.

"*Trafiğе bakın,*" dedi Keith.

Çürük bir egzoz borusunu andıran giriş tüneline yarım sa-
atlik bir gecikmenin ve otoparktaki çok daha uzun bir bekleyi-
şin ardından Keith, Leydi Barnaby'yi 2. Terminal'deki check-in
masasına götürdü. Buradaki bilgisayar Leydi Barnaby'nin bile-
tinin neredeyse değersiz olduğunu bildirdi. Keith bu haberi so-
ğuk bir kabullenişle karşıladı: Hisse senedi bürosundaki *dolan-*
dırıcı tarafından dolandırılmıştı. Henüz bilmediği şeydu ki, ken-
disini dolandıran *dolandırıcı* da bileti getiren *dolandırıcı* tarafın-
dan dolandırılmıştı. Bunun sonucunda Bayan Barnaby tatil ol-
mayan bir şeye tek yönlü bir uçuş yapacaktı. Keith onun uçağını
kaçırma korkusuyla paniğе kapılmasını sağlamayı başardı – bir
de bavullarını kaybetme korkusuyla, ki onları kapıda teslim et-
meleri şanstı. Leydi Barnaby yolcu çeklerinden üçü hariç tama-
mına tasdik imzaları atarken Keith öylece durup sigara içti, ıslık
çaldı, öksürdü ve küfretti. Leydi Barnaby apar topar Gidiş bölü-
müne daldı.

Onun intikamını almaya yemin eden Keith, Nakliyat
Bölümü'ndeki bir tanıdığından bazı gümrüksüz mallar aldı,
Analiese Furnish'le çabucak tekrar birlikte olmak için arabayla
Slough'a gitti ve sonra Londra'ya geri dönünce o faal sabahı Ley-
di Barnaby'nin arabasını satarak noktaladı.

"Enlah," dedi bebek. "Enlah," dedi Kim. "Enlah."

Keith başını bulvar gazetesiyile öğle yemeğinden kaldırıp
uzun süredir acı çektiğini gösteren bir ifadeyle onlara baktı. Öğle
yemeği tavuklu pilavla dört tane Bramley Elmalı Turta'dan iba-
retti. Bulvar gazetesini aşna fişna dedikodularından, sonra yine
aşna fişna dedikodularından ve biraz daha aşna fişna dedikodu-
sundan ibaretti. Uzaylılar Memelerimi Çaldı. Marilyn Monroe
ile Jack Kennedy Hâlâ Ateşli Geceler Geçiriyorlar: Atlantis'te. Öl-

dükten Sonra Aşk Kaslarım Kasıldı. Keith hayatı boyunca en ba-
yağı ve sansasyonel popüler günlük gazeteleri okumuştı. Ama
iki yıl önce bir karar verip, daha az popüler olan bir gazeteye
geçmişti: Daha az satılan *Morning Lark*'a. Bu değişime hâlâ alış-
maya çalışıyordu. Keith'e göre *Morning Lark* kapsamlılık konu-
sundaki eksikliğini hayata daha pozitif ve eğlenceli yaklaşımı-
yla telafi etmekteydi. Üçüncü, ikinci ve birinci sayfalarda traje-
dilere ya da felaketlere rastlama ihtimali yoktu. Ayrıca *Morning
Lark*'taki kızlar çok satan günlük gazetelerdekiler kadar güzel
olmasalar da, sayılarının daha fazla olduğu kesindi. Ah, şu kızın
gülümseyişi ne tatlıydı – insanın günün geri kalanını neşe içi-
nde geçirmesine yeterdi.

Ama Keith şimdi Yugoslavya'daki ölü sayısı ile ilgili haberi
ciddiyetle tekrar okumaktaydı. Çocuk arabasını parmağıyla gös-
terdi. Kath sandalyesinden usulca kalktı.

"Enlah," dedi bebek.

Çocuk arabası koridoru kaplıyordu. Çocuk arabası *koridordu*
ve daha fazlasıydı. Tutamaçları mutfığa girmişti, çizgili tente-
si holün yarısını dolduruyordu. Kath kucağında bebekle geri ge-
lirken, daha doğrusu topuğunun üstünde dönerken Keith yine
uzun süredir acı çektiğini gösteren ifadeyle yukarı baktı. Yor-
gun, altı ıslak veya karnı aç olmayan bebek, annesinin kucağına
uslu uslu yerleşti.

Kath hızla kafa sallayarak "Çok kaygılıyım Keith," dedi.

Keith çayını ağzında dolaştırarak içti. "Ya?" dedi.

"Savaş," dedi bebek.

Kath "Haberler yüzünden," dedi.

"Ha, şu," dedi Keith rahatlayarak.

"Doğrulanmış," dedi Kath.

"Yalan," dedi bebek.

Keith "Bir şey çıkmaz. *Sebebi* neymiş?" dedi.

"Bilmem. Baksana..."

"Petrol," dedi bebek.

Kath, "Birden patladı. Bir yerlerde kritik noktaya ulaşıldı,"
dedi.

"Ha?"

"Duvar," dedi bebek.

Keith "Tanrım. Geçer gider, tamam mı?" dedi.

"Veya," dedi bebek.

"Aldatıyorlarmış," dedi Kath. "İki taraf da. On beş yıldır aldatıyorlarmış."

"Kim diyor?" dedi Keith. Keith'in bulvar gazetesinde böyle bir haber yoktu. "Televizyon mu?"

"Kütüphaneye gittim," dedi Kath usulca. "Doğru dürüst gazeteleri okudum."

Bu Keith'i sinirlendirdi (çünkü bulvar gazetesine çok sadıktı, okuyucularını tek bir büyük aile olarak görürdü); ama bir yandan da duygulandırdı. Kath, Keith'in kalbini kütüphanede kazanmıştı. Ona okuma yazma öğretmişti – Keith'in hayatının kesinlikle en mahrem dönemi. Ah, kesinlikle. Bunu düşünmek Keith'in gözlerinin utançla ve gururla, zorluklar ve mahremiyet yüzünden yaşarmasına yol açtı.

"Hastir oradan," dedi Keith istifini bozmadan – sakince itiraz etme tarzıydı bu. "Kim kimi aldatıyormuş ki?"

"İki taraf da diğeri aldatıyor diye aldatmaya başlamış," dedi Kath, Keith'in hep sessizce takdir ettiği, şimdiyse sessizce nefret ettiği İrlandalı akıcılığıyla. "Birbirlerini uyumsuzlukla ve gerçekleri inkâr etmekle suçluyorlar."

Keith ilk Bramley Elmalı Turta'sını yemeye başladı. Gerçekleri inkâr etmeyi çok iyi bilirdi. Keith'in sık kullandığı bir teknikti bu. Sürekli gerçekleri inkâr edip duruyordu. Çok yakın bir zamanda gerçeği ısrarla inkâr etmek zorunda kalmıştı – karısı hakkındaki gerçeği. Birilerine karşı, herhangi bir şeyin çalın-tı ya da değersiz ya da kırık ya da bozuk olduğunu (rutin bir şekilde) inkâr etmek yerine, Kath'in nedeni belli olmayan idrar yolu iltihaplanmasına sebebiyet verdiğini inkâr etmek zorunda kalmıştı. Bu taktiğin karşılaştığı en çetin sınav olmuştu... Keith, Kath'i bir kızla aldatmıştı ve bu kız da Keith'i aldatmıştı. Kızın ismi Peggy Obbs'tu. Keith önce kliniğe gitmiş, sonra Petronella Jones'a para, Trish Shirt'e ise bir şişe hap armağan etmeyi teklif etmiş, sonra kentin diğer tarafına koşup Peggy Obbs'u dövmeye başlamıştı. Peggy'yi döverken Peggy'nin agabeyi Micky eve gelip Keith'i dövmeye başlamıştı. Keith neden Peggy'yi dövdüğünü açıklayınca Micky, Keith'i dövmeyi kesmiş ve Keith'in yardımını-

la Peggy'yi dövmeye başlamıştı. Sonrasında işler biraz sevimsizleşmişti: Keith eve dönünce Kath'in gaz ocağının yanında ağladığını ve doktorun faturasıyla eczane çantasını görmüştü. Ama Keith hazırды. İnkâr etmişti. Haksız olmasına rağmen gerçeği ısrarla ve öfkeyle inkâr etmişti. Kath'i omuzlarından kavrayıp *hemen* ceketini giymesini söylemişti. Dosdoğru doktora gidecek ve biraz da *onu* inkâr ettireceklerdi. Keith onu diziyle iterek kapıdan çıkarırken Kath birden silkelenerek kurtulmuş, ağlayan bebeği avutmaya gitmişti. Keith, Black Cross'a yollanırken Kath'e bir daha asla kadınca sorunları yüzünden kendisini suçlamaya *kalkmamasını* söylemişti. Bu mesele yüzünden iki hafta kadar Kath'e hayatı zindan ettikten sonra konuyu kapatmıştı, çünkü (başka sebeplerin yanı sıra) gerçeği inkâr etmekten bitkin düşmüştü, bunun kesinlikle etkili ama benzersiz bir şekilde yorucu olduğunu keşfetmişti. Hem bu arada, nedeni belli olmayan bu idrar yolu iltihabı, Keith'in çevresindeki herkeste zaten bulunan, nedeni belli olmayan sıradan idrar yolu iltihabından farklıydı. Yeni bir tür nedeni belli olmayan idrar yolu iltihabıydı, bel omurlarına kadar yayılan bir iltihaptı, yüksek dozda ve uzun süreli antibiyotik kullanımını ve (ideal bir dünyada) en az iki ay yatmayı gerektiriyordu. Ama kim iki ay yatakta kalabilirdi ki? Kim o kadar vakte sahipti? Gezegenin bile iki ay yatmaya ihtiyacı vardı. Ama bunu asla yapamayacaktı – asla.

Keith dördüncü Bramley Elmalı Turta'sını bitirip "Kapa çeneni," dedi.

Mutfak duvarının ardından, komşu daireden hafif bir kadın öksürüğü geldi. Sonra hoşnut bir yutkunma sesi ve ardından pürüzsüz bir üst dudakta gezdirilen bir kâğıt mendilin sesini işittiler.

"İqbala," dedi Keith. "Soğuk almış."

"Yeni bir erkek arkadaşı var."

"Haydi canım."

"Bu sabah yine ortalığı inletiyordu. Ameliyat edilen bir domuz gibiydi."

"... Vay adi küçük orospu."

"Bu seferkine pek kızdın. Öteki erkek arkadaşına hiç ses çıkarmazdın."

Keith sustu. Bu doğruydu. Öteki erkek arkadaşına hiç ses çıkarmazdı. Öteki erkek arkadaşına hiç ses çıkarmazdı, çünkü öteki erkek arkadaşı *kendisiydi*. Pek çok kez usulca yan daireye geçivermişti, parmağını dudaklarına götürerek. Diğer erkek arkadaş konusunda sinirlenmeyi başaramamıştı. Kath'e (Iqbala'ya dediğı gibi) televizyonun sesini açmasını söylemişti, o kadar.

Kath "Şuna bak şimdi," dedi.

Küçük Kim uyuyordu, anasının kucağında az çok dik oturarak. Bebeğın tamamen biçimlenmiş ama minyatür, camsı yuvarlaklarla ve hilallerle ve yarım aylarla bezeli güçlü yüzü, beyaz tulumuna eğilmişti. Yanakları aşağı doğru genişleyerek, Keith'in de Kath'in de benzerini hiç görmedikleri şekilde, bir suşi dilimi gibi parlak ve sulu olan alt dudağını itip öne çıkarıyordu.

"Altın gibi pırıl pırıl," dedi Keith. "Yatırsana şunu kızım."

Koridoru açmak için çocuk arabasını geri geri mutfığa soktular. Çocuk arabasına yer açmak için masayı duvara iyice yaslamak zorunda kaldılar; Keith daha sonra Clive'ı ayaklarıyla masanın altına itmek gibi yorucu bir işle karşı karşıya kaldı. İki yetişkin mutfakta faalken birbirlerine yakın hareket ediyorlardı, dans edercesine, neredeyse öpüşürcesine. Ama Keith kendini sevgi dolu hissetmiyordu. Ruh hali değişmişti. Guy'ın evini düşünüyordu ve kendini ender rastlanır bir şekilde tamamen şaşkın hissediyordu; öyle bir mekânda yaşamının ne anlama gelebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Keith, Chesterton Yolu'ndaki (Landsdowne Crescent'la Grove'un altı sokak kadar ilerisindedir) düşük kiralı bir bodrum dairesinde büyümüşü ve bildiğı kadarıyla annesi orada gıkını çıkarmadan yaşamaya devam ediyordu. İki oda, mutfak ve banyo. Keith bütün gençliğini bu dairede oturup oradan nasıl kurtulacağını düşünmekle geçirmişti. Tuhaftır ki, yetişkinlik hayatının büyük bir kısmı da oraya nasıl geri döneceğini düşünmekle geçmişti. Annesi öldüğünde dairenin belediyeye geri verileceğini bir süre önce öğrenince o konu kendisi için kapanmıştı. Annesi de kesin biçimde kapanmış konulardan biriydi. Keith, Guy'ın sahip olduklarıyla, o parlak astronomiyle yüzleşince bilinç akışı kesiliveriyordu. Kuruyordu. Televizyon, diye düşündü. Elinden en fazla bu gelebilirdi.

Kath usulca odaya geri döndü. Keith onu gözleriyle takip ederek, fiziksel kusurları kataloğunu güncelledi. Bir kadında hoşlandığı, aradığı şeylerin hiçbiri Kath'te yoktu. O ne Analies Furnish'e benziyordu ne de Debbie Kensit'e, balkabağı kıçlı ve süt şişesi bacaklı tıknaz bir sütyen patlatan değildi. (Kısa bacaklar kestirme yollar gibiydiler belki de... Hı hı. İnsanı uğraştırmıyorlardı. Kısa bacaklar önemli yere götüren kestirme yollar-
dı). Beş sene önce tanıştıklarında Kath yağlı krema reklamındaki kıza benziyordu: Kaşları köylü uçukluğundaydı, saçları masum kızılımsı kahverengiydi. Şimdiyse Keith'in gözünde şafakta yağmurlu araba camının ardından görülen bir figür gibiydi.

"Şu haline bak," diyen Keith, Kath'in omuzlarının lavabonun üstünde kasılmasını seyretti.

Kath işine ara verdi. "Yorgunum," dedi pencereye. "O kadar yorgunum ki."

Hadi ya, diye düşündü Keith. Cidden mi. Ambülansa ihtiyaç duyduğunu ilan eden birine sempati duyamazdı, bırakın göstermeyi. Hem Keith'in göğüs ağrılarına, köriler yüzünden mahvolmuş sindirim sistemine, etini yakan ve kaşındıran zührevi hastalıklarına, dart oynamaktan sızlayan dirseğine, gözlerini şişiren akşamdan kalmalıklara nasıl kahramanca tahammül ettiği göz önüne alındığında...

"Şu an çok baskı altındayım," diyerek ayağa kalktı. "Durmadan çalışıyorum." Kollarını savurarak etrafı gösterdi. "Bütün bunların parasını kim ödüyor sanıyorsun?" Mutfakta, daha doğrusu dairenin herhangi bir yerinde kollarını savurması iyi bir fikir sayılmazdı. Keith'in savrulan ellerinden biri kapıya, diğeri buzdolabına çarptı. "Biraz yat da uyu, Tanrı aşkına."

"Uyuyacağım galiba."

"Ne. Çayımı yaptıktan sonra mı?"

"Evet," dedi Kath. "Sonra."

Bir saat sonra Keith oturmuş, televizyon izlemeden geçirdiği zamanı telafi ediyordu; dizleri ekrandan birkaç santim ötedeydi (ama dizlerinin yeri konusunda pek seçme şansı yoktu).

"Enlah," dedi bebek. "Enlah, Enlah, Enlah, Enlah. *Enlah*. Enlah Enlah Enlah Enlah Enlah Enlah Enlah Enlah..."

Keith son yaktığı sigarasını iç geçirerek ve yavaşça kafa sallayarak söndürdü, seyrettiği silahlı çatışma sahnesini kapattı ve ayağa kalktı. Beşiği televizyon ile çalışmayan iki çubuklu kalorifer peteğinin arasına sıkışmış olan Kim'e tepeden baktı. Gerindi, sağ dirseğini duvara çok sert çarptı, sırtını esnetti, esnedi, başı kapıya çarpana dek... Dışarıdaki balkon hepsi çalıntı, hepsi bozuk olan uydu antenleriyle doluydu. Clive'in fıldır fıldır dönebileceği kadar yer yoktu.

Keith önce Kath'i sarsarak uyandırdı, sonra da akşam yürüyüşüne çıkarmak için köpeği – Keith'in başka yerde işi yoksa hep sofuca yaptığı bir şeydi bu. Tek yapmanız gereken sokağa çıkmaktı ve birden etrafınız soylularla çevriliyordu. Prens Albert, Clarence Dükü, Warwick Kontu. Maharajah Şarapları. Clive yerdeki girinti çıkıntıları koklarken dükkânların sarı ışıklarında Keith, *Morning Lark*'taki sarışına tekrar baktı. Güzel kadındı. İsmi Pritti'ydi – en azından kendine alaycı bir rahatlıkla Pritti diyordu. Biraz Nicola gibi, diye düşündü Keith. Veya Nikki. Ama Nicky, Pritti gibi güzel değildi. Onda çuvalladım. Veya gidip ona bir ders versem... Posterlerle pornografi ve seks ve şiddet arasındaki tartışmalı bağlantılar: *Bunları* irdelemek lazım, hazır Keith'ten bahsederken. Keith gibi insanların tahrik olması, o genel yöne kayması için bir poster yeterliydi. Ama Keith gibi insanların tahrik olması için neredeyse her şey yeterliydi. Suudi Arabistan'ın kalabalık bir bölgesinde beş dakika geçirmek bile Keith'i tahrik etmeye yeterdi. Hem kadınların güzelliğini, bacaklarını, memelerini, saçlarını, gözlerini örtüyle gizleyemezsiniz... Petronella'nın evlenmesi yazık olmuştu, sırık gibi ve sıska olsa da yazık olmuştu, gerçi sesine bakılırsa hâlâ azgındı. Bu yüzden Keith, Trish'e tekrar veda ziyaretinde bulunacaktı. Daha sonra. Tam 300 metre yürüyüp Clive'in Black Cross'a önden girmesine izin verdi, Guy'ı kaçırmak istemiyordu.

Keith hayal kırıklığına uğramadı. Gelişinden altı saat sonra Guy Clinch, Clive'in küllerle kaplı bedeninin üstünden aşarak duman ve sporlarla kaplı halde öylece durdu. Saat on birdi ve Black Cross gürültülü ve kalabalıktı, ortam gergindi: Tek bir yanlış harekette havaya uçabilirdi. Duman sıcaktı, hava sıcaktı (sı-

caklayan Clive paspas gibi yatmaktaydı), dışarıdaki rüzgâr bile Keith'in televizyonunun gecenin geç vakitlerindeki nefesi kadar sıcaktı...

Tanrım. Keith bir ses duvarına haykırdı. O akşamın daha erken bir saatinde birisi müzik kutusuna tuğla fırlatmıştı; ama Tanrım, barmen hoparlörlerden İrlanda folk şarkıları vermeye başlamıştı, hem de saçları dökecek, dişleri gevşetecek kadar yüksek sesle. Bu folk şarkılarının (gururlu ve sarhoş bir ulusa yeni bir şafak vaat ediyorlardı) Tanrı'yı ağlatmak dışındaki ana etkisi herkesi sürekli bağırıtmaktı: Üçüncü ve öngörülemez etkileriye Keith'in karısına, Trish'e, darta ve borçlara, modern *dolandırıcılığın* bütün baskılarına iyice sinirlenmesine yol açmaktı. Üzerinde uyuyan veya en azından uzanan kız yüzünden kullanılmayan tilt makinesinin yanında her zamanki bölgeciliğiyle oyala- nan Guy'ın yanına bağıra çağıra ve omuz atarak gitti. Shekaspe- are, Dean, Thelonius, Bogdan ve Zbig İki de civardaydılar.

"Onu aradın mı?" diye bağırdı Keith.

Guy irkildi. "Evet," diye bağırarak karşılık verdi.

"Onunla görüştün mü?"

Guy başıyla ve ağzını sessizce oynatarak evetledi.

Sonra Keith "Onu becerdin mi?" diye bağırdı.

Guy sendeleyerek geriledi. Başını ve elini hayır anlamında salladı. "Anlamıyorsun," diye bağırdı. "O öyle değil... onun iste- diği -"

"O?" diye bağırdı Keith. "O?" diye daha da yüksek sesle ba-ğırdı. Guy'ı kolundan tutup açık kapılardan çekerek sokağa çı- karırken yolda birden duraksayıp ayağıyla Clive'in sırtını okşa- dı. Sonra döndü.

"Öyleyse neyin peşindesin?"

"Hiç. O öyle bir kadın değil."

"Hepsi aynıdır yahu. Denedin mi ki?"

Guy solgunca gülümseyip "Tabii ki hayır," dedi. "Beni ta- nırsın Keith."

Ama Keith, Guy'ı tanımıyordu. Guy hakkında tüm bildikle- rini televizyondan öğrenmişti. "Baksana," dedi. "Bir şey mi isti- yorum? Hamlemi yaparım. Ben? Dalıveririm. Bam diye."

“Bunları yanlış adama söylüyorsun Keith.”

“Köpek gibiyimdir,” dedi Keith. “Beni tekmellersen? Kaçıp saklanmam. Geri dönerim. Dalıveririm.”

Keith bu benzetmeden sandığı kadar hoşlanmamıştı. Hatta terleyen yüzünden genel bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık okunuyordu.

“Keith, canın sıkılmış.”

“Hepiniz aynısınız yahu,” diyen Keith kapılardan içeri giresingeri, örnek alınacak bir tezlikle daldı. Guy’ın peşinden gelecek kadar erkek olmadığını biliyordu.

İki saat sonra Keith, Trish Shirt’e son bir kez uğramak için Clive’la birlikte Lancaster Yolu’nda yalpalayarak yürürken, Nicky’nin söylediği bir sözü düşündü (“Zengin mi?.. Bu işi birlikte yapabiliriz. Para işini,”) ve onu bir şekilde Guy Clinch’e *satıp satamayacağını* çok merak etti.

“Tam ihtiyacım varken forma girdim,” dedi Keith. “Tam vaktinde. Soğukkanlılığımı koruduğum sürece kimseden korkum yok Tony, çünkü atışlarım çok iyi. Bir gece önceden hayatta ürkmem, kafayı da çekmem. Sizlere ve muhteşem seyircilere desteğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Dart seyircilerle yaşar.”

Son anda aldığın galibiyetlerle tanınıyorsun Keith, dedi ses – kimin sesiydi? Televizyonun sesiydi, rüya hayatının, özel kültürünün, okuma yazma öğrenmenin, dünyevi malların. *Lakabın Bay Eleyici veya Bitirici galiba.*

“Evet William,” dedi Keith. “Ama gücümü elde etmek için çok çalıştım. Bu gece karşınızda gelişmiş bir Keith Talent duruyor. Daha eksiksiz bir dartçı. Yine de ne derler bilirsin. Üçlü bölgeler gösteriş, ikili bölgeler para içindir. İsteddiğiniz kadar maksimum sayı alın, istediğiniz kadar puan toplayın, rakibinizin işini bitiremezseniz, sonunda öne geçemezseniz –”

Keith birkaç dakika boyunca öksürdü durdu. Televizyonda filan değildi. İlgisi yoktu: Garajdaydı, tozlu sabah ışığında. Bir karton kutunun üstünde bezgin ve düşünceli bir edayla, iki büküm oturmaktaydı. Az önce telefonda Dean’dan kötü bir haber almıştı. Serçe Ustaları’ndaki rakiplerinden biri kimdi, bilin ba-

kalım. Keith'in nefret ettiği Chick Purchase. Chick'in ismi bile Keith'in ağzında hastane yemeği tadı etkisi uyandırıyor. Açıkçası Keith oldukça kötü görünüyor ve kendini kötü hissediyordu. Hatta akşamdan kalmaydı... Oysa Trish Shirt'ün evinde fazla oyalanmamıştı. Keith sendeleyerek oradan çıkarken Clive hâlâ ortalığı koklayıp uzanacak güzel bir yer aramaktaydı. Ama sonra bir kadeh *porno* içip düşünmek için Golgotha'ya uğramıştı. Daha sonra, beş sularında Trish Shirt'ün evine geri dönmüştü. Öte yandan –buna karşılık– bir daha *oraya* asla gitmeyecekti. Hayatta gitmezdi.

Keyifsizce, genzinde toz hissederek garaja bakındı. Bir sigara daha yaktı. Çalışma tezgâhının üstündeki içki şişelerine şimdi horgörüyle baktı. Genellikle bu saatte bir iki duble votka gayet iyi gelirdi (sabahın onuydu), ama şimdi tek yudum bile içmeyecekti. Kesinlikle. Cuma'ya kadar Lucozade içecekti. Dart maçları yaklaşıyordu –Brixton'daki Foaming Quart'ta, Brixton'ın Foaming Quart'ında deplasmana gidecekti– ve yaşlandıkça (tıpkı gezegen gibi tuhaf bir hızla yaşlanmaktaydı) dartın haşin bir sevgili olduğunu keşfediyordu. Örneğin bu sabah. Dart atmak? Tutamazdı bile. *Kaldıramazdı* bile. Üstelik on buçukta Dean Pleat karavanla gelecekti.

Keith'in etrafa keyifsizce bakınan gözleri molozlarla kaçak malların arasına saçılmış bazı şeyleri fark etti. Onları ilk attığı yerde durmaktaydılar: Elektrikli süpürge, kahve öğütücü, ütümasesi, ütü. Bunları ne yapacaktı? İyice tepesinin attığı zamanlarda, bir çarşamba veya cumartesi günü Golborne Yolu'na uğrarsa tenekeciye on sterline satabileceğini düşünüyordu. Şimdiyse tekrar düşündü. Belki bu da küçük hesaplar yapmak, küçük düşünmektir. O kadının dairesindeyken, tornavidayla baş parmağını deldiğinde, yarasını saran kadının memelerinin arasındaki kahverengi savağa bakmıştı. Televizyon, diye düşündü Keith. İnsanları yakınlaştırıyor filan yani. Birleştiriyor sanki. Kadın tarafından ağzına sokulan parayı ve paranın tadını anımsadı. Sanki kafasında esen iç bulandırıcı bir bora zihnini temizledi; öne eğilip kendinden emin bir şekilde "O karının... bana ihtiyacı var," diye fısıldadı. Evet vardı. Keith'in bilinen parametrelerinin ötesindeydi bu bir bakıma, kadının... ona ihtiyaç duyması.

Keith ayağa kalkıp ellerini arkasında kavuşturarak odada dolanmaya başladı. Keith havalı piliçler konusunda kesinlikle tecrübesiz sayılmazdı sonuçta. Cam sildiği ve adi hırsızlıklar yaptığı dönemde (elinde merdiven ve kova, suratında güvenilmez gülümseyişiyle) bazen ev kadınlarıyla, mahalledeki hooliganlar çetesi için erketecilik yaptığındaysa genç kızlarla birlikte olmuş, bir bahaneyle kapılarına dayanmıştı. Keith bu zengin hanımlardan bazılarının biraz hoyratlıktan hoşlandıklarını biliyordu; ama *hepsi* hoşlanmazdı. Çoğu insan bu konuda sorun yaşırdı. Norvis'le Thelonius'un dünyadan haberleri yoktu. *Bütün* beyaz kadınlar zenci erkeklerden hoşlanır sanıyorlardı; hoşlanmayan veya hoşlanmıyor numarası yapan bütün kadınlar ırkçıdır sanıyorlardı. Gaflet, ne üzücü bir gaflet, diye düşündü Keith üzüntüyle. Bazı kadınlar farklılıktan hoşlanmaz, farklı insanları sevmezlerdi. Mesela Hope Clinch: Hoyratlıktan kesinlikle haz zetmeyen zengin hanımların mükemmel bir örneği idi. Size bakar ama görmezlerdi; onların gözünde bir hiçtiniz, hayvan bile değildiniz – hiçtiniz. Keith ise *kendisinin* göreceli olarak, en azından şimdilik biraz hoyrat olduğunun bilincindeydi.

Temelde sosyetik karıları yatakta insanı şaşırtacak kadar küstah bulurdu, hep üste çıkmak filan isterlerdi ve Keith'in en sevdiği pozisyonlara dudak bükereklerdi. Örneğin South Ken'deki şu deli kaltak. Miranda. En az kırkındaydı ve çılgındı. O zamanlar bekâr olan Keith, kadının leopar desenli yatak odasında yağlanmış, okşanmış ve tirmalanmıştı. İlişkileri bütün yaz sürmüştü ve Keith'in büyük beklentileri vardı: Belki bir araba, para armağanı veya en azından borç. Ama Keith bir gece yanında arkadaşlarıyla gelince kadının polis çağrılmasına yol açması üzerine ilişkiyi bitirmiş, hemen bitirmişti. Tamam, saat geçti (oraya giderken farları söndürdüğünü hatırlıyordu) ve –tamam– bazı şeyler alınmıştı (yani eşyalarla içkiler, birtakım rahat hareketler de yapmıştı) ve arkadaşlarının Keith'in arkasında sıraya geçmeleri bir an kötü görünmüştü gerçekten. Ama kadının avaz avaz bağırıp komşuların aynasızları aramasına yol açması: İhanetti bu. Kısa süre sonra kadın telefon numarasını değiştirip bir süre ortadan kaybolmuştu. Keith karavanla ve arkadaşlarıyla (aynı çocuklarla) gelip de evi hınçla soyup soğana çevirirken hâlâ epey gücenmiş haldeydi.

Keith iç geçirdi. Yarın Nicola'nun eşyalarını Cathcart Yolu'nda-ki tamirci GoodFicks'e götürecekti. Keith'i kazıklayacaklardı tabii ve sonra hepsini geri götürmek zorunda kalacaktı. Sorunlar halledilse de yenilerine yol açılacaktı. İnsanın her şeyi en az iki kez yapması, iki kez para ödemesi gerekiyordu; hayat böyleydi. Sararmış parmağını alt dudağına götüren Keith, dolandırıcılığın geleceğine kafa yordu. Dolandırıcılık hayatıydı. Dolandırıcılık bildiği tek şeydi. Artık çok az insan zengindi, ama eskisinden de aptal oldukları belliydi. Eski pazarlık tutkusu hâlâ sürmekteydi, ama pazarlık diye bir şey kalmamıştı; pazarlık yoktu. İnsan hâlâ dolandırıcılıkla geçimini sağlayabilirdi şüphesiz. Ancak dünyada *herkes* dolandırıcılık yapsa ne olur diye düşünen yok gibiydi. Keith geçen sabah, en çok sattığı parfüm olan Outrage'den beş yüz kutu almıştı. Öğleyin hepsinin içinde su bulunduğunu fark etmişti, ki Outrage'den çok daha ucuz olmasa da su satmak daha zordu. Keith malların yarısını Portobello Yolu'ndaki Damien Noble'a kakaladığına sevinmişti. Sonra Damien'in verdiği onlukları ışığa tutmuştu: Kaba taklitlerdiler. Banknotları zorlanmadan elden çıkarmıştı, ama karşılığında aldığı yirmi dört şişe votkanın içinden bulanık, hafif ve güzel kokulu bir sıvı çıkmıştı. Outrage! Bu olay Keith'e çağın özeti gibi gelmişti. Herkes dolandırıcıydı. Herkes dolandırıcıydı – çünkü herkes dolandırıcıydı. Zavallı Keith ve avamın trajedisi... Böyle zamanlarda kafası çalışan adamlar başka şeylerle ilgilenirlerdi: Dartla. Bu arada ve atış çizgisinde yenilebileceğini her zaman kabullenerek (sonuçta dart bir oyundu), dolandırıcılığı gözden geçirmesi, daha gözüpek bir vizyonla ele alması gerekiyordu. Keith'in daha çok dolandırıcılık yapması, daha çabuk ve başkalarından daha fazla dolandırıcılık yapması ve genel olarak *dolandırıcılık kavramının tamamını genişletmesi* gerekiyordu.

Dartlarını alıp fırlattı. Hah! Bir 20, bir 5 ve 1: 26 – çok kötü. Keith dartları tahtadan toplarken şaşkın ama keyifli bir horgörü provası yaptı ve kalabalığın dalga geçtiğini işitti: Sonuçta Keith de insandı. Dartla ilgili tek problem buydu. Dolandırıcılıkla ilgili tek problem buydu. Dartta hile yapamazdınız. Mümkün değildi.

Dışarıdan karavan sesi geldi. Bozuk susturucuyu tanıdı.

"Keith!" diye seslendi Dean.

"Dean!" diye seslendi Keith. "Tamam. Hadi işe çıkalım!"

Günler geçip gitti. Keith barlardan ve kulüplerden uzak durmasa da, gayesi yüzünden içki içmiyor ve çok çalışıyordu. Sokak ticaretinin nabzını hissediyor, satıcıları görüyor ve kasislerde yavaşlayan arabaları işitiyordu. Tezgâhında sıra olan genç İsveçlilerle Danimarkalıları taze mısır misali hasat ediyordu. Köpeği gezdiriyor, bebeğin gazını çıkarıyor ve karısının sızlanmalarına aldırmıyordu. Sıcak şose ayakkabılarını tutku gibi çekiştiriyor ve kendini, Cavalier'ın arka koltuğunda hasta bir Suudi nine olduğu zamanki kadar güvende hissediyordu. Kumar makinesinin cıvıltılarıyla tilt masasının çınlamalarına kulak veriyor, riskli malları elden çıkarıyor ve hayatın hazlarının bedelini alın ve kasık ve koltuk altı teriyle ödüyor, aynı zamanda Analiese'in boynuna sıkı sıkı dolanan ayak bileklerinin, yumruğunun içinde Trish Shirt'ün saçlarını hissetmenin verdiği kaba rahatlamanın tadını çıkarıyordu. Ayrıca bütün nesillerin kaynağı olan güneşe bakmaktan gözleri kamaşıyordu sürekli. Çevresindeki yer-yüzü ve gökyüzü kıpır kıpırdı. Buna nasıl son verilecekti?

Keith arabasıyla çıkmaz sokağa girip gereksiz yere aniden fren yaptı. Arabayı normal park etmedi, yer olsa da. Çift sıra park etti. Sonra arabadan indi – üstünde İspanyol paça matador pantolonu, kısa kollu büzgülü dart gömleği, koyu kırmızı kovboy çizimleri vardı.

Kapı vızıldayarak açıldı. Keith eşyaları merdivenden çıkardı. Sıcağa karşın bu seferki yolculuk öncekinden çok daha kısa geldi. Normaldi tabii: Formunun zirvesindeydi. Son merdiveni de çıkıp yükünü koridora bıraktı ve ilerledi, dört geniş odanın sarhoş edici boşluğundan geçti. Ona bir şeyi hatırlatıyorlardı. Neyi? Ha evet. Hırsızlığı. Kadına seslendi – bu sefer üç heceyle. Sonra koridora geri döndü ve portatif merdiveni, gökyüzünün bir kısmını gördü. Parlak fotosfere yavaşça çıktı. Renkler görüş alanından çıkarken kahverengi bir dirsekle kahverengi bir omuz, ardından da beyaz iç çamaşırıyla uzanmış yatan kızın vücudunun geri kalanını gördü.

"Selam," dedi Nicola Six.

Selam, diye düşündü Keith Talent.

Incarnacion bana ısınıyor, ama çok yavaşça, bir buzul çağı zaman cetvelini hayata geçirircesine. Ondan artık eskisinden çok daha az korkuyorum. Ne komik, bazı insanlarda korkutma gücü oluyor, bazılarındaysa olmuyor.

Uzun boylu, enli, güzel, kraliçe edalı Incarnacion sürekli siyah giyiyor. Bazı giysilerini yeni almış; bazılarıysa yıkanmaktan gümüş grisine dönmüş. Incarnacion'un vatanı Andalucia'nın tepelerinde, hayatının sonuna kadar siyah giymesine yetecek kadar çok ölen olmuştur herhalde. Bu İspanyol hanımlar siyaha geçişi kaç yaşında yapıyorlar?

Bana alışıyor. Auxiliadora'nın işe alınması meselesini –o rezil kural ihlalini– geride bırakmaya başladık. Saygıda kusur etmiyorum. O gelmeden önce daireyi çabucak temizliyorum. Gü-lümsüyorum. Tanrım, sanki zaten insanlara yeterince yalakalık yapmıyormuşum gibi.

Incarnacion artık bana arada sırada gülümsüyor. Henüz pek iletişim kuruyor sayılmaz; ama bazen Mark Asprey'nin başarılarından bahsetmeye, daha doğrusu bunları kibirle saymaya ikna edilebiliyor.

Kaygılı bir kadın olan Kath Talent gibi ben de *doğru dürüst gazetelere* bakıyorum. Bir sürü yorum (çoğu basmakalıp bir şekilde samimiyetsiz), bazı analizler (teyit prosedürlerinden bahseden eğlenceli yazılar) – haber ise yok, en azından jeopolitik haberler. Körfez, İsrail elbette, Almanya elbette, Macaristan, Kamboçya, vesaire. Ama *haber* yok. Bir *Tribunal* almak için Queensway'e gitmem gerekecek.

Televizyon daha da berbat. Süslü püslü hanımlar günlük haberleri *Blue Peter* veya *Jackonory* gibi çocuk programlarına çıkmışçasına okuyorlar. Işıl ışıl anaokulu gülümsemeleriyle. Sürek-

li hava durumu. Pembe diziler ve sitkomlar. Ha, bir de inanılmayacak kadar çok dart programı. Koca bir kanalı ayırmışlar, koca bir televizyon şebekesini.

Hava şimdilik fena değil, hoş sayılır. Dün Guy'la parkta yürüyüşe çıktım. Tepedeki bulutlar olağandışı bir hızla hareket ediyordu; sanki havanın büyük parçaları tepeden bir çizelgedeki meteorolojik diskler misali geçiyorlardı – aylar, koca mevsimler otuz saniyeden az sürede geçip gidiveriyordu. Bir de epey sıcaktı. Bulutlar hızla hareket ediyordu, sırf yatay da değil. Sanki zıplıyor, sıçrayıp oynuyor ve takla atıyorlardı. Evet, yukarıda hep birlikte yavru köpekler gibi oynakça bir şeyler yaptıkları kesindi.

Bir ara bir ağacın altından geçerken tepemde şehvetli bir çiğ damlasının ılık öpücüğünü hissettim. Bir elimi minnetle saçımda gezdirdim – ne buldum dersiniz? Kuş boku. Güvercin boku. Bir kez olsun kendimi iyi hissediyorum, az çok keyfim yerimde, derken bir Londra güvercini kafama sıçırıyor. Bende uyandırdığı etki şuydu: Acizlik. Küfrederek sendeledim, kirlenmişim, acizdim, bir Londra güvercininin beslenme tarzı nasıldır, düşünmek bile istemiyordum. Yani, bir Londra güvercininin sindirim sisteminin *atık* olarak gördüğü şeyi. Guy kısa bir kahkaha attıktan sonra sessizleşip gök mavisi bir mendil çıkardı (kullanılmıştı ama temizdi: Bir Londra güvercininin aksine Guy'ın atıkları temiz olurdu). Çabuk kuruyan o maddeyi sildi. Bunu tiksinden ve zarifçe yaptı. "Kımıldama," dedi bana. Denedim. Düşmemek için bir kolumla beline sarıldım. Ama başımın tepesi hakkında düşünmeye katlanamıyorum, hele artık şafakta yastığımda gördüğüm yazılardan ve fırçamda biriken eğri büğrü tellerden sonra.

Sonrasında bir kaldırım masasına oturup kahve içtik. Çevremizde genç Arap kocalar homurdanıyor, karılarıysa alışveriş yapıyordu. Bir bıyık, başka bir bıyığa homurdanıyordu. O bıyık-sa diğer bıyığa homurdanıyordu.

"Son zamanlarda bir şey yazdın mı?" diye sordum Guy'a.

Guy duraksayıp gülümsedi ve sindi. "Evet, aslında yazdım Sam. Şiir," dedi.

“Kusura bakma. Şiirle alakam yok,” dedim cesurca (hem bugünlerde kimin var ki?). Yine de bir göz atmayı teklif ettim. Şiirlerinin konusunu biliyorum. Şiirin konusu her zaman nedir biliyorum. Şairin sevgilisinin zalimliğidir.

Hornig Ultrason’daki Missy Harter’la telefon konuşması yapmaya çalışıyorum. Barbro McCambridge’in sekreteri Olivia beni Barbro’ya aktarıyor. Sonra Janit Slotnick’in sekreteri Rosalind beni Janit’e aktarıyor. Bu noktada Missy Harter’la aramda sadece bir sekreter kaldı, o kadar; ama daha ileri gidemiyorum.

Janit’le ve çileden çıkarıcı sesiyle uzlaşmaya girişiyorum. Bir örnek istiyor. İlk üç bölümü ona kargoyla –hatta faksla– göndermeyi öneriyorum, ama tretman da istiyor. Bunun beni ne kadar zahmete sokacağını gizlemeye çalışıyorum. Bir “projeksiyon” öneriyorum. *Taslakta* uzlaşıyoruz.

Erteleyebilirim, ama ne kadar? Para kaygıları canımı sıkmaya başlıyor – bir sanatçı böyle bir baskı altında çalışmamalı. Hamilik istiyorum. Evet, Clinchlerde beleşe karnımı doyurduğum oluyor ve Lizzyboo’nun onu sinemaya götürdüğümde Alman usulünde ısrar edeceğini umuyorum. Ama Keith’ten aldığım dart dersleri, Black Cross’ta ısmarladığım içkiler, Kim’e aldığım ufak tefek hediyeler – genel giderlerim var.

Aceleye getirebilirim herhalde. Ama emin olduğum tek şey en son sahne. Araba, İngiliz anahtarı, arabasında bekleyen katile, ona topuklu ayakkabılarla yaklaşan maktul. Çıkmaz sokağa nasıl geleceğimi bilmiyorum. Gözlerimi kapatıp bir yolunu bulmaya çalışıyorum –yazarlar yaptıkları şeyi yapmaya nasıl *cesaret* ediyorlar?– ama sadece kaos var. Bana öyle geliyor ki yazmak belalı bir iş, ahlaki belalar getiriyor, incelenmemiş belalar. En iyilerine bile.

Buldum. Nicola’ya soracağım. Onda zaten bir taslak var. O bu işin altından gayet iyi kalkabilir.

Haber yok, ama dedikodu bol. Onca dedikodu nereden geliyor? Haber olmayınca insan bir çeşit şüpheciliğe kapılıyor içten içe.

Meteor kuşağından kopmuş bir Apollo cismi saniyede on altı kilometre hızla üstümüze geliyor. O kadar büyük ki düşünce, düşerse, diğer ucu uçakların uçuğu yerde olacak.

Dünyanın, ayın ve güneşin eşsiz konumlanması yarıkürede selere yol açacak. Güneş depremleri ve çok güçlü şimşekler olacak.

Yakındaki bir süpernova çok yakında gezegeni kozmik ışınlarla boğarak yeni bir Büyük Nesil Tükenmesi krizine yol açacak.

Ha, bir de nükleer silahlar: Şu dinozorlar.

Süpernova meselesi bana dedikoduların mükemmel bir örneği gibi geliyor. Süpernovayı görmeden nereden bilebiliriz ki? Hiçbir şey, hiçbir veri bize kozmik ışıktan hızlı ulaşamaz. Yukarıda bir hız limiti var. Evren kırmızı çembere alınmış, 299.793 diyen tabelalarla dolu.

Yine, sessiz bir inançla beklenen İkinci Gelişi de unutmayalım. Belki de o kadar sessizce değil. Sokaktaki yoksullar cenezedeymiş gibi sallanıp duruyorlar. Hepsinin de gözleri buzdan.

“Vazgeç Nicola,” dedim (bir ara söylemem gerektiğini hissediyordum). “Şimdiye kadar geri dönülmez herhangi bir şey yapmış değilsin. Boşver gitsin. Başka bir şeyle uğraş. Hayatını yaşa.”

“Ne tuhaf, değil mi,” diyor, “herhangi bir anlatıda birilerinin yapacaklarını bildiğin bir şey hakkında tereddüt etmeleri kadar bayıcı bir şey olamaz. Seyrettiğim ve okuduğum saçma sapan şeylerde fark edip duruyorum bunu. Casus son bir büyük görev için emekliliği bırakacak mıymış. Gangster, karısının uyarılarına mı kulak verecekmiş, yoksa köşeyi dönmesini sağlayacak banka soygununa mı gidecekmiş. Bunlara katlanmak kâbus gibi. Olay bitmiş, bitmiş.”

“İlla o kadar can sıkıcı olması şart mı?” dedim, Guy ve telefon konuşmasıyla ilgili paragrafım hakkında korumacı bir tavırla düşünerek. “Cinsel tereddütler bayıcı değildir herhalde?”

“Ha tabii. Rahip, Jezebel’in cazibesine kapılıp yoldan çıkacak mı? Çingene, bakireyi baştan çıkaracak mı? Bunlar soru işareti hak eden sorular. Bunlar *öykü* işte. Diğerlerindeyse *öykü* ancak onlar ayak altından çekilince başlıyor.”

“Ama sen bir *öykü*de değilsin ki,” dedim huzursuzca. “Bu kiraladığın bir video kaset değil Nicola.”

Omuz silkti. "Bana hep öykü gibi geldi," dedi.

Nicola karşımda, sehpayla telefonun yanında, üstünde beyaz sabahlığıyla oturuyordu. Sabahlık yakın zamanda yıkanmıştı, şimdi kullanılmış ve mahrem ve üstüne Nicola sinmiş gibi görünen şey eski hasır koltuktu. Bacaklarını kıvrıp altında toplamıştı. Hayatının pek çok, pek çok saatini burada öyle ayaklarını altında toplayıp oturmakla geçirmişti: İçebakışla, şiddetli can sıkıntısıyla, şehvetli bekleyişlerle. Ama benimleyken saçını sala-biliyor.

"Guy buraya geldi mi?"

"Hayır. Yakında. Sıradaki ikinci şey. Akışı hızlandıracağım. Çok hızlanacak."

"Guy'a gerçekten ihtiyacın var mı? Onu öyküden çıkarsan olmaz mı?" Bunu da söylemem gerektiğini hissediyordum. Bir an razı olabileceğini düşünerek gerçekten paniğe kapıldım. Razi olursa beni oldukça iç karartıcı bir kısa roman bekleyecekti. Hem ilk üç bölümü Janit Slock'a kargoyla göndermiştim bile.

"Bayıcı olduğunda hemfikirim, ama ona ihtiyacım var. Keith tek başına beceremez. Cesaret edemez. Gerçi halledilebilir tabii. Kolay. Başarısız bir tecavüz girişimi, boğma. Bunu daha ilk çıktığımızda yaptırabilirdim. Beni evime kadar takip ettiğinde yaptırabilirdim. Ama neyin peşindeyim sence? 'Anlamsız bir cinayetin' mi? Her neyse, artık olaylar gelişiyor. İş olurluna bıraktım."

"Hı hı, tabii. Determinist Nicola. 'Olurluna bıraktın' demek. Eee, ne olacak peki? Bana – bana bir taslak sunabilir misin?"

Bezgince ve sinirle nefes verdi. Janit de bende aynı hisleri uyandırıyor. "Olayların iki geniş cepheden ilerleyeceği ortada," dedi. "İç içe geçmeler olacak. Benim hoşlanmadığım... Bütün bunları sana neden anlatıyorum ki?"

"Bütün bunları bana neden anlattığını söyleyeyim. Çünkü," diye devam ettim kurnazca, "çünkü ben bir sivilim. Bağışıklığım var. Güzelliğini ve orijinalliğini takdir ediyorum falan filan. Gerçekliği biçimlendirme gücünü de. Ama bana işlemiyor. Hiçbiri. Yatak odası vudusu, Özgür Ruhlu nihilist kahraman rolü, seksi aktris rolü – beni hiç mi hiç etkilemiyor."

Ağzı balık ağzına benzedi ve gözleri uzadı. "Anladım. *Pek akıllısın.*"

Bir elimi kaldırdım.

“Sebebi bu değil,” dedi. “Sana sebebini söyleyeyim.” Odaya bakındıktan sonra tekrar bana baktı. “Hazır mısın? Artık söyleyebilir miyim?”

Odaya bakındıktan sonra tekrar ona baktım. Başımla onayladım.

“Ölüyorsun, değil mi?”

“Hepimiz ölüyoruz,” dedim.

Şey, evet, hepimiz ölüyoruz, bir bakıma. Ama farklı şeritlerde, farklı hızlarda giden farklı arabalarda.

Nicola’nın modern A-B cihazı saatte yüz altmış kilometreyle gidiyor ve ölüm duvarına çarparken ne yön değiştirecek, ne de frenine basılacak.

Keith’in Cavalier’ının boyanması gerek, ucuz benzin konulunca bozuluyor ve kilometre sayacındaki rakam çok yüksek (bu otobanda hızölçerleri kandırmak imkânsız), biyel başıyla manifoldu epey sorunlu.

Guy sonsuza dek ihtiyatlı bir şekilde elli beş kilometreyle gidebilir, tonlarca benzin harcayabilir – ama ileride sis ve ceset yığını var.

Bense engibeli arazide fazla hızlı giden bir döküntü otomobilim. Yoldan çıktım. KontROLSÜZÜM. Kaput kalkıveriyor. Bir tekerlek kopup gidiyor. Sonuç belli.

Kemiklerimi Londra Parkı’na gömün. Çocukluğumun geçtiği yere. Orada can verdim. Evet, Londra’da bir parkta can verdim.

Çocuk için bir şeyler yapmalıyım.

8. Bölüm: Tanrı'yla Çıkmak

Nicola'nın çocukluğunda kilisede geçirdiği zamanlar, dine ilgi duymasına yetmişti. Dine ilgi duyuyordu, bir bakıma. (Üstelik bir kızın kendisine bakacak yaşlı ve zengin bir adamdan umudunu tamamen kesip kendini eğlenceye vermesi nadirdir). Nicola'nın günahlara çok ilgi duyduyuysa kesindi. Bu yüzden Tanrı'yla çıktığını sık sık hayal ederdi.

Veya onunla çıkmadığını – artık çıkmadığını. Nicola'yla sadece bir kere birlikte olmuştu o: Nicola bunu ona artık sonsuza dek neyden mahrum kalacağını göstermek için yapmıştı. Nicola yatakta ona çifte karanlık hareketini yaptırmıştı: Tek sırtlı iki hayvan hareketini. Sonra bir daha tekrarı olmamıştı hiç. Tanrı, Nicola'nın dairesinin önündeki sokakta ağlıyordu. Telefon ediyor ve telepati kuruyordu. Her yerde peşinden geliyor, o güzel mavi haleye bakıyordu. Tanrı onun uğruna Shakespeare'le Dante'ye şiirler yazdırmıştı. Ona ninniler ve romantik baladlar söylesinler diye Parthenope'yi, Ligeia'yı ve Leucosia'yı kiralamıştı. Çeşitli şekillere bürünerek onu karizmasıyla baştan çıkar-maya çalışmıştı: Kral Davud, Valentino, Byron, John Dillinger, Cengiz Han, Courbet, Muhammed Ali, Napoléon, Hemingway, büyük Schwarzenegger, Burton Else kılıklarında gelmişti. Merdivenlerde gösterişli çiçekler belirivermişti. Nicola sayısız elması bezgince tuvalete atıp sifonu çekmişti. Tanrı onun memelerinin biraz daha büyük ve çok daha ayırık olmalarını istediğini biliyordu: Onları istediği hale getirmeyi teklif etmişti. Onunla evlenmesini ve gelip sarayında yaşamasını istiyordu: Cennette. Bü-

tün bunlar ışık hızıyla gerçekleşebilirdi. Tanrı onu sonsuza dek yaşatabileceğini söylemişti.

Nicola ona toz olmasını söylemişti.

Hayatında başka bir erkek vardı tabii. Adı Şeytan'dı. Nicola, Şeytan'la istediği kadar sık görüşemiyordu – kusursuz bir dünyada yaşasa görüşürdü. Bazen Şeytan kafasına esince onu geç saatte arıyor ve sabaha karşı ruh kulübüne götürüp sahnede taciz ediyordu, arkadaşları bakıp gülerken. Nicola'nın Şeytan'a beslediği his – aşk değildi. Hayır, sonuçta Şeytan'dan vazgeçebilirdi de. Nicola onunla sırf eğlenceli diye ve Tanrı'yı kızdırdığı için birlikte oluyordu.

Guy Clinch'le parka gitmek ilginç bir deneyim olmuştu.

İki ruhun esrik bir akıcılıkla tanışmasının, kalplerinin dinleme ve söyleme, her şeyi bilme, her şeyi ifşa etme hevesiyle küt küt atmasının, birbirlerinin özgünlüklerine karşılıklı saygı duygularının, tamamen *ternas* kurduklarında yalnızlık hissinin ışığa boğulmasının nasıl bir şey olduğunu – bütün bunları bilirsiniz ya? Şey, böyle enerji etkileşimleri, âşıkmanız veya öyle sanıyorsanız bile yorucudur. Ama Nicola sizi şu konuda temin edebilir ki, âşık değilseniz çok daha yorucudurlar: Sırf rol yapıyorsanız.

Guy Clinch'in parktaki hali resmen cinayetti.

"Senden bahsedelim. Benden yeterince bahsettik..."

"Affedersin, çok mu konuşuyorum?..."

"Tuhaf, ama bundan ilk kez bahsediyorum galiba..."

"Benden yeterince bahsettik. Senden bahsedelim..."

Nicola'nın yüzünde hülyalı bir kendine acıma ifadesiyle kürk mantosuna narince sarınarak (neyse ki soğuk bir gündü) manastırda yaşadığı ruhani mücadelelerden bahsederken, birden banka uzanıp bacaklarını açarak "Ah, yeter artık. Yalan söylüyorum. *Boşver*," demesini engelleyen tek şey pullarla süslü çorap lastiğiyle kerhane külodunu, giydiği seksi iç çamaşırlarını düşünmekti. Aktris disiplinini korumak zorundaydı: Repliklerini şaşırıp duran başarısız bir başrol oyuncusuyla on beşinci provayı yapmaktaydı sanki. Nicola'nın bazen kendini ölecek gibi hissettiği oluyordu. Evet: Gece güzel geçecek. Bir azi-

zenin sessizliğıyle suya bakarak zamana oynuyordu (azar azar dinleniyordu): Siyah yelkenli oyuncak kalyonun ardında bıraktığı... Guy sesini iyice yükselttiğindeyse –Üçüncü Dünya’dan, yazarlarından, bir türlü kabullenemediğini fark ettiği maddi eşitsizliklerden bahsederken – Nicola, Guy Clinch’le birkaç sene ya da birkaç ay önce tanışsa nasıl davranacağını merak ederek bilincini koruyordu. Onu o ikinci vakti baştan çıkarır ve kalçalarında belirgin birer aşk ısırtığı bırakarak karısına postalardı. Sonra Guy birden yaşlıların kışın giydiği termal iç çamaşırlarına devlet desteği yapılması gerektiğinden bahsetmeye başlamıştı; o zaman Nicola artık dayanamayacağını hissetmişti ansızın. Bayswater Yolu’nda ayrılırlarken ikinci kez kendiliğinden dönüp bakar numarası yapmakta ve ikinci kez hafifçe el sallamakta çok zorlanmıştı.

Eve gidince mantosunu çıkarıp topuklu ayakkabılarıyla yatağa atlamıştı. Gece yarısı civarında uyanınca yıkanıp kendini zorlayarak bir ölçek makarna yapmış ve oturup televizyon seyrederek ve neredeyse iki şişe Barolo içerek yemişti.

Guy’ın üç gün sonra araması isabet oldu. Nicola umumi telefon-
dan arayan Guy’ın kaçamak, korkulu, altını ıslatmışçasına ciyaklayan sesini sabırla dinledi.

“Yarın öğleyin nerede buluşmamız hoş olabilir diye düşünüyordum,” dedi Guy, “yani hâlâ müsaitsen ve istiyorsan?.. Wallace Collection Müzesi – bilir misin? Baker Sokağı’ndadır. Bana hep dinlendirici gelir. Veya Lincoln’s Inn Fields’taki Soane Müzesi. Sıradışı, küçük bir yerdir, epey melankoliktir, ama hoş bir şekilde. Veya V&A’de buluşabiliriz.”

“Evet,” dedi Nicola. “Veya bir restoranda.”

“... Evet. Ne tarz restoranları seversin?”

Yanıt “pahalıları”ydı. Ama Nicola bunu söylemedi. St James’teki dünyanın en pahalı restoranlarından birinin ismini verip orada görüşeceklerini söylemekle yetindi.

Guy erken geldi. Nicola kapıdan içeri girerken kaldırımdan koşarak gelip ona yetişti. Guy’ın kalın ipek kravatının çocuksu parlaklığı Nicola için kendini yeterince incelememiş ya da eleştirmemiş bir benliğin göstergesiydi.

“Yanlış seçimmiş,” dedi Nicola çekingenlikle, eldivenlerini çıkarıp masa örtüsüne bırakırken. “Restoranı kast ediyorum. Bu kadar züppe bir mekân olduğunu bilmiyordum. Restoranlara pek gitmem. İsmi aklıma gelivermişti.” Yana bakıp konuşan Nicola üç zeytinli bir Tanqueray cin martini ısmarladı. “Özür dilerim.”

“Ben bir şey almayayım, teşekkürler. Ha, sorun değil.”

Nicola bir sigara yakıp Guy’ı saygılı bir ilgiyle inceledi. “Bağımlılıklarım seni afallatıyor mu?” diye sordu. “Ben böyleyim işte. Oldukça ürkek biri olduğumu anlamışsındır – korkarım oldukça gülünç biriyim. İnsan içine pek çıkmam.”

“Aslında dokunaklı buluyorum.”

“Çok iyisin. Şey, bu – çok eğlenceli. Parktaki sohbetimizden de çok keyif aldım.”

“Biraz çenem açıldı galiba.”

“Hayır. Hayır. Modern dünyada pek... Ama bugün aklımı başıma toplamalıyım. Senden bir ricam olacak.”

Nicola iş kıyafetini giymişti. Öyküsü şuydu.

Nicola yetimhanede (o boyası dökük, ağıla benzer devlet çilehanesinde) geçirdiğı çocukluğunda küçük bir Kamboçyalı kızla arkadaşlık kurmuştu – incinmiş gözlerinde çiftler göz kapağı bulunan güzel, terk edilmiş bir kızla. Düşmanın soğuktan, açlıktan veya işkencelerden çok sevgisizlik, sevgisizlik olduğu bir toplama kampındaki arkadaşlar misali birbirlerine destek olmuşlardı – o minik dostlar, aralarındaki sırrın ve bağın gücü sayesinde yaşama tutunmuşlardı. Nicola on iki yaşındayken parasız yatılıya gitmiş (tam bir taciz yuvasıydı), ruh eşiyse acımasız bir Iraklıya “evlatlık verilmiş” veya kiralanmıştı. Adam onu taciz etmişti. Dövmüştü. Kızcağız – iffetini yitirmişti. Guy anlıyor muydu?

Guy ciddiyetle kafa sallayıp evetledi.

Eskimiş ders kitaplarından ve müdürün sopasından kaçmak isteyen küçük Nicola, arkadaşının gönderdiği uzun mektupları okuyup ağlıyordu. Arkadaşının bir çocuğu olmuştu: Bir oğlu. Sonra bir daha geri dönmemesine memleketine gönderilmişti.

“Kamboçya’ya mı? Hâlâ orada mı? Tanrım.”

“Dolaylı Savaş,” dedi Nicola soğuk bir edayla.

Arada sırada eline tuvalet kâğıdına veya bandaja yazılmış kan lekeli mektuplar geçiyordu. Ana oğlun Tayland'daki bir mülteci kampında, Burma'daki bir göçmen tesisinde, Laos'taki bir hapishanede görüldükleri olmuştu.

"Orası içler acısı," dedi Guy. "Bütün bölge."

"Bu olanlar bir bakıma benim hayatımı da onunki gibi mahvetti. Onsuz kendimi o kadar aciz bir şekilde eksik hissediyorum ki. Sanırım bu yüzden asla... ama bu başka bir hikâye. Onları geri getirmeliyim. Onları geri getirmeden asla bütünlüğüme kavuşamam. Senin bağlantıların vardır, değil mi Guy? Elinden bir şey gelir mi? Mesela araştırma yapmak gibi?"

"Evet. Kesinlikle deneyebilirim."

"Sahi mi? İsimleri burada. Sana sonsuza dek borçlu kalırım." Keyifle gülümsedi. "Küçük Oğlan'ın ismi Küçük Oğlan'dı hep, ama artık neredeyse erkek olmuştur. *Kadının* ismiyse En Lah Gai. Ona Enola derdim. Enola Gay."

Guy'ın yüzünü inceledi. Hiçbir şey yoktu. Biraz bilginin Guy'a yardımı dokunabilirdi. Hatta biraz bilgi Guy'ı kurtarabilirdi... Nicola sivri tırnaklı bir parmağıyla garsona seçtiği Chardonnay'yi tazelemesini işaret etti. Guy'ın yukarı çevrili yüzünün gayeyle dolmasını seyretti. Sonra on birinci istiridyesine limon sıktı ve Tabasco sosunu eklemekten önce bekledi. İstiridye iç rahatlatıcı bir şekilde sindi. Sonuçta onları canlı yemek gerekirdi.

"Anladığım kadarıyla evlisin," dedi Nicola birden.

"Evet. Evet. Benim de bir küçük oğlum var."

Nicola başını yana eğip, ağzını açmadan gülümsedi.

"Eşim Hope'la on beş yıldır evliyim."

"Harika," dedi Nicola. "Artık pek sık rastlanan bir şey değil. Ne kadar romantik. Bravo."

"Biraz daha karabiber var mıdır acaba?" dedi Guy.

Daha sonra sokakta ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Kontrasta ihtiyaç duyan, ortalığı karıştırmaya şiddetle ihtiyaç duyan Nicola, Guy'dan uzaklaşıp kollarını kanat gibi açtı. Koyu gri iş takımının kesiminin gayet hoş olduğunu, kalçalarını güzel, belini ince gösterdiğini biliyordu. Birkaç gündür geri gelmiş ve faydalanılıp depolanmış olan şehir sıcaklığı yüzünden düğmeleri-

ni açıp ceketini çıkardı. Beyaz gömlekli omzuna asıp saçını savurarak ve elini beline koyarak Guy'a dönüp içinden kendine şöyle bir talimat verdi: Bir yerlerdeki bir podyumda gayet fütursuzsun ve bir sürü yaşlı adam seni seyrediyor ve seni düzmenin ne kadar zor ve pahalı olduğunu merak ediyorlar.

"İyi misin? Şunu söylemeliyim ki... şunu söylemeliyim ki harika görünüyorsun."

"Öyle mi?" Nicola omuz silkti. "Olabilir. Ama neye yarar ki?"

Biraz daha şarap ve iki kadeh Calvados sayesinde, Guy'ın masum ve gelişigüzel bir şekilde kalbini açmayı denediği ölümcül bir saati atlatmayı başarmıştı. Guy iyi kalpli olduğunu söylemişti: Doğru kişiyi sevdiğini; kalbinin başka birine ait gibi göründüğünü; ve bunun doğru olduğunu. Alkol ve sohbet karışımı, Nicola'nın bir sonraki projesi olan ağlama faslına başlamasına yardım etmişti. Yıllar önce Metot oyunculuğunu incelerken eğitmeni ona üzüntünün –perişanlığın, trajedinin– her zaman şart olmadığını söylemişti. İnsanın gerçek hayatta kendisini ağlatan şeyleri düşünmesi gerekiyordu. Bütün sınıf arkadaşları kayıp yavru köpeklerini, ortadan yok olmuş babalarını, *Romeo ve Juliet*'i, açlıktan ölen Namibyalıları vs düşünmekle idare ederken, Nicola ağlamanın tek kesin yolunun sinirlendiği ve en çok da sıkıldığı zamanları hatırlamak olduğunu keşfetmişti. Bu yüzden tek yönlü West End trafiğinin girdabındaki siyah bir taksinin turuncu gagasını seçerken ve ardından Guy'a dalgın bir edayla dönerken aklında kayıp düğmeler, pasaport kuyrukları, elektrik faturaları, yanlış numaralar, kırık cam parçalarını toplayışları vardı.

"Ağlıyorsun," dedi Guy neşeyle.

"Yardım et bana. O kadar yalnızım ki. Lütfen yardım et bana."

Taksisi St James'ten Piccadilly'ye doğru ağır ağır giderken Nicola koltuğunda döndü. Karanlık camın ardından Guy'ın bunaltıcı havada sallandığını –yüzdüğünü, boğulduğunu– gördü. Guy bir bakıma gayet hoş biriydi aslında, budalaydı, zavallı çocuktü. Guy: Kaybedendi. Nicola'nın onun için planladığı aşağılamayı ve yıkımı hak etmiyordu, en azından kâğıt üstünde. Ama sonuçta erkeklerle ciddi *işiniz bittiğinde* (başka sonuçların yanı sıra) böyle olurdu hep.

Nicola Six paradoksal, her halükârda şaşırtıcı bir şekilde, bikinilerden hiç hazzetmezdi. Bikinilerden nefret ederdi. Yirmi yıldır dünyanın her yerindeki gözde plajlarda başları kendinden yana çeviriyordu: hakana bir daha baktırıyordu. Tek parça bir yarış mayosu giymiş modern bir dilber? Erkekler de bakardı, kadınlar da. Kadının göbeği, kıskanılacak kadar biçimli de olsa, görülmek istemezdi nedense. Aynı şey memeler için de geçerliydi (Nicola üstsüzleri de horgörürdü). Nicola geçip giderken bazı kadınlar düşünceli tavırlarla üstlerini kapatırlardı. Vücutuyla fazla haşır neşir olunmasını istemeyen bir kadındı o. Güneşe ve gözlerle sergilenen kendi gövdelerine bakan kadınlar, onun gururla göze aldığı riski hınçla sezerlerdi. Erkeklerse: Sessiz villaya, kabine, soyunma kulübesine sızma mucizesini gerçekleştirdikleri takdirde, plajın görmediği, güneşin ve dalgaların ve gözlerin görmediği bir şeyi göreceklerini bilirlerdi.

Nicola bikinilerden tiksiniirdi; bikiniyi vasatlığın doruğu olarak görürdü (hele çizgileri, ilahi göğsünü nasıl da sınırlarla ayırır, memelerini polipe benzetirlerdi); yine de o gün Keith Talent çatıya çıkıp sıcak havada gözlerini kırıştırtarak dururken Nicola'nın üstünde bikini vardı... Bikiniyi o sabah almıştı ve son derece vasattı, kalçalarını sergileyecek şekilde incecik ve şirin bir biçimde minicikti, koyu teninin üstünde bembeyazdı. Keith başta onun iç çamaşırlarıyla güneşlendiğini sandı –ki amaç öyle sanmasıydı–: Nicola'yı böyle rahatsız edici bir doğaçlamanın ortasında bastığını düşünerek kaygılanan Keith, bir an gözlerini kaçırdı. Ama sonra kıvrımlı beyaz kumaşın su geçirmez ipek taklidi olduğunu gördü.

"Selam," dedi Nicola.

Keith birkaç kere öksürdü. "Üstündeki giysi küçücüktü, minicikti," diye şarkı söyledi sonra. "Evet, selam."

"Bikini sözcüğünün etimolojisini bilir misin Keith?"

"Kimin?"

"Evet, haklısın. Köken demek daha doğru. *Menşe* demek daha doğru. *Menşesi* 1946 ve 1954'te ABD silah testlerinin yapıldığı yer olan Marshall Adalarındaki Bikini Atolu'dur Keith. Önce atom bombalarını test ettiler. Sonra, ellilerde süper bombayı: Hidrojen bombasını." Nicola esefle gülüp devam etti: "Bu-

nun 'kadınlar tarafından giyilen küçük, iki parçalı kadın giysisine' kaçınılmaz bir şekilde nasıl dönüştüğünü hâlâ anlamıyorum. Sen gelmeden önce Brewer'ün kitabına baktım Keith. Patlamanın yıkıcı etkileriyle bikininin yıkıcı etkilerini kıyaslıyor şakayla karışık."

Nicola konuşurken Keith'e değil bikinisine ve örttüğü şeylere bakıyordu. Keith'in de aynı şeyi yaptığını tahmin etmekte haklıydı. Birbirine çok yakın memeler, boğazla karnın içbükeyliği, beyaz piramit, koşucu bacakları. Keith yarım saat önce bu vücudun banyo aynasının karşısında çıtırçıplak durduğunu ve sahibesinin ağladığını – yerçekimi tanrısının ayaklarını ıslattığını bilmiyordu, tahmin edemezdi, buna hayatta inanmazdı. Güzellik görenin gözündedir. Gören için eğlencelidir bu; peki ya sahip, kiracı için? Nicola kendi vücudundan bir dakikalığına olsun keyif alıp almadığını merak ediyordu. İnsan on altı yaşındayken, sahip olduklarını heyecanla fark ettiği (ve onlara sonsuza dek sahip olacağını sandığı) yaşta bile sahip olmadıklarını ve asla sahip olamayacaklarını fark eder. Güzelliğin eli sürekli dudaklarındadır, veda etmektedir. Evet, ama *aynadan* veda eder.

"Bang!" dedi Keith.

"Amerikalıların orada yaptıkları – dünya tarihindeki en büyük suçlardan biriydi. Dünyanın en yetenekli bok kafalılarını ve zalim uzmanlarını bir araya toplasan, Bikini'den daha berbat bir şey icat edemezlerdi. Peki bu suçu nasıl anıyoruz Keith?" İki parça bikinisinin küçük parçasını gösterdi. "Bazı kadınlar bu iğrenç şeyi giyip ortalıkta dolanıyorlar. Tam yirminci yüzyıla özgü, değil mi?"

"Hı hı. Şeytani."

"O mercan lagünleri yüzlerce yıl kirli kalacaklar, biliyorsun değil mi?"

Keith omuz silkti. "Kronik filan yani."

"... Halinden gayet memnun görünüyorsun Keith," dedi Nicola, belki sevecenlikle. "Kıyafetin de pek güzelmiş."

"Hı hı, zimba gibiyim," dedi Keith. "Bu gece maçım var." Başını utangaçlık refleksiyle eğdikten sonra tekrar kaldırıp gülümseyerek baktı. "Dart oynayacağım."

“Dart mı Keith?”

Keith başıyla onayladı. “Dart. Hı hı. Kendime güveniyorum. Özgüvenim paçalarımından akıyor.”

Keith darta dair umutlarından ve hayallerinden biraz bahsetmeye girişti ve dünyaca ünlü dartçılar arenasına dalma planını kısaca anlattı. Nicola onu ilgiyle sorguya çekti; Keith de bir çeşit kaba zarafetle karşılık verdi.

“Çok popüler değil biliyorum, ama bugünlerde epey prestijli bir spor. Epey. Final maçı televizyonda gösterilecek. Orada zaferi tadarsam dünyanın bir numarası Kim Twemlow’la kameraların karşısında oynayacağım. Kim Twemlow – o adam benim için ilah gibi bir şey.”

“Anlıyorum. Eh, çok başarılı olacağına eminim Keith. Sana iyi şanslar diliyorum.”

“Ben – ben cihazlarını tamir ettirdim, ee, Nicola. Biraz tuzluya patladı.” Dart kesesinden faturayı –daha doğrusu üstüne rakamlar yazılmış kâğıt parçasını– çıkardı. “Ama boşver. Bu seferki benden.”

“Aaa, saçmalama.”

Nicola ayağa kalktı. Keith gözlerini kaçırdı. Nicola yaklaştı. Omuzları neredeyse birbirine dokunurken durup sisli çatı manzarasına, hayatın en üst katına, tavan arası veya hizmetçi odasına, çamaşırlara, saksılara, çatı pencerelerine ve su geçirmez yer örtülerine, kulübelere ve tentelere ve uyku tulumlarına ve ardından dev bir robotun kopuk bacağı gibi tek başına yükselen kilişe kulesine baktılar.

“Bak!” diyen Keith işaret parmağını kıvrırarak bebek gibi gösterdi. Hemen aşağılarında, yarısı gölgeli bir çatı sırtında su birikmişti. Su birikintisinde kuşlar oyun oynuyordu. “Tıpkı...” Keith keyifle sırıttı. “Bir havuzda oynaşan piliçler gibi.”

“Bir havuzda oynaşan piliçler gibi mi Keith?”

“Bilirsin. Kızlar yani. Yüzme havuzunda oyun oynayan.”

“Ha evet.” Nicola, Keith’in arada sırada nasıl video kasetler seyrettiğini merak etti. Beyaz villa, Marbella’daki bir yüzme havuzunun bebek mavisi, “oyun oynayan” bir avuç üstsüz İngiliz yosma: Tramlende ve deniz yatağında nasıl da oynaşırlardı! Sonra müzik değişirken bir, iki veya üç tanesi bahçıvan

Manolo'yla veya onsuz usulca sivişip belkıran siestasına giderlerdi. "Aşağı inelim," dedi.

Karanlık bir dünyaya girip sıcakta odadan odaya ağır ağır geçtiler. Kahve öğütücüyü, elektrikli süpürgeyi, ütüyü teker teker çalıştırdılar. Hepsi çalışıyordu – hepsi yenilenmişti. Gerçi birkaç saatte hepsi tekrar bozulacaktı tabii, ikisinin de bildiği gibi. Çünkü GoodFicks'teki çocuklar kader sanatçılarıydılar ve aynı zamanda kendi çıkarları uğruna geleceği büken gerçeklik tamircileriydiler bir bakıma.

Nicola, Keith'e borcunu sorunca Keith, Hindular gibi ellerini iki yana açtı. Nicola onu koridorda bırakıp (kışında onun mavi gözlerinin bakışlarının gücünü hissederek) yatak odasına gitti ve kapıyı ardından kapadı. Şiltenin altından kalın bir elli poundluk banknotlar tomarı çıkardı. Sonra ayaklarını yatağın yanında durmuş bekleyen, en yüksek beyaz topuklu ayakkabılarına soktu. Aynanın karşısında dururken kendini sırayla bir koro kızı, bir at, bir karikatür gibi hissetti. Birden hapşırık gibi bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı – ürkek ve korkulu da olsa kesinlikle bir kahkahaydı, kontrolden çıkma belirtileri sergileyen bir kahkaha. Nicola zırdeli miydi? Mesele bu muydu? Aynı vücut, aynı ayna, aynı bir çift göz: Kırk beş dakika içinde gözyaşı ve kahkaha, çok tehlikeli, çok. Sokağın karşı tarafında, pencereleri oluklu metalden ibaret boş bir bina vardı. Kapısındaki beyaz tabelada kırmızı harflerle şu yazılıydı: TEHLİKELİ BİNA. Bu Nicola'nın vücuduydu. Bu Nicola'nın planıydı.

Keith parayı nazlanmadan alıp katlayarak matador pantolonunun cebine koydu. Merdivende bir adım geriledikten sonra durup başını kaldırarak Nicola'yı küstahlığın had safhasıyla süzdü. "Şey," dedi yavaşça. "Konu açılmışken. Cihazlarını tamir ettiğime göre. Senin – senin için yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

"Kast ettiğin seks mi?" dedi Nicola, kol saatine göz atarak. "Bakınız Keith. Zamanla her şey olur. Önce birkaç soru. Evlisin."

"Pek sayılmaz. Şöyle söyleyeyim. Karım öyle sanıyor. Ama ben çok emin değilim."

"Çocuk?"

“Hayır. Şey, hı hı, küçük bir kızım var. Daha bir yaşında bile değil.”

Bu noktada interkom çekingen bir kısıklıkla vızıldadı, bir mors iletisi gibi. Nicola ona aldırmadan “Tahminimce biraz para işine yarayabilir Keith, özellikle bu aralar, değil mi?” dedi.

“Hı hı. Kesinlikle.”

“Ağzını kapalı tutabilir misin Keith? Geçirdiğin güzel zamanları hemen koşup arkadaşlarına anlatman şart mı?”

Keith öksürüp “Asla. Hayatta öyle bir şey yapmam,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Nicola sertçe. “Seni inanılmaz hazlar bekliyor Keith. Şimdiye kadar yaşadığın her şeyi unut. Bu seferki *bambaşka* olacak. Böyle kaygılı görünmesene tatlım! Karşılığında bazı şeyler bekleyeceğim. Ne demek istediğimi biliyorsun. Tahminimce dart konusunda sergilediğin sabır ve soğukkanlılık niteliklerini kast ediyorum Keith. Bana güvenecek misin? Hızımızı ben belirleyeceğim. Tamam mı?”

“Kontrol sende.”

“Al bunları.” Keith’e bir duş aparatıyla karton kapaklı bir kitap verdi. “Bunlarla herhangi bir şey yapmana gerek yok. Gereçler o kadar. Sahne gereçleri.”

“Kim geldi?” dedi Keith bezgince, çünkü deminki vızıltı tekrar duyulmuştu: Bir an için.

“Ketumluğunun ilk sınavı merdivenden çıkıyor,” dedi Nicola, baş parmağıyla otomata basarak. “Unutma: Neden bütün parayı *o* alsın ki? Seyret.” Para tomarını bikini altının ön tarafına korkunç bir dikkatle tıktırıp üstüne pat pat vurdu. “Keith! Şeye benzedi... şeye benzedi...”

“Hı hı.”

“Şeye benzedi...” Beş dakika önce Nicola’nın isteri krizi geçirmesine ramak kalmıştı. Ama şimdi sesindeki isteriklik, kendi kulaklarına iğrenç gelse de, tamamen yapmacıktı. “Bir tabanca kılıfındaki namluya benzedi, değil mi Keith?”

“Eee... hı hı.”

“Elini uzat.”

Gözleri donuklaşan Keith elinin tersini yavaşça uzattı. Parmak eklemleri titriyordu.

“Dokunmadan,” diyen Nicola öylece durdu.
Keith dokunmadı. Kumaşa ve paraya dokundu o kadar.

Nicola, Guy’la telefonda konuşarak bu görüşmeyi ayarlarken bir komando ya da banka soyguncusu dakikliğinin önemini vurgulamıştı (“Gecikmelerden hiç hazzetmem. Can sıkıcı, biliyorum. Yetimhane yüzünden olabilir...”); ama bu, Guy’ı tam on beş dakika bekletmesini engellemedi (“Otur lütfen!” diye seslendi yatak odasından. “Kusura bakma.”) On beş dakikaya ihtiyacı vardı. Bikinisinin üstüne sade bir beyaz koton elbise giymek için bir dakikaya. Yatak takımını iyice dağıtmak için bir başka dakikaya. *Lolita*’daki o şahane laf nasıldı: “Otel çarşılarının suçlu dağınlığı, eski bir mahkûmun iki tane şişko, yaşlı fahişeyle çılgınca âlem yaptığını düşündürüyordu” muydu? Nicola geri kalan zamanaysa makyaj yapmak için ihtiyaç duyuyordu. Aktris paletini çıkardı; aktris ampüllerini yaktı. Hedefi, yoğun ve şiddetli bir cinsel birleşme sonrası kızarıklığıydı. Hatta sağ elmacık kemiğine çimdiklenmiş veya kuvvetle tokatlanmış görüntüsü verdi. (Abarttığı kesindi; ama zaten amaç abartmak değil miydi?) Saçını çabucak dağıttı. İronikti bu, tatlı bir şekilde ironikti: Çünkü istese on beş dakikada saçını ve yatak takımını, düzeltilmeleri gerekseydi, düzeltebilir ve şimdi yüzünde müstehcen bir şekilde oluşturduğu kızarıklıkları makyajla gizleyebilirdi. Ama sanat budur. Hep taklittir, asla gerçek değildir. Sanat budur.

Nicola yatak odasından hafifçe topallayarak, bir eliyle saçına pat pat vurup diğer gevşek eliyle kendini yelleyerek çıktı... Guy kütüphanenin önünde yan duruyordu. Kollarını yarı kavuşturup düşünceli bir papaz edasına bürünerek ince bir kitabı yüzüne kaldırmıştı. Dönüp Nicola’ya azarlarcasına baktı.

“Görüyorum ki,” dedi, “D. H. Lawrence’a zaafın var. Şey, benim de var. Gayet utandırıcı olabiliyor tabii. Ama önemli olan *ifa-de gücü*. Aslında,” diye devam etti etrafa neşeyle bakınarak, “çok, pek çok ortak ilgi alanımız olduğunu buradan anlayabiliyorum. Kurgu edebiyat rafların benimkinin aynısı. Amerikalı yazarlar hariç. Astronomi, popüler fizik kitapların da öyle. Ayrıca satranca meraklısın!”

“Oldukça meraklıyım,” dedi Nicola.

Guy yine ona döndü. Nicola yavaşça ilerlerken alnına düşen saçları üfleyerek geriye atmak için alt dudağını öne çıkardı. Arkasındaki yatak odası kapısı açıktı ve bilinçli olarak konumlandırılmış büyük bir portatif ayna, yatağı ve üstündeki, bir satirin cennetini andıran bükülmüş çarşaflarla kıvrılmış yastıkları yansıtıyordu.

“Oynar mısın? Yoksa sadece teorisiyle mi ilgilisin?”

“Ne?” Nicola badi badi yürüyerek odaya girdi. Yuvarlak masanın çevresinden dolanırken iki kere yüzünü ekşitti – bunlar son derece mahrem ifadelerdi, sanki bir hayalet kibarca pandik atmış gibi. Guy’ın yüzündeki nazik sorgulama ifadesinde değişiklik olmadı. Nicola biraz sinirlenerek “Merdivenlerde Keith’le karşılaştın mı?” dedi.

Guy karşılaştığını söylemeden önce bir an odaklanmak zorunda kaldı sanki.

“Keith bana ait bazı şeyleri alıp getirdi, o kadar,” diyen Nicola, saçlarını asice titreştirdi.

Guy’ın yüzünde şimdi kaygı vardı. “Bir kitap taşıyordu,” diye mırıldandı kendi kendine. Nicola’nın iç geçirdiğini işitince “Kusura bakma,” diye ekledi. “Yorgunsun. Verdiğim haber de pek iç açıcı sayılmaz. Başka bir zaman gelmemi ister misin?”

Nicola ona elini sallayarak kanepeye çöktü. Karşısına oturup da Nicola’nın arkadaşlarını bulma yolundaki çabalarından bahsetmeye başlayan Guy’ı dinlemedi bile. Guy’ın onları bulamamasına şaşırılmamıştı... İşin gerçeği (ama Nicola’yı çok sarsan bir gerçek değildi – gerçekler Nicola’yı çok sarsmazdı) epey sinirlenmişti. Bu adamda şüphe uyandırmak için *ne* yapmalıydı? Guy içeri girip de Nicola’nın kanepede çırılçıplak uzanmış, bir bacağını kanepenin arkasına atmış, tatmin olmuş bir halde kendi kendine mırıldanarak bir sigaranın tadını dermansızca çıkardığını görse – sıcaktan bitkin düştüğünü farz ederdi. Nicola *hamile* kalsa bile Guy’ı cinsel ilişkisiz hamile kaldığına ikna edebilirdi. Tanrı yapmıştı nasılsa. Tanrı’nın kitaptaki en eski numarasıydı... Nicola, Guy’ın kıskanç şaşkınlığını, durumu kavrayışını, hayretle tiksintiye kapılışını, bariz bir şekilde soğuklaşmasını bir dizi sevimli ifadeyle karşılamayı ummuştum. Çeşitlilik ve ferahlık adına (ve ilgi uyandırmak adına) ona mizacını sergi-

lemenin vaktinin geldiği kanısındaydı. Ama Guy mutlu bir durgunluk halindeydi. Belki de Nicola'nın daha önceki numarası fazla işe yaramıştı. Keith'le seks: Böyle tuhaf bir sapıklık Guy'ın deneyimlerinin ve artık hayal gücünün de ötesindeydi. Aslında Nicola'nın da deneyimlerinin ötesindeydi: Halk adamlarından, en azından İngiliz halkından adamlardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ama hiçbir şey Nicola'nın hayal gücünün ötesinde değildi. Hiçbir şey.

Bu durumda: B Planı. Nicola'nın hayatının büyük bir kısmı A Planı değil de B Planı gibi gelmeye başlamıştı artık. Guy sade mavi gömleğinin içinde gayet rahat ve sinir bozucu bir şekilde tersiz görünüyordu; oysa Nicola'nın seksi makyajı sanki gözeneklerini tıkıyordu ve bacaklarının arasındaki beyaz bikininin kabul edilemez ucuzluğunu hissedebiliyordu. Neyse, sonuçta B yolu onu aynı hedefe –daha sıkıcı bir şekilde– götürecekti. Hem belki faydalı bir şüphenin tohumları bilinçaltına ekilmişti. Nicola kollarını kavuşturdu. Guy'ın konuşmasını, konuşurken yüz ifadesinin çocuksu bir şekilde değişmesini, hafifçe kaş çatmasını ve gözlerinin umutla parlamasını intikamcı bir rükuşlülle seyretti. Sonra birden şöyle düşündü: Belki de aradığım o değildir. Tanrım. İhtiyaç duyduğu aşka dair Guy'daki potansiyelin güçlülüğüne hep o kadar emin olmuştu ki (şüphe etmediği konulardan biriydi bu); aşka ihtiyacı vardı, çünkü üstünde çalıştığı denklemin bir yerlerinde aşkın bulunması gerektiği kesindi. Ve eğer gerçeği değilse, sadece geçici bir sulandırılmış versiyon veya taklitse - dostanelik, yardımseverlik, iyilik budalası sevgisiyse... Belki de aşk *can çekişiyordu*, belki de çoktan ölmüştü. Bir felaket daha. Tanrı'nın ölümüne sonuçta dayanabilmek mümkündü muhtemelen. Ama aşk da o yolun yolcusuysa, aşk Tanrı'yla birlikte gidiyorsa...

"Fazla ısrarcı olmak istemiyorum," diyordu Guy. "Tanıdığım kayıt memuru Khorat'taki bir takas odasıyla bağlantı kurmaya çalışıyor. Henüz denenmemiş bir sürü seçenek var."

Ortam durgunlaştı ve sessizleşti. Nicola'nın boyalı yanaklarında gözyaşları belirmişti.

"Üzgünüm," dedi Guy. "Çok üzgünüm."

“Bir itirafım olacak. Beni dinle, sonra da git ve bir daha gelme. Ah, hayat ne tuhaf, ne tuhaf. Bunun – hayatımı değiştireceğini hiç düşünmemiştim. Hep böyle gider sanmıştım. Veya benim bitireceğimi. Yeterince iyi biriyle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Yeterince güzel veya yeterince etkileyici demiyorum. Sadece *iyi* diyorum. Yeterince iyi. Oysa artık oldu ve... ah Guy, o kadar şaşkını ki.”

Nicola bekledi (uzun bir süre), Guy “Söyle,” diyene kadar. Sonra gözlerini tüm yeşilliğiyle ışılatıp dedi ki:

“Aşığım. Sana. Tek bir şey daha var. Seni gülünç bir insan olduğum konusunda uyarmıştım.”

Guy bekledi. Başını yana eğdi. “Nedir?”

Nicola i geçirip acizliğin bezginliğiyle “Bakireyim,” dedi.

Tanrı kızınca öfkeli bir Tanrı oluyordu. Nicola bir kez daha kendisiyle birlikte olmazsa bu gezegeni terk edeceğini söylemişti. Evrenin başka yerlerinde başka gezegenlere sahipti. Veba, kıtlık, kilometrelerce yükselen dalgalar, ses hızında rüzgârlar ve dehşet, her yerde ve sonu gelmez dehşet, diz boyu kan vaat etmişti. Nicola’yı ihtiyarlatmak ve sonsuza dek o halde bırakmakla tehdit etmişti.

Nicola ona gitmesini söylemişti.

Ben her şeyim, o ise *hiçbir şey*. Olduğum şey olmak istediğim şey ve olmak istediğim şeyim. Tanrı’nın tesindeyim. Hareketsiz sebebim.

şu yangın nleme şeridini geç, sonra diğerini geç. Her yönde fazla ileri git. Aşırılık üstüne aşırılık, sonra yine aşırılık, sonra yine.

Keith Talent'ı görür görmez modası geçmiş bir tür karakter olduğunu düşündüm. Zamanın ve enflasyonun ve yeni demografinin onu şimdiye kadar ortadan kaldırması veya başka bir yere, Kuzey'e ya da en azından banliyölere göndermesi gerektiğini düşündüm. Oysa öyle olmamıştı. Sokaklar şakacılarla, dolandırıcılarla, serserilerle ve çakallarla dolu – Keith'in bir sürü benzeriyle... Gerçi çoğu başarılı olamayacak tabii, Cavalier'a binemeyecekler, broşür bastıramayacaklar, dart hayalleri kurmayacaklar. Sokakta kimbilir ne kadar kalacaklar, salakça şapkalarla ve dikişleri patlamış berbat giysilerle, son derece hırslı ve uyanık görünerek, kimseyi kandıramayarak.

Fagin bile onlarla işi olsun istemezdi. Dehşete kapılırdı. Hem de bunlar en iyiler ve en parlaklar (Keith ise en iyi ve en parlakların en iyi ve en parlağı). Diğerleriyse hödükler ve köy delileri, şalgam toplayıcılar, kanal kazıcılar – ama burası Londra; ve burada tarla yok. Sadece operasyon ve gözlem alanları, sadece elektromanyetik çekim ve itim alanları, sadece nefret ve baskı alanları var o kadar.

Sadece güç alanları.

Keith libidosu konusunda da modası geçmiş biri. Seks manyağı değil (ki seks manyakları hep aramızda olacaklar sanırım). Neslinin yıllar önce tükenmesi gereken türden saplantılı bir kadın avcısı. Sokakta gördüğü kadını her şeye salya akıtıp yalanıyor; Analiese Furnish'le, Trish Shirt'e yaptığı her şeyi anlatarak bardaki herkesi eğlendiriyor; hatta geçen gece Kath'le yaptıklarını bile size on beş dakika boyunca anlatabilir (hiç çekinmeden). Üstüne üstlük otuz bire düşkünlüğünü gizlemiyor. Etrafta dola-nacak dermanı nereden buluyor şaşıyorum.

Yanılıyor muyum, yoksa Keith'in yaşadığı hormonal karmaşanın, tahmini yaşam süresinin azalmasıyla ilgisi mi var? Tarih-

sel ortalamaya bakılınca Keith'in zaten çok uzun olmayan yaşamı şimdi iki misli sıkıştırılmış, yoğunlaştırılmış – bu yüzden de hızlanmış halde. Hayatı hızlı ileri sarma veya resim arama modunda. Çok uzun yaşamayanlar sadece hayvanlar değil.

Artık hayatları iyice kısa, ama hayvanlar hep kısa yaşamıştır. Hayvanlardan, evcil hayvanlarımızdan (çabalamadan ve istemeden) ölüm hakkında bir ders alıyoruz: Hayatın kısalığını tanıyoruz. İki kediden ve dokuz hamsterden sonra bir ergen, ninesinin yatak odasına korkunç bir şekilde çağrılmaya daha hazır hale gelir.

Hepimizin hayatı hızlanıyor sayılır. Clive daha sekiz yaşındayken çok, çok yaşlı bir köpek oldu bile.

Lizzyboo Broadener'la sinemaya gidiyorum. Lizzyboo: Hope'un iri kız kardeşi, daha uzun boylu, daha sarışın, yüzü daha toparlak, vücudu daha bingil. Lizzyboo'nun memeleri aile içinde espri konusu. Ah şu aile şakaları. Ah şu ikincil cinsel özellikler – şu İCÖ'ler! Lizzyboo'nun memeleriyle ilgili en büyük sır: Nereden geldiler? Şimdiye kadar başka hiçbir Broadener'da Lizzyboo'nunki gibi memeler olmadı. Hope'da Lizzyboo'nunki gibi memeler yok. Hope çok daha küçük olan kendi memeleriyle idare ediyor. Marmaduke'u doğurunca Hope'un Lizzyboo'nunki gibi memelere, en azından şimdikinden daha iri memelere sahip olacağı umulmuştu (aile şakası sürüyor). Ama Marmaduke'u bilirsiniz – sonuna kadar zıtladır. Marmaduke'un Hope'un memeleriyle işi bittiğinde, hırpalanmış ve tüketilmiş ve çiğnenmiş ve çekıştırilmiş haldeydiler, ama büyümemişlerdi. Epey morarmışlardı – ama büyümemişlerdi. Çocuksuz Lizzyboo'nunsa (otuz bir yaşında ve kaygılanmaya başlıyor) ikizleri gayet güzel. Hava hâlâ çok sıcak olduğundan sinemaya giderken kolsuz bir tişört giyiyor o kadar. Utandırıcı kusursuzluğunun bariz dikkat çekiciliği sokakta ıstırap yayıyor. Erkekler dayanamıyorlar. Hepimizi Keith'e dönüştürüyor – veya ben hariç, bakmaya cesaret edemeyen yanındaki adam hariç herkesi. Vücudundaki İCÖ'ler. Şu İCÖ'lere bakın.

Yetmişli yıllarda çekilmiş, *Kanlı Yatakhane* adlı eski, boktan bir korku filmiydi. İç çamaşırılı bir sürü karma okul öğrencisi kız

doğraniyordu. Elektrikli testereyle, av bıçağıyla, usturayla. Doğrayıcı, Dekana garezi olan bir tür gulyabani, iblis veya zombiydi –ölü bir herif olduğu kesindi–. Genellikle şişman bir hademe gibi görünüyordu, çıplak veya yarı çıplak kadınlara yaklaştığı zamanlar hariç: O zaman içindeki mutant ortaya çıkıyordu, solucanlarla ve kurtçuklarla ve diğerk mezar aksesuarlarıyla birlikte. Kendimi özdeşleştirdim. Özellikle de güya korkunç bir sahnede Lizzyboo elimi ellerinin arasına alınca. Onun eli sıcak, hafif. Can çekişiyor olmasam daha minnettar kalırdım. *Kanlı Yatakhane*’nin korkunç sahneleri geçtikten, gulyabani kazığa bağlanıp meşalelerle yakıldıktan çok sonra bile Lizzyboo elini çekmedi. Işıklar yanınca tüm vücuduyla bana dönüp elini yavaşça, dikkatle geri çekti. Ağzı açıktı. Tanrım, kadın dişleri ne muhteşem oluyor.

“Nasıl buldun?” diye sordu gerçekten merak ederek.

Benden hoşlanıyor. Beni beğeniyor. Neden? Bu konuda bir iki tahminim var. Benden hoşlanmasının temel sebebi Hope’un da hoşlanması. İki kız kardeşin cinsel konularda birbirlerini epey etkilediklerini veya taklit ettiklerini seziyorum. Lizzyboo saydığı birinin onayı olmadan kimden hoşlandığına karar veremeyen türden bir kız olabilir. Sinemaya yürürken bile bu onayı, Guy ile Hope’un arkamızda ebeveyn gibi duran imgelerini (Hope’un elini Guy’un omzuna koyup teşvik edercesine gülümsediğini) hissettim. İkincisi kadınlar konusunda emekliye ayrılıyor olmam tabii, bunun yatıştırıcı bir etkisi oluyor, özellikle de ereksiyonlar ve hızlı tepkiler garnizonunda yaşamaya alışkın iri İCÖ’lü çok güzel sarışınlar üstünde. Asla çapkınlık yapmadım (lanet olsun, *niye ki?*) ve çapkınlık yapmamak asla canımı sıkmadı (şimdiye kadar) ve sanırım bu belli oluyor. Şu sevimsiz hastalıkları kapmış olmam küçük bir ihtimal kesinlikle. Üçüncüsü –veya sadece 2(b), o kadar– ilgili değilim. Bu her zaman tahrik edicidir. Gerçek ilgisizlik mutlaka işinize yarar. Can çekişirken (bunu öğrendim) ilgisiz davranmakta zorlanmazsınız.

O çocuk filminden sonra Kensington Park Yolu’ndaki bir kafede milkshake içmenin tadını çıkardık. Çok zor bir durum. Benden hoşlanıyor. Bunu vurgulamak için elini ön koluma koyuyor. Esprilerim resmen altına işemesine yol açıyor. O İCÖ’leri sergiliyor. Lizzyboo benden hoşlanıyor, bu çok iyi, çünkü kalbime ulaş-

mak istiyorsa lanet olası bir kürek kullanması gerekecek. Londra Parkı'na kadar kazması gerekecek. Lizzyboo o kadar güzel, zeki, şefkatli ve dobra ki, gerçekten birinci sınıf bir bahane bulmam gerekecek.

Guy'ın ona düşkünlüğüyle ilgili bazı faydalı bilgiler edindim. Sonra eve gidip romanım üstünde çalışmam gerektiğini söyledim.

Henüz Missy Harter'dan, Janit Slotnick'ten, hatta Barbro McCambridge'den bile haber yok. İlk üç bölümü Hornig Ultrason'a kargoyla yolladıktan (acayip tuzluya patladı) hemen sonra telefonun yanına oturup çalmasını bekledim – karikatürlerdeki gibi çalarken ahizesinin zıplamasını. Ama üç gündür ses seda yok.

Brixton'daki Foaming Quart'ta Keith'in dart maçını seyrederek korkunç bir gece geçirdim. Bu berbat roman uğruna hayatımı veya ondan geriye kalanı harcıyorum, ama karşılığında teşekkür eden var mı?

Artık neredeyse her gün öğleyin Keith Talent'in oturduğu kuleli sokağa gidip Kim'i bir iki saatliğine Kath'ten devralıyorum, Kim'e bakıyorum – minik Kim'i koruyor ve üstüne titriyorum. Aradığımda Talent genellikle evde olmuyor. Dışarıda dolandırıcılık yapıyor oluyor. Black Cross'ta oluyor. Garajında, dart mağarasında oluyor. Öyle zamanlarda karşılaştığımızdaysa bana düşmanca ters ters bakıyor. İçeri girdiğimde Kath başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Masada başını ellerinin arasına almış oturuyor oluyor. Umarım kısa zamanda faydasını görmeye başlar. Ama perişanlık insana başka şeyleri unutturuyor sanki, ki bu iyi bir şey, perişan kişinin bakış açısından bakıldığında, aksi takdirde perişanlığa katlanamazdınız çünkü. Kendinizi bazen kötü hissedersiniz, bazense kötü. İşler bazen ters gider, bazense ters. Durum giderek kötüleşir.

"Selam," dedim sıkışarak mutfığa girerken. (Keith kapıda tek kelime etmeden yanımdan geçmişti.)

"Aaa, Sam." Kath ayağa kalktı – duraksadı. Keith'in mükellef kahvaltısının kalıntıları küçük masayı kaplamıştı (masa da

küçük mutfağı kaplamıştı): Soğuk çay dolu kulplu geniş bardak, yağlı tabak, kahverengi sos parçasına V şeklinde saplanmış izmaritler. Kath bunları manyakça bir ifadeyle inceledi.

“Kim’i gezdireyim.”

“Evet. Öyle yap en iyisi.”

Çocuk onu almak için eğildiğimde kollarını kaldırıyor. Bana çok çabuk alıştı. Onu tatlı dille ikna ettim. Bana ısındı. Piliçler bana çabuk ısınırlar. Ondan bir şey istediğim yok tabii. Gerçi dili olsa neler anlatır kim bilir...

Onu Memorial Park’a götürüyorum – punklarla ve ayyaşlarla dolu parka. Pek kaygılanmıyorum. Yetişkin ve bebek kombinasyonu göreceli olarak güvenlidir; fazla canınızı sıkmazlar. Bebeklerle ilgili saldırı vakalarında azalma var. Çocuk arabasına eğilip yumruğunda bir kırık bira şişesi tutarak tehditler fısıldayan bir adam kesinlikle popüler bir adam değildir. Fakirlerle plütokratların ülkesi Büyük Britanya’da, milenyuma bu kadar az kalmışken hiç popüler değildir; kimse destek vermez. Cezalar bunu yansıtıyor. Sıradan bir annenin cüzdanındakiler buna değmez. Bu yüzden de yapılmaz. En azından çok yapılmaz.

Beni etkileyen ve hafızama yer eden şey bebeğin yüzü – *gücü*. Gergin ve tombul bir karın gibi, büzülmüş, olasılıklarla dopdolu, potansiyellerle şişmiş, sanki başına gelebilecek milyonlarca şey, ileride dönüşebileceği milyonlarca Kim’in özleri bu güçlü çehrede toplanmış... Ama merak ediyorum. Nicola’nın yüzü de güçlü. Kapalı gözlerini örten derinin inceliği güçlü. Belki etki onda tersine, zıt işliyor. Çünkü Nicola’nın yüzü, Nicola’nın hayatı tek bir geleceği barındırıyor, tamamen şekillenmiş, tamamen tasarlanmış, şimdi giderek artan bir hızla yaklaştığı bir geleceği.

Evet, belediye parkı, *harijan* çiçekleri, oyun alanının pastel totemleri (onları nasıl yorumlamalı?), kramponlu dokunulmaz gençler, göğün meteorolojisi, banklara oturmuş sınıfsız yaşlılar, tatlı nefesi ve çok boyutlu tombulluğuyla göz küresi gibi narin bebek. Bu kıza dokunmak istemezsiniz. Ona hiçbir şeyin dokunmasını istemezsiniz.

9. Bölüm: Durum Gerçekten İyi

Hope Clinch üstünde sabahlığı, ayaklarında terlikleri ve kol-tuk altında mektuplarıyla terasa hızlı adımlarla çıkarken mekanik bir hareketle duraksayarak bir saksılı bitkinin gıdısını okşadı. Bir renkli nergis zambağı olan bu bitki haftalık asgari ücretten çok daha fazlasına mal olmuştu; ama büyümüyordu. İşe yaramıyordu. Yakında yenisini almak veya bakımını yaptırmak için –Melba veya Phoenix ya da belki Lizzyboo tarafından– namussuz çiçekçiye iade edilmesi gerekecekti.

Masaya oturup ilk mektubunu açtı. Aşağı bakıp “Demin Melba’yla konuştum,” dedi. “Leydi Barnaby hakkında. Felaket.”

Guy çapraz bulmacasından başını kaldırmış bakıyordu. Üstünde hâlâ beyaz koton geceliği vardı. Guy genellikle gecelikte yatardı. Hope bunu bir ara sevimli bulmuştu, on beş sene önce. “Ya, sahi mi? Anlatsana,” dedi Guy.

Bahçelerinin ötesinde uzanan umumi park her mevsim ıslak ve fazla uzun çimenlerle kaplı olurdu – ama bu mevsim değil. Guy dişi köpek sidiğinin çimenlere verdiği zararı bilirdi; ve o kahverengi kısımlar devasa bir dişi köpeğin işi olabilir gibi geliyordu. Ama umumi parka köpek sokulmuyordu. Eylül güneşinin işiydi o kadar. Güneş! Guy gözlerini kapatarak yüz kırk dört bin kilometre kadar ötedeki bir şeyin nasıl olup da göz kapaklarını taze kanla dolu bir Hockney yüzme havuzuna dönüştürebildiğini merak etti... Çimenlikteki küçük çocuklar, üzerlerine eğilip dikkatli olmalarını söyleyen şişman bekçilerle daha da şişman dadıların arasında, çalışan sütçü kızlar gibi oynuyor-

lardı. Marmaduke orada değildi. Odasında yeni bir au pair'ı denemekteydi. Birkaç saniyede bir duyulan canhıraş feryatlarına –Tarzan, Jane'e tropik sarmaşıklarla nasıl gezileceğini öğretiyordu sanki– korkunç çatırtılar eşlik ediyordu. Guy, karısının eğilmiş başına destek verircesine gülümsedi. Evlilikleri (ki başlıca ritüeli kahvaltıydı) sarsak masadaki tabaklar gibiydi, her an işgal edilmeyi bekliyordu.

"Yugoslavya gezisi," dedi Hope, bir başka mektubu açıp okurken. "Geceyarısı varmış. Uçak nedense Oslo üstünden gitmiş. Ertesi sabah kendisini otele götüren taksi şoförü tarafından soyulmuş. Gerçi gittiği yer otel değilmiş. İnsan tuvalet gibi bir yerdir diye tahmin ediyor, ama bu kadarı da saçmalık: Deli kabadayılarla dolu bir çeşit kışlaymış." Hope başka bir mektubu açıp okumaya başladı. "Bu noktada tamamen kafayı yemiş. Daha sonra olanları kimse bilmiyor, ama iki gün sonra Zagreb havaalanında bavulsuz ve gözlüksüz dolanır halde bulunmuş, ki buna üzüldüm."

"Marmaduke."

"Marmaduke. Konsolosluktaki biri onu geri göndermiş. Evi- ne gelince içinde hiç eşya kalmadığını görmüş. Melba'nın dediğine göre döşeme tahtalarıyla boyalardan başka bir şey yokmuş. O zaman bayılmış galiba. Ama neyse ki kazan patlamadan hemen önce merdivende kendine gelmiş. Evi hâlâ bir ton suyun altındaymış şimdi."

"Ne korkunç. Yapabileceğimiz bir şey var mı? Şimdi neredeymiş?"

"Hastanede."

"Sigorta?" diye sordu Guy şüpheyle.

Hope hayır anlamında kafa salladı. "Beş parasız kalmış."

"Tanrım. Demek o muhteşem genç adamı..."

"O kadar da muhteşem değilmiş."

"... Bugünlerde kimseye güvenilmiyor," dedi Guy.

"Eskiden de güvenilmezdi," dedi Hope.

Marmaduke geldi. Afallamış au pair tarafından yenilmiş gözlerle seyredilen (varlığı camdaki basit bir yansımaya indirgenmişti) küçük çocuk çifte kapılardan içeri daldı. Guy ile Hope alışkanlığın verdiği çeviklikle hareket etseler de Marmaduke en-

gellenemezdi. Guy'ın elinden kurtularak Hope'un tepsiyi kaldırmasına fırsat vermeden masanın ayağına yüz üstü atladı. Sonra dünya sarsıldı: Kırık camlar, çatlak porselenler, çocuk kanı, dökülmüş süt, dökülmüş süt.

Leydi Barnaby'nin son zamanlarda yaşadığı talihsizliklere üzül-müş olsa da Guy iç dengesini korumayı kolayca başardı. Sonuç-ta tuhaf diyarlarda yaşanan uç noktada maceralar –kaybolmalar, sokakta kalmalar, esaretten körlemesine kaçmalar– söz konusu olduğunda, kendisinin bambaşka bir boyutta olduğu hissine ka-pılıyordu ister istemez. Gerçi bulunduğu boyutta aktif değildi, sadece bir izleyiciydi: Açık tribünleri dolduran on binlerin ara-sında soluk benizli bir seyirciydi.

Bütün hafta boyunca erkenden arabayla Cheapside'a gidip kahvesini alarak kendini dört telefonlu ofisine kapamıştı. Tele-fon etmişti. Sesine hayırseverliğin şöhret kazandırıcı tonlarını, iyi işlerin sessiz ikna ediciliğini katmayı bilirdi. Kötü işler ta-mamen parayla ilgilidir. İyi işler de öyle. Ama kötü işler konu-sunda cahildi: Bunun farkındaydı da. Hindiçini deyince anında telefonun dişlerinin arasından çıkan – ahizenin helezonundan geçerek dosdoğru iç kulağınıza gelen nefes sesini duyabilirdi-niz tabii. “Diğer yerleri boşver,” demişti kayıt bürosundaki ar-kadaşı, Guy'ın henüz alışmadığı bir hevesle. “Batı Afrika'yı ve Türkmenistan'ı boşver. Asıl olay burada.” Oysa hiçbir fikri yok-tu. Kimsenin fikri yoktu. *Fikir* yok gibiydi. Bu durumla yüzleşin-ce gözüpek ve düşüncesiz bir davranışta bulunma ihtiyacı du-yan Guy çıkıp sigara aldı ve telefon ederken oturup beceriksiz-ce içti.

Bunu neden yapıyordu? Diğer herkes gibi Guy da çok kötü haberlerden pek hazzetmezdi. Diğer herkes gibi o da gün be gün kahvaltıda korkunç haberlere doymuş, sonunda uyuşmuş, debil-leşmiş ve günlük gazetesini okumaz olmuştu. Zihnin genişleyi-şi, iletişim devrimi: Şey, bir daralma ve bir karşı devrim olmuştu. Kimsenin bilmek istediği yoktu... Bunu neden yapıyorum? diye merak etti. İyi bir şey olduğu için mi? Düşünce –ardışık düşün-ce– orada sona eriyordu. Guy, Nicola'yla yediği öğle yemeğini kafasının içinde o kadar çok kez tekrarlamıştı ki, film aşınmış ve

yorgun gözleri karartan pisliklerle, çiziklerle ve bulanıklıklarla kaplanmıştı. Nicola'nın boynunu, kımıldayan dudaklarını görebiliyordu. Zihninde Nicola'nın sesi hâlâ eski netliğindeydi – yabancılığı, titizliği ve zorlanması. Nicola, Yahudi kanı taşıdığını söylemişti. Guy onu neden çekici bulduğunu anlamaya çalıştığında aklına Nicola'nın memeleri veya kalbi değil, kanı ve kanının ritmik çekişi geliyordu. Bir insanın kanıyla ne yapabiliirdiniz ki? Koklar mıydınız, tadına mı bakardınız, onunla yıkanır mıydınız? Onunla sevişirdiniz. *Paylaşırdınız*. Belki de bu korumacılık hissine yorulabilirdi, ki her zaman azgın, hayvani bir şeyler içerir. Guy neyin peşindeydi? Nicola'nın kanının mı?

Hindiçin'deki olaylar gezegensel ve yirminci yüzyıla ait ve ikisi açısından da son derece tipik olsalar da, astronomik açıdan irdelenmeyi talep ediyorlardı. Her şeyden önce muğlak, uzak, kapkaraydılar. Oyunlarını karanlıkta oynamak konusunda iki tarafın da hemfikir olmasıyla, daha doğrusu "iki tarafın da hemfikir olmasıyla" başlayan Dolaylı Savaş, işleri karmaşıklaştırmıştı. Basında ve televizyonda epey yer alan ortak bir planı, bütün muhabirleri öldürme planını açıklayarak bu durumu yaratıvermişlerdi. Artık yabancı muhabirler şapka şeritlerinde MEDYA yazısıyla siperden sipere koşup, ardından haberlerini kavrulmuş Hiltonların çatı bahçelerindeki kokteyllerden teleksle gönderemiyorlardı. Buna karşılık, asi kamera ekipleri jipler ve helikopterler kiralyorlardı; sıtmalılı savaş ucubeleri haşıhaş çuvallarının arasından çıkıp haber peşinde koşuyorlardı; kafataslarında hâlâ şarapneller gömülü tek bacaklı fotoğrafçılar sınır yollarında durup baş parmaklarını kaldırıyorlardı. İçeri giriyor, ama çıkmıyorlardı. Guy sigara içti, sindi, gözlerini ovuşturdu ve herhangi bir insanın gerçekten seyretmeye katlanıp katlanamayacağını merak etti.

Su yüzüne çıkan şeyler yavaş veya yanlış veya yetersiz çıkıyordu, soluk ışık gibi. Bir yandan çarpışmadan veya patlamadan sağ kurtulanların tek heceli onaylamaları ya da dalgın kıkırtıları; diğeryandan asla uyumayan, ölümlerle ilgili şemalarından –ceset tarlalarından, petek şeklinde dizilmiş kafataslarından– sanki insani olan her şeyi soyutlayan uyduların muzafferane fakat etkisiz tanıklığı. Yeni bir tür çatışmaydı bu; *spazm savaşı* ve *diz-*

ginsiz savaş ve kaçınılmaz bir şekilde *süper savaş* moda sözcükler arasındaydı; *dolaylı savaş* deniyordu çünkü tohumunu dünya güçleri atmıştı ve onun sayesinde silah sistemlerini sınavıp birbirlerini meşgul ediyorlardı; ama para Almanya'yla Japonya'dan (ve Çin'den?) ve diğer güç dengesi simsarlarından geliyordu. "Orada olanlar hakkında fikir sahibi olmak istiyorsan," demişti Kızıl Haç'taki bilgi kaynağı, "yetmişli yıllarda Kızıl Kimerlerin yaptıklarını oku ve hepsini onla çarp. Cesetleri. Bölgenin büyüklüğünü. Hayır. Karesini al. Kübünü al." Guy bunu yapmıştı. Sonuç astronomikti. Çünkü savaş girdabında milyonlarca kişi dönüyorsa, onların sağ ya da ölü olup olmadıklarını bilmek isteyen milyonlarca insan var demekti ve onları önemseyen milyonlarca insanı önemseyen milyonlarca insan varsa, o zaman çok yakında... çok yakında...

Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti – çirkin gerçek buydu. En azından çok, çok uzun yıllardır. Akşam eve geldiğinde karısının şaşkın onayıyla (ofisinde bir gün geçirince değeri artıvermişti – her zamanki değerinin yanı sıra yeni bir değer kazanmıştı) ve Marmaduke'un alaycı canavarlıklarıyla karşılaştı. Hope'un içkisini hazırlayıp makyaj masasına götürürken ve boynunu öperken akılı başka şeylerde, başka boyunlardaydı. Kesinlikle sarhoş ediciydi, Hope'un toniğinin buza dökülünce yaptığı gibi köpüren bir heyecandı. Hope, Guy'ın ofis yanağına pat pat vurup hesap makinesi alnını okşadı, onun dışarıda para kazandığından gayet emin bir halde. Peki Guy aslında ne yapıyordu? Guy'ın odaklandığı büyük kaosa ihtiyacı vardı. Kitlesel ıstırapın çekimini hissettiniz mi daha çok istersiniz – daha çok ıstırap, daha çok kitle. Bağımlı olmanız gerekir. Kenarda fırsat kolanların duranların her şeyi siyaha boyamak istemelerine şaşmamalı.

"Zor bir gün müydü?"

"Pek sayılmaz."

"Zavallı sen."

Zavallı onlar. Ama iyiydi, iyi! Guy'ın davranış sebeplerini bir an olsun irdelemek gereksizdi. Guy hayat hakkında, ki her zaman ölüm anlamına gelir, bir şeyler öğrendiğini düşünüyor-

du (düşündüğünde). Gerçekten iyilik yapma fırsatı bulunduğunu düşünüyordu. Davranış sebeplerini irdelemek gereksizdi. İrdelenmiyorlardı da. Onca şey arasında aşk bunu engelliyordu – modern aşk, çılgınca bir yeni kılıkta. Artık yeterince şeye sahibim kesinlikle Tanrım. Öyleyse onu yarın ara, diye düşündü Guy, Hope’u yatırırken.

Guy gayet güzel geliyordu. Gayet iyi gidiyordu.

Kendini yeni coşkulu melankolisine kaptırmış olan Guy, Nicola Six’in kapısına götüren merdivenleri çıktı – çocuk arabalarıyla bisikletlerin, kahverengi zarfların, ebeveynlerin ve vatandaşların ve halkın yapmaları ve yapmamaları gereken şeylerin yazılı olduğu ilanların yanından geçti. Yolun yarısında mola verdi, dinlenmek değil düşünmek için. Birleşik Devletlerdeki Asya altkültürünün engellenemez zenginliğinin bir mit olduğunu, en azından tamamen doğru olmadığını bilirsiniz tabii. Evet, çoğunluğu orta sınıf olan ilk Vietnamlılar dalgasının hali vakti yerinde sayılırdı. Ama daha sonra gelenler, Kamboçyalılar: Bir düşünün. Evinizi son gördüğünüzde yerden otuz metre yüksektesiniz ve eviniz yanıyor, içinde anneniz ve babanız ve altı çocuğunuzla. Böyle bir şeyi kolay kolay atlatamazsınız. Sonrasında Amerika’yla kapışmadan önce dinlenmek istersiniz. Bir sonraki dalgaysa, bir sonraki dalgaysa herhalde daha da... Guy yukarı çıkarken birinin indiğini işitti: Burnunu çeken, ayaklarını sürüyen, ağır çizmeli birinin. Guy sondan bir önceki olduğunu tahmin ettiği sahanlıkta yana çekilip çenesini dalgınca kaldırdı. Üstelik bütün bunlar krizin en tepesiydi, daha doğrusu krizin *aşasıydı*, krizin kanadının altındakilerdi. Bu zalimlik yetkisi fikri...

“Selam dostum.”

“– Keith... Pardon, hâlâ uyku sersemiyim.”

“O hissi bilirim.”

Ama Keith farklı görünüyordu. Hem de sadece aslan terbiyecisi kıyafeti ve yeni fön çekilmiş saçları yüzünden değil. Aslında bu ekstralar yeni edasıyla, kaçamaklığıyla veya alçakgönüllülüğüyle tezat oluşturmuyorlardı sanki. Keith başını eğmiş, bir çeşit banyo aparatını ve karton kapaklı bir kitabı göğsüne bastırarak ayaklarını kımıldatıp duruyordu. Guy’ın da eli boş değildi.

Yanında iki minnettar mülteci değilse bile bir armağan getirmişti, Nicola Six'e bir armağan. Bu armağan hakkında uzun uzadıya kafa patlatmıştı. Ona ne alabilirdi? Bir Titian tablosu, bir yat, Ritz büyüklüğünde bir elmas. Guy ona dünyayı almak istemişti, ama bir yerküre modeli almıştı. Eski tarz değil: Yenilerden. Tam bir yerküreydi, gezegenin uzaydan görülen, ağır, gizemli, şallarla sarılı, bebek mavisi haliydi. Onu elinde tutuyordu, Hamlet gibi.

Keith birden omuz silkip çenesini yana sallayarak "Ben – yardım ediyordum," dedi.

"Evet, tabii. Ben de o yüzden geldim."

"Aynı şey."

"Birilerini bulmasına yardım ediyorum. Şimdiye kadar talihim pek yaver gitmedi."

"Olsun. Elinden geleni yapıyorsundur."

"Kesinlikle." Guy şimdi Keith'e merhametli bir sevecenlikle bakıyordu. Zavallı Keith...

"Hı hı. Bu gece geliyor musun?"

"Pardon?" dedi Guy.

Keith ona tamamen düşmanca baktı. "Dart maçına."

"Dart maçına, tabii ya. Elbette. Mutlaka."

"BMW. Mercedes 190E. 2.5-16. Şey, orada görürsün dostum."

Sonra Keith ayaklarını sürüyerek ve burnunu çekerek ve telaşla merdivenden indi – koltuk altında o *kitapla*...

Guy koridorda Nicola'ya seslendi ve saygılı bir şekilde, düzenli adımlarla yürüdü. Oturma odası boştu. Aynı zamanda hayal ettiği gibiydi epey: Alçak denebilecek bir tavanın (uzun boy-lu Guy başının tepesinde bir baskı hissetti bezgince) altındaki ilginç bir karmaşa, burada bir çay fincanı, orada bir yabancı dergi, en iyi zamanlarını geride bırakmış ve bir cam kâsenin kenarına (deniz tutmuşçasına) yığılmış laleler, mobilyalarda küstahlık, sıradan kumandalar ve bir sürü eskimiş video cihazı kablolu (Keith'in evi de bu ucuz oyuncaklarla doluydu ve Pinewood stüdyosuna benziyordu), düşünceli bohemliğin keskin tütün kokusu. Pencerenin dibindeki masada, hasır koltuğun yanında tamamlanmamış bir mektup... "Nicola?" dedi tekrar, hafifçe kafa sallayarak. Nicola'nın biraz boğuk sesi yan odadan kendine özgü bir samimiyetsizlikle karşılık verdi: Hemen geleceğini söy-

ledi. Guy istifini bozmadan saatine göz attı ve ellerini arkasında kavuşturup dimdik durdu. Bir süre sonra pencereye gidip başını geriye çevirerek ve sonra yan dönerek bloknota baktı. "Sevgili Profesör Barnes," diye okudu. "Bana Profesör Noble'ın makalesini gönderdiğiniz için teşekkürler, ki yanıltıcı ve argümanlarını ucuz bulduğumu söylemeliyim. Sanatçıların genellikle modelleriyle cinsel ilişki kurdukları iddiasına itirazım yok. İnsan böyle şeylerin yaşandığına kolayca ikna olabiliyor. Ama anekdotlarının anlatımsal savına bir faydası dokunamaz. Rembrandt'ın Saskia portrelerinin –veya belki de Bonnard'ın Marte portrelerinin– cinsel yakınlıkla "dolu" olduğunu veya ressamın oturan ya da uzanmış modelinin 'içine girme' arzusunu yansıttıklarını ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Onunki gibi sözler eninde sonunda mutlaka böyle kaba spekülasyonlara götürür çünkü. Şahsen," diye okuyan Guy sayfayı bitirdi. Çevirmek için elini uzattı. Ama usulca ürpererek vazgeçti. Sanattan anlıyor, diye düşündü keyifle. El yazısı da güzel: Hope'un ki kadar sert ve zarif değil, daha yuvarlak, daha duygusal, Lizzyboo'nun kadınsı dolgunluğuna sahip biraz. Guy birden ilk kez böyle bir şey yaptığını fark etti. Yaşıtı bir kadınla onun evinde gizlice, Hope'dan habersiz baş başa kalmamıştı hiç daha önce. Nicola'nın oturma odası "tahmin ettiği gibiydi oldukça". Tam olarak *ne* tahmin etmişti? Kurduğu hayallerin iffetli olduğunu öne sürebilirdi belki. Ama rüyaları başlarına buyruktular. Eh, diye düşündü, rüyalarımızı kontrol edemeyiz ki. Guy gözlerini kitaplığa çevirdi ve oraya anlık bir ferahlamayla yaklaştı. *Gökkuşağı*'nı çıkarıp ilk sayfasına baktı. Keith'in taşıdığı kitap neydi? Ne komik. Unutmuşum. *Vilette*? *Profesör*? *Shirley*? Hayır, çok daha bilindik bir şeydi, ama *Jane Eyre* değildi...

Anlıyorum. Ağlamış belli ki, diye düşündü Guy, Nicola yatak odasından çıkarken. Nicola'nın rengârenk yüzü onaylarcasına ona bakmaktaydı – bu yüzün ne söylediğini Guy bilmiyordu. Nicola'nın böyle bir anda dimdik durmasının olağandışı olduğu Guy'ın aklına gelmedi, çünkü Hope da öyleydi: Ağlarken veya sonrasında bunu hiç gizlemezdi; asla sinmez ya da saklamazdı. Guy bir anlığına Nicola'nın arkasına bakınca aynada, ihmal edilmiş çarşafın perişan kargaşasını gördü. Evet: Derin, depderin bir

depresyonun habitatı. Tanrım, şuna bak! – zavalıcılık yürümekte zorlanıyor. O kadar şaşkın halde ki. Hele o ıstıraplı yüzü, içsel bir acıyla kasılıyor sanki. Hmm. Yanağındaki şu çirkin yara izi veya nokta. Tabii bugünlerde en güzel ciltler bile... Dikkatli olmazsa şu masaya çarpacak. Tüh! Yanındayken hep aynı hisse kapılıyorum, tutup düşmesini engelleme dürtüsüne, ihtiyacına, cesaretim olsa.

“Çok sıcak,” dedi Nicola suçlarcasına.

“Evet, biliyorum,” dedi Guy özür dilercesine.

Guy bir ara Nicola’nın kütüphanesini övmeye çalıştı ve başka havadan sudan konular açtı (satranç, Keith, yine hava sıcaklığı); ama böyle lafı dolandırmak kalpsizlik gibi geldi. Elinden geldiğince kibarca söze başladı. Ve Nicola’ya gelmesine yol açan hayal kırıklıklarının ilk salvosu karşısında Nicola’nın varlığı, güç alanı tamamen cansızlaştı. Nicola kanepeye oturup ellerini kucığında kenetleyerek öne eğildi, çıplak dizleri birbirine değiyordu, ayak bilekleri ayırdı ama ayak baş parmakları birbirine çok yakındı, okul müdürünün çalışma odasındaki bir çocuk gibiydi. Nicola’nın dolgun yüzü hiç kıımıldamadı – belki bir kez hariç, Guy’ın Greenpeace’deki adamdan bahsettiği zaman hariç, bu adam bir ara Enola Gay ismini hatırlar gibi olmuştu, yine boşa çıkan bir izdi. Nicola’nın kederlenmesi ve yanaklarından şaşılacak kadar parlak gözyaşlarının süzölmeye başlaması neredeyse rahatlatıcıydı.

“Üzgünüm,” dedi Guy. “Üzgünüm.”

Bir dakika geçtikten sonra Nicola “Bir itirafta bulunacağım,” dedi.

Nicola’nın itirafını dinlerken Guy kafatasının arka tarafında bir dizi hafif patlama, mahrem değişiklikler hissetti sanki. Üstüne hoş ve çeşitli şekillerde, muazzam bir ağırlık çöktü – sırf kan dolaşımınız için bile ne kadar çok güce ihtiyacınız olduğunu anımsatan yerçekimi kuvveti.

“Bir şey daha var. Seni gülünç bir insan olduğum konusunda uyarmıştım...”

Şaşkın bir sabırsızlıkla söylenmişti bu. Guy kendi kendine gülümsedi. Beti benzi atmış bir halde, içten içe gülümseyen Guy “Tahmin etmiştim,” dedi.

“Ne? Pardon ben... ben insanların fark edebileceklerini düşünmemiştim.”

“Ha, tabii ki,” dedi Guy istifini bozmadan. “Aslında gayet bariz.”

“Bariz mi?”

Guy, Nicola Six’in bakireliğini ve saflığını epeydir tahmin ettiğini düşünüyordu şimdi. Sonuçta ender rastlanan bir strateji değildi, bu ihtiyatlılık döneminde, bu içe kapanıklık döneminde. Gayet mantıklı, diye düşündü Guy – normal geliyor. Çünkü Hope’u saymazsak Nicola’yla ben aynıyız. Bakirlik. Guy artık cinsel deneyimin benzersiz lüksünü hissediyordu. Kendisinden daha az tecrübeli biriyle bilerek tanışmamıştı hiç; dört beş mutsuz ilişki yaşamış olan Lizzyboo bile ona Anais Nin gibi amatör bir şekilde egzotik (aşk havasına sahip) geliyordu. Hem bu güven içinde sevebileceğim anlamına bile gelebilir... Peki ama bu zıt güdünün kaynağı neydi? Hangi değişik dünyadan gelen hangi değişik mesaj ona şu beyaz bakire giysisini yırtarak açıp o kahverengi bedene sahip olmasını ve içini dışına çıkarmasını söylüyordu?

“Karanlık bir ışığın var. Hapsedilmiş bir şey. Dokunulmaz.”

Nicola kenetlenmiş ellerini ayırmadan zavalıca bir şaşkınlıkla kalkıp pencereye gitti. Guy inleyerek ayağa kalkıp usulca arkasından yaklaştı.

“Bu bana mı?” diye sordu Nicola. Yerküre modeli masasında duruyordu. Guy’a dönüp ellerini kendi yanaklarına kaldırdı. “Hâlâ çok güzel, değil mi?”

“Canım, asıl sen –”

“Hayır, ben değil. Dünya,” dedi Nicola. “Artık git lütfen.”

“... Seni yarın arayabilir miyim?”

“Beni aramak mı?” dedi Nicola ağlayarak. “Bu aşk. Anlamıyorsun. Beni aramak mı? Bana istediğini yapabilirsin. İstersen öldürebilirsin.”

Guy elini onun yüzüne götürdü.

“Yapma. Yoksa ölebilirim. Bana dokunursan ölebilirim.”

Ertesi sabah Hope kahvaltıda Guy’a arabanın yine soyulduğunu ve tamirciye götürmesi gerekeceğini söyledi. Guy başıyla onaylayıp gevreğini yemeye devam etti (araba aşağı yukarı haf-

tada bir kere tamir edilirdi). Karısının üstünde sabahlıkla mut-fakta dolanmasını seyretti. Hope daha önce *her şeyi* bilse bir psi-kiyatrist çağırabilirdi. Ama artık, dünden sonra, bir avukat, bir polis çağırmayı uygun bulabilirdi. Guy gitmek için kalkarken ona bir şeyler söyleme ihtiyacı duydu.

"Şu aldığın haplar nedir? Ha. Maya hapıymış."

"Ne?"

"Mayaymış."

"Mayaya ne olmuş?"

"Hiç."

"Ne diyorsun sen?"

"Pardon."

"Tanrım."

Araba aşağı yukarı haftada bir kere tamir edilirdi. Guy so-kakta VW'nin kapısını açıp (asla kilitli olmazdı) şoför koltuğun-daki cam kırıklarının üstünü TEYP ÇOKTAN ÇALINDI ilanıyla örttü. St John's Wood'daki garaja gitti. Arabadan inmeden önce gösterge panelindeki, eskiden (yıllar önce) teybin bulunduğu yıpranmış delikte duran kullanım kılavuzunu aldı. Her zaman-ki omuz silkmeler ve kafa sallamalar. Guy her zamanki güvenil-mez vaadi beklerken, Diğer Kadın'la hayatın ne kadar kolay ol-duğunu düşünmüş olabilir: O kadın, insanı arabayı almaya gön-dermezdi hiç ve maya hapını tek başınayken yutardı.

Guy, Maida Vale'de yürüdü. Yapraklarını erken dökmüş olan ağaçlar, buruşuk ve üstsüz halde ve utanarak güneşleniyor-lardı. Londra kuşları acıyarak veya başkaldırarak gaklıyorlar-dı. Güneş on beş milyar yıldır sürekli yaptığı şeyi yapıyor, yani yanıyordu. Neden daha çok insan güneşe tapmıyordu? Güneşin olumlu yönleri o kadar fazlaydı ki. Hayatı yaratmıştı; son dere-ce gizemliydi; o kadar güçlüydü ki dünyadaki hiç kimse ona bak-maya cesaret edemiyordu. Oysa insanlar insanlara, antropomor-fik olana tapıyorlardı. Düşüncesizce tapıyorlardı: Önlerine gelene. Hintli bir sağlıklı yaşam fanatığıne, Etiyopyalı bir seri katile, *Mo-roni* adında bir on dokuzuncu yüzyıl Amerikan meleğine – Guy'ın Katolik Tanrısı'na veya Nobodaddy'ye*. Kızın dudağının üstünde-ki incecik tüylere bazı açılardan komik denebilirdi neredeyse. Gü-

* William Blake'in Hristiyanlığın antropomorfik tanrısına verdiği alaycı isim. (ç. n.)

neş bir birim ötedeydi: Bir astronomik birim ötede. Ama insan bugün güneşin Everest'ten daha yüksekte olmadığı hissine kapılıyordu. Dışarıda, güneşin altında olmak iyi değildi, gerçekten. Bütün yaşamın kaynağı olan güneş artık yaşamları bitiriyordu, sona erdiriyordu, kanserojen güneş. Bir algı yanılsaması mıydı yoksa şu kızın kalçalarının bacaklarıyla birleştiği kısım biraz ayırık mıydı, en yukarıda, butlarının arasında havanın serbestçe geçtiği kıvrımlı bir üçgen mi vardı? Guy, Elgin Caddesi'nde yürüdü. Kendini mutlu hissediyordu – belki de hava yüzünden (eğer bu güneş bir çocuk kitabında resmedilse kesinlikle gülümsüyor olurdu); mutlu beklentiler, mutlu anılar, utandıracak kadar mutluluk. Bir yıldan fazla bir zaman önceki bir sabahı anımsadı. Evet, Marmaduke'u yeni geğirtmişti; hatta çocuk omzuna kusmuştu (kurutemizleyici adam gelip fitilli kadifeyi tırnağıyla şüpheyle kazıdığında "Bebek kustu," dersiniz herkes bağışlayıcı bir şekilde gülümser, herkes anlayışla karşılar). Yatakta bebekle oturuyordum, Hope ise yan odada üstünü değiştiriyor veya yıkaniyordu. Birden üşüdüm –omzumdaki kusmuk soğuyordu– ve bebeğin kafası dünyaya benziyordu, saçları rahim sıvısıyla yatırılmış parlıyordu, biyosferikti. Veya bir gök cismi gibiydi. Sıcaklığını, bebek kafasının ılıkliğini hissedince şöyle düşündüm (ah şu kelime oyunları ve rezil banalilikleri – ama ciddiydim, gerçekten ciddiydim): Artık benim, sahip olduğum... Artık küçük bir güneşim var.

Tanrım –dikkat et!–, işte Portobello Yolu, kaldırım tamamen aşınmış ve yıpranmış, dağılıyor ve fare kaynıyor. Guy sokak tarafından üstünün aradığını – sokağın neye sahip olduğunu ve nelerden vazgeçebileceğini anlamaya çalıştığını hissedebiliyordu. Bir Kurtuluş Ordusu Yurdu'nun kapısında kuyruk olmuş berduşlar çorba veya sunulan her neyse onu bekliyorlardı, fakirlerin askerleri, askere alınmışlar, zor durumdaki adamlar, epey zor durumdaki. Uzun boylu ve temiz saçlı, beyaz dişli Guy, berduşların yanından bakışlarını hissederek ıstırapla geçti. Tek gördüğü montajlanmış tuhaf ayakkabılardı, burunları at ağzı gibi açık, at dişlerini sergileyen... Bir zamanlar Black Cross'un girişi bir korku dünyasının girişiydi. Bugünlerdeyse işler değişmişti ve korkuyu geride, arkasında bırakmıştı, o siyah kapı daha çok bir çıkış gibiydi.

Saat on bir buçuktu, hepsinin beklediği vakit: Gelişi köpeği, sorguca benzer bir sigara dumanı ve peş peşe öksürükler tarafından bildirilen Keith Talent, Black Cross'a girme lütfunda bulundu. Keith'in bardaki statüsü, saygınlığı artık iyice artmıştı elbette, dün geceki olaylardan sonra. İlgili genel mırıltılar yerini yavaşça hafif alkışlara ve ardından yavaşça vahşi, destekleyici zafer çığlıklarına bıraktı. En zarif davranan yedek barmen Pongo'ydu belki de: Keith'in birasını hazırladıktan sonra tombul beyaz elini uzatıp "Dart," demekle yetindi.

"Hı hı, şey, şerefe çocuklar," dedi akşamdan kalma, gözleri yumuk yumuk olmuş Keith.

"Başardın dostum," dedi Thelonius. "Başardın."

Keith ağzını birayla çalkalayıp boğuk bir sesle "Hı hı, şey, rakibim sıçtı batırdı, değil mi?" dedi. "Saygısızlık etmek istemem dostum, ama zenci atıcının davranışları hep bir soru işareti uyandıracak. İkinci setin ilk ayağında ben epey gerideyken yüz kırk sayı aldı ve çiftli 16'ya üç dart attı ya? Orada çuvalla-yınca kazanabileceğimi anladım. Kritik ikinci setin üçüncü ayağında 60'larının cezasını verdim ve sonra – 153'le ezdim. Üçlü 20, üçlü 19, ikili 18. Şampanya rengi dartlar. Tam sergilik. Gece-nin en muhteşem anıydı herhalde. Öyle dartların kalitesi tartışılmaz. Kesinlikle."

"Dartçı kimliğin için," dedi Thelonius üstüne basa basa, "çetin bir sınavdı."

Bogdan konuştu: "Maçın ağırlığının – altında ezilmedin."

"Maçın yapıldığı yer daha kötü bir oyuncuyu olumsuz etkileyebilirdi," dedi Dean. "Oysa sen..."

"Başarıyla hakkından geldin..."

"Sana meydan okuyan..."

"Solak Brixtonlunun," dedi Thelonius iç geçirerek.

Keith tilt masasına yaslanmış, onları çekingen bir gülümseyişle seyreden Guy Clinch'e döndü. "Ve sen," dedi Keith, ona yaklaşıp. "Ve sen," dedi parmağını uzatarak. "Süperdin. Dünkü davranışları mükemmeldi. Mükemmeldi."

Guy, Keith'in gözlerine minnetle baktı – o gözler bu sabah çok tuhaf görünüyorlardı (öyle düşündü). Keith'in gözlerinde parlak lekeler ve göçükler, dökülmemiş gözyaşlarından oluşma

dikey bir hilalle birlikte sıraya dizilmişlerdi; ama en tuhaf yönleri konumlarıydı. Kırmızı göz bebekleri göz çukurlarından kaçmaya çalışıyorlardı sanki – resmen şakaklarındaydılar. Tanrım, diye düşündü Guy: Balinaya benziyor. Katil balinaya mı? Hayır. Müşfikçe hırıldayarak soluyan yaşlı, aylak bir balinaya. Bir mavi balinaya. Bir kaşalota. Evet ve inanılmayacak kadar solgundu... Guy içkisini yudumlayıp Keith'in, Bogdan'ın, Norvis'in, Dean'in, Pat'ın ve Lance'in övgülerini dinledi. Yüzlerinde alaycılık belirtisi aradı. Ama tek bulduğu onay ve samimiyetti.

"Hiç bilmezdim," dedi Keith, "bu kadar keyifli biri olduğunu hiç bilmezdim."

Gerçekten bu kadar abartılacak bir şey miydi? Nicola'yla görüştüktan sonra Guy eve dönüp çay saatini Marmaduke'la birlikte geçirmişti. Hope, Dink Heckler'la tenis oynuyordu. Guy daha sonra uzun bir duş almış (insanın onca hardalla şeker pekmezini saçından çıkarması zor olabiliyordu), üstünü değiştirmiş ve yedi civarı Black Cross'a girmişti. Bir dart deliryumuna. Bayraklarla şapkalarla efsanevi KEITH ismi yazılıydı "Dart, Keith!" ve "Keith!" haykırıışları yükseliyor, gayet enerjik olan Keith de boğuk bir sesle "Dart!" diye haykırıyordu. Dışarıda iki karavan acı çekercesine hırıldamaktaydı. Karavanlara doluşmuşlardı, Keith hariç elbette, o başka bir araca binmişti. "Onu ben götüreceğim," demişti Piç, kapıların ardındaki çelik rengi Jaguar'ı göstererek, "şu piç kurusuyla." Sonra Guy karavanın arka tarafında kırk dakika geçirmiş, beyazlarla Asyalılar yol boyunca sigara içip gülmüş ve öksürmüş, zencilerse muğlak açlıklar çekerek susmuş ve yarısı dolu Skoç şişeleri asık suratla, sorgusuz sualsiz elden ele geçirilmişti.

"Olay çıkaracakları giderken belliydi," dedi Dean.

"Sahi mi?" dedi Guy. Bir terslik fark etmemişti, itişip kakışmalarla şaka yollu alaylar, sıkış tıkışlık ve epey ısı yayan çıplak zenci kasları hariç. "Nereden anladın ki?"

"Zbig Bir'i bıçakladılar," dedi Zbig İki.

"Ciddi bir şey değil," dedi Keith. "Zbig Bir mi? Durumu iyi. Gelecek hafta filan hastaneden çıkar."

Dart yarışması Foaming Quart'da değil (kirli camlı, kalın perdeli ve ürkütücü ölçüde loş bir yerdi) yandaki bir salonda yapılmıştı, çünkü bölge sakinlerinin ilgisi çok fazlaydı. Keith'in de-

diği gibi fikstür bütün Brixton'ı heyecanlandırmıştı. Ayak bileklerine kadar bıçkı tozu içinde duran Guy, salonun son zamanlarda ve şüphesiz düzenli bir şekilde diskotek ve aynı zamanda kilise olarak kullanıldığını tahmin etmişti; daha önceden de okul olarak kullanılmıştı. Bunu sezmişti. Daha önce gittiği böyle yerlere dair izler yoktu (bin dönümlük parklar, olimpik yüzme havuzları, bilgisayarlı stüdyolar filan) ama alçak sahne, kırık çatı pencereleri, saatteki Roma rakamları, iç karartıcı tahtalar Guy'a *okulu* çağrıştırmıştı. Hem de bir erkek okulunu. Etrafa bakınınca hiç kadın görememişti (işte *buna* kaygılanmıştı)... Toplantı salonlarındakiler gibi dizilmiş sıralardan çoğu eşek şakaları sırasında devrilmişti ve sonunda herkes oturmuştu. Ama maç birden başlayınca herkes ayaklanmıştı. Herkes otursa, oturduğunuz yerden seyredebilirdiniz. Ama herkes ayaklanmıştı. Bu yüzden herkes ayaklanmıştı.

Gerçi dartta görülecek pek bir şey yoktu. Keith'in hasmı çok genç ve çok zenciydi, şiddet ve ağırbaşlılık niteliklerinin çarpıcı karışımına sahipti, yüzü kusursuz ve ıslık ıslık, traşlı kafasında hafif bir mor ton vardı, mükemmel bir şekilde dimdik mükemmel bir penis gibi. İki yaşlı zenci hakem epey tereddüt ederek ve müdahalelerde bulunarak hakemlik ve sunuculuk yapıp tebeşirle skor tutuyorlardı. Elektromanyetik gömleğiyle matador pantolonunun içinde çevikçe, yan yan hareket eden Keith sahnedeki en kaba ve hırpani adamdı kesinlikle; ama en rahat görünen de oydu.

"Onları güzel sindirdin," dedi Dean.

"Kalabalığın düşmanlığı," diye katıldı Keith, "beni baskı altına soktu. Oysa bilmiyorlardı ki – Keith Talent baskı gördükçe *şevklenir*."

"Onları güzel sindirdin," dedi Dean.

"Şovmenlik dediğin öyle olur filan yani," dedi Keith. "Şovmenlik dediğin öyle olur."

Guy kalabalığın düşmanlığının kesinlikle dikkat çekici olduğunu fark etmişti. Başlangıçta çığlıklar, bozuk para atmalar ve tepinmeler şeklindeydi, Keith'i öldürmeye yönelik üç tane son derece ciddi girişimle birlikte. Ama daha sonra Keith dartlarını kullandıkça kalabalığın rüyası kâbusa dönüşmüştü... Bir sürü kişi ağ-

lamış, sızlanmış ve yalvarmıştı (sonunda kadınlar gelmiş miydi?) ve Guy, adamın tekinin bir bira şişesi parçasını kendi boğazına dayayarak yarı inik gözkapaklarını titreştirip hızlı hızlı bir şeyler mırıldandığına şahit olmuştu. Sahnede Keith – şovmenlikle karşılık vermişti. Bu şovmenlik çeşitli müstehcen el kol hareketlerinden, ayakta duran seyircilerin kafalarına tekme atar gibi yapmaktan ve tam dönüp atış yapmaya hazırlanırken donunu çekiştirerek kalçalarının arasından kurtarır gibi yapmaktan veya gerçekten kurtarmaktan (ki en sinirlendiricisi buydu) ibaretti.

Her neyse, ulumalarla inleyen o sıcak mekânda, ki Guy hem sıcaklığa hem de ulumalara katkıda bulunmuş, giderek artan bir şevkle “Dart!” ve “Keith” ve “Dart, Keith!” diye bağırıyordu, maçın bittiği ve Keith’in kazandığı yönünde genel bir kanı oluşmuştu. Keith yüce gönüllülükle hasmına dönünce, adam birden bir dartı bıçak gibi kaldırarak üstüne yürümüştü.

“Kendine sapladı. Eline. Kendi dartını.”

“Ortam gerilmişti,” dedi Norvis.

“Hı hı,” dedi Keith. “İkinci setteki ıskalaması pahalıya patlamıştı, ona yanıyordu şüphesiz.”

“Muhakkak,” dedi Dean. “Muhakkak.”

Guy’ın saygınlık kazanmasının otoparkta gerçekleştiği konusunda herkes hemfikir. Guy anımsadı: Bir Londra gecesinin tanıdık karanlığında bir dizi far tarafından aydınlatılan arazinin delik deşik yüzeyini ve iki karavanla Piç’in Jaguar’ının önüne dizilmiş insan silüetlerini, fenerleri, gözleri ve dişleri, sallanan zincirleri, petrol veya gaz kokusunu. Bu noktada Keith susup geri çekilmişti ve arkadaşlarından bazıları şampiyonlarını, safkan atlarını çevrelemişlerdi.

“Aslında oraya ben gidecektim,” dedi Keith.

“Gerek yoktu.”

“Onlara bu hazzı tattırmak istemedin.”

“Doğru söylüyorsun Dean, doğru söylüyorsun,” dedi Keith. “Enerjimi saklıyordum. Daha şimdiden çeyrek finali filan düşünüyordum.”

Ama Guy oraya gitmişti. Bir zürafa gibi dimdik durarak dosdoğru ilerlemişti; tereddütsüzlüğü, “Pardon,” derken sesindeki karşılık verilemez netlik ve zenci çocuk üstüne koşunca

“Saçmalama,” diyerek geçip gidişi; hattı yarınca kalabalığın dağılması... Guy içkisini yudumlayıp övgüleri dinlerken meraka kapıldı. Babası cesur adamdı. Savaşta tugay komutanlığına yükselmişti, ama asıl Girit'teki gerilla savaşında genç bir teğmenken ünlenmişti. Dün gece Keith tehlike hissine kapılmamıştı. O zenci çetenin aklında başka bir şey, anlaşılmaz bir şey olduğu hissine kapılmıştı. Hem zaten otoparkla içindekiler, gerçekliğinin yüzde onundan fazlasını işgal etmiyor gibiydiler. Her an koşarak kaçabilirdi. Güçlü bağlardan aşkın kuantum sıçrayışlarıyla kurtulabilirdi.

“Hayır,” dedi Keith sulu gözlerinde samimiyetle ona bakarak. “Hayır. Cidden çok iyiydin.”

Cesursam, diye düşündü Guy, veya şimdilik cesursam, sokakta (ortam sakatken, serserilerin ayak parmaklarını gördüğüm o *Guernica*'da) hissettiğim, hâlâ hissettiğim nedir peki? Korku değil öyleyse. Utanç ve merhamet. Ama korku değil.

Kısa süre sonra Keith'in önerisiyle, abartmadan birer kadeh *porno* içmek için Golgotha'ya gittiler. Bardaki üç sarhoşun arkasında sıraya girdiler ve beklerlerken Keith on pound çıkarıp yan dönerek Guy'a “Eee, şu Nicky'yi görüyor musun?” diye sordu.

Guy düşündü. Keith'in zaman kiplerini anlamakta sık sık zorlanıyordu. “Evet, onunla görüştüm – şu karşılaştığımız zaman...”

“Ona yardım ediyordun.”

“Evet.”

“Evet.”

Aralarına *sessizlik* çöktüğü söylenemez, çünkü Golgotha'da sessizlik olmazdı. Ama bara ulaştıklarında (orada mümkün olduğunca çok kalacaklardı, diğer herkes gibi sırf kabaca bölgeyi sahiplenme hissinden dolayı) aralarına bir durgunluk girmişti ve şimdi oraya iyice yerleşiyor, dirseklerini açarak yayılıyordu.

Guy dedi ki: “Ben... Pardon?”

“Hayır. Bir şey diyordun?”

“Hayır. Devam et. Lütfen.”

“Hayır, sadece diyordum ki – bu kadar piliçle olmaz. Adamın iliğini kurutur, dart hayatını bitirirler.” Keith bir süre öksürdükten sonra yaşlı gözlerle konuştu: “Vücuduma saygım var.

Kendime iyi bakmalıyım. Sonuçta dart oynuyorum. Ortalık cıvır kaynarken zor, ama insanın bir yerde dur demesi gerek. Mecbursun.”

Bardan yan yan uzaklaşıp içkileriyle bir sütunun dibinde, bangır bangır çalan metal grubunun hemen yanında durdular.

“İnanamazsın,” diye bağırdı Keith, “kimleri reddettiğime inanamazsın. Mesela dün.”

Keith son zamanlarda koca kalçalı kaltaklarla yaşadığı dizginsiz cinsel ilişkileri, tek gecelik sevişmeleri, kocalarını aldatan cesur kadınları, hevesle karşılık verilen pandikleri ve avuçlamaları, şipşakları, terletenleri, bel sızlatanları ve diz titretenleri açık saçık ayrıntılarıyla, Decameronvari bir üslupla anlatmaya girişirken Guy standart erkek stratejilerinin su katılmamış bayağılığını –keyifsizce– düşündü. Klas stratejiler bile öyleydi. Keith’in kendisiyle Nicola Six gibi bir kadının arasında kozmik bir mesafenin uzandığını kabullenmesi için kozmik bir zamanın geçmesi gerekirdi. Bunu görüp hissetmek için çok yakında olmalıydınız. Sonuçta virüssüz bir morg olan Pluto’dan bakarsanız (Guy’ın aklına *Journeyer* dergisinin son sayısındaki fotoğraflar gelmişti) güneş epey parlak bir yıldızdı o kadar, tehditkâr ve haç biçiminde, parlak bir yıldızdı –soğuk, parlak bir yıldızdı, Tanrı’nın salladığı kılıcı gibiydi, sıcaklığını hissetmenizden çok önce.

O gün ikindi başında Nicola’ya telefon ettiğinde (Westbourne Park Yolu’ndaki bir Meksika büfesinden), Nicola’nın sesi tam umduğu gibiydi: Net, sade bir şekilde sevecen, sıcak, kısık –ve sağduyulu. Evet, Guy onun sağduyusuna sıkı sıkıya tutunacağını ummuştı, çünkü o hassas dengeyi yitirmekten sık sık korkardı. Nicola bu dünya için değilse bile bu çağ için fazla iyiydi Guy’ın fikrinde; Nicola’da bir anakronizm olarak gördüğü buydu: Zamanın yetim bıraktığı bir müzelik parçaydı o... Nicola bir konferansa yetişmek için çıkmak üzereydi (Guy onun adanmışlığın telaşıyla kitaplarını göğsüne sımsıkı bastırdığını ve uzun eşarbının rüzgârda dalgalandığını hayal etmişti) ama Guy’la konuşmayı çok istiyordu. Guy bir güzellik yapıp bu akşam altıda, tam altıda onu arar mıydı?

“Elbette. Konferansın konusu nedir?”

“Mm? Şey – ‘Milton ve Seks’.”

"Eh, çok uzun sürmez herhalde," dedi Guy; mizah duygusu hep çok mutluyken harekete geçirdi, asla ironinin anaforuyla değil. Her halükârda bu sözüne biraz pişman oldu.

"Aslında kast edilen cinsiyet galiba."

"Ha evet. Erkek figürü Tanrı. İçteki Tanrı figürü kadın. Öyle şeyler."

"Evet. Öyle şeyler. Kaçmalıyım."

Guy, Meksikalı bayana mükellef bir omlet yaptırmıştı (onun telefonunu artık sık sık kullanmak niyetindeydi) ve kadının omleti koyduğu poşedi Ladbroke Grove'daki boş bir çöp kutusuna suçluluk duyarak atmıştı.

"Eee, ne düşündün?" diye sordu Hope.

"Teşekkürler," dedi Guy. Bunu Hope'a değil, görevi Caven-dish Meydanı'nın altındaki yeraltı otoparkının otomatik ödeme yerini gözlemek –veya oranın yanında durmak– olan adama söylemişti. Adam artık Guy'ı defalarca görmüştü ve yüzünü tanıyordu. Gerçi bu tanışlığı da, aşağıda olup biten başka şeyleri de pek umursamıyor gibiydi.

Guy kredi kartını alıp arabasını sürerek onları ışığa çıkardı.

"Trafik," dedi.

"Tanrım, kaç kez söyleyeceğim? Dinle: Trafik Sensin."

"... Bence adam gayet mantıklı konuştu."

"Üç yüz gine aldı, ne mantıklısı?"

"Temiz hava konusunda."

"Öyle diyeceğini biliyordum."

"Bana karşı saldırganlık meselesinde olmasa da."

"Öyle diyeceğini biliyordum."

Az önce danıştıkları, Harley Sokağı'ndaki doktor, çocuk hipermanisi konusunda uzmandı. Marmaduke'u muayenehanesinde ve ayrıca afallamış bir halde geldiği evde incelemişti; Marmaduke vaat edildiği gibi evde gevşeyip normal haline dönebilmişti. Muayenehanede kesinlikle başa çıkılmaz bir çocuk olan Marmaduke evde kesinlikle inanılmaz bir çocuğa dönüşmüştü. Neredeyse üç hafta sonra bugün bile doktorun sağ gözü hâlâ gazlı bezle örtülüydü. Açılan davanın mesleki ilişkilerini etkilememesi gerektiğinde herkes hemfikir olmuştu. Guy yakın bir

zamanda Marmaduke'la ilgili açılan yaralanma davalarına karşı son derece avantajlı görünen bir sigorta yaptırmıştı. Daha yakın bir zamandaysa bu sigortaya sigorta yaptırmıştı.

“Sana karşı saldırganlık meselesini,” dedi Hope, “Freud’la açıklamaması bir değişiklikti ama.”

“Bence de. Ama Freud’u yeğlerim. Marmaduke’un beni Freud’un sebeplerden dolayı sevmemesini tercih ederim. Beni sırf beni *sevmiyor* diye sevmemesinden hoşlanmıyorum. Beni neden sevmesin ki? Ona inanılmaz iyi davranıyorum sürekli.”

Guy başını çevirdi. Hope hareketsiz arabalarla dolmuş so-kağa ifadesizce bakmaktaydı. Guy biraz çekinerek onun dizine iki kere pat pat vurdu. Birbirlerine en son gerçekten sarılmaları, bahsettikleri doktor istediği için olmuştu – paramedik bir sarılmaydı, bir gösterinin parçasıydı. Guy evde, mutfakta karısına sarılırken doktor seyretmişti. Marmaduke tahmin edildiği gibi odanın diğer ucundan koşarak gelip dişlerini Guy’ın baldırına geçirmişti. Buna katlanması istenen Guy katlanmış ve sarılmayı sürdürmüştü, ta ki Marmaduke fırına kafa atmaya başlasaydına dek.

“Temiz hava meselesine geri dönersek,” dedi Guy. “Veya yarım saat meselesine.” Hope’un en tartışmalı kurallarından birini kast ediyordu: Marmaduke’un günde yarım saatten fazla dışarıda kalması yasaktı. “Doktor bir saati güvenli buluyordu sanki.”

“Hayır bulmuyordu. Olabilir dedi.”

“Mesele dört duvar arasında kalmasında. Çocuklar koşmayı severler. Kırk beş dakika nasıl? Biraz temiz havaya ihtiyacı var.”

“Hepimizin var. Ama temiz hava yok.”

Temiz hava yoktu. Bu durumu açıklamak, mazur göstermek gücü – sonraki nesillere (Guy onları düşünüyordu). İnsan söze nasıl başlardı ki? Şey, spreylerimiz ve abur cubur yiyeceklerimiz sayesinde geçirdiğimiz harika zamanların acısının sonradan çıkacağından şüphelenmiştik. Bir bedeli olduğunu biliyorduk. Açıkçası ozon tabakasının delinmesi gerçekten biraz aşırı bir bedel gibi görünüyor. Ama ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi unutmayın: Mis gibi kokan koltuk altlarımız, sıcacık hamburgerlerimiz sayesinde. Gerçi *belki* sırf sigara börekleri ve suni köpüklerle de idare edebilirdik...

“Bak!” diye haykırdılar çocuksu bir şekilde aynı anda. Bayswater Yolu’ndan geçmekteydiler ve park parmaklıklarının yanında hasta bir sincap titremekteydi.

Guy’la Hope güldüler – birbirlerine, kendilerine. “Bak!” diye haykırmışlardı – Marmaduke’u sevindirmek için. Sincap bir ağaç gövdesine yaslanmış, özür dilercesine öğürüyordu. Ama Marmaduke arabada yoktu. Hem Marmaduke sevinmezdi zaten, çünkü hayvanları yaralamak ve yaralanmakta kullanılacak yeni şeyler olarak görüyordu o kadar.

Guy tam yedide Nicola’yı Ilchester Gardens’taki bir evsizler yurdunun lobisindeki ankesörlü telefondan aradı. Meksika büfesi kapalıydı, ama kullanılabilir telefonlar bulmak Guy Clinch için hobi gibi bir şey haline gelmişti. Böylece Nicola sayesinde hayatı daha fazla tanıyordu. Elinde bozukluklarıyla öylece durdu. Arkasında aileler, üzerlerinde az miktarda akşam yemeği bulunan tabaklar tutarak sıraya dizilmişlerdi. Mutfağın bodrumda olduğu ve herkesin odasında yediği belliydi. Guy derin bir merhamet hissiyle iç geçirdi. Bir *buçuk* balık panesi? Gelişme çağında bir çocuk için? Anneleri ileride muhtemelen –

Telaşa kapıldı. “Alo?” dedi. “Alo?... Nicola?”

“Guy? Bekle,” dedi ses. “Bu ben değilim.”

“Alo?”

“Bu bir bant kaydı. Özür dilerim, ama seninle doğrudan konuşmak konusunda kendime güvenemedim. Kararlılığıma güvenemedim. Anlarsın... Sevgili Guy, içimde uyandırdığın bütün hisler için teşekkürler. Böyle hisler *duyabileceğimi* öğrenmek muhteşemdi. Artık kitapları çok daha zevkle okuyacağım. Artık Lawrence’a bambaşka bir gözle bakacağım. Aşkım, eğer sen... Ama sonu pek iyi olmayacak bir yoldan gitmenin son derece saçma olduğundan şüpheleniyorum. İstedığımız bu, değil mi? İyi-yi istiyoruz? Seni asla unutmayacağım. Artık mecburen – ama boşver. Bir daha asla benimle temas kurmaya çalışma. Bana biraz olsun sevgi beslediysen –ki beslediğini düşünüyorum– bunu ne kadar kesin ve kayıtsız şartsız söylediğimi anlarsın. Arkadaşlarımdan haber alırsan, şey, belki bana bir not falan gönderirsin. Seni asla unutmayacağım.

Arada sırada beni düşün.

Elveda.”

“Elveda,” diye fısıldadı Guy bir süre sonra.

Dokuz saat sonra, sabahın dördünde Guy sayfayı çevirip dedi ki:

“Esiyor kuzey rüzgârı, Ve kar yağacak, O zaman zavallı Ar-
dıçkuşu ne yapacak, zavalılık?”

İyi Geceler Aydede’nin modern bir edisyonunu sabırla, nerey-
se titizce parçalamakta olan Marmaduke başını kaldırıp baktı.
Marmaduke’a kitap okuyabilirdiniz – onu sakinleştiriyor veya
mutlu ediyor, en azından oyalıyordu. Ama hemen ardından kita-
bı parçalamasına izin verilmesi şarttı. Birazdan *Kaz Ana’nın Ço-
cuk Şiirleri ve Fablları Hazinesi* kitabını parçalayacaktı. Ama çocuk
bir an duraksadı ve babası okumayı sürdürdü:

“Bir ahırda oturacak, Ve kendini ısıtacak, Ve başını kanadı-
nın altına saklayacak, zavalılık!”

Marmaduke onu ağzı açık seyrediyordu. *İyi Geceler
Aydede*’nin boğazlanmış kopyası ellerinden düştü. İç geçirerek
ayağa kalkıp Guy’ın oturduğu alçak sandalyeye yaklaştı. Birden
sırıtip tombul elini onaylayıcı bir ilgiyle uzatarak babasının ya-
nağındaki gözyaşlarına dokundu.

Marmaduke'u olduğundan *iyi* göstermeye çalışıp duruyorum tabii. Başlangıçta komik gelmişti – ama ciddi o çocuğun eğlenceli tarafı yok. Ebeveyninin canına okuyor, günde yirmi kez. Onu sansürlüyorum. Yaptığı bazı ahlaka aykırı şeylerden bahsetmiyorum. Bazı şeyleri kitaplara yazamazsınız.

On saniye sırtınızı dönseniz ya ateşe dalar, ya pencereden çıkar ya da köşedeki priz yuvasını düzmeye başlar (boyu bu işe uygun, biraz dizlerini kırması yetiyor). Kaosunda cinselliğin payının büyük olduğu kesin. Odasına girince genellikle ya ellerini altındaki bezin ön tarafına daldırmış olduğunu ya da çocuk kafesinin takviyeli parmaklıkları ardında oturmuş, dadının tekinin ona attığı dergilerden birindeki bir mayo reklamına pis pis sırtarak baktığını görürsünüz. Biberonuna sanki en pahalısından bir Vegaslı telekızmış, saati bin dolarlık bir seks divasıymış gibi davranır. Hı hı, aynen öyle. Marmaduke daha şimdiden sanki çocuk pornografisi alanında kariyer yapmak istermiş gibi görünüyor: Böyle bir endüstrinin varlığının farkında ve çabuk para kazandırabileceğini biliyor. Bakıcılara ve menziline giren diğer bütün kadınlara cehennem azabı çektiriyor tabii. Sürekli ya eli dadının eteğinin altında ya da iri dili au pairin kulağının içinde.

Incarnacion'la çok iyi dost olduk. Artık benimle gayet rahat konuşuyor.

"Yalnız yaşamak, bilirsin," dedi bugün, "iyidir, güzeldir." Kraliçe edalı Incarnacion yalnız yaşıyor. Kocasını ölmüş. İki çocuğu büyümüşler. Kanada'da yaşıyorlarmış. O buraya gelmiş. Çocukları oraya gitmişler. "İnsanın avantajları oluyor. Yalnız yaşarsan istediğin şeyleri istediğin zaman yapıyorsun. Onlar istediği zaman değil. İstediyin zaman."

"Haklısın Incarnacion."

“Yıkanmak istiyorsun. Yıkanıyorsun. Yemek istiyorsun. Yiyorsun. İzin vermelerine gerek kalmıyor. Kafana göre. Uykun varsa yatıyorsun. Yatağa gidiyorsun. Sormadan. Televizyon seyretmek istiyorsun. Tamam! Televizyon seyrediyorsun. Sana kalmış. Bir fincan kahve istiyorsun. Kahve. Mutfağı temizlemek istiyorsun. Mutfağı temizliyorsun. Belki radyo dinlemek istiyorsun. Radyo dinliyorsun.”

Evet, ve aynısı tek başına yapılabilecek düşünebileceğiniz bütün eylemler için geçerli. Ama tek başına yaşamamanın yirmi dakika tadını çıkardıktan sonra yirmi dakika kötü yönlerini yaşarız, örneğin etrafta asla başkalarının olmaması gibi.

Mark Asprey'den bir mektup.

Gelecek ay bir ara birkaç günlüğüne Londra'ya geri dönmeyi çok istediğinden bahsediyor. Concorde'un son derece konforlu olduğunu öne sürüyor. Tekrar evinde kalacağı günlerde benim de New York'taki daireme geri dönmemin büyük rahatlık ve hoş bir simetri olacağını söylüyor – bu arada dairemi pek kullanmadığını ekliyor. Plaza'daki süitinde ağırlamasının tedbirsizlik olacağı son derece meşhur bir bayanla ilgili imalarda bulunuyor.

Artık başkalarının işine burnumu sokmayı âdet edindiğimden Mark Asprey'nin bütün masa çekmecelerini karıştırdım. Yine ganimetler, ama bu seferkiler herkese gösterilecek türden değil. Gizlenecek şeyler. Pornografik aşk mektupları, kıl tutamları (saçlar ve kasık tüyleri), sanatsal fotoğraflar. Ortadaki derin çekmece sımsıkı kilitli. Belki içinde bir kız vardır.

Bazı piyeslerine bile göz attım. Berbatlar. Modası geçmiş bayıcı romanslar. *Kadeh*, Arthur döneminde geçiyor. Pek cici, ama güzel değil. Anlamıyorum. Ortaya berbat eserler koyup ödül yağmuruna tutulan heriflerden biri o, Barry Manilow gibi.

İşte katlanılmaz bir düşünce. Nicola'nın günlüklerine tekrar bakıyordum. Erkek arkadaşlarının baş harflerini kullanıyor. Uysal GR, soyup soğana çevrilmiş CH. İntihara düşkün NV. Boşandıktan sonra kafayı yiyen NV. TD ve AP alkolikler. IJ Yeni Zelanda'ya kaçmış. BK gidip Yabancılar Lejyonu'na katılmış anlaşılan. Zavallı PS vefat etmiş.

Sürekli bahsedip durduğu, ona biraz olsun uyan tek kişi, “uğruna *aptallaştığım* tek adam”, en yakışıklıları, en zalimleri, yatakta en iyileri (açık arayla): Adı MA. Batı Londra’da oturuyormuş. Tiyatroda çalışıyormuş.

Nicola Six’ten hoşlanıyor değilim. Öyleyse neden bunu düşünmek beni *öldürüyor*?

Sonunda oldu. Missy Harter, daha doğrusu Janit Slotnick aradı.

“Ben Janit Slotnick? Missy Harter’ın asistanı?” “Evet evet.” “Bakın beyefendi, bugün burası, yani Hornig Ultrason epey karışık.” “Öyle mi?” “Tonla para veriyoruz.” “Sahi mi?” “Hı hı. John Lennon’ın ölümüyle ilgili yeni kitaba!”

John Lennon’ın ölümüyle ilgili anlattığı saçma sapan şeylerden bahsetmeyeceğim. KGB’nin işiymiş falan filan.

“Missy Harter sizi aramamı istedi – tretmanınızla ilgili.” “Şey, aslında tretman denemez Bayan Slotnick. Daha çok taslak. Nasıl bulmuş?” “Hayal kırıklığına uğramış beyefendi.”

Bu noktada ahize ıslak bir sabun gibi elimden fırladı.

“... giriş kısmının etkileyici olduğunda hemfikir. Bitişin de.” “Ne? Bitişin mi?” “Bizi rahatsız eden ortası. Neler oluyor?” “Ne bileyim? Yani yazmadan bilemem ki. Bir roman bir yolculuktur Bayan Slotnick. İlk üç bölüm nasıl bulundu?” “Oldukça başarılı bulduk. Ama rahatsızsınız beyefendi. Biraz edebi.” “Edebi mi? Tanrım, sizler herhalde... Affedersiniz. Özür dilerim.” “Beyefendi.” “Avansa ihtiyacım var Bayan Slotnick.” “Henüz o tarz bir yükümlülüğe hazır mıyız, emin değilim. Bu konuda Missy Harter’la ben tamamen hemfikiriz.”

Kısaltmalar yapma, yeniden yazma, üslubu sadeleştirme ve çeki düzen verme vaatleriyle kendimi küçülttüm, ta ki Janit hiç istifini bozmadan dört ila altıncı bölümlere göz atmaya razı olana dek.

“İsimlerden de hoşnut değiliz beyefendi.”

“Sorun değil,” dedim. “Zaten değiştirecektim.”

Nicola Six artık beni genellikle gecenin geç saatlerinde arıyor. Birde, ikide. Hatta üçte. O zamanlar tartışmamızı sürdür-

mek veya savaş planı yapmak veya senaryo hakkında konuşmak istiyor. Beni çağırıyor. Mutlaka gidiyorum.

Hevesli olduğum bariz. Kısa süre önce yeni doğmuş gibi mışıl mışıl uyurdum: Gözlerimi beş dakikadan fazla açık tutamazdım. Sonra bir ara bebek gibi uyanmaya başladım. Saatte iki defa hüngür hüngür ağlayarak uyanıyordum. Ama artık gerçekten forma giriyorum. Yakında Ladakh mağaralarında yaşayan kırmızımtırak ciltli yaşlı bir çileci veya Marmaduke gibi olacağım: Sadece canım istediğinde uyuyacağım. Bu yüzden pek zorlanmadan, gece korkusunu ve bitkinliğin ağırlığını belirsiz bir süreliğine erteleyerek çıkıp oraya gidiyorum. İşim bu.

Üç gece önce, daha doğrusu üç şafak önce, 9. Bölüm'e hazırlanırken, iki buçukta telefon gelince arabaya atlayıp gittim. Nicola paltomu ve şapkamı gülümseyerek aldı. Şık giyinmişti –siyah kadife– ve şampanya içiyordu. Özel partilerinden birini düzenlemişti. Oturup bir elimi yüzümde gezdirdim. Hatrımı sorunca iyi olduğumu söyledim.

“Seni öldüren nedir?”

“Bir sinerjizm.” Aramızdaki bağı görüyor musunuz? Birbiri-mizle konuşabildiğimiz tarzda başkalarıyla konuşmayız, konuşamayız. Onun gözlerinin içine bakıp söyleyebiliyorum.

“Bulaşıcı mı? Hayır. Direkt mi indirekt mi? İndirekt.”

“Bulaşıcı değil,” dedim. “Ama muhtemelen direkt. Radyojenik tabii. Bilmiyorlar. Oldukça sıra dışı bir vaka. Dinlemek ister misin? On dakika sürer.”

“Ah evet lütfen. İlgimi çekti.”

“Londra Parkı,” diye söze başladım.

Salkımları biliyordu – gerçi ortalarında olduğumu bilmiyordu tabii. Sahiden ilgilendi. Hepsinden *haberdar*. Bir ara dedi ki: “Bir saniye. Yani baban GPA’da çalışıyordu.” “GPA mı? Pardon?” “GPA. Güçlü Patlayıcı Araştırmaları. Öyle derler.” “Doğru.” Veya bazen şöyle sözler söylediği oluyordu: “Ve plutonyum metalürjisi. İngilizlerin geri kaldığı bir başka sahaydı.” Dikkatle sigara içiyor, her nefes verişinde gözlerini kısıyordu. Yüzünün bir özelliği: Her zaman güzel bir şekilde ışık vuruyor.

“Gözümde saygınlığın gerçekten arttı,” dedi sözümü bitirince. “Yani bir bakıma bütün bunların merkezindesin. Bir bakıma Kriz’sin.”

"Yo hayır," dedim alçakgönüllülükle. "Sanmam. Kriz değilim. Daha çok Durum'um."

"Demek Enola Gay'i biliyorsun."

"Ah evet. Küçük Oğlan'ı da."

Daha sonra, Guy okusun diye masaya bıraktığı "mektubu" gösterdi. "Profesör Barnes ve Profesör Noble," dedim. "Bu ucuz bir numara Nicola."

"Daha da ucuzlaşıyor. Okumaya devam et."

"... Rembrandt'ın Saskia portrelerinin –veya belki de Bonnard'ın Marte portrelerinin– cinsel yakınlıkla 'dolu' olduğunu veya ressamın oturan ya da uzanmış modelinin 'içine girme' arzusunu yansıttıklarını ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum. Onunki gibi sözler eninde sonunda mutlaka böyle kaba spekülasyonlara götürür çünkü. Şahsen..."

"Sayfayı çevir."

"... hayatımda bir düzine kadar kez modellik yaptım ve o ressamların çoğuyla yattım, ama bunu yapmam ne beni, ne ressamı, ne de tuvaldeki şeyi değiştirdi."

Başımı kaldırıp baktım. Nicola omuz silkti. Dedim ki:

"Keşke bu gereksiz risklere girmesen. Hiç akıllıca değil, bakire filan olan biri için. Yine de özgüvenine şapka çıkarıyorum. Guy'ın sayfayı çevirmeyeceğini *biliyor* muydun?"

"Yapma. O *pasif* merakta sorun görmez. Zaten meydanda olanları görmekten kaçınmazsın, ama daha fazla yaklaşmak, daha fazla kulak kabartmak rezilliktir. Aslında tek kelimesini okumasına bile şaşırdım."

"Kendine fazla güveniyorsun Nicola. Fazla güveniyorsun. Guy şaşırtıcı davranışlar sergileyebilecek biri, özellikle de söz konusu senken. Dart maçındaki halini görmeliydin. Aslan gibiydi. Ben korkudan ölecektim neredeyse. Gerçi şimdi düşünüyorum da, durumu iyi anlayamamışım. Aslında tehlikede değildik. O adamlar bize zarar vermeyeceklerdi. Kendilerine zarar vereceklerdi. Esniyorsun. Saat geç oldu. Ama dartı horgörme. Bu meselede önemli bir rolü var."

Yine esnedi, daha hırsla, bana iri arka dişlerini sergileyerek. "Guy'ı bu yüzden sepetledim. Keith'e odaklanabilmek için. Tanrı yardımcım olsun."

Mektubu kaldırdım. "Bunu alabilir miyim?" Hayır anlamında kafa salladı. "Nicola, *neyin* peşindeyim sanıyorsun?"

"Bilmem, bir şeyler yazıyorsun galiba."

"Bundan rahatsız olmuyor musun peki?"

"Bu aşamada mı? Hayır. Hatta onaylıyorum. Bak, sana bir şey diyeyim. Sana kadınların ne istediğini söyleyeyim. Hepsi *dahil olmak* isterler. Söz konusu her ne ise. Kendi aralarında tek istedikleri daha iri memeli, daha bronz tenli, yatakta daha iyi olmaktadır – o kadar. Ama her şeyden bir parça isterler. *Dahil olmak* isterler. Hepsi dahil olmak ister. Hepsi kitaptaki kaltak olmak ister."

Ben de amma güvenilir bir anlatıcıyım yahu.

Sonunda bir *Trib* gazetesi almak için topallayarak Queensway'e gittim.

İki tane ana haber. Biri Başkan'ın karısı Faith'le ilgili: Aslında onun son zamanlardaki faaliyetlerine dair takdire şayan ölçüde ayrıntılı bir anlatı. Şaşırdım; ama sonra yazın başında Faith'in sağlığıyla ilgili çıkan söylentileri anımsadım. Bakımevlerinde çalıştığı, Beyaz Saray'ı yeniden dekore ettiği ve pornografiye savaşı açtığı söylentileriyse kibarca çürütülüyor galiba. İç rahatlatıcı. Herkes Başkan'ın karısını ne kadar sevdiğini biliyor. Kampanyasında onu kullandı.

İkinci ana haber de kafa karıştırıcı. Sovyet ekonomisiyle ilgili bir şeyler. İnsanların ilgisini çekecek bir sürü önemsiz bilgi: Kiev'de Yuri'nin hali harapmış; Minsk'te Viktor şöyle düşünüyormuş. Haberi ancak ikinci okuyuşta anlayabildim. Sovyetler Birliği'nde haftada yedi gün çalışılıyormuş.

Güneş sistemindeki kargaşalarla, üniversitede dua okunmasıyla, İsrail'le, Mustique adasıyla ve yazlıkların kışa hazırlanmasıyla ilgili köşe yazıları. Liderlerin tahıl vergisi ve devlet sağlık sigortasıyla ilgili fikirleri.

Queensway'de karşıma on yıl önce de orada gördüğüm evsiz kadın çıktı. Hâlâ ortalıkta! Tanrım, amma *dayanıklıymış*. Hâlâ kendi kendine tartışıyor (konu aynı). Hâlâ kendi memesıyla tartışıyor. Memesini çıkarıp onunla tartışıyor.

O kadının anlatıcısı güvenilirmez. Sokaklardaki insanların çoğunun anlatıcıları güvenilirmez.

Parka Kim'le gidip oradaki çocukları seyrederken, çocukların neşesinin sırrını çözmeye çalışırken, kendi minikliklerini temelde komik bulduklarını fark ediyorum. Kovalanmaya bayılıyorlar ve kendilerinden iri bir şey tarafından zamanında yakalanamayacaklarının eğlenceli bir şekilde farkındalar.

Ne hissettiklerini biliyorum, gerçi benim için eğlenceli bir durum değil tabii, daha iri şeyin peşimden rahatça koşarak gelmesi ve arayı kolayca kapaması.

10. Bölüm: Keith Talent'ın Dairesindeki Kitaplar

Keith duraklatma düğmesine basıp ceket cebinden Nicola'nın verdiği kitabı çıkardı. Kitabı elinde tartıp çeşitli açılardan inceledi. Genizden gelen bir fısıltıyla okudu: "ADAM bir çingene olarak doğdu – bir lord olarak yaşadı ve sevdi. KADIN yüksek tabakadan insanların kızıydı ve adam kadını mezara götürdü." Keith öksürüp devam etti: "Heathcliff'in hiç sahip olmadığı kız kardeşine duyduğu kon... tırol... kontrolsüz tutkunun öyküsü." Bir süre okudu, ağzını ve alnını epey oynatarak. Sonra başını kaldırıp düşündü: Keithcliff!.. Alt tabakadan gelmiş, kısa sürede başarı kazanmıştı. Kathleen'le evliydi, bütün piliçler peşindeydi. Onların tadını çıkarırken aralarından bir tanesi bambaşkaydı. İyi bir ailedendi ve zengindi, Keithcliff'i arzuluyordu. Sonra onu yatağa attı. Kontrolsüz bir tutkuyla... Keith ön kapağa baktı; ayağa kalkıp Nicola'nın armağanını diğer edebi kitaplarının arasına koydu: *Dart*, *Antika Dünyası*, *Dart Yıllığı*, *Köpek Yıllığı*, *Hemen Şimdi*, *Kim Twemlow'un Öyküsü*, yazar Kim Twemlow (Dirk Smoker'la birlikte) ve Keith'in babasının İkinci Dünya Savaşı sırasında aşçılık yaptığı ve sonra firar ettiği alayın kısa bir tarihçesi –polietilen kaplı ve hiç açılmamış–. Kostümlü drama, diye düşündü Keith. Bir sürü moruk. Sınıf sistemi filan yani.

Televizyon, diye düşündü Keith. Video. Dynacord. Memorax. JVC. Keith duraklatma düğmesine basıp televizyon seyretmeye veya televizyon "seyretmeye" devam etti – kendi tarzıyla televizyon seyretti. Bir alışkanlıktı. Her akşam altı saat kaydet-

tikten sonra Black Cross, Golgotha veya Trish Shirt'ün evi gibi bir yerden dönüşte seyrederdi. Gecenin üçünde bile canlı yayınlar, eski bir film filan oluyordu (hatta Keith son derece erotik ve kanlı bir Fransız polisiye filmi kaçırmaktaydı); ama artık televizyonu uzaktan kumandasız ve sigaradan kahverengileşmiş baş parmağını tiranca kullanmadan, normal hızda seyretmeye katlanamıyordu. Duraklat. Ağır Çekim. Resim Arama. Seks, şiddet, bazen de para sahneleri arıyordu. Keith altı saatlik kayıtları yüksek hızda seyrederdi. Genellikle hepsini yirmi dakikada bitirirdi. İnsanın aklına hâkim olması gerekiyordu. Çok yüksek hızda ileri sararak seyrederken bir garaj duvarında bir poster görebilirdi. O zaman geriye sarar, ağır çekimde oynatır, duraklatırdı. Bir aynanın karşısında yavaşça soyunan genç bir dansçı; çifte namlulu bir tüfekte göğsünden vurulan yaşlı bir polis; bir Amerikan evi. En güzelleri üç motifi birden birleştiren sahnelerdi. Örneğin lüks bir otelde bir telekızı döven bir petrol kralı veya güzel bir banka veznedarına sopayla defalarca vurulması. Lawrence, Dreiser, Dostoyevski, Conrad'ın yapıtlarının başlıca uyarlamalarını da seyrederdi – bulvar gazetesinin orta sayfalarındaki televizyon bölümünde tartışmalara yol açan başka her şeyi de. Bacak görmek için *Vegaslı Fahişe* yerine *Sorguçlu Yılan* gibi bir şeyi seyretmek daha iyiydi çoğunlukla. Ama o kombinezonlardan hazetmiyordu. Kesinlikle. Keith'in seyirleri genellikle kısa sürerdi, ama bazen bazı şeyleri günlerce, hatta haftalarca inceleyebiliyordu. Kadın güreşçilerle ilgili her şeyi. Veya kadın hapishaneleriyle. Keith gecede yirmi kez kadın bedenini inceliyordu: O memeler ve karınlar, baldırlar ve kalçalar nasıl bir astronomiydi... Şimdi iri baş parmak hızlı ileri sarmadan geriye sarmaya ve oynat tuşuna geçti ve Keith bir seri katil filminin son sahnesinin tadını çıkarmak için arkasına yaslandı. Geceleyin parkta koşan piliç. Takip eden psikopat.

"Enlah... Enlah... Enlah."

Bebek hayata geri dönerken Keith derin derin iç geçirdi (dudakları birbirine çarptı); yırtılan gömleklerin ve çarpılan kafaların sesleri arasında bebeğin kendini belli edişi ve genizden gelen talepleri seçilebiliyordu. Dairenin ürkütücü küçüklüğü, odalarının irkiltici darlığı genellikle depresyona yol açardı. Ama bir

avantajı vardı. Keith, Kath'e seslenip serbest yumruğuyla duvara vurdu, Kath'in yataktan düştüğünü işitene dek. Bu seslenmeler ve vuruşlar en yakındaki komşuların karşı vuruşlarına ve karşı seslenmelerine yol açtı. Keith biraz daha seslenip vurdu, belki de Iqbala'nın yeni erkek arkadaşı yüzünden iyice sinirli bir şekilde. Kath belirdi. Yorgundu, ama Keith daha da yorgundu, en azından öyle düşünüyordu. Gecenin üçüne kadar dışarıda araba teybi çalmakla uğraşmıştı. Tatsız bir işti: Üzerine kaçınılmaz TEYP ÇOKTAN ÇALINDI çıkartması yapıştırılmış pencereye eğilip – rüzgârlı bir gecede, her taraf cam kırıklarıyla kaplıyken– teybin çoktan çalındığını görmek. İnsan bunu peş peşe on beş kez yaşıdıktan sonra evine girince güzel bir yemek istiyordu: Tatlı ekşi domuz eti ve altı adet Milford Pankek.

"Tanrım," dedi Keith.

Beş dakika sonra Keith'in seyrettiği seri katil filminde yedinci ya da sekizinci cinayet işlenmişti. Güzel bir sahneye geldi: Çok güzel bir sahneye. Geriye sarıp yavaş oynattı. Kızıl saçlı kız banyodan çıkıp elini uzatırken – Vay! Kasık tüyleri biraz görünüyordu. Bugünlerde bile böyle şeylerin gösterilebilmesi şaşırtıcı geliyordu. Biraz sabır yeterli. Biraz sebat. Gerçi sırf çıplak olmaları yetmez. İnsan onu – çevreleyecek bir şeyler istiyor. Çorap lastiği iş görür. Herhangi bir şey. Keith'in aklına Analiese Furnish geldi, ki onun diğer yönde abarttığı kanısındaydı. İki delikli bir sütyen: Salakça bir görüntü. Hele külotları. Hepsi fırfırlı ve saçaklı. Üstünde temizlik bezinden bir tulumla yatağa girmek gibi bir şey. Şimdi kızıl saçlı ince bir gecelik giyerken arkasında bir gölge doğrulmaktaydı. Bu bile hiç yoktan iyidir. Hâlâ ıslak olduğundan vücut hatları seçiliyor. İşte tahta çekiçli manyak geliyor. Koru kendini güzelim! Tak.

"Keith?"

"... Hı hı?"

"Benim yerime bebeğin gazını çıkarabilir misin? Bir saniyelğine?"

"Yapamam. Televizyon izliyorum filan yani."

"Onun hıçkırığı tuttu, benim de başım dönüyor."

Şunu kabul etmek gerekirdi ki Kath bebekle ilgili konularda Keith'in canını ancak gerçekten çok acil bir durum varsa sıkardı.

Keith koltuğunda biraz dönüp salon kapısını açtı. Kath gerçekten yığılıp kalacak gibi görünüyordu: Bir dizinin üstüne çökmüştü ve sırtını duvara yaslarken bebeği eğik tutuyordu.

Keith düşündü. “İyi bari, ver şunu,” dedi. “Tanrım, *neyin* var senin?”

Kucağında Kim’le oturup televizyon seyretti. Hatta bir ara kalkıp biraz dolandı, zonklayan çocuğu daha iyi rahatlatmak için. Böyle en az üç dakika geçirdikten sonra Kath’e avazı çıktığı kadar seslenmeye başladı, ta ki Kath elinde ısıtılmış bir biberonla geri gelene kadar – o zaman Keith nihayet biraz huzura kavuştu. Kızıl saçlının öldürülüşünü yarım düzine kez seyretti, sahneleri dondurarak ona iyice baktı. Cuma geceleri ev işlerine yardımcı olduğundan televizyonu kapatıp kahve fincanını lavaboya bıraktı, köpeği gezdirdi (daha ayrıntılı konuşmak gerekirse, Clive kaldırımın her tarafına sıçarken sabırsızca durup bekledi), çabucak yıkandı, giysilerini çıkardı (salonun döşemesine düzgünce, en azından tek yığın halinde koydu) ve karısını uyandırıp düzdü. Karısını uyandırması epey uzun sürdü, ama düzmesi uzun sürmedi, aklında ıslak gecelikli kızıl, diz çökmüş Trish Shirt, Nicola Six ve temiz beyaz külodunun içindeki para tabancası varken.

Keith sırtını dönüp hizmetleri ve malları delice arzulayarak yattı.

Nicola, Keith’e aşk hayatı konusundaki ketumluğunu, kadınlar ve seks konusunda ağzını kapalı tutup tutamayacağını sorduğunda Keith öksürerek şu cevabı vermişti: “Asla. Hayatta öyle bir şey yapmam.” Doğru söylemiyordu. Kesinlikle gerçeği söylemiyordu. *Sürekli* yaptığı bir şeydi. Keith sevişmelerini anlatmak konusunda başlı başına bir sözel gelenektir.

Bunun bir kusur olduğunu biliyordu. Ah, biliyordu! Kusur olduğunu biliyordu, çünkü başı o yüzden belaya girip duruyordu. Karmaşıktırıcı bir faktör daha vardı: Evlenmeden önce bile bir piliçle düzenli ilişkisi olmadan yaşayamayan bir adamdı: Evi çekip çevirecek ve aldatılacak bir kadın lazımdı. Keith düzenli ilişkisi olan bir piliç olmadan yaşamaya kalkınca her seferinde dramatik bir şekilde dağılmıştı. Çenenizi kapalı tutmanız için bir sebep daha, sükût altındır demişler.

Pek çok kez, bir sevişmeden yeni çıkınca kadının erkek arkadaşına ya da kocasına sırf alışkanlıktan böbürlendiğini fark etmişti veya *aldattığı* kadınının babasına veya ağabeyine böbürlenirdi. Vah ki vah. Keith evliliklerinin başlarında Kath'i yeni girdiği gayri resmi ilişkileri anlatarak eğlendirmeye çalışmanın eşine gelmişti. Ayrıca daha ciddi bir mesele şuydu ki, bara bir an önce gidip ayrıntıları arkadaşlarına anlatma hevesi yüzünden fetihlerini aceleye getirip, berbat edip, savsaklayıp duruyordu (bu yüzden ne çok acı çekmişti: Karşılıklı şikâyetler, kendinden nefret etmeler). Sokakta insanları durdurup onlara anlatmak istiyordu. Bulvar gazetelerine ilan vermek istiyordu. *Saat On Haberleri*'nde çıkmasını istiyordu. Dan! İşsizlik: Rakamlar umut verici. Dan! Keith Talent bir kadını daha düzdü: Ayrıntılar az sonra. Dan! Herkese kadınlarla ve seksle ilgili her şeyi anlatmak istiyordu.

Keith sevişmelerini anlatmaya bayılırdı. Peki Nicola'yla ilgili ne anlatabilirdi? Öpüşmemişlerdi bile. Normalde yalanlarla idare ederdi ve aklında bir paragraf hazırdı bile ("Sosyetik yabancı piliçler en kötüler," diye başlıyordu). Ama yaşadıkları normal değildi. Keith'in istediği ve ihtiyaç duyduğu sohbetleri barmen God'la veya Shakespeare'le yapması gerekiyordu, ki ikisi de kızlar konusunda Keith gibi tuhaf bir şekilde sorunluydular. Shakespeare'i yeğlerdi, Shakespeare daha pasif ve ilgili bir dinleyiciydi, ayrıca Shakespeare daha ketumdu (hatta Shakespeare uyuşturucu veya içki kullandı mı hiç konuşmazdı). Sohbetleri şöyle olacaktı – Keith'in kafasındaki hali şöyleydi:

"Shakespeare? Dinle. Az kalsın yapıyordum. Az kalsın yapıyordum dostum." "Zorlandın mı?" "Hı hı. Ramak kalmıştı." "Tahrik mi etti?" "Hı hı. Bikinili filandı." Kendine *hâkim* olsaydın dostum." "Hı hı. Ama onu görecektin. Resmen yalvarıyordu." "Akla gelebilecek en kötü şey." "Hı hı, hı hı." "Ama kendini tutmak gerek." "Hı hı." "İnsan uçkuruna sahip olmalı ve saygılı davranmalı." "Hı hı. Hürmet de şart. Kendimi yapmamaya ikna ettim." "İyi yapmışsın dostum." "Hı hı, şerefe."

Kızların God, Shakespeare ve Keith'le yaşadıkları tuhaf sorun şuydu: Bu adamlar onlara tecavüz ediyorlardı. Veya eskiden ederlerdi. Aynı rehabilitasyon kurslarına ve destek prog-

ramlarına gitmişlerdi, psikolojinin temellerini ve jargonunu biraz öğrenmişlerdi, artık tecavüz etmiyorlardı. Saldırganlıklarını dizginleyebiliyorlardı. Ama artık yapmamalarının temel sebebi tecavüzün adli açıdan (Keith'in tabiriyle) şakaya gelir tarafının olmayışydı: Şu DNA saçmalığı yüzünden yakayı sıyırmak olanaksızdı. Eski güzel günler geride kalmıştı. Shakespeare'le God o yüzden uzun süre kodeste yatmışlardı ve Keith'in de yatmasına ramak kalmıştı. Tecavüz suçlamasıyla iki kere hakkında dava açılmıştı, birincisi az çok iyi gitmişti ("Neden Jacqui, neden?" diye haykırmıştı Keith sanık kürsüsünden, gücenmiş bir edayla). Ama ikincisi çok *korkutucuydu*. Sonra kız bütün suçlamalarını geri çekmişti Tanrı'ya şükür, Keith'in motosikletini satıp kızın babasına üç bin beş yüz pound vermesinden sonra. Keith'in tecavüzleri, gençliğinde gösterip de vermeyen kızlarla ve frijitlerle (ve lezbiyenlerle ve sofularla) yaşadığı bir sürü olaydan çok farklıydı tabii. Tecavüz farklıydı. Tecavüz, ilişkiye girmek için açıkça kaba kuvvet kullandığı ve kadının nedense onu şikâyet etmediği zamanlara benziyordu daha çok (bu olayların sayısı fazla değildi, Kath sayılmazsa).

Tecavüz farklıydı. Merdivende tepesinde bacakları ayırık halde durup da deli bir kadın gibi gülen Nicola'ya parmak eklemlerini uzatıp dokunduğunda Keith'in yapmak istediği şeydi. Bütün vücudu dev bir boğaza dönüşmüştü sanki, kendi boğazına, sıcak kafein dolu, tanenli, ilk sigarasını içmek için yalvaran ve ağlayan bir boğaza. "Hızımızı ben belirleyeceğim," demişti Nicola. Hayır. Hayır, *sen* değil. *Ben* belirleyeceğim. Hızlı İleri Sarma'yla ve Görüntü Dondurma'yla ve sonlara doğru biraz Ağır Çekim Oynatma'yla. Erkek hızıyla, kadınlara kalsa yeğleyecekleri hızda değil. *Tecavüz*, diye düşündü soyut bir dehşetle. Tecavüz farklıdır. Uç noktadır, dövüşmek gibi, saldırıya uğramadan önce muazzam bir hücumla geçmek gibi, her şeyi riske atmak veya cebe indirmek ve hiçbir şeyin öneminin kalmaması gibi. Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on. Hürmet, Saygı, Otokontrol. Neyse ki merdivenden biri çıkıyordu (kimdi? Guy. Guy!). Neyse ki Trish Shirt çok yakında oturuyordu. Keith için şans. Trish için şanssızlık.

Keith yapmadığına memnundu. Keith, Nicola'ya tecavüz etmediğine memnundu. Kesinlikle. Yaşadıkları her şey çok hoş-

na gidiyordu. Tecavüz mücadelesinin sizden alıp götürdükleri, politik-cinsel prestijinize indirdiği muazzam darbe ve genellikle sonrasındaki ıstırap verici pişmanlıklar (ve ufak tefek yaralar), uzun bir dart maçıdan önce iyi olmazdı – özellikle de Foming Quart'ta yüzleştiği türden çetin bir karakter sınavından önce. Hem Nicola'ya tecavüz etmek gayet gereksizdi, bir sonraki ziyaretinde, ertesi gün açıkça –Keith'e göre– belli olduğu üzere. Tecavüz ancak çok gerekliyse yapılırdı; yarım saniye sonrasında da tamamen gereksiz gelirdi.

Son olarak, tecavüzde para yoktu. Keith'e zengin bir tecavüzcü gösterin bakayım. Haydi: Bir tane gösterin. Tecavüzde para yoktu. Oysa Nicola Six'te para var gibiydi.

Keith mali açıdan iyi bir dönemde değildi. Mali açıdan iyi dönemleri çok azdı zaten. En güzel zamanlarında bile, her taraftan para yağdığı, hırsızlıkla kalpazanlığın, dolandırıcılıkla sahtekârlığın, üçkâğıtçılıkla hilekârlığın dalağını kendinden geçercesine yardığını zamanlarda bile Keith'in mali açıdan durumu iyi olmamıştı. Gününün bir vaktinde mutlaka acı bir kader onu bekliyor olurdu hep: Mecca'da beş parasızlık. Her şeyini kaybederdi hep, istisnasız. Şey, bazen kazanırdı; ama her şeyini kaybedene kadar derttirdi mutlaka. Bu kayıpların onda birinden bile haberi olmayan Kath eskiden onca paranın nereye gittiğini sorardı: O banknot dolu kahverengi zarflar, o tuvalet kâğıdı rulolarını andıran yirmilik tomarları nereye *gidiyordu*? Çünkü gün genellikle Keith'in Kath'in el çantasını mutfak masasının üstünde ters çevirmesiyle veya elektrik sayacını yumruklamasıyla başlayıp biterdi. Onca para nereye gidiyordu? Kath kibarca, sabırla sorduğu bu soruyu epeydir sormuyordu. Çünkü Keith'i hiddetlendiriyordu. Böyle sınırlı bir ufka sahip – böyle küçük düşünen bir kadınla hayatta nasıl bir yerlere gelebilir, nasıl ilerleyebilirdi ki? “Tanrım. Yatırımlar filan yani,” demişti Kath'e. “Para spekülasyonları. İleriye yönelik.” Aslında Keith paranın biriktirilebileceğini anlamıyordu, belki bahisçideki para toplama makinesinde biriktirilmesi hariç. Öte yandan Keith'in bahisçide bulunmayı *sevmediğini* söylemek gerekir. Bahisçide bulunmayı *sevmek* herhangi bir insan için bir seçenek değildi zaten. Keith sıra sıra dizili televizyonla-

ra, kulak sızlatan dış seslere, yiyecek artıklarına ve izmaritlere aldırmıyordu: Asıl canını sıkan sadece *Evening News* yardımıyla geleceği tahmin etmeye çalışan ucuz ayakkabılı ve elli penilik takım elbiseli heriflerden yayılan daimi acizlik havasıydı.

Keith şimdi Black Cross'un bar tezgâhında durmuş, Thelonus'la konuşuyordu. Öğlen gürültüsü yüzünden konuştukları duyulmuyordu. Keith'in üstünde bombardımancı ceketi, beyaz İspanyol paça pantolonu, beyaz gömleği vardı; susuzlukla bira içiyordu. Thelonus ise kaskatı ve upuzun bir kürk manto giymişti ve portakal suyunu nadiren yudumluyordu. Thelonus yüzük-lü parmaklarını kaldırarak bir şeyi sayarken ikisinin de yüzü keyiften ıslıl ıslıldı. Thelonus gülerek alabalık rengi dilini sergiledi. Güç alanlarının hemen dışında iki sarışın durmaktaydı: Juniper ve Pepsi. Hafif bronz tenli, gümüşü bir İskandinav parıltısına sahip Juniper daha gençti ve Thelonus'a aitti. Pepsi daha yaşlıydı ve çok uzun süredir orta malıydı. Tesadüfen kulak misafiri olan biri iyice yaklaşırsa, Keith'le Thelonus'un biraz şiddet içeren bir suç hakkında konuştuklarını kısa sürede fark ederdi.

"Sakin ol dostum. İşin sırrı bu: Sakin olacaksın," diye sözünü bitirdi Thelonus. "Böyle fırsat bir daha ele geçmez. Bir düşün dostum. Üzerinde düşün. Tek istediğim bu."

"Yok," dedi Keith. Hayır anlamında kafa salladı. "Yok. Sağol dostum. Ben yokum. Sana iyi şanslar. Gerçekten. Ben bazıları gibi değilim. Arkadaşlarımla iyi para kazanmaları hoşuma gider. Ama, ama –"

"Dart yüzünden. Anladım dostum. Dart yüzünden."

"Hı hı," diye onayladı Keith. Çok duygulanmıştı. Burnunu çekip "Yapamam dostum," dedi. "Şu an dart oyunumu tehlikeye atamam. Hayatta olmaz. Herkesin gözü üstümde."

"Anlıyorum," dedi Thelonus, o da duygulanmıştı.

"Hı hı, sağol Thelonus."

Thelonus, Keith'in omzunu kavradı. "Ama fikrini değiştirirsen?.."

"Hı hı."

"Hı hı."

"Hı hı."

Thelonius ağır kol saatini inceledi ve bir parmağını sallayarak sarışınını çağırdı. Juniper yanaştı. Pepsi olduğu yerde kalıp Keith'e anlamlı bir bakış fırlattı, Keith kapıya giderken ona ters ters baktı.

Keith'le Clive, Portobello Yolu'nda yürüdüler. Mecca'nın önünden geçerlerken Keith yavaşlayıp durdu. Sonra omuzlarını kaldırıp yürümeye devam etti. Oraya girmeyecekti. Hayatta. Oraya girmeyecekti çünkü parası yoktu – çünkü oraya *zaten* girmişti. Bir korna sesi duyuldu: Thelonius yanından hızla geçip giderken kızın sarı saçları yarı açık yan pencereden çıkmış dalgalanıyordu. Keith daha sessiz bir yoldan, çok daha büyük bir ödüle doğru giden bir insanın çileciliğiyle el salladı. Ama zencilerin hayat tarzı, diye düşündü Elgin Crescent'a saparken – gayet mantıklıydı. Özellikle de piliçlerine yaklaşımları. Cüzdanlarını çıkarıp da onların fotoğraflarını gösterdiklerinde, sarışınlardan sonra, dik memelilerden ve afetlerden ve bir içim sulardan sonra, tavşan dişli ve genç gözlü bir zenci piliç olurdu. “Bu kuzinin filan mı Wes?” derdiniz. O zaman hayır anlamında kafa sallayıp (neyi kast ettiğinizi anlayarak) “Bebeklerimin anası,” derlerdi. Yani öyle piliçlerle bebek sahibi oluyor, en azından onlara bebek veriyorlardı. Thelonius'un Leamington Yolu'ndaki villalardan birinin bodrumunda dört beş çocuğu var. Oraya sadece on beş günde bir, işsizlik çekini almak için uğruyor. Sonra cebinizde çocuklar için devletten aldığınız parayla ve yanınızda sarışınla bara geri dönersiniz. En anasının gözü beyazlar bile bu numarayı kıvıramıyor gibiydi. Keith, Darwinci düşünme eğiliminde olsa, o sarışınların zenciler için çok iyi olduğunu, çünkü serbest zenci piliçlerin sayısını arttırdıklarını söyleyebilirdi. Yine de durumu anlayışla karşılıyordu ve yavaşça kafa salladı. İdeal bir anlaşma. Gerçekten dahice. Böylece çocuk sahibi olmanın tadını (insanın içini ısıtan o hoş gurur hissini tadını) çocuklarınızı görmek zorunda kalmadan çıkarabiliyordunuz. Büyüye ne kadar onlardan uzak durmalı: Futbol. Bebek bezlerine paydos. Bu ne zaman *gerçekleşiyordu*? İki yaşında mı? Dokuz? Zencilerin kendi gelenekleri vardı. Başkalariysa, bizlerse sorumluluklarımızı uslu uslu kabullenmeyi seçiyorduk. Beyaz adamın yükü. Medeniyet işte. Morali hızla bozulan Keith, CostCheck'in

kapısından dalıp başıyla Basim'e selam verdi, kafesin içine uzanıp Harun'dan yarım şişe votkayı veresiye aldı, Clive'ı deponun kapı koluna bağladı ve Trish Shirt'e son bir ziyaret için hızla ve yorgun argın merdivenden indi.

Nicola Six konusunda başarıya ulaşacağı kesindi – mali açıdan da. Keith artık buna tamamen emindi. Tek kaygısı *ne zaman* olacığıydı. Tecavüz dürtüsünü dizginlemeyi, onunla başa çıkmayı başardığına göre seks için bekleyebilirdi herhalde. Ama para için bekleyebilir miydi?

Bütün mesele *zamandı*. Zaman her yerdeydi, son derece faaldi, Keith'in içinde hareket ettiği yaşamda. Zamanın insanları nasıl yıprattığını (Pepsi'nin haline bakın!), nasıl dağıttığını, nasıl bittirdiğini görebiliyordu. Televizyonda dart oyuncuları görüyordu: Her sene mutlaka yeni bir tane çıkıyordu – yarım sezon sonraysa eskimiş gibi görünüyordu. Leo Tolstoy gibi Keith Talent da kendisi sabit dururken zamanın yanından geçip gittiği kanısındaydı. Her sabah aynada: Hep aynı Keith. Daha bilge değil. Ama zamanın yaptıklarını ruhunda hissedebiliyordu. Orta yaş krizini on dokuzunda yaşamış olan Keith zamanın kendisini rahat bırakmasını beklemiyordu, bir an bile.

Pepsi'nin haline bakın. Keitheskiden minik Pepsi Hoolihan'ın Portobello Yolu'nda bardan bara kelebek gibi uçmasını seyretmekten hoşlanırdı. Hem de bu daha geçen günmüş gibi geliyordu! Popüler kızdı, temiz bir esinti gibiydi. Minik Pepsi'yi herkes severdi. Bazı geceler, özel birayı fazla kaçırdığında Keith onu arka tarafa götürüp biraz eğlenirdi. Bir özel bira ısmarlamak yeterliydi. Pepsi havalarda uçardı: Dünya –yani Portobello Yolu'ndaki birkaç bar– ayaklarının altındaydı. Bugünlerdeyse o zamanları hayal etmek güçtü. Keith bugünlerde onu görmekten nefret ediyordu. Diğer herkes de. Yazık. Yaşlanan bir pilicin mekan değiştirmesinde terslik yoktu, iyi bir kariyer hamlesi idi. İnsan takdir edildiği yere giderdi ve zenci herifler sarışın-lara bayılıyorlardı. En azından bir süreliğine. Sonra bu piliçler daha da çabuk yaşılanıyorlardı. Bugün Pepsi Hoolihan'ın Black Cross'taki hali içler acısıydı, bilardo oynayan adamlardan içki dileniyordu, kulaklarından kıllar fışkırıyordu. Yani, yirmi dört

yaşındaydı... Gerçi Trisha Shirt çok daha yaşlıydı: Yirmi yediydi. Keith onu terk ederse, ki yakında terk etmek niyetindeydi, yani en geç bugün, o zaman Trish'in çok seçeneği olmayacaktı, çıkıp gezse bile. Keith onun bir yıl veya altı ay sonra kimbilir ne karşılığında zencilerden votka otlananarak ikinci baharını yaşayacağını hiç tahmin etmiyordu. Zencilerin kendi âdetleri vardır ve buna saygı duymak gerekir, ama piliçlere pek korkunç davranmıyorlardı. Bir de gerçekçi olarak bakıldığında (ben gerçekçiyim, diye düşündü Keith – hep öyleydi), Trish biraz kafasını kullanıp kendine bakarsa, yaşlı bir Rasta'nın çocuklarının anası olabilirdi. Shakespeare gibi birinin. Shakespeare'in çocuklarının anası. Tanrım. Keith dudaklarını büzüp nefes verdi.

Zaman bekler... Zaman beklemez. Beklemez işte. Yürür gider. Hemen. *Götür beni*, diye düşündü Keith (kafasının içinde bir şiir dizesi tıngırdıyordu sanki, sicim gibi onu içeri çekiyordu), *götür beni – götür beni, zengin kadınların benimle yatmak istediği yere.*

"Zavallicık. Akşamdan kalmasın. Dart maçını kutladın herhalde. Eh, hak ettin. Şimdi ceketini çıkar, masaya otur ve gazeteni oku. Ben sana güzel bir baharatlı Bullshot hazırlarım. İnan bana, sana en iyi gelecek şey bu."

Keith söyleneni yapıp otururken duraksayıp gözündeki yaş sildi, belki de bir minnet gözyaşını. Öte yandan hava yine değişmişti ve o gün esen kuru mineral rüzgârı yüzünden, görünmez bir ağıtla esen tozlu ve sporlu rüzgâr yüzünden herkesin gözleri acı-maktaydı. Keith şöminede odunların yandığını fark etti. Merdivenden çıkarken ellerinin boş olduğunu huzursuzlukla fark etmişti, ne destek alacağı ne de puan toplamasını sağlayacak bir şey vardı; parmakları düş aparatını, kahve öğütücüyü, ağır ütüyü özlüyordu. Yükü yoktu. Sadece bütün gün koltuk altında Nelson'un teleskobu gibi taşıdığı katlanmış bulvar gazetesi... Bunu şimdi dikkatle açıp masadaki kitaplarla moda dergilerinin arasına serdi. *Elle*. *Âşık Kadınlar*. Zaman zaman fıkraları, yıldız fallarını, iskambil falı sütununu, öğüt veren teyzele-ri, dedikoduları okumaya ara verip soğukkanlılıkla başını kaldırıyordu. Nicola'nın mutfakta becerikli, zarif ve görünü-şe göre halinden memnun bir şekilde içkisini hazırladığını görebiliyor-

du. Nicola'nın üstünde bir gömlekle kravat ve flörtçü bir şekilde dekolte bir ince çizgili takım elbise vardı. Her şeye sahip kadınlardan bahseden bir yazıda fotoğrafı kullanılabılırdi. Çocuk dışında her şeye. Nicola Six: Kimsenin çocuklarının anası değildi.

"Seychelleler," dedi Keith biraz dalgınca, Nicola ilginç içkiyi onun parmakları kıvrılmış sağ elinin yanına koyarken. Sonra Keith başını kaldırdı. Ama Nicola arkasından geçmişti ve şimdi masanın yanında çeyrek profil vererek bir günlüğü soğukkanlılıkla incelemekte ve kendi kendine şarkı mırıldanmaktaydı. "Bali," diye ekledi Keith.

"Sahip olanlar sahip olacaktır," diye şarkı söyledi Nicola, "sahip olmayanlarsa kaybedecektir. *İncil* öyle der..."

Gerçekten çok hoş bir an, diye düşündü Keith. Tadını çıkarmalıyım. Nicola her şeyi yavaşlatıyor. Bazıları gibi bir koltuğa çöküvermiyor. Vır vır vır. Kendini toplamana izin veriyor. Neden onun gibi piliçlerin sayısı daha fazla değil ki? Bir erkek için o kadar önemli ki. Saçına bak. Kesimi güzel. Tanrım. Tel tel uğraşmışlardır herhalde. Madam Pon-Pon'un kuaföründe fön makinesiyle on dakikada yapılacak iş değil. Bahse girerim Bond Sokağı'na filan gidiyordur... Keith'in zihninde pahalı aynalarla, siyah kadifelerle, tıkırdayan topuklularla, çoraplı ayak bilekleriyle dolu ıslıl ıslıl bir pasaj belirdi. İşin komik tarafı, işin gerçekten komik tarafı: Yakında, bugünlerden birinde (tamam: hızlarını Nicola belirleyecekti) şuradaki kadın *oradaki* kanepede, televizyonun yanında, kucağında, güzelce düzülmüş bir halde oturup dart seyredecek.

"Bu aralar dart seyrediyorum," dedi Nicola, "televizyonda. Söylesene Keith. Bütün oyuncular fıçı bira mı içiyor? Sadece fıçı bira mı?"

"Zekice bir soru. İyi bir sohbet konusu. Şöyle. Birinci sınıf dartçılar gezip dururlar, bardan bara giderler. Biralar çeşit çeşittir. Bazıları o yörede yapılır, iki bardak içtin mi tadın kaçır. Oysa fıçı bira..."

"Evet?"

"Adı üstünde, *fıçı* biradır. *Fıçıdadır*. Standarttır. Ne içeceğini bilirsin. Dartçının içmesi gerekir. Mecburdur. Atış kolunu gevşetmesi gerekir. İşinin parçasıdır. Ama aşırıya kaçmadan. Kendi-

ne bir sınır çizersin filan yani. Mesela beş litre. Bir akşam boyunca azar azar içersin.”

“Anlıyorum.”

“Fıçı. Ne içeceğini bilirsin.”

Birinci sınıf bir dartçının iş hayatında fıçı biranın oynadığı rol bir sohbet konusu olarak tükenmek üzere gibiydi: Ama sonra telefon çaldı. Nicola kol saatine bakıp dedi ki:

“Bana bir saniye izin ver Keith. Sessizliğe ihtiyacım olacak... Guy? Bekle. Bu ben değilim. Bu bir bant kaydı. Özür dilerim, ama seninle doğrudan konuşmak konusunda kendime güvenemedim. Kararlılığıma güvenemedim. Anlarsın – Sevgili Guy, içimde uyandırdığın bütün hisler için teşekkürler. Böyle...”

Kayıt mı? diye düşündü Keith. Keith pek rahat değildi. Başka şeylerin yanı sıra, öksürmemeye çalışıyordu ve eliyle kapattığı ağzının üstündeki gözleri sulanmıştı. Amma uzadı. Ayrıca şu Lawrence’a bambaşka gözle bakma meselesinden hoşlanmadım. Sepetliyor filan yani, diye düşündü, kederle, şaşkınlıkla, hatta öfkeyle. Tanrım, basıp gitsem, çalışsam. Nicola’yı boşversem.

“... ne kadar kesin ve kayıtsız şartsız söylediğimi anlarsın. Seni asla unutmayacağım. Arada sırada beni düşün. Elveda.”

Nicola, Keith’e döndü ve dudaklarına götürdüğü dikey işaret parmağını yavaşça öptü.

Keith telefon kapanana kadar sustu. Sonra uzun uzun ve nefes nefese öksürdü. Keith tekrar görebilmeye başladığında Nicola karşısında samimi ve beklentili bir yüzle durmaktaydı.

Ne diyeceğini şaşırان Keith “Yazık. Yürümedi demek,” dedi. Oldukça meraksız bir edayla tekrar öksürüp ekledi: “Yani bitti, öyle mi?”

“Açıkçası Keith, hiç başlamamıştı. Onun meselesi fikirsel. Guy bir romantik Keith.”

“Ya? Hı hı, tuhaf giyiniyor. Bana birilerinin ‘izini sürdüğünü’ söyledi.”

“Ha, şu mesele,” dedi Nicola can sıkıntısıyla. “Ondan para koparmak için uydurduğum bir yalandı, o kadar. Para eninde sonunda gelecek.”

Bu piliç var ya, diye düşündü Keith, dur bir dakika: Bu piliç ciddi çok iyi haber. Lanet olası bir mucize. Hayatım boyunca neredeydi yahu?

“Sana para gelecek Keith. Neden bütün paralar onun olsun ki?”

“Havyar. Şey, ne zaman?”

“Sabırlı olabilirsin sanıyorum. Bu işi kendi hızımla yapmalıyım. Çok sürmez. Hem cidden epey para gelecek.”

“Beluga,” dedi Keith. Telefona yan yan bakıp takdirle devam etti: “Sen cidden iyi bir aktörsün, değil mi Nick?”

“Nicola. Ah, kelimenin tam anlamıyla öyleyim Keith. Gel, buraya otur. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Heyecanlandırıcıydı, her saniyesi. Her görüntüsü. Keith ekrana büyülenmişçesine baktı. Aslında birbirine zıt gerçekliklerin bu şekilde çatışması veya girdaplaşması neredeyse midesini bulandıracaktı: Saçlarının kokusunu alabildiği kanepedeki kadınla televizyonun içindeki, kasedin içindeki kız. O elektrikli görüntünün geçmişe ait olduğu bariz olmasa tamamen kafayı yiyebilirdi. Yani Keith hâlâ kendi kendine televizyonun başka bir yer olduğunu, geçmişe ait olduğunu söyleyebiliyordu. Gerçi Nicola yaşlanmış değildi, en azından Keith’in bildiği anlamda, Pepsi gibi iğrenç bir cadıya dönüşmemiş veya Kath gibi neredeyse görünmez hale gelecek kadar solup gitmemişti. Kanepedeki kadın, ekrandaki kızdan her açıdan daha canlıydı (zaman onu güçlendirmişti), her açıdan daha gelişkindi, gerçi o kız da... Asık suratlı, saç baş dağınık, dudaklarını ısırarak Nicola, zavallı küçük zengin kız, bir piyeste; bronz tenli, dikkatli, geniş ağızlı Nicola bir dizi güneş gözlüğü reklamında; beyaz eteklikli, saçları lüle lüle, somurtkan, Shakespeare’in piyesinde Cleopatra’yı değil de nedimelerinden birini oynayan Nicola. Sonra final: Bir uzun metrajlı filmin jenerik öncesi sahnesi (Nicola’nın ilk ve son filmi), bir erkekler kulübünün terli genç borsa tellallarıyla dolu arka odasında striptiz ve metal bir duş başlığı tutarak bir masaya çıkmış Nicola ve başlangıçta yüzünde her zamanki gibi yedi tane peçe var, minimal hareketlerle ama azgın bakışlarla ve ağız hareketleriyle dans ediyor ve dumanlarla gölgelerin arasında gözden kaybolmadan önce genç vücudunun tamamını görüyorsunuz.

“Hepsi bu mu?” dedi Keith irkilerek.

“Sonrasında öldürülüyorum. Görmüyorsun. Sadece duyuyorsun. Sonradan.”

“Tanrım, çok güzel. Baksana,” dedi gerçek olduğunu düşündüğünden değil, Nicola’nın bunu duymak isteyeceğini tahmin ettiğinden, “hiç değişmemişsin.”

“Yo, şimdi *çok daha* iyiyim. Dinle. Guy’la sık karşılaşıyorsun, değil mi?”

“Sürekli,” dedi Keith birden çok acımasızlaşarak.

“Güzel. Bir dahaki görüşünde, ama aradan bir iki gün geçtikten sonra – ona şunu söyle.”

Kısa süre sonra, Nicola onu iterek evden çıkarırken ekledi:

“Hepsini anladın mı? Emin misin? Bir de Tanrı aşkına sakın abartma. Ne eksik olsun, ne fazla. Bir de yerküre modelinden bahset.”

“Jack Daniels.”

“Tamam öyleyse. Kendine iyi bak. Bir de çok yakında beni tekrar görmeye gel.”

Keith sırtını döndü. Kadın haklıydı. Şimdiki hali *cidden* daha iyiydi. Onların gençlik fotoğraflarına bakınca şimdiki kadar iyi, ama daha yeni hallerini göreceğinizi sanıyordunuz. Ama Nick’in durumu farklıydı. Sadece gözleri, göz bebekleri eskisi gibiydi. Neydi? Klas kadın –ve yabancı kadının– bedenlerinin ilginçleşmesi için zaman gerekiyordu. Kendilerine yağ sürüyorlardı. Masaj. Televizyon. Avare zenginler filan yani... Klas bir eksik etek, diye düşündü: Ama Nicola etek giymiyordu. O şalvar pantolon (ucuz değildi), o kadar boldu ki altındaki vücudun şekli hiç belli olmuyordu.

“Old Grandad,” diyen Keith hafifçe öksürdü. “Yapma Nick. Senin hızın – tamam. Buna saygı duyuyorum. Kendime hâkim olacağım. Ama bana bir şeyler ver. Geceleri içim ııınsın diye. Beni umursadığını göster.”

“Nicola diyeceksin tabii,” diyen Nicola eğilip Keith’e onu umursadığını gösterdi.

“... Hı hı, görüşürüz.”

“Bak! Sana göstereceğim bir şey daha var.”

Bir dolabı açtı ve orada kapağın arkasına asılmış bir poster vardı, Brighton’daki uzun gösterinin poster, Nicola upuzun bir tunikle siyah tayt giyip saçlarını topuz yapmıştı, elleri kalçaların-

daydı, başını omzunun üstünden geriye çevirmişti, vahşi gülümseyişi fotoğrafta oynanarak büyütülmüştü: *Jack ve Fasulye Sırığı*.

Gülerek "Nasıl buldun?" dedi.

"Jim Beam," dedi Keith. "Benediktin. *Porno*."

"... *Ne?*" dedi Nicola.

Keith Talent'ın dairesindeki kitaplar. Keith Talent'ın dairesinde çok kitap yoktu. Garajında da çok kitap yoktu. Ama biraz vardı.

Altı tane vardı: *A-D*, *E-K*, *L-R*, *S-Z* (bu modern *dolandırıcı* telefona bezdirice bir şekilde muhtaçtı), *Dart: Disiplinin Ustası Olun* ve kapağında sadece *Öğrenci Not Defteri – Ref. 138 – Arşivlenmek İçin Zımbalandı* yazılı kırmızı bir defter, ki buna *Bir Dartçının Günlüğü* veya daha basitçe *Keith Talent'ın Öyküsü* adı verilebilirdi. Keith buraya mahrem düşüncelerini yazardı ve çoğu dartla ilgiliydi (ama hepsi değil). Örneğin:

O kadr büyük bi evin olabilir ki bi sürü dart tahtası koyarsın, sırf bi tane diil. Tepede hafif bi ışık.

Veya:

Son atışları çalışmalı, çalışmalı. Tahtaya dua eder gbi çalış. Dünyanın en iyisi olsan da son atışlarda çuvalıyorsan haybeye.

Veya:

~~Tedn-Tendnen~~ Üçüncü dartı sola atıp duruyorum, hepsi soktuğmun üçlü beşleri.

Bu son yazıyı okurken Keith *pöh* dedi. Dart şeklindeki tükenmez kalemmini alıp *soktuğmun* kelimesinin üstünü çizdi. Kısa bir tatmin homurtusuyla ve *i*'lerin noktalarını büyük koyarak *soktuğmun* yazdı. Gözünün yaşını sildi: Tuhaf bir ruh halindeydi.

O gün Black Cross'ta Guy Clinch'le yaptığı konuşma gayet doğal gelişmişti. Keith kendisi hakkında en azından şunu söyleyebilirdi: Kendisine söyleneni iyi yapmıştı.

“Vay dostum,” demişti barda Guy’ın yanına giderken. “Çok iyi görünmüyorsun.”

“Evet biliyorum.”

Keith alaycı bir gülümsemeyle ve ihtiyatla yakından bakmıştı. “Hayır. *Kesinlikle* çakı gibi görünmüyorsun.”

“Mikrop filan kaptım galiba.”

Gerçi Guy hiçbir zaman Keith’in onun görünmesi gerektiğine inandığı kadar parlak görünmezdi. Guy’ın evini bizzat görmüş olan Keith, onun sürekli ellerini ovuşturup sırtıtmamasına anlam veremiyordu. Ama yo hayır: Guy öyle şeyler yapmazdı. Keith, Guy’ın sürekli taşıdığı geçici ve ihtiyatlı dinginlik ifadesine, yüzünü kaldırıp hafifçe yana eğerek gözkapaklarını bitkince titreştirmesine sürekli sinir oluyordu. Ama bugün Guy’ın başı eğikti ve rengiyle zengin ışıltısını yitirmiş gibiydi. Bardaki diğer bütün beyaz tenli erkekler gibi Guy da siyah beyaz çekimdi. Savaş görüntüleriydi, diğer herkes gibi.

“Salgın var herhalde,” dedi Keith. “Sana başka kimin çok sağlıklı olmadığını söyleyeyim: Nicola.”

Guy’ın başı birkaç santim daha eğildi.

“Hı hı. Ona gittim. Tamir ettirdiğim cihazları vardı ya? Şey, yine bozulmuşlar, yani normaldir.” Ki bu doğrudu; ama Keith tekrar GoodFicks’e gitmeyi usulca teklif ettiğinde Nicola omuz silkip değmeyeceğini söylemekle yetinmişti. “Her neyse, kesinlikle şifayı kapmış. Bana ne gibi geldi biliyor musun? Depresyon. Depresyon. Pencereden öylece bakıyor. Şu yerküre zimbirtisiyle oynuyor. Yüzünde hafif bir hüznü gülümsemeyle.”

Guy’ın başı birkaç santim daha eğildi.

“Sanki –” Keith öksürerek devam etti, “sanki hasret çekiyormuş gibi. Hasret. Minicik kalbi hasret dolu... Tanrım, şu Pepsi Hoolihan’ın haline bak. İçim sızlıyor. Onu sadece birkaç haftadır görmüyordum. Yazın da berbat görünüyordu, ama şimdi şu haline bak. Resmen Nosferatu olmuş yahu. Neşelen dostum. Al sana içki.”

Guy usulca sıvıştıktan sonra Keith öylece durup hayatın bazen ne kadar güzel ve basit olabildiğini düşünürken God ve Pongo onu bir kenara çekip ciddiyetle ve özür dilercesine, Black

Cross'a Kirk Stockist'in, Lee Crook'un ve Ashley Royle'nin geldiğini söylediler...

Bu haber Keith'i şaşırtmamalıydı ve şaşırtmadı. Epey korkuttu, o kadar. Ah, para, hep para. Daha önce belirttiğim gibi Keith'in mali durumu parlak değildi. Kira, faiz, ev faturaları, polis cezaları ve tazminatlar, taksitler gibi konularda felaketine ramak kalmıştı. Ama felaketine hep ramak vardı zaten... Keith garajda yere tükürüp çalıntı votka şişesine uzanırken tozlu yüzü sertleşti. Mesele şuydu: Sokakta, özellikle de East End'deki Paradine Sokağı'nda milletten borç alıp durmuştu. Kirk Stockist diye bir tefeciden borç alıp durmuştu. Kirk Stockist'e borcunu ödeyemiyordu ve yüksek faiz için paraya ihtiyacı vardı – faiz, faiz, faiz, sersemletici yüzde yirmi. Faizi ödeyebilmek için Lee Crook adlı bir başka tefeciden borç almıştı. O sırada kârlı bir anlaşma gibi gelmişti, ama Keith tehlikeli olduğunun farkındaydı, özellikle de Lee Crook'tan aldığı borcun faizini ödeyebilmek için Ashley Royle'dan borç almaya başlayınca. Keith bu arada Mecca sayesinde her şeyin yoluna girmesini ummuş ve beklemişti. Oysa öyle bir şey olmamıştı. Başka herhangi bir şey de işe yaramamıştı. Son zamanlarda işleri ters gidip kaosa dönüşmüştü ve diğer *dolandırıcılar* ondan uzak durmaya başlamışlardı – kumar borçlarını ödemeyişi ve hırsızlıkta çuvalayışları yüzünden Keith'in tanıdıkları bile, bilardo salonu serserileri, alingan araba hırsızları, nineleri soyan sinirli yankesiciler bile onu ayıplamışlardı. Keith şimdi o lanet olası sahtekâr moruk Leydi Barnaby'nin ihanetini hınçla düşünüyor ve mücevherlerine biçilen bedeli düşündükçe ürperiyordu. Keith geçen gün arabayla Blenheim Crescent'tan geçerken Leydi B'nin psikopat kazanının sonunda patlamış olduğunu görünce yumruğunu sıkıp “*Eveet,*” demişti, evin çatısı Çernobil'deki 4 numaralı reaktöre benzemişti, veya Thierry'deki 6 numaralı reaktöre. Ah, Keith nasıl da dertlerini unutup kendini darta vermek istiyordu! Dolandırıcılığı ihmal etmesinin sebebi dattı: Saatlerce egzersiz yapmış ve ayrıca günlerini kutlamalarla geçirmişti, egzersizlerinin meyvesini atış çizgisinde alınca. Bir de Nicola vardı: O da kendi ça-

pında zaman harcatıyor ve muğlak ödülleri vaat ediyordu. Sevgili Nick: Hızı o belirlermiş filan yani. Televizyonun karşısında geçirdikleri zamanı, görüntünün dondurulması ve normal hızda oynatılması için yalvarışını ve Nicola'nın zalimce hızlı ileri sarıp sadece önemli sahneleri gösterişini düşündükçe Keith'in ağzı sevgiyle açılıyordu...

Telefon çalınca Keith bir süredir yapmadığı bir şeyi yaptı: Telefonu açtı. "Ashley!" dedi. Keith daha sonra pek bir şey demedi. Arada sırada "Hı hı," dedi – belki yarım düzine kadar. Sonra "Tamam. Tamam. Hı hı, görüşürüz çocuklar," dedi.

Keith *Dart: Disiplinin Ustası Olun* kitabını ciddiyetle alıp en etkileyici pasajlarından birini açtı. Okudu:

Dart temelde bir yirminci yüzyıl sporu olsa da İngiliz kültür mirasındaki yeri çok eskilere dayanır. Şu meşhur İngiliz okçularının 1415'teki ünlü Agincourt Savaşı'nda Fransızları yenmeden önce bir çeşit dart oynadıkları rivayet edilir.

Keith başını kaldırdı. 1415! diye düşündü. "Miras" diye mırıldandı hevesle.

Çocukluğunu geçirdiği Londra barlarında babasının dart skorlarını kaç kere, kaç, kaç kere tebeşirle yazmıştı kim bilir. Babası genellikle Jonathan Friend'le veya Bay Purchase'la oynardı: Chick'in babasıyla. Küçük Keith skorları yazarken hata yaparsa... Garajda duran Keith bir avcunu yanağına götürdü ve yanağının yandığını, hâlâ yandığını, hep yandığını hissetti...

Ama fazla geriye gitmemeliyiz, değil mi, kimsenin hayatında fazla geriye gitmemeliyiz. Özellikle de fakirlerse. Çünkü bunu yaparsak, fazla geriye gidersek – korkunç bir otobüste yapılan bir yolculuk olur, korkunç kokulu ve korkunç gürültülü, korkunç beklemeli ve korkunç sarsıntılı, korkunç sebeplerle ve korkunç emellerle korkunç soğukta ve korkunç sıcakta yapılan, korkunç molalarda korkunç yemekler yenen, korkunç yollardan korkunç bir odaya gidilen bir yolculuk olur – o zaman kimse hiçbir şey için suçlanmaz ve hiçbir şey önemli olmaz ve her şey mübahtır.

Ashley Royle, Lee Crook ve Kirk Stockist, Keith istedikleri parayı Cuma'ya kadar vermezse başka şeylerin yanı sıra sağ elinin orta parmağını kıracaklarını söylemişlerdi. Bu Keith'in flört parmağıydı tabii: Daha da önemlisi dart parmağıydı. Votkasını bitirdi, pantolonunu düzeltti, rüzgârlığını giydi (Keith rüzgârı bile dolandırırdı) ve şu biraz şiddet içeren suç hakkında konuşmak için Thelonius'u bulmaya gitti.

Keith benden para istemeye başladı. Bunun olacağını biliyordum.

Dün gece geç vakitte Conchita's'ta ayakta bir şeyler atıştırdık. Keith, Conchita'nın kızıyla sohbet etti. *Chili rilienos* istedi. Az sonra önüne dövülmüş plütonyum dolu bir tabak kondu. Forkurtuları duyuluyordu ve yoğun, siyah ve gümüşü dumanlar salıyordu. Aklıma St Lucia'daki (Thelonius'un atalarının memleketindeki) Sülfür Kaplıcaları'nda duyduğum şapırtılar ve geçirtiler geldi. Keith istifini bozmadan bir lokma aldı ve orada öylece durup burnundan dumanlar çıkarken benden para istedi.

Ona para vermek istiyorum. Bu Thelonius meselesine gerçekten ihtiyacım yok. Thelonius şaka gibi bir suçlu zaten, komik bir şekilde yaver giden şansının tadını çıkarıyor. Ya her şey ters giderse, ki gidecek, o zaman ne olacak? Keith hapiste: Keith aksiyon dışı. Black Cross'ta kafa kafaya verip "Hesap günü" ve "Bingo" gibi laflar ettiklerini görmeye dayanamıyorum. Küçük, boksan bir haritaları bile var. Öte yandan Keith'in dart parmağının, Amerikanlaşmış müstehcen hareketlerini yapmak için ihtiyaç duyduğu o çok işlevli uzantının kırılmasını da istemem.

Hayır, Keith'e para vermek istiyorum. (Thelonius'a da para vermek istiyorum). Mesele şu ki param yok. Üstelik Keith'in o kadar yakın bir zamanda o kadar çok paraya ihtiyacı var ki, hem sonra yine paraya ihtiyacı olacak. Missy Harter neden aramıyor, neden anlaşıyor, neden yüzümü güldürecek bir şekilde başıma talih kuşu kondurmuyor? Neden? Neden?

Heisenberg'in, gözlenen bir sistemin mutlaka gözleyicisiyle etkileşime geçtiği ilkesinin bilincinde olarak –doğru dürüst bir antropologun asla kabilesinin işlerine karışmayacağını da bilecek– Nicola'ya Keith'in biraz şiddet içeren suç meselesinden bahsetmemeye karar verdim. Sonra Nicola'ya Keith'in biraz şiddet

içeren suç meselesinden bahsettim. Ona harekete geçip Keith'e para vermesini söyledim. Sorun değil, dedi. Biraz şiddet içeren suçun gerçekleşeceğini ve sorun çıkmayacağını "biliyor". Onun gibi umutlu olabilsem keşke – uyanmışlık, aralık dudaklar, yeni gemiler...

Şey, Keith'e hayır dedim. Yahudi düşmanı gibi gelen gözlerle bana on beş saniye kadar sessizce baktıktan sonra ketumlaştı. En azından ketumlaşmış gibi geldi. Önündeki *chili rilienos*un iç organlarına neler yaptığını bilmiyordum (hatta *anlamı* "kırmızı kış"), ama dili camadan düğümüne benzemişti. "Aferin Conc-hita, işte böyle," dedi sonunda çatlak sesle.

Kendimi kötü hissettim. Keith'e bir şeyler borçluyum. Sonuçta Keith'siz halim nice olurdu?

Yediklerimiz ucuzdu ve hesabı ben ödedim.

Ölüm, duruş problemimi çözmüş ve kas tonusumu azaltmış gibi görünüyor. Koşmakla, yüzmekle ve yediklerime dikkat etmekle asla pek başaramadığım şeyi ölüm kolayca sunuyor. Ben uzanıp hamburger ve kızarmış patates yerken ölüm kendi fitness programını tamamlıyor. Hem de bazılarımıza son derece itici gelen terler ve homurtular olmadan.

Evet, ölümün görünüşümde olumlu bir etkisi olduğunu düşünerek kendimi avutuyorum şimdilik. Daha zeki görüldüğüm kesin. Lizzyboo benden bu yüzden mi hoşlanıyor? Neredeyse mesih edası taşıyorum. Çenemin altındaki ve şakaklarımdaki deri gerginleşiyor ve parlaklaşıyor. Ölümde parlıyorum. Ölümde varım – güzelim. Ölüm bir kozmetikçi ve form koçu olarak gayet başarılı. Evet, biraz acı verici – ama bütün iyi şeyler acı verir. Ölümün etkisi, gözlere yaptıkları hariç (kırmızı damarlar, şişkinlik veya büyüme) gerçekten fena sayılmaz. Gözlere yaptıkları ve öldürmesi hariç.

Lizzyboo, Hope, Guy ve Dink Heckler'la birlikte Castellian Yolu'ndaki tenis kulübüne gidiyorum. Hakem sandalyesine oturup seyrediyorum. Karışık çiftler: Guy ile Lizzyboo, Hope ile Dink'e, Güney Amerika'nın yedi numarasına karşı eşleşiyorlar... Guy'ın Dink'le Hope arasında olup bitenlerden haberi olduğu-

nu sanmıyorum. Zavallı Guy. Aynen bana benziyor. Buradayız. Ama burada değiliz. Yukarı bakınca gözlerimiz aynı bulutu görüyor, ağır, iç bulandırıcı ve alçaktan uçan, avokado rengine, evet, merkezi ise sirke sosu rengi.

Buradaki, kulüpteki herkes somurtkan, rahat spor giysileri giymiş ve tarantula gibi kıllı Dink'i görmek istiyor; soluk benizli sekreterlerle hazinedarlar, yaşlanan fahişeler, üstün zekâlı zenci çocuklar Dink'in gücünü, ters vuruşlarını, burnundan soluyarak yaptığı sert vuruşları takdir etmeye ve kıskanmaya geliyorlar. Dördünün en ritim yoksunu, en azimsizi ve en kötü adapte olanı gri çoraplı, gri ayakkabılı, haki şortlu ve yarım kaftanlı Guy (müşfik onaylamaları ve hakkından vazgeçişleri, kompülsif özürleri neredeyse topa vuran raket sesi kadar sık duyuluyor)... Ama ben hanımları görmeye gelmiştim.

Aynı boyda ve bronzlukta ve göz kamaştırıcılıkta olmalarının yanı sıra ikisinin de ters vuruşları ve özel kavisli ikinci servisleri muhteşem. Eldeki malzemelerden, tenis kortuyla tenis kliniğinden sonuna kadar faydalanılıyor, yatırımların ve masrafların acısı sonuna kadar çıkarılıyor. Beyaz giysiler içinde atak yapıyor ve vecde kapılıyorlar. Lizzyboo ablası Hope'dan bile enerjik tabii. *Tüh*, diyor ikisi de, kötü vuruş yapınca.

Hope sert oynuyor (eteğindeki pililer kadar katı), Lizzyboo ise güleç ve dostane bir hırsla. Hope vuruş yaparken sinirli bir ifade takınıyor (şu iri, kıllı böceği savuşturuyor). Defol! diyor sanki vuruşlarıyla. Lizzyboo topu "ikna ediyor" veya "okşuyor". *Buraya gel*, diyor raketi. *Geri gel*. Ama kızlar teke tek oynasalar sorun çıkmazdı – mükemmel bir eşleşme olurdu. Sırıtırken ve haykırırken boğazları parlıyor. Toplam yüz tane dişleri vardır herhalde. Denge, beceri ve zamanlama dağıtılırken, bu kız kardeşlere tenis yeteneği eşit ölçüde verilmiş. Ama memeler Lizzyboo'ya verilmiş kesinlikle.

Sette altıya altı başa baş gidiyorlardı. Şimdiye kadar içine kapanık ve tembel olan Dink korkunç bir beceriyle patlayıp çizgi-den çizgiye hamle ederek sert vuruşlar yaptı, parmak uçlarında geri geri gidip, yüksekten gelen topları karşıladı. Hope'un yanında tam bir ustaydı: Her sayıdan sonra eller omuzlarda bir şekilde kucaklaştılar ve raketinin ucuyla Hope'un kışına onay ve-

rircesine, meşrulaştırırcasına pat pat vurdu. Ayrıca topu hızla Guy'ın üstüne atmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlayarak beni şaşırttı. Lizzyboo'nun kısa düşen ikinci servisinin kızsı davetkârlığına karşılık Dink kıpır kıpır bir şekilde hırsla vurarak, tüm kaslarını kullanarak o sarı mermiyi Guy'ın bekleyen ağzına gönderdi. Guy asla ürkmüyordu. İki üç kere sırt üstü düştü ve bir top saçını sıyırdı; ama sinmedi. Ayağa kalkıp özür dilemekle yetindi. Altı sıfırda Dink hiç utanmadan topu vahşice Lizzyboo'nun üstüne yollayıp sayı aldıktan sonra ağzı bembeyaz, gergin ve çıplak mazgallı siperleri andırır bir halde bana doğru yan dönüp yedek topu sandalyeme doğru fırlattı. Kimse Güney Afrika'nın yedi numarasından set alamaz. Kimse. Güney Amerika'nın altı numarası hariç tabii. Piç kurusu. Lizzyboo'nun, Hope'un ve Guy'ın da gayet iyi tenis oynayabildikleri hiç aklına gelmemişti, *bunun dışında hiçbir şey yapmasalar da*.

Lizzyboo gelip yanımda durdu ve sıcak başını omzuma yasladı. Acısını paylaştım. Hope, Dink'le birlikte oturdu. Guy tek başına oturdu. Tek başına oturup, dizlerinde bir havluyla dosdoğru ileri baktı... Lizzyboo bir süre önce Dink'le çıkmıştı tabii. Bir de iki kız kardeş arasında bu cinsel taklitçilik var. Lizzyboo, Dink'le çıkmıştı. Yürümemişti.

Benimle de yürümeyecek. Çok yakında kendisinde ne terslik olduğunu merak etmeye başlayacak. Utanacak. İnsanlar çok ilginç değil mi? Ona itiraf etmeliyim sanırım. Ama yapamam. Bu bilginin yayılmasını istemiyorum. Ona başkasını sevdiğimi söylemek zorunda kalacağım.

Bu korkunç bir his. Başını omzuma yasladı. Sıcak terinin kokusunu, canının buharını derin derin içime çekmem gerekir. Bunun yerine çenemi başka tarafa çeviriyorum. Bu korkunç bir his, yani aşkın parodisi gibi. Tenis kortunda Dink'in *aşk* yerine *sıfırdan* bahsedip durduğunu fark ediyorum. On beşe sıfır. Sıfıra otuz. Tenis kortunda bile aşk bitmiş; tenis kortunda bile aşkın yerini sıfır almış.

Küçük Kim'e kitaplar okumaya başladım. Bugünlerde bunlardan başka kitaplara katlanamıyorum. Kim'e ilginç geliyorlar ve sanki dikkatle dinliyor, özellikle de biberonuyla yatıştırıldığında.

Biberonundan içerken saat kuran biri gibi sesler çıkarıyor. Gelecekteki zamanına karşı saat kuruyor.

"Her şeyin iyi olacağına dair inancını keşke – keşke paylaşabilsem Nicola." "Evet, hayata böyle pembe bakmak hoş." "Kaçmalıyım. Veya en azından gitmeliyim. Baksana. Bu biraz utandırıcı." "Senin için mi, benim için mi?" "Sende ihtiyaç duyduğum iki şey var – açıkça söylüyorum. Birincisi, Keith'in biraz içini dökmesini sağlayabilir misin? B.A.sına ihtiyacım var." "Nesine?" "Bakış açısına. 'Sağduyu'nun gerçek anlamını bildiğine emin değilim. Hâlâ şarkı söylüyor, ama tarzına hiç yakışmıyor. Biraz kulağını çek. Guy'ın yanında çenesini kapamasını söyle yeter." "Tamam. Olmuş bil." "Harika." "Bu utandırıcı değil. Diğeri nedir?"

Başımı eğdim. Sonra kaldırıp dedim ki: "Öpücüklerin. Nasıl öpüştüğünü bilsem iyi olurdu."

Fütursuzca güldü. Sonra sandalyeden kalkıp yaklaştı.

Bir parmağımı kaldırdım. "Bu bir numara filan değil."

"Hayır hayır. Gücüm sana işlemiyor. Değil mi?"

"Evet. Haydi gel. Keith'i öpmüştün."

"Sayılır."

"Sırada Guy var sanırım."

"Kesinlikle. Ama bu tehlikeli bir emsal teşkil etmez mi? Yani sonu nereye varır?"

"Demek daha ileri gideceksin. İkisiyle de. Tabii ya. Ne kadar ileriye? Tamamen. Ya ne olacaktı ki? Rahat ol," dedim. "Cinsel açıdan bir ölüyüm. Cinsel açıdan Postacı Pat gibiyim. Bir sonraki bölüm için biraz malzemeye ihtiyacım var o kadar."

"Biraz da uydursan olmaz mı? Amma kopyacısın. Konu aşkın ölümü, biliyorsun."

"Kaygılanmana gerek yok. Ölümcül hastalığım sana geçmez."

"Geçse ne olur ki?"

Güç alanlarımız birbirine dokunuyordu. Kalbimde bir şey hissetmesem de yüzüm titremeye başlamıştı. "Haydi," dedim. "Bana bir öpücük ver."

Bileklerini omuzlarıma koydu. Omuz silkip "Hangisini?" dedi.

Eve geç saatte döndüm ve lanet olası borular ortalığı inletiyor. Nasıl moronca bir gürültü – aklıma Guy'ın horozu geliyor, Guy'ın *gallosu*, çok uzaklardaki, çok eskilerdeki. Ellerimi kulaklarıma dayayarak dairede hızla dolaniyorum. Tanrım, bütün ev *can mı ekişiyor?*

Ah, borular ve zalimce ileleri. Seni duyuyorum. Seni duyuyorum kardeşim. Kardeşim, seni *duyuyorum*.

11. Bölüm: Nicola Six'in Öpücüklerinin Ahengi

Nicola Six'in öpücüklerinin ahengi konusunda bir sürü altbaşlık ve altbölüm, bir sürü janr ve filum – bölüm ve dize, dipnot, çeşitli alıntılar var. Dudakları genişti ve esnek bir şekilde titrekti, dili uzun, güçlü, arı iğnesi gibi sivri uçluydu. O ağız derin bir kaynaktı, derin bir yalanlar ve öpücükler kaynağıydı. Ağzın bazı öpücükleri çabuk unutulmuş, anımsanamaz türdendi, geçip giden bir kelebeğin esintisi veya yankısıydı (veya yanlış boyutta asılı kalan hayaletiydi). Diğerleriyse araştırmacıydı, bir periodontal kontrol kadar ayrıntılıydı: Sonrasında diş plaklarından tamamen arındığınızı hissediyordunuz. Gül Goncası, Kuru Aplikasyon, Herkesin, Azı Dişlerinin Çarpışması, İticilik, Dönen Dizel, Gargara, Bademcik Ameliyatı, Leydi Macbeth, Hazırlanmış Vajina, Gençlik, İhtiyaç Duyan, Yutucu, Islanan Bakire. Yeni bir dizi kokteylin veya Keith'in parfümlerinin kısa ömürlü isimleri gibi: Scandal, Outrage... Kardeşsiz bir çocuğun bez bebeklerinin ve oyuncaklarının isimleri gibi –dedikodu ve vudu–.

Öpücüklerden biri özellikle karmaşıktı (tasvire direniyordu – her şeye direniyordu), görünüşe göre iki tane zıtlık içerdiğinden: Tutkulu tereddütle bariz amansızlık. Dudaklarınız partnerinizin ya da hasmınızın dudaklarına değdiğinde, adamın acizce gönülsüzlüğünüzü hissetmesini sağlamanız gerekiyordu. İhtiyaç Duyan'la Islanan Bakire'nin yarı yarıya karışımı özellikle kavgalardan sonra veya bir erkeği birkaç saniyede kendini-

ze geri döndürmek istediğinizde faydalıydı (bıkkınlık ve doyum hissinin yerini şaşırtıcı bir şekilde yeniden canlanmanın almasını sağlıyordu). Guy Clinch'le böyle öpüşecekti. Guy eğilerek onu boylu boyunca saracaktı. Nicola ona aşağıdan gözlerini kırptırarak, tapılası bir sıkıntıyla bakacaktı – tamamen rol icabı bir sıkıntı olmayacaktı bu, çünkü Nicola ona gerçekten acıyordu, çekeceği ıstıraplardan dolayı. Bu öpücükte ayaklarınızı kımıldatmıyordunuz, ama sanki parmak uçlarınızda yükselmişsiniz gibi oluyordu. Göğüs zorlanarak hava çekerken ağız mümkünse yana çevrilip gizlenmek istermiş gibi yapıyordu. Ama gizlenmiyordu. Görünmez bir etkileşim dudakları yaklaştırıyordu. Bu öpücüğün ismi Yaralı Kuş'tu.

Fiziksel açıdan Nicola'nın en hafif öpücüklerinden biriydi. Yükselen merdivenin –yoğun, atletik, sert– diğer ucunda nadiren kullandığı bir öpücük vardı: Adı Yahudi Prenses'ti, bağışlanmaz bir şekilde. Nicola bunu çok eskiden Barcelona'da seyrettiği bir pornografik filmde öğrenmişti, ama bütün çağrışımları farklı yerlerden. Doyurucu, kaba, genç, tombul, çabasızca multiorgazmik ve inanılmayacak kadar coşkulu: Bir müsrifin öpücüğü, kendini harcayan bir şımarığın öpücüğü. Yaralı Kuş'ta dil sadece titreşen yokluğuyla belli olurken (yine o kelebek, paravanlı bir odada kısılmış), Yahudi Prenses *tamamen* dilden ibaretti – hem de sadece ucundan değil gövdesinden, etli kısmından: Hoyrat dil. Burada dil bütün erkek ve dişi organlarının görevini yapıyordu, kalp dahil. Böyle bir öpücük bir sihirli değnekten çok bir silahtı; gücü katlanarak çoğalan bir silahtı (ışık hızı gerektiriyordu), çünkü neredeyse kullanılamayacak kadar güçlüydü. Yahudi Prenses *aşırıydı*. Doğru anda uygulandığında, bir erkeğin elinde çek defteriyle diz çökmesini sağlıyordu. Yanlış anda uygulandıdaysa (ki Nicola yanlış anları seçebiliyordu kesinlikle) bir aşk ilişkisini yarım dakikada bitirebilirdi: Adam faltaşı gibi gözlerle kapıya doğru gerilerken bir elini kaldırıp yenini dudaklarına yaslardı. "Özür dilerim – gitme," demişti Nicola bir keresinde. "Öyle yapmak istemedim: Yanlışlıkla oldu." İşe yaramamıştı. Yahudi Prenses'i başarmak için dilinizi tamamen çıkarıp alt dudağın üstüne koyuyordunuz, *öpüşme başlamadan önce*. Böylece öpüşme başladığında ikinci ağızdan yapılıyordu.

Bu öpücüğün adı Yahudi Prenses'ti – bağışlanmaz bir şekilde. Ama öpücüğün kendisi bağışlanmazdı zaten. Yahudi Prenses bağışlanmazdı.

Peki ya Keith için nasıl bir öpücük? Keith Talent gibi şapır şupur öpüşen biri için?

Keith'in o gelişinde –koltuk altına sıkıştırılmış bulvar gazetesiyse, buruşuk kot pantolonla, akşamdan kalmalık yüzünden şişmiş gözlerle– Nicola kendini tutamamıştı. Kendini devasalaştırıp Keith'in tepesinde tüylerini kabartarak demişti ki:

“Şu tamir ettirdiğin ütüyse kahve öğütücü ve elektrikli süpürge var ya?”

“... Hı hı?”

“Şey, hepsi yine bozuldu.”

Keith ona bakakalmıştı, kuru dili alt dişlerinin üstünde bekleyerek.

Nicola da beklemişti, kaşıntının, basan sıcaklığın, tiksinti egzamasının vücudunun içinden geçip başka bir yere gitmesini beklemişti. Sonra değişmişti: Kendini ufaltmıştı. İsteddiği zaman büyüyüp küçülebiliyordu, ama genellikle büyüktü ve işler ters gittiğinde büyük çapta ters gidiyordu. Banyo taşmaları, paldır küldür yuvarlanmalar, kırık yataklar.

“Ya, şey, içine ettiğimin dünyası böyle işte filan yani. Tanrım. Buraya çıkıyorum...”

Nicola kendini ufaltmıştı. İnce çizgili takım elbisesinin içinde vücudunu sıkıştırıp şen şakrak ve dolgun bir hale getirmişti. El çırpırmıştı. Başını eğmişti – böylece usulca şöyle derken gözlerini kaldırıp ona bakabilecekti:

“Zavalılık. Akşamdan kalmasın. Dart maçını kutladın herhalde. Eh, hak ettin.” Keith'in elektrik mavisi rüzgârlığını çıkarmasını yardım etmiş, ona güzel bir baharatlı Bullshot vaat etmişti. “İnan bana, sana en iyi gelecek şey bu.”

Nicola limonu ortadan kesti, et suyu konservesini açtı, biber ezdi, votkayı döktü. Çalışırken arada sırada Keith'e bakarak kafa sallıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Projesi erkeklerin içinden geçmekti – erkeklerin sonuna varmaktı. Şimdi konumu neydi peki? İşte Keith masaya oturmuş, çatık kaşlarla gazetesine

bakıyordu, sanki kendisini bir defineye ulaştıracak bir haritaymış gibi. Gazetenin her iki tarafında yuvarlak ve kılsız ön kolları uzanmaktaydı. Şimdi her şeyi bitirebilirdiniz: Oraya gidip gazeteyi gözlerinin önünden çekip alarak. Keith bulvar gazetesi için cinayet işleyebilirdi. Herhangi bir gün.

“Seychelleler,” dedi Keith göz yumulamaz bir şekilde, Nicola kadehi onun tombul sağ elinin on beş santim ötesine bırakırken. O anda daha fazlasını yapamayan Nicola kendini silikleştirip köşedeki masanın yanında ayakta durarak günlüğüne görmeyen gözlerle tepeden baktı. Sıcaklık içine yayılıyordu. “Bali,” diye ekledi Keith... Nicola’nın soracağı soru hazırды: Dartla ilgiliydi. Nicola sadece arada sırada hayretle kesik kesik gülmesiyle bozulan sessiz bir horgörü travmasıyla televizyonda dart maçları seyretmişti. Yüz otuz kiloluk bir adam yirmi gramlık bir çivi-yi bir mantar parçasına fırlatırken gözünü kan bürümüş kalabalık bağırp çağırıyordu. Ne biçim kaderdi bu.

Yine de soruyu sordu ve Keith yanıtladı, sonra Nicola onun arkasına geçip omzunun üstünden baktı. Keith’in bulvar gazetesinin orta sayfaları film yıldızı Burton Else ile nişanlısı Liana’nın bulvar gazetesi boyutundaki fotoğraflarına ayrılmıştı. İri Liana minik bir bikini giymişti. Burton Else’nin üstünde bir çeşit tanga veya saydam kondom vardı. Avokado boyutundaki kafası organ etinden ters bir piramidin tepesinde ışıldıyordu. Yazıda El-selerin evlilik anlaşmalarından bahsediliyordu: Boşanma durumunda Burton’un uğrayacağı zararın sınırlanmasından.

“Burton Else filan yani,” dedi Keith, sanki biraz gururla. “Ve Liana.”

“Gelir giderler,” dedi Nicola. “Dünya birkaç yılda bir yeni bir literaliste ihtiyaç duyar.”

“Pardon?”

“Şu kadın o herif ibne değilmiş gibi davranmak için,” diye devam etti Nicola, “senede kaç milyon alıyordur merak ettim.”

Nicola’yı şaşırtabilecek bir şey var mıydı? Nicola şaşırtılabilir miydi? İnsan merak ediyor. Keith bütün sabrını yitirerek, kaybederek, sanki Nicola onunla saatlerce uğraşmış da sonunda *artık burasına kadar gelmiş* gibi ona doğru biraz yan döndü.

“O mu?” dedi yüksek sesle. “Burton Else mi? Hastir ordan.”

Nicola bir adım gerileyerek uzaklaştı. Sonra kollarını kavuşturup “Bariz ve tanınmış bir ibne,” dedi. “Meşhur bir ibne.”

Keith’in gözleri uzun süredir ıstırap çekercesine kapandı (ona güç ver).

“Yapma,” dedi Nicola. “Yani, kimin umurunda, ama şunun suratına bak. Öyle bir vücudun tepesinde? Kadın parayı sonuna kadar hak ediyor. Görmezden gelmek tam günlük bir iş olsa gerek.”

“Burton Else öyle olamaz. Burton olamaz.”

Nicola bu konuda ne kadar ileri gitmesi gerektiğini merak etti. Aslında Burton Else meselesi bilindikti. Filmleri yakından takip eden herkes Burton Else meselesini bilirdi (ki Nicola onları yakından takip ederdi). Yaptığı anlaşmalardan bile anlaşılıyordu: Bazı baskı gruplarıyla stüdyo avukatları sürekli zıtlaşıyorlardı. Evet, Burton meselesi bilindikti: Ama onunla ilgili *diğer* bilgi kadar, beyazperdede ve video kasetlerde verilen bilgi kadar, vatanını ve kadınlarını ve makineli tüfeklerini ne kadar çok sevdiği bilgisi kadar bilindik değildi. Burton’un her filmde yeni bir karısı olurdu (kadın samuraylar veya Kızılderililer veya Guatemalalılar veya başka bir grup entelektüel tarafından katledilene kadar): Bu sarışınlar Burtonlarına nasıl da taparlardı, vücuduna nasıl da yağlar sürer ve yiyecekmiş gibi bakarlardı ve vücut geliştirmeye devam etmeye teşvik ederlerdi! Tanrım, diye düşündü Nicola, gerçeği hâlâ herkes anlamamış mı? (Homoseksüellerin dünyasını ilginç bulsa da sonuçta onaylamıyordu, çünkü o dünyadan dışlanıyordu). Egzersiz kralı, ereksiyona benzeyen adam: Onu ne kadar korkusuz ve vatansever gösterseniz de, ona ne kadar çok eş ve İncil ve bir metrelik av bıçağı verseniz de, yine de soyunma odalarına, erkek popoları dünyasına, testosteron otellerine aitti.

“Burton Else’nin gayet mutlu bir evliliği var,” dedi Keith. “Karısını seviyor. Kadınını seviyor. Onun uğruna her şeyi yapar.”

Nicola bekleyip sevgi meselesini düşündü ve Keith’in gözlerindeki donuk şiddet davetinin sönmesini seyretti.

“Kameralar yalan söylemez filan yani. Son filmde kadını düzüp duruyordu. Kadının hiç şikayeti yoktu, kesinlikle. Kimse-nin Burton gibi düzemediğini söylüyordu.”

“Hı hı,” diyen Nicola öne eğilip ellerini öğretmen edasıyla masaya koydu, “ve herhalde molalarda sendeleyerek karavanına veya bungalovuna gidip kusmak zorunda kalmıştır. O bir ibne Keith. Hem dediğim gibi, kimin umurunda ki? Bunu fark edememen ne kadar erkek olduğunun göstergesi. İbneleri ibneler tanır. Sen ibne değilsin, değil mi Keith.”

“Hiç değilim,” dedi Keith otomatikman. Sonra birkaç saniyeliğine düzenli olarak gözlerini kırptırdı, kalbinin ritmiyle uyumlu bir şekilde. Yüzü çocuksu bir mutsuzlukla buruştu. “Ama eğer... ama o zaman... ama o...”

Film işte Keith, diyebilirdi Nicola. Film. Onların hiçbirisi gerçek değil. Gerçek değil.

Ama saat tam altıydı ve telefon tam vaktinde çalınca Nicola gülümseyip (“Bu bir bant kaydı”) Guy’a numarasını yaptı.

Sonradan, kendi film gösterisinin ardından, son derece memnun kalmış ve neredeyse konuşamaz haldeki Keith’i kapıya kadar geçirirken, onu rüzgâra ve yağmura atmaya hazırlanırken, Nicola düşünceli bir edayla, sakince konuştu (elleri kuş tüyü desenli takım elbisesinin pantolonunun ceplerindeydi).

“Unutma, o bir romantik. Bunun üstüne git. Ona sararıp solduğumu, içime kapandığımı söyle. Pencerenin önünde oturup iç geçirdiğimi söyle. O güzelim yerküre modelini evirip çevirerek pişmanlıkla gülümsediğimi ve yüzümü yana çevirdiğimi söyle. Böyle şeyler işte, bilirsin. Kendi üslubunla söyle tabii Keith.”

“Jack Daniels.”

Nicola’nın artık nihayet onu öpmesi gerekecekmiş gibi görünüyordu. Eh, Keith sahiden de bunu istedi. Nicola kendi içinden bir sesin, hafif bir yer değiştirme sesinin, iniltiye benzer bir sesin yükseldiğini işitti – belki de engellenmiş âşıkların çıkardığı söylenen türden hafif, trajik inlemelerden biriydi. Derin bir soluk alıp öne eğilerek Keith’e Gül Goncası’nı sundu: Balık ağzı, gözler neyse ki kapalı. “Mah,” dedi bitince (yarım saniye sürmüştü). “Sabırlı ol Keith. Hakkımda şunu öğreneceksin ki,” dedi, “bende yağmur yağdı mı ortalığı sel götürür. Bak!”

Jack ve Fasulye Sırığı. O genç bacaklar mor tuniğin içinde nasıl da hızlı hareket ediyorlardı. Hele o fütursuz, hayat sevgisiyle dolu gülümseyiş!

"Jim Beam. Benediktin. *Porno*."

"Ne?"

"*Porno*. Bir içkidir. Golgotha'da bulunur. Veya BestSave'deki heriften kasayla alabilirsin. Acayip ucuzdur çünkü *iki kere* çalınmıştır."

"... Bas git Keith."

"Hı hı hoşçakal."

Nicola oturma odasına geri döndü ve kanepede bir an bir parça gün ışığı belirmediğini görünce üstüne atlayıp kollarını bacaklarını bir kara yıldız gibi açtı. Nicola gülerken yuvarlak karını üç dört kez yukarı kalktı – acizce bir sinirle gülerken. Evet, tamam. *Porno*: *Porno*. Evet tabii. Mecbursan. Nicola şaşırtıcı bir şekilde pornografiden hazzetmezdi veya kendi aşk hayatına müdahalesinden hoşlanmazdı. Çünkü pornografi çok sınırlıydı, çünkü duygusuzdu (zihinsel tuhaflıklara hitap ediyordu doğrudan) ve çünkü leş gibi para kokardı. Ama pornografi yapabiliirdi. Kolaydı.

Bir performans sanatçısı, yalan sanatçısı, bir çeşit soyut sanatçı ve iyi bir işsiz sanatçı olmasının yanı sıra bir *sanatçıydı* da; nereye ulaşmak istediğini bilse de oraya nasıl gideceğini her zaman bilmiyordu. Ama bunu asla kendinize itiraf edemezsiniz. Zihninizin o çatlak buzların üstünden buz hokeyi diski gibi hızla geçmesi gerekiyordu. İçgüdülerinize güvenmezseniz ölürdünüz. Guy Clinch için hazırladığı vurucu cümleyi hatırlayınca yine güldü ve burnundan kesik bir ses çıkınca kâğıt mendillere uzandı (şimdi, bunu planlayan kimdi – burnundan o sümük kibarlığını neşeyle çıkarmasını kim planlamıştı?). "Tek bir mesele daha var: Bakireyim." Bir *bakire*. Hı hı, *tabii*. Nicola bu sözü daha önce hiç söylememişti, söyleme fırsatına sahipken bile: Yirmi yıl önce, bekaretin anlamını keşfetmekle bekaretini yitirmek arasındaki o kısacık dönemde bile. Gerçekten bakireyken asla söylememişti (özellikle o zamanlar. Hem Aix-en-Provence'daki otelin altında bulunan, içinde dergiler saçılı kazan dairesindeki sarhoş Korsikalı için durumu değiştirir miydi?). "Bakireyim." Ama her şeyin bir ilki vardı.

Asıl komik olansa, asıl komik olansa... bu vurucu sözü ağzından kaçırmamasına ramak kalmıştı –*kılpayı* kurtulmuştu–. Bū-

tün gösteriyi berbat edecekti az daha. Aktrislik eğitimi gerçek hayatta başa belaydı cidden: Zaten dramaya düşkün bir tipse-
niz Drama Okulu'na *gitmeyin*. Çünkü anın çağrıştırdıkları, göz-
yaşları, öfke, aşırılıklar yeni cümleleri, yeni yalanları doğur-
muştu ergenliği ve yirmili yaşları boyunca, ultimatom şeklin-
de, çeşitli hiddetlerin, çeşitli dağılışların zirvesinde. Az kal-
sın şöyle diyecekti: "Tek bir mesele daha var: Hamileyim." Ah!
Bu gerçekten çok kötü olurdu. Geri dönüşü olmazdı. "Hamile-
yim." En azından bu söz çoğunlukla gerçektir. İçsel veya başka
bir şekilde kafaya takıyor değildi ama yedi kürtağın verdiği ha-
sarı farkındaydı.

Nicola gürültüyle sümkürüp buruşturduğu kâğıt mendili
sıkarak öylece uzandı. İki geniş cephe: Guy'ın arkaik kalbinin
bulutlardaki hazineleri; Keith Talent ve sürüngenimsi modern-
liği. Nicola makul ölçüde kontrol sahibi bir sanatçıydı ve bütün
olacakları az çok biliyordu. Ama şunu asla önceden bilmemişti.
Son projesiyle ilgili şu gerçeği asla önceden bilmemişti. Bu kadar
zor olacağını asla bilmemişti.

Siyah taksi uzaklaştı, teşekkür edilmiş ve bahşiş verilmişti, şey
tarafından, şey... İğrenç bir şekilde giyinmiş olan (nasıl öyle gi-
yinmesindi ki?) Nicola çıkmaz sokağın gebe karanlığına yürüdü.
Araba bekliyordu; şimdi ilerliyordu, yan farları yanarak. Kapı
açıldı. *Gir içeri*, dedi adam. Nicola o kadar, o kadar çok yaramaz-
lık yapmıştı ki... *Sen*. Hep sendin, dedi. Ve içeri girdi.

Nicola uyandı, yağmuru işitti ve tekrar uykuya daldı, daha
doğrusu denedi. Yağmur sesi, çatı tepelerinden yükselen en-
düstriyel gazların sesi gibiydi – tonlarca gaz, Park'ın karşısın-
daki depo tankını doldurmaya yetecek kadar (korseli ve tepe-
si düz, Tanrı'nın bateri setinin trampeti). Yastıkları mıncıklayıp
buruşturarak yatakta kıvrandı ve sıçradı. İçinden on bin hissin,
bir metropol maratonundaymışçasına geçmesine bir saat kadar
katlandı. Birden doğrulup uykusunu renksizce izlemiş olan ya-
rım litre suyun çoğunu içti. Gök gürledi, baslarla dümbelekler
Tanrı'nın yeni bateri solosunun başlayacağını haber verdi. Başını
eğdi. Her halükârda bu sabah Nicola Six'in önünde tatil yapaca-
ğı koca bir gün uzanıyordu.

Öfkeyle işedi, sert mermeridelmeye çalışırcasına. Silindikten sonra üstünde ağır beyaz geceliğiyle tartıya çıktı – vamplikle alakasız geceliğiymiş bu, yatakta tek istediği rahatlık, rüküşçe bir sıcaklık ve rahatlık olduğunda giyerdi. İbre titreyip hareketsizleşti. Eh! Ama geceliği ağırdı, uykulu gözkapakları ağırdı, saçları (buklelerinden biriyle kendine bıyık yaptı) ağırdı ve sigara kokuyordu: Tütün kokuyordu, sigara değil. Sessizce hırlayarak dişlerini temizledi, diş macunu tadı aldı ve tükürdü.

Yatak odasına geri dönünce perdeleri çekip jaluziyi açtı. Pencereyi açınca nemli havayla karşılaştı: Sekiz santim, ona göre koridordaki termostatin bir derece yükselmesine eşdeğer bir mesafeydi. Normalde iş günlerinde yatağı çoktan havalandırırdı, ama birazdan geri dönmek niyetindeydi. Saat ondu ve dışarısı karanlıktı. Öyle bir karanlıkta yağmurun gümüş veya cıva renginde ışıldaması beklenebilirdi. Ama bugün hayır. Yağmur bile karanlıktı. Yağmurun sesine tekrar kulak kabarttı. Ne anlamı vardı ki? Yağmur ne diyebilirdi, yağmur, yağmur, yağmur demekten başka?

Ritüel bir huysuzlukla sabah çayını yapmak için bir musluğu açtı. Musluk suyunun Londra'daki bütün ninelerin vücutlarının içinden en az ikişer kez geçmiş olduğunu biliyordu. Önceden Fransa'dan gelen şişe sularını kullanırdı, petrolden pahalıydı, ama sonunda Eau des Deux Monts'un Paris'teki bütün ninelerin vücutlarının içinden en az ikişer kez geçtiği ortaya çıkmıştı. Musluk suyunun tadının ılık soya sosunu andırmaması için musluğu en az on dakika açık bırakmak gerekiyordu. İnsanlar sıcak suyun sıcak akması, soğuk suyun soğuk akması için o düşen sütuna parmaklarını sokmakla ne kadar zaman harcıyorlardı. Gidip televizyonu açtı: Sessiz, telekse benzer haber kanalı. Uluslararası hava durumu haberlerini metanetle seyretti. MADRID 12 YAĞMURLU. MAGNİTOGORSK 9 YAĞMURLU. MAHABAD 14 YAĞMURLU. MANAGUA 12 YAĞMURLU. Sağ sütundaki YAĞMUR kısmında çiseleme resmi vardı. Evet: Dünyanın her tarafı yağmurluydu. Biyosfer *yağmurluydu*.

Musluk lavaboya su akıtmaya devam ederken Nicola sabahlığını giyip posta kutusuna bakmak için merdivenlerden yalınayak koşarak indi. Alt katlarda oturan adamlar... Alt katlar-

da oturan adamlar yukarıya yaklaştıkça Nicola'dan soğuyorlardı. Bodrumdaki adam tarafından sessizce saygı duyuluyor, giriş katındaki adam tarafından açıkca övülüyor ve hoşlanılıyor, birinci kattaki adam tarafından samimiyetle tasvip ediliyordu, ki bu adam ikinci kattaki adamın şüphelerini ciddiye almıyordu; ikinci kattaki adamsa üçüncü kattaki adamın yerleşmiş düşmanlığını anlayışla karşılamaktaydı. Dördüncü kattaki adamsa Nicola'dan hiç hazzetmiyordu. Hatta Nicola neredeyse her açıdan onun hayatına mahvetmekteydi. Geceleri gürültü yapıp evde dolanarak uyutmuyor, gündüzleriye müziğiyle, eşyaların yerlerini çılgınca değiştirmesiyle, vampir ve kanun kaçağı avcısı filmleriyle adamın hayatını zehirliyordu; pencerelerinden attığı çer çöpler adamın balkonuna saçılıyordu; adamın iç duvarlarından üç tanesi Nicola'nın çatlak boruları, taşan küvetleri yüzünden sıırılsıklam olmuştu...

Çay tepsisi ve mektuplarıyla birlikte yatağa geri dönüp yastıklardan oluşma istihkâmına yaslandı... Bir zamanlar, beş yıl önce, üç yıl önce, mektupları üç kilo çekerdi ve kolonyoyla potpuri kokardı: Güzel hediyeler, kendini küçültmeler, şiirler, davetler ve bir sürü bedava uçak bileti. Ya şimdi? Adresi internetteki listelerden bulunarak gönderilmiş berbat senaryolar. "Richard Pinkley, Güz Sergisi'nin hazırlıklarını tamamladı ve sizi ön izlemeye davet etmekten memnuniyet duyuyor." "*Umurumda değil,*" dedi Nicola. "Şanslısınız! Vista Enternasyonel'de hayatınızın tatilini kazanma fırsatını ele geçirmek için seçildiniz!" "*Umurumda değil,*" dedi Nicola. "Anladığımız kadarıyla kira kontratınızın süresi yakında dolacağından, yeni evinize taşınmanız için elimizden gelen her türlü yardımı yapmaktan memnuniyet duyarız." "*Umurumda değil,*" dedi Nicola. Kira kontratının süresi Aralık sonunda dolacaktı. Kısa süreli bir kontrattı. Şu milenyum anlaşmaları gibi değildi: Dokuz yüz doksan dokuz yıllık. Sadece otuz ay istemişti o kadar. Kira kontratı bitiyordu; Nicola'nın parası da.

Şimdi sıra gerçek tuvaletteydi – tuvaletten başlayarak. Tuvalet: Uygun bir isimdi. Tuvalet, ilginç bir sözcüktü. "Tuvalet." *Tuvalet.* "Saçını yapmak... (*tuvalet yapmak*)... özenli bir tuvalet; beyaz saten bir tuvalet... (klozet içeren oda)... (Tıp.) Ameliyat sonra-

sında veya doğum sırasında bölgenin temizlenmesi... Bir hanımın tuvaletinin çeşitli aşamalarından sonra konuk ağırlaması: 18. yüzyılda çok moda olan... İdama hazırlık (Fr. *toilette*).” Tuvalet uygundu. Tuvalete hiç düşünmeden gidiveren kızlar tanıdı: Başka işlerin arasında halledilen bir şeydi. Nicola ise öyle değildi. Tuvalet konusunda erkeksi olduğunu fark etti esefle (ama elden ne gelir?). Gülünç bir şekilde erkeksi değil: Bir paket sigaraya ve *Savaş ve Barış*’a ve kemirmek için pirinç koşum takımı plakasına ihtiyaç duymuyordu; önceden trafiği durdurup megafonla sokağı boşaltmasına gerek kalmıyordu. Yine de klozetin beyazlığını lekelemekte zorlanıyor, sıkıntı yaşıyordu. Vamp tarzı olmayan geceliğinin eteğini kaldırıp oturarak anlaşılmaz yüz ifadelerine bürünüyordu. Bir kadın kahraman öyle şeyler yapmamalıydı – en azından sadece kapalı kapılar ardında yapmalıydı. Ama bir hanımın tuvaletinin çeşitli aşamalarında konuklarını ağırlaması yirminci yüzyılda çok modaydı. Şimdiyse yirminci yüzyıl sona eriyordu.

Soyunup ikinci kez tartıldı, küvet gürlerken – salyalarını akıtarak dedikodu yaparken. Sonra birden yüz seksen derece dönerek boy aynasına baktı... Evet! Güzeldi, hâlâ güzeldi, her şeyiyle çok çok güzeldi. Ama zaman onu parmaklamaya, avuçlamaya hazırlanıyordu; zaman o göbeği sıcak nefesiyle öldürüyordu. Küvetin yanındaki plastik kaplarla tüplere baktı; sabunlar, bakım kremleri, nemlendiriciler. Makyaj masasındaki tırnak cilasına, fön makinesine, panayır ışıklarına baktı – ayna saatleri, ayna savaşı! Hiç kimse orada durup da bir insanın sonsuza kadar bütün *bu* boktan şeylerle uğraşmasını bekleyemezdi.

İnsan ruhunun yılmazlığıyla ilgili bir şey (ve ölümün bütün yaratıcı gücünü hissetti): Ertesi gün savaşa geri döndü, siyah şemsiyesinin sivri uçlu kubbesinin altında ilerleyerek. Temiz hava – en azından temiz sayılır, göreceli olarak serbest dolaşım ve mısır kokulu: Dış hava, iç değil, sadece kişisel gaz değil. Eski vasat bitkinlik zamanlarında bir mektubu göndermeye veya bir kütüphaneye kitap iade etmeye veya tırnaklarına oje sürmeye karar vermek için bir buçuk hafta düşünüp taşınabilecek kapasitedeydi. Çünkü ölümcül güneş yoksunluğunu tüm solgun aylaklığı-

la yeniden deneyimlerken yağmurda sallandı. Kitaplığın yanına oturup giderek artan bir özfarkındalık paniğiyle kitap okumaya çalışmıştı. Neden? Çünkü okumak bir geleceği önceden varsaymaktı. Sağlamlaşmayla ilgiliydi. Çünkü okumak ters yöne gitmekti. Kitabı havaya atınca sayfaları jüpon gibi dalgalanmıştı. *Âşık Kadınlar!* Bir içki, bir hap, bir uyuşturucu istiyordu (bol bol eroin istiyordu), ama istemiyordu da. Konsantre olanı, tüketiciyi, cinsel ilişki denen tam odaklı erkek dikkatini istiyordu (atom bulutunu ters duran bir penis, Nicola'nın kasiğiniysa sıfır noktası yer olarak düşünün), ama istemiyordu da. Eskiden telefon onu başka algı boyutlarına götürürdü. Şimdiyse telefonun dokunaçları onu hiçbir yere götürmüyordu. Tek yapabildiğiniz odadan odaya, odadan odaya ağır ağır gitmekti... O yüzden dışarı çıkıp cidden faydalı bir şeylerle meşgul olmak iyiydi.

Yağmur sokaktaki insanları zehirli mantarlara benzetiyordu. Zehirli mantar gibi koktuklarını da fark etti (nemli bir yumuşaklık), o ıslak ruhlar metronun girişinde toplanırken, yüz-süz gövdeler, yağmurluklu, şemsiyelerinin siyah çiçeklerinin altında. Ama Nicola'nın özel görüntü yönetmeni (belki de bütün dertlerinin sebebi) hâlâ harıl harıl çalışmaktaydı ve Nicola'yı sanki üstünde bir Katolik papaz cübbesi varmış gibi aydınlatıyordu. Hava sıcaktı, yağmur da sıcaktı, ama Nicola serin olacaktı. Sade, gümüşü bir keten elbise giymişti. Yağmur onu mahvedecekti, ayakların ve tekerleklerin fışkırttığı çamurların mahvedeceği kesindi (ayakkabıları mahvolmuştu bile). Önemi yoktu. Çünkü elbiselerini birer birer öldürüyordu. Islak köpek kokulu havasız trende (bir taksi bütün sabahını yerd) Nicola dün gecenin sonunda aldığı uyku hapları yüzünden sağırlık hissine kapıldı. Ayrıca benzinin suçlayıcı bir şekilde solduğundan korktu. Dün, oldukça hazzsız –ve yapayalnız– bir heyecan epiğine dönüşmüştü: Korkunç gencin boğucu *melankolisine*. Yine de bir ergen (diye açıklıyordu kendine şimdi), ne kadar korkunç olsa da, ne kadar uyuşuk ve zarafet yoksunu ve hormonlar yüzünden ağırlaşmış olsa da, aşk yaşama şansına sahipti her zaman. Nicola aşk yaşama şansına sahip değildi – aşk ki burayı evrendeki diğer her yerden farklı kılar. Veya en azından çabalar. Aslında kasılmaları ve büzülmeleri, kendini zorlama bir şekilde okşayışları, dünya-

nın herhangi bir yerinde daha iyi bir şeyin olmadığı düşüncesiyle iyice iç karartıcı bir hal alıyordu: Aciz olmayan, uzlaşmacı olmayan, horgörüyle bakılmayan hiçbir aşk eylemi yoktu. Bu konuda yanıliyordu, kendi görünüşü konusunda da yanıliyordu, gerçi İspanyol ışıltısı taşıyan yüzü belki biraz yaşlanmış, duman veya bulut veya süt rengine çalmıştı. Nicola bir öğrenci çocuğa gözlerini dikti, ta ki çocuk uyurgezer gibi kalkıp yerini ona verene dek. Nicola gururla oturup dosdoğru önüne baktı.

Marylebone Caddesi'ndeki Kamu Kayıtları Dairesi'nin tozlu ılıkliğında ve mikrofotografisinde bir buçuk saat geçirince Walker Clinch'le ilgili ihtiyaç duyduğu her şeyi öğrendi. Aradığı kanıtları orada bulacağını biliyordu ve gerçekten de bol bol buldu elbette. Sonra civardaki Wallace Collection Müzesi'ne gidip yirmi beş penilik alışveriş yaptı: Tek bir kartpostal. Ön tarafında siyah bir zırh vardı, çok eskiden öldürülmüş bir robot savaşçının teneke ruhu. Arkasına şunu yazdı:

Sevgili Guy... Buraya neden geldim? Sırf sana iyi olduğumu söylemek için. Önemli değil, çünkü insan bu yıkıcı yalnızlığa zamanla alışıyor. Avare değilim. Hem istediğim zaman oturup yağmuru seyredebilirim – ve zavallı kuşların giderek hastalanmalarını. Ağlamak yok!

Nicola

Lütfen bana yazma.

Nicola bu sözcükleri sahte bir kendine acıma ve sinirlilik haliyle yazmıştı, ama şimdi okurken keyifle gülümsüyordu. Aşk mektupları yazmakta kullanılan kâğıtları elde etmeye yarayan ağaçları yetiştirdikleri diyarın – toprağı can çekişiyordu, kimyasallar yüzünden kısırlaşmıştı, fazla işlenmişti, toza dönüşmüştü. Nicola'nın aklına aşkın ölümü fikri geldi...

Gezegenle ve fantastik *coup de vieux*süyle, yaşlanmasıyla başlamıştı. Dünyanın yaşını uzanmış bir kol olarak hayal edin: Orta parmağın tırnağına bir zımpara kâğıdını tek bir kez sürtseniz, insanlık tarihini silersiniz. Pek köklü bir geçmişimiz yok. Üstelik dünyanın saçlarını ağarttık. Nicola sonsuza kadar genç kalmış gibi görünüyordu, ama artık çok hızlı yaşıyor, bir keş

gibi, balmumsuz bir mum gibi. *Tanrım, onu son zamanlarda gördünüz mü?* Eskiden gezegenin, dünya ananın yaşlandığından tamamen habersiz yaşayıp ölürdük, yaşayıp ölürdük. Eskiden tarihin dışında yaşırdık. Ama artık hepimiz sınırdasız. Artık kesinlikle tarihin içindeyiz, ön kenarındayız, rüzgâr kulaklarımızı yalayarak geçiyor. Kendini çarpışmaya hazırlarken sevmek güçtür. Hem belki aşk da buna dayanamıyordur ve bu duruma gelen, yirminci yüzyıllarının sonuna gelen bütün gezegenlerden kaçıyordur.

Nicola bir sandalye bulup, kartpostalı yanında bu iş için getirdiği kalın zarfa koydu. Zarfa Guy'ın işyerinin adresini yazdı (ve Guy'ın yüzünün bir görüntüleme ünitesinde yansıdığını ve yeşil rakamlarla damgalandığını hayal etti). Nicola'nın parmakları erkeksi cüzdanında nihayet son bir buruşuk pul buldular. Yalarken önünde bir kuyruk oluştuğunu, postanenin kafesli bölmesinde oturan türbanlı gölgeye doğru azar azar ilerlediğini hayal etti. Ama sonra bu mektubun hayatında göndereceği son mektup, bu pulun hayatında yaladığı son pul olduğunu fark edince başını salladı. İyi, iyi. Pul kuyrukları (aslında bütün kuyruklar) Nicola'nın bütün gün sinirli olmasına yol açardı. Binlerce satın alırdınız ve ertesi hafta posta ücretleri yine artardı. Artık yeterdi. İyi: Hayattaki vazifelerden, hayattaki boktan şeylerden bir tanesini daha son kez yapıyordu.

Nicola biraz fazladan para vaat ederek siyah bir taksiye binip öğle yemeği randevusuna yetişmek için Westway'e gitti.

"Bir keresinde," dedi deneysel bir şekilde, "İran Şahı'yla yatmıştım."

Nicola duraksadı. Keith gözlerini kırpıştırıp kafa salladı. Nicola ona tarihleri hesaplaması için zaman tanıdı: Şah öldüğünde Nicola on dört yaşında olmalıydı. Ama Keith bunu hesaplamadı tabii.

"O sırada yirmi bir yaşındaydım. İran Şahı'yla diyorum Keith."

"Havlu kafalıyla," dedi Keith sertçe.

Nicola başını yana eğerek ona baktı.

"Ama onlar dindardır," diye devam etti Keith.

“Hayır hayır. Bu devrimden önceydi. Şah... Şah kraldı Keith. Hem de oldukça hovardaydı. Tavuskuşu Tahtı’nı hiç duymadın mı Keith? Her neyse, en güzel ve seksi genç kadınları bulmak için bütün gezegeni tarardı ve kendisiyle yatsınlar diye tonla para verirdi. İlginç bir deneyimdi.”

Siyah takım elbiseli garson ellerini ovuşturarak ve “Her şey yolunda mı efendim?” diyerek yaklaştı.

“Eh,” dedi Keith, “bir defol git de biraz baş başa kalalım yahu, tamam mı Ekber?”

Nicola geldiğinde Keith karanlık restoranın tam ortasına metince kurulmuş halde onu beklemekteydi. Kendisine istediği herhangi bir yerin yemeğinin ısmarlanacağı söylenince Keith hiç tereddütsüz Kâbil’in Ricat yemeğini seçmiş, biraz teşvik edilince bu yemeğin Orta Doğu lezzetini ucuza tattırabildiğini söylemişti. “Afgan filan yani,” diye eklemişti. “Hem güzel, sıcak bir köri gibisi yoktur. Kesinlikle.”

Maktul masaya yaklaşırken Keith ayağa kalkmamıştı. Nicola sebebinin ışık mı, Keith’in yediği yemek mi, yoksa yakalandığı bir çeşit rutin proleter hastalığı mı olduğunu bilemiyordu – ama Keith’in suratı sapsarıydı. İyileşen bir mor göz sarılığındaydı. “Çekinme güzelim,” diyen Keith karşı sandalyeyi gergin bir edayla göstermişti. Bir bardak birası, sigarası, bulvar gazetesi ve yarısı yenmiş Hint ekmekli, salatalık turşulu sandviçi vardı. “Ekber! Şeyime bir mönü getir, şeyime, eee – bayana, çabuk. Buranın nesi mi güzeldir? Üç tane katı yumurtaya özel sosumu dökeceksin. Dünyadaki bütün mikropları öldürür. Tehlike sıfır.” Nicola mönüyü açmadan geri vermiş ve rejim yaptığını söyleyerek ilk cin toniğini sipariş etmişti. Keith on dakika kadar rejimlerden horgörüyle bahsetmiş, insanın gücünü koruması gerektiğini ve erkeklerin tumbul kadınları yeğlediğini savunmuştu. Sonra yemeği gelmişti. Fazladan üç garson ve iki önlüklü aşçı ayakta durup seyretmiş, kendi aralarında hevesle fısıldaşmışlardı. Keith ilk kaşık dolusu sosu ağzına sokunca mırıltılar bir an kesilmişti ve sonra kapının ardından ergen kahkahaları yükselmışti – o cehennem mutfağındaki çocuklar gülüyorlardı... Keith bir kâşif edasıyla, sert bir çikolatayı test eden bir yavru köpek gibi çiğnemiş, çiğnemeyi kesmiş, sonra tekrar çiğnemişti. Gözle-

rini kapatıp halinden memnun bir edayla, eliyle kendini yelpazelemiştir. Sonunda konuşmaya başladığında ağzından o kadar çok duman çıkıyordu ki Nicola bir an onun herhalde sessiz sedasız yeni bir sigara yaktığını düşünmüştü. Keith, Ekber'e yanı-lıyorsa kendini düzeltmesini söylemişti, ama yemeğini acılı iste-memiş miydi?

"New York'taki Pierre'de tek başıma kahvaltı yapıyordum," diye devam etti Nicola sonradan, "o günlerde âdetimdi. Yanıma iki adam geldi. Yağız ve zalim alınlıydılar, ama gayet kibardılar ve çok pahalı giyinmişlerdi. İltifatlar edildi ve bir zarf çıkarıldı. 50,000 dolarlık bir hamiline çekle Tahran'a tarihsiz bir birinci sınıf gidiş bileti. Tavuskuşu'yla bir gece. Sonradan Şah'ın bütün büyük başkentlere böyle bir sürü tim gönderdiğini, Los Angeles'tan uzun boylu yıldız adaylarını, Stockholm'la Kopenhag'tan en uçuk tenli sarışınları, Tokyo'yla Osaka'daki geyşa evlerinden fantezi seksi ustalarını, Rio de Janeiro'daki Copacabana Plajı'ndan isterik azgın kadınları topladığını öğrendim Keith. Bir düşünsene! Bütün dünya adamın kerhanesiydi. Emperyalizm diye buna derim. Yani insan bu ne *cüret* diye düşünüyor."

Keith bu noktada parmağını uzatarak itiraz etti. Hâlâ Şah'a epey sempati duyduğu belliydi. Yemeğinin başında iki büküm oturmuş, ağzındaki lokmayı uzun uzun çiğnerken kaşık elinden gevşekçe sarkıyordu. Konuşurken burnundan da duman çıkma-ya başladı: "Ah. Ama onun için – asil bir havlu kafalı için gayet normal bir şey. Kadim imtiyazlar filan. Çok eskilerden beri süre-gelen bir hak. Eski çağlardan beri."

"Eski çağlardan beri mi? Eski çağlardan beri mi? *Hayır Keith,*" dedi Nicola yatıştırıcı bir ısrarla. "Şah'ın babası darbe yap-madan önce orduda onbaşıydı o kadar. Vasatın önde gideniydi Keith. Tavuskuşu bir dilenci olarak doğmuştu. Ne dediğimi anlı-yor musun? Tamamen irade gücüyle ve rastlantılarla ilgili. Her-kes yükselebilir. Sen yükselebilirsin."

Keith kaşlarını çatarak ağır ağır aşağıya ve sağa baktı. Nico-la onun sessizce kımıldayan dudaklarından düşüncelerini oku-du. Televizyon. Cübbeler. Orası sıcaktır. Yul Brynner. Keith de öyle güzel giyinse. Acton Şahı. İranlı Keith. Yemekten bir kaşık daha alıp tadını çıkardı. Şimdi kulaklarından duman çıkıyordu.

“Eh, evet dedim tabii. O günlerde 50,000 dolar iyi paraydı, ayrıca durum ilginç gelmişti. Hem kimseye bağlı değildim. Hani sana televizyonda çıkan şu güneş gözlüğü reklamını izletmiştim, hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim?”

“İşte öyle görünüyordum. O pezevenkler bana birkaç tane güzel hediye verdiler –mücevherler verdiler Keith– ve bana geri döneceklerini söylediler. Bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra telefon edildi, limuzin geldi, yeni hediyeler verildi, ardından da ver elini Kennedy Havaalanı.”

“New York mu? Oraya bayılırım. Bayılırım.” Çiğnemeyi sürdürdü. Nicola hayal mı görüyordu yoksa artık Keith’in gözlerinden mi duman çıkmaktaydı?

“İnince beni güneydeki bir çeşit tatil yerine götürdüler. Önce muayeneden geçtim. Sonra bir hafta güneşlendim: Bronzsan bile Şah iyice bronzlaşmanı istiyordu. İskandinav sarışınlarla soluk benizli İrlandalı kızlar merdivenin altındaki bir dolapta tutuluyorlardı herhalde. Ayrıca her gün saatlerce masaj yapıyor ve Şah’ın abazan fizyoterapistleriyle egzersiz yapıyordum. Egzersizler vajinal esnekliği, sıkılığı ve dayanıklılığı artırmaya yönelikti. İnsanlar ödedikleri paranın karşılığını istiyorlar, değil mi Keith.”

“Kesinlikle,” dedi Keith. Yemeyi kesmişti. Yumru yumru alnında hafif bir hareketlilik başlamıştı.

“Benimle Kum’daki Yazlık Saray’da birlikte olacağı söylendi. Ama terslik çıktı. Arabayla Tahran’a götürüldüm. Şah’ın karısı yurt dışında bir yerlerdeymiş, deli gibi alışveriş yapıyormuş. Eminim sahneyi hayal edebilirsin Keith: Ağırlamalar, hediyeler, savaş öncesi şampanyası, günbatımının kızıllığında terasta akşam yemeği. Dışarıdaki meydanda bir çeşit gösteri vardı ve kısa sürede ayaklanmaya dönüştü. Ama biz geyik muhabbeti yapıyorduk ve etrafımızda uşaklar vardı... Götürüldüm. Şarkılar mırıldanan hizmetçiler beni hazırladılar. Sonra koca memeli ve kalçalı bir orta yaşlı Fransız madam geldi, resmen bileziklerden ve kolyelerden ve kolçaklardan oluşma bir zırh kuşanmıştı, Şah’ın benden bekleyeceği kıyakları tam kırk beş dakika boyunca sıraladı. Son temizlikler, parfümler, yağlar, losyonlar Keith. İki çizgi

birinci sınıf kokain. Ve inanılmayacak kadar güzel iç çamaşırları. Külot ağırlığının bin katı altın değerindeydi herhalde.”

Keith bir sigara yaktı. Parmakları alev gibi titreşti. Nicola’ya düşünceli, anlaşılmaz bir edayla baktı. Keith’in dudaklarını okumak genellikle kolaydı – alnını okumak kolaydı. Ama şimdi hayır.

“Mesele şu ki ağırlığı *yoktu*. Ben iç çamaşırlarına çok düşkünümüdür Keith, yakında memnuniyetle keşfedeceğin gibi, ama hayatımda o külot gibisini görmedim. Özel yetiştirilip eğitilmiş elit ipekböceklerinin ipeğinden yapıldığı kesindi. Güzel pantolonların yapıldığı ipekten. Talimatlara uyup o daracık külotu giymek müthiş bir histi. Külot sanki yoktu ama bir yandan da vardı, ıslaklık gibiydi.”

Keith bir damarı zonkladıktan sonra başını sallayarak devam etmesini işaret etti.

“Şah o minicik külotu sonunda çıkarınca kubbeli tavana var gücüyle fırlattı. Külot havadaki sıcak esintilerde asılı kaldı Keith, sonra da sonbahar yaprağı gibi düşmeye başladı. Şah işini bitirdiğinde hâlâ düşüyordu. Üstelik Ekselansları hiç acele etmemişti. Silah sesleri yüzünden uyuyamadım. Ertesi gün öğleyn başka bir pezevenk gelip beni arabayla havaalanına götürdü.”

“Djyou.” Keith genzini temizleyip “Onu bir daha gördün mü?” dedi.

“Pezevengi mi?”

“Hı hı. Yok... Ekselanslarını.”

“Şah asla aynı orospuyla iki kez yatmazdı. Hem ben onun son kaçamaklarından biriydim galiba. Altı hafta sonra devrim yapıldı. Ve Şah bir sene içinde öldü. Ama ertesi sabah Amerikalı danışmanlarıyla ve komutanlarıyla toplantıya giderken uğrayıp beni epey hoyratça kullandı. O külotu vermesi için yalvardım –ona *yalvardım* Keith– ama bir sonraki kadın için mikro cımbızlarla temizlenmeye başlanmış bile, bir de kuru temizleme yapıpılıyormuş... Sen iyi misin?”

“Nicola?”

Nicola bu üç heceyi duyunca hafif bir şok geçirdi. Keith klaslığının doruğundaydı.

“Nick, çaresizim.” Burnunun hemen altında yumruğunu çıtırdatarak sıktı. “Çaresizim yahu. *Şimdi* almalıyım. Şimdi. Yakın-

da değil. Gelecek hafta değil.” Bu noktada daha da şaşırtıcı bir şekilde, solgun bir orta parmağını kaldırdı. “Yoksa buna elveda derim. Anladın mı? *Şimdi* almalıyım.”

“Neyi?”

“Parayı!”

“Öff, Tanrı aşkına.”

Keith geriye yaslanıp ürkütücü bir şekilde burnundan soludu. Nicola onun yüzündeki sarılığın ihtiyacın ve yüksek ateşin rengi olmadığını gördü; korkunun rengiydi, gözenekleri açılmıştı, greyfurt gibiydi.

“Ne kadar boktan bir durumdayım bilmiyorsun. Tamam, istersen bana pislik de, paramı sokakta riske attım. Planlarım beklediğim gibi gitmedi. Şimdi listeyi çıkardım, cuma günü beni sopalayacaklar ve lanet olası dart parmağımı filan kıracaklar.” Yine o solgun uzvunu, takdir edilsin veya incelensin diye kaldırdı. “O kadar alçalabilecek insanlar. Yani anlayacağın zaman kalmadı. Öyle bir şey olursa *biterim*. Tarih olurum. Kahrolası bir dinozor olurum.”

“Tamam. Yarın Guy’la görüş. Bunları anlat. Bitince beni ara.”

Aşk aktrisi Nicola, ciddi bir performans sergileyeceği için –gerçi matine veya elbise provası olmayacaktı– kendini daha iyi, çok daha iyi hissediyordu: Kendini iki kat iyi hissediyordu. Guy’sız her şey ne kadar vasat, ne kadar eksik olurdu, görüyor musunuz? Ertesi sabah, banyosunun neredeyse dayanılmaz sıcağında, buharı tüten bir bacağını küvetin kenarından sarkıtırken sert bir ifadeyle ve kımıldamadan durup kendini disiplinli düşünce oyununa bıraktı. Ali Baba’yla Sihirli Don masalı umduğu kadar başarılı veya aydınlatıcı olmamıştı. Anlatması da pek keyif vermemişti (A Planı: Masalı anlatmaktan keyif al; B Planı: Anlatmaktan pek keyif alma), Keith ters ters ve bulanık bir ifadeyle bakmıştı, geniş gözlerini yan çevirerek bakmıştı, bir şeyi öğrenmek istercesine – yağmurda yavaşça ilerleyen bir otobüsün numarasını, bir akşam gazetesinin arka sayfasındaki bir yarış sonucunu. Keith etkilenmemiş miydi? Keith şevkli orospuluk, lüks hayat, tiran seksi ve yerçekimine meydan okuyan külotlar gibi kavramlara soğuk yaklaşıyor olabilir miydi? Keith külotlar-

dan, paha biçilmez külotlardan, yedi ceddini satın almaya yetecek külotlardan hoşlanmıyorsa Shakespeare tarzı bir ağıt yakmanın vakti gelmiş demektir (dünyanın çivisi çıkmış demektir). Ancak belki de (Nicola alnını serinletmek için yukarıya üfleyince perçemi titreşti) Keith sadece *ucuz* külotlardan hoşlanıyordu. En azından şu kesindi: Nicola'nın masalına inanmıştı. Onun Binbir Gece Masalları'nı yaşadığına kesinlikle inanıyordu. Keith'in zihninin, ruhunun, geri çekilebilir kalbinin güvenilir bir taksonomisini yapmak – mümkün değildi. Hiçbiri parsellenemez, hiçbir taranamazdı. Libidosu bulvar gazetelerinden ve doğrulanmamış yaygın inanışlardan ibaretti. Böyle çağdaş bir durum kolayca tanınabilirdi, ama tam anlaşılmayabilirdi. Nicola'nın meselelerin derinine inmeye çalışma fikrinden hoşlandığını söylemek gerekir. Kadim, bayağı ve sürüngenimsi bir şey tarafından nitelendirilen sentetik modernlik (insan yapımı). Dart gibi: Deli bir brontozor. Keith'in yüzündeki para korkusunu silip atmak, içindekileri (rüyalarını ve fobilerini, gece ereksiyonlarının grafiklerini ve bobinlerini) keşfetmek ve onu cinayete neyin sevk edeceğini bulmak için bir başka sebepti bu.

Nicola mutfakta, üstünde sadece bir tişörtle bir havlunun üstünde oturarak, önünde açılmış gazeteyle çaydanlık ve tahta kaşık dururken, bacaklarının kıllarını sondan ikinci kez aldı; sıcak ağdayı acıyan baldırlarından endüstriyal yara bantları gibi söktü; çalışırken şarkı söyledi... Nicola farkında değildi (olsa da bir şey değişmezdi), ama bütün sanatçıların yaşadığı bir proje ortası bezginliğinden, başlangıçla bitiş arasındaki rüzgârsız yalnızlıktan yeni çıkmaktaydı. Eseriniz karşınızdadır ve bitirebileceğinizi bilirsiniz. Az çok istediğiniz gibidir (veya bitirince öyle olacağını ummuştunuz); ama büyük güçlerin, yetenek güçlerinin size biraz daha destek olmasını istemeye başlarsınız. Siyah çoraplı Jack fasulye sırığına yüzüncü kez tırmanırken adımlardaki canlılığı, kalçalardaki titreşimi nasıl korumalı? Nicola'nın Keith'le Guy'a yapacağı numaralar *iyi* numaralardı, ama aşağılık, zalimce ve neredeyse tamamen pistiler. Keşke her şeyi tamamen giyinik bir halde (güzel bir kıyafetle) dimdik oturarak, mükemmel parmak uçlarıyla düğmelere basarak, saçını hiç bozmadan yapabilseydi! Ama öyle olmayacaktı. Boydan boya ısınıp ter-

lemesi, kollarını sıvayıp eteğini kaldırması ve mutfak döşemesinde epey yatması gerekecekti.

Nicola Six bir performans sanatçısıydı o kadar, zaman-mekân izleği tarafından yönetilen bir konuk oyuncuydu, hepsi bu. Her şey yazılmıştı.

Keith üçte aradı.

Nicola konuştu: "Alo?... Güzel... Tam olarak ne dedin?... Peki nasıl gitti?...– Hayır hayır. Tahmin etmiştim. Normaldir Keith. Şansımız yaver giderse zamanla hepsini hallederiz."

Nicola dinlerken veya en azından telefonu kulağına yaslayıp öylece dururken Keith yaklaşan dart maçından – Duoshare Serçe Ustaları'nın çeyrek finalinden boğuk bir sesle hızlı hızlı bahsetti. Keith söyleneni yapmış ve Guy'a Nicola'nın istediklerini söylemişti. Bu durumda Guy çok yakında gelecekti, on beş, en fazla yirmi dakika sonra. Nicola zilin dehşetle *çalındığını*, Guy'ın benzi atmış bir şekilde "Selam?" dediğini, merdivenleri dev adımlarla çıktığını zihninde şimdiden duyabiliyordu. Ama şimdi çoktandır bastırılmış bir dürtüsüne uyarak Keith'e dedi ki:

"Söylesene... Bu oyunu kazanırsan ne olacak?... Tamam... bu 'maçı'... Peki yarı finali de kazanırsan ne olacak?"

Keith finalden cesaretle bahsetti: Salondan, formattan, paradan, televizyon yayınından, dünyanın bir numarası Kim Twemlow'la kapışma şansından (yine kameraların önünde), lüks hayat süren profesyonel bir dartçı olmak gibi heyecan verici bir olasılıktan, günün birinde vatanını İngiltere formasıyla temsil etmek gibi son derece mümkün bir ihtimalden.

Evet, diye düşündü Nicola, veya bir İngiliz çadırında.

"Dursana," dedi. "Final. Tarihi belli mi?.. Ne zaman?"

Keith söyleyince Nicola hafif bir çığlık atıp başını eğdi ve içinde haklı çıkmanın ılık akışını, bir hareketi ve ani bir spazmı hissetti, soğuk bir denize içemeye benzer bir his yaşadı. Son-
dan bir önceki âdetini erken göreceğinden korktu bir an. Ama ona daha beş gün vardı ve Nicola en azından bu konuda çok dakikti. Sonuçta kadınlar saattir. Zaman göstergeleridirler – zamanın bekçileridirler.

“Dinle,” dedi. “Gitmeliyim. Ne olursa olsun finale ulaşacaksın Keith, merak etme. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Arkan-dayım. Finale ulaşacaksın. Sonuna kadar gideceksin. Beni bu gece ara. Hazırlanmalıyım.”

Aslında gayet hazırды. Üstünde ortasından bir düzine siyah düğme inen çok işlevli siyah kaşmir elbisesi varken her şeye hazırды. Nicola’nın son bir desteğe ihtiyacı vardı, o kadar. Kenarları ampüllerle çevrili aynanın karşısına oturup, gliserin şişesini ve küçük damlalığını aldı. Gliserin: Tamamen modern bir madde – yağların kimyasal yoldan dönüştürülmesiyle elde edilen ve merhemlerde, uyuşturucularda, seks kayganlaştırıcılarında, güçlü patlayıcılarda kullanılan yapışkan bir sıvı. Aynı zamanda aktörlerle aktrisler tarafından suni gözyaşı olarak kullanılır. Nicola bu gözyaşı şişesini öyle bulmuştu: Numaralar kutusunda, aktris numaraları kutusunda.

İlk timsah gözyaşı görüşünü bulandırmaya başlarken Nicola parmak izlerine baktı ve – timsahlar gördü. Keith Talent’m beynindeki sürüngen evini gördü. Orada ne iguanalarla anakondalar, ne uyuklayan kertenkeleler dermansız bir halde yaşıyordu, belki de soylu bir basilskin, çığrından çıkmış bir kokatrisin önderliğinde! Bütün sürüngenler bekliyor, bekliyorlardı. Ve sürüngenler etrafta yiyecek varken bekliyorlarsa, yiyeceğin zayıflamasını, ölmesini, çürümesini bekliyorlardır. Bir orman ya da bataklık değildi (çünkü bu modern bir beyindi): Bir kasaba hayvanat bahçesiydi, yeterince fon ayrılmamış bir oyun parkıydı, yarı terk edilmiş bir temalı parktı. Derin, iflah olmaz bir şekilde aptal olan bu yaratıklar yine de seyredildiklerinin farkındalar. Nicola’nın karşısında Keith’in yüzü belirdi: Timsah gülümseyişindeki çekingen şehvet. Keith’in yanında oynayan ve onunla birlikte çamurda yuvarlanan kişi Nicola olmayacaktı. Enola olacaktı, Enola Gay. Temalı parkta, soğukkanlı kertenkelelerle salamanderler birden seğirdiler – balçıkta omuz silktiler. Sonra sessizlik. Sürüngen tetikteliği.

Nicola başını tekrar dehşetle *çalınan* zile çevirdi. Guy’ın benzi atmış bir şekilde “Selam?” deyişini dinlemeye gitti. Küçük bir kızken dinozorlara tapardı tabii. Hepsinin isimlerini ezbere bilir ve aklından geçirmeye bayılırdı. Dinozor: Korkunç sürüngen.

Brontozor: Gökgürültüsü kertenkelesi. (Şimdi Guy'ın merdivenleri dev adımlarla çıktığını duyabiliyordu). Tüm gezegene yayılmış, kemiklerden yapılma bir toplum. İnsan nesli tükenince de aynısı mı olacaktı? Yer altından çıkarılacak mıydık (*dolandırıcı*, aldatan, maktul), fareler, hamamböcekleri ve muzaffer virüsler tarafından bir araya getirilip anımsanacak mıydık?

Merdivenin tepesinde durdu.

Ankilozor. Koelofisis. Komsognatus.

Çarpık kertenkele. Boş form. Güzel çeneli.

Ornitolestes. Mayasora. Oviraptor.

Kuş soyucu. Çocuk bekçisi. Yumurta hırsızı.

Nicola'nın günlüklerine tekrar kafa yoruyorum – “MA”yla ilgili şeylere. O ikisi de amma i i pi irmi ler ha.  eki li ma alı. Kilkenny kedileri gibi.

Nicola ve MA? Nicola ve Mark Asprey?   renmeliyim.

Bu yüzden bu sefer ben Nicola Six'e tuzak kurdum. Çok basit: Onu eve davet ettim o kadar.

“Adres ne?” dedi telefonda.

Söyledim: Sözlü bir karşılık gelmedi. “Bilirsin. Hani  u günlüklerini attı ın yerin civarı.”

 tiraf edecek. Veya yüz ifadesinden anlayaca ım.

“Korkunç bir şey,” dedi Incarnacion bu sabah mutfakta, ya murlu unu, başına doladı ı fermuarlı su geçirmez örtüyü ve ga-lo larını çıkarıp pencereyle korkunç ya murur gösterirken: “Yağmur korkunç!” Haklı tabii. Yağmur korkunç. Bir ormanda filan böyle ya sa o kadar kötü görünmezdi, ama bir kuzey şehrinde, kirli bulutlardan ya ıyor. Kirli bir şeyi kirli suya temizlemeye çalışmak o kadar iç karartıcı ki.

“Korkunç, biliyorsun?” diye devam etti Incarnacion, ilk çayını hazırlamaya muğlak hareketlerle giri irken. “Acayip moral bozuyor. Güneş  ıkınca? Mutlusun. İyi hissedersin. Ama böyle ya ınca. Yağmur, yağmur, yağmur. Ne zaman ya ar?  z l rs n. Kötü olursun, biliyorsun? Depres olursun. Uyanırsın? Yağmur.  ıkarsın? Yağmur. Geceleri? Yağmur. Yağmur, yağmur, yağmur. Durmadan ya arken nasıl ne elenip, iyi hissedip, mutlu ve keyifli olacaksın? Nasıl? Yağmur! Sırf yağmur, yağmur, yağmur.”

Bunu on dakika boyunca dinledikten sonra  apkamla kabanımı alıp dışarı çıktım ve ya murda durdum. Ya murda durmak, Incarnacion'un yağmurdan bahsedii ini dinlemekten çok değil, ama biraz daha iyi. Sokak köşeleri sular altında kalmış.

Hepsinde yağmur suları yedek lastiklere benziyor. Bağırsaklara benziyor.

Sonunda. Ah mutlu gün.

Missy Harter aradı. İkinci ortasında, yağmur yine şakır şakır yağıyordu.

Ama önce başkasıyla konuştum, Missy'nin asistanı Janit'le değil, Janit'in asistanı Barbro'yla da değil, ismi varsa bile söylemeyen ve insanın koltuk altını kaşındıran türden bir erkek sorgucuyla. Sizi onlar arasa bile tepeye ulaşmanız epey uzun sürüyor. Bence sesinizi bilgisayarda kontrol ediyor bile olabilirler, önemli bir şahsiyete telefonda hastalık bulaştırmaya çalışmayın diye.

"Sonunda. Missy. Nasılsın?" "İyiyim. Teklif şu." "Teklif?" "Teklif. Bazı şüphelerim var, ama pazarlama departmanı olumlu yaklaştı." "Pazarlama!" dedim. (Pazarlama: Çok etkilenmiştim). "Pazarlama," dedi. "Teklif şu: Yüzde yirmi veriyoruz." "Açıkla Missy."

Missy açıkladı. En azından konuşmaya devam etti. Anladığım kadarıyla şimdi bana meblağı ilerde değişebilecek bir avans verilecek; kitabı başka bir yayıncıya götürmeye kalkarsam bu avans epey azalacak, ama herhangi bir rakip yayıncının teklifine alternatif sunma haklarını saklı tutacaklar ve o yayıncıya hemen dava açacaklar, kitabın bitmiş halini beğenmezlerse ve başkası beğenirse paralarını geri ödeyeceğim ve kitabı iade edecekler veya kitabı iade etmeyecekler ve Hornig Ultrason'a dava açacağım, ama başka bir yerden gelen daha iyi bir teklifi kabul edersem Hornig Ultrason bana dava açacak.

"Şey, sorun yok sanırım."

"Standarttır," dedi. "Avukatlarımız seninle temas kuracak. Zamanım az. Sebebi: Toplantım var. Hoşçakal."

"Ha, Missy? Gitmeden önce. Bana – uluslararası durum hakkında söyleyebileceğin bir şeyler var mı? Buralarda –"

"Sıradaki soru."

Missy Harter hayalimde canlandı, ciddi haliyle bir gökde-lende öfkelenişi. Ama konuşmamızı kaydediyorlardı tabii. Sonra yumuşayarak ekledi. "Durum ciddi. Ama emin ellerde olduğu-

muza hissediyoruz. Pek çok şey Faith'in sağlığına bağlı. Kırk beş saniye. Sıradaki soru."

Faith'in sağlığı. Faith'ten öyle bir şekilde bahsediyorlar ki, sanki dünyada Başbayan'dan başka bayan yok. Veya sanki Sonbayan'mış gibi. "Eserim – konusunda şüpheleriniz olduğunu söylemiştin. Açar mısın?"

"Beklentileri karşılamadı. Sana hiç uymuyor. Nereden çıktı ki?"

"Gerçekten paraya ihtiyacım var Missy. Hem de çok yakın zamanda, biliyorsun."

"Biliyorum. Elimden geleni yapacağım."

Ama para zamanında gelmeyecek.

Keith'in dart finaliyle kendi doğumgününün (veya belirlenmiş ölüm gününün) tesadüfen çakışması Nicola'yı yeniden umutlandırdı. Canlandı. Ah, şevklendirici olduğunda hemfikirim. Evet. Gelecek parlak görünüyor sanırım.

Ama Keith'in o finale ulaşması gerekiyor. Ve dart parmağı olmadan dart finaline ulaşamaz. Böyle durumlarda dart parmağını kırılana kadar geriye bükmeyle yetinmezler. Hayır. Dart parmağı bir kapı aralığına yerleştirilir ve ardından kapı tekmeyle kapanır. Dart parmağı filan kalmaz. Elveda ey dart parmağı. Keith hapse düşerse de dart finaline ulaşamaz. Ama Thelonus'la silahlı soygun yaparsa hapiste çürüyecek (belki dart parmağını düşünceli bir edayla burnunu karıştırmakta kullanacak). Dart finaline giderken yolunda bir engel daha var. Keith'in pek iyi bir dartçı olmadığını sonunda anladım.

Thelonus'u severim elbette.

Pek çok mükemmel özelliği var: Neşeli, sıcakkanlı, oldukça güzel. İnsani yönleri güçlü: Yüzünden ve vücudundan hayat sessizce gürleyerek akıyor. Thelonus kendine, içine ve dışına iyi bakıyor, fanatikçe, taparcasına. Açık havada boks yaptıktan sonra ağırlık kaldırmak için geri geri koşarak spor salonuna gidiyor. Yoga yapıyor ve bazen hafta sonlarının tamamını başının üstünde durmakla geçiriyor. Thelonus fiziksel kusursuzluk arayışının parçası olarak meyveden başka bir şey yemiyor: Bir çalı

fasulyesi, hatta bir turp bile midesini bulandırıyor. Dişleri yunus dişleri gibi kusursuz. Black Cross'taki ikinci el sigara dumanları ve içki kokularıyla üçüncü el çerez kokuları –nefis etli börek kokuları– ona yaklaşıyorlar, ama sporları etrafındaki mor sisi aşamıyor. Hayatı boyunca kendine iyi baktı. Şimdi eli para da gördüğünden, kral çocuklarından bile kaliteli yaşıyor. Gerçi Thelonius'un kusursuz olmadığını kabul etmek gerek. Örneğin sürekli kanunları çiğneme huyu var. Ayrıca zevksiz.

Muazzam, uç noktada bir zevksizlik, bir çeşit anti zevklilik: Thelonius'un zevksizliğinde ılımlılık hiç yok. Ona gençliğinde Amerika'ya mı gittiğini (belki Kırk İkinci Sokak'ta ve Hollywood Bulvarı'nda birkaç sene kalmıştır) sordum. Thelonius fakirken atlet gibi görünürdü, şimdi zenginken (ki çok az zamandır öyle) pezevenge benziyor. Hayvanlar âlemi Thelonius'un diyetini umursamayabilir, ama giyim zevkinden ürkmesi için çok sebep var. Giydiği pezevenk takım elbiseleri, pezevenk şapkaları ve pezevenk ayakkabıları bizonlardan ve kaplumbağalardan, zebra­lardan ve ren geyiklerinden yapılıyor. Pezevenk arabasının pezevenk bagajındaki çalıntı eşyaların arasında da pezevenk polietilenlerine sarılmış pezevenk giysileri var. İki günde bir, pezevenk aklına estikçe, pezevenk saçını ya çok kıvrıcık yaptırıyor ya da pahalı bir şekilde kabartıyor. Pezevenk parmakları pezevenk yüzükleriyle kaplı. Thelonius resmen pezevenge benziyor.

Bir kusuru daha var: Kendi yeteneklerini ve me­ziyetlerini fazla abartıyor. Örneğin iyi bir suçlu değil. Şimdiye kadar çok şanslı bir suçluydu. Kodese saatte yüz altmış kilometreyle gidiyor ve Keith'i yanında götürüyor.

İçinde bulunduğum ahlaki ikilemin mantığına sadık kalarak, Thelonius'un daha yetenekli bir suçlu olmasını istediğimi fark ediyorum. Kontrol bende olsa o kesinlikle çok zengin olurdu– ne isterse yapabilirdi. Zayıfları incitebilir, istediği kadar çalıp çırpıp yumruk ve dayak atabilir ve yalan söyleyebilirdi, ben de daha rahat uyurdum.

Keith'in dartta iyi olmadığını neden söyledim bilmiyorum. Keith dartta iyi. Dartlar çoğunlukla fırlattığı yere gidiyorlar. Dartları resmen ışıl ışıl parlıyor. Ama İngiltere'deki diğer her-

kesten daha iyi bir dartçı değil. Burada bir dart kültürü var: İmparatorluklarının günbatımında İngilizlerin en iyi becerdiği şey dart. Keith ise kesinlikle televizyondaki dartçılar kadar usta değil. *Onların fırlattığı dartlar mutlaka fırlattıkları yere gidiyorlar.*

Keith'in günümüzdeki atış çizgisindeki muhtemel yetersizliklerinin farkında olduğunu sanmıyorum. "Çağdaş darta," diyerek kabul ediyor, "standartlar çok yüksek." Kendi tabiriyle "önemli durumlarda başarı kazanma yeteneğine" giderek daha çok bel bağlıyor. Tahtaya atış yapmakla, atış çizgisinde zarif olmakla ve dart oyununun içtenliğiyle ilgili hararetli nutuklar çekip duruyor.

Peki ya diğer Önemli Durum? Diğer Final?

Hı hı, evet, şerefe Keith. Bana bire iki kazandıracağını biliyorum. Keith mi pes edecekmiş? Keith Talent? Herhalde şaka – yoksa siz? Keith gerekeni yapacak şüphesiz. Baskı mı? Keith *baskı altındayken* şahlanır yahu. Gereken neyse yapacak. Keith işi halledecek. Sonuna kadar gitmemesi mümkün değil.

Ahlaki "ikilem" istediğim sözcük mü cidden? İkilem gerçekten istediğim anlamı karşılıyor mu? Keith de, Guy da kurtulacaklar bir bakıma. Ama ben maktule karşı pozisyonumu kast ediyorum.

Nicola demin geldi. Geldi ve gitti.

Nicola merdivenden çıkıp daireye girerken, buraya daha önce hiç gelmemiş rolünü kusursuz yaptı. Düşündükçe aktrislik yeteneğini kutluyorum. O sırada kanmıştım. (Ve mutluydum). Konuşurken etraftaki çerçeveli fotoğraflara sert bakışlar fırlatıyordu – ama sadece parantez içinde, mekâna dikkatinin sadece kenarını vererek.

Kanmıştım. Ama sonra onu oturma odasında bir dakikalığına yalnız bıraktım ve aklımda Keith ve parayla ilgili bir soruyla usulca geri döndüm. İşte oradaydı: Mark Asprey'nin masasına eğilmiş, kilitli çekmeceyi açmaya çalışıyordu. Yüzünde sert bir ifadeyle.

Sessizce geri çekildim. Bildiğimi bilmesini istemiyorum. Henüz değil.

Bütün bunlar çok acı verici. Bütün bunlar çok *acı verici, acı verici*. Tek tesellim şu ki, günlüklerinde yazılanlara göre Nicola şu MA'sına çok fesatça bir şey yapmış. Ah, çok çok kötü davranmış. Kendi hislerimi anlayamıyorum. Bu mide bulantısı. İma ediliyorum. İmayı anlayamıyorum.

Bu *ikilem* değil. Bu ahlaki bir dehşet kesinlikle.

Black Cross. Yani Siyah Haç. Gerçekliğin yoluma çıkardığı güzel bir isim diye düşünmüşümdür hep. Haç, karanlık haç şekli, Nicola'yla Keith'in ve Guy'ın buluşma yerleri.

Bir haçın üç ucu bulunur. Ama bakış açınıza göre dört de denebilir.

Ayrıca Kim'e duyduğum sevgi bende yeni bir kaygı uyandırıyor hemen. Balayı dönemi olmadı.

Kath yatak boyutundaki yatak odasında tuhaf bir kendini bırakmışlıkla uyurken, ben oturma odasının döşemesinde Kim'le oyun oynuyorum. Kim'in minik bedeninde minik çürükler var. Sebebini görebiliyorsunuz. Keith'in dairesinde neredeyse her hareket başka bir nesnenin hareket ettirilmesini gerektiriyor. Küçük zincirleme reaksiyonlar yaşıyorsunuz. Sürekli çocuğun üstüne eğiliyorsunuz. Koltuğunuzda dönseniz başka bir şeyin yeri değişiyor. Kaygılanıyorum.

Mücevherler, değerli mineraller, karmaşık cam eserler filan ölü güzellikler: Hiçbiri beni etkilemiyor. Oysa Kim'in gözleri anlamamı sağlıyor. Mücevherler, değerli mineraller, karmaşık cam eserler, ölü güzellikler, hepsi hoş: Bir bebeğin gözlerinin yaşayan galaksisini çağırma çabaları. Bebeğin yıldızları, bebeklerin Samanyolu... Bebekler onlara yakından bakmanıza aldırmazlar. Başka herkes aldırır. Can çekişenler aldırır.

Kim öğleden sonraları şekerleme yapmayı seviyor. Genellikle kâbuslarla uyanıyor. Onu alıp rahatlatmak tuhaf bir şekilde keyifli. Tek yapmanız gereken öylece durup iri omuzlar, tanrısal göğüs olmak.

12. Bölüm: Guy Clinch'in Uyduğu Senaryo

Mutfak masasında oturan Guy dana etine giderek artan bir şaşkınlıkla baktı: Solukluğuna, kumsalı andıran pelteleşmiş suyuna. Akşam yemeğini her zamanki gibi bizzat hazırlamış, kıyma makinesiyle, makarna kesme makinesiyle, sebze doğrayıcıyla ifadesizce uğraşmıştı. Mutfak, zaman kazandıran aletlerle dolu mükemmel bir laboratuvarı. Sürekli zaman kazanılıyordu. Ama ne için? Guy eskiden, göreceli olarak eski günlerde yemek yapmaktan hoşlanırdı, işin bir kısmını bizzat yaptığınız zamanlarda. Aşçılık yaparken laboratuvar ceketini değil, önlük giymeyi severdi. Guy birinci sınıf bir proleter dişi olabilirdi cidden. İtaatkârdı, çalışkandı ve sızlanmazdı. Gereken özelliklere sahipti. Şimdi dana etine bakarken bir an vejetaryenliğin cazibesine kapıldı (aklına Black Cross'taki dostane zenci çocuk geldi), ta ki gözüne gösterişli saçma tanelerini andıran geniş fasulyeler ve makarnanın sonsuzluğu ilişene dek. En azından şarap, güçlü bir Burgundy yabancı görünmüyordu, kesinlikle dünyeviydi: Guy'ın çenesinin sularına unutkanlıktan, ılık güneyden bahsediyordu. Bu eğitilmiş sular bir başka önsezinin daha peşindeydiler. Belki barışmanın tadının? Hayır. Bağışlanmanın. Guy gözlerini kaldırıp, masanın diğer tarafında oturmuş, yemeğini ısrarlı bir sessizlikle yiyen karısına ihtiyatla baktı.

Kısa süre sonra konuştu:

"Pardon?"

"Bir şey demedim," dedi Hope.

"Pardon."

“Neden doktora gitmiyorsun?”

“Gerek yok. Cidden. Kendimi toplarım.”

“Sırf kendin için git demedim... Buna daha ne kadar katlanmamız gerekecek?”

“Ne?”

“Açlık grevindeki dilsiz. Hiçbir şey yemiyorsun. İskelete döndün.”

Guy’ın hiçbir şey yemediği doğrudur. Kelimelere takılan (hem de oldukça edebi biri olan) Guy, Nicola Six’le son konuşmasından beri çok az yemiş, hatta daha tanıştıkları gün iştahı azalmaya başlamıştı ve ayrıldıklarında (evet: Bitmişti – en iyisiydi) iştahı tamamen kaçmıştı, tıpkı o kadın gibi. Guy yemek yiyince –bu eylem ona zevksiz değil, çıldırtıcı bir şekilde gereksiz geliyordu– bir dakika sonra elini kaldırarak koşması gerekiyordu. Bodrum lavabosuna kusmayı başardığını duyabiliyordunuz. Onu ayakta tutan kahvaltılarıydı – iştahla kâse kâse yediği MegaBranlarıydı. MegaBran’ı öğütebiliyordu, çünkü (en azından sık sık böyle düşünmüştü) tamamen liften ibaret o kalın, siyah tahıl gevreği zaten insan bokuna çok benziyordu. MegaBran tahıl gevreğiyle insan boku arasında bir kimyevi bıçak sırtındaydı. Guy, MegaBran’a İnsanBoku adının verilip verilmemesi gerektiğini merak ediyordu: Harfler dalgalı ve soluk yazılabilirdi, bir anda kavranan gerçeği simgelercesine. MegaBran’ın tek ihtiyaç duyduğu bir damla tükürüktü. Başkalarının yiyeceklerine tükürmeye bayılan Marmaduke bir keresinde koca bir paket dolusu MegaBran’ın içine tükürmeyi başarmıştı. Sonuç muhteşemdi – gerçi Marmaduke’un tükürüğünün şaşırtıcı ve zararlı özelliklere sahip olduğunun sık sık görüldüğünü söylemek gerekir... Guy kısa süre önce hiç düşünmeden sabahları MegaBran kâsesine bir muz dilimlerdi; ama artık potasyum katkısının kokusuna katlanamıyordu. Herkes MegaBran’dan nefret ediyordu. Herkes onu yiyordu. Hope yemek yapmaya, hatta mutfakta bulunmaya katlanamasa da herkesin yediği her şey konusunda son derece katı ve amansızdı.

Guy biraz daha şarap koyup şaşkın bir sesle “Şu gürültüye katlanamıyorum,” dedi.

“Biliyorum. Nasıl beceriyor ki?”

“Biraz sustursak olmaz mı?”

“Hayır. Balgam var mı diye dinliyorum.”

Bu gece yalnızdılar. Ama yalnız değildiler. Marmaduke elektronik olarak mevcuttu: Kapalı devre televizyon sisteminin ikiz ekranı onun hiddetiyle sarsılıyor ve tıslıyordu. Bütün katlardaki neredeyse bütün odalarda ikiz ekranlar vardı. Bazen ev bir Marmadukelar akvaryumu gibi geliyordu. Nicola’nın daire-sindeki bir sürü video cihazını (onlarla ne yapıyordu ki) düşünen Guy daha sonra kendisinininkileri, Marmaduke’un doğumundan sonraki aylarda karısıyla birlikte kalın dokuma kayışlarla ve tutamaçlarla neşeyle boğuşarak Marmaduke’un çocuk kafesinde avaz avaz bağırmasını, Marmaduke’un parkta avaz avaz bağırmasını, Marmaduke’un yüzme havuzunda avaz avaz bağırmasını çekmelerini anımsadı. Uğraşmaktan kısa sürede vazgeçmişlerdi. Sonuçta ev filmleriyle, Marmaduke’un günde yirmi üç saat avaz avaz bağırmasını gösteren kapalı devre monitör arasında çok az fark vardı. Ve ikiz ekranlar bunu (Marmaduke’un avaz avaz bağırmasının iki farklı açıdan çekimini) göstermediğinde, Marmaduke bizzat gösteriyordu: Canlı.

Şimdi, çocuğun arka plandan duyulan nedeni belirsiz ıstı-rabının eşliğinde, upuzun bir sessizlik çökmüştü. Bu sessizliğin şekli tünel gibiydi. Guy’a içinden çıkmak olanaksızmış, kesinlikle olanaksızmış gibi geliyordu – her şeyi itiraf etmezse. Veya şunu yapmazsa:

“Bir çocuk daha yapabiliriz,” dedi karısına ciddiyetle bakarak.

“... Delirdin mi sen?”

Guy kaşlarını kaldırdı ve üzgün bir öğrenci gibi yerinde kı-mıldandı. İkinci bir çocuk yapma olasılığını göz ardı etmelerinin veya süresiz ertelemelerinin veya en azından Marmaduke en az on dört yaşına gelene kadar (ki o zaman Hope elli bir yaşında olacaktı) beklemelerinin son derece ciddiyetle tavsiye edildiğini –çeşitli yerlerde, çeşitli zamanlarda, çeşitli kliniklerde ve muayenehanelerde, Cenova’da, Los Angeles’ta, Tokyo’da– duydukları doğrudu. Trilyoner uzmanlar ve Nobel Ödüllü çocuk psikiyatristleri Marmaduke’un bir kardeşten rahatsız olabileceği uyarı-

sında bulunmuşlardı. Hiçbiri ikinci çocuğun aynen ilki gibi olabileceğini söyleyecek kadar kalpsiz değildi.

“Ya aynen Marmaduke gibi olursa?” dedi Hope.

“Öyle söyleme. Tanrım, şimdi ne yapıyor?”

“Kusmaya çalışıyor.”

“Ama bütün yumruğunu sokmuş.”

“Başaramayacak.”

Guy başını kaldırıp Hope’a baktı – şaşırarak, cesaretlelenerek.

“Çayını çoktan kustu. Sütüyle çikolatasını da. Artık tek umudu balgam.”

“Öğle yemeğinden sonra kusmamıştı. Şu sese katlanamıyorum. Yoksa kusmuş muydu?”

“Hı hı – Melba’nın üstünü batırdı. Sonra da Phoenix’in dilini ısırdı. Epey geriden. Umarım bir daha Marmaduke’un kendisine Fransız öpücüğü vermesine göz yummaz.”

Guy, Hope’un Marmaduke’u öpmekle ilgili kurallarını huzursuzca gözden geçirdi. Personelin Marmaduke’u öpmesine izin vardı. Ama onunla Fransız öpücüğü yapma hakkı sadece Hope’a aitti.

“Terry’yi aramak zorunda kaldım.”

“Terry!”

Guy, Terry’yi daha da huzursuzca düşündü – yüksek tabanlı ayakkabılarını, vahşi atletini. “Terry’den nefret ediyorum.”

“Ben de. O kesinlikle son çare. O bile epey sarsılmış gibiydi.”

Guy başını eğip gülümsedi – sevgiyle değil hayretle. Marmaduke’u seviyordu. Marmaduke için seve seve ölürdü. Marmaduke için ölürdü, gelecek hafta değil, yarın değil, şimdi, hemen şimdi. Marmaduke’u seviyordu, Marmaduke’un sevilecek bir yönü bulunmadığını sürekli tazelenen bir netlikle bilmesine karşın. Marmaduke başkalarına ancak uyurken keyif verebiliyordu. Uyuduğunda ona tepeden bakıp uyanık olmadığı için Tanrı’ya şükredebiliyordunuz.

“Ha, bir de,” dedi Hope. “Leydi Barnaby. Dili tutulmuş.”

“Gerçekten mi?”

“Hı hı. Geri döndüğünden beri. Şoktaymış.”

“Korkunç bir şey bu.”

“Neye benziyorsun biliyor musun?” dedi Hope. “Bir münzeviye.”

Guy omuz silkip gözlerini kaçırdı. Bu benzetmeye aldırma-mış gibiydi. Ama sonra tekrar baktı: Hope ona dikkatle bakmaktaydı. Guy bu bakıştan korktu. Kendini hazırladı.

“Bir kulübede yaşayan bir münzeviye değil,” diye devam etti Hope ağır ağır. “Orkneys’te filan değil. Las Vegas’ta bir otelde kalan türden bir münzeviden bahsediyorum. Hiç dışarı çıkmayan, çok paralı, adi bir tür manyaktan. Çok eskiden ölmüş şişko bir film kraliçesi için yatak odasını bir ‘türbeye’ çevirmiş bir tür insandan.”

Guy, Kamboçya meselesiyle ilgilenmişti – Küçük Oğlan’la En Lah Gai’yi uzaktan el yordamıyla aramıştı: Kaybolmuş kişileri. Ofiste her sabah telefonlar eden Guy (oraya gitmesinin tek sebebi buydu) artık Amerikan Mülteci Komitesi’ndeki, İngiliz Mülteci Komitesi’ndeki ve BM Sınır Yardım Operasyonu’ndaki çeşitli kişilerle –çeşitli telefonik varlıklarla– senli benli olmuştu. Otu-rup savaş öyküleri dinlerken gevşek parmakları alnında gezini-yordu hep. Guy planlı katliamlar çağında büyümüşü; diğer herkes gibi o da ölümlerin üzücü bir şekilde dizilmelerine, aciz duruşlarına tamamen alıştı. Ama katlanan acıları bir siyah perdenin veya kapalı kapının ardında yaşanan Kamboçya’yı, o işkence mağdurları ülkesini göremiyordunuz. Bu karanlığın hayal gücü üzerinde pornografik bir etkisi oluyordu sanki. Kamboçya öyküleri anlatan seslerdeki heyecanı fark etmemek mümkün değildi. Guy kendisine gönderilen uydu fotoğraflarına bakmış ve ölümün silüetini görmüştü: Bal peteği şeklindeki diyagramın bir manzarayı, geniş bir ufuk boyunca uzanan insan kafataslarını gösterdiği belliydi. Guy’ın da hissettiği heyecan, aniden bastıran oğlansı bir erkeksilik, kısa sürede yerini hafif bir iç bulantısına bırakmıştı. Uydu katliamları: Belki Tanrı’nın gözünden insanların ölümü. Guy’ın hafif parlak bir aile yadigârına (belki de bir zamanlar ölü annesine ait olan bir madalyona) inancı, insan bedeninin o kadar parçalanabildiğini görüp de herhangi bir şeyin geleceğe kalmasının imkânsızlığını düşünmesi üzerine bir ara epey sarsılmıştı. Hayatı alırsanız geriye sadece tek bir

kafatasının anatomik işkencesi kalır. “Bütün seksenler boyunca oradaydım,” diye gürledi, öbür taraftan mesajlar getiren telefon hayaletlerinden biri ona (BM Sınır Yardım Operasyonu’nda çalışan bir Amerikalıydı). “Sana bir fotoğraf göstereceğim. Hazır mısın?” Ses hevesliydi, açgözlüydü. “Savaşa giden protez bacaklı bir çocuk. İşte Kamboçya budur dostum.” Guy çabucak, tatminle kafa salladı. “Ve oradan çıkış yoktur.”

Gerçi her zamanki gibi bir çıkış yolu vardı tabii – bir çıkış yolu *vardı*... Guy kendini Kamboçya’yı bir hobiye dönüştürmediğine ikna etmişti. Ama yaptığı bu araştırma bir bakıma hâlâ gönül işiydi, romantik bir görevdi, Nicola’yı suçluluk duymadan düşünebilmesinin göreceli ve tartışmalı bir yoluydu. Bir fantezinin usulca ve kaygıyla yaşandığı şüphesizdi. Guy o iki utanç figürü soğukkanlılıkla koyun gibi güderek Nicola’nın evinin merdivenlerinden çıkaracaktı (arka planda bayraklar ve flamlar), en üst sahanlıkta beklerken ellerini sımsıkı kenetlemiş olan Nicola’nın yanaklarından hoş bir şekilde yapışkan gözyaşları süzülüyor olacaktı. Küçük mutfakta et suyu ısıtılırken En Lah Gai nasıl da kaygılı bir kahkaha atacaktı! Küçük Oğlan’ın gözleri nasıl da alev alev yanacaktı – unutulmaz bir ateşle yanacaktı! Ve aşağıda, kalça hizasında, Nicola’nın parmakları Guy’inkileri sevecen bir suç ortaklığıyla tutacaktı...

Bu filmde bir terslik, bir berbatlık, estetik açıdan felaket bir şeyler olduğunu Guy bile anlayabiliyordu. Sahnenin renkleri canlı olacaktı, müzik düşkün veya sinsi bir neşeyle çalacaktı durmadan, diyaloglar dublaj gibi gelecekti ve aktörler foyaları meydana çıkmak üzere olan sevimsiz çocuklar gibi sırtacaklardı. Yine pornografi sözcüğü akla geldi: Guy’ın aklına, ki orada– orada hiç pornografi yoktu. Hiç mi yoktu? Gerçekten hiç yoktu. Zaman zaman (ameliyat geçirene kadar giderek artan bir sıklıkta), bir test tübünü cam bir prezervatifmiş gibi tiksintiyle tutan bir hemşirenin onu içinde “kitaplar” – daha doğrusu yırtık erkek dergisi yığınları bulunan perdeli bir odaya soktuğu olmuştı. Guy o tuhaf sayfaları çevirmişti (sonunda cüzdanındaki Hope’un fotoğrafını kullanmıştı). Bir de Hong Kong’a ve diğer zengin Doğu şehirlerine yaptığı iş gezilerinde yarısını seyretmek zorunda kaldığı porno filmler vardı. Seks sahnelerinin arasın-

da eninde sonunda mutlaka korkunç bir an gelip çatar, ekiptekiler tamamen giyinerek sanki ilginç insanlarmış rolü yaparlardı, sanki doğru dürüst bir filmdeki gayet yaratıcı bir yönetmenin talimatlarına uyan doğru dürüst aktörlerle aktrislermiş gibi. Bu sahtekârlık, izleyici de dahil olmak üzere herkes için iyice utan-dırıcı gibiydi. Guy bile, Nicola Six'e duyduğu ilgiyle Hindiçin'e duyduğu ilginin bağdaşmadığını anlayabiliyordu (bir zamanlar bir silah broşüründe gördüğü bir fotoğrafı, bir tüfeği okşayan tumbul bir kadını anımsayınca başını salladı). Aşk ve savaş –aşk ve tarihsel güçler– bağdaşmıyordu.

Hem düşünceleri genelde daha korkunç bir şekilde şefkatli ve kararsızdı. Sanki göğsündeki ılık basınç havuzundan yayılan rüyalarının hepsinde ergenlik temaları vardı, röntgencilik, hamilik, muhteşem kurtarışlar (kayıklar, sihirli bir şekilde onarılıp takılan bir otomobil lastiği). Nicola hep aklındaydı, ofiste veya çocuk odasında yaşadığı ani stres anlarında bile Nicola'nın yüzü görüş alanının kenarında salınıyordu sanki. Her günü onunla birlikte yaşıyordu, Nicola'nın uyanışını, hafif kahvaltısını, özenli makyajını – vesaire. Kendi düşüncelerini bakir bölgedeki kâşifler gibi görüyordu. Gerçi Nicola'nın şimdiye kadar kaç erkek tarafından, kaç milyon saat boyunca düşünüldüğünden habersizdi tabii: Nicola'nın vücudunun her santimetrekaresinin erkek düşünceleri tarafından *yağmalandığından* habersizdi... Bazen, haftalık sigara paketini (veya fazladan bir günlük gazeteyi) almak için Nicola'nın evinin yakınındaki bir dükkâna gidiyordu. Bir kapı eşiğinden bakarcasına eğilip o karanlık çıkmaz sokağa bakıyordu. Nicola'nın aşkıyla bakıldığında sıradan şeyler nasıl da aydınlanıyordu: Henüz eylülde yapraksız kalmış ağaçlar, ufak bir verandada İskoç yumurtası yiyen iki inşaatçı, karanlık yağmur sisine çöken ölü bir bulut. Guy bugün kirli yağmurluğunu ıstıraplı bir gülümseyişle düzelterek tekrar Black Cross'a gitti.

Keith slot makinesinin önünde durmuş, dişlerini bir dartla tatminkâr bir şekilde karıştırmaktaydı – daha doğrusu bir dartin *ucuyla*, çünkü Guy'ın buradaki, Black Cross'taki ilk günlerinde yaptığı darta ilişkin terim hataları tehditkârca düzeltilmişti (*kanat, şaft, gövde, uç*). Guy aynı zamanda Keith'i gördüğüne se-

vindiğini fark etti ve ayrıca harap barın rutubeti içini rahatlat-
tı. Başka yerlerde göze batan soluk teni buranın gri ortamına ko-
layca uyum sağlıyordu. Buradaki beyaz insanlar siyah-beyaz in-
sanlardılar, monokromdular, İkinci Dünya Savaşı film kayıtları
gibi. Birinci Dünya Savaşı film kayıtları gibi. Guy ayrıca çok eski
filmlerin başlarındaki geri sayım sahnelerini düşündü: 6, +, 5, *,
boşluk, film bilgileri ve beyaz perdenin tozlarla, burun kıllarıyla
kaplı beyaz kısımları toprak kaçmış gözlerin aklarına benzerdi.
Keith'i ne zaman görse Guy'ın aklına gözler geliyordu.

"İğrenç yahu. Beni tiksindiriyor. Cidden."

"Kesinlikle korkunç."

"Berbat."

"Pis."

"Alçak atmosfer basıncı ısrarla sürüyor filan yani."

Keith başını sola bir santimetre çevirerek Guy'a yanına otu-
rabileceğini işaret etti. Guy yaklaşırken Clive'in şaşılacak kadar
sert kuyruğuna yanlılıkla bastı. Clive çenesini halıdan kaldırıp
Guy'a bezgince hırladı veya küfretti.

"Pardon. Eee," dedi Guy. "Seni epeydir görmüyordum."

Keith başıyla onayladı. Bu doğrudu. Ama ne olmuştu yani? Ke-
ith gidecek yerlere ve görecektik insanlara sahip türden bir adam oldu-
ğunu açıklama zahmetine girdi. Bütün gün Portobello Yolu'ndaki
Black Cross'ta kafayı çekecek türden bir adam değildi. Hayır.
Keith'in huzursuz mizacı çeşitlilik talep ediyordu. Örneğin bu
hafta (diye açıkladı sonunda) Elgin Caddesi'ndeki Skiddaw'da
bütün gün kafayı çekmişti. Ama Keith, Black Cross'ta bulun-
maktan şaşkınlıkla karışık bir haz alır gibiydi. Guy sebebini bil-
miyordu.

"Çok içmedim. Rahat ol." Keith birden dikkatini tekrar
odaklayıp "Vay be, çok iyi görünmüyorsun dostum," dedi. "Ger-
çekten. Kesinlikle hayat dolu *görünmüyorsun*. Bulaşıcı herhalde.
Sana başka kimin iyi olmadığını söylüyüm. Söyleyeyim."

Nicola'nın ismini duyunca (bu sefer iki heceliydi: Bir an yine
bir gramer düzeltmesi gibi geldi) Guy göğsünün transeptinde
hafif bir patlama hissetti. Baş eğildi ve elini uzatıp bara koydu.
Nicola acı çekiyordu. Muhteşem bir haberdi bu.

“Yüzünde hüzünlü, hafif bir gülümseme vardı. Sanki – hasret çekiyordu. Hasret. Minicik kalbi hasret doluydu.”

Guy başını kaldırıp baktı. Keith salon barın tavanını inceliyor gibiydi – belki o kahverengimtırak renge kaç Londralının si-gara dumanının karıştığını merak ediyordu. Bariz bir rahatla-mayla başka konulara geçince Guy biraz sevgiyle şöyle düşündü: Biliyor. Keith biliyor. Anlamış. Nicola’yla ben – bir bakıma onun idrakının ötesindeyiz. Ama bizi bağlayan şeyi görüyor (aşkın ha-latlarını); ve gerekli saygıyı duyuyor.

“Bak sana ne anlatacağım.”

Guy odaklanmaya çalıştı. Keith bir fıkra anlatmak üzereydi – dalgın bir edayla kendi kendine kıkırdamaya başlamıştı bile. Guy’ın Keith’in bazı fıkralarına alışmakta epey zorlandığı olmuştu. Genellikle çocuksu bir mizah anlayışını, iç karartıcı ke-lime oyunlarını içeren, ılımlı denebilecek fıkralardılar. Ama Keith nadiren veya göreceli olarak nadiren de olsa bazen öne eği-lip azı dişlerini sergileyerek, çürümüş bir mezgitle ve talihsiz bir kadının küloduyla ilgili bir öykü anlatırdı. Ama bu insanın başı-na her yerde gelebilirdi. Kulüpteki bilaro salonunda. Şehir mer-kezindeki yıldızlı bir restoranda. Hem Keith, az önce sergilediği gibi, görünüşteki kabalığına karşın çoğu insandan daha hassas mizaçlı –

“Kız kardeşinin âdet gördüğünü nereden anlarsın?”

“Şey,” dedi Guy. Kız kardeşi yoktu. Omuz silkti. “Bilmem,” dedi.

“Babanın kamışının tadı tuhaf gelir!”

Guy öylece durup, kahkahadan kırılan Keith’i seyretti. Bu fırtına, bu *işkence* çok uzun süre devam etti, ta ki bazı hafifleme-ler ve yanıltıcı dinginliklerin ardından sular tekrar normale dö-nene dek. Beti benzi atmış olan Guy gülümsüyordu.

“Pof!” dedi Keith, bir yumruğunu yaşlar akan gözlerine gö-türerek. “Of be. Neyse. İnsanı gülümsetiyor. Ve gülmeyi sürdür-mek gerek. Mecburen. Bu hayatta... Of be of be of.”

Keith barı turlayarak yeni şakasını anlatırken Guy geride durdu. Şaka kısa sürede gruptan gruba yayıldı. Loş ışıktaki pek çok kişi etrafa İskoç yumurtası parçacıkları saçtı, Sovyet dişçili-ğinin donuk parıltılarını sergiledi. Şaka her tarafa yayıldı, gerçi

bir iki yaşlı kadın (gerçekten yaşlı mıydılar, yoksa sadece yaşlıca mıydılar?) şefkatli bir sitemle uzun uzun bakmakla yetindiler. Arka kapının yanına oturup konyak içen ve boynunu kaşıyan Guy bütün bunları durgun ve hummalı bir şekilde seyretti. En güzel iltifatın ikinci ağızdan edildiği söylenir ve Guy Clinch'in koltukları hiç bu kadar kabarmamıştı. Aşkın iltifatıyla zonklayarak öylece oturdu. Zihninin sineması bugün tekrar birleşme, nefes nefese ve dizginsizce birleşme sahnelerinden başka bir şey göstermiyordu. Sadece kucaklaşma. Öpüşme bile değil... Hatta kucaklaşma bile değil. Bu heyecanlı anlar *Owl Creek Köprüsü'nde Bir Olay* öyküsünün son sahneleri gibiydi, ölü kahramanın karanlık düş tarlalarında ve sahte gökyüzünün altında koştuğu, karısına durmadan koştuğu ve kalbi küt küt atarken hiç yaklaşmadığı kısım gibiydi... God ve Pongo tarafından bir kenara çekilen Keith sonra telaşla çıktı. Clive'ı ayağıyla itmeye çalıştıktan sonra kayışına asılarak geriye kırk beş derece eğildi, bir halat çekme oyunu takımındaki son kişi gibi. Yirmi dakika sonra, Guy giderken salon bara sırayla giren üç adam Keith'i sordular; bardakilere Keith'i sordular – sanki (diye düşündü Guy bir an) siyah haç kapının yukarısındaki tabelada değil de üstündeydi ve bu adamlar bardakilere Keith'i teslim etmelerini veya getirmelerini söylüyorlardı. Keith bu üçlüden (beyaz saçlı olan, kulaklarında yarımşar düzine küpeye ve üşümüş bir çocuğun mavi dudaklarına sahipti) kaçmaya çalışıyorsa Guy onu suçlamıyordu: Son derece sevimsiz görünüyorlardı.

Marmaduke'un odasının tavanı tuhaf gölgelerle kaplıydı, Medusa kafalarıyla, çağıran goblinlerle... Çocuklar oyuncaklarına bayılırlar, değil mi. O kadar barizdir ki. Ama neden? Neden bayılırlar?

“Lütfen öyle yapma canım,” dedi Guy.

Alçak bir sandalyede oturan Guy'ın etrafı Jeanne d'Arc misali tahtalarla çevriliydi – yani ahşap bir tren setinin çevreye saçılmış raylarıyla, ayrıca birkaç yırtık resim kitabıyla ve iç organları deşilmiş oyuncak ayılarla. Parçalanmış trene sırtını dönen Marmaduke şimdi oyuncak şatosuyla “oynamaktaydı”. Saat sabahın 5.45'iydi.

Çocuklar oyuncaklara dokunmaya bayılırlar, çünkü sadece oyuncaklara *dokunabilirler*: Sadece oyuncaklara serbestçe dokunabilirler. Oyuncaklar insan yapımıdır, köreltilmiştir, zehirlerden arındırılmıştır, keyif verme ihtimalleri acı verme ihtimallerinden fazladır. Veya en azından amaç budur. Marmaduke ise neredeyse her şeyde acı verecek bir yan buluyordu. Tüylü bir kuş yavrusu şirin bir şeydi, bir çocuk onu gırtlığına tıktırana dek.

“Sült,” dedi Marmaduke dönmeden. “Getür.”

Guy saatine baktı. Gidip sahanlıktaki tıka basa dolu buzdolabını açtı. Dolu bir biberonla ve dört buğdaylı bisküviyle geri döndü – çocuk bisküvileri mide bulandırıcı bir şekilde yedi.

“Tanrım,” dedi Guy.

“Daha getir,” dedi Marmaduke ağzının kenarıyla (ortası biberonla meşguldü). “Daha getir.”

“Hayır!”

“Daha getir.”

“Hayatta olmaz!”

Emzik Marmaduke’un dudaklarının arasından kayıp çıktı. “Getür. Daha getir...” Marmaduke sesini yükseltmek yerine alçaltırdı: Böylece bazen çok daha ürkütücü olurdu. “Getür babacığım. Daha getir... Daha getir babacığım...”

“Ah, tamam. Lütfen de. Lütfen de. Lütfen de. Lütfen de.”

“Lüfer,” dedi Marmaduke gönülsüzce.

Oyuncaklar sembollerdi – gerçek şeylerin sembolleriydi. Şu oyuncak maymun gerçek bir maymunun yerine geçiyordu, şu oyuncak trense gerçek bir trenin, vesaire vesaire: Asıllarının minyatürleriydiler. Ama Marmaduke’un odasına rahatsız edici bir paralellik hâkim gibiydi. Mesela şu pembe, hafif, haşmetli püsküllere ve aslına çok benzeyen minik bir tenteli tahta sahip, bir buçuk metre yüksekliğindeki oyuncak bebek fil: Bu bebek fil aşağı yukarı gerçek bir bebek filin boyutlarındaydı. Aynı şey Marmaduke’un havan topları ve bomba atarları ve fişeklikleri, ayrıca bütün plastik palaları ve bahriye kılıçları ve normal kılıçları – *ayrıca* sopaları ve copları ve savaş baltaları için de söylenebilirdi. Marmaduke’un en yeni silahı (daimi bir modernleştirme programının parçasıydı), aynı anda üç dört oyuncak tankı birden devirebilen lastiksi bir bubi tuzağı olan DDA, yani De-

rin Durdurma Aygıtı, şu an NATO'nun kullandığı aslından bile büyüktü kesinlikle. NATO. Taarruz Durdurucu. Bütün bunlar amma eskiydi. Gerçi Marmaduke'un nükleer silahlarla ilgili İlk Kullanım ilkesini seveceği kesindi. Marmaduke kesinlikle bir İlk Kullanım sanatçısıydı. Üç gün deli gibi savaş, sonra da dünyayı havaya uçur.

Kapı açıldı. Hope orada duruyordu, sabahın erken saatlerindeki ışıltısını yayarak. Beyaz gecelikli bir nöbetçi. Bir kolunu mum tutarcasına kaldırmıştı. Guy sokaklardan ve çatılardan gelen yağmur sesini fark etti.

"Saat altı."

"Aslında gayet uslu davranıyor," diye fısıldadı Guy. Hope'u oyuncak şatosuyla oynayan, dış surun üst duvarlarını yöntemli bir şekilde zayıflattıktan sonra koparan oğlunu düşünmeye teşvik etmek için alnının çizgileriyle davette bulunup cesaret verdi. Marmaduke epey homurdanıp yüksek sesle soluyordu. Sadece çok yaşlı insanlar bebekler kadar homurdanıp yüksek sesle solurlar. Arada (diye düşündü Guy) epey zorlansak da çıtımızı çıkarmayız.

"Yukarı."

Yukarıda, üçüncü katta ev ahalisince Deli Hücresi olarak bilinen bir oda vardı. Mobilyasızdı ve duvardan duvara, zeminden tavana kadar üç kat yorganla kaplıydı. İçindeki tek çıkıntı göğüs hizasına kadar yükseliyordu ve üstündeki fazladan bir yorganla birkaç yastık, çocukla ilgilenen yetişkinlerin oraya tırmanıp uzanmalarına yarıyordu. Çılgınlık atan çocuğu oraya taşıdılar...

Dışarıda yağmurun loşlaştırdığı bir gün doğmaktaydı; Guy yatağa, karısının yanına girdi. Başını çevirip monitöre son bir kez baktı: Deli Hücresi'nin tavandan zemine kadar görüntüsünde, Marmaduke sessizce avaz avaz bağıırıyordu. Marmaduke bağıırırken terlikli ayaklarıyla ustaca zıplayarak, zarar verici bir dalış için yeterince yükselmeye çalışıyordu. Guy tekrar yatağa uzandı. Karısı onun güvenilir vücut sıcaklığını aradı, Guy, Hope'un buna hâlâ ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

"Taşımamız gereken haç o," dedi Hope muğlakça.

Guy zonklayan boynunu eğip Hope'u yarı aralık, yarı uyanık ve düşlerle humma tadındaki dudaklarından öptü. Uyanık

bir halde, beklentili ve beklentisiz bir halde uzandı. Şafağın zayıf deliryumu, vücut çocuksu bir şekilde yorgun ve narinken, şaşırtıcı kokular ve acılar ve tatlar getirir: Yaz balolarından sonra paylaştıkları uykusuzluk sırasında ve çok daha öncesinde, asker gibi ders çalıştıkları gecelerin bitiminde olmuştu bu. *Troilus ve Cressida* bir antikomedidir midir? Özel İlişki formasyonunu irdeleyiniz... Aslında Guy tuhaf bir şekilde ereksiyon olmuştu: Oradaki derisi davul gibi gerilmişti. İkinci kalbi kullanılmamayı veya hafife alınmayı reddediyordu. Belki de insan sırf buradaki çarşafa hafifçe yaslanmakla bile kolayca...

“Ben hallederim,” dedi Hope, yataktan usulca, hayvansı bir uysallıkla çıkarak – çünkü Marmaduke’un haykırıışlarının yüksekliği ve tınısı, hiçbir anneyi uyutmayacak nitelikteydi artık. Sabah olmuştu. Bugün yeni bir gündü.

Guy dönüp sırt üstü yattı. Zihninde oyuncak bir Nicola vardı, oval, mavi sırtlı, Victoria döneminden kalma bir minyatür gibi. Gerçeğinin sembolü. Gerçeğinin. Üç kere sertçe asılsa iş bitirdi mutlaka. Ama çeşitli kaygılar –örneğin ahlaki titizlik, bir başka *özsayı* çeşidi ve ortalığın batacak olması– birleşince her zamanki gibi elini durdurdu.

Onunla öyle oynamak istemezsiniz.

İki gün sonra Guy sıradan bir şey yaptı. Sonra da tuhaf bir şey oldu.

Sokakta kör bir adamın karşıya geçmesine yardım etti. Sonra da tuhaf bir şey oldu.

Rifle Sokağı’ndaki yaya geçidinde çok yaşlı, kör bir adam duruyordu. Amaçsızca hızlı hızlı yürüyen Guy, onu görünce duraksadı. Belki de sıradan bir görüntü değildi, artık değildi. İnsan artık sokaklarda körlere pek rastlamıyor. İnsan çok yaşlılara pek rastlamıyor. Evlerinde oturuyorlar. Artık dışarı pek çıkmıyorlar. Bu sene hayır.

Uzun boylu, zayıf, kör adam bir körün dikliğiyle durup el yordamıyla arkasını yokluyordu, etrafında insanlar yoldan ve kaldırımdan geçerken. Orada bir süredir bulunduğu duruşundan belliydi, ama rahatsız görünmüyordu. Hatta gülümsüyordu. Guy yaklaştı. Kör adamın kör kolunu tuttu. “Yardım ister

misiniz bayım?” diye sordu. “İşte geldik,” dedi adamı yönlendirerek. Karşı kaldırımında Guy kör adamı daha ileri götürmeyi neşyle teklif etti – eve, herhangi bir yere. Görmeyen gözler onun sesine hayretle baktılar. Guy omuz silkti: Bugünlerde biraz kibar davransanız insanlar size aklınızı kaçırmışsınız gibi bakıyorlardı. Sonra şaşkınlığı arttı, çünkü kör adam en yakındaki duvara çarptı ve başını eğip gözlerini hâlâ becebildikleri bir şey için kullandı. Gözlerinden yaşlar boşandı.

Guy utançla ve biraz panikle adama tekrar yaklaştı.

“Onu rahat bırak,” dedi seyreden biri.

“Onu rahat bıraksana lan,” diye tavsiye verdi bir başkası.

Guy yağmurda uzaklaştı. Saatler sonra, evdeyken, kafa karışıklığı azalmaya ve nabızı yavaşlamaya başlamışken, bir yerlerde okuduğu bir şeyi düşündü – bir gezginle ve açlık çeken bir kabileyle ilgili. Nasıldı? Güneş siperlikli bir şapka takan antropolog, bir zamanlar kibarlığıyla tanıdığı bir kabileyi tekrar ziyaret eder. Ama kabile şimdi açlık çekiyordu, ellerinde kalan yiyecekleri güçlüler yiyordu ve güçlüler zayıflara, sendeleyeni ve sararıp solan zayıflara gülüyorlardı, zayıflar da gülüyordu. Zayıflar yok olma hissinin komikliğini paylaşarak gülüyorlardı. Bir gün yaşlı bir kadın bir uçurumun kenarında tökezledi. Oradan geçen güçlü bir adam –bir besin uzmanı, burnu havada bir yemek şampiyonu– kadının kışına tekme basarak yukarı tırmanmasına yardım etti. Kadın öylece yatıp gülerken adam hemen onu avutmak için yanına gitti. Ve bu avutma faslı kadına katlanılmaz geldi. Saçı iki kere okşanınca, güzel sözler söylenince, yardım eli uzatılınca: O zaman kadın ağlamaya başladı. Şimdiki zaman gayet katlanılır –hatta çok komik– geliyordu, ta ki insanların iyi kalpliliğinin nasıl bir şey olduğunu tekrar hissedene kadar. İşte o zaman, şimdiki zaman artık katlanılmaz hale geliyordu. Yaşlı kadın bu yüzden ağlamıştı. Kör adam bu yüzden ağlamıştı. Yaşadıklarına katlanabilirler, *kimse* onlara iyi davranmadığı sürece.

Guy iyi davranmıştı, en azından o gün iyi davranmıştı. Onun için sorun değildi. Cebinde Nicola’nın kartpostalı vardı. Ön yüzdeki zırh takımı: Cesur sözler. Başka zaman olsa geçip gidebilirdi. Aşkın gözü kördür; ama yol kenarında sendeleyeni kör adamı görmenizi sağlar, onu aşkın gözleriyle aramanızı sağlar.

"Canım? Gel kucağıma otur."

"... Git."

"Gel. Haydi kitap oku. Gel de babacığının kucağına otur. Aferin oğlum."

"Bucak."

"Kucak. Çok güzel! *Aferin* oğlum. Bak. Yemek. Yemek sever-sin. Bu nedir?"

"İt."

"İt?... Et. Eeet. Çok güzel. Bu nedir?"

"Yağta."

"Yumurta, evet. Yumurta. Bu nedir?... Bu nedir?... Şimdi bah-çedeyiz. Bu nedir? Bu nedir canım?"

"Göt."

"Ot. Çok güzel. Ooot. Bak, bir çiçek. 'Çiçek' de bakayım... Bunlar yaprakları. Şu da –"

"Salak."

"Çok *güzel* canım. Harika. Peki şuna ne diyorsun? Eskiden ağaçtı hani. Bahçemizdeki gibi. Sonra kestiler."

"Kütük."

"Marmaduke, sen bir dahisin. Bu nedir?... Bir ağaç. Bu ne-dir?... Çimen. Öyle yapma canım. *Ah*. Dur, bak! Hayvanlar. Hay-vanlar. Bu nedir?"

"Soyun."

"Evet, koyun. Çok güzel. Bu nedir?"

"Sus lan."

"Aslan. Asslan. Asslan. Çok güzel. Peki şu kalamar gibi şey nedir?"

"Maydonoz."

"Salyangoz. Harika! Aha. İşte favorin. İşte hayvanların en güzeli. Hayır canım, dur. Hey! Bir tane daha. Bunu seversin? Ne-dir? Nedir?"

"... Tuş!"

"Evet! Peki ne yapar? Başka hayvanların yapamadığı neyi yapar? Ne yapar?"

"... Kaçar!"

"Çok *güzel*. Bazen dünyanın en muhteşem çocuğu oluyor-sun."

Guy giderek huzursuzlanan çocuğa veda öpücü vermek için eğilince Marmaduke döner kafa atarak onu gafil avladı. Muhtemelen yarı kaza eseri olmuştu bu, ama yine de Marmaduke parmağıyla göstererek bol bol güldü. Her halükârda o kombine hareketler son derece ciddi bir çarpışmayla sonuçlanmıştı. Bir lamba direğine veya başka bir yayaya çarpan herhangi biri, saatte beş kilometrenin insanlar için epey tehlikeli bir hız olduğunu bilir, bırakın saniyede 299.793 kilometreyi. Guy on beş dakika sonra hâlâ bir kâğıt mendile şüpheyile tükürmekteyken kapı çalındı ve açıldı.

“Doris,” dedi Guy.

“Guy,” dedi Doris.

Guy bu samimiyet karşısında biraz irkildi – belki genlerinden kaynaklanıyordu bu. Doris otuz kırk yaşlarında iri yapılı, bacakları şişmiş bir sarışındı. Clinchlerin merdivenlerinin bir kurbanıydı şimdiden.

“Kapıda seni görmek isteyen biri var.”

“Ya? Kimmiş?”

“Bilmiyorum. Acılmış. Bir *adam*.”

Guy ne yapacağını bilmedi. Vanderbilt’te Dink Heckler’la tenis oynayan Hope yediği biraz geçeye kadar dönmezdi. Şu aralar dadı kıtlığı vardı, Terry bile baskıya dayanamayıp bir hapis-hanenin spor salonunda çalışmayı kabul etmişti. Guy, Doris’e de teklifte bulunamazdı, ki o reddederdi zaten. Marmaduke, Doris’le yalnız kalınca, Doris’e yaklaşınca her anını onun şişmiş ayak bileklerini tekmelemeye çalışmakla veya sırtarak memelerini yumruklamakla geçiriyordu.

“Onu yukarı getir. Pardon Doris. Kendisine buraya kadar eşlik et. Teşekkürler.”

Az sonra odaya Keith daldı – üç köşeli yelken desenleriyle kaplı parlak denizci pantolonunu giymişti. Saçı yağmurdan düzleşmişti ve koltuk altından sarkan ıslak bulvar gazetesi, pek işe yaramayan fazladan bir uzuv gibiydi. Sırdaşça başıyla selam verdikten sonra konuştu:

“Audi.”

Guy bir an düşündükten sonra “Naber?” dedi.

“Saab Turbo,” diye devam etti Keith. “Yakıt enjeksiyonlu. Dinle dostum...” Keith omzunun arkasına ve ardından, oyuncak ka-

lesinin kalıntılarının üstünde ilgiyle yukarı bakan Marmaduke'a göz attı. "Dinle. Oraya bazı şeyler götürmeye gitmiştim ve – Nicola. Aramızda kalsın ama dostum, çok iyi görünmüyor."

Guy ona gerçekten anlamadan bakakaldı.

"Yani, bileğindeki izleri görmelisin?"

"Öyle mi?"

"Sol bileğinde. Küçük beyaz izler. Bilirsin. Bir kere denemiş. Tekrar deneyebilir."

"Tanrım."

"Bana dedi ki: 'Şunu tamir etme. Bunu tamir etme. Anlamı yok. Ne anlamı var? Neden uğraşmalı? Ne anlamı var? Anlamı yok.' Böyle şeyler. Yüzü şey gibiydi – cidden çok moralsiz. Duygusal olarak içe kapanmış. İntihar eğilimi gösteriyor filan yani. Kendine zarar vermesinden korkuyorum."

"Verir mi sence?"

Keith korkulu bir ifadeyle "Git de kendin gör dostum," dedi. "Bana çok iyi davrandı, gerçekten. Bilirsin: Cidden iyi bir bayan. Ve eğer o... kendimi asla..."

"Evet, *elbette*." Guy göz bebeklerini düşünceli bir edayla kırmıldattıktan sonra konuştu: "Keith, yirmi dakikalığına çocuğa göz kulak olmanı isteyemem senden, değil mi?"

"Tabii ki isteyebilirsin. Seve seve. Eee, şey..." Yine gözlerini kaldırıp Guy'a dikkatle baktı. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Evet, *elbette*. Alt katta soldan ikinci kapı."

"Kath akşam yemeğimi hazırlamaya başlamış olabilir de."

Keith geri döndüğünde –uzun ve katlanması güç bir aradan sonra– Guy çıkıp anahtarlarıyla parasını almak için ana yatak odasına daldı. Bir elini saçında gezdirirken, yatağın karısına ait kısmında Keith'in kalçalarının derin izlerini fark etti. Bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini hissetti. Yorganı telaşla yumrukladı.

Çocuk odasına bir kez daha gitti: Keith çömelmiş, ellerini kaldırmış, burnundan soluyarak ve burnunu çekerek – yeni arkadaşını çok sevmiş gibi görünen Marmaduke'la hafif bir boks maçı yapıyordu.

"Cidden *iyiymişsin* Keith," dedi Guy.

"Hı hı, görüşürüz," dedi Keith.

Guy, Nicola'nın zilini çalana kadar yoğun ama az çok ilgisizce bir kaygı yaşadı: Onun sesini (yumuşak rıza veya teslimiyet veya yenilgi iniltisini) duyduktan sonraysa güzelliğin basit çekimin-den başka bir şey hissetmedi. "6: SIX" yazılıydı zilin yanın-da ki dikdörtgen etikette. Six, yani İngilizce'de altı. Ne muazzam bir simetriydi. Nicola'nın telefon numarasında bile biraz ihtişam vardı bir şekilde, sekizleriyle sıfırlarının kıvrımları erotik bir şif-re gibiydi. Guy merdivenleri koşar adım çıktı.

Guy onu boynuna ilmek geçirip gıcırdayan bir tabureye çık-mış veya kucağında sedef kabzalı bir kısa cep tabancasıyla kane-peye uzanmış halde bulmayı bekliyordu –en azından buna şa-şırmazdı–. Oysa Nicola masasına küçük yumruklarıyla başarılı bir şekilde yaslanmış halde duruyordu ve nedense Guy'ın önden koşturan kalbinin peşinden basık oturma odasına girmesinin ar-dından birkaç saniye daha öylece durmayı sürdürdü. (Oturma odası Guy'a bir şey ifade etmiyordu: Bazı şeylerin olabileceği bir yerdi o kadar). Sonra Nicola döndü.

"Gelmemeliydin," dedi sevecenlikle. "Ama seni gördüğüme çok sevindiğimi itiraf etmeliyim."

Guy, Nicola'nın yüzündeki ışık çeşitliliğini, gözlerinin priz-mamsı berraklığını, bembeyaz dişlerini sergileyen gülümseyişi-ni ve yanaklarına lehimlenmiş gibi duran, katı katı parlayan göz-yaşı izlerini asla unutamayacağını biliyordu. Kadınlar ağlayınca (*Pygmalion*'daki o cümle nasıldı?) saman nezlesi olmuş gibi koyu kırmızı bir renge ve salya sümük bir acizliğe bürünmeleri merha-met uyandırmalarının sebeplerinden biridir, oysa Nicola, Nicola –

"Daha bir saat önce," diyen Nicola masasına bakıp gülümse-di, "haberlerin en güzelini aldım."

"Harika," dedi Guy, sesindeki hayal kırıklığını gizlemeyi başaramayarak. Bana *sevinçten* ağladığını söylemeyin. O muhte-şem seslerin ahşap yankıları şimdi bile odadaydı.

Kendisine bir zarf uzatıldı. Uçak postası: Kenarlarında kır-mızı mavi çizgiler.

"Yaşıyorlarmış," dedi Nicola. "Enola yaşıyormuş. Ve – Kü-çük Oğlan da. Hâlâ Sisophon'la Chanthaburi arasında bir yer-lerde yolculuk yapıyorlarmış. Ama artık her şey ortaya çıktı. Ta-mamen."

Guy bir omzunu silkip "Muhteşem," dedi.

Nicola yaklaşıp masadan çakmağını almak için eğildi. Guy onun siyah korsesinin açık üst tarafının arasından memelerini kederli bir huzursuzlukla gördü. Gözlerini kaçırdı ve Nicola'nın doğrulmasıyla kumaş gerilince rahatladı. O kadar esmerdiler ki! Birbirlerine o kadar yakındılar ki!

"Bu gece Seul'a uçuyorum."

Babacandı, her şey babacandı – Guy'ın Nicola'nın bileğini tutması bile babacandı, babacandı. Nicola gönülsüzdü, ama bir süre sonra Guy'ın yanına oturup onu dinlemeye razı oldu. Guy kendi fikrinde Nicola'nın – Kamboçya'da gerçekten olup bitenlerle yüzleşmek istemediğini söyledi. Şefkatli ama kararlıydı. Nicola'nın elini okşarken, eline pat pat vururken hiç ileri gitmediğine emindi: Koruyucu bir ikna refleksi idi. Guy, Nicola'nın kendini sergileyen yüzünde toplanan şüpheleri görmekten büyük haz aldı. Nicola başıyla onaylıyor, dudağını ısıırıyor ve pişmanlıkla öne eğiliyordu. Korsesinin önü o kadar açıktı ki, Guy onun dikkatsizliğinden faydalanabilirdi, ama daha çok onun saçını, boynunu, boğazını düşünceli bir edayla okşamaya odaklandı. O kadar esmerdiler ki. Birbirlerine o kadar yakındılar ki. Bir sessizliğin ardından Nicola konuştu:

"Öyleyse diğerinden başka şansım kalmıyor."

Guy hemen "Metro mu?" dedi.

Nicola başını kaldırıp ona ifadesizce baktı. "...Evet."

"Güvenli değil. Tam bir kumar."

"Ah. Biliyorum."

"Hem çok pahalı."

"Sence ne kadardır?" Guy bir rakam söyleyince Nicola ciddiyetle ekledi: "Evet, ben de aşağı yukarı o kadar diye duymuş-tum. Tunus'taki... bağlantım söylemişti." Gözlerini faltaşı gibi açarak "Şey, çok basit," dedi. "Dairemin kira kontratını satarım. Bitimine az kaldı, ama neredeyse o kadar para eder herhalde. Başka bir yerde oda bulurum. Hem mücevherlerim, giysilerim filan da var. Şu buzdolabı neredeyse yepyeni."

"Bütün bunlara gerek yoktur eminim. Eminim."

"Haklısın. Yetmez. Yine de. Bir kadının yapabileceği şeyler..." Duraksayıp yavaşça, kararlılıkla konuştu: "Bir kadın bazı şeyler yapabilir."

“Elbette. Duymamış olayım.”

Nicola ona bilgece gülümsedi. “Yo, hayır. Planını anlıyorum. Guy, hayatta olmaz.” Bir elini avutucu bir şekilde Guy’ın üst bacağına koyarak başını çevirip pencereye baktı. “Üzgünüm canım. Hayır hayır. Bana o kadar borç vermeni hayatta kabul edemem.”

Guy sallantıdaki yuvasına geri döndüğünde saat yediydi ve orada yine sevgi sayesinde merdivenleri koşarak çıktı.

İnanılmaz bir şekilde Keith’in kucağında kımıldamadan oturan Marmaduke’un iri gövdesinin bir kısmı, kaldırılmış bulvar gazetesi ve kalça yüksekliğindeki bir raf gibi duran sigara dumanı tarafından gizleniyordu. Guy odaya dalıp pencereleri hışımla yağmura açarken fazla sert veya sansürcü görünmediğini umdu. Marmaduke’un hiç yaramazlık yapmadığını öne süren Keith, Hope’un Dink’le birlikte geri dönmesinden birkaç dakika önce, anonimlik arzusuyla gitti. Böylece Guy odayı havalandıracak (Marmaduke tarafından baldırları kemirilirken etrafa bir havlu salladı) ve Keith’in parçalanmış bir oyuncağın bir deliğine tıktığı altı yedi izmariti çıkaracak zamanı buldu. Sonra yuvası tekrar sarsıldı.

Hope yukarı çıkınca Guy onun sabırsız talebi üzerine Marmaduke’u yanına alarak aşağı indi. Lizzyboo mutfaktaydı. Dink Heckler da. Güney Amerika’nın yedi numarası üstünde terli tenis giysileriyle masaya oturmuş, her zamanki gibi bacaklarıyla kollarının çeşitli kısımlarını sakince inceleyerek oyalanıyordu. Belki de (diye düşündü Guy) onun dikkatini çeken inanılmaz bir şekilde kıllı oluşlarıydı. Guy çığlıklar atan Marmaduke’un yarım saatlik biberonunu hazırlarken yukarıdan da çığlıklar geldiğini, öfkeyle konuşan insan seslerinin ön kapının hışımla kapatılmasıyla birden kesiliverdiğini işitti. Sonra, tenis sayesinde ve evdeki son başarısından, yani Doris’i işten kovmaktan dolayı ıslıl ıslıl olan Hope merdivenden koşarak indi.

“Küpelerimi çalmış. Şifoniyerin üstündeydiler,” dedi Hope.

“Pislik,” dedi Marmaduke.

“Duş alabilir miyim?” dedi Dink.

“Hangileri?” dedi Guy.

"Değersizler. Yoksa soyup üstünü arardım," dedi Hope.

"Pislik," dedi Marmaduke.

"Duydun mu? Doris yüzünden. Ona yeni küfürler öğretiyor," dedi Hope.

"Teyzeciğine sarıl bakayım. Oy," dedi Lizzyboo.

"Duş alsam?" dedi Dink.

"Marmaduke'un insanın tam meme ucuna pat diye vururması ne tuhaf, değil mi? Bu arada insanın yürüyemeyecek kadar şişman olmasının anlamı nedir ki?"

"Salak," dedi Marmaduke.

"Dinle. Yani göğsünü diyorum! Biliyordum: Doris bebek odasında sigara içiyor. Nebulize edilmesi gerekecek," dedi Hope.

"Intal'le mi yoksa Ventolin'le mi?" dedi Guy.

"Ben onu zaptetmenize yardım ederim," dedi Lizzyboo.

"Olmaz," dedi Marmaduke.

"Duş almam mümkün mü?" dedi Dink.

Mutfakta büyük bir ayna vardı ve aynada büyük bir mutfak vardı ve Guy bu faal cam dünyasındaki bir kişiye, kendine kaçamak bakışlar fırlatıp duruyordu. İnsanlar camın yüzeyinde gezinip duruyorlardı, sorusunu acizce yineleyip duran Dink Henkler odadaki hareketsiz tek kişiydi. Guy diliyle ağır ağır dudaklarını yokladı: Marmaduke'un kafa attığı yerdeki şişliği artık pek fark etmiyordu. O gece Marmaduke'un dişlerini fırçalamaya karar verdi. Ağızların birleşmesi (şimdi içindeyim), yüzlerin sanki duraksadıktan sonra aynı güç alanına kilitlenmesi. Bazı insanlar birisi sırf şehir merkezinde çalışıyor diye para basıyor sanıyorlardı. Guy birbirlerine yaklaştıklarını hissetmese de ağızları kesinlikle odaklanmıştı. Nicola her konuda olduğu gibi para meselelerinde de tamamen saf, tamamen toy elbette. Gözleri çok hafif titreşerek kapanıyordu. En iyisi bonolardı: Bir ya da üç gün sürebilirdi. Ayrıca Nicola'nın dudaklarında bir yerler de titreşiyordu. Sabah Richard'la konuş. Öyle zamanlarda Guy dişlerin ardındaki dilin yaralı bir kuş gibi kımıldandığını veya sindiğini sezebiliyordu.

Hope birden "İştahsızla bakın hele," dedi.

Guy güldü. Ağızına yiyecekler tıktırdığını fark etti: Bir parça peynir, bir dilim salam, yarım domates. "Biliyorum. Kurt gibi

acıktığımı,” deyip tekrar güldü, serçe parmağından sarkan mayonezi yalamak için dizlerini kırarken, “yeni fark ettim.”

“Şu duşu alabilir miyim?” dedi Dink.

“Kan,” dedi Lizzyboo.

“Marmaduke’un saçında kan var. Guy! Saçında kan var!” dedi Hope.

“Merak etme,” dedi Guy. “Benim kanım o kadar.”

Dışarıda yağmur dindi. Bahçelerin ve konak çatılarının, pencerelerin ve televizyon antenlerinin, Nicola’nın çatı penceresinin ve Keith’in kara kulesinin (cennetten düşürülmüş metal destekli bir bacak gibiydi) üstündeki hava cezalandırılmanın bitkinliğiyle iç geçirdi. Birkaç saniye boyunca bütün eşik ve saçak çıkıntılarından sular döküldü, üstünden salya akan dişler gibi. Yeryüzü emmesi istenen şeyin son milimetrelerini yutarken sokaktan ve topraktan kimyevi bir mırıltı yükseldi. Sonra ıslak, uğultulu bir sessizlik çöktü.

İki gün önce Marmaduke'un altını değiştirdim. Hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi. Hâlâ kendime gelebilmiş değilim.

Olması gerekiyordu herhalde. Dadı kasırgalarının merkezinde bile dadı dinginlikleri yaşanır. Ben hep oralarda takılırım. Hep insanların takıldığı yerlerde takılırım, gittikleri yerlere giderim, zamanımı *onların hızıyla* harcamak isterim. Sonunda Lizzyboo, Marmaduke'u duşa sokmama yardım etti. Sonra çocuk odasının duvarını temizledik. Tavanı da. Hâlâ kendime gelebilmiş değilim.

Marmaduke annesini sanki dinsel bir otoriteyle parmağında oynatıyor, Melba'yı pandikleyip ve Phoenix'le Fransız öpücüğü yapıp duruyor sürekli (bir de onun au pairleri seçmesini seyrediyor); ama Lizzyboo cinsel takıntısı. Lizzyboo'nun incik kemiklerine titreyerek tırmanıp, kalçalarının arasına salyalarını akıtıyor. Lizzyboo seyretmezse yıkanmıyor. Elini –ya da kafasını– onun eteğinin altına sokup duruyor.

Lizzyboo benden böyle saçma sapan tavırlar görmeyeceğine giderek daha çok emin oluyor tabii, utandırıcı bir şekilde. Hayır, şu halimle ona asılacak değilim. Lizzyboo bazen bana şaşkın ama sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyor –gözleri ürküyor sanki–, Marmaduke'un dili kulağında gezinirken. Veya Marmaduke, Lizzyboo'nun elini zorla kendi kasığına çekmeye çalışırken. Lizzyboo bir insan olarak kendisinde ne gibi bir terslik bulunduğunu anlamaya çalışıyor. Ona gey ya da sof u olduğumu veya ölümcül bir hastalık kapmaktan korktuğumu söyleyebilirim. Hisleriyle oynamayı cidden kesmeliyim sanırım. Hele artık ihtiyacım kalmamışken.

On iki bölümün tamamını Hornig Ultrason'a gönderdim ve orada prestijim şimdiden artmaya başlamış anlaşılan. Herkesin

konuşma tarzından anlayabiliyorum. Yanılmıyorsam resepsiyon masasındaki bilgisayar sesi bile benden gizliden gizliye hoşlanıyor. "Bi dakika. Missy Harter'ı bağıyorum," dedi Janit Slotnick, üç yaşında bir çocuğu çok güzel bir sürprize hazırlayan birinin ses tonuyla. "Ha, burada epey heyecana yol açan haberi duydu-nuz mu?" Aklımdan bir karton kapak baskısının veya kitap kulübü anlaşmasının bol sıfırlı rakamları geçerken Janit "Hamiley-miş!" dedi. Missy Harter'a ulaşamadım. Bilgisayar çuvalladı ve yirmi dakika sonra Janit arayıp Missy'nin kısa sürede bana geri döneceğini söyledi, ama öyle bir şey olmadı.

Birden içimden şöyle demek geldi: "Janit? Yeşil nane de." "Yeşil nane." "Şimdi de nane şekeri de." "Nane şekeri." "Teşek-kürler Janit." "Peki."

Incarnacion süpermarket maceralarıyla ilgili uzun bir anek-dotu kısa veya yarıda keserek (bu öyküden kendine muğlak bir pay çıkarıyor), ben dışarıdayken Mark Asprey'nin aradığını bil-diriyor – ben dışarıda Incarnacion'dan kaçarken.

Incarnacion'un dediğine göre Bay Asprey uçakla Londra'ya gelmeyi çok istiyormuş. Parmaklarını şıklattı mı birinci sınıf bir otele yerleşebilir veya şöhret avcusu hüzünlü kadınlarla aynı ya-tağa girebilir tabii – ama Bay Asprey burada, evim dediği yer-de kalmayı çok daha yeğlermiş, hem burada Incarnacion onu ra-hat ettirmek için elinden geleni yapabilirmiş. Incarnacion, Mark Asprey'nin bu duygusal özlemine tamamen sempatiyle yaklaşıyor. Hatta bana evin en önemli yer olduğunu, tanıdıklığını ve di-ğer artılarını otuz beş dakika anlatıyor.

Incarnacion, New York'a dönmemin daha iyi olacağını söy-lüyor. Kendisi bunu cazip buluyor.

Bir şey demiyorum. Bir merkezi termonükleer savaşa süper-sonik olmayan bir Doğu-Batı transatlantik uçağında yakalanma-nın doğuracağı güçlüklerden bile bahsetmiyorum. Kafa sallayıp omuz silkmekle yetiniyorum, eninde sonunda çenesini kapata-cağını veya gideceğini bildiğimden.

Dün gece Lansdowne Crescent'taki bir akşam yemeği par-tisine katıldım. Lizzyboo ile Dink de oradaydılar. Ana konuk-

lar saygın değillerdi, zengin doğmuşlardı, o kadar. Üç erkek kardeş, Jasper, Harry ve Scargill, İngiliz orta tabakasının üç rezil temsilcisi (Guy'ın babasına yakın olan Yorkshire'dan bir tarım ticareti konferansı için gelmişlerdi) partiye dilsiz karılarıyla birlikte katıldılar. Bingleyli çocuklarsa – *cidden* çocuktular: Zamanla şişmanlaşıp sertleşseler de çocuktular, o kadar – başlangıçta epey şamata yaptıktan sonra tabaklarına gömüldüler: Hevesli ve terli yiyicilerdiler. Dink, Hope'a can sıkıntısıyla kaş çatarak gizli bir mesajı sabırsızca vermeye çalışıyordu, Guy pek konuşmadı. Rakipler veya seçenekler yoktu: Partinin hayat kaynağı bendim. Oysa bende verecek hayat pek kalmadı.

Parti on birden hemen sonra, Marmaduke'un feryatlarıyla gürültüleri artık göz ardı edilemez, hatta sohbete imkân tanımaz hale gelince bitti. Yumruklanmış au pairin ellerini tırabzandan kurtarmaya çalıştığını gördüm. Guy ile Hope'un bir süre ortadan kaybolacakmış gibi bir halleri vardı.

Küçük verandada Lizzyboo'yla birlikte bitkin bir halde durup dört arabanın sıcak gecenin içinde gözden kaybolmalarını seyrettim. Lizzyboo kollarını kavuşturarak bana döndü. Korkuyordum. Başını eğip parmaklarını çocuksu bir sorguyla gömlek düğmelerimde gezdirerek gözlerine bakacak bir yer bulurken bana kendisinden neden hoşlanmadığımı sordu. Korkuyordum. Böyle bir şeyden korkuyordum. Bu korkumun sebebi neydi? Üstümde bir milyon zinanın, karmaşanın, yalanın, ihanet fırsatının ağırlığı vardı sanki. Ayrıca tuhaf bir hisse kapılmıştım, sanki onu çok eskiden zaten sevmişim veya ondan hoşlanmışım veya ona karşı erkeksi bir gurur hissetmişim gibi, defalarca memelerini öpmüşüm ve sırtımda bacaklarını hissetmişim de sonunda sevgi tamamen tükenmiş ve hepsini baştan yaşamak istemiyormuşum gibi. Keşke elimde bir daha asla hepsini baştan yaşamam gerekmediğini gösteren ufak bir sertifika veya rozet olsaydı da çıkarıp gösterseydim. Onun vücudundan ve canlılığından, etinden, hayatından korkuyordum. Beni incitmesinden korkuyordum. Beni kırmasından korkuyordum.

“Senden çok hoşlanıyorum.” Tek gördüğüm kusursuz adımlarla uzaklaşmasıydı, şöyle derken:

“Sahi mi? Biraz odama gelmek ister misin?”

“Ben, şey, sanırım hayır.”

“Neden? Bende bir terslik mi var?”

Aslında baş parmaklarının tırnakları simetrilerini yitirmeye başlıyor, ensesinde sivri bir ben var, ayrıca cildi kesinlikle aşınma, zaman, ölüm belirtileri sergiliyor (Kim Talent gibi biriyle kıyaslandığında). Yine de dedim ki: “Güzelsin Lizzyboo. İster inan, ister inanma. Mesele şu ki ben başkasına âşığım.”

Sonra son gelişmeleri öğrenmek için Nicola’nın evine gittim. Nicola’ya âşık değilim. Aramızda bir kaynaşma var, ama aşk değil. Nicola’yla aramdaki, diğer şeye daha yakın.

Missy Harter hattın diğer ucundan masasında bir çek durduğunu söylüyor – beni birkaç ay daha geçindirmeye yetermiş: Yetermiş. Dedim ki, “Tanrı’ya şükür. Nüfuzunu kullanmışsındır herhalde. Bu hat dinlenmiyor değil mi?” “Evet. Hat temiz.” “Güzel. Başka haber var mı?” “Dünyanın durumu dediğin şey hakkında mı? Evet. Gelecek hafta: Firar.” “Ruhsal çöküntü demek istiyorsun herhalde?” “Firar. İnkâr edilecek.” “Ama bu korkunç.” “Değil. Sebep: Biz yapmazsak onlar yapacak.” “Dur!.. Başka haber?” “Evet. Sana bir haberim var. Bebek bekliyorum.”

“Benim de sana haberim var. Babası benim.”

“Saçmalama,” dedi.

“Biliyordum! Babası benim!”

“Saçmalama,” dedi.

“Şu son sefer. Cape’te.”

“Lütfen bunu yapmayalım. Sarhoştum.”

“Hı hı, eminim sabah da sarhoştun. O zaman olmuştu. Sabahleyin. Patlama sesi işittim. Resmen duydum. Patlama sesiydi.”

“Saçmalama. Artık kapatıyorum. Kapatıyorum.”

“Kapatma! Geri dönüyorum. Hemen.”

“Geri mi? Amerika’ya mı?” Hüzünle güldü. “Duymadın mı? Giriş yok.”

Son derece yoğun, tarifsiz – son derece kararsız bir şekilde – Gitmek istemiyorum. Gitmek istemiyorum. Amerika’yla başa çıkabilecek halde değilim. Amerika’yla boy ölçüşmem. Bu-

rada kalıp olacakları görmek ve yazmak istiyorum. Gitmek istemiyorum. Ama gidiyorum. Kalırsam ben bile kendime katlanamam. Hem orada kumsal gibi bir gökyüzü var, hem de beyaz kumlu ve mavi okyanuslu ve helezon voleybolu ve köpüklü dalgaların içinden meleksi kümülüs çocukların çıktığı bir kumsaldan bahsediyorum. Uçmak için güzel. Belki sevmek için de güzeldir.

Yani şimdi burada bavulumla, gelmeyen bir arabayı bekleyerek oturuyorum. Mini taksi çalışanlarını yine aradım (gurur duydukları sloganları: SİZ İÇKİNİZİ İÇİN, ARABAYI BİZ KULLANIRIZ). Kayıtlı bir mesaj, ardından üç Engelbert Humperdinck şarkısı, ardından İngilizce bilmeyen bir adamın ağzını şapırdatarak beni başından savması. Bu kulübe gibi konaklama yerinde hâlâ Heathrow Havalalanı'nın yolunu bilen gizli bir dâhinin yaşadığına inanmak güç. Yine de eninde sonunda birileri buraya bir şekilde gelmek için çaba sarf edecek.

Gökyüzü bana yakayı sıyırabileceğimi söylüyor. Ah hey lay lay la. Sanatta ve aşkta başarısızlığa uğradıktan sonra, kaybettikten sonra ikisinde de kazanabilirim, şimdi bile, bu geç vakitte bile. İşlerim yolunda. Aktörlerim beklemede. Peki taksim nerede?

Guy'ı arayıp ona yokluğumda düşüncesizce şeyler yapmamasını söyledim. Ben geri dönene kadar düşüncesizce şeyler yapmasını istemiyorum. Şansım varsa uslu durur. Veya şamatta çıkarır. Marmaduke'un tekrar bronş sorunu yaşayacağını tahmin ediyorum. Çocuğun bir saatten fazla bir süreliğine emanet edildiği Keith Talent'ın her zamanki gibi yedi dakikada bir sigara içmekten fazlasını yaptığını biliyorum. Marmaduke'a boks yapmayı, küfretmeyi ve bulvar gazetesindeki posterlere bakarak agu demeyi öğretmenin dışında Keith, Marmaduke'a sigara içmeyi de öğretti.

Keith hakkında elimden bir şey gelmezdi tabii. Keith'i hayatı boyunca çekip çevirmeye çalışan insanlar oldu ve hiçbiri başaramadı. Onu hapsedmeyi denediler. Elimden gelse ben de hapsederdim, sırf birkaç haftalığına. Benim gibi, Clive gibi, gezegen gibi Keith'in borcu da eskiyor ve Keith yapması gerekeni yapacak... Her neyse, evine gittim. Beton merdivenden güçlükle çık-

tım, küfürler işiterek. Tanrım, on yıl önce bile Londra'da sokakta konuşan iki adamın yanından geçerken *hastir* gibi kelimeler duymamak büyük başarıydı; ama artık herkes kullanıyor – küçücük çocuklar, papazlar, nineler. Kath'in birkaç gün önce tek kelime etmeden verdiği boğumlu anahtarı kullanarak içeri girdim. Anayla çocuk evdeydiler: Köpek yoktu, *dolandırıcı* yoktu. Kim beni görünce sevindi – hatta o kadar sevindi ki, şu aşk misyonu yüzünden gözlerim körelmiş ve kamaşmış olmasa, Windsor Apartmanı'nda çok ciddi bir terslik olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirdim. Keith'in bir saatlik bakıcılığı Marmaduke Clinch'i hastanelik etmeye yetti: Dolayısıyla Kim Talent – dolayısıyla Kim Talent... Doğada yetişkin timsah, bebeğine ağzıyla uzanır. En kötü olasılıktan korkarsınız: Ama o girintili çıkıntılı timsah ağzı, yeni doğmuş eti kedilerin yavrularını taşıması gibi taşıyacak kadar hassastır. Öte yandan sürüngenler genellikle yavrularıyla ilgilenmezler. Babacık kızdığındaysa koca ağzı başka sebepler, başka açlıklar yüzünden açılır... Vedalaştığımda Kim ağladı. Odadan çıktığımda ağladı. Beni çok seviyor galiba. Daha önce de sevildiğim oldu, ama kimse odadan çıktığımda ağlamamıştı. İnanılmaz bir şekilde, ben daireden çıkarken Missy ağlardı. Ben de ağlardım. Gitmeden önce Keith'e bir mesaj yazıp mutfak masasına, fark etsin diye *Darts Monthly* dergisinin Ekim sayısının yanına bıraktım (kaytardığım dart dersi için 50 poundla birlikte).

Tanrım, havaalanına kendim araba kullanarak gidebilirim. Daha önemli soru şu: Arabayla geri dönebilir miyim? Mark Asprey arabasını kullanmak isteyecektir. "Nicola," dedim telefonda, "yokluğumda basiretli olmanı ve faaliyetlerini minimuma indirmeni isteyemem, değil mi?" Bir şey yiyordu. "Oraya gitme sebebin nedir?" dedi. "Aşk." "Aah. Ne yazık. Bazı güzel numaralar planlıyorum. Bütün seksi kısımları kaçıracaksın." "Nicola, bunu yapma."

Yutkundum. Ustaca nefes aldığını duyabiliyordum. Sonra dedi ki: "Şanslısın. Hatta az önce Guy'a birkaç günlüğüne gideceğimi söyledim. *İnziva yerime.*"

"Nerene?"

"Çok hoş değil mi? Birkaç rahibeyle keşişin yaşadığı bir yere. O orman ortamında rahat rahat düşünebilirim."

“Güzelmış. Ayrıca minnettirim. Neden erteliyorsun?”

“Seçme şansım yok. O yüzden merak etme. Birkaç gün vaktin var.”

“Neden?”

“Tahmin et... Ah, *haydi* ama. Kontrol edemediğim şey.”

“Pes ediyorum.”

İç geçirip “Şeyettiğimin *laneti* yüzünden,” dedi.

Az önce haşmetli bir Hintli beni öngörülebilir gelecekte herhangi bir zamanda bir taksi gelmesini beklediğim için payladı. Geçmişte yaşadığımı düşünür gibiydi. Bana dünyanın artık *öyle* olmadığını söyledi. Ama elinden geleni yapacaktı. Not defterimi alacağım tabii. Romanıysa geride bırakacağım. Düzgünce hizaya getirilmiş halde. Mark Asprey’nin okumasını istiyor muyum? Sanırım evet. Not defterimi alacağım: Epey beklemem filan gerekeceğinden – söylecek çok sözüm olacağını tahmin ediyorum. Amerika değişmiş midir? Hayır. Amerika yeni fikirler, kendisiyle ilgili yeni şüpheler edinmemiştir. Hayır. Ama belki yeni bir kitaba başlayabilirim: Belki bir deneme yazabilirim, kendi deneyimlerimden yola çıkarak, sağlam (ve yayınlanabilir?) bir fikir kitabı, sekiz-on bin kelimelik, konusu Amerika’nın karşılamaya başladığı –

Ah, bu harika. Keith koyu mavi Cavalier’ı az önce dışarı park etti –ne arkadaş ama–. Ayağa kalkıyorum. Tekrar oturuyorum: Kalçalarımda, kasıgımda, aşkın fışkırması gereken yerlerde yine o yoğun gönülsüzlük... Bu işin adabı nedir? Keith arabadan çıkıp sokağa bezgince baktı. El salladım. Uzun, yay gibi baş parmağını kaldırdı – eğik, yarım dairesel baş parmağını. Keith’in üstünde bir file gömlekle düşük belli pastel renkli pantolon var, ama şoför şapkası kaputun üstünde uğursuz bir şekilde duruyor. Kromu bir bezle parlatıyor. Önce arka kapıyı açarsa elli pound daha kaybederim.

Yeter. Hazırım. Haydi Amerika’ya gidelim.

Evet, geri döndüm.

Geri döndüm.

Altı gündür yoktum. Tek kelime yazmadım. Artık hiç yazmayabilirmişim gibi geliyor. Ama bir tane daha yazıyorum. Sonra bir tane daha.

Kaybettim. Başarısız oldum. Her şeyi kaybettim.

Tanrım, bir ayna görmeden kendimi yatağa atıp gözlerimi kapayabilsem.

Kimse bana bakmasın n'olur. Cidden berbat görünüyorum – dışarıda cidden fena hırpalandım. Tanrım, dağılmış haldeyim.

Politik durum sebebiyle kendilerinin ve bütün sevdiklerinin her an ortadan kaybolabilme riski taşımaları hariç (bu cümlenin baştan yazılması gerek, ama artık çok geç) baş kahramanlarım iyi durumdalar, keyifleri de fena sayılmaz. Hâlâ siyah haçlarını oluşturuyorlar.

Biraz farklı görünüyorlar. Ama benim kadar değil; yetmişli yıllarıma geri döndüm ve hâlâ kendimi toparlama aşamasındayım.

Black Cross'a girdiğimde kimse beni tanımıyor. Bir yabancıyım. Her şeyin baştan başlaması gerekiyor.

Belki de biçeme bağımlılıklarından dolayı yazarlar hep çağdaş biçemsizliğin gerisinde kalırlar. Eski bir gerçekliği daha da eski bir dille yazarlar. Mesele sözcükler değil: Düşünce ritimleri. Bu anlamda bütün romanlar tarihsel romanlardır. Yazar sayılmadığımdan belki durumu daha net görüyorum. Ama ben de öyle yapıyorum. Örneğin: Hâlâ sanki insanlar kendilerini iyi hissetmişler gibi yazıyorum.

Çocuklara bakıyorum, ki onlar da çabuk değişirler. Şimdiye kadar görebildiğim kadarıyla Marmaduke'ta tek bir değişiklik var. "Sut" demeyi kesmiş. Artık –sık sık ve yüksek sesle– "set", "sit", "sot" veya daha basitçe "st" diyor.

Tamam, eğer bu işe devam edeceksek bazı değişiklikler yapmam gerekecek. Bir de sanırım kör oluyorum: Bu yüzden bırakın renkler aksın. Aslında Nicola'nın son zamanlardaki kepazelikleri yüzünden bu hale geldim. Bu insanların rahat bırakılmaları gerektiğini kim söylemiş? Artık hepimiz işin içindeyiz.

Kim "Enlah!" demeyi kesmiş. Normal bir şekilde bağılıyor, insanca, karmaşıkça. Artık durup dururken bebeklerin tanrısına saygı gösterisinde bulunmuyor: Enlah!

Artık hepimiz işin içindeyiz. Dünyanın durumundaki gibi, eninde sonunda bir şey patlak verecek, hem de yakında. Her şey çok daha karmaşık, çok daha pis bir hal alacak. Her şey çöküşte, ben, bu, dünya ana. Dahası: Evren, yeterince geniş görünse de, ısıt ölüm yolunda. Umarım paralel evrenler vardır. Umarım alternatifler vardır. Bizi bu kadar tasarım hatalarıyla yaratan kim? Entropi, zamanın oku – aç karmaşa. Tasarımcı evren. Ama dağılacağı baştan belliydi zaten, tıpkı GoodFicks'ten alınan şeyler gibi. Yani belki de evren *Dolandırıcı*'nın yolumuza çıkardığı bir köpektir, bir köpek yavrusudur, bir fiyaskodur.

"Sut"suz yaşayabilirim sanırım. Ama "Enlah"sız? Şimdiden özledim. Ve bir daha asla duymayacağım. Kimse duymayacak, onun dudaklarından. Nasıldı? Ne kadar anımsayabiliyorum? Nereye gitti? Ah Tanrım, hayır, zamanın cehennemi. Bu tarafa gelen şeylerin de yitirilebileceği hiç aklıma gelmezdi. Zaman sizden *alıyor*, iki eliyle. Aldığı şeyler onun içinde kayboluveriyor.

Keith karakterinin çetin bir sınavdan geçtiğini ve çok başarılı olduğunu düşünüyor. İşte orada duruyor, bir eli burnunun altında, orta parmağı gövdeyle şaftın arasında, serçe parma-

ğı kalkmış – Keith’in bütünlüğünü oluşturunyorlar! Düşününce Guy da iyi adam. Düşüş adamı: Budala, çocuk, aldatan. Hastaneye onu görmeye gittim. Orada beyaz geceliğiyle yatıyor, solukça gülümseyerek. Bu sefer bizi ciddi kaygılandırdı. Ama ikisi de yollarından sapmadılar.

Öğrenemediğim bir şeyler var ve gerçeğe ilgili ve öğrenme ihtimalim epey yüksek –yani gerçeği–, çünkü bu öykü *gerçek*.

Biçem benim düşmanım. Lanet olası romanslar. Kurgu edebiyatında (öyle demek haklılar) insanlar tutarlı ve anlaşılır hale geliyorlar – oysa öyle değiller. Öyle olmadıklarını hepimiz biliyoruz. Hepimiz kişisel deneyimlerimizden biliyoruz. Bunları yaşadık.

İnsanlar? İnsanlar, her biri birer mağarada yaşayan kaotik özler. Saatlerini aşk yüzünden kinlenmekle ve geçmişi anımsamakla ve düşünsel deneylerle geçiriyorlar. Kamp ateşinde hep belirli kısımlarını sergiliyorlar ve kendi hisleriyle ve çöküşleriyle ilgili sessiz, ipe sapa gelmez konuşmalarını kendileri dinliyorlar. Bunları yaşadık.

Ölüm yardımcı oluyor. Ölüm bize yapacak bir şeyler sunuyor. Çünkü belli etmese de tam mesaili bir iş.

Mark Asprey'den son derece kibarca, derli toplu, ince ayarı güzel yapılmış bir mesaj geliyor, tıpkı kendisi gibi; çalışma odama bırakılıyor, müsvedde yığınımına yaslanıyor:

Sevgili Sam: İki şey eksik. (Adi insanlarla mı görüşüyorsun?) Bahsettiğim şeyleri kullandığını, hatta fark ettiğini bile sanmıyorum, çünkü sigara içmiyorsun, bu yüzden senden şüphelenmiyorum – ama ben sabah kahvemle birlikte sert Türk tütünü tütürmeyi sevdiğim kadar, gün sonunda büyük, sert, katı bir Havana purosunu dudaklarımın arasına almayı da severim. 1. Nesne: Oniks çakmak. 2. Nesne: Altın kaplama tunç kül tablası. Saygılarımla, MA

Romanımdan hiç bahsetmemiş (o parantezlerin arası hariç?), oysa eminim bakmıştır – gerçi sayfa düzeninin epey karışık olduğu bir gerçek.

MA buradayken maktulle görüştü mü merak ediyorum. MA buradayken maktulle yattı mı merak ediyorum. Gerçi şu an bunların hiçbirisi önemli gelmiyor. Ama durun: Çevremde bir şeyin toplandığını hissedebiliyorum yine. Hırs, saplantı. Saplantı olsa daha iyi. Başka bir şeyin beni yataktan kaldırması güç. Etraftaki çalışma odası rafları Asprey'nin saçma sapan eşyalarıyla dolu...

Derinlemesine güncellemeler ve sorgulamalar şart oldu; bana çok tatlı ve sabırlı davrandı. Şurası kesin: Onu özleyeceğim.

Havanın yeni bir numarası, daha doğrusu yeni bir *yaklaşımı* var. Ölü bulutları kast etmiyorum. Uzun bir süre böyle kalacak anlaşılan: En azından şimdilik. Güzel değil. Her şeyi daha da kötüleştirecek o kadar. Akıllıca değil. Hava gerçekten böyle yapmamalı.

Adam kaşlarını çattı. Kadın güldü. Adam sevindi. Kadın surat astı. Adam sırtıttı. Kadın irkildi. Haydi ama: Böyle *yapmayız* ki. Rol yaptığımız zamanlar hariç. Sadece bebekler kaşlarını çatar ve irkilirler. Biz geri kalanlarsa sahte suratlarımızla rol yaparız, o kadar.

Adam sırtıttı. Hayır sırtıtmadı. Bugünlerde bir adam size cidden sırtıyorsa kafasını kesiverin, o sizinkini kesmeden. Yakında hapsirmalarla esnemelerin çoğu gösteri amaçlı olacak. Seğirmeler bile.

Kadın güldü. Hayır gülmedi. Senede iki kere filan güleriz. Çoğumuz gülme yetisini yitirdik ve artık sahte gülüşlerle idare ediyoruz.

Adam gülümsedi.

Pek doğru sayılmaz.

Bütün bunları düşünmek iyi değil, söylemek iyi değil, yazmak iyi değil. Bütün bunları yazmak iyi değil.

13. Bölüm: Pek Farkında Değillerdi

Havaleli ve yana eğik bir vatozu andıran, yaşlı, yağ lekeli, yarı şeffaf ve teleksi kahverengi buhar kangalını peşi sıra sürükleyen ölü bir bulut, sisin içinden çıkarak, her haliyle çaba harcar gibi görünerek batının karanlık stadyumuna girdi. Guy Clinch başını kaldırıp bakmıştı. Şimdi aşağı baktı. Ona göre bulutlar gezegen-den mantiken umulabilecek her şeyin özetiydi; onu tablolardan, heyecan verici denizlerden daha çok etkilerlerdi. Bu yüzden ölü bulutları görünce de çok etkilenirdi (baba olduğundan beri bu durumu epey kötüleşmişti). Ölü bulutlar insanı babasından nefret ettirirdi. Ölü bulutlar sevgiyi zorlaştırırdı. Ama onu istemene-nize, ona ihtiyaç duymanıza yol açarlardı: Sevgiye. Sizi ona sahip olmaya mecbur bırakırlardı.

Guy'ın durumu buydu. Daha doğrusu sarsak ve sallantılı durumu buydu. Yaralı Kuş gecesinde –öpücük: Guy'ın dudakları Nicola Six'in dudaklarıyla buluşmaya veya onlardan kaçmaya çalışmışlardı– Guy onu biraz geçte bir hastaneye girmişti.

Kendini iyi hissediyordu. Kendini nasıl hissettiği sorulsa “iyi hissettiğini” söylerdi. Sol gözündeki kaşıntı, ağrıyan boğazı, hafif monosu ve kontrol altında tutulabilir koliği (ki bunların hepsi, *kendini iyi hissetmenin* giderek genişleyen parametrelerine dahildiler), ayrıca boyuyla ilgili ve az çok kalıcı sırt ağrısı ve ölümlü hayatında yaşayacağı başka şeylerle ilgili bir sürü söylenti hariç, Guy kendini iyi hissediyordu. Marmaduke'un astım kriziyse (o akşam birden başlamıştı) her açıdan son derece ağır görünmekteydi. Doktor geldi ve Marmaduke'un karnının acizce inip

kalkmalarını uzaktan seyretti. Mesele havayı almalarında değildir; havayı veremezler. Bir sürü telefon konuşması yapıldı – sağlık sisteminin deliklerine ve yarıklarına ışıklar tutuldu. Guy ile Hope’un da bir sistemleri vardı. Eğer en iyi tedavi özel hastanede görülebilecekse, o zaman çocuğu Hope götürüyordu, devlet hastanesine gidilecekse Guy götürüyordu. Hope böyle bir anlaşmanın Guy’ın sosyal eşitlik anlayışını, Hope’un tabiriyle “hayata” ilgisini tatmin edeceğini horgörüyle söylemişti. Her halükârda Guy saat on birde pijamasıyla diş fırçasını bir valize koymuştu ve kısa süre sonra arabasıyla geri geri giderek sokağa çıkıyordu.

Guy ertesi gece de, ofisteki işlerini bitirir bitirmez hemen hastaneye gitti, rahatlayan Hope ona Marmaduke’un birkaç santim boyundaki egzama kızartılarının göğsüne yayıldığını ve neredeyse insan gözüyle seçilir bir hızla boynuna ve yüzüne doğru ilerlediğini bildirmeye yetecek kadar bir süreliğine cerrah maskesini indirdi. Sessiz bir meydan okuma hareketiyle battaniyeyi kaldırdı. Guy mücevherlerle bezenmiş gibi duran çocuğa hayretle bakakaldı.

İşin daha tuhaf ve korkutucu kısmı, Marmaduke’un hiç kılmıdamadan ve sessizce yatmasıydı. Marmaduke daha önceki hastanelik oluşlarında, Guy’ın çiçeklerini, muzlarını, oyuncaklarını ve şirin hayvanlarını gece çantasını getirdiği zamanlarda, en dermansız ve şaşkın halinde bile mutlaka yatağından inip babasına bezgince vurmuştu. Ama bugün – biraz olsun tükürmüyordu bile. Hırlamıyordu bile! Marmaduke’un kırmızı gözleri hayretle yalvararak yukarı bakmaktaydı. Çocuk böyle acı çekince sanki Guy da veya Guy’ın minik hayaleti de kayıp bir yerlerde, paralel bir dünyada balgam çıkarıyor ve kıvranıyordu. Şimdi tepeden ona bakarken Guy gözyaşlarıyla mide bulantısına eşit derecede yakın olduğunu tanıdık bir şekilde hissetti. İkinci dürtüye direnmeyi başardı. Ama sonra Hope ağladı. O zaman Guy da ağladı. Birbirlerine sarıldılar. Ve birlikte çocuğa çok dikkatle sarıldılar.

Guy o gece Nicola’yı sık sık düşündü, ama istemeden ve keyifsizce. Ve dişlerini şiddetle fırçalayarak Nicola’nın dudaklarının son anısını ağzından kovdu. Çok sıcak kabindeki katlanır yatakta yatarken ve birkaç dakikada bir ayağa fırlayıp, ilaçla uyu-

tulmuş Marmaduke'un yüzeyini fantastik bir şekilde kaplamış olan kırmızı yakutlara bakarken, Nicola'nın hayali biraz kendinden nefret etmesine ve canının sıkılmasına yol açıyordu. O çalın-tı saat: Keith ve sigaraları: Hope bilse – sınırsız bir öfkeye kapılırdı haklı olarak. Gayrimeşru öpücükle çocuğun çektiği acıların arasındaki bağlantı belki de Keith'in kısa süreli nöbeti sırasında gizlice içtiği sigaraların dumanı kadar inceydi, ama Guy bu bağlantının varlığına emindi. Sigara içen arkadaşından Hope'un kurduğu yuvada yaşayan çocuğa bakmasını isteyen adamı öpen kızdı bu... Bu işi tamamen bitirsem daha iyi olacak. Dayanabilirim. *Ölmem*. Nicola'ya para veririm ve bitiririm. Sürekli yinelenen bu ant, yatıştırıcı, çileci ve feragatçi geliyordu. Saat dörtte Marmaduke'un alnını son kez okşayıp uyuyakaldı, ilk hemşirenin odaya girmesinden birkaç saniye önce.

Marmaduke sabahleyin inanılmaz haldeydi ve çıkardığı sesler... Şey, gözlerinizi kapasanız zihninizde çift saplı bir tereyi iki ucundan tutmuş, ormandaki dev bir ağacı sabırla kesen iki oduncu belirliyordu hemen. Yine de bir sürü kişi çocuğun normale dönmekte olduğunu söylüyordu. Örneğin cildindeki kızarıklıklar sulanmaya başlamışlardı bile. Guy kanlı yastığın üstündeki yüze bakarken, bu haldeki herhangi bir çocuğun iyileşebileceğini hayal edemiyordu. Ama Marmaduke kendini toplayacaktı. Guy da kendini toplayacaktı. Aslında kendini toplayacağını utançla biliyordu, çünkü Nicola'nın yüzü geri gelmişti ve bu sefer yana dönük değildi; dobra, şehvetli ve azgın bir şekilde masumdu. Guy bir hastanede olduğundan bu yüzü (güneşe baktıktan sonra beliren noktaları andıran, ama asla solmayan bu görüntüyü) cerrahi yöntemlerle aklından çıkarabilecek birilerini arama dürtüsüne kapıldı. Doktorlar nasıl Macbethleri kurtaramadıysa Guy'ı da kurtaramazlardı tabii. Hope on buçukta Phoenix ve Melba'yla ve yeni bir au pairle gelince Guy usulca çıkıp ofisi aradı ve telefona çıkan Richard parayı öğleyin bulabileceğini söyledi. Guy geri döndüğünde astım uzmanı doktor çıkmaktaydı.

"Ne dedi?" diye sordu Guy.

"O mu?" dedi Hope. "Bilmem. Kısmen alerjik, kısmen reaktifmiş."

“Marmaduke iyileşince,” dedi Guy, çok uzakta olmasın, neyse, istasyonda buluşabiliriz, diye düşünerek, “Londra’dan taşınalım.”

“Hadi ya? Nereye Guy? Aya mı? Haberleri duymadın mı? Her yer kenef gibi oldu.”

“Şey, bakarız.”

“İstersen şimdi gidebilirsin.”

Ama Guy iyi bir baba olarak biraz daha kalıp çocuğu seyretti. Tanrım (diye düşündü Guy), Io’ya benziyor. Jüpiter’in soğumuş volkanlar yüzünden donmuş lavlarla kaplı ayı Io’ya benziyor. Io’nun sıfırın çok altında derecelerde kaynayan kükürt dioksidin kükürtle temas etmesiyle ortaya çıkan volkanları... Tam o sırada Hope gömleğinin önünü açıp bir memesini çıkararak çocuğa rahatlasın diye uzattı. Io, ana gezegene bir çeşit göbek bağıyla bağlıdır tabii. Elektrik enerjisinden oluşma bir “akı tüpüyle”. On milyon amperlik.

Daha sonra, Marmaduke’un dudaklarını (yüzündeki çatlaman kızıarıklıklarla kaplı olmayan tek kısmı) öpmek için eğilirken çocuk irkilip kesinlikle dudak büktü. Onun standartlarına göre epey zayıf bir hareketti, ama Guy oğlunun böyle ruhsuzca surat asması sayesinde bile moralini ve cesaretini topladı. Marmaduke’a plastik kelepçeler takılmıştı, kaşınmasın diye.

Bir buçuk kilometre batıda Keith Talent bir sigarayı selefenin kalıntısıyla yaktıktan sonra izmariti boş bir bira kutusuna tıktırdı. Böylece eline geçenlerde geçmiş olan ve yanında duran altın kaplama tunç kül tablasıyla oniks çakmağı küçümsemiş oldu. Tamamen dolu bir bira pakedine uzanıp altılık pakedin elastik ambalajıyla cebelleşti. Küfretti. Öksürdü. Yatakta doğruldu. Hayret verecek kadar yüksek sesle geçirdi.

Keith’in cüssesi, içinde uzandığı koza gibi odanın küçüklüğü o geçirtiyi iyice uyumsuz kılıyordu. Keith bile biraz irkilmişti. Bir korku filmi geçirtisiydi, en az iki Şeytan filminde kullanılabilecek bir geçirtiydi. Belki de cehennemın en geçirici insanlarından biri işini görmek için Keith’in bedenini zaptetmişti. Ama Keith’in umurunda değildi. Tekrar geçirdi, bilinçli olarak, isyan edercesine. Köpek mutfaktan havlayarak karşılık verdi. “Keith,”

diye seslendi Kath. Minik Kim bile aklından şikâyet etmeyi geçirdi. Keith onlara bir daha geçirdi.

Keith orada, buruşuk ucuz çarşafı ıslak battaniyenin üstünde, Y şeklindeki pembe kenarlı donunu giymiş halde, karının üstünde bira kutusuyla ve tıslayan burnunu parmaklarının arasında tutarak yatarken, kim ve ne olduğunu epey anladı. Kendi özünün tadını alabiliyordu. Soyunma odalarının ekşiliği, belediyenin çamurların üstüne koyduğu kalaslar, koğuşlar, hapishaneler.

İşler kötüydü. Telefonda: “Keith? Ben Ashley. Canını yakacağım ahbap. Tamam mı? *Canını* yakacağım.” Zamanında epey can yakmış olan, can yakma meselesini iki açıdan da bilen Keith Talent, söyleneni anlamıştı. “Anlıyorum.” Televizyondakiler gibi can yakma değildi. Gerçektir. Daha gerçek olamazdı: Parmak kıran gerçeklik. Hı hı ve tekmelenerek bayıltılıp bir yerlerdeki lanet olası bir çöp kutusuna baş aşağı sokulacaktı.

Lanet olası icra memurları da her an damlayabilirlerdi. Normalde iki şişko herif gönderirlerdi, kızılımtırak sakallı, mırıldanan para bekçileri (sorun çıksın istemezlerdi). Sahip olduğunuz her şeye bedel biçilirdi. O zaman değerinizin ne kadar düşük olduğunu öğrenirdiniz. Şu anda Keith kendini bir bozuk para gibi hissediyordu (ağzında tadını alabiliyordu), yıpranmış ve yağlanmış ve düşük değerli. Üç gece sonra Duoshare’de dart atması gerekiyordu. Çeyrek final. “Ülke çapında sponsorluk,” dedi Keith. Sağ elinin orta parmağına ağzı açık bakakaldı. Prestijli onaylar. O yalancı inekten de hayır gelmezdi. Dart rüyası bitmek üzere miydi? Dart kabarcığı patlayıvermek üzere miydi?

Keith? Sorun nedir? İşin gerçeği Keith her zamanki sıkıntılarının yanı sıra şiddet suçu işlemenin yan etkilerinden mustaripti. Kederli bir edayla şöyle diyecekti neredeyse: “Şiddet suçu işlemenin yan etkilerinden mustaribim.” Şiddet suçlarının yan etkileri *vardır* ve can sıkıcıdır. Buna emin olabiliriz. Bakın: Keith bile onlar yüzünden kendini kötü hissedebiliyordu. Keith gibi kendini zaten sürekli kötü hisseden birinin canını sıkabildiklerine göre, şiddet suçlarının yan etkileri epey ağır *olsa gerek*. Şimdi tekrar geçirdi ve köpek havlayarak karşılık verince bir kez daha geçirerek karşılık vardı –“Keith,” diye seslendi Kath– ve duru-

mu gerçekten çok kötü göründü: Güneş alçaktayken sigara dumanından oluşan bir battaniyenin altında uzanmış, yaşlı bir köpeğin sesini geçirerek bastırmaya çalışıyordu.

Şiddet suçuna iştirak etmekle Keith biraz riske girmişti. Keith *zaman* konusunda biraz riske girmişti, en az üç dört açıdan. Birkaç günlük olayları yoğun bir kırk beş dakikaya sığdırmıştı ve şimdi o riskli saatler şimdiki zamandan düşölmekteydi. Bir kumarbaz olan Keith o saatlerle kumar oynamış ve onları kaybetmişti. Kaybetmişti. Her şeyi değil, çünkü yakayı az çok sıyrabileceğini ve yıllarca hapis yatmayacağını düşünüyordu. Ama kazanmamıştı. O riske attığı saatler nereye gitmişlerdi?

Her şey başından beri saçmaydı. Asla zenci kardeşlerimizle birlikte çalışma, dedi Keith kendine. Bu yasağın pek ırkçı bir tarafı olmadığını belirtmek gerekir. Şöyle demek gibiydi: Asla cuma veya cumartesi ikindilerinde Golborne Yolu'nda araba kullanma. Çöp kamyonları filan yani. Arada sırada trafik felaket sıkışır. Lancaster Yolu'ndan git. Aklın yolu bir. Keith önyargılı değildi. Böyle bir tehlike yoktu. Pek çok yabancı arkadaşı olan Keith, bir dünyanın farklı farklı insanlardan kurulduğuna inanırdı. Şu Leh kökenli, at dişli Yaroslav'a bakın. Sapına kadar İrlandalı olan Piç Burke'ye bakın. Pongo da Cornwallluydu. Hayır, Keith her çeşit, her türden adamı severdi, tıpkı her renkten, her dinden kadınları sevdiği gibi. Balkish'e, Mango'ya, Leeza'ya ve Iqbala'ya bakın. Thelonius'a bakın. Ama sonuçta geleneksel bakış açısını benimsemişti: İş konusunda zencilerle çalışmanın, motosikletteyken kül tablası kullanmak kadar beyhude olduğunu düşünürdü. Zenci dartçılar için de aynısı geçerliydi. Gayet içtendiler. Ama uzman değillerdi.

Planları aldatıcı ölçüde basitti. Thelonius'un bebeklerinin anası Lilette temizlikçilik yapıyordu – ama asla çok uzun sürelerle değil. Herhangi bir evdekiler ona bir kapı anahtarı verecek kadar güvendiler mi, Lilette bu anahtarı Thelonius'a vermenin vaktinin geldiğini hissediyor (Thelonius anahtarın kopyasını yaptırıyordu) ve ertesi gün istifa ediyordu. Ertesi gecenin geç bir vaktinde Thelonius eve uğruyordu. Keith'in aynasızların eninde sonunda ikiyle ikiyi toplayacaklarını açıkça ima etmesi Thelonius'u sinirlendirmiş gibiydi.

“Aynasızlar bir bok bilmiyorlar,” dedi. “Bu seferki büyük iş. İyi ekmek yiyeceğiz dostum.”

“Bingo,” dedi Keith.

Planlandığı üzere Keith dokuzu biraz gece Golgotha’ya gitti. Planlandığı üzere Thelonius oradaydı. Thelonius pek sık rastlanmayan ve cesaret vermeyen bir şekilde sarhoştı. “Lardoveo,” dedi Thelonius. “Lardoveo.” “Videolar” demeye çalışıyordu. Sonra “Dijital” demeye çalışırken de epey zaman geçti. Ayvayı yedik, diye düşündü Keith (kehaneti doğru çıkacaktı). Dışarı çıktıklarında Thelonius titrek avcunu açarak yeni arabasını gösterdi – ralli farları, krom çamurluklar ve siyah camlar taktırılmış, basık tavanlı, kestane rengi, modifiye edilmiş bir Mini’yi. Fazla dikkat çekici, diye düşündü Keith arabaya binmek için eğilirken.

“Buraya çok fazla dijital video kamera sığmaz dostum,” dedi Keith, en azından Cavalier’ı böyle bir işte kullanmak zorunda kalmadığına sevinerek. “BMW’ye ne oldu?”

“Elden çıkarmak zorunda kaldım dostum. Elden çıkarmak zorunda kaldım.”

Keith kafa salladı. Genellikle öyle olurdu zaten. Thelonius son beş işinden kazandığı bütün paraları o BMW’yi satın almaya harcamıştı. BMW’yi bir *dolandırıcıdan* satın almıştı. Birkaç gün sonra bırakın BMW için gerekli olan tamiratları yaptırıp yedek parçaları (yani yeni bir motoru) almayı, bir litre petrol alacak parayı bile bulamamıştı. Bu yüzden arabayı *dolandırıcıya* geri satmıştı, tabii epey zarar ederek. Sonunda elinde kalan parayla ne yapmıştı peki? Bu dikkat çekici minicik arabayla yeni bir kürk manto almıştı. Yeni kürk manto şimdiden Mini’nin bagajında yağlanıyordu herhalde ve Thelonius onu temizletecek parayı bulamayacaktı. Genellikle öyle olurdu.

“On beş dakika sonra,” diyordu Thelonius uykulu bir sesle, “Black Cross’a zengin adamlar olarak geri döneceğiz. Onunbunun çocuğu!”

“Ne?”

Arabada benzin yoktu.

İkisinde de para yoktu.

Bu yüzden Tavistock Yolu’nun karanlık köşesine Cavalier’la gittiler. Thelonius yolda erken emeklilik hayallerini tekrar göz-

den geçirdi: Atalarının memleketi St Lucia'ya gelişini telgrafla bildirerek yanında bir sarışınla gidecekti, kendine bir kumsal satın alacaktı, helikopter pisti yaptıracaktı. Ay olmayacaktı, sokak lambaları olmayacaktı, gökyüzü bulutlardan oluşma alçak bir tavan olacaktı. Thelonius'un anahtarı kilidi açtı.

"Bingo," dedi Keith.

Soymak üzere oldukları mekânın –dükkanla üstündeki dairenin– daha geçen hafta soyulduğundan habersizdiler: Evet, hatta ondan önceki hafta da soyulmuştu. Soyulup soğana çevrilmişti. Hatta Darwinci açıdan bakıldığında hırsızlığın bir kriz noktasına yaklaştığı belliydi. Hırsızlar soyulmamış yer bulmakta zorlanıyorlardı. Hırsızlar sürekli birbirleriyle karşılaşılıyor, başka hırsızların ayaklarına basıyorlardı. Çatılarda ve merdivenlerde, gıcırdayan yangın merdivenlerinde hırsız sıkışıklığı yaşanıyor. Hırsızlar başka hırsızlar tarafından soyuluyor ve karşılığında aynı şeyi yapıyorlardı. Çalıntı mallar daireden daireye taşınıyordu. Hırsızlıktan dönen hırsızlar soyulduklarını keşfediyorlardı, hem de bazen soydukları hırsız tarafından! Hırsızlıktaki bu kriz nasıl aşılacaktı? Yeterince çok sayıda hırsız, hırsızlığı zaman kaybı olarak görüp de vazgeçince aşılacaktı. O zaman hırsızlık bir süreliğine yapılmaya değer hale gelecekti yine. Ama hırsızların harcayacak bol vakitleri vardı –zaman bol bol sahip oldukları tek şeydi ve başka yapacak işleri yoktu–, bu yüzden hırsızlığa devam ediyorlardı.

"Onunbununçocuğu!" dedi Thelonius.

"Ne?"

"Feneri tutsana!"

Keith'in Ronson'unun ışığında biraz uğraştılar. Thelonius kasayı buldu, parçalayarak açtı ve bir avuç öğle yemeği kuponunu muzafferane bir edayla kavrayıp çıkardı.

"Yemek kuponları dostum. Onunbununçocuğu yemek kuponları."

"Bir dakika," dedi Keith, karanlığa alışan gözlerini etrafta gezdirerek. "Burayı biliyorum. Burası bakkal yahu. *Video kamera* filan yok. Bir sürü kek filan var, o kadar!"

Thelonius geldiklerinde dükkan sahiplerinin içeride olmayacaklarını, hatta İngiltere'nin batı kıyısında gecikmiş bir tatilin

tadını çıkardıklarını ummuş veya tahmin etmiş, her halükârda öğrenmişti. Öyleyse nasıl oluyordu da üst kattan ayak sesleri ve bezgince itirazlar geliyordu? Dükkân sahipleri hiçbir yere gitmemişlerdi tabii: Son soygunlar yüzünden epey fakirleştiklerinden evlerinde kalıyorlardı. Thelonius yukarı baktı. “Mücevherler dostum,” dedi, derin bir ilham yaşamamanın verdiği ani sakinlikle. “Kadında bir sürü mücevher vardır.” Arka odaya dalıp merdiveni uzun, sessiz adımlarla çıktı. Safi içgüdüyle hareket eden Keith ceplerini sigaralarla doldurdu yavaş yavaş. Ön kapıya gidip açarken içindeki hissin ne olduğunu merak etti. All Saints’te, Apollo’nun önündeki aydınlıktan bir sürü insan geçip gidiyordu. Keith başını çıkarıp dükkânın tabelasına baktı. Hı hı, evet. N. Poluck, diyordu tabela kasvetle. Cornwall Süt Mamulleri. Pasta- ne & Gazete Bayii. Hı hı: Bulvar gazeteleri, paket kekler ve karton sütler. Dükkânı yaşlı bir Polonyalı çift, son derece sevimsiz ve kaba tavırlarla işletmekteydiler. Tipik bir köşe dükkânıydı: İçinde asla herhangi bir insanın isteyebileceği herhangi bir şey bulunmamıştı. Çok yaşa CostCheck’le BestSave. Keith kapıyı kapadı. Sonra, selofandaki son kullanma tarihine göz atıp bir etli böreği dalgınca mideye indirdi.

Üst kattaki yatak odasında Thelonius makyaj masasını gerçekten katlanılmaz bir öfkeyle karıştırmaktaydı. Keith ilk kez Thelonius’u çalışırken görüyordu. Tam bir hayal kırıklığıydı, hep görmeyi umduğunuz rahat odaklanma halinden eser yoktu. Bay ve Bayan Poluck’a bakınca, bir giysi ve ters çevrilmiş çekmece- ler yığınının altında pek kımıldamadan yattıklarını kısa sürede fark etti. Böylece bu suçun kesinlikle yarı şiddet suçu olmadığına emin oldu. O zaman Keith titreyen Thelonius’un yanına temiz bir vicdanla giderek iki şey yaptı. Thelonius’un saçını karıştırdı, Thelonius’un ağzına bir sigara sokup yaktı. Thelonius dalgın bir nefes çektikten sonra başını uzaklaştırdı: Yeterliydi. Keith izma- riti makyaj masasının, kepeklerin arasına bıraktı. Bingo, diye düşündü Keith: DNA filan yani. Bay Poluck inledi; “Nerede?” diye bağırان Thelonius adamın yanağını spor ayakkabısıyla tekmele- di. “Öyle yapılmaz dostum,” dedi Keith, içinde su taşınacak bir şey bulmak için etrafa bakınarak. “İkisini de oturtacaksın, sonra birinin canını yakacaksın, ta ki diğeri... Bilirsin.”

Keith başta umutlanmıştı. Tanrı'ya şükür ki artık kimse bankalara güvenmiyordu, hiç aklınıza gelmeyen yerlerden kol-tuk altınızda hatırı sayılır meblağlarda hayat birikimlerini taşıyarak çıkabilirdiniz. Ama güzel rüya sona ermekteydi. Bay ve Bayan Poluck eskimiş botlar kadar sert ve ucuzdular. Thelonus her şeyi yaptı, gözlerinden yalvaran bir hiddetle yaşlar süzülürken. Ne biçim hayattı bu ha? Uğraşıp didiniyor, sıkıntılara katlanıyor, insanların nefretini kazanıyordunuz, üstüne üstlük hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Keith sağduyulu davranarak biraz tokatlamak, sarsmak ve saç çekiştirmek zorunda kaldı. Yaşlılara dokunmayı sevmezdi ve çok genç insanların üzerinde çalışmanın daha iyi olup olmayacağını merak etti. Odaya bakınırken mülkiyet fikri biraz şaşırtmasına, hatta üzülmesine yol açtı: Mallarımızı dükkânlardan alırsanız, sonra da onlara bizim deriz; hepimizin değerli şeylere sahip olmamız gerekiyordu, örneğin kendi saç fırçamıza, kendi makyaj masamıza ve kısa sürede çöpe benziyorlardı – kısa sürede çöpe atılıyorlardı. Adil olmak gerekirse Polucklar iyi dayanıyorlardı, fazla sızlanmıyorlardı, sanki bu olanların çoğunu rutin olarak görüyorlardı. Keith onların kendisinin içini görmelerine, sadece ismini bilmelerine değil, iç dünyasına bakıp tam olarak ne olduğunu kavramalarına uzun süre katlandı. Eğlenceli değildi. Mücevher de yoktu. Sonunda merdivenden soluk soluğa indiklerinde bir sahte kürk manto, bozuk bir televizyon, kırık bir alarmlı saat ve çalışmayan bir elektrikli su ısıtıcısı taşımaktaydılar. Sonra Keith'in soğuk ışıklı, tozlu garajında oturup bedenlerini humma gibi sarmış suç heyecanını ve suç başarısızlığını bastırmak için bir şişe *pornoyu* paylaştılar.

Şiddet suçlarına maruz kalanlar kendilerini *tacize* uğramış hissederler: Kısa süreliğine ortaya çıkan gizli kaos, onları incittikten sonra yaşadığı yere geri döner. Bu arada kaosun gizlenme yerinde neler olur? Kayalarla deniz kabukları ne deniz ne de kumsal olan bir yerde birbirlerine sürtünürler, hiçbir şey temiz değildir, her şey anlamsızdır ve hiçbir şey *çalışmaz*.

"Pisliğin tekiyim," diye mırıldandı Keith bira kutusunun içine. Asla bunu yapmak zorunda kalmamış herkesi düşündü. Guy, Guy'ın karısı, bitmek bilmez mini dizilere benzeyen hayat-

larda. İran Şahı. Memeler. Zengin bir piliç: İşte o zaman buradan kurtulursun.

Para dört adet kahverengimsi sarı zarfın içinde geldi. Zarflarda yıpranmış ellilikler vardı. Epey yıpranmış ellilikler. Ofisinde (Japon mobilyalı, tek bir görüntü üniteli ve temiz masalı) oturan Guy, hassas ve giderek duygusallaşan burun deliklerine tanıdık bir deneyim sundu: Eski paranın pis kokusunu. Paranın leş gibi kokması dikkatini çekerdi hep, sanki kendisindeki sinisi bir kusuru anımsatırdı. Gerçi şairlerle romancılar bu kadarını sabırla ve ısrarla söylemişlerdi hep. Chaucer'ın horozuna bakın. Dickens'a bakın (Dickens mitler konusunda mükemmel bir eleştirmendi): Thames kanalizasyonuna koltuk altlarına kadar girip hazine arayan yaşlı adam, Murdstone'la yatırımcı Merdle'in sembolik isimleri. Ama bütün bunlar mitler ve sembollerdi, paranın bir şekilde pis kokulu, dışkı gibi olduğunu söylemenin bir yoluydu. Guy paranın içeriği böyle pis kokutmasını korkutucu buldu. *Pecunia non olet*, yani para kokmaz sözü hiç doğru değildi. *Pecunia olet*. Para kokar. Tanrım, cennettekilerin bile burunlarının direği kırılır... Guy zarfları kapatıp üst üste koydu. Onlardan – bu somut aldatma kanıtlarından kurtulmaya can atıyordu. Şimdiye kadar açıkça yalan söylememiştii. Richard'la oldukça zekice konuştuğunu düşünüyordu, kumar borcunu ödemek isteyen bir insanın kibirli ama biraz üzgün iletişimsizliğine bürünmüştü. Kolay olmuştu. Ama erkekleri kandırmak daha kolaydı büyük ihtimalle. Guy parayı evrak çantasına koydu ve şehrin diğer ucuna yapacağı araba yolculuğunu –sadece fiziksel yönlerini– düşünürken yarım sigara içti.

Her şey gayet normal ve makul gitse de Guy, Nicola'nın gözlerine bakamıyordu. Yüzünü uygun yöne çevirerek, Nicola'nın iri gözlerinin bakışlarına karşılık vermek için iradesini kullanmaya çalışıyordu. Bir ara Nicola'nın çıplak omzuna kadar ulaşmayı başardı ve sonra bakışları kütüphanedeki rastgele bir noktaya, halıya, kendi kocaman ayakkabılarına yöneldi. Bu durum hariç Guy kendinden emin ve kontrollü davrandığına inanmayı sürdürmekteydi. Bu işi böyle halledebilirdi kesinlikle: Parayı fütür-

suz bir edayla verirdiniz, sonra bir yetişkin olarak fikrinizi söylediniz. Guy zarfları alçak masaya yayıp karşılaştığı bir iki güçlükten bahsetti. Ağzını açıp sırtarak tavana bakıp, örneğin bilgisayar ekranındaki sonsuzca değiştirilebilir sembollerle insanın elinde tuttuğu kalın ve leş gibi kokan somut para tomarları arasındaki ince bağlantıdan söz etti.

"Bana bir iyilik yapıp," dedi Nicola Six, "konuşurken yüzüme bakar mısın?"

"Evet, tabii," diyen Guy gözlerini Nicola'nın güneş gibi yüzüne çevirdi. "Özür dilerim. Ben – kendimde değilim."

"Öyle mi?"

Guy gevşek bir elini gözlerine yarı siper yaparak (Nicola'nın çenesiyle alt dudağının arasındaki çizgide odaklandığı sürece sorun yoktu) ve bir bacağını sürekli diğerinin üstüne atıp, ardından indirip, sonra tekrar atarak, son zamanlarda oğlu Marmaduke'un yaşadığı sorunlardan, hastanede peş peşe geçirdiği gecelerden, uykusuzluktan, ciddi düşüncelerinden bahsetti... Ama Guy artık yine kütüphaneye bakıyordu. Bütün bu ciddi düşüncelerin ana temasını özetlemeye başlarken Nicola konuştu:

"Oğlunun hastalandığını duyduğuma üzüldüm. Ama bu konudan şimdi bahsetmenin büyük bir düşüncesizlik olduğunu söylemeliyim. Hatta zalimlik bile denebilir. Bu koşullar altında."

Aşırı bir şeyler yaşanacağını vaat eden bu sözler Guy'ı kaygılandırdı elbette. Nicola'nın formülasyonlarının dokunaklılığını ister istemez hissediyordu (duygulanınca ne kadar teatral davranırız), aynı zamanda Nicola'nın kıyafet seçiminin biraz talihsiz olduğunu düşünmeden edemiyordu. Şey, "seçim" dene mezdi aslında: Birkaç dakika erken gelen Guy, Nicola'nın söylediğine göre onu egzersizleriyle düşünün arasında yakalamıştı. Bu yüzden Nicola'nın altında bacaklarını tamamen açıkta bırakan küçük bir tenis şortu veya balerin etekliği gibi bir şey vardı, bu yüzden üstünde kolsuz bir fanila vardı. Aynı zamanda sırtsız. Bunlar herhalde alelacele giydiği beyaz kız çoraplarıyla birleşince ortaya uygunsuz bir görüntü çıkıyordu. Nicola'nın gözlerinin içine bakıp "Bu koşullar altında mı?" dedi.

Şimdi gözlerini kaçırma sırası Nicola'daydı. "Anlıyorum ki," dedi kararlılıkla, "anlıyorum ki yine tecrübesizliğimin kurbanı

oldum. Korkunç bir handikap. Başka insanların ne düşündüklerini asla bilemiyorsun.” Kendine sarılıp hafifçe inledikten sonra konuştu: “Gitmek istiyorsun. Elbette. Tekrar güvende olmak istiyorsun. Karmaşadan uzakta. Anlıyorum. Acaba... Sen gitmeden önce bir şey söyleyebilir miyim?”

Gözlerini kapatıp ayağa kalktı. Gevşek vücuduyla, kapalı gözleriyle Guy’a yaklaştı. Diz çöktü ve kollarını katlayıp Guy’ın dizlerine koyarak yastık yapıp yanağını yasladı, gözlerini açmadan. Oda karardı. Guy bu yakınlığın insanı öldürebileceğini – kalbin bunca baskıyı kaldıramayabileceğini hissetti.

“Üzücü ve komik, ama özür dilemeyeceğim sanırım. Ne isteyeceğimizi biz seçemeyiz. Değil mi? Bazen sanki seni bir amaç yüzünden seçmişim gibi görünmüş olabilir. Beni bu hayattan kurtaracaktın. Beni diğer tarafa götürecektin. Aşk sayesinde. Cinsel aşk sayesinde. Ama planım bundan daha derindi aslında. Otuz dört yaşındayım. Gelecek ay otuz beş olacağım. Zamanım azalıyor. Ben... Senin çocuğunu taşımak istiyorum.”

“Bu kadarı fazla,” dedi Guy, dizlerini Nicola’dan kurtarıırken ayakta kalmaya çalışarak. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ayrıca nefes alamıyorum! Bence –”

“Hayır. Git. Hemen git. Paranı da al.”

“O senin. Ve iyi şanslar.”

“Hayır. Senin.”

“Lütfen. Aptallık etme.”

“Aptallık? Aptallık? O parayı kabul edemem.”

“Neden?”

“Çünkü *kirli*.”

Herkesin hastanede olması ne inanılmaz bir şanstı. Haydi hastaneleri alkışlayalım. Astımı, egzamayı ve çocuk rahatsızlıklarını da. Guy eve döndüğünde gerçeği gizleyecek, normal davranacak halde değildi, normal davranmak nasıl oluyorsa. Kendisi de hastanelik haldeydi, pamuk gibiydi, keten tiftiği gibiydi, sanki gövdesi yaralı bir kalbin bandajıydı, o kadar. İkinci misafir odasında ceketini çıkarıp attı ve konyak şişesini dudaklarına götürürken aynada kendini seyretti. Sonra soğuk bir duş ve çarşafın hoş soğukluğu... Kavga tam olarak nasıl başlamıştı? Nicola ona bir şey fırlatınca başlamıştı, o kadar küçük bir şeydi ki Guy

ne gelişini doğru dürüst görmüş, ne de göğsüne çarpışını doğru dürüst hissetmişti. Sonra Nicola ayağa kalkıp zarfları Guy'a atmıştı ve Guy onun incecik bileklerini kavramıştı ve sonra sendeleyerek kanepeye düşmüşlerdi ve orada yüzlerinin arasında bir iki santim kalmış halde, giyinik bir halde seks yaparcasına uzanmışlardı. Guy bir an her şeyin merkezindeki sert hareketleri hissedebilmişti.

"Bana ne attın?" demişti.

"Bir Valium."

Guy hafifçe gülmüştü. "Bir *Valium* mu?"

"Bir Valium," demişti Nicola.

Rahatlayan, neredeyse eğlenen Guy, afallamış bedenini toparlamış, hatta Nicola'nın bacaklarına sadece bir an yan gözle bakmakla yetinebilmeyi başarmıştı. Kısa süre sonra kendini sırt üstü uzanır halde bulmuştu, Nicola'nın başı göğsüne yaslıydı ve ağlayarak konuşurken saçları Guy'ın burun deliklerini kaşındırıyordu. Nicola ona ayrıntılı bir itirafta bulunuyordu: Onunla birlikte bir fiziksel aşk dünyasına girmeyi umduğunu, kusursuz bir adam olan Guy evet derse çocuk yapmak için "bol bol uğraşabileceklerini," sonrasında Guy'ın haftada bir veya belki iki kere gelip küçük kıızıyla ve (bu kısmı imalı olarak söylemişti) küçük kızının annesiyle oynamasının kendisine yeteceğini söylüyordu. Artık bu hayalden vazgeçmişti ve ona küfrediyordu tabii... "Bol bol uğraşmak": Bu lafta acıklı bir toyluk vardı. Başka bir şey daha olduğu kesindi, toyca olsun ya da olmasın, Guy'ın mırıldanarak yaptığı itirazların ve şefkatli suskunluklarının altını oyan fiziksel bir tepki uyandırmıştı. Guy şimdi kucağında beliren rezil sopayı Nicola'nın fark etmediğini ummuştu. Nicola dirseğini yanlılıkla bu sopanın dibine dayayınca (bütün bunların duygusal saçmalıklardan ibaret olup olmadığını sormak için Guy'a döndüğü sırada), Guy onun altından süzülerek çıkarken kendi yüzündeki ıstıraplı gülümsemeyi göremediğine sevinmişti.

Ayrıldılar. Evet, Guy'la Nicola ayrılacaklardı. Nicola ayağa kalktı. Haddi bildirilmiş halde ayakta durdu. Yine kendine hâkimdi. Guy kapıya doğru ağır ağır giderken aşağıdaki kadife sandalyeye bakınca Nicola'nın kendisine fırlattığı Valium'u gördü: Mermi değildi, silah değildi, gömlek düğmesi boyutunda ve

Nicola'nın yumruğunun teri yüzünden kısmen aşınmış sarı bir sakınleştiriciydi.

"İhtiyacım olabilir diye düşünmüştüm," dedi Nicola onun baktığı yeri görünce (Guy'ın gözleri bu komik, şiirsel kadın şiddeti yüzünden sulanıyordu), "sen gittikten sonra. Ama sonra sinirlerime hâkim olamadım. Özür dilerim. Şimdi gayet iyiyim. Oğluna git. Merak etme. Elveda aşkım. Hayır. Hayır. Ah, *git* artık."

Eh, Guy gitmişti ve geri dönmeyecekti. Guy kendi yatağında, olması gereken yerdeydi. Geri dönmeyecekti – çok acil bir durum çıkmazsa. Şimdiki durumun ya da Kriz'in son derece utanç verici fantezilere – tuhaf, korkunç, neredeyse komik bir şekilde affedilmez fantezilere yol açtığını fark etmişti. Ya hiçbir şeyin önemli olmadığı, her şeye izin verilen bir dünyada sağ kalabilseydiniz? Guy keten battaniyeyi kaldırdı. Cinsel organını asla etkileyici bulmamıştı (Hope'un da öyle bulmadığını biliyordu). Öyleyse kasığında spor salonu kurmuş olan bu küçük vücut geliştirici kimdi? Böylece Guy çağının temel sorusuyla, baktığınız her yerde, bütün manşetlerde ve saç kesimlerinde sorulan soruyla kendi tarzında yüzleşti: Eğer herhangi bir anda hiçbir şeyin önemi kalmayabiliyorsa, şimdiden her şeyin önemsiz olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Tam Nicola'nın tamamen masum veya "doğal" veya hatta belki biraz kafadan kontak (manik depresyon? Hafif, ilginç ve romantik bir çekiciliğe sahip bir versiyonu?) olduğunu düşünürken, Nicola gerçekten sarsıcı bir şeyler yapıveriyordu. Ne demişti? Kirli. Para *kirliydi*. 50'li yıllarda pek çok pis işin yapıldığı kesindi: Pitt yönetiminde özelleştirilen hapishaneler, Fildişi Kıyısı'ndan getirilen insanlar, Karayiplerdeki şeker kamışı tarlaları, East India şirketi, Güney Afrika uranyum madenleri. Bütün bunlar gerçektir: Az parayla çok çalıştıran işyerleri, yaptırım ihlalleri, yok edilen yağmur ormanları, zehirli artıklar ve silahlar, silahlar, silahlar. Ama Guy bütün bunları zaten biliyordu. Nicola konuşurken Guy oturup hayatının son on yılının bir çeşit yorumunu dinlemişti: Korkunç keşifler, holding davaları, babasıyla yaptığı uzun savaş. On yıldır zalimce işlerle ve ölü bulutlarla uğraşmaktaydı. Bugünlerde şirket epey temiz haldeydi. Ayrı-

ca çok daha fakirdi. Hope'un parası da pis kokuyordu: Her yerde gezegenden kocaman lokmalar koparılıyordu. Yeterince geriye giderseniz bütün paralar pis kokar, kirlidir, insanın iştahını kapatır. Yeryüzünde temiz para var mıydı? Hiç olmuş muydu? Hayır. Kategorik açıdan. İşine en düşkün hemşirelere, en hulyalı sanatçılara verilen, yeni basılmış, kupkuru ve parmak uçlarına pütürlü gelen paraların bile kökeninde ucuz işçi çalıştırılan yerlerdeki kanunsuzluklar vardı. Parayı almıştı. Nicola parayı almıştı. Bu da akla bir başka kontrol edilemez düşünceyi getiriyordu (Guy bu noktada keten battaniyeyi yine çekiştirdi): Nicola bir sokak köşesinde duruyor ve beyaz pantolonlu bir adam yanından geçiyor (selam denizci) ve kadın ara sokakta diz çöküyor ve para ıslak betona atılıyor.

Guy, Marmaduke'un haykırdığını duyar gibi olunca kol saatine dehşetle baktı. Panik yok: Kalkma vakti. Peter Pan Koğuşu'nun sinsi neşesine geri dönme vakti. Sesin tekrar, bu sefer sokaktan geldiğini işitti; ama artık bir boru tıslamasını veya şanzıman sesini –hatta bir kuş civıltısını veya Bach'ı– evde olmayan oğlunun çığlıkları sanmaya alışmıştı. Guy yataktan inerken ön kapının kapandığını duydu ve evi sarstığını hissetti. Beş saniye sonra pantolonunu giymişti ve kapı eşiğinden saparken gömleğinin eteği arkasından sallanıyordu.

Çocuk eve gelmişti! Çocuk eve gelmişti, kalabalığın omuzlarında taşınmıştı anlaşılan, küçük kahraman savaştan dönmüştü ve bağırmaktan yüzü kararmıştı. Guy merdivenden apar topar indi ve koridorda kollarını kaldırarak koştu. Çocuk neşeyle ona sarılırken ve bütün dişlerini babasının gırtlığına tanıdık, taklit edilemez bir hevesle geçirirken Guy belki de fazla aceleci veya katı davrandığını, her halükârda iyi davranmadığını düşündü.

Bir buçuk kilometre kuzeyde Keith Talent sigarasının kalıntısıyla bir sonraki sigarasını yaktıktan sonra izmariti boş bir bira kutusuna tıktırdı. Televizyondaki iki kişilik bir sohbet, etraftaki sempozyuma katılıyordu. Çeşitli şikâyetler duyulmaktaydı: Alt kattaki izbandut gibi dişçinin muayenehanesi, yukarıdaki deli ve can çekişen Bay Frost, Keith'in buzdolabı, çeşitli tarzda şarkılar ve yan dairede, erkek arkadaşına geçen hafta kendisinden

borç aldığı ve çarşamba günü geri ödeme sözü verdiği giysi parası yüzünden bağırarak Iqbala. Keith kulak kabarttı: Bir yerde biri "Vay! Vay! Vay!.." diye bağırıyordu. Ah evet. Keith hoşgörüsüyle gülümsemeyi başardı. Aşağıda solda oturan minik Sue, oğlu Wayne'e sesleniyordu herhalde. Tekrarlanan bir başka bağırma duyuldu: "Sus! Sus! Sus!" Bu da Kev'di, Sue'ya sesleniyordu. Keith yine sırtıttı. Sue'yla bir keresinde yakınlaşmıştı. Yoksa iki kere mi? Kendi evinde. Kath hastanedeydi. Keith karısına seslenince Kath kapı eşiğinde, kucagında Kim'le belirdi.

"Fikir," dedi bebek.

"Bira," dedi Keith.

"Al," dedi Kath.

"Hayran," dedi bebek.

"Bu ne?" dedi Keith, televizyonu kast ederek.

"Gübre," dedi bebek.

"Haberler. Kriz'le ilgili bir şey yok," dedi Kath.

"Ben *sana* şimdi krizi gösteririm," dedi Keith.

"Hoşçakal," dedi bebek.

"Bira," dedi Keith.

"Hoşçakal, hayran, gübre, fikir."

Kapı zili çaldı, daha doğrusu kesik kesik tıkırdadı.

"*Kapıya bak Kath,*" diye uyardı Keith, Kath sırtını dönerken.

Keith uzun gözleri ve açık ağzıyla dimdik oturdu. Gelen Kirk ve/veya Ashley ve/veya Lee idiyse, gelen çocuklarsa, Keith ciddi bir hesap hatası yapmış demektir. Geçen hafta boyunca, sürekli dart parmağının kırılmasından bahsedilirken, Keith suçlular dünyasındaki protokolün durmadan yozlaşmasına, arada sırada kederle iç geçirerek kafa yoracak zamanı bulmuştu. Eskiden işe insanın ailesini tehditle başlanırdı. Böyle adamın dart parmağını kırmakla başlamak gibi saçmalıklar yoktu. Peki ya Kath'le Kim? Onlar tehdit edilmeye değmiyor muydular? Ama belki de Kirk ve Ashley ve Lee bunda karar kılmışlardı: Keith'in ailesini tehdit etmekte. (Sonuçta buraya Keith için gelmiş olamazlardı, en azından doğrudan: Onu bulmayı umacakları en son yer eviydi.) Prensipte Keith yine de durumu onaylayabilirdi. Ama ailesini tehdit etmek işe yaramazdı ki, eğer Keith o sırada ailesinin *yanındaysa*. Yatağın altına saklanamazdı. Yatağın altına saklan-

mak mı? Keith mi? Hayatta olmazdı: Orada on yıllık dart dergileri vardı.

“Sorun değil. Bir kadın gelmiş, o kadar,” dedi Kath.

İki kalp atışı sonra Keith ön kapının gıcırdayarak açıldığını, Kath’in ihtiyatla *Evet?* dediğini ve yabancı bir kadının sesinin *İyi günler. Ben yeni görevlinizim,* dediğini işitti. Keith tekrar yayıldı.

Kronik filan yani, diye düşündü (çok rahatlamıştı). Şeytani resmen. Buraya geliyorlar... *Bayan Ovens nerede? Ah, şey, ben kendisiyle birlikte çalışıyorum. Tanışalım. Tanışmakmış.* Ben şimdi sana tanışmayı gösteririm. Keith şartlı tahliye memurunu, kadının saçıyla cildinin ve gözleriyle dişlerinin safi matlığını, üst dudağını kaplayan dikey çizgileri düşündü. Canımı sıkıyor. *Telafilerden* bahsedip duruyor. Son beş randevularına gitmemişti: Kadın onun en azından cumartesi ikindileri gelmesini istiyordu, yoksa Keith, Porchester’ın duşlarını temizlemeye başlayacaktı. *Ufaklık nasıl? Hı hı, aferin.* İsmi hatırlayamadığı için ufaklık diyor. *Yavrucak nasıl? Bebecik nasıl? Buraya geliyorlar... Peki kocanız şimdi çalışıyor mu?* Kendilerini bir şey sanıyorlar. Lanet olası burunlarını sokuyorlar. Ya çocukları yok ya da kendi aileleri yetmiyor. Keith öne eğilip mutfak masasının altından bakınca, düz tabanlı siyah bir ayakkabının havada asılı durduğunu gördü.

“Peki kocanız şu an evde mi,” diye sorduğunu işitti sesin, “yoksa bu kadar sigarayı siz mi içiyorsunuz?”

Bunun üzerine Keith vahşice ve uzun uzun geçirerek, asla pes etmeyeceğini herkese bildirdi.

Clive havladı. Kath “Evet, evde,” dedi. “Kendini iyi hissetmiyor.”

“Öyle görünüyor. Çocuk... Pasif içiciliğin zararlarından haberdarsınız herhalde?”

“Hayatımın her günü pasif içicilikle geçti ve zararını görmedim.”

“Sahi mi?”

Keith artık çeşitli ve korkunç salvolarla geçirmekteydi.

“Korkarım bir hijyen emri çıkartmam gerekebilir.”

“Hijyen mi? Bakın. Yani biz bazıları gibi zengin değiliz. Geçinmeye çalışıyoruz, anlarsınız ya?”

“İyi dedin Kath,” diye bağırdı Keith.

“Yani buraya geliyorsunuz...”

“Çekinmeden konuş kız,” diye bağırdı Keith.

Kath konuştu: “Ben *sizin* ne yaptığınızı ve *sizin* ne hissettiğinizi merak etmeye başlıyorum. Bebeğim için yapmayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

“Ama hiç *paranız* yok, değil mi? Yeterince *paranız* yok. Tanrım, burası dumanaltı olmuş. Ayrıca şu köpeğin halinden hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Kızınızı taciz ediyor musunuz Bayan Talent?”

“Ne!”

Keith daha fazla dayanamayacaktı. Koruyuculuk güdüsü harekete geçmişti. Sadakat: Sadakat meselesiydi. Kimse Keith’in köpeğinden o şekilde bahsedemezdi – veya süper büyük boy olan ve uluslararası saygınlığa sahip sigaralarından. Artık yataktan çıkmıştı ve açık kahverengi ropdöşambrının kemirilmiş eteğiyle mücadele ediyordu. Kapı eşiğinde soluk soluğa belirdi – kahverengi ropdöşambrlı Keith, ağzında sigara, bir kolunu sarkmış yine sokmaya çalışıyor, pantolonu ve fanilas ve cildi beyazın çeşitli tonlarında – ve Nicola Six’in gözlerinin içine baktı.

Nicola ne yapıyordu?

Nicola ne yapıyordu?

Bilincin gözü havalanıp saçakların ve çatı pencerelerinin üstüne çıkarak damların üzerinden hızla geçip, insanların kendilerini yalnız sandıkları herhangi bir yerde durabilseydi – Neler görürdü?

Nicola bir elinde bir şampanya kadehi tutarak, diğer elini çağırırçasına kaldırmış, üstünde dirseklerine kadar çıkan siyah eldivenler ve kıskançlık rengi bir kokteyl elbisesiyle, yüzünde tanınmaz bir gülümseyişle yatağa doğru geriliyordu. Şimdi oturdu, kadehi yatağın yanındaki sehpa baygınca uzanarak bıraktı ve bir an yüzünü pencereye çevirerek mükemmel bir şekilde profil verdi: Düşünceli bir edayla. Sonra siyah eldivenleri elbisesinin muhtemelen yumuşacık kumaşıyla yakından ilgilenmeye başladılar – memelerini örten kısmıyla. Ah, o diri mucizelerin görünüşü! Saçlarını geriye atıp düğmeleri açmaya başladı.

Kim seyrediyordu? Onun ayağa kalkıp elbisesini ayaklarına kadar indirişini ve sonra yüksek topuklu ayakkabılarıyla o zambak rengi elbisenin içinden çıkışını kim görüyordu? Ve dönüp uykulu bir edayla yukarı bakışını ve hafif bir öpücük gönderip siyah bir parmağını sallayışını. Kimse. En azından şimdilik kimse. Sadece kapının yanındaki sandığın üstüne konmuş tutamaçlı kameranın tek gözü.

Bunu Keith için yapıyordu şüphesiz.

“Tanrım,” diye sordum ona, “ne yapıyorsun?”

“Ah, çıkıp dolaşmak iyi oluyor. Hem asıl kendine bak. Senin şu manyakça gezintilerine ne demeli?”

Avcumu açıp ona gösterdim.

“Aşk arayışın... Pardon. Çok mu üzgünsün?”

“Ölmem,” dedim. Talihsiz bir sözcük seçimiydi. “Zaten olmayacaktı.”

Nicola başıyla onaylayıp gülümsedi. Karşımda oturuyordu, vücudunun alt kısmı hasır koltuğun ortasına gömülmüştü. Saat gece iki civarıydı. Konuştuğunda ağzındaki derin karanlığı görebiliyordunuz. “Sinirlerin bozulmuş,” dedi.

“Bak. Hepimiz senin gibi kuklacı değiliz. Hem senin bile senaryoyu bilmeye ihtiyacın oluyor. Tesadüflere, rastlantılara ihtiyacın oluyor. Guy konusunda işlerin hızlanmasına yardım edecek hoş, küçük bir tesadüf biliyorum.”

“Gerçek hayata sahiden ihtiyacım var. Bu doğru. Örneğin sınıf sistemine ihtiyacım var. Nükleer silahlara ihtiyacım var. Güneş tutulmasına ihtiyacım var.”

“Kriz’e ihtiyacın var.”

Düzenli aralıklarla göz kırptırarak kırmızı şarabını yudumladı ve bir siyah sigara daha yaktı. Üst dudağına yapışan bir tütün parçasını diliyle aldı. Saçlarını şevkle kaşıdıktan sonra tırnaklarına kaşlarını çattı; her birinde bir poundluk haşhaş var gibiydi. Evet, bu gece kesinlikle tatilde gibi görünüyordu. Onu böyle gören tek kişi benim. Görmeme izin veriyor. Benden hoşlanıyor. Benden hep yanlış piliçler hoşlanır: Lizzyboo, Kim, Incarnation.

“Nicola, her zamanki gibi senin için kaygılanıyorum. Hem de tuhaf bir şekilde, her zamanki gibi. Senin bir erkek fantezisi figürü olduğunu söylemelerinden kaygılanıyorum.”

“Ben *zaten* bir erkek fantezisi figürüyüm. On beş yıldır öyleyim. İnsanı cidden kızlıktan çıkarıyor.”

“Ama onlar bunu bilmiyorlar.”

“Üzgünüm, ben *böyleyim*. Beni yatakta görmelisin. Erkeklerin porno dergilerinde ve kitaplarında okudukları bütün numaraları yaparım.”

“Nicola.”

“Yani sadece sapıkça fanteziler kurduğunu düşünecekler. Ne olmuş yani? O zaman hayatta olmayacaksın ki.”

“Sen de olmayacaksın. Düşündüm de. Erkek fantezileri sahasında bile seni kategorize etmek güç. Belki de tarzların bir karışımısın. Bir mutantsın,” diye devam ettim (böyle tiplendirmelere bayılırım). “Azgın Seksi değilsin. O kadar başdöndürücü değilsin. Kolay Kadın da değilsin. Fazla hesaplayıcısın. Sende biraz İşsiz Sanatçı tarzı var kesinlikle. Mata Hari de. Ayrıca Vamp. Bir de Talepkâr. Ama sonuçta senin Femme Fatale olduğunu düşünüyorum. Hoşuma gidiyor. Güzel bir kelime oyunu. Yarı egzotik. Cidden sevdim. Şirin.”

“Femme Fatale mi? Ben Femme Fatale değilim. Dinle beni bayım: Femme Fataleler benim yanımda çok basit kalırlar.”

“Nesin peki?”

“Tanrım, hâlâ anlamıyorsun değil mi?”

Bekledim.

“Ben bir Maktul’üm.”

Yürüyüşe çıktık. Bunu yapabiliriz. *Ah* – gecenin üçünde insan Londra sokaklarında neler görüyor, saçaklara ve borulara yağmur çiselerken, kirli sular, etrafa saçılmış çöpler. Şiddet yakın ve sonu gelmez. Ölüm bile yakın. Ama Nicola’yla bana dokunamaz. Bunu bildiğinden yolumuza çıkmıyor. Bize dokunamaz. Bunu biliyor. Biz ölüleriz.

Aşk arayışım bana bir şey yaptı. *Heathrow* bana bir şey yaptı. Yanan vinili hâlâ yanağımnda hissedebiliyorum. Aşk düşünceleri dışarı uzanıp da – sadece vinille karşılaşırса ne olur?

Geçmişte bazı kötü havaalanı deneyimleri yaşadığım olmuştu. Her yere gittim ve gezegenden epeydir pek zevk almıyorum. Hatta şu berbat şeyim: Bir dünya vatandaşıyım. Delhi’de,

São Paulo'da, Pekin'de gerçekten inanılmaz şeylerle, kesinlikle mümkün olmayan şeylerle karşılaştım. Ama bekliyorsunuz ve dünya dönüyor ve birden sığabileceğiniz bir yarık buluyorsunuz. Heathrow'da böyle bir optimizmi, hatta stoacılığı destekleyecek hiçbir şey yoktu. Zenon bile anında umutsuzluğa kapılırdı. Bir sürü kuyruğun arasından aşırı telaşlı, aşırı ihtiyaç sahibi insanlar geçiyordu. Çok fazla eşya vardı. Çok fazla insan aynı şeyi yapmak istiyordu...

Ve artık rüyalar geldi. Bana bir şey oldu. Düştüm, düştüm, durmadan yuvarlandım.

Rüyalar tam vaktinde geldi, Dr. Slizard'ın uyardığı gibi. Rüyalar geldiyse acı çok geride olabilir mi?

Rüyalardaki herhangi bir şeye katlanabileceğimi düşünürdüm hep: Onları görürken uyur, benim için çok önemli olan dinlenme ihtiyacımı giderirdim. Ama bu rüyalar farklı, Slizard'ın söylediği gibi. Incarnacion buraya geldikten sonra yatak hep kabarık, üstü kusursuz bir şekilde örtülü ve yatağın gururlu kare omuzlarına, şişkin göğsüne güveniyorum! Ama çoğu gecelerde beni tuzağa düşürmeyi bekliyor sanki, karmaşık bir şekilde kıvrılarak soyunmuş yarattığı emekler pozizyonda bekliyor.

Slizard'ın öngördüğü şekilde, rüyaları anımsayamıyorum, en azından şimdilik ve bu gayet işime geliyor. Anladığım kadarıyla çok büyük ve çok küçük şeylerle ilgililer – dayanılmayacak kadar büyük, dayanılmayacak kadar küçük şeylerle. Ama onları anımsayamıyorum ve buna memnunum. Benim için kötü haber olan bu rüyaların Lizzyboo için de kötü haber olduğu ortaya çıkıyor. Onun yanında, bal rengi tonunun ve sağlıklılığının (güneş bu sahneyi hafifçe aydınlatıyor: Lizzyboo'nun fönlü saçları sırtında izler bırakmış ve sonra dönüyor) yanında uyanmanın ne kadar muhteşem olacağını –en azından soyut bir şekilde– düşünürdüm hep. Artık öyle düşünmüyorum. Bir daha asla hiç kimseyi uyandırmayacağım. Lizzyboo'nun uyanıp da beni, avurtları çökmüş bir hiçi, ölüm tarafından hiçleştirilmiş birini görmesine izin veremem. Uykusuz saatlerin ve anımsanmayan rüyaların başımın tepesinde dalgalanarak sıraya dizildiklerini hissedebiliyorum.

Slizard peynir yemememi öğütlüyor tuhaf bir şekilde. Evrenin kışkandığı New York'taki Pan Am binasında söylüyor bunu.

Sözünü dinliyorum. Peynir? Hayır teşekkürler. O boktan uzak duruyorum. Makarnama peynir rendelemeyin. Kim'in Dairy'lea peynirinden bir lokma bile almıyorum. Black Cross'taki peynirli ve soğanlı cipsleri yemiyorum. Clinchlerin partisinde kokteyllerle birlikte ikram edilen peynirli top böreklerine elimi sürmüyorum. Ama uyuyunca rüyalarım pis kokulu stiltonlar, salya akıtan kamamberler ve yellenen gorgonzolalar sızıyor.

Lizzyboo mutsuzken çok yediğini söylüyor. Bana bunu Clinchlerin mutfağında, iki lokma arasında söylüyor. Bana daha fazlasını buzdolabının ya da fırının önündekeyken başını geriye çevirerek söylüyor. Onunki korkunç bir durum. Hep çocuk yiyecekleri: Balık panelleri, milkshakeler, fırında kuru fasulye, turtalar. Çok kilo alıyor. Lizzyboo ve kiloları! Bilmiyor muydum? Evet, açlık rejiminden birazcık sapsa – tuhaf obezliği bavullarıyla kapısına dayanıveriyor. Sebebi psikolojik olabilir mi diye merak ediyorum, ama son birkaç günde sanki çenesinin altında bir hilal, karındaysa fazladan bir et kuşağı belirdi. Başını ekmek kutusundan çıkartarak bana bu konuda ne yapacağını bilmediğini söylüyor.

Dünyanın durumundan bahsedebilecek olsam da, bu konuda suçu üstlenmem gerektiği ortada. Bu felaketin de sorumluluğunu üstlenmem gerekiyor. "Yapma tatlım," diyorum ona. "Denizde bir sürü balık var." Yine yanlış sözcük seçimi olabilir. Çünkü denizde bir sürü balık yok, artık yok. Lizzyboo kafa sallıyor. Yere bakıyor. Kalkıp ızgaraya gidiyor ve kendine bir peynir rüyası hazırlıyor üzücü bir şekilde.

Bugünlerde Amerika'ya girerken en bakımlı halinizde olmanızı tavsiye ederim. Örneğin smokin veya papaz kıyafeti giyin. Penguen takım elbisesi, rahip yakası: Siz seçin. Ben mi? Ben Missy Harter'a otuz kilometre uzakta taksiye binerken serseri gibi görünüyordum, serseri saçımın altında serseri takım elbisesi ve serseri ayakkabıları vardı. Gözlerim Arnavut biberi gibi kıpkırmızıydı – taksinin taksimetresindeki dijital dolarlar kadar kırmızıydı. Geceydi. Ama taksideki yazıları gündüzmüş gibi net görebiliyordum. Yolcuların bagaja çantalarını bizzat koymaları (ŞOFÖR ENGELLİDİR) ve elbette sigara içmemeleri (ŞOFÖRÜN ALERJİSİ

VAR) rica ediliyordu. LÜTFEN YÜKSEK SESLE KONUŞUN, çeşitli sakatlıklara ve sorunlara sahip şoförün üçüncü talebiydi. Dört şeridin üçü kapalı olsa da şehirde epey hızlı ilerledik. Bulutları, lastik çizme veya tekerlek veya tank izlerine benzeyen bulutları aydınlatmaya yetecek kadar ay vardı o kadar. Gökyüzünün çölünde dışbükey ay biraz yana eğilmişti ve trajik bir maske gibi gülümsüyordu sanki. Aşağıda, modası geçmiş endüstrilerin odaklandığı, yarısı yıkılmış bir semt. SHERATO. TEXAC. Büyük şirketler bile harflerini yitiriyor. Sonra şehir: Gerçekleştirilmiş, somutlaştırılmış, betonlaştırılmış, epey betonlaştırılmış hayat. İşte geliyor. Ve dünyanın en büyük binasının, uzaydan görülebilen Pentagon'un önünden geçerken bütün pencerelerde ışık gördüm.

Amerikan rüyamdı bu. Amerika? Rüyamda görmüştüm, o kadar. Uyandığımda hâlâ Heathrow Havaalanı'ndaydım, yanığım sıcak vinile yashıydı. Orta yaşlı bir adamın sadece dişleriyle üst dudağını tavşan gibi kullanarak sakız çiğnemesini on beş dakika seyrettim. Sonra sadece şunu düşündüm: Yeter.

Londra'ya geri dönmek zor oldu: Az kalsın bunda bile çuvalıyordum. Londra'ya geri dönmek için bile var gücümle çabalamak zorunda kaldım. (Olmaz. Burada taksi bulamazsın dostum. Mümkün değil). Missy'ye ve Amerika'ya ulaşamazsam asla kendime katlanamam diye düşünmüştüm önceden. Ama belki de katlanabilirim. Sonuçta çok uzun sürmeyecek.

O *rüya*... O kadar kalıcı, o kadar ayrıntılı – o kadar gerçekçiydi ki. Olayların gerçek hayattaki hızda yaşandığı rüyalardan-
dı. Geri Dönüş Yapan Göçmenler bölümünde ikna edici bir şekilde dört saat beklemiştim. Eskiden Missy Harter da böyle rüyalar görürdü hep – yanımda yatar ve gecenin yarısını Kütüphane'de veya Kongre'de veya Valducci's'te alışveriş yaparak geçirirdi. İçimden bir ses bana bir daha asla öyle bir rüya görmeyeceğimi söylüyor. Artık her gece özel bir görecelik geçerli olacak... Einsteinvari işkence. Yani belki de Amerikan rüyası, rüyalara bir vedaydı. Ve başka bir sürü şeye.

Ne yapıyordum? Her şey, bütün aşk arayışları, o fikrin tamamı: Başka bir dünyadandı. Unut onu. Geri dön. Sanatta ve zarlarda şansını denemeye ölümle ve nefretle geri dön ve gerçekdışı bir savaşta aşk için mücadele etme...

14. Bölüm: Çimdikleme Oyunu

Nicola'nın güç alanından geçebilsek (ki bunu pek başaramayız, en kuvvetli güç alanları güzellerle delilerin etrafında bulunduğundan) mide duvarının ağrıdığını ve ağırlaştığını, arada sırada halsizlik ve iç bulantısı yaşadığını, çeşitli rahatsızlıklardan mustarip olduğunu bilirdik. Ama işte geliyor, karakter, Nicola Six sokakta, Golborne Yolu'nda, bütün rastlantısal tereddütlerin arasından bir ışık pakedi getiriyor. Gerçi bugün sokak renksiz ve biçimsiz değildi: Alçak güneşte traş edilmiş, tüyleri yolunmuş, acı içinde, kısa kılları andıran altın sarısı tozlarla kaplı gibi görünüyordu. Ama Nicola o tabakanın içinden ışık geçiriyordu, insan ışığı, sade bir otoriterlik katacak bir şekilde giyinmiş olsa da: Siyah kuşaklı etek ve dar siyah kaşmir hırka, mavi kurdelesini papyon işlevi gören beyaz gömlek, saçları arkadan toplu (daha önce ayna karşısında kaşlarını ürkütücü bir şekilde kalınlaştırmış). İnsanlar kendisine tam istediği şekilde bakıyorlardı. Kadınlar onu görünce boyunlarını dikleştiriyorlardı; erkekler başlarını eğip bakıyorlardı. Sadece bir tek uyumsuz bağırış duyuldu, bir kamyonun arkasından geliyordu ve hafifliyordu: "Dünya Güzeli! Dünya Güzeli!" Diğer herkes yana veya çapraz çekiliyor gibiydi, ama Nicola dümdüz ilerliyordu.

Windsor Apartmanı'na girmek bütün ışığını anında tüketti. Nicola bir an yavaşladıktan sonra yürümeyi sürdürdü; zihinsel bir numarasını kullanarak orada değilmiş gibi yaptı. Dik beton alçak güneşte parlıyor, hatta üzerinden kesif kokulu sidik buharı yükseliyordu biraz. Asansörlerin çalışmadıkları o kadar bariz-

di ki, onlara yaklaşmak aşağılayıcı olurdu – son yirmi yılda katledilmişlerdi, bitmişlerdi, ölmüşlerdi. Nicola yukarıdaki taş merdivenlerin vorteksine bakınca kendini on bin tonluk bir tuvaletin altında gibi hissetti.

“Arabana göz kulak olayım mı?” dedi yanından geçen dört yaşında bir çocuk.

“Arabam yok.”

“Geber kaltak.”

Nicola merdivenlerden çıkarak tuvalet sakinlerinin, okula gitmeyen öğrenci oğlanların ve kızların, çalışmayan erkeklerle kadınların, gençlerle yaşlıların donuk bakışlarının önünden geçti. Hepsiyle güçlü bir şekilde yüzleşti, yeterince memur gibi göründüğünü biliyordu. Korkmuyordu. Nicola bu basamaklardan anadan doğma, ıslak taşlara yalınayak basarak çıksa bile korkmazdı (kendine böyle dedi). Meselenin bir kısmı buydu: Artık korkmayacaktı. Onuncu katta mola verip yarım sigara içerken tuvalet sakini yaşlı bir adamın hasarlı bir Peculiar Brew kutusunun kapağını yaşlı gözlerle açmaya çalışmasını seyretti.

Diğer herkes gibi Nicola da sosyal konutların küçük – insanı çileden çıkaracak kadar küçük olduklarını biliyordu. Daha önceki bir krize karşı cesurca bir tepki olarak, sosyal konutların sayısının iki misline çıkarılmasına karar verilmişti. Yeni sosyal konutlar inşa edilmemişti. Eski sosyal konutlar ikiye bölünmüştü o kadar. Nicola alçak güneşin yoklamalarına açık olan on beşinci kat sahanlığından geçerken ön kapıların renklerinin farklı olduğunu, eskimiş yeşilin daha yeni ama daha da dökülmüş koyu turuncu şeritler tarafından yer yer kesildiğini ister istemez fark etti. Ayrıca ön kapılar birbirine gülünç denecek kadar yakındı.

Durdu. Zil bozuk bir şekilde çaldı.

Nicola özellikle algı fırtınasıyla geçen o ilk iki üç dakika içinde gayet inandırıcı bir performans sergilediğini düşündü. Bir kere mutfağa girmesiyle birlikte kaleydoskopik bir dönme hareketi yaşanmış, odaya *fazladan bir kişinin* girmesiyle bütün eşyalarının yerlerinin değişmesi gerekmişti. Sonra gevşeyince baş dönmesi yerini klostrofobiye bırakmıştı – insanın koltuk altlarını yakan, sıcaktan öldüren türden bir klostrofobiye. Kavrulmuş göz-

leri bir canlı aramıştı dalgınca. Mini buzdolabının üstünde plastik bir saksı vardı. İçinde bir çeşit parçalanmış salatalık serpiliyor gibiydi, topraktan tuhaf bir açıyla yükselmişti. Sonra Nicola, annenin solgunluğuyla ve bunalımıyla, yerdeki şaşırtıcı çocukla (dikkatli yüzünden zekâ fışkırıyordu) ve sersemlemiş köpeklerle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Tanrım, burası köpeğin bile standartlarının altındaydı sanki. Köpek bile daha iyi şeylere layıktı. Soldaki yan dairede bir adamla bir kadın sonsuz bir bezginlikle tartışıyorlardı. Oda sigara dumanıyla ikiye bölünmüştü. Nicola bacaklarının arasındaki güzel ipeği hissetmek için uyluklarını birleştirmişti. Beş yaşından beri ilk kez bu kadar küçük bir yere giriyordu.

Hâlâ ortalıkta görünmeyen Keith'in varlığı fark ediliyordu. Bu ahır veya kabin gibi yerin kokusal sinir merkezi olan Keith'in varlığı fark ediliyordu. Her ne kadar dairenin diğer ucunda kalmayı sürdürse de, sonuçta sadece bir metre ötedeydi. Keith çok yakındaydı. Nicola bir bira kutusunun açıldığını, bir çakmağın çakıldığını ve küfredildiğini, havanın ve dumanın şiddetle içe çekildiğini işitebiliyordu. Sonra Keith'in geçirmelerinin insanlıkdışı saldırganlığı... Onu kendine getirmenin vakti gelmişti. Burası berbat bir yer olduğu için zaman – Nicola gibi bir uzmana bile şaşılacak kadar katlanılmaz geliyordu. Kendinizi Nijerya'da hissetmek başkaydı. Nijerya'da olmak, Nijerya'da kısıllı kalmak, kuraklık veya kıtlık çekilen bir yerde değil de açgözlülüğün yol açtığı bir endüstriyel felaketin yaşandığı bir yerde olmak daha başkaydı. Ve orada kendi çıkarınız uğruna acılardan olabildiğince faydalanmaya çalışmak. Konuşmak çift taraflı bir işkenceydi. Dedi ki:

"Ama hiç *paranız* yok, değil mi? Yeterince *paranız* yok. Kızınızı taciz ediyor musunuz Bayan Talent?"

"Ne!"

Beklediler.

Ve Keith geldi, Keith'in boyutundaki mutfak çüsesiyle doldurdu. Çok iri değildi, ama burada bir devdi. Bakıştıklarında ağır bir şekilde duraksadı. Kahverengi röpdoşambrının derinliklerinden solgun bir utanç veya hiddet veya ikisinin birden kıztartısı yükseldi.

“Kusura bakmayın,” dedi Nicola biraz kibirle, “ama bana öyle geliyor ki, böyle koşullar altında insan kendinden az çok nefret eder ister istemez. Bundan kaçış yoktur. Kendinizden nefret etmeseniz beş dakika dayanamazsınız.”

“Hey,” dedi Keith. “Hey. Sen. Defol git buradan.”

Kath yavaşça kocasına döndü, sanki o muhteşem bir doktor-muş, muhteşem bir rahipmiş gibi. Tekrar Nicola’ya dönüp dedi ki: “Evet. Umurunuzda mı? Bir memurun neden umurunda olsun ki? Hele sizin gibi bu işi hobi filan gibi gören birinin. Gidin buradan.”

“İyi dedin Kath,” dedi Keith soğukkanlılıkla.

“Defol cadaloz. Defol. Seni fesat yaratık.”

“Eh, dediğim gibi,” dedi Nicola, kendini toplayıp Keith’in gözlerinden birkaç santim ötedeki düşünceli, horgörülü ağzına bakarak, “sadece para meselesi, o kadar.”

Sahanlığa çıktı. İçeriden şiddetle çekilen kapı ıstırapla inledikten sonra neredeyse sessizce kapandı. Nicola nefessiz kaldığını fark edip derin soluklar aldı. Şimdi geri dönüp Keith’in gelişine hazırlanmalıydı. Dönerken oyuncak evden insan sesleri geldiğini işitti.

“Fesat. Resmen fesat.”

“Sana dokunamazlar bebeğim. Sen sensin. Bunu asla unutma. Sen sensin kızım. Sen sensin.”

Yani Keith Nicola’nın zilini çaldığında, zilini çalıp konuştuğunda ve son merdiveni koşarak çıktığında, Nicola bu zirve toplantısına hazırdı, bütün yeni enerjileri kendine yönlendirmeye hazırdı. Keith’e şiddet uygulamıştı, ama kendisine şiddet uygulanmasını istemiyordu, henüz değil. O şiddetin şiddetle durdurulmasını istiyordu. Sorun değildi: Parası vardı. Ayrıca cinselliğin epey yönlendirilmesi gerekeceğini saf veya budala biri bile anlayabilirdi. Böyle düşünerek kesik soluklar alıp kendine sarılan Nicola’nın tüyleri diken diken olmuştu – memelerindeki tüyler bile diken diken olmuştu. Aşk işe yaramazdı. (Keith öyle bir tip değildi). Seks de tek başına işe yaramazdı. Nicola’nın seksi bile işe yaramazdı, oysa gücü çoğu zaman Nicola Six’in kendisini bile hayrete düşürmüştü: Tehditler, ihtiyatsızca önerilen rüşvetler (para,

evlilik), sızlanmalar, erkekliğini yitirmeler ve dağılmalar, sergilenen dişler, boynun vahşice gerilmiş tendonları...

Keith içeri girdi. Nicola karartılmış odada masa başında ayakta durmuş, bir lambanın altında para sayıyordu. Üstünde gayet kaba bir siyah gecelik vardı. Televizyonda gördüğü şekilde, yarı emekliliğe geçişin ilk vergi yılının zor bir haftasını atlarmış Monacolu bir madam gibi görünmek umuduyla saçlarını açmış, memelerinin üçte birini sergilemekte ve iş kadını yüzünde gülümseme bulunmamaktaydı. Siyah gözlüğü çıkarıp gölgelerde Keith'e bakındı. Keith ışığa bakarak karşılık verdi. Güç alanları sessizce dokundu. Ve dedi ki:

Ev Keith'in sırrıydı. Daha önce kimse oraya gitmemişti. Ah, girenler *olmuştu*: Kira toplayıcılar ve nüfus sayım memurları, polisler, dolandırıcı elektrikçiler ve sözde su tesisatçıları filan, ayrıca gerçek sosyal hizmet görevlileri – ama tanıdığı insanlar değil. Asla. Sadece köpek, kadın ve çocuk: İçeridekiler. Onlar da sırdı. Ev Keith'in korkunç sırrıydı. Ev onun pis, küçük sırrıydı. Ve artık sır açığa çıkmıştı.

"Bir zamanlar," dedi Nicola dikkatle, "karın çok güzeldi herhalde."

"Bunu yapmamalıydın Nick."

"Küçük kız da muhteşem. Köpeğinin ismi ne demiştin?"

"Bunu yapmamalıydın Nick."

"Ne soylu bir hayvan. Keith, *anlıyorum*. Domuz gibi yaşadığını bilmemi istemiyordun, değil mi?"

"Bu... Bu çok büyük *kabalık*."

Nicola bir şişe viskiyle iki uzun kadeh hazırlamıştı. Kadehlerden birinin çeyrek kadarını doldurdu. İki yudum aldıktan sonra masanın etrafından Keith'e yaklaştı.

"Şundan biraz iç."

Keith de iki yudum aldı.

Nicola istediğinde Keith'ten uzun boylu olabiliyordu. Şimdi ayaklarındaki on santimlik topuklularla ondan uzun olduğu kesindi. Bacaklarını kırmadan geriye, masaya yaslanıp başını eğerek mırıldandı: "Paranın bir kısmını yeni çoraplar almakta filan kullandım. Umarım kızmazsın." Başını kaldırdıp konuştu: "Bunu neden yaptığımı biliyorsun değil mi Keith? Bütün bu me-

sele aslında neyle ilgili biliyorsun?" Nicola'nın içinden gülmek gelmedi. Ama gerçekten çok komik olduğunu düşünüyordu.

"Neyle?"

"Dartınla: Dinle."

Beş altı dakika konuştu. Sonra onu elinden tutup ağır bedenini kanepeye götürürken "Senin için küçük bir kasedim var Keith," dedi, "o ne demek istediğimi anlamana tuhaf bir şekilde yardımcı olacak."

... Dirseklere kadar çıkan siyah eldivenler, genç dilber görüntüsü, kıskançlık elbisesi, gönderilen öpücük, kımıldatılan siyah parmak, çağırın.

"Yavaşlat," diye inledi Keith, görüntü kaybolurken. Hafifçe hırlayarak uzaktan kumandayı kaptı. Sonra Nicola'nın çeyreği giyinik bronz bedeni geriye fırladı ve otomatik bir mankene, sonra da canlı bir heykele dönüştü, Keith istediği sahneyi seçince.

"Bu," dedi Keith ve iç geçirdi, özleminden çok profesyonelce bir samimiyetle, "işte olay bu."

Sonra Nicola ona parayı verdi, markalı bir alışveriş poşedinin içine fütursuzca avuç avuç attı ve ardından Keith'i koridora götürdü. Keith arada sırada kurnaz ve hak eder bir havaya bürünmeye çalışsa da, dudakları ergence sırtıp duruyordu. Nicola, Keith'in tepesinde, merdivenin başında durarak kollarını kavuşturdu ve aşağıya, kendine baktı. "Meme çatalının sonsuz cazibesi Keith. Nedir merak ediyorum. Simetri. Yakınlığın gerilimi."

"Prestijlidir," dedi Keith. "Güzel görünür."

"Kitaplarda erkeklerin yüzlerini oraya gömmek istedikleri epey hasretle söylenir. Anaya geri dönüş Keith. Ama ben katılmıyorum. Bence erkekler yüzlerini oraya gömmek istemiyorlar."

Keith başını önce evet, sonra hayır anlamında salladı.

"Bence kamışlarını oraya koymak istiyorlar Keith. Bence memeleri becermek istiyorlar. Aah, bahse girerim bunu istiyorlar."

"Hı hı, kesinlikle," dedi Keith.

Olay bu değildi. Uzaktan kumandayla çalışan bir mankendi o kadar. "Unutma. Guy'ı bir dahaki görüşünde: Şiirden bahset. İstedğin şekilde. Bu arada beni düşünerek mastürbasyon yap Keith. Beni düşünerek otuz bir çek. Bir eğitim şekli olarak. Bol

bol yap. Kızlara yapmak isteyip de utandığın her şeyi yap. Veya yapmana izin vermedikleri. Onları bana yap. Kafanın içinde.”

Keith’in yukarı çevrili gözleri gözkapaklarının altında yaşıyordu sanki. “Bana biraz tattır. Haydi bebeğim. Biraz tattır.”

Nicola ona dokunmak zorunda. Üç uzun parmağında Keith’in saçlarını hissetti: Yangın çıkarma tehlikesi bulunan karacılar kadar kuruydu. Bir kıvılcımda hepsi birden tutuşuverirdi. Ayrım çizgisinin yanından bir tutamı kavrayıp yavaşça çekti. Sonra Keith’in açılmış yüzüne eğilip –ve şimdiden gargara sesini, çekiştirilen diş ipliğini işiterek (bunu yapan ben değilim: Enola, Enola Gay yapıyor)– ona Yahudi Prenses öpücüğünü verdi.

Telefon çalışıyordu. Nicola viski içti. Ahizeyi kaldırdı, panikli cırıltıları işitti, duraksadı ve altıya bastı. “Korkarım burada yokum,” dedi. Ve bunda her açıdan samimiydi. “Mesaj bırakmak isterseniz lütfen sinyal sesinden sonra konuşun.”

Sinyal sesi yoktu tabii ve ikisi de beklediler. Tanrım, kaç saniye?

“Alo? Alo, Nicola?... Tanrım, sıırılsıklam oldum. Bir makineyle konuşmak o kadar tuhaf geliyor ki. Dinle. Ben –”

Nicola bir parmağıyla telefonu kapadı.

Guy başını telefon kulübesinden özenle çıkarıp tüm sokağı kaplamış olan yağmur duvarına döndü. Müzik çalışıyordu – yarış pisti gibi gürleyen gökyüzünün gürültüsünde ara ara duyuluyordu. Hem de uygun bir müzik. Guy döndü: Köşedeki saksofonlu bir ihtiyar, Coleman Hawkins’in vahşi melankolisine sahipti. Neydi? Evet. “Yesterdays.” Guy ona kesinlikle para verecekti.

Evine bir kilometreden az bir mesafedeki Ladbroke Grove metro istasyonunun sütunlu boşluğunda durdu, burada geçenlerde çalışan bir telefon kulübesi keşfetmişti – uzun bir sıra halinde uzanan bozuk telefon kulübelerinin arasında. Büyük bir keşifti. Bir telgraf telinin üstüne, güvercinlerle yıpranmış yaşlı kargaların arasına kibirle tünemiş bir pterodaktıl görmek gibiydi. Durmadan şiddetlenen yağmur artık öyle yoğun yağıyordu ki, sanki arabalar yüzerek gidiyorlardı. Islak gecede sadece istihkâmlar gibi aydınlatılmış olan otobüsler oyalanıyordu. O şarkı: Öyle karmaşıktı ki, o kadar hüznü bir iç içelik barındı-

riyordu ki. Önce bunu yaşarsın, diyordu. Sonra *bunu* yaşarsın. Sonra da *bunu* yaşarsın. Hayat, diye düşündü Guy. Adam sonunda bitirince Guy gidip onun suni köpükten fincanına on pound bıraktı. "Çok güzeldi," dedi. Karşılık gelmedi. Guy dönüp yürüdü. Sonra adam seslendi: "Hey dostum. Seni *seviyorum*."

Guy beş uzun adımda otobüs durağına ulaştı. Şimdiden komik bir şekilde sıırıslıklam olmuştu. Dosdoğru eve gitmek yerine, ki oradaki dadı kıtlığına rağmen (Marmaduke iyileşene kadar onunla geceleri iki dadı ilgileniyordu) Marmaduke'a iyi bakılıyordu, Black Cross'a uğramak için sebepler buldu: Orası Lancaster Yolu'nun iki yüz metre içindeydi. Guy yağmurun hafiflemesini bekleyip durdu. Ama yağmur hafiflemedi. Diğer şeyi yapmayı sürdürdü. Aynen söyledikleri gibi kırbaç şaklatıp duruyordu, giderek artan bir öfkeyle kırbaç üstüne kırbaç indiriyordu. Aşırılık üstüne aşırılık, sonra daha da fazla aşırılık ve ardından daha da fazla.

Guy, Portobello Yolu'yla alçak lambalarının ışıklarına doğru koşarken, bir lambanın altındaki kabarmış olukta sarhoş gibi etrafa su sıçratarak dolanan birini gördü. *Keith*. Ama Keith sendelemiyordu. Dans ediyordu ve gülüyordu. Ve öksürüyordu.

"Keith?"

"... Selam!"

"Tanrım, ne yapıyorsun?"

Keith lamba direğine yaslandı, yüzü yukarı dönüktü, midesi kahkaha veya bitkinlik yüzünden hafifçe sarsılıyordu – kahkaha veya yenilgi yüzünden. Kavuşturulmuş kollarının altındaki yeşil bir alışveriş torbasını göğsüne bastırıyordu. "Ah, dostum," dedi. "*Sen* söyle. Bütün bunların anlamı nedir ha? Çünkü hiçbir şey anlamıyorum yahu."

"Gel içeri girelim. Şu halimize bak."

"Çünkü hiçbir şey anlamıyorum yahu."

"Ne?"

"Hayat."

Köşeden dönen domates rengi bir Jaguar, lambanın altında birden duruverdi.

"İşte yaz geldi."

Arka kapı açıldı ve içerideki karanlıktan bir ses "Arabaya bin Keith," dedi.

“Selam çocuklar.”

“Kahrolası arabaya bin Keith.”

Guy doğrulup tüm cüssesini sergiledi. Keith sular damlayan bir elini kaldırdı. “Sorun yok,” dedi. “Hayır, sorun yok. Şakalaşıyoruz o kadar.” Keith öne çıkıp eğildi. Sonra başını fütursuzca geriye çevirip “Bir içki içeriz,” dedi. “Orada değil. Golgotha’da. Ben –” Gölgenin içinden bir el çıktı ve Keith birden arka koltuğa düştü. “On dakoff. Oof!”

Başka bir şey daha haykırdı ve bir darbe daha yedi, ama Guy ne dediğini duyamadı, yağmur sesleri yüzünden.

Golgotha’ya tekrar gitmek ilk kez gitmek gibiydi, bedeli ağırdı, çünkü Guy üyelik kartını getirmemişti ve kapıcının sessiz bakışı karşısında acizdi. Gönülsüzce bir *porno* ismarladı (Golgotha söz konusu oldu mu Keith diğer bütün içkilere burun kıvrırdı) ve slot makinelerinin yanındaki bir masaya, müzik grubundan biraz uzağa oturdu. Bunu yaparken sahip olduğu yeni şeye şaşırdı: Cesarete. Guy bir başka beyaz surat görmek için etrafa bakınmadı bile. Nedense fiziksel dünya giderek daha önemsiz görünüyordu. Belki de bunun içinde yaşadığı dönemin bir sonucu veya yan etkisi olduğunu düşündü: Sokakların ani eskatolojisi; tüp bebekler ve içinde yaşadıkları, her insanın korkunç bir şekilde gömülebileceğini akla getiren kafesli çöplük; Nicola’nın bacaklarının yol açtığı karmaşa ve her şeyin merkezindeki kabcık... Keith içeri girdi; çarpık baş parmağını kaldırdıktan sonra gözden kayboldu ve kısa süre sonra bir kadehle ve açılmamış bir *porno* şişesiyle tekrar belirdi – hem de litrelik bir şişeydi, hatta belki de bir buçuk litrelikti.

“İyi misin?”

Keith’in sırttan yüzü kırmızı ve şişmiş görünüyordu, irkiltici bir şekilde kızışmış bir kulağının memesinin altında ufak bir yarık vardı. Saçındaki bir kan lekesi kurumaya vakit bulduktan sonra yağmurda tekrar sıvılaşmıştı. Keith sağ elinin orta parmağına sanki yüzüklüymüş gibi bakıyordu, oysa değildi.

“Önemli bir şey yok. Çok iyi çocuklar cidden. Mesele kapandı.”

Giysilerinden buhar çıkıyordu. Ama Guy’inkilerden de. Golgotha’da herkes sigara içiyordu ve herkesin giysilerinden buhar çıkıyordu. Suyla sıcaklık birleşince böyle olurdu ve şimdi

Londra'ya yağan yağmur da kendisinin bildiği sebeplerden dolayı buhar salıyordu.

Keith birkaç kadehi hızla içtikten sonra "Bu gece kendime kıyak geçeceğim," dedi. "Debbie Kensit. Debbie – o benim için özeldir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Daha tamamen olgunlaşmadı. Ve saf. Doğal aşk. Bazıları gibi değil. Pis bir tarafı yok. Hiç yok."

"Pis mi?" dedi Guy.

"Hı hı. Bilirsin. Yutmak filan gibi. Şeyi gördün mü?.."

Guy hemen işaret parmağını kaşına kaldırdı. "Bir süredir hayır."

"Seni anlamıyorum Guy Clinch. Anlamıyorum. Geçen gün bana ne dedi biliyor musun? 'Keith?' dedi. 'Hı hı?' dedim. 'Keith?' dedi. 'Yine başlama,' dedim. 'Keith? Biliyor musun – öyle bir adamla birlikte olmak için – her şeyi yaparım,' dedi. İşte. Aynen böyle dedi."

Guy ona şaşkın ve inanmaz bir ifadeyle bakıyordu. "Dur bir dakika. O... *sana* mı –"

"Veya o tarz bir şeyler söyledi," dedi Keith hemen. "Şimdi dur biraz. Dur. Yanlış anlıyorsun dostum. Öyle *demedi*. Elbette. Sözlerle ifade etmedi."

"Ne dedi peki?"

"Bir *şiir* mi ne varmış?" dedi Keith, kesinlikle samimi bir tiksintiyle. "Tanrım! Ne bileyim yahu! Ha? Ben pisliğin tekiyim, o kadar. Haydi. Söyle. Pisliğin tekiyim, o kadar."

"Sen –"

"Tanrım. Ah, kusura bakma dostum. Hayır, hayır. Oturup buna katlanamam. Buraya gelirim. Rahatlarım. Birkaç içki içerim. Kolaysa sen iki kişiyi bir araya getirmeye dene bakayım."

"Keith."

"Senden bunu beklemezdim Guy. Hayal kırıklığına uğradım dostum. Büyük hayal kırıklığına uğradım."

"Keith. Öyle değil. Bak. Gerçekten özür dilerim."

"Tamam öyleyse. Ve dinle: Ona saygısızlık etmek de istemiyom. İstemiyorum."

"Keith, elbette."

“Tamam öyleyse. Peki. Hı hı, şerefe. Anlaştığımıza sevindim... Çünkü sen ve ben, biz...”

Guy birden Keith’in ağlamak üzere olabileceğini hissetti. *Pornoyu* fazla kaçırdığı kesindi. Başka bir şey Guy’a *sevgi* sözcüğünün çok uzakta olmadığını söyledi.

“Çünkü sen ve ben, biz – biz birbirimizi kollamalıyız. Çünkü bu işin içinde birlikteyiz.”

“Neyin içinde?” dedi Guy usulca.

Keith “Hayatın,” dedi. “Bu hayatın.”

Aynı anda dikelip genizlerini temizlediler.

“Seni cumartesi orada görmedim.”

“Sen oradaydın, öyle mi?”

“Sen gelmedin –”

“Yok, gelemedim. Nasıldı?”

Keith başını eğip Guy’a derin bir hoşgörüyü baktı. “Konuk takımın sınırın kuzeyinden yaptıkları yeni transferleri Jon Treell’la ilk kanı akıtmak istedikleri belliydi,” dedi. “Yirmi bir yaşındaki oyuncu, Ibrox Parkı’ndan sonra Loftus Yolu’na alılabilecek miydi? Yaklaşık bir milyonluk maliyetiyle Rangersların modern çağdaki en pahalı transferlerinden biri olan genç Scot’ın hayal kırıklığı yaşatmayacağı belliydi...”

On iki saat sonra Guy, Lansdowne Crescent’taki evinin merdiveninden bir kahvaltı tepsisi taşıyarak ve *non più andrai* şarkısını mırıldanarak indi. Ana misafir odasının kapısının önünde duraksayıp sustu. Durumu anladı. Hope yeni bir dadıyla iş görüşmesi yapıyor veya ısrarlarıyla kadının canını sıkıyordu. Guy büyük meblağlardan bahsedilmesini bir süre dinledi. Dadı görüşmeleri Hope’un gündelik hayatının daimi bir parçasıydı. Marmaduke’un doğduğu haftadan beri *The Lady*’ye büyük ilanlar verilmişti... Guy mutfığa inip bir temizlikçi kadına, bir hizmetçi kıza, bir dadıya, iki yaşlı dekoratöre (kornişler için miydi?) ve dışarı çıkarken hiç saklamadan yemek şerisi içen ve bahçeye hayranlıkla bakarken derin nefesler alan bir dadıya (Caroline miydi?) güneydın dedi. Alçak güneş tarafından köreltici bir şekilde aydınlatılan odanın yakın ucu hâlâ oyuncaklarla kaplıydı. İki kapalı devre monitörü de çalışmasa da Guy’ın dikkati ma-

sadaki bir portatif interkoma yöneldi. Diğer ucu yukarıdaki odadaydı herhalde, çünkü Marmaduke'un stereo sesini duyabiliyordunuz. Epey uslu duruyor gibiydi, ki yeni bir dadı geleceği zaman genellikle uslu dururdu. Şimdi onu bir yabancı duysa, çocuğun son birkaç dakikada vahşice ve ustaca atılmış bir dayaktan daha kötü bir şey yaşamadığını sanabilirdi. Birden yukarıdaki odadan korkunç bir çatırtı gelince mutfaktaki herkes korkuyla çığlığı bastı.

Şarkı söylercesine "Hayır, Hayır, Melba," diyen Guy, merdivenin altındaki endüstriyel elektrikli süpürgeye giden hizmetçiye durdurdu. "Ben yaparım." Böylece yeni dadıyla tanışırım: Normal bir şekilde gülümserim. İnsan sanki dadılar sırf bunu isteyebilirmiş gibi davranıyordu: Normalliği.

"Melba!" diye haykırdı Hope, Guy hortumun ucuyla ve di-biyle cebelleşerek odaya dalarken. Marmaduke duvar boyutundaki bir on sekizinci yüzyıl aynasını her nasılsa devirmeyi başarmıştı ve şimdi gidip kendini cam parçalarının üstüne atmaya çalışıyordu hevesle. Hope onu tutuyordu. Çocuğun bacaklarının arasındaki bir lamba kablosu tehlikeli bir şekilde gerildi. Guy o tıslayan camların Kristal Gece'sine bakakaldı.

"Melba!" diye seslendi Guy.

Birkaç dakika sonra Guy, Melba'nın çatır çutur sesler çıkaran çöp torbasının ağzını kapatmasına yardım etti. Dizlerinin üstünden kalktı, eğilip üstünü temizledi –ah!– ve arkasına döndü, Hope şunları söylerken:

"... her zaman bu kadar şamata olmaz. Canım, yapma. Lütfen yapma. Bu kocam Bay Clinch ve pardon, ismin ne demiştin?"

"Enola. Enola Gay."

Sevdiğinizi her yerde ararsınız tabii, gelip geçen arabalarda, yüksek pencerelerde – hatta tepeden geçen şu uçakta, göğün o hacında. Sevdiğinizin *orada* olmasını istersiniz hep, her neresiyseniz. Benliğin en acil arayışının hedefidir o kadın ve onu her gece uykusuzca, rüyalarınızda ararsınız... Guy panik ve hazzla kapıldı: O buradaydı, daha yakındaydı ve pembe onu ne kadar zarif gösteriyordu. Neyse ki bir seziye uyarak öne çıkıp karısını öperek günaydın dedi. Bunun diğer etkileri her ne ise, tahmin edilebilir sonucu Marmaduke'un üstüne saldırmasıydı. Odada gezin-

sin diye bir an bırakılan çocuk, okşayışı görünce onları ayırmaya koştu. Böylece Guy, Marmaduke'u döşemede tutmakla meşgulken Hope'un konuştuğunu işitti:

"Maaşın gayet dolgun olduğunu kabul edersin sanırım. Başka hiç kimsenin buna biraz olsun yaklaşan bir maaş verdiğini duymuş değilim. İsteddiğini giyebilirsin. Günün çoğunda Melba, Phoenix ve diğerleri sana yardım ederler. Bir araban olacak. Cumartesileri çalışmak istersen iki misli, pazarları içinse üç misli ücret alacaksın. Bütün yemeklerini burada yiyebilirsin. Buraya taşınabilirsin. Hatta –"

Melba kapıyı çalıp tekrar girdi. Arkasında üç inşaatçı veya bahçıvan uğursuzca durmaktaydılar.

"Bir saniye iznini rica edeceğim," dedi Hope.

Böylece. Guy'la Nicola sırttan Marmaduke'un gözetiminde birbirlerinden üç metre uzağa, karşılıklı kanepelere oturdular. Guy onunla konuşamıyordu, hatta ona bakamadığını fark etti yine.

Ama Marmaduke'un hissiyatı farklıydı. Babasının elinden kurtuldu. Ellerini ceplerine sokup halıda yan yan yürüdü. Yeni bir dadıyı incelemek – memelerini ve zayıf noktalarını incelemek: Marmaduke için yemek içmek gibiydi bu.

Guy, Nicola'nın "Selam," dediğini işitti. "İyi bir müşterisin, değil mi? Guy, çok özür dilerim. Burada olmayacağını ummuştum. Bunu yapmam gerekiyordu – görmek zorundaydım. Ay! Amma çimdikledi ha. Mesajını alınca kendimi o kadar – anlıyorum. Pekâlâ, bu oyunu ben de oynayabilirim genç adam. Bugün bana gel. Gelmelisin. Adı Çimdikleme Oyunu."

Kapı açıldı. Guy yukarı baktı: Hope onu en haşın ifadesiyle çağırıyordu. Guy devasa ayakkabılarını sürüyerek odadan çıktı. Hope biliyordu: O kadar *barizdi* ki. Guy doğaya yeni bir güç girmiş gibi hissetti, yerçekimi gibi ama çapraz ve dışarı doğru etki gösteren: Her şeyin üstünü açabilirdi, odanın, evin.

"Eee?" dedi Hope holde, ellerini kalçalarının üst kısmına dayayarak.

"Ben..."

"Onu işe alıyoruz, değil mi? Kapalım. Ham yapalım." Guy duraksadı. "Gerekli vasıflara sahip mi?"

"Sormadım ki."

"Referansları var mı?"

"Kimin umurunda?"

"Bekle," dedi Guy. Sırtında dramatik ironi olduğunu farz ettiği şeyin ters bakışlarını hissetti. "Biraz fazla güzel değil mi?"

"Ne? Burası da amma sessiz."

"Güzeller işe yaramaz derdin hep."

"Seçici olacak halimiz mi var?"

Guy kesik ve hafif bir kahkaha attı.

"Yani," diye devam etti Hope yüksek sesle fısıldayarak, "Marmaduke bütün çirkinleri kaçırdı."

İçeriden sert bir inilti geldiğini işittiler. Marmaduke'un böyle bir ses çıkardığını ilk kez duyuyorlardı. Her zamanki sahneyi görmeyi bekleyerek içeri daldılar. Bir köşede iki büküm duran veya aynada yüzündeki bir yarayı inceleyen dadıyı. Marmaduke'un bir bukleyi veya yırtık bir sütyen şeridini sallamasını. Ama öyle değildi. Enola Guy onlara safi soğukkanlılıkla bakarken Marmaduke Clinch bileğini ovuşturarak geri çekiliyordu ve yüzünde yeni bir ifade vardı, sanki yeni bir şey (hayatın derslerinden birini) öğrenmiş gibi, sanki hiç böyle bir rezaletle, böyle bir skandalla karşılaşmamış gibi.

Ev bir başyapıttı. Nasıl da *ışılıyordu*, nasıl da *nabız gibi atıyordu*. Tablo gibiydi. Soylu temasını, sürekliliği ve huzuru nasıl da özgüvenle sergiliyordu, içinde her şey birbiriyle güzel bir şekilde bağlantılıydı. Nicola'nın varlığıysa bir füyeydi. Çünkü her şeyi havaya uçurabilirdi.

Ev sanat eseri değildi tabii. Hayattı. Ve bedeller vardı. Bunlardan biri paraydı elbette. Ev para yemiyordu. Para saçıyordu. Para, açık bir pervaneye atılan on poundluk banknotlar gibi uçarak evden uzaklaşıveriyordu. İnsanlar kilometrelerce öteden onu silmeye ve süslemeye, daha faydalı olsun ve daha çok iş görsün diye tadilat yapmaya geliyorlardı. Diz çöken ovalayıcılar ve siliciler, kirişlerin altında baş aşağı duran bir elektrikçinin titreyen lastik tabanlı bez ayakkabıları, bacanın içinden tırmanan hırpani bir temizleyici, işçiler, tamirciler, şaşılacak kadar çok sayıda teknik servis elemanı, garanti kontrolörleri, sayaç okuyucular ve

Marmaduke'un bir sürü kölesi elbette. Guy bazen bütün bunların çocuk için yapıldığını düşünüyordu. Değişimin şirin çocuk draması. Yapı iskeletiyle oynanan mikado oyunu. Onca harabe ve enkaz.

Evin alışık olduğu diğer şey *diizendi*. Çift hazneli bulaşık makinesi, su yumuşatıcı, havuç soyucu, makarna makinesi her gün makine ölümüne yaklaşıyor, kaosa doğru hızla ilerliyorlardı. Temizlikçi kadın her gün evine biraz daha yorgun, yaşlı, hasta gidiyordu. Bir düzen kalesi olan ev, başka yerlere kıyasla çok daha fazla entropi barındırıyordu. Bir arada tutulması için bir sürü şeye ihtiyaç duyulan ev çökmeye veya dağılmaya için için can atıyor olmalıydı... Açlık hisseden ve birden ciddi bir şeyler yapma arzusuna kapılan Guy tekrar aşağı inip bir halı sericinin üstünden geçerek, gücünü yıllardır satın alıp emdiği Melba'yla iki çift laf etmek için duraksadı...

Süt koyarken ve ekmeğe tereyağı sürerken elleri titremiyordu. Burada bir evlilik sırrı daha gizliydi: Hope görmesin diye Marmaduke'un oyuncak broşürleri yığınının altına gizlemiş olduğu sabah gazetesini çıkarıp köşe yazıları sayfasını tekrar açtı. Orada imzasız ve yorumsuz bir makale veya özet vardı. Giga-vatlık fırtınaların, multimegatonluk kasırgaların ve milyarlarca dönümlük çalı yangınlarının yaşandığı bugünlerde, aynı ölçüde felaket getirebilecek insan yapımı cihazların –basma düğmesi, parmak ucu– varlığını unutmak kolaydı tabii. Ama gerçi bütün bu olanlar da insanın işiydi, Tanrı'nın değil insanoğlunun işiydi... Bu yüzden ilk olay ışık hızı olacaktı. Donuk bir güneş gibi beyazlaşmış bir dünya. Bunu bilmiyordum. Isının ışık hızında hareket ettiğini bilmiyordum. (Elbette: Güneş ışınları gibi). Pencereye dönük her şey ateşe dönüşecekti: Ekose perdeler, bu gazete, Marmaduke'un özel yaptırılmış tulumları. Bir sonraki olay ses hızından, gürültüden daha hızlı gelecekti, tiz gökgürültüsü, füzyonun göğü yaran çığlığı. Yüksek basınç patlaması olacaktı bu. Sokaklarda Concorde hızıyla ilerleyecekti, tam olarak bir dalga gibi değil, evi sarıp onun *dışarı* patlamasına yol açarak. Dolayısıyla ev bir bombaya dönüşecekti ve bütün alçıklarıyla düzeni, camlarıyla çelikleri şarapnel ve saçma haline gelecekti. O açıdan bu evle diğerleri arasında fark olmayacaktı. Guy'ın evi, ne-

gatif entropinin nabız gibi attığı bu büyük yapı, bir anda sıradan kaosa dönüşecekti, Keith'in veya Dean'ın veya Shakespeare'in oturdukları yerlerden hiç farkı kalmayacaktı. O zaman her şey serbest olacaktı. Guy gözlerini kapatıp kendisinin alçak alevlerle isli rüzgârların arasında kuzeye koşuşunu acizce seyretti, sonra Nicola'nın parçalanarak hasta bir göğе açılan odası ve kıymıklar arasında gerçekleştirilen bir sevişme – affedilebilir, ama Nicola'nın güzelliğinden pek eser kalmamış ve her şey bozulmuş ve iç karartıcı hale gelmiş ve ölmüş.

"Durmaliyim," dedi birden kafa sallayarak.

"Pardon?" dedi Melba'nın tatlı sesi.

"Ah, kusura bakma Melba. Bir şey yok."

"Termonükleer Patlamaların Etkileri", "Glasstone & Dolan (1977, 3. baskı)" diye bahsettikleri bir şeyden alıntıydı, ormanların yok olması ve hemşire maaşlarıyla ilgili köşe yazılarının arasındaydı, Concorde'un sene sonunda kâra geçeceği haberinin yanındaydı ve asteroid kuşağından kopan Apollo cisminin dünyanın dört yüz bin kilometre ötesinden geçeceğini söyleyen astronomi sütununun üstündeydi. Bu iyi haber gibiydi. Ama orası ayın bulunduğu yerdi. Guy gazeteyi çöp sepetinin dibine tikiştirirken interkomdan vedalar duyuluyordu. Nicola'nın güç alanının evi terk ettiğini hissedince yutkundu.

Ve ev hâlâ yerinde duruyordu.

Guy koridora göz attı. Seslere bakılırsa Marmaduke gönderilmişti – Phoenix ve Hjordis'le birlikte yukarı yollanmıştı şüphesiz. Dink Heckler'ın birden selam vermesi Guy'ı irkiltti.

"Hey," diyen Dink işaret parmağını uzattı.

"Dink. Nasılsın?"

"İyi."

Güney Afrika'nın yedi numarası tenis kıyafetliydi elbette. Ütülü şortu, kaslı uyluklarının üstünde şeker beyazıydı. Resmen küboid spor ayakkabılarının içinde duran ayakları birbirinden salakça bir şekilde uzaktaydı.

"Bu havada," dedi Guy, "oynuyor musun?"

"Tabii ki." Dink yarısı cam ön kapıdan dışarıya, aydınlık ekim sabahına baktıktan sonra yüzünde müşkülpesent bir huzursuzlukla tekrar Guy'a baktı. "Sorun nedir? Benim görmediğim bir şeyi mi görüyorsun?"

“Alçak güneş yüzünden, o kadar. Gözlerimi epey kamaştırıyor.”

Merdivenden koşarak inen Hope “Güzel,” dedi. “Bugün başlıyor. Saat birde.”

“Öyle mi?” dedi Guy.

Hope, Guy’a, Dink’e, sonra tekrar Guy’a baktı. “Sen iyi misin? Aslında umutluyum. Bence harikaydı. Marmaduke onun yanında çıtını çıkarmadı. Apışıp kalmış gibiydi. Kadın çok otoriter herhalde. Marmaduke yukarıda şekerleme yapıyor, biliyor musun?”

“Harika,” dedi Guy.

Sonra Hope kararlılıkla “Dink’le tenis oynayacağım,” dedi.

Kabarık yorganın altında, karısının vücudunun uyku kokusunun kalıntılarında, yarı kapalı perdelerin ardında uzanan Guy, öğlenden önceki saatte hâlâ kullanılan bir yatak odasının sütsü, gayrimeşru ışıyla epey aydınlanan tavana baktı. Aşkın sorunu, diye düşündü, en azından bu aşkın sorunu (görüldüğü kadarıyla), tamamen *totaliter* olması. Bilincin boyutunda Her Şeyin Yanıtı’nı aramak ne beyhudedir, bulmak daha da beyhudedir. Oysa hislerde... önemli olan nedir? Aşk. Önemli olan aşktır. Diyalektik zorunluluklarıyla, baştan yazmalarıyla, düşünce polisiyle, sabahın üçünde kapıyı çalmasıyla, aşk size kör adamı kullanırır, Kamboçya’da ölmeyi ummanıza yol açar, öz oğlunuzun – Peter Pan Koşuşu’nun derinliklerinde kıvrınmasına sevinirir. Bir güzel kalça uğruna felaketi göze alırsınız. Çünkü âşık olunan kişi, âşık olunan bu kişi, evi gerçekten bir bombaya çevirebilirdi.

İki civarı uyandı. Zihni açıktı. Şöyle düşündü: Bitti. Geçti gitti. Sonra gerginleşip, nüksetmenin ilk fısıltısını duymak için kulak kabarttı... Öyleyse çok basitti. Hope’a her şeyi anlatacağı (gerçi paradan bahsetmeyecekti. *Şaka* mı yapıyorsunuz?) ve kefareetine razı olacaktı. Gerçekler ne muhteşem, ne de güzeldi. Hep mevcuttu ve hep bekliyordu. Aşk, gerçeğin düşmanı olsa gerek. Öyle olmalıydı. Ayrıca insana kötüyü sevdirep ve iyiden nefret ettirip dururdu.

Odasının önünden geçen ayak sesleri merdivenden çıktı.

Ve sonra hayat yardım eli uzattı.

Açık bırakılmış bir interkomun ince telinden gürültüler, insan sesleri, kahkahalar geldiğini işitti. Hope'la Dink üst kat- ta üzerlerini değiştiriyorlardı. Tenis oynadıktan sonra üzerleri- ni değiştiriyorlardı, değiştiriyorlardı. Bir çığlık, *Ter içindeyim*, ko- mik bir yasak, *Şuna baksana*, inen bir fermuarın sesi ve ardından cinsellik yüklü bir sessizlik ve inilti ve Hope'un *Kes şunu!* diyen ciddi sesi...

Guy şöyle düşündü: Karım beni sevmiyor. Karım beni aldat- tı. Aman ne güzel.

Az sonra Hope odaya girdi, üstünde bir sabahlık vardı, sa- çını açmıştı ve boynu kıpkırmızıydı. "Kalk," dedi. "Mamaduke şimdi uyuyor, ama Phoenix gidince nöbet sende. Günün geri ka- lanı boyunca dadısız kalacağız. O kaltak gelmedi."

Bütün gece gözünü kırpmamış olan Marmaduke yan odada ya- yılmış, kesik kesik uyukluyordu. Oyuncaklar bebek karyolası- na ertelenmiş bir savaşın mühimmatı gibi saçılmışlardı. Kaba İs- kandinav suratlı, bebek giysili minik tutsak yün battaniyeleri- le kelepçelenmişti. Ördek beyazı saç terden yatmıştı... Çocuk uy- kusunda bile gözetleniyor, üstüne kafa yoruluyordu. Bir fincan neskafe içen Phoenix onu mutfaktan seyretmekte, herhangi bir kımıldama belirtisi sergilediğini görünce gözlerini birkaç sani- yeliğine kapamaktaydı.

Marmaduke bilincini yitirmeden önce gamzeli yumruğu- nun arkasındaki iki morluğa bakmış ve dokunmuştu. Onlara korku ve hayranlık besliyordu. Onlara eşlik eden acıyı şimdiden unutmaya başlasa da, orada belirme tarzları zihninde ihtişam- la kalacaktı. Kendisine yapılan şeyi başkasına yapmak istiyordu. "Hoş," diye fısıldamış (sokakta veya kriket sahasının düz yolun- da güzel bir kız gören birinin "hoş" demesi gibi: Selamlama ye- teneği, kabiliyet) ve ardından dönüp uykuya dalarken rüyasında Çimdikleme Oyunu'nu görmeyi ummuştu.

Çimdikleme oyunu güzeldi. *Hoştı.*

"Ay! Amma çimdikledi ha. Pekâlâ, bu oyunu ben de oynaya- bilirim genç adam. Adı Çimdikleme Oyunu."

Marmaduke beklemişti.

"Oynamak istiyor musun?"

Marmaduke beklemişti.

“Önce – beni istediğin kadar sert çimdikle.”

Marmaduke onu istediği kadar sert çimdiklemişti – yani var gücüyle.

“Güzel. Şimdi ben *seni* çimdikleyeceğim.”

Marmaduke fütursuz bir ilgiyle seyretmişti. Sonra acı göz yaşları görüşünü bulandırmıştı.

“Şimdi yine sıra sende. Beni istediğin kadar sert çimdikle.”

Marmaduke hemen elini uzatmıştı. Ama sonra duraksamıştı. Önce bir an yukarı bakıp kararsızca gülümsemiş sonra kadının elinin arkasını çok hafifçe burkmuştu.

“Güzel. Şimdi ben *seni* çimdikleyeceğim.”

Artık çok yemesem de aşka hâlâ epey iştah duyuyorum sanırım. Ama işe yaramıyor.

Heathrow'da altı geceyi zor koşullarda uyuyarak geçirdim. Pek uyumadım. Ama zorluklar epey fazlaydı. Ve umutsuzluğa kapıldım. Diğer insanlar benden daha becerikliydiler, kuyrukta beklerken benden daha güçlü ve hızlıydılar, daha büyük rüşvetleri daha ikna edici bir şekilde teklif ediyorlardı. Haftalar geçtikçe Çıkış Salonu'nda bir tür şaklabana dönüşeceğimi tahmin ediyordum. Sonra da trajik bir figüre. Sonra da hortlak gibi bir şey olacaktım, gazete standından kafeteryaya sendeleyerek yürürken üstümden kırıntılar dökülecekti.

Aşka hâlâ epey iştah duyuyorum sanırım. Ama yiyebileceğim hiçbir şey yok.

Incarnation, Mark Asprey'nin dairesinde pek zaman geçirmediğini söylüyor. İnsanların sürekli işverenin peşinde koştuklarını anlatırken gözleri bir âşığın hoşgörüsüyle kısıp yumuşuyor. Bu durum onu hayatın gizemlerinden birini irdelemeye yöneltiyor: Bazı insanların nasıl diğerlerinden daha şanslı, daha zengin, daha yakışıklı vs olabildikleri meselesini.

Ben Asprey'nin çıkmaz sokakta yürüyüp yürümediğini merak ediyorum tabii.

Yeni rüyalarımda Kim'i ve Missy'yi, Missy'yi, Kim'i görüp duruyorum galiba. İyi davranmaya çalışıyorlar. Ama yeni rüyalarımda işe yaramıyor.

Lizzyboo'yu kendi çapımda seviyorum, ama sosyoseksüel eğitimini veya temel eğitimini göz önüne aldığımda, onunla erkekler arasında gerçekten yaşanabilecek sadece dört beş şey olduğu izlenimine kapılıyorum.

Adam Bağlanmayı Reddeder. Kadın Onu Bunaltmamakta Zorlanır. Adam Şimdi Kariyerine Fazlasıyla Odaklanmıştır. Birbirlerini Sevdiklerini Düşünürler, Ama Mizaç Farklılıkları Göz Önüne Alındığında Nasıl Yakınlaşacaklardır?

Lizzyboo bugünlerde çok daha ısrarcı, en azından yemek yemediğı zamanlarda. Kısıtlamalar bitti. Sanki düşüyor. Normal ivmeyle düşüyor, yani epey hızlı: Saniyede dokuz virgül altı metre. Neyse ki en azından bu düşme meselesinde ağırlığınız fark etmiyor... Ona eski kafalı olduğumu söyleyebilirim sanırım. "Ben dönemimin çocuğuyum galiba Lizzyboo," dediğimi duyabiliyorum, elini kibarca dizimden kaldırırken. Alternatif olarak, bahane niyetine utana sıkıla bahsedebileceğim birkaç debileştirici ama öldürmeyen hastalık var. Dün gece merdivende elimi tutup "Sevişmek ister misin?" dedi. Ben? Sevişmek? Sevişmelerin azaldığından haberi yok mu – gerçi belki de onun hayatında çok azalmamıştır, en azından son zamanlara kadar. Örneğin Dink Heckler'da sert bir amir havası var. Ama Lizzyboo benden o tarz saçmalıklar beklemesin. Ben dönemimin çocuğuyum.

Çılgın gençliğimin vahşi günlerinde kimse o riske girmek istemiyordu, ben de istemiyordum. Eskiden nasıldı hatırlayın... Bu hafta boş bir gecen var mı? Birlikte çıkıp – hastaneye gidebiliriz diye düşündüm. Yedinci Cadde'deki şu güzel yere. Kendini rahat hissettirecekse özel doktorunu da getir. Ben de benimkini getiririm. Sekiz buçukta seni almaya gelirim. Ambülanla. Ay tatlım, sakın geç kalma.

Artık işler değişti. Düşünelim. Bulaşıcı virüslerin, bütün o keyif kaçırıcı tuhaf belaların sayıları elbette ki artıyor, ama epey yatışmış gibiler. Sırf kendi çıkarlarını korumak uğruna elbette. Onlar sonuçta sadece parazitler ve kariyer peşindeki misafirlerle bedavacı sanatçılar genellikle bütün evi yıkmazlar (zil zurna sarhoş değillerse). Yani evrimin bilgeliğı baskın çıktı; *tutarlı bir strateji* benimsediler, uzun vadeli çıkarlarını mantıken göz önünde bulundurdular; şimdi dansın parçasılar o kadar. Hem hepimiz sonsuza kadar yaşamayacağımızı biliyoruz. Bunu biliyoruz. Bir süreliğine unutuyoruz. Bir ara sonsuza kadar yaşama seçeneğı denemeye değer görünmüştü. Artık değil. California'da bile spor salonlarıyla spor kliniklerinin boyaları döküldü ve tozlanı-

yorlar. Yetmiş yıl yaşamak gayet iyi, çok zenginler için bile, Sheridan Sick gibi biri için bile. Hayatta artık inişe geçtiğimizi bilincaltımızda kabulleniyoruz ve tekrar yabancılarla yatmaya başlıyoruz. En azından bazılarımız. Sevişme eylemi bir ölüm topluluğunda gerçekleşiyor. Ama çok sık değil. Tıpkı modern düşkünler evlerinin mükemmel olanaklarına karşın koridorlarında gezinen çok fazla kişiye rastlamayışımız gibi.

Onunla on bir yıl önce tanıştım. Kendimizi güvende hissediyorduk. Daha fazlası. Çözüldüğümüzü hissediyorduk. *Çözülmüştük.*

Artık benimle konuşmuyor. Hornig Ultrason'da adım çıktı. Kendimi iyi hissetmiyorum ve *hiç param yok.*

Film haklarını satmakla ilgili basit hayallere kapıldığımı fark ediyorum.

Nicola Six rolünü kapmak için cinayet işleyebilecek bir düzine seksi aktris vardır herhalde. Guy'ın hakkını verebilecek banker tipli, iri yarı birkaç adam geliyor aklıma (Evelyn Waugh karakterlerini oynayanlar: Uysal, şaşkın, anlamsızca yakışıklı). Keith'e gelince, tam bir kendini kaptırma uzmanı gerek, role hazırlanmak için iki üç sene serseri hayatı yaşayacak dinamik bir literalist.

Tek sorun Marmaduke. Marmaduke için tipik bir durum. Maksimum güçlük çıkarır. Her zaman.

Belki bir çocuk yıldız yerine küçük bir robot veya yüksek teknoloji ürünü bir çizgi film kullanılabilir. Şaşırtıcı işler yapabiliyorlar.

Veya artık çağ ve dönem çok ters olduğuna göre, neden altına bez bağlanmış ve bebek maskesi takılmış genç bir cüce kullanılsın?

Her şey ters. Yaşlılar genç olmaya çalışıyorlar, her zamanki gibi, hepimiz gibi, gençlik model çünkü. Ama artık gençler yaşlı olmaya çalışıyorlar ve bunun anlamı nedir? Gri bukleler, kararlılıkla edinilmiş solgun cilt, adımlarda ve hareketlerde duraksamalar, pandomimci cadalog makyajı, bastonlar, boyunluklar, ortopedik destekler.

Sonra sıradaki. Bebeklerinizin görünüşüyle uğraşmaya başlıyorsunuz. Önce *kendi* görünüşünüzü berbat ediyor, bunu başarınca da *bebeklerinizin* görünüşüyle uğraşmaya başlıyorsunuz. Aptal aptal saç stilleri – briyantınli dikenler, bir çeşit kestane rengi efekti. Magentalar ve maronlar, buğday ve şalgam kombinasyonları. Parkta küpeli (kulağı delinmişti) bir bebek ve dövmeli (morluk içinde kalmıştı) bir başka bebek gördüm. Peruk ve gözlük ve takma diş takılan bebekler var. Tekerlekli sandalyelerde gezdirilen bebekler var.

Evet, İngiliz İmparatorluğu’nun eskisi gibi olmadığını biliyorum. Ama insan merak ediyor: *Bebeklerin* bebekleri nasıl görünecek?

Lizzyboo’yla birlikte Kensington Park Yolu’ndaki yeni bir sütbarına gidiyorum. O ısmarlıyor. Israr ediyor. Mekânın ismi Fatty’s, yani şişmanın yeri, ki bu isim bana hem talihsiz hem de iş açısından kötü geliyor. Lizzyboo yolda dondurma veya sıcak bir pretzel veya otuz santimlik sosisli sandviç yiyor. Oraya gince, Fatty’s’e girince milkshakelere dadanıyor, bazen de yanında banana split veya çikolata soslu dondurma yiyor.

Bu ikinci vakti her nasılsa burnuna biraz dondurma yapıştı. Sonunda fark edeceğini – hissedeceğini, göreceğini farz edip durdum. Ama fark etmedi. Epey bir zamanın geçmesine göz yumdum, fazlasıyla uzun bir burun zamanının, fazlasıyla uzun bir dondurma zamanının. Sonunda izin isteyip tuvalete gitmesi beni çok rahatlattı. O sandalyesinden kalkarken, etek fermuarının gerilmekten yamulduğunu fark ettim. En az beş dakika sonra geri döndüğünde burnundaki dondurma yerinde duruyordu.

“Tatlım,” dedim, “burnunda dondurma var.”

Dehşete kapıldı. “Ne kadar zamandır?” diye sordu gergince, aynasına bakarken.

“Epeydir. Ekler yediğinden beri.”

“Neden söylemedin?”

“Bilmem. Özür dilerim.”

Çünkü daha önce söylemem yakınlık itirafı olacaktı. Çünkü komik görünmesi bana uyuyor. Çünkü aynalara bakmayı kestiğini bilmiyordum.

Eşlik ettiğim kadınların ikisi de göz kamaştırıcı. Gündüzleri Lizzyboo. Geceleri Nicola. İkisi de erkekleri kendilerine bakmaya *mecbur* kılan şeye, her ne ise, sahipler.

Peki nedir bu? Lizzyboo'nun verdiği mesajlardan biri bebeklerle ilgili. Şöyle bir mesaj: Beni irileştir. Zaten iriyim, ama daha da irileştir. Paslanmaz çelik kaplamaları çalıştır. Şu memelere yapacak iş ver. Her şeyimi önüne seriyorum, aradığım sensen. Aradığım sensen, her şeyimi önüne seriyorum.

İlginçtir ki Nicola'nın görünüşü bebeklerden hiç bahsetmiyor. Bu konuda tek söylediği Doğum Kontrolü. Vücudumun güzelliğini kaybedecek ve geceyarıları uyanacak değilim. Zaman sıkıntısı çekmeyeceğim, vasatlaştırılmayacağım – *senin* yüzünden bunlara katlanmayacağım. Karşıma özel, eşsiz, mükemmel birinin çıkması gerekir.

Bakire Meryem gibi: Nobodaddy'nin bebeğinin anası.

Körleşiyor olmam çok önemli değil, çünkü zaten okuyamıyorum. Kucağımda *Macbeth*'le beş dakika dursam kendime dair bunakça bir paniğe kapılıyorum. Mark Asprey'nin çok sayıda kitap rafı kitaplarla dolu, ama okunacak pek bir şey yok. Hepsi de Güzel Kötü Zevk veya Kötü Güzel Zevk veya Nefret Etmeyi Sevdiğiniz Şeyler veya Sevmekten Nefret Edin veya Önemli Olmak Neden Önemsizdir veya Tam Tersi gibi şeyler.

Nicola'dan bir şeyler alıyorum ama kimi kandırıyorum ki? Bunlar görmediğim ve anlamadığım şeyler. Bana gerçekten haz veren tek yazar P. G. Wodehouse. Onu bile biraz ağır buluyorum. Beni epey zorluyor. Saçımı kaşıyarak, hafif ısıklıklar çalarak, dudaklarımı titreterek, *Blandings'te Günbatımı*'na kaşlarımı çatıyorum.

Çok yakında Nicola'dan bana çıplak halini göstermesini istemem gerekecek. Bunu hevesle beklediğimi fark ediyorum. Bu basit ricamı geri çevireceğini sanmıyorum. İşimi ne kadar ciddiye aldığımı biliyor.

15. Bölüm: Saf İçgüdü

“Tamam öyleyse,” dedi Nicola. “Başlayalım mı?”

“Evet,” dedi Guy. “haydi.”

Nicola ona hassas bir beklenti ifadesiyle baktı.

Guy sandalyesinde kımıldanıp titrek bir sesle “Gerçekten son derece sıra dışı buluyorum,” dedi.

“Neyi?”

“Senin gibi güzel birini. Hem de tutkuyla öpülmemişsin hiç.”

“Evet, bir bakıma öyle sanırım. Ama bana çok sabırlı ve nazik davranacağını biliyorum.”

“Elimden geleni yapacağım. Ha, bu arada. Başlamadan önce. Marmaduke’a ne yaptın? Çay vaktine kadar resmen melek gibiydi.”

“Salakça bir şey. Çimdikleme Oyunu.” Nicola sabırsızlıktan, hatta sıkıntıdan kaynaklanan bir çabuklukla açıkladı (çocuklar: Buralarda hassas bir konudur). “Yetişkinlerin adaletsizliğine dair küçük bir ders. Veya değişkenliklerine. Seni hafifçe çimdiklerler, sonra da onları hafifçe çimdiklemeni beklerler. Sert değil.”

Bire bir düşünen Nicola beyaz giymişti. Bir sürü fırfırlı ve kenarları süslü, kabarık bir beyaz parti elbisesi. Kesinlikle tahrik edici olsun diye giyilmemiş bir elbiseydi. Tersine: Nicola’nın kollarının şişkin kolluklardan tombulca çıkmasında çocuksu bir şeyler vardı ve belini kalınlaştıran kuşak onu hantal gösteriyordu. Ayrıca aşırı makyaj yapmıştı, ilk kez büyük bir baloya gidecek on iki yaşındaki bir çocuk gibi. Yine de Guy onun jü-

ponlu elbisesine bakarken, altına giyilen iç çamaşırlarının tarihçesini düşündü.

Boğuk bir sesle konuştu: “Hiç deneyen olmadı mı? Partilerde filan da mı? Çok tuhaf.”

“Evet, cinsel hayatım... hiç olmadı. Belki de ebeveynimin ölmesiyle ilgisi vardı. Tek çocuktum. On üç yaşındaydım. Yapım değişiyordu. Ve Enola’ya olanları görmüştüm.”

“Ah evet.”

“Merak ediyordum tabii. Arzularım vardı.”

“İlgilerini hissetmiş olmalısın. Erkekler seninle çok ilgilenmişlerdir.”

“Ne hissediyordum biliyor musun?”

“Hayır?”

“Duygusal –veya cinsel– varlığımın küçük bir kız kardeşim gibi olduğunu hissediyordum. Çok canlı bir küçük kız kardeş gibi. İçsel bir kız kardeş gibi. Onu hep korumalıydım. Onu içimde tutmalıydım. Dışarı çıkıp oyun oynamak istediği zamanlarda bile.”

“Neredeyse trajikmiş.”

“Gerçi aslında epey şehvetli bir yapım olduğundan hep şüphelendim. Sanata tepkimden anlıyorum bunu. Şiire. Tablolara.”

Guy kucagının ortasında bir şeyin hafifçe, nabız gibi attığının epeydir farkındaydı. Şimdi geçen her saniyeyle birlikte çay fincanıyla tabağının tıkırdamaya başladıklarını fark etti. Tekrar bacak bacak üstüne atıp huzursuzca konuştu: “Onca – onca sıvıya ne oluyor merak ettim.”

Nicola doğruldu. Yüzünü yana çevirdi. “Pıhtılaşıyor mu diye soruyorsun?”

“Özür dilerim.”

“Hayır hayır. Hiç sorun değil. Islaklık... sıvısı?.. Hiç öyle hissetmedim. Belki de tatlılığını çöl havasında harcıyordur.”

“Evet, görünmeden kızarmak için doğmuştur. Evet, Empson’un bu konuda,” dedi Guy heyecanla (ve Nicola öyle cecurca gülümsüyordu ki!) “çok haklı olduğunu düşünmüşümdür hep. Zavalıca bir durum dense de insanı değiştirmeye sevk edecek bir durum olmuyor. Bir mücevher bir mağarada bulunmaya aldırılmaz, bir çiçek de koparılmamayı yeğler. Mümkünse. Sen –”

“Bir oğlan vardı,” dedi Nicola, “yağlı siyah saçlara sahipti ve panter gibi kaslıydı. Korsikalı bahçıvanın oğlu Pinto. Aix-en-Provence’taydım. Her gece metruk villanın arkasındaki ılık bahçede buluşurduk. Diliyle ve sert parmak uçlarıyla okşanmadık yerimi bırakmazdı, öyle ki tamamen açılacağımı veya içimin dışıma çıkacağını düşünüp dururdum.”

“... Bu ne zamandı?”

“On iki yaşındaydım.”

“On iki mi?”

Nicola, Guy’ın bir sonraki düşünce zincirini tamamlamasına fırsat tanıdı – yani gazı kökleyerek havaalanına gidip ilk uçakla Marseille’e uçma ve cingöz Pinto’yu sinekli bir gölgeler diyarında yere serme fikrini...

Ve o siyah dişli hayvana hayatının dayağını atma fikrini. Guy, Nicola’nın on iki yaşındaki halini hayal etmeye çalışınca kahverengi bir karın, birkaç yarık, esnek tendonlar ve şimdi karşısındaki yüzü gördü. Nicola gülümseyerek yanındaki yastığa pat pat vuruyordu.

“Gel hadi,” dedi. “Böyle uzak oturarak pek bir şey yapamayız... Rahat mısın? Tuhaf yürüyorsun. Tamam öyleyse. Başlayalım mı?”

“Evet. Haydi.”

“Neyle?”

“Öpüşmeyle olabilir.”

“Tamam. Başla.”

Yirmi dakika sonra Guy fısıldadı: “Bu muhteşem. Ama ağzını birazcık açabilir misin?”

“Çok özür dilerim.”

“Hayır sorun değil. Veya en azından,” dedi Guy, “öyle sınıksı kapama.”

Aşağıdaki sokakta Keith, Cavalier’da iki büküm oturmuş, çalındı Blankpunkt’ta bir dart kasedi dinliyordu. Amma uzattılar ha, diye düşündü. Guy’ın yolun diğer tarafındaki VW’sine uzun süredir acı çeken birinin ifadesiyle baktı: Araba bir parkmetrenin yanına park edilmişti. Ama Guy yoluna gittikten sonra boşalacak yere Cavalier geçse sorun olmazdı herhalde (talimatları oku-

muştı). Arabayı burada bıraksa ceza keserlerdi. Veya çekerlerdi. Sersem piçleri...

Bir gün ne büyük farklar yaratıyor. Keith'in sadece yirmi dört saatte yaşadığı değişikliği anlamlandırmak bazı açılardan güçtü. Arkasına yaslandı. Alçaktaki güneş onu ısıtıyordu. Çatlakları ve kırıkları şimdi lekeli görüşünün gölünde inip çıkan iribaşlarla uyum sağlayan ön camdan dışarı gözlerini kırıştıtararak bakan Keith, yakın zamandaki halini, hiddet ve dehşetle merdivenlerden çıkarken ruhunda – en azından alnında cinayet taşıyışını anımsadı. Nicola'ya bir ders verebilirdim. Açıkçası: Dün onun yüzünden ipi boylayabilirdim. Mutlu bir şekilde akşamdan kalma olan Keith burnundan gürültüyle soluk çıkardı (öksürdü) ve vurdumduymaz bir edayla gülümseyerek kafa salladı. Nicola'nın salonuna girdiğinde içerisi zifiri karanlıktı. Bir Danimarka seks kulübü gibi. Hayır, Danimarka değil. Şey, Arap. Mumlar ve paravanlar vardı. Nicola'nın üstündeki siyah elbise o kadar – güzeldi ki. Zarif bir elbiseydi. Ucuz da diildi. Değildi. İçindeki kadına gelince: Kendini bu kadar formda tutabildiği için her türlü övgüyü hak ediyordu. Ayrıca masanın üstü paralarla kaplıydı, televizyondaki gibi filan.

"Bunu yapmamalıydın Nick."

"Keith, *anlıyorum*. Domuz gibi yaşadığını bilmemi istemiyordun, değil mi?"

Keith'in gözleri açıldı ve gözkapakları titreşti. Onları parmak eklemleriyle ovuşturdu, çocuk gibi. Ve sonra, ardından, o kadar – *o kadar* kaba konuştuktan sonra, hayatımı değiştiriveriyor. Sihir. Çünkü beni anlıyor. Beni anlıyor. Beni gerçekten anlayan tek kişi o. Dartlarım konusunda... Keith burnunu çekti ve kımıldandı ve gözlerinin yaşını maun rengi bir baş parmak tırnağıyla sildi. İtiraf etmeye utanmıyorum... Artık yepyeni bir hayatım var. Keith'in aklı başka yöne kaydı: Son dart tahtaya uçuyordu (merkeze saplanmalıydı: Mutlaka) ve Keith sportmence omuz silken rakibine sarılmak için dönüyordu, sonra pastel mallarla ve hizmetlerle dolu bir kemeraltı. Ve pastel kadınlarla. Dün gece, Guy'la bir litre *porno* içtikten, Debbie Kensit'e ve son olarak Trish Shirt'e uğradıktan sonra Keith eve gidip kaçırdığı bazı şeyleri seyretmişti: Amerikan futbolu ve birbirinin benzeri be-

yaz etekler giymiş ponpon kızların kare kare analizi. Yankilerin hakkını teslim etmek gerekiyordu: Sporcularla düşüp kalkmayı seven bütün kızlar oradaydı, hem de *üniformalıydılar*.

Nasıldı? Ev hayatın dart yeteneğini köreltiyor ve dart geleceğini tehlikeye atıyor Keith. Mesele dartçı gibi davranmak – dartçı kafanı büyük kapışmaya hazır hale getirmek. Seni sokakta yüzünü cama yaslamış genç bir çocuk olarak görüyorum Keith. Ama bir camekâna değil. Bir televizyon ekranına. Televizyon yıldızlığından bahsediyoruz Keith. Sahne arkasına gitmelisin. Diğer her şey orada – istediğin her şey. Seni oraya götürme izin ver Keith. Seni diğer tarafa götürmeme izin ver.

“Yeaeaea,” dedi Keith, dart kasedi doruk noktasına varınca. Düğmelere bastı. Meteorolojist Dennis Car: Juanita Kasırgası. Arayın: Para önemlidir. Jeopolitik: Başkan’ın karısı için yeni bir tarama. Yerel haberler: Polis Güney Londra’daki Camberwell’de beş yaşında bir çocuğun öldürülmesi olayıyla ilgili bir kişiyi tutuklamıştı. Keith sinirlenmiş göründü. Artık *hiç* böyle haberler verilmiyordu. Teşvik edici oluyormuş. Keith’e sebebini sormayın. Bir çocuk öldür, diye düşündü. Radyoda ismini söylesinler. Veya televizyonda.

Sonra o video kaset. Tanrım. Keith derinden etkilenmişti – bu etki hâlâ geçmemişti–. Işıklandırma, prodüksiyon, tamamen profesyonelceydi. Fazla açık saçık değildi, ama kendi çapında birinci sınıf bir işti. Keith geçmişte piliçlerle bir sürü video çekimi yapmıştı ve bu işi gerçekten çok ciddiye almıştı. Sonuçların monotonluğu ve iğrençliği bugün bile kafasını karıştırıyordu. Çünkü omzunda bir video kamera taşıyınca ve bir bayan arkadaşı halıya veya kanepeye uzanınca – Keith tam bir estete dönüşüyordu. Ortaya çıkan şey güzel olsun istiyordu, ama çirkin oluyordu ve piliçler manyak gibi görünüyorlardı. Hem de kötü anlamda manyak gibi. Bu yüzden çekici bir şekilde iki boyuta indirgenmiş Nicola Six o koyu yeşil elbisenin içinden çıkıp da üstünde bir sütyen ve külot takımıyla pencereden dışarı son derece düşünceli bir edayla bakınca, Keith belkemiğinden yukarı bir karıncalanma yayıldığını ve ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetmişti. Hatta gerçek bir sanat eserine tanık olmak üzere olduğunu hissetmişti.

Aktris gibi. Tam bir profesyonel: İşini biliyor. Diğerleri: Amatörler. Nicola merdivende onunla müstehcen konuştuğunda da bu olumlu izlenimler kaybolmamıştı. Meme çatalının şiiri. O zaman Nicola da bir anlığına manyak gibi görünmüştü. Ama hoş bir şekilde manyak. Hem seks dehalarından bu biraz beklenirdi –hatta istenirdi–. Keith’in düşüncelerini pek gitmek istemedikleri yere kadar takip edersek (hem zaten tutkularıyla düşünüyordu): Bir kadının hayatının o kadar büyük bir kısmını öylesine güvenilmez bir sahaya yatırım yapmaya adanması için *denge*siz olması şarttı. Analiese’i ele alalım. “Beni düşünerek mastürbasyon yap Keith,” demişti Nicola. Ve Keith bu ricayı yerine getirmişti. “Kızlara yapmak istediğin her şeyi... Onları bana yap. Kafanın içinde.” Keith düşündü. Artık kızlara yapmak isteyip de yapmadığı bir şey kalmamıştı – Trish Shirt ve başkaları buna tanıklık edebilirlerdi. Üstelik Trish Shirt’e hiç tecavüz etmemişti: Gerek görmemişti. Hayır, Keith yapmak istediği her şeyi yapmıştı – yalnız bazen kafası başka şeylerle meşgul olduğundan cinsel ilişki aklından çıkıveriyordu (on beş dakika sonra sokakta birden durup parmaklarını şıklatıyordu)... Ah evet. Kızlara yapmak isteyip de yapmadığı bir şey *vardı*. Yapmayı sık sık ve şiddetle arzulamıştı (sızlandıklarında ve ağladıklarında ve istediğiniz her şeyi yapmanıza izin vermediklerinde). Hiçbirini öldürmemişti. Bunu hiç yapmamıştı. Ve Nicola’nın öpüşmesi (Tanrım) bir bataklığa veya bataklık kumuna düşmek gibiydi...

Keith, Blankpunkt’a yeni bir dart kasedi koyup sıcak Cavalier’a tekrar yayıldı. Kim Twemlow’la Nigel House’un Embassy’deki klasikleşmiş kapışmaları. Keith’e göre kendini darta bu kadar vermesi, England Sokağı’ndaki George Washington’da yapılacak çeyrek final karşılaşmasına hazırlanmasının en iyi yoluydu. Başını eğip Nicola’nın yukarıdaki penceresine yüzünü ekşiterek baktı. Şöyle düşündü: Amma uzatılar ha.

Guy başının yan tarafına sert bir darbe indiğini hissetti. Ensesi geriye savruldu ve yerçekimi onu telaşla döşemeye çekti.

Beyaz bir bulanıklık anından sonra Nicola’nın yanbaşımda diz çöktüğünü gördü.

“Yo hayır,” dedi Nicola. “Ah canım, çok özür dilerim.”

Guy üç parmak ucunu kaldırıp şakağına götürdü. Gözlerini kapadıktan sonra mekanik bir şekilde kırıştırdı.

“Bakalım. Aah. Çok kötü görünüyor. Üstüne bastırman için biraz et getireyim. Yüzüğüm çarptı herhalde. Ah Tanrım. Beni *dilin* konusunda uyarmalıydın.”

Guy biraz doğruldu. Nicola’nın ardından seslenirken sesinin sinirli çıkmasını o an için engelleyemedi. “Şu Pancho mu, her ne haltsa, dilini kullanıyor demiştin.”

Nicola şişkin gözlerle ve bir elini ağzına bastırarak açık buzdolabının önünde çömeldi. Sonra yüzü sakinleşti ve kırıışıklar kayboldu. “Kulağıma sokardı,” diye seslenerek karşılık verdi. “Ağzıma değil. Azgın bir küçük çingene filan gibi bir şeydi, o kadar.”

“Nereden bilecektim ki?”

Nicola geri döndü. Guy onun pişmanlıktan kızardığını fark etti.

“Tanrım! O nedir?”

“Domuz ciğeri. Bende sadece bu var.”

Mor organ, Guy’un gözünün iğrenç bir şekilde yakınında sallanıyordu. “Bu et meselesi,” dedi Guy, “bu et meselesi *nereden* çıktı anlamadım. Sen biliyor musun?”

“Şişliği filan azaltıyormuş galiba. Ben de çok şaşırdım. Tamamen içgüdüsel.”

“Ah ben iyiyim.”

“Hmm. Bu etin işe yaramadığı kesin. Kaygılandırıcı bir şekilde, çok çabuk şişiyor. Cildin o kadar hassas ki. Çocuk cildi gibi. Ah Tanrım. Karına ne diyeceksin?”

“Nasıl yani, gözüm morardı mı?”

Guy bir an onun gözlerine baktı. “*Jude*’da buna benzer bir şey yok mu? Kadın adama domuz mesanesi filan atmıyor mu? Yani, çok dostane görülen bir tavır değil.”

“Çok başarılı geçmedi, değil mi? İlk seansımız.”

“Hayır, ama...” Guy yumruğunu kalbine dayadı. “*Burada.*”

Bu hareketi Nicola’yı şaşırtıp yumuşattı ve biraz pişmanlık duymasına yol açtı. Nicola’nın gözleri Guy’ın yüzünde anlamlı bir şekilde gezindi. Sonuçta Keith’i bekletmek iyiydi. “Bak ne

diyeceğim,” dedi. “Ben yöneteyim. Hayal gücümü kullanırım, o kadar. Gözlerini kaparsan çok utanmam... Bırak öpeyim de geçsin. Bu iğrenç etten kurtulayım.”

Guy iradesizce kanepenin dibine yaslandı. Nicola yerde onun etrafında hareket ederken Guy’ın tek hissettiği onun dudakları, parmak uçları, yüzündeki nefesiydi. İç geçirmeler, hıştırlar ve kendi kanının sesini işitti. Bir ara kasığında hafif bir ağırlık hissetti – belki de Nicola’nın elbisesinin veya jüponunun toplanmış kumaşıydı. Her halükârda ciddi değildi, çünkü Nicola’nın bir sonraki öpücüğü gülümseme şeklindeydi.

Nicola ona Gül Goncası’nı, Somurtkan’ı, Gençliği, Dil Dokunduran Kuzenleri, Islanan Bakire’yi, İhtiyaç Duyan’ı verdi.

“Durma,” diye fısıldadı Guy.

Nicola ona Herkesin’i, Dış Sayımı’nı, Leydi Macbeth’i, Birinci Sınıf Gece Fahişesi’ni, Hazırlanmış Vajina’yı...

“Lütfen,” dedi Guy, gözlerini kapalı tutmayı sürdürerek, ama karşı koymaya başlayarak. “Lütfen. Hayır.”

İşte başlıyoruz: Guy geliyor... *şimdi*. Keith güçlükle pozisyon aldı. Nicola’nın tavsiyesi üzerine Keith durumu “çaktırmamak” için yanına bir alet çantası almıştı: Çalıntı aletlerle dolu bir çalıntı deri çanta – tesviyeruhu, hafif çekiç, keski, lastik levyesi. Beni görmüyor. Bunu yapabiliyorlar: Yokmuşsunuz gibi arkanıza bakabiliyorlar.

Guy bahçe yolundan geri dönmekteydi, hareketleri sakardı, iki büklümdü ve topallıyordu. Etrafa aldatanın hayalet gözleriyle, korkuyla bakmaktaydı. Tekrar girişlerde hep bu sorun yaşanırdı. Hilekârlığın ipleri nasıl da gerilirdi, sklerozlu bir ruhun yüzeyindeki damarlar gibi. *Neden eve geldin?* diye sormuştu Nicola’ya. *Bir şeyi anlamak için. Karın seni sevmiyor. Zavallı Guy...* Guy buna inanmaya dayanamazdı, Dink olsun ya da olmasın. Ama her halükârda hilekârlık artık çifte düğüm halini almıştı: Çözmek için tırnaklar, cımbız kullanmak gerekiyordu. Duraksadı (yorulmuştu, hırpalanmıştı), sanki ekonomi sınıfında yirmi iki saatlik uçuş yapmış gibiydi ve alçak güneşte tozlu ağaçların kımıldamadığı bu çıkmaz sokak Avustralya olabilirdi. Guy manzarayı taradı, gördükleri aradığı çehreler değildi henüz, ağırlık-

ları ve dış hatları itibarıyla başka kimseyle karıştırılamayacak figürlerdi, Giacometti'ninkiler gibi: Phoenix, Richard, Terry, Lizzyboo... Hope!

"Selam!"

Guy çığlığı bastı.

"Prestijli," dedi Keith, yolun diğer tarafından çantasıyla cüseli bir şekilde, ayaklarını sürüyerek gelirken. "Eurobank. Otobanda ters şerit. Intercool."

"Keith."

"Evet!"

"Ne?"

"Vay. İyi görünüyorsun." Keith'in kaygılı kaş çatışı yerini dostça bir sırıtışa bıraktı. "Biraz yorulmuşsun ha? Kadın namusunu korumak zorunda kaldı ha?"

"Hayır, çıkarken merdivenden düştüm."

"Tabii, tabii. Dinle."

Keith bir kolunu Guy'ın omzuna attı. Guy irkildi, ama sonra Keith'in sırdaşça, avare yürüyüşüne çabucak ayak uydurdu. Acaba, diye sordu Keith, *Guy'ın yerini alsa olur muydu?* Guy'ın az önce çıktığı yere girmek istiyordu.

"Gitmeni bekledikten sonra içeri dalarım. Orada rahat ederim. Sorun olmaz."

Guy aşağıya, Keith'in yukarı çevrilmiş burnunun romboidine, kesik köprüsüne, aşk tüneline benzeyen burun deliklerine baktı.

"Buralarda insanı boğuyorlar da."

"Öyle mi? Evet, tabii Keith."

"Bollinger. Veuve Clicquot. Eee. Yarın gece."

Yarın gece mi? Bu yeni cehennem de nereden çıkmıştı? Guy gözlerini olabildiğince açtı.

Keith'in dudaklarına götürdüğü sigaralı eli donakaldı. "Unutmuşsun," dedi tehditkârca.

"Hayır hayır. Gelirim." Nereye? Afallamış gözlerinin karşısında Keith'in konuşmayı sürdürmesinden anlaşıldığı kadarıyla bu önemli bir tarihti, mesela köpek yarışlarına veya azizleşmiş bir bahisçinin türbesine gitmek gibi.

"Darta," dedi Keith sonunda.

VW Estate iki uçtan sıkıştırılmıştı, önde ve arkada belki toplam sekiz santim boşluk vardı; Guy'ın arabayı sokağa çıkarması uzun sürdü ve Keith hep yanındaydı, durumu bir polis gibi idare ediyordu, ileri geri gitmesini söyleyip durduktan sonra niha yet iri, çarpık baş parmağını kaldırdı.

Kavgada işe yaramaz, diye karar verdi Keith merdivenleri çıkarken. Tam bir hanımevladı. Yumruklarını –ve ayaklarını ve dizlerini ve dişlerini ve keskisini ve lastik levyesini ve bira şişesini– kullanması söylene Guy altına sıçardı. Adam olmaz! Keith, Guy gibilerini sürekli görüyordu (televizyonda): Üzerlerinde tüvit takım elbiselerle burunlarını çeke çeke ağlarlar, yatak odasından seslenerek dalga geçerlerdi. *Titanic*'te olsalar Guy pilçler gibi giyinmiş adamlardan biri olurdu, Keith ise kaderiyle erkekçe yüzleşirdi. Kokteyl barı kırk beş derece yan yatmış olsa bile Keith gidip orayı düzeltir ve Skoçları bitirirdi. İkinci kat sahanlığında soluklanmak için durdu. Bir sigara yakıp pencere eşğine yaslandı. Öksürmesi geçtiğinde sigaradan geriye izmariti kalmıştı. Bu yüzden bir tane daha yaktı. Burnunu silmekte kullanabileceği tek şey çalıntı çantasındaki eski bir porno dergiydi ve bununla idare etti. Bir de perde vardı. Sonra sendeleyerek üçüncü kata çıkarken Bayan Çamur'un neler yapacağını merak etti.

“Hepimizin küçük, pis bir sırrımız vardır, değil mi Keith?”

“Hı hı?” dedi Keith ağır ağır kibirle, sanki kendisinin küçük, pis bir sırrı yokmuş gibi. Aslında Keith'in bir sürü küçük, pis sırrı vardı tabii. Küçük, pis sırları çok fazlaydı. Birkaçını sıralamak gerekirse: Trish Shirt, babası, dart konusundaki şüpheleri, garajdaki yırtık kadın külodu broşürleriyle dolu sandık, Chick Purchase'ın gözündeki başarısızlığı, Debbie Kensit'in çerçeveletip yatak odası duvarına astığı doğum sertifikası, bir türlü kurtulamadığı değersizlik hissi ve Kath ile daire.

“Edebiyatın –sanatın– bunu sahiplenmemesi benim için bir hayal kırıklığı, acı bir hayal kırıklığı olmuştur hep Keith. O pis, küçük sırrı sahiplenmemesi. Ki o elbette...”

“Bu sır değil ki. Sen sürekli –”

“Ah, Larkin'in ‘Tekrar Sev: Üçü on gece otuz bir çekmek’ adlı şiiri var tabii, ayrıca Amerikalılardan birkaç gizdökümcü

çıktı. Ama bu iş asıl romancının sorumluluğundadır elbette; o sıkıntıyı tamamen yaşamalıdır, adillerin arasında adil, pislerin arasında pis olmalıdır Keith."

"Hı hı," dedi Keith dalgınca. "Aynı şey."

"Başka her açıdan pek titiz olmayan yirminci yüzyılın bu konuda da cüretkâr davranması gerekirdi, değil mi Keith? Ama hayır."

"Bir film görmüştüm," dedi Keith, "bir kız o işi yapıyordu. Geçen gün."

"Hangi film?"

Keith genzini temizledi. "*Bayan Macera Kocameme Konağı'nda*," dedi ihtiyatla.

"Birazdan o konuya geliriz Keith."

"İki yüz yetmiş beş pound."

"Sanırım mastürbasyonun en güzel taraflarından biri, kim-
senin onu yaparken görülmek istemeyişi. Genelde bu haberin yayılmasını istemezler. İnsanlar neden yüzlerinde öyle bir ifa-
deyle tavana baksınlar ki? İçkini tazeleyeyim Keith."

"Şey, sağol Nick. Evet."

Keith onun geçişini seyretti: Elbisesinin hafifçe sallanışını. Dart parmağını kullanarak onun beyaz kumaşla kaplı kalçasına pandik atar gibi yaptı. Alttaki şeylerin sürtünüşü: Şu elbise epey ses çıkarıyordu. İçindeki piliç gibi. Keith üst dudağının bir kısmını sertçe emdi. Kendini gayet rahat buluyor, seks dersini veya fikir alışverişini veya ön hazırlığı çok iyi becerdiğini düşünüyordu. Dergilerdeki esrik teyzeler görseler kendisini onaylayacaklarına emindi. Açıksözlülükte çığır açıyordu. Yetişkince bir fikir alışverişi filan yani. Karşılıklı haz. Hepimizin ihtiyaçları vardır. Ama bacaklarını o kadar sıkı bir şekilde üst üste atmıştı ki, ikisi de uyuşmuşlardı. Ayrıca avuçları terden yapış yapıştı. Tanrım, burada bütün gece takılacağım galiba. Bu gidişle Cavalier'a ceza kesecekler. Veya iki uçtan sıkıştıracaklar. Kahrolası piçler...

"Pek çok şey gibi bu da tamamen zamanla ilgili Keith. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz." Bunu cesurca söylemişti, sanki yaşı tartışılmaz erdemlerinden veya niteliklerinden biriymiş gibi.

“Çocuksun. Bebeksin. Edebiyatta dendiğine göre bütün bunları geride bırakacağın bir yaşa gelmene az kalmış. Ama sende öyle bir şey olmayacak tabii. Asla. Onu sıvazlamayı engellemeyecekler, değil mi Keith? Yo, hayır. Sana bakınca,” dedi Nicola, yüzünde oyuncu bir takdirle, “aletini tutarak ölmekten *gürur* duyacak bir adam görüyorum.”

“Hı hı, şerefe.”

“Şerefe! Ama merak etme. Bakmayız. İsa’nın Calgary’deki yaşının civarına gelene kadar sorun yok. Sonrasındaysa kimse bilmek istemez. Çünkü zamanla üzücü bir hale gelir. Giderek daha üzücü olur.”

Keith omuz silkti. Akşamdan kalmalığının mahremiyetine gömüldüğünü hissedebiliyordu – hislerinin derin ve yerleşik mahremiyetine. Burada zorluklardan hiç bahsedilmiyordu. Ups. Ha. Selam. Off. Tanrım. Aman Tanrım. Ama sessizce. Her şey... her şey bitecek zaten. Ve Thelonius, mangoları ve ağırlıklarıyla. Ve Guy.

Nicola gelip kanepeye, yanına oturdu. Elbiseyle jüpon epey yayıldı, kat kat. Alttaki bacaklar heyecanla kavuşturuldu. Nicola yüzünü eğdi, ama gözleri hâlâ Keith’inkileri arıyordu. “Bir çeşit,” dedi usulca, “pornografi uzmanı olduğun belli. Favorin nedir? Açık konuş. Seni anlarım. Bildiğin gibi ben... ben gayet ‘açık fikirliyimdir.’”

Keith bu sözden hoşlanmıştı. Ona göre yeni bir şafağın, daha iyi bir dünyanın, nihayet jürisiz ve yargıcsız ve kalite kontrolsüz bir dünyanın habercisiydi. Kaşlarını oynatarak “Herkes kadar,” dedi. Bunun muhtemelen yanlış olduğunu biliyordu –hatta umuyordu– (ve üst dudağında Zapata bıyığı gibi bir ter tabakasının oluştuğunu hissetti). Keith günde ortalama iki üç saatini hoşlandığı türden pornografiyi (yani orospu sanatını, başka *dolandırıcıların* kakaladığı sekssiz seks filmlerini ya da dükkânlarda satılan boktan şeyleri değil) aramakla geçirir ve genellikle başarısız olurdu. Ama eskiden pornografinin hayatında çok daha merkezi bir rol oynadığı olmuştur. Keith bekârken, bazı insanların eroin bağımlısı olmaları gibi pornografi bağımlısı olmuştur. Pornografi Keith’i fakirleştirmiş, ayrıca akıl ve göz sağlığı için kaygılanmasına yol açmıştı. Kath’le evlenmek istemesinin en bü-

yük sebebi pornografiydi. Videolar. Brixton'daki bir havlu kafalıdan –Abdülrezzak–. (Abdülrezzak da açık fikirliydi. Orası kesindi: Abdülrezzak yüzde yüz açık fikirliydi). Keith pornografiye karşı zaafı olduğunun farkındaydı. Sürekli izliyordu, ama yetmiyordu. *Uyurken* de görmek istiyordu. *Orada yokken bile* görmek istiyordu... “Cııldak piliçler, o kadar,” dedi Keith. “Temelde. Elbette.”

“Ne komik değil mi? Pis, küçük sır başka yerlerde göz ardı edilebilir. Ama burada bir janrdır, *samizdatla* başladı ve *başka hiçbir* şeyle ilgisi bulunmayan küresel bir endüstriye dönüştü. Kadınlar genelde pornografiyi tasvip etmezler, değil mi Keith? Mesela *eşin* tasvip etmiyordur bence.”

Eee, diye düşündü Keith. Bütün bunların anlamı neydi? Kafasındaki fikirler isimlenmek istiyor, ama isimsiz kalıyorlardı. Tek başına, görünmez bir şekilde günah işlemekle ilgiliydi. Kاپıyı arkanızdan kilitlerdiniz. Sadece porselenler görürdü, bir de eski havlu. Konuşmak istedi ve ağzını açtı, ama sesi çıkmadı.

“Kadınlar onlara verdiği zarardan bahsederler. Ama ben emin değilim. Akla gelebilecek en zararsız eğlence şekline bak-sana: Bir sihir gösterisi. Asistan bikiniyle ortalıkta dolandır, sonra sırtarak uzanıp ikiye biçilir. Bence kadınlar pornografiyi on-ları dışladığı için sevmiyorlar. Kadınlar pornografi üretilirken oradalar. Tükenmiş kız kardeşler. Ama pornografi kullanılırken orada değiller. Bu erkek işi. Küçük sırlarını kadınlarla paylaşı-mıyorlar. Pornografiyle paylaşıyorlar.”

Nicola ayağa kalktı. Bak: Elinde uzaktan kumanda vardı. Televizyon elektrik çıtırtıları çıkardı. Nicola melodik (manyakça) bir kahkaha atıp “Şu İngilizlerin zevki çok acayip!” dedi. “Hemşireler, bayan öğretmenler, trafik polisleri. Çok *şeker*. Dadılar ve devlet okulları filan yüzündendir herhalde. Gerçi senin durumun farklı.”

“Tehlike yok,” dedi Keith (seyretmekle meşguldü).

“Yine de bir sürü azgın su tesisatçıları ve göz kırpan pence-re siliciler filan var.”

“Hı hı, şerefe.”

“Duş alacağım. Fermuarımı açar mısın Keith? Teşekkür ederim. Küvette, şey, en az on beş dakika kalırım. Yukarıdan tuta-

caksın. Evet. Teşekkürler. Şu masada kâğıt peçeteler var. İşini bitirince haber ver... Sorun değil Keith. Seni anlıyorum.”

Nicola hemen her şeyin ölümüne sevinir ve alkış tutardı. Yapa-yalnız olmadığınız anlamına gelirdi bu. Ölü bir çiçek, ölü suyun yardımseverlikten uzak bulanıklığı, testiden ayrılmaktaki gönülsüzlüğü. Sokağın yan tarafındaki, yarısı soyulmuş, üstüne ateş edilmiş, parçalanmış, bitirilmiş, rezil edilmiş, ölü bir araba. Ölü bir bulut. Naif Gerçekliğin Ölümü, Maksatlı Tartışmaların Ölümü ve (özellikle de) En Az Şaşırtıcılık İlkesinin Ölümü. Gezenin Ölümü. Tanrı'nın Ölümü. Aşkın ölümü. Bunlar yalnızlık hissini ortadan kaldırırdı.

Örneğin fiziğin ölümü. Fizik daha geçen gün ölmüştü. Zavalı fizik. Yeryüzünde onu tamamen anlayan belki elli kişi vardı, ama fizik bitmişti, tam milenyuma girilecekken. Gerisi kalıntıları temizlemektir. Gerisi cenaze talimatlarıydı. Protonun 10^{32} yılda çürüdüğünü, kuvvetli ve zayıf nükleer güçleri birleştirerek güçlüelektrozayıfı ortaya çıkardığını keşfetmişlerdi. Bu durumda Büyük Birleşme Teorisi, Her Şeyin Teorisi için onlara tek gereken yerçekimiydi. Ve sonra onu bulmuşlardı. Yerçekimini bulmuşlardı.

Nicola haber dergilerindeki ihtiyatlı popülerleştirmeleri okumuştur ve herkes Teori'nin çok güzel bir şekilde mantıklı olduğunda hemfikirdi. Nicola'nın anladığı kadarıyla –şey, çok basitti, sezilerle kavranabiliyordu– Her Şeyin anahtarı şuydu: Zaman bir boyut olmanın yanı sıra bir güçtü. Zaman bir güçtü, *tabii ki* öyleydi. Temeldi. Altı güç. Ve zaman altıncı güçtü, sadece bir ölçü değil, aynı zamanda bir hareket ettiriciydi. Zaman diğer bütün etkileşimleri için kuantumlarını “yumuşatıyor”, yerçekimiyle özel bir yakınlık kuruyordu, çekim gücü zamanın etkisiyle işliyordu. Uranyum zamanı kurşuna doğru yolculuğunu kolaylaştıran bir güç olarak hissediyordu. Evet. İnsanlar da zamanı öyle hissediyorlardı (Teori ne kadar antropomorfik, ne kadar duygusaldı!), sadece geçici bir arena olarak değil, bir güç olarak. Zamanı bir güç olarak hissetmez miyiz ve bize yerçekimi gibi gelmez mi? Yataktan kalkıp yeni bir seneye yüzleşirken. Uzanıp eğilirken, doğrulmaya çalışırken. Bizi hep aşağı çeken nedir?

Aşkın ölümüne gelince... Gerçekten yaklaşıyor muydu? Şim-
diden buraya gelmiş miydi? Bütün sanatçılar gibi Nicola da
bunu sırf kendi tuhaflığı yüzünden mi tartıştığını merak etmiş-
ti doğal olarak. Ama artık haber yayılmıştı ve herkesin dilindey-
di. Hem bu sözü ilk kez yazılı gördüğünde boğazını kızartan öf-
keyi ve hıncı nasıl açıklamalıydı (kendini taciz edilmiş, intihale
uğramış gibi hissetmişti)? Aşka teşhis konmuştu ve teşhis söy-
leniyordu, aşk bir yavru kedi kadar güçsüzdü, zavallı bir şekil-
de şaşkındı ve cesur olacak, hatta durumu kavrayacak kadar bile
güçlü değildi. İnsanoğlu ölürken ölüme karşı yumuşakbaşlı veya
isyankâr bir strateji geliştirebilir, ama sonra ölüm tamamen ge-
lir ve kontrolü eline almaya karar verir, bir noktada, sona doğru.
Ölüme doğru. (Nicola bunlara inanmıyordu. *Kendisi* son ana ka-
dar kontrolü elden bırakmayacaktı). Artık yirminci yüzyıl gel-
mişti ve çeşitli denemelerle test sürüşlerinin ardından şaşırtıcı
bir yeni teklifte bulunmuştu: Herkese ölüm. Herkese ölüm, ze-
hirle ya da silahlarla. *Aşk* en iyi niyetlerle, şefkatle, bağışlamay-
la toparlanmış, kanıtlanmamış ve değişken bir güç olarak düşü-
nürseniz – aşk, herkesin ölümü konusunda ne yapıyor? Elleri-
ni havaya kaldırıyor, zayıflıyor ve hastalanıyor. Karşıtı tarafın-
dan kovuluyor. Aşkın en az iki zıttı var. Biri nefret. Diğeri ölüm.

Nicola bilinçli hayatı boyunca dinozorları sevmişti (hala
kendini bir tür dişi tiranozor olarak hayal ediyordu sık sık, aç-
gözlü, vahşi, sadakatsiz, ama yine de uğruna sık sık korkunç
kavgalar edilen, ayrıca seksen milyon yıl yaşayan). *Onları* öldü-
ren neydi? Teorileri biliyordu. Patlayan bir yıldız yerküreye koz-
mik ışınlar saçmıştı. Bir meteor yağmuru bir toz bulutu kaldır-
mıştı. Yeni bir bebek hırsız türü ortaya çıkmıştı, oviraptorlar, ve-
lociraptorlar. Veya daha bayağı ve daha etkileyici bir şekilde, ev-
rimsel başarı, bir milyar yıl boyunca iyi yaşamak yüzünden üre-
yemez hale geldikleri fikri. Bir başka deyişle (Nicola'nın deyişiy-
le) çiftleşemeyecek kadar şişmanlaşmışlardı. Nicola bu fikri ak-
lında evirip çevirdi, onu aşkın ölümüyle birleştirmeye çalıştı ve
içinde bir terslik olan huzursuz bir cennetin bunaltıcı zenginli-
ğini hayal etti, burada kadim yaratıklar dünyalarının dağılma-
ya başladığını yavaşça seziyorlardı. Her yerdeki ölümün koku-
sunu alıyorlardı. Mesele sadece hepsinin fazla şişman ve genelde

formsuz olmaları değildi. *Havalarında* değillerdi. Bu yüzden buhar salan mor bataklığın ardında ve kan rengi gökyüzünün altında, uyuklayan dişlerle ve boynuzlarla dolu bir ormanda, alçak bir dalda duran, hâlâ yeni bir gün içinde yaşanan takibin ve kapıp mideye indirmenin yorgunluğunu yaşayan ve leş gibi kokan bir aşk kuşu diğerine dönüp şöyle der (Nicola pterodaktilden önce çevirmişti): “Beni rahat bırak. Gözlerimdeki pullar düştü. Sen bir canavarsın. *Havamda* değilim.”

Öyküleri bitmişti. Dahası, gerçeklikleri sona ermişti. Bunun gelişini hissedebiliyordunuz. Kadınların biyolojik zorunluluklar filan yüzünden biraz daha dayanmaları beklenebilirdi tabii, ayrıca çocuklara duydukları şefkat kaybolacak en son şey olacaktı doğallıkla, ama kadınlar aşksız pek ilerleyemezlerdi ve sonunda onlar da güçsüzleşeceklerdi. Nicola eskiden (pek sık değil ve çok önceden) aşk sayesinde kurtulabileceğini düşünürdü. Aşk, B Planı’ydı. Ama asla gerçekleşmemişti. Nicola onu kendine çekebiliyordu, aşkı çekebiliyordu, en azından modern aşkı: Bir erkeğe nihayet gerçekten yaşadığını hissettirebiliyordu, onun dünyasını rengârenk kılabilirdi – birkaç aylığına. Ama aşkı üretemiyordu, aşk veremiyordu. Kıvrılmış ve mırlayan, gülümseyen yavru kedi sevgisi bile veremiyordu. Ve eğer aşk öldüyse veya gittiyse, o zaman benlik sadece benlikten ibaretti ve bütün gün seks üstünde çalışmaktan başka işi yoktu. Ah, bir de nefret. Bir de ölüm.

Keith banyo kapısının ardından öksürdü. Keith’in bu öksürüğü bir baş uşağın kibarca uyarısı şeklinde başladı, ama bağır-malarla hırıltıların kesik kesik difterisine dönüşüverdi çabucak. Duvarın diğer tarafında bu fırtına koparken Nicola duş fıskiyesini alıp memelerini, karnını, kalçalarını yıkamaya, geniş bir hav-luyla kurulanmaya, üstünde pembe bornozuyla kapının yanında durup beklemeye vakit buldu. Keith onunla yüzleşmek istemezdi. Zavallı hayvan, tek başına günaha girmişti. Şimdi pişmanlık duyuyordu. On dakika sonra tekrar yapmak isteyecekti.

“İyi misin?”

Keith nokta koyarcasına öksürdü.

“Haydi git öyleyse. Sana bir armağanım var. Oradaki masada.”

“... Bu mu?”

“Bir evrak çantası.”

“Şey gibi... Okul çantasına benziyor daha çok.”

“Boşver. İçi para dolu.”

Nicola kapıyı biraz, kalınlığı kadar araladı. Güç alanları çok hafif temas etti, beyaz buharla pembe havlu ve gül pembesi beden, koridorun loşluğuna esinti gibi aktı: Aslında birkaç dakika önceki görüşmelerinden, Nicola’nın elektronik varlığının Keith’in gözlerinden yayılan şeyle buluşmasından çok daha somut değildi. Yine de Keith burnunu daldırdığı banknotlardan gözlerini kaldırıp geçici bir korkuyla yukarı baktı. Aşağı dönük yüzü ergen, hat ta çocuksu görünüyordu. Nicola kapıyı açıp karşısına çıksa, Keith ürkebilir, yere yığılabilirdi – tamamen dağılabilirdi.

“Teşekkürler,” dedi Keith. “Cidden teşekkürler.”

“Rica ederim.”

“Ha, şey, bir de o kaset birinci sınıf Nicola. Kaliteli. Sana Oscar vermeliler.”

Nicola duraksayıp “İsmi ne olsun Keith?” dedi.

“Eee. Bir saniye. ‘Bobby...’ Eee. Bekle. ‘Bobby...’ Geliyor. ‘Bobby... Otuz Bir Çekiyor.’ İşte buldum. ‘Bobby Otuz Bir Çekiyor.’”

“Çok güzel Keith.”

“Veya sadece ‘Memekafa.’”

“Memekafa’ mı Keith?”

“Onlara öyle denir. Şapkaya.”

“Anlıyorum.” Nicola’nın Kensington Park Yolu’ndaki oyuncakçıdan aldığı plastik şapka 3.5 pounda mal olmuştu. Diğer her şeyi aktris sandığından almıştı. Orada başka kaç kıyafet bulabilirdi? Sinirli avukat. Azgın gardiyan kadın. Bayan cellatlar olmuş muydu hiç? Palasını kaldırmış seksi bir Amazon belki. “Beni görmeye gelirken hep o çantayı getir,” dedi. “Parayı harca. Daha bir sürü var: Hepsi Guy’ın. Kendini o parayla ifade et. Ne tür bir para olduğunu unutma Keith. Yeni giysiler al. Arabana süsler al. Birkaç içki içip gevşe. Zihnini tamamen boşaltıp tek bir şeyde odaklan. Neyde?”

Keith ciddiyetle kafa salladı. “Dartımda.”

“Dartında.”

“Ton kırk,” dedi Keith. “Maksimum. Son atış merkeze. Güzel bitiş.”

Keith okul çantası ve alet çantasıyla giriş merdiveninden dikkatle indi. Duraksadı. Kemerini düzeltti. Fermuarına baktı. Hafif bir kahkaha attı. Aslında Keith hafif bir *esprit de l'escalier*, merdiven nüktesi atağı yaşamaktaydı. "Pislik," diye düşündü. Hı hı. En güzeli olurdu. Sırf "Pislik" adını vermek. Tüh. Başını geriye çevirip baktı: Alçak güneşte yüksek pencereler yanıyordu. Keith yüzünü ekşitti. Acıyı anımsayan bir adamın yüz ifadesi. Ama şiddetle buruşan çehresinde kısa süre sonra bağışlayıcı bir sırıtiş belirdi. Keith ıslık çalarak, tiz bir ıslık çalarak (duygusal bir balad) ilerleyip bahçe kapısını açtı ve ağır Cavalier'a yöneldi.

Arkasında ve sağında, çıkmaz sokağın biraz daha içindeki bir kapı eşiğinin boyası dökülen sütunlarının arasında duran Guy onun gidişini seyretti.

Mark Asprey'den şaşılacak kadar saldırgan bir mektup aldım. Şimdiye kadar sekiz dokuz kere okudum ve bana yapmak istediği şeye hâlâ inanamıyorum. Plaza not defterine şunları yazmış:

Sevgili Sam:

Kendimi çabucak bu mektubu yazmaktan alıkoyamıyorum. Dün, oldukça güzel bir öğle yemeğinin ardından, Village'taki Barnes & Noble'da kitaplara göz atıp düşünüyordum. Village artık o kadar temiz ve ferah ki! Samson Young'ın – *Bir Dinleyicinin Anıları* kitabının güzel bir baskısını görünce ne kadar sevindiğimi tahmin edersin. Hemen bir tane kaptım tabii. Sadece 98 sent harcayarak bu kadar haz aldığım nadirdir.

Odada dolandım. Yeni *şetl'* bacaklarımla – tıngırdayan birlardo ıstakası bacaklarımla odada dolandım. Saçımı çekiştirdim. Ne saç? Handicraft Yayınevi'ni aradım. Ah, Steve Stultifer'a öyle bir zılgıt çekecektim ki. Telefonu açan olmadı. Orada saat sabahın üçünü geçmişti. "Kitabındaki acizce çarpıtmaların," diye devam ediyor Asprey,

dokunaklı bir çekiciliği var. Ama neden insanların bir sürü Yahudi morukla ilgileneceklerini düşünüyorsun ki? Yine de cüretkârlığını takdir ediyorum. Otobiyografi demek başarı öyküsü demektir. Ama kendini bir halt sanan biri akşamları can sıkıntısından kalemi eline alırsa – Onu cesaretinden dolayı tebrik etmek gerekir! Hem ucuz kitap satan dükkânlar desteğimizi sonuna kadar hak ediyorlar.

* Soykırım öncesi Doğu ve Orta Avrupa'daki Yahudi çoğunluklu kasabalar. (ç. n.)

Kitabımın çok satmadığını biliyordum tabii. Ama vahşî bir darbe bu. Üstelik eleştirmenlerin yaklaşımı olumluydu. İkisinin de. Hem o kitap o kadar az basıldı ki – yani *hiç* satılmamıştır bence.

Kurguya ve dizginsiz hayal gücünün hazlarına yönelmelisin. Londra’da başımı kaşıyacak vaktim olmadı, eski ve yeni arkadaşlarla görüştüm, şu kitap anlaşmasını hallettim, haberini belki okumuştundur. Anladığım kadarıyla bütün hafta sonunu Heathrow’da geçirmişsin. Neden görüşmedik? Bana “çay ve kek” ısmarlardın. Veya seni gizlice Concorde Salonu’na sokabilirdim!

Sevgiler,
Mark

NOT: Ha, evet. Hep seni eğlendirmenin yollarını düşünen biri olarak, yatağın yanındaki sehpa sevdığım bir kitabı bıraktım – Marius Appleby’nin *Çapraz Akan Sular*’ını. İşte kurgusal olmayan eser diye *buna* derim.

Özgüvenim alıp başını gitti. Beni terk edişini hissedebildim. Hatta *duyabildim*: Kapıdan dışarı fırlayıp ıslık çalarak sokağa daldı. Projem konusunda bu sabaha kadar, nasıl derler, çok umutluydum. Zamanımın yarısını içimden Pulitzer ödülünü alırken yapacağım konuşmanın ince ayarını yapmakla geçiriyordum. Diğer yarısınıysa yangın çıkarıp kollarımda *Maktul*’le intihar etmeyi planlamakla.

Gayet ayık bir halde şunu söyleyeyim ki, kitabımın ödül kazanabileceğini sanmıyorum. Gerçi seçici kuruldakiler bunun doğru olduğunu bilseler farklı düşünebilirler.

Tanrım, şimdi aklıma geldi: İnsanlar cidden oturup bunları uydurduğumu sanacaklar.

Şimdilik kendimi daha önemsiz meselelere adıyorum. Benim bile kendimi devasa ve tanrısal hissetmeme yol açan yerlere gidiyorum.

Yeni projem: Kim Talent’a emeklemeyi öğretmek. Onun emekleme koçuyum. Kim’le ben emeklemeyi öğrenmesi için ger-

çekten canla başla çalışıyoruz. Emekle, emekle, emekle. Keith'in şaka gibi dairesinde hiç kolay iş değil. Kath'in uykuya dalmasını veya alkolik ev kadınlarıyla, hap kullanan annelerle, işi bingo oyununa kalmış çocuk sahibi bekârlarla birlikte kaldırımlarda dolanmaya çıkmasını bekliyorum. Alçak koltuğu, yarısını hole sokana kadar itiyorum. Sonra yere bir havlu serip Kim'i ortasına bırakıyorum. Laklakları ve cırlak oyuncakları burnundan davetkâr bir mesafede tutup sallıyorum. Spor ayakkabılarımla, eşofmanımla (kronometremle ve steroidlerimle) kale çizgisinde durup tezahürat yapıyorum. Haydi Kim. Başarabilirsin bebek. Haydi çık oraya ve *emekle*.

Hafif homurtularla ve soluk soluğa, muhteşem bir sabırla ve kararlılıkla, kıvrıla kıvrıla ve azar azar ve santim santim yaklaşıyor. Yüzünde çekingen bir gözüpeklik var. Gerçekten bir şey görmek ister misin? Öyleyse bunu seyret! Bunu seyret! Sana göstereyim... Omuzlarını öne çıkararak ilerliyor. Dudaklarını yalıyor. Santim santim, azar azar yaklaşıyor. Sonra ne oluyor? Gerileyiveriyor. Hem de çok uzağa değil. Aynen hayat gibi. Aynen yazmak gibi. Onca çabanın sonucu ufak bir eksi o kadar. Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmaya başlıyor. Bunun iyi bir anlaşma olmadığını görmeye başlıyor (üstelik kimse onu adilce uyarmadı). Ağlamaya başlıyor.

Biraz avutulduktan, biraz meyve suyu içtikten, derin soluklar aldıktan sonra tekrar denemeye hazır. Başıyla işaret veriyor: Hazırım. Havlunun kenarından ona tezahürat yapıyorum, çatık kaşlı yüzü laklaklardan, cırlak oyuncaklardan gerileyerek uzaklaşırken. Yüzü benden gerileyerek uzaklaşırken. Annesi yan odada dinleniyor. Kim'e emeklemeyi öğretiyorum.

Kath artık onun altını değiştirmeme izin vermiyor. Sebebini merak ediyorum. Çocuğun ilk doğumgünü yaklaştıkça uygulamaya başladığı bir İrlanda adeti mi? Bebek giysisinin gölgeli aralıklarında morluklar, darbe izleri gördüğümü sanıp duruyorum.

Dün kaldırıma gelince durup anahtarla oynarken ona ihtiyaç duyup duymayacağımı merak ettim. Pencereden içeri baktım. Keith masada iki büklüm oturuyor, bulvar gazetesini okuyordu. Kath lavabodaydı. Kim ise yerde, mama sandalyesinde.

deydi. Ama zıplamıyordu. Uyumuyordu da. Parlak başı eğikti, omuzlarının şekli... Aklıma o korkunç laf geldi. Kath'teki, Keith'teki şey Kim'de de var. Gelişim noksanlığı deniyor.

Umarım yanıliyorumdur. Acıyı bekliyorum ve henüz gelmedi. Slizard buna çok şaşıyor.

Acıya hazırım. Gözlerim acıya hazır.

Vladimir Nabokov'un tam bir uykusuzluk hastası oluşu cetsaretlendirici. İnsanları sınıflandırmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyordu: Uyuyanlar ve uyumayanlar. İngilizce yazılmış en hüzünlü romanlardan biri olan *Şeffaf Şeyler*'deki bir cümle muhteşem: "Gece her zaman bir devdir, ama bu seferki özellikle korkunçtu."

Lay lay lom, diyor dev. VN onu nasıl öldürdü? Geziniyorum. Yazıyorum. Ellerimi ovuşturuyorum. Benim durumumda uykusuzluğun bunlarla ilgisi var. Rüya görmekten iyidir.

Nedenini Tanrı bilir, ama *Çapraz Akan Sular*'a başladım. Gezi. Borneo. Yakışıklı Marius Appleby ve emrine verilen muhteşem fotoğrafçı Cornelia Constantine. Berbat, boktan, önemsiz bir şey. Ama içinde macera ve aşk var ve itiraf etmeliyim ki beni sardı.

Bir saniye. Asprey, Heathrow'a kaçtığımı nereden bildi? Incarnacion'a söylediğimi sanmıyorum (onunla sürekli sinsi bir iletişim içinde). Incarnacion'a "Sahi mi?" ve "Cidden mi?" dışında herhangi bir şey söylediğimi sanmıyorum.

Geriye kim kalıyor öyleyse? Belki de o olaydan sonra tedbirliyim, o kadar – gerçi "tedbirli" demek abartı olabilir. Daha demin yan odada, Asprey'nin masasında oturuyordum. Geniş, yeşil, deri koltukların arasında yeni süslerin durduğunu, mektup yığınlarının duruşlarının değiştiğini fark ettim. Asprey'nin elinde kuştüyü kalemikle ve hesap makinesiyle burada oyalandığını hayal ettim. Elimi aylakça uzatıp kilitli çekmeceyi çektim. Hem açıldı.

Notlar, mektuplar, kartpostallar. Fotoğraflar.

Eh, artık Nicola'dan çıplak halini bana bir an önce göstermesini istemeye ihtiyacım kalmadı. Yine de isteyeceğim galiba.

“Çok tatlı,” dedi Nicola. “Peki ikinizin de şirin, takma hayvan isimleriniz var mıydı?”

“Şunu anlamalısın ki,” dedim, “bütün bunlar başlamadan önce ben çok şeker biriydim.”

“Tahmin edeyim. Sen Baba Ayıcık’tın, o da senin yirmili yaşlardaki sevgilindi.” “Söylemem.” “Tepsilerde küçük sofralar. Isıtılmış terlikler.” “Ben redaksiyon yapıyordum. O da müsveddeleri okuyordu. Mutluyduk.” “Peki Baba Ayıcık’ın her dediğini yapıyor muydu?” “Kesinlikle hayır. Hatta daha çok o yönetirdi. Onlara Hitler’in Kız Kardeşleri derdim. Onunla Page’e. O da erkek gibi kızdı. Sürekli kavgalara karışır, kan revan içinde kalırlardı. Tıpkı seninle MA gibi.” “Anlıyorum. Sen iyi aile çocuğuydun. O da minik patroniçeydi. Görünüşü nasıldı? Çok tatlı.”

Ayağa kalkıp yanına gittim. Cüzdanımdan Missy’nin sekiz yıl önce çekilmiş aydınlık fotoğrafını çıkardım: Ayva tüyleri şakaklarından çenesine kadar dalga dalga iniyordu.

“Mmm,” dedi. “Yine de. Birbirinizi çimdiklemeye korkmuşsunuzdur herhalde, uyandırmamak için. Yirminci yüzyıla.”

Dayanamadım. İkinci fotoğrafı çıkarıp yüzüme kaldırdım. “Mark Asprey nasıl bir fotoğraf makinesi kullandı? Zaman ayarlı mı? Yoksa kıs kıs gülen üçüncü birinden mi faydalandınız?”

Nicola duraksadıktan sonra “Zaman ayarlıydı,” dedi. Usulca.

“Burada rüyalar yok,” dedim. “Bir sürü çimdik var. Tamamen uyanıksın.”

Fotoğrafı kucağına atınca Nicola sindi. Derken doğruldu, “Sen ve Missy öyle şeyleri hiç denememişsinizdir herhalde,” dedi.

“Aslında bir kere şaplak fantezisi denedik. Acıttı. Elimi yani. Hatta ‘Ah,’ dedim.”

“Gerçekten de çirkin görünüyor,” dedi ve uzun parmaklarıyla yırtmaya başladı. “Bunlardan hoşlanırdı. Ve insan bazı şeyleri yapar...”

“Evet. Eee, onun uğruna biraz ‘aptallaştığını’ söylemiştin zaten.”

“Gerçek bir sanatçı için.”

“Yapma. Saçmalığın daniskası bu. Haydi ama, *yapma*.”

“Hiç katılmıyorum. Onun eserlerinde Tolstoy’u anımsatan bir saflık var.”

“Tolstoy mu?” Buna dayanamazdım. Dünyanın hali gibiydi. Köktendincilik gibiydi. Gezegen kafayı yemişti. Gerçeğin önemi yoktu. Ceketimi alırken “Onunla görüştün mü?” dedim. “Bura-ya geldiğinde.”

Karşılık vermedi.

“İlişkiniz bitti. Değil mi?”

“Bazı şeyler asla bitmez.”

Her akşam, günbatımından hemen sonra Tavistock Yolu’nun ortasında başını kaldırıp kollarını iki yana açarak bir saat duran bir kadın var: Çarmıha geriliş.

Yaşlı değil, pejmurde değil, aptal görünüşlü değil, sokağın ortasında öylece duruyor. Sabitçe gülümsediği arabalar geçip giderken yavaşlıyorlar ve sürücüler hayretle bakıyor – ama pek azı sesleniyor. Aslında bu gülümseyişi korkunç: Bir azizenin güvenen, uyaran gülümseyişi. Neden birileri gelip onu sürükleyerek bir yerlere götürmüyor? Ayyaşın teki yeter. Onun yanından arabanızla geçerken, özellikle de arkadan geliyorsanız, aklınıza metalin kadın teniyle ve kanıyla temas edişi, çarpışmanın zoraki ve anlık düzenlemeleri, etle kanın birden gitmek zorunda oldukları yerlere gidişleri geliyor. Kitabım için mükemmel bir karakter, ama onu dahil etmenin iyi bir yolunu bulamıyorum.

Şimdi orada. Pencereden görebiliyorum. Neden gelip onu götürmüyorlar? Ah, neden *gelmiyorlar*?

16. Bölüm: Üçüncü Şahıs

Guy'ın bir sonraki görüşünde Keith tamamen değişmişti. Black Cross'ta öğleyin; Lancaster Yolu'nda yürüyüp, alçak güneşin engellenemez bir şekilde yaktığı bar kapılarından geçtiğinde.

"Cink boyası," dedi Keith. "Geri viteste son sürüş."

Önce ve en barizi ve görseli, giysiler. Keith'in üstünde kaba-
rık şeritli ve kahverengi bir ipek hare gömlek (kumaşı Guy'a do-
muz jambonunun çıtır kısmını anımsattı), krem rengi ve düşük
belli İspanyol paça pantolon ve dağ gelinciklerini andıran bir çift
kaba kürklü yeni makosen (kıvrık uçları eski İtalyan komedile-
rindeki soytarıları veya haremlere gizlice giren adamları çağırış-
tırıyordu biraz) vardı.

"Alış manifoldu," dedi Keith. "Orta diferansiyel."

Krem rengi İspanyol paça pantolonun fermuarı dikkat çeki-
ciydi. Guy ip fermuarlara ve korse efektlerine alışkındı (çok eski-
den *ventada* tanıdığı kaba Antonio sayesinde), ama Keith'in kası-
ğına benzer bir şeyi hiç görmemişti.

"Vücut altı dolgu macunu," dedi Keith. "Tekerlekli ev astar-
ları. Flanş tasarımı."

Her biri fiyonk şeklinde bağlanmış halkalar püsküllerle ve
ponponlarla süslüydü, ayrıca pantolonunun beli o kadar drama-
tik, o kadar rahatsız edici bir şekilde düşüktü ki sadece iki üç fer-
muar halkasına yer vardı. Pantolon Keith'in geniş kalçalarını bir
Yunan semaveri gibi sarmalamıştı. Bu kılığı komik, hatta kaygı-
landırıcı bulan Guy yine de Keith'in arsız kalçalarını kiskandı,
çünkü kendi kalçalarının küçüklüğünün hayatını zehir ettiğini

sık sık düşünürdü. Keith yeni pantolonundan, özellikle de elini arada sırada fiyonklarıyla ponponlarının üstünden geçirdiği fermuarından gayet hoşnut gibiydi.

“Ortak yamuk kol arka aks,” ded Keith. “Kataforezik ayak hazırlığı. Galvanizeli çinkometal.”

Keith bugün tam bir baron edasındaydı, tavırlarıyla bar hayatının inatçı problemlerinden ulaşılmaz bir şekilde soyutlanmış olduğunu söylüyordu. Bunun sebebini kestirmek güç değildi, hatta yaygın bir şekilde biliniyor ve hâlâ bahsediliyordu: Perşembe gecesi England Sokağı’ndaki George Washington’ın atış çizgisinde duran Keith, zaferi tatmıştı. Duoshare Serçe Ustaları’nda yarı finale ulaşmıştı.

“Ne yazık ki, eee... Perşembe bizi hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Keith. Şimdi bir dartla tırnaklarını temizliyordu. Guy tekrar baktı: Keith manikürlüydü! Tırnak çevrelerindeki yıpranmış ölü deriler, kurumuş nikotin kabukları gitmişti. “Gerçekten... büyük hüsrana yaşandı.”

“O konuda kendimi çok kötü hissediyorum,” dedi Guy. “Ama benim oğlan yine hastalandı. Ve öyle bir zamanda – seçme şansımız yoktur. Bütün gece başında bekledim.”

Keith afallamış göründü. “Karın iyi, değil mi?”

“Pardon?”

“Hâlâ yürüyor değil mi?”

“Anlamadım?”

Keith artık afallamış görünmüyordu. Biraz şaşkın ve hoşnutsuz görünüyordu o kadar. Birkaç santim dönerek kaşlarını oynattığı Pongo mesajı alıp maşrapasını doldurdu. Sonra Keith dart parmağını Guy’a uzattı, Guy şöyle diyene dek:

“Ha, bana da aynısından.”

Bunun üzerine Keith gözlerini kaçırdı. Diliyle hiç acele etmeden dişlerini yokluyor gibiydi. Islık çalmaya başladı – gide rek tizleşen üç nota, o kadar. Bir elini yeni kesilmiş, jölelenmiş ve abartılı bir fön çekilmiş saçında gezdirdi.

“Kaçırdığıma üzüldüm,” dedi Guy. “Her neyse, *bravo* Keith.” Bir elini Keith’in omzuna, ışıldayan kahverengi gömleğine uzattı, ama sonra vazgeçti. “Duyduğuma göre sen ciddi –”

“Keith? Araba telefonu!”

“Şey, bana bir dakika izin ver, tamam mı Guy?”

Guy orada içkisiyle gergin bir şekilde ayakta durup, arada sırada ensesini kaşıdı. Zaman geçti. Dönüp bakınca (başını biraz ürkekçe çevirmiş gibiydi) Keith’in aydınlık sokaktan geri döndüğünü ve kapıda duraksayıp Piç’le ve Zbig Bir’le konuştuğunu gördü. “Tanrım,” diyordu Keith en kalın sesiyle. “Ah şu piliçler. Rahat vermezler. Gevşeyin. Birkaç içki için.” Guy yine bakışlarını kaçırdı.

Keith son derece ciddiyetle ve sessiz bir sağduyu vaadiyle slot makinesine yaklaşıp içine peş peşe bir poundluk bozukluklar atmaya başladı ve elektronik kısa şarkılarla melodiler eşliğinde özgüvenle şarkı söyledi.

“Nicky ile tekrar görüşmeye başladığına sevindim,” dedi Keith. “Derdıl erdıl um pom. Tanınmaz hale geldi.”

“Pardon?”

“Kıyaslanamaz filan yani. Derdıl erdıl um pom. Artık üzgün değil, ne anlamı var ki, anlamsız. Ne anlamı var ki. Değişti.”

“Ah, evet, oraya gitmiştin, şey için...”

“Kazan.”

“Ah evet.”

“Kazana bakmaya. Pukapukapukapuka. Bah bar di bördıl di bom: plomp! İlginç bir kadın. Ama dünyayı pek tanımıyor. Sen-ce?”

“– Hı hı,” dedi Guy.

Keith kafa sallayıp sevgiyle kendini azarlararcasına gülümse-di. “Oraya ilk gidişimde onlardan biri sanmıştım – Derdıl erdıl um pom. Hani şu cidden şey olan kızlardan, anlarsın ya.”

Guy hemen kafa sallayıp onayladı.

“Mimavmimavmimav. Azgınlardan. Anlarsın ya. Islanmışlardan. Yerlerde sürünenlerden. İçeri girersin, kendi halinde takılırken beş dakikada – Bah bar di bördıl di bom: plomp!”

“O tipleri bilirim.”

“Daha beş dakika geçmeden takımlarını avuçlayıverirler. Pukapukapukapuka. Kapıdan girersin, ceketini çıkarırsın, aşağı bakarsın. Aletini ağzına almıştır bile. Derdilerdıl um pom. Bah bar di bördıl di bom: plomp!... Derdıl erdıl um pom. Derdıl erdıl um pom. Derdıl –”

"Evet," dedi Guy.

"Hı hı, evet. Ama o çok farklı. O mu? Alakası yok. *Kendi* halinde takılıyor. Gerçek bir hanımefendi. Şu çaktığının zimbirtisine *bak*."

Keith, dakikalarca ittiği ve vurduğu slot makinesini düzenli hareketlerle sallanır halde bırakarak Guy'ı içkilerine geri götürdü. Keith dirseklerini bara dayayıp geriye eğilerek rahatça oturdu.

"Evet," dedi biraz sakinleşmiş görünen Guy, "bazı açılardan çok saf."

"Beni şaşırtmıyor."

"Neredeyse başka bir dünyadan gelmiş gibi."

"Aynı şey."

"Doğru." Guy'ın yüzü iyice gevşedi. Hatta gülümsemeye başladı.

"O..." Keith'in eğilme açısı göbeğine bakmasını sağladı, ki bunu yaptığı enderdi. Kasığındaki püsküllü halkalarda odaklanmaya başlamış gibiydi, her ponponu teker teker temiz parmaklarında tartıyordu. Yüzünde bir an keyif ya da hoş bir anıyı hatırlama ifadesi belirdi. Ama sonra vakarı geri geldi. Elini saçına götürüp tavana baktı. "O bazıları gibi lanet olası basit, moruk kadınlardan değil," dedi.

Guy sokağa çıkınca el yordamıyla bir lamba direği buldu ve bir an alnını nemli pasa yaslayıp öylece durdu. Geçmişi anımsayıp duruyordu... Hayır, zihni kendiliğinden oraya gidip duruyordu, zamanda birden ters perendeler atarak. Guy, Nicola'nın dairesine ilk gidişini düşünüp duruyordu. Keith'in merdivenden inişini –Selam dostum– ve Nicola'nın yatak odasında oyalanışını (veya dinlenişini), sonra çıkışını (Guy aynadan buruşuk çarşafı bir an görmüştü), sakarca badi badi ve belinden eğilmiş halde yürüyüşünü, yüzündeki şehvetli ve ateşli ifadeyi –Çok *sıcak*– ve şakağındaki bir darbe izini veya sıyrığı, sanki ateşli bir sevişme sırasında... "Ah, Tanrım," diye fısıldadığını (kime?) fark etti Guy, dudaklarında anlaşılmaz bir gülümsemeyle. "Ne iğrenç bir düşünce. Olamaz. Mümkün değil." Yürümeye başladı, ama kısa sürede tekrar duraksadı, sonra tekrar duraksadı ve her seferinde parmak uçları gözlerine yakındı.

Guy bu şekilde evine, alçak güneşe doğru gitti. Güneşin yeni yörüngesi ve alçalıp durması çok tekinsizdi. Arkadan bakılınca tam da hissettiğim gibi görülüyor olmalıyım: Kehribar rengi bir yıldızın fotosferine körlemesine sendeleyerek giden bir silüet... Ve Guy zihninin göğündeki gümüşü merkezlere, hatta mavi noktalara doğru yürürken, tıpkı güneşin ısınan topraktan yükselen sisi yakması gibi, kümülüsler ve fırtına bulutları aralandılar. Tek kanıt: Keith'in yüzü. Merdivendeki (alet çantalarını taşıyan) Keith Talent'in yüzü. O bariz, iğrenç zamparalık, *bir şekilde* tatmin edilmiş zamparalık ifadesi. Ama başka bir açıdan bakın ve unutmayın ki Keith, tüm iyi yönlerine karşın ve kabahat kendisinde olmasa da, hâlâ inanılmayacak kadar puştı. Bir yerlere bir gözetleme deliği açmış ve Nicola'yı yatak odasında veya banyodayken dikizliyor olabilirdi. Pencere silici rolü yapacak, anahtar deliklerinden bakacak kadar sinsiydi. Belki de Nicola'nın iç çamaşırlarını çalıyor veya en azından inceliyordur: Keith'in kafasını tamamen çamaşır sepetine daldırdığını hayal etmek çok kolay. Nicola'nın masumlüğundan istifade etmenin bir yolunu bulmuştur muhtemelen – Nicola için önemsiz, kendisi için önemsiz küçük bir prosedür. İnşaatçılar ve tesisatçılar kadınları yakın teması sevk ederler hep. Hope'un bundan yakındığını hatırlasana. İnsanı çamaşır dolabına sokuyorlarmış. Keith, Nicola'ya eğilmesini söylemiş olabilir, bir – boruya filan baksın diye. O ikinci vakti eğildiğinde ben bile gözlerimi memelerinden alamamıştım. Öyle bronzdular ki. Birbirlerine öyle yakındılar ki. Veya Nicola'yı bir merdivene çıkarmıştır. Nicola çatı penceresine filan ulaşmaya çalışırken beyaz külotlu kalçaları birbirine sımsıkı yapışmıştır, kasları gerilmiştir ve Nicola tatlı bir şekilde dünyadan habersiz...

Guy ön bahçesine vardığında, düşüncelerindeki ergence kaos aslında eve dönemeyecek hale gelmesine yol açmıştı. Prezantabl değildi. Üstelik bunu ancak anahtarını almak istediğinde elinin pantolon cebine sığmadığını fark edince anladı. Guy döndü, başını eğdi ve uzun tüvit ceketinin üç düğmesini de ilikleyerek hızla uzaklaştı. Ladbroke Grove'un yokuşunu enerjik bir şekilde koşar adım çıkması ve beş dakika boyunca Pepsi Hoolihan'la ilgili hülyalara dalması pek işe yaramadı. Guy sonunda kemerini bir çeşit cebire niyetine kullanıp ön kapıdan da-

larak merdivenin altındaki tuvalete koştı hemen. Alt kattan gelen kadın seslerini, soğuk suyun gürültüsü tarafından bastırılana dek duydu.

“Eee, Oda Servisi nasıl?” diye sordu Lizzyboo, az önce ağlamıştı ve şimdi karnını doyuruyordu.

“Oda Servisi mi?” dedi Hope. “Yeterince hevesli oluyor bazen, ama siparişleri yanlış getiriyor. Bana şekerli çay getiriyor. Sütli kahve getiriyor. Sütten nefret ederim.”

“Sorun nedir sence?”

“Oda Servisi’yle ilgili mi? İki teorim var. Ya kafayı yedi. Bu her zaman mümkün biliyorsun.”

“Ya da?”

“Ya da can çekişiyor.”

“... Can çekiştiğini sanmıyorum,” dedi Lizzyboo.

“Ben de,” dedi Hope. “Gerçi üçüncü bir ihtimal de var tabii. Âşık.”

“Oda Servisi mi?”

“Eskiden sana âşık olduğu gibi.”

“O bana hiç âşık olmadı.”

“Tabii ki oldu. Bir keresinde onu elbiseni koklarken basmıştım, hatırladın mı?”

“Hangi elbise?”

“Bale elbisesi. Flo-Flo’nun bale elbisesi. Mavi olan.”

“Mavi değildi.”

“Maviydi.”

“Beyazdı.”

“Hayır değildi.”

Guy iri ayaklarıyla merdivenden inmeye başladı. Hope kalıp sofrayı toplamaya başladı. Lizzyboo, Shreddies yemeyi sürdürüyordu.

“Selam,” dedi Guy.

“Selam,” dedi Lizzyboo.

“Bugün sıkı kavgalar ettin mi?” dedi Hope. “Lizzyboo’ya morarmış gözünü gösterdin mi?”

“Vay,” dedi Lizzyboo.

“Geçiyor,” dedi Guy.

“Hı hı,” dedi Hope. “Suratına çürük bir midye tükürülmüş gibi duruyor o kadar.”

“Hope!” dedi Lizzyboo.

“Marmaduke nerede?”

“Terry ile birlikte dışarıda bir yerlerde.”

Terry geri dönmüştü. Terry geri dönmüştü ve rock yıldızı gibi ücret alıyordu. Ama uzun süreliğine değil. Clinchler dadı konusunda sonbahardan sonra rahatlayacaklardı: Gelecek birkaç hafta içinde pek çok yeni dadı işe başlayacaktı. Terry, Marmaduke’u bir yerlere götürmeyi daha kolay, en azından daha pratik buluyordu. Hope buna izin veriyordu, Marmaduke açık havada yarım saatten, en çok kırk beş dakikadan fazla kalmadığı sürece. Terry’nin onu nereye götürdüğünü sormayı kesmişlerdi. Oyuncak Müzesi’ne. Bir İngiliz bilardosu salonuna. Marmaduke birazdan dönerdi.

“Yemek yedin mi?” diye sordu Lizzyboo ağzı doluyken.

“Evet. Hayır. Her neyse, aç değilim. Aslında kendimi çok tuhaf hissediyorum. Gidip biraz uzansam iyi olacak galiba.”

Böylece büyük ayaklarını kullanarak üst kata çıktı.

Kız kardeşler uzun bir süre sessiz durdular.

“Kafayı yemiş,” dedi Lizzyboo.

“Can çekiyor,” dedi Hope.

Keith, Perşembe gecesini England Lane’deki George Washington’da şöyle zafer kazanmıştı: “Son analizde” –Keith bunu artık sık sık söylüyordu, Black Cross’un barında geriye eğilerek ve Dean’i, Norvis’i, Bogdan’i, Piç’i, Curtly’yi, Netharius’u, Shakespeare’i, Zbig Bir’i kurnazca süzerek– “o büyük oyuncu atışlarımın akıcılığına karşılık veremedi.”

Aslında o büyük oyuncunun akıcılığına karşılık veremediği başka şeyler de vardı: Yani Keith’in maçtan hemen önce, anonslar sırasında ve her raundda set aralarında (iki dartçı ciddiyetle yan yana durup düşünürlerken) ona fısıldadığı alaylar ve tehditler. Keith, meşruluğu sorgulanır bu taktiği kullanmaya gönülsüz olurdu hep: Yani, rakibine kulağını koparıp atacağını söylersen, sonra dart tahtasının karşısına geçince burnundan soluduğundan konsantrasyonunu kaybedip – 26’ya atarsın! Ters teper. Fay-

dasından çok zararı olur. Ama Keith eskiden taşrada yaşayan, egzoftalmik bakışlı, ihtiyatlı gülümseyişli ve köy delisi cüsseli (ayrıca göğsünde dart madalyaları asılıydı: Klasik sezonlarında muhteşem ortalamalar tutturmuştu) elli beş yaşındaki atıcı Martin Permane'yi görünce, şey, en azından bir denemeye karar vermişti. Martin Permane beyaz dudaklar ve katarakt tehditlerine –Keith hormon hapları, prostat ameliyatları, yürüme kafesleri, işitme cihazları ve tabut fiyatları gibi temaları da işlemişti– tepki göstermese de dart oyununun olumsuz etkilendiği kesindi. Büyük atıcı çuvallamıştı. Tam potansiyeline ulaşmayı başaramamıştı. Maçtan sonraysa, Keith kendine, Dean'e ve Piç'e sekizlik Southern Comfortlar ısmarlarken, kendisinden yaşlı olan diğer adam teselli niyetine verilen zencefilli gazozlu birasına kaşlarını çatmakla, kendi zamanından beri dart stillerinin biraz geliştiğini söylemekle ve Keith sırtına vurmak için eğilirken tamamen susmakla yetinmişti.

Önemi yoktu. Bütün bunlar geçmişte kalmıştı: Her maçı sırası geldikçe oynarsınız. Keith şimdi kendini geleceğe hazırlıyor, dartçı yönünü büyük maça uygun ruh haline sokuyordu.

Kendini darta vermişti. Dart kanında vardı (dart torbası ve Ronson marka çakmak dışında babasından kalan tek şeydi). Kanındaki dart içinden geçiyor, dartçı beynini besliyordu. Keith'te dartçı beyni vardı: Dartçı sinirleri, dartçı tendonları vardı. Dartçı kalbi. Dartçı ruhu. Dart. 158? İki üçlü 20, ikili 19. Veya iki üçlü 18, merkez. Dart. 149? üçlü 20, üçlü 19, ikili 16 (lanet olası tahtanın en iyi ikilisi). Dart. 120? 20'lere atmanız yeterliydi: üçlü 20, büyük 20, ikili 20. O kadar. Dart. Dart, dart, dart. Dart. *Dart*. Keith Talent: Bay Atıcı. Keith Talent – Bitirici denen adam.

Keith dart egzersizi yapmadığında (bir iki *porno* içip düşünceli bir edayla sigara tütürmek, ki egzersiz sırasında düşünceli bir edaya bürünmeden sigara tütürürdü, için kısa aralar verdiğinde), dart inciline göz atıyordu: *DUO: Disiplinin Ustası Olun: Dart*:

Rakibiniz kötü bir atış yaparsa, örneğin 26'ya atarsa, onu cezalandırın, fırsatı sonuna kadar değerlendirin, onu bir maksimumla veya ton plusla tekmeleyin. Bunu yaparsanız bir daha kendini toparlayamaz.

Hı hı, diye düşündü Keith. Fırsatları sonuna kadar değerlendireceksin.

Rakibiniz hakkında asla soru sormayın. Siz dartınızı oynayın, insanları boşverin.

Rakibin hakkında asla soru sormayacaksın, diye düşündü Keith. Sen dartını oyna, insanları boşver.

1620’de Mayflower denen gemiyle Amerika’ya gelen İngiliz atalarımızın yolda dart oynadıkları söylenir.

1620! diye düşündü Keith.

“Atlantik” Okyanusu’nda ceviz kabuğu gibi sallanan küçücük bir gemideyken bunu nasıl başardıklarını Tanrı bilir. Kral Arthur’un da bir çeşit dart oynadığı söylenir.

“Kalıtımsal,” diye mırıldandı Keith. Sıra dışı ama cazip bir düşünce zincirini takip edince, kendini Kral Arthur’un sarayında önemli bir şahsiyet olarak hayal etti, başlangıçta dart becerisi sebebiyle saygı görüyordu, ama sonra müstehcen şakalarıyla, bol bol içki içebilmesiyle, azgınca zamparalıklarıyla daha da yaygın bir takdir topluyordu. Tamam, Kral Keith değildi (o kadarı da fazlaydı), ama Sör Keith olabilirdi. Uzun sırtlı sandalyeler ve şöminenin başında toplanmış önemli şahsiyetler. Bu kadarı yeter, istersen orada uyu. Eskiden basit bir köylüydü. Ailesi soylu değildi. Akşamları karnını doyurmak için şarkı söylüyordu filan. Sonra mendilli, yelpazeli ve göğsü inip kalkan o muhteşem leydi tarafından eli tutuldu ve yukarı, yukarı, büyük kuleye çıkarıldı... Çıkmaz sokaktaki kız bütün bunları mümkün kılıyordu. Keith tozlu garajda dururken, sağ ayak baş parmağı dart tahtasından tam 2,37 metre uzaktaki atış çizgisindeyken, dartları elindeyken şunu fark etti – yüzünün tamamen gözyaşlarıyla kaplı olduğunu fark etti. Sigarayı dudaklarına minnetle, esrimeyle götürdü: Düşen bir gözyaşı –işte yine nişancılık alameti– sigaranın yanan ucuna damladı. Ama Keith derin nefesler çekerek ateşi canlı tutmayı başardı.

Dart tahtasında gözyaşları, atış çizgisinde yaşlı gözler: Keith'in erkek kahramanlığı ve aşkınlık, baskı altındaki erkek zarafeti anlayışı buydu. Geçen seneki Dünya Kupası yarı finalinde oynayan Kim Twemlow'u hatırladı. Herif orada ıstırap çekiyordu (Keith o bembeyaz surattaki gözyaşı izlerini tekrar görünce irkildi), setlerde dört sıfır ve beşinci sette de iki raunt gerideydi. Kimse, Keith bile onun kazanma şansı olduğunu düşünmüyordu. Birkaç köri yiyip gece dışarıda çok kalınca, demişlerdi sonradan, gastrik ülseri azmış. Ama herif ne yapmıştı? On dakikalık tedavi molası isteyip birkaç Skoç içmiş, gözyaşlarını silmiş, dartlarını almış – ve fırlatmıştı. Durmadan fırlatmıştı. Sonunda beşe dört kazanmıştı. Ertesi geceyse finalde Johnny Kentish'in canına okumuştı. Yedi sıfır yahu. FİLAN YANİ.

Kim ve Keith: Erkektiler. Erkektiler dostum. Erkek. Tamam mı? Erkek. Ağlayınca ağarlardı, kadınların yumuşaklığını bilirlerdi, biralarının tadını gülen gözlerle çıkarırlardı ve dart oynamaları gerektiğinde oynarlardı. Karşılarına kim çıksa kapışırlandı. Dünyadaki Guy Clinchler bunu asla anlayamazdı. Keith, Nicola Six'in kendisine neden bu kadar kıyak yaptığını sık sık merak etmişti. *Karakteri* denen şey ya da sahaysa aklına gelecek son yanıttı. Oysa şimdi (gözyaşları, dart, talaş) çok mümkün görünüyordu. Başarıdan bahsediyoruz. Ve ben bunu kaldırabilirim. Keith gibi bir adamın –Nicola bunu sezmiş olmalıydı– yapamayacağı hiçbir şey yoktu, başaramayacağı hiçbir şey yoktu. Keith gibi bir adam sonuna kadar gidebilirdi.

Bebek, babasının her zamanki koltuğunda oturduğunu gördü. Ona yaklaşmak için hamle etti. Bir süre sonra hiç yaklaşamamıştı. Bir süre sonra hiç yaklaşamamıştı. Keith salondan yatak odasına giderken onun üstünden geçti. Bebek döndü, daha doğrusu dönmeye çalıştı. Keith merkezden biraz daha uzaklaştı. Yatak odasından banyoya giderken onun üstünden geçti. Bebek yine döndü. Ellerini yere bastırıp soran gözlerle yukarı baktı. Keith eğilip o ağır canlıyı kaldırdı (hepsi *ağırdır*, en minikleri bile, olasılıklar, potansiyeller, hepsi o küçücük bedene tıktırılmıştır) ve tek adımda mutfağın ortasına ulaştı.

Karısı oradaydı, yorgun görünüyordu. Keith konuşmadan ona gülümseyen çocuğu uzattı. Ayaklarını kımıldatmadan sırtını kapı çerçevesine yasladı ve Kath'in biberonu hazırlayışına, arada sırada elinden düşürmesine ramak kalarak, sendeleyerek karıştırmasına, zayıf omzundan minik Kim'in düşecekmişçesine sarkmasına eleştirel gözlerle baktı. Keith iç geçirdi. Kath yüzünde solgun bir titremeyle ona döndü: Bir hoşgörü talebi, hatta belki bir gülümseyiş. Eh, tam rüyalandaki kocayım filan yani, diye düşündü Keith. Bir anda tonla param oldu. Ev neşe doldu. Bütün bunlar doğruydı, evin neşe dolması kısmı hariç. Keith evde sürekli ve eşi görülmemiş bir şekilde hiddetliydi. Evdeki her şey sinirini bozuyordu.

Oturup böf strogonofunu ve dört adet küçük börek dilimini yemeye başladı. Keith'in ağzı doluydu ve bütün sabahla ikindiyi Black Cross'ta içerek geçirmişti, bu yüzden sanki şöyle diyordu:

"Douf vevveve aldın mı?"

"Neyimi aldım mı?" diye sordu Kath ihtiyatla. Keith daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmaya, Kath'in aşçılığından yakınmaya mı başlamıştı yoksa? Kath ona ne isterse veriyordu. Etli patatesi ve bol baharatlı İrlanda yahnisi evliliklerinin üçüncü gününden sonra övülmez olmuştu.

"Kaç yaşında olduğunu söyleyen kâğıdı."

"Üstümde değil, hayır Keith."

Keith ona çatalını uzattı. "Ne zaman doğdu peki?"

"... Doğum tarihim mi?" diyen Kath senesini söyledi.

Keith çiğnemeyi kesti. "Ama öyleyse daha yirmi iki yaşında bile değilsin! Bir yanlışlık olmalı güzelim. Muhakkak... Nasıl bir şey biliyor musun? Korku filmi gibi. Hani piliç son beş dakikaya kadar sağ salimdir. Sonra bir bakarsın kazanı boylayıvermiş. Birden küle ve dumana dönüşür. Küle ve dumana."

Keith yemeğini sessizce bitirdi, arada birkaç sigara molası vererek. Sonra "Haydi gel Clive," dedi. "Kalk bakalım ahbap."

İri köpek kaskatı bir şekilde, bir arka ayağını kaldırıp titreyerek doğruldu.

"Gel oğlum. Bu kokuşmuş huzurevinde takılacak değiliz ya."

Clive ön kapıya bakarak, uzun kafasını görünmez bir bloğa yaslarcasına, bir idam mahkûmu gibi ayakta durdu.

“Olmaz. Gidiyoruz.” Karısına bakıp “Nerede?” dedi. “İş. Doğru ortamda.” Bir parmak eklemine bebeğin yanağına sevecenlikle sürttükten sonra belki aşırı bir hınçla ekledi: “Dartımı bir türlü anlamıyorsun, değil mi. Dartın benim için önemini. Haberin yok.” Kaşları kalktı. Gözleri indi. Dönerken yavaşça kafa salladı. “Haberin... yok.”

“Keith?”

Keith kapıyı açarken dona kaldı.

“Geline bebeğe bir biberon verir misin?”

Keith’in gümüşü deri ceketinin omuzları bir kere, iki kere kı-mıldadı. “Bana soru sormazsan,” dedi, “sana yalan söylemem.”

Sokağa indiklerinde iri Clive, Keith’in kendisini ağır Cavalier’in ön yolcu koltuğuna sürüklemesine göz yumdu. Demek bu gece yürümeyeceklerdi. Köpek sevdiği barın nemli halısının tadını şimdiden alabiliyordu, masanın altındaki köşede aromatik ini vardı, orası pek çok şeyin, ama özellikle de kendi arkeolojik birikimlerinin kokusunu taşıyordu, salya akıtarak hırlamalarının, inleyerek uyumalarının, olgunluğunun, erkekliğinin, eski köpek günlerinin çok uzaklardaki akışlarının. Clive hayatının iki yıl kadarını bu güzel noktada geçirmişti: Hem de köpek yıllarını, ki insanlarınkinden yedi kat daha uzun ya da hızlırlar. Clive oraya varmalarından önce ön koltukta tek başına on-on beş dakika kadar, üşüyerek beklemeye razıydı. Buna katlanabilirdi.

Araba lambasız sokaklardan köpek gibi hırıldayarak, ağır ağır, sarı gözlerle geçip Trish Shirt’ün evine doğru ilerledi.

Keith araba kullanırken Guy yıkanıyordu. Kabarcıklı su sütunu başının tepesinde pahalı bir şaşmazlıkla patlıyordu; aşağıdaki, bel hizasındaki ek fıskiyeler de uyluklarının arkalarını, küçük kalçalarını ıslatmaktaydı. Suyu böyle döndüren Coriolis kuvvetidir; güney yarıkürede ters, saat yönünde döner; ekvatordaysa dönmez. Guy tepeden kasırgaya, özelleştirilmiş prizmalara baktı: Evet, vücut geliştirici geri dönmüştü. Terry gibi. Geri dönmüştü, geri gelmişti, kalkarak var oluyordu, salak ve umutluydu. Koyun yukarı bakıyordu. Guy bu kabarıklığa neredeyse bir aydır sahip gibiydi. Hem de *aynı* kabarıklığa, bir dizi yeni kabarıklığa

değil. Bu açıdan Marmaduke'un temelde birbirinin *aynısı* denebilecek sinir krizlerine ve çığlıklarına benziyordu: Şimdi yirmi aylıktı ve bunlar doğduğu günden beri değişmemişlerdi. Kabarıklık da, sinir krizi de gizemli bir acıdan zarifçe dem vurmaktaydı. Örneğin şimdi Guy'ın canı acıyordu. Tıpkı Marmaduke'un şimdi canının acıması gibi (ulumasını dinleyin). Sürekli çok canı acıyordu. Son birkaç gündür Guy'ın kasığında giderek artan bir sızı belirmişti; sanki yukarı doğru yayılıyor veya salınıyor, arada sırada omurgasına, testis torbasına, bağırsaklarına yapışıyordu. Parasıyla, sağlığıyla (kendini iyi hissediyordu), tedbirliliğiyle zincirden bir zırh kuşanmış olan Guy'ın şimdiye kadar *acıyla* pek işi olmamıştı. Gözündeki morluk hariç: Safi içgüdü – sevgili yumruk. Acı onu nasıl bulmuş olabilirdi? Bu yüzden bir bakıma acıyı sevinçle karşılıyor, ona saygı duyuyordu. Kalbindeki, boğazındaki acı gibiydi; aşktı, hayattı. Acıya dokunmak istemiyordu, onu rahatsız veya taciz etmek istemiyordu. Hayır. Ona dokunmak istemezsiniz.

Şimdi duştan çıkıp kabarık bir bulutu andıran Türk havlusuna yönelirken acı önünde boşaltılmış bir trampelen gibi titreşiyordu ve Guy acıyı beyaz koton şortuyla dikkatle sarmalayarak çabucak bandajladı, kısa bir kayışla bağlandığı evden çıkmanın, karısının horgörüsünün – usulca tıkınan kız kardeşinin varlığıyla iki misli değil karekök ya da küpkök şeklinde artmış horgörüsünün sessiz duvarını aşmanın bir yolunu aradı.

“Süt ısındı mı?” dedi Hope.

Hope gözlerini çeyrek derece çevirse çocuğun bir yeraltı rampasındaki bir füzeyi andıran biberonunun gerçekten de ısınmakta olduğunu bizzat görebilirdi. Ancak niyeti taşıdığı büyük sorumluluğu ifade etmekte (ilaçlara bakıyordu): Bir beyin cerrahının laboratuvarındaki temizlikçi kadına bezini güzelce sıkmasını söylemesi gibiydi bu.

“Evet,” dedi Guy. “Süt ısınıyor.”

Basamaklarda dururken, çifte ön cephele ev ona tepeden gururla baktı – o başyapıt, o giderek kabaran negatif entropi cephaneliği. Her tarafta basınç artıyordu, santimetrekaşe başına kilolarca.

Nicola Six, Enola Gay'i Phu Quoc'tan yeni kurtarmışken ve onu feribotla Kampot'a götürmek üzereyken Guy birdenbire konuştu:

"Demek Keith'i sık sık görüyorsun."

"... Evet. Sık sık gelip gidiyor."

"Kazan için filan."

"Kazan. Bir de borular," dedi Nicola (aslında gerçekten bu konularda Keith Talent'tan bile cahildi).

"Peki sen hiç – seni merdivenlere filan çıkartıyor mu?"

Guy bacak bacak üstüne atıp kalçalarının yerini değiştirdi. İhtiyatsızca sinirlenmeye başladığını fark etti. Gerçi akşam şimdilik pek heyecanlı geçmemiştir –en azından kâğıt üstünde–: Norveççeden çevrilmiş ve bir Totteridge kafe-barında sahnelenen, ren geyiklerinin soylarının tükenmesiyle ilgili iki saatlik, tek kişilik bir piyes, sonra Kilburn'daki bir vejetaryen Bangladeş restoranında sade ancak muhakkak son derece besleyici bir yemek. Guy tanıdıklara rastlayacağından kaygılanmamıştı hiç. Ama Nicola'nın gece vakti hali bir yenilikti ve bir ifşaydı (ve şehir merkezinde para tuhaf şekillerde hareket ediyordu ve Guy yine zamanın azlığını hissetti. Zaman azdı, azdı)... Güneş pek çok şey yapar, ama insanları ışıyla güzelleştirmeyecek kadar meşguldür. Bunu insanlar yaparlar, *kendi* ışıklarıyla. Guy bunu kendine pek söylemese de, insanların ışığı Nicola'yı tecrübeli gösteriyordu: Çeneyle elmacık kemiklerinin arasındaki avurtların cildinin inceliği veya yumuşaklığı, ağzının karanlık genişliği. Ayrıca dairenin gölgeleri, Nicola'nın gümüşü gri kaşmir elbisesinin kıvrımları, bacaklarının parıltıları nasıl da inkâr edilemez bir şekilde haramdı. Gecenin on birinde –Nicola'nın evinde– aşk alegori filan değildi.

"Bir düşüneyim. Beni merdivenlere çıkartıyor mu. Hayır. Merdivenlere o çıkıyor."

"Seni köşelere sıkıştırmıyor. Lavabonun yanına filan."

"Köşelere... Hayır sanmıyorum."

"Keith'i nasıl buluyorsun? Genel olarak yani."

Nicola hafifçe omuz silkip konuştu: "Oldukça çekici biri sanırım."

Guy kendi sesinin "Onun bazı açılardan adi suçlulardan sadece bir gömlek üstün olduğunu biliyorsundur tabii. Veya onlardan bile kötü olduğunu," dediğini işitti.

“Onlardan bile kötü mü? Guy, şoke oldum. Bence insanları dedikodulara göre yargılamak çok kötü. Veya yaşam koşullarına göre.”

“Sen bil, yeter. Yani, henüz bir şeyin kaybolmamıştır umarım. Paraların. Mücevherlerin. Giysilerin.”

“Giysilerim mi?”

“Eşarpların. Kemerlerin. Onları kız arkadaşlarına verebilir. Bir sürü kız arkadaşı var. İç çamaşırların.”

“Keith iç çamaşırlarımı ne yapsın?”

“Bu sorular sana çok anlamsız geliyordur. Ama seni hiç çamaşır dolabına soktu mu?”

Nicola yavaşça kaşlarını çatıp konuştu: “Çamaşır dolabından bahsetmen ilginç.”

Guy arkasına yaslandı. Boynunu uzatıp, burnunun iki yanından ona baktı.

“Geçen gün çamaşır dolabıyla ilgili bir problem çıktı. Borularla... ilgili bir şey. Eh, orası epey sıkışık ve boğucu. Benim de üstümde mavi egzersiz şortum vardı.”

“Devam et,” dedi Guy haşmetle.

“Şey, bana vananın meme başını kontrol etmemi söyledi. Bunları duymak istediğine emin misin – çok utanıyorum. Kadranı görmek için yukarı uzanmam gerekiyordu. Bir ayağım sandalyedeydi. Diğerini de havlu rafına koydum. Bacaklarım öyle açılınca çok rahatsız oldum. Sonra da...” Gizemli bir edayla gülümsedi.

“Ne?”

“Hayatta tahmin edemezsin.”

“Bence edebilirim. Keith bir şey yaptı. Değil mi?”

“Hayır, hayır. Keith içerideydi, banyodaydı, bidenin ısı seviyesini kontrol ediyordu. Hayır. Havlu rafı kayınca yere düştüm ve bütün o çarşaflar filan tepeme indi!”

Beti benzi atmış olan Guy gülümsedi.

“Neyse ki Keith yardıma koştuğunda kendimi tamamen toplamıştım. Hayır, ona burada çok ihtiyaç duymamın asıl sebebi... ama kızmak yok, dalga geçmek de. Asıl sebebi... ufaklık.”

“Pardon?”

“Ah. Eğer upuzun bir eğerler ve amalar zincirinin diğer ucunda, çok ileride filan bir gelecek varsa ve sadece sen istediğinde bir kız çocuk yapmaya karar verirsek, şimdiden hazırlıklara başlamam iyi olur. Ayrıca bu akşam ilerleme kaydedeceksek lütfen gel de buraya otur. Biraz öpüşmeye can atıyorum.”

Guy bir saat kadar sonra, geceyarısını biraz geçe gitti. Gidişinden hemen önce dramatik, acı verici bir şey oldu – gerçi Guy’a sonradan karmaşık bir rahatlık verecekti epey. Önce iki büklüm bir halde banyoya gitti ve orada kemeriyle baksır şortunun titreşim elastikliği sayesinde, soluk soluğa ve yüzünü ekşiterek kendini düzeltti. Sonra holde kollarını kavuşturmuş, profil veren Nicola’nın yanına gitti. “Bu,” dedi Nicola, “meşhur çamaşır dola-bı.” İçine baktılar. “Gelsene,” diyen Nicola içeri girdi. Ayık olan Guy birden kendini zil zurna sarhoş hissetti: Yatak takımlarıyla dolu çam raflar, ısıtıcının polietilen nefesleri, bir erkekle bir kadının birbirlerini rahatça taciz edebilecekleri kadar dar bir boşluk. “Yukarıdaki halimi hayal edebilirsin,” dedi Nicola ona dönerken, “bir bacağım şuradaydı, diğeryse orada. Dikkat et.” ... Daha önceki gibi veda öpüşmeleri, ki kendi bitişlerinin amblem-leriydiler, gecenin en uzun ve akıcı öpüşmesi oldu; içerideki sıcaklık o kadar kaçamak, o kadar kadınsıydı ki... Gerçi gövdele-ri birbirine dokunmuyordu, ama Guy çeşitli vücut hatlarının ha-yaletlerini, vaat dolu bekleyişleri veya belki de sadece Nicola’nın elbisesinin elektrik alanını, kaşmir aurasını hissedebiliyordu. Bu nefis kalibrasyonu ilerletmek adına Guy biraz eğilip bacaklarını açarak kendini açıklıkla yarım milimetre daha öne çıkardı. Bir ara, Nicola’nın yoğun nefesini kulağında hissederken, eli onun kürek kemiğinden şaşırtıcı bir armağan olan koltuk altına indi ve son-ra duraksayıp onun bekleyen memesine kondu (Nicola’nın inle-yerek onay verdiğini işitir gibi oldu).

Guy gerçekten bilincini yitirip yitirmediğine sonradan ka-rar veremedi, gerçi Nicola bilincini yitirdiğini esefle söyleyecekti hep. Her halükârda, dünya geri geldiğinde Guy koridor kilimine başını yaslamış ve titreyen elleriyle kasığını avuçlamış halde ce-nin pozisyonunda yatmaktaydı. Yüzünün rengi (Nicola’nın dedi-ğine göre) iyileşen mor gözünün rengine ilginç bir şekilde benze-mişti: Uçuk yeşil bir arka planın üstündeki gri. Nicola sanki yağ-murda ve çok uzaktan ona seslenmekteydi.

“Guy? Guy? Guy! Guy... Dayanamıyorum. Yine yaptım. Sırf içgüdüsel olarak. Dramatikliği korkutucuydu. Bir ton tuğla gibi yığılıverdin. Hastalandın mı? Ooh. Çok mu acıyor? Gel... *oof*. Güzel tarafından bakabiliriz sanırım. Memelerim *patlayacak* gibiydi ve sen oraya dokununca tepeden tırnağa zangır zangır titredim. Araba kullanabilecek misin? Yürüyebilecek misin? *Konuşabilecek* misin? Bir şeyler söyle. Guy? Guy? Ah buna *dayanamıyorum*. Neden hep sana acı çektiriyorum sanki?”

Guy gittikten sonra Keith aradı. Nicola ankesörlü telefonun cıvıltılarını, sanki bir ayı ininden gelen talaş ve kana susamışlık seslerini duyarken kadehindeki içkinin kabarcıklarını seyretti...

Keith bu kadar geç bir saatte aramakla biraz yaramazlık ediyordu. Ama o videolardan bir tane daha seyretmek istiyordu, iflah olmaz biriydi çünkü. Açıkçası, Nicola’nın geçirdiği akşamdan sonra (o ne biçim piyesti! O ne biçim yemekti!) biraz eğlenmesinin ne zararı vardı?

Nicola biraz daha konyak koydu. Çirkin bir şekilde kıkırdadı: Çirkin kıkırdayış. Kıkırdayışının çirkinliğinin farkındaydı, ama bu daha da çirkin kıkırdamasına yol açıyordu, o kadar. Kadehle şişeyi alıp soyunma odasına gitti.

Biliyor musunuz? Gerçekten havaya girmişti. Gerçekten. Keith onun fırfırlı giysiler giymesine bayılıyordu. Kendisini çok tahrik ettiğini söylüyordu. İşte *bu...* muhteşem bir elbise. Keith kaba saba, pis herifin teki, ama külotlu halinizi görünce hepsi minik oğlanlara dönüşüverirler. (Ayrıca sivri topuklara *bayılırlar*). Nicola, Guy’ın verdiği bütün paraları olağanüstü fırfırlara ve en pahalı külotlara harcayacaktı. Onun için! Keith için!

Elbisesini açıp çıkardı. Saçını serbest bıraktı. Çirkin kıkırdayış.

Arabayı Landsdowne Crescent’a park eden Guy oturup acının geçmesini bekledi. Yetmiş beş dakika sonra Guy hâlâ oradaydı. Ama acı da oradaydı. Ağzını hayatında ilk kez o kadar açarak koltuğundan sürünerek kalkıp gecenin içine girdi.

Büyük konak karşısında titreşiyor, karanlıkta dalgalanıyordu. Konağın ön cephesini taradı: Acil durum veya nöbet belirti-

si olan ürkütücü sarılar yoktu. Geri dönüşü, Marmaduke'un geç saatlerdeki kesintili şekerlemesine denk gelmiş olabilir miydi? Ön kapı onu içeri kabul etti. Koridora girerken kemikleri çatırdayıp çıtırdadı. Parmak uçlarına basarak mutfak merdivenine gözüpük bir tezlikle yöneldi.

Ameliyathane ışıklarının altında, çamaşır makineleriyle kurutucuların ve bebek bezi yığınlarının ortasında Guy kendini bir ordu doktoru gibi eleştirel bir gözle inceledi. Hayvani organları hırpalanmış, baştan çıkarılmış gibiydiler, ama eskisinden daha etkileyici görünmüyorlardı. Değişmiş, büzülmüş, morarmış görünense yüzüydü – parlak aynanın karşısında dehşete kapılmış olan, aşk budalası yüzü. Marmaduke'un sayısız talklarıyla merhemlerinin arasında derdine derman olabilecek bir şey yoktu.

Pantolonunu düzelterek çamaşır odasından çıkarken bir korku şimşegi mutfagi kat etti: Beyaz ışıktan bir ağzın içindeki hayaletimsi bir gecelik. Hope değildi... Lizzyboo'ydu. Buzluğı yağmalyordu.

"Marmaduke sessiz mi?" diye sordu Guy.

"Hı hım. On dakikadır."

Tek kucaklaşmaları aklına geldi, Hope'un bilmediğı kucaklaşma, banyoda, İtalya'da, pek küçük olmayan küçük baldız, koltukları kabarmış, ön plana çıkarılmış, nefes nefese terfi ettirilmiş. Lizzyboo şimdi ne kadar iriydi. Ve ne kadar yabancıydı. Zavallı Lizzyboo.

"İyi geceler."

Lizzyboo çığneyip yuttu. "İyi geceler," dedi.

Guy her adımda daha da sessizleşerek usulca üst kata çıkıp karanlık misafir odasında soyundu. Çıplak kalınca topuklarına basa basa koridordan gizlice geçti. Kapının çıldırtıcı fiziğı ona amansızca, santim santim direndi: Gıcırıyor, tıkırıyor, halının kenarına sürtünüyordu. Sessiz olmaya çalıştığınızda her şeyin ses çıkarmaya can attığını görürsünüz. Guy orada gündelik hayatın fiziğıyle boğuşmaktaydı. Hope karanlıkta S ya da Z harfi veya soru işareti gibi kıvrılmış yatmaktaydı.

Kieth o gice geri... Kieth o... Keith geri döndüğünde o gice, tamam. Sakün ol. Işık nirde? Tamam. O son *pornolar* fazla gelmiş olamaz.

Tekrar Shirt Trish'e gitmek iyi oldu. Ama Nik diyo ki iyi geliyorsa içmek iyiymiş. Önümi yok. Diyom önümi yok. Erkek avcıdır...

Ön kapıyı ardından sertçe kapadı. Lavaboda durup bol bol ılık su içti. Sonra kendini daha iyi hissetti. Sonra yığıldı. Birden ve dağınık bir sıralamayla, Keith karısının gazını çıkardı, bebeği işesin diye sokağa götürdü ve köpeği düzdü.

Kim Twemlow'un hayat tarzı ne biçimdi! Hâlâ beyaz ayakkabılarla geziniyordu. Burada, tavanda bile arabaların beyaz farları vardı. Ev, yuvarlak garaj yolu ve kuşluk yemeğine seçilmiş konuklar. Aaa, Cymphia. Amphea! Bu saate bir kadeh şampanya çok iyi gelir genellikle. Smampha. Corimphia! Aramimphacığım!... Keith? Çok daha fazlasına sahip olabilirsiniz dostum. Hı hı, kisenlikle. Yapabilürsün evlat. Yapabilürsün. Evet kisenlikle yahu...

Neydi? Öyle arabayla geri dönerken – neydi? Arabada, Clive uyurken. Ay. Ve Londra eskisi gibi. Sokak lambalarının bir sürü ayı, bir sürü ay önce. Televizyon. Tanrım. Artık bana asılıyor. Genç hissettürdü filan yani. Aman aman. Kalkan şey inme – oop. Hoop. Hı hı olay buydü. Heyo dostum, heyo!

Çok geç kalmadan Londra Parkı'na gitmeliyim.

Gözlerimi kaparsam, hatta açık bıraksam bile o parkı ve yokuş aşağı inen demiryolunu görebiliyorum. Çalılar tropik ve zararsız, gökyüzü kristal gibi ve zararsız. Hatta bütün manzarda bir çocuk kitabı havası var. İşte Postacı Pat kamyonetiyle gelmiş: Postacı Pat ve siyah beyaz kedisi. Hepsi tarih öncesi. Mahalle papazları, kız kuruları, parkta yaşayanlar, bahçıvanlar, baki-relik haline geri dönecek kadar uzun süre dul kalmış ihtiyarlar. Seksin tek somut kanıtı çocuklar – ve uzaklardaki (pek de somut kanıt olmayan) meme şeklindeki yumuşak tepeler.

Bir dere vardı, yürüyerek geçilebilen, üstünden atlanabilen, tehlikeli değildi, beş yaşında çocuklara çok uygundu, oğlanlara, kardeşimle bana. David! Sam! Ah çocuklar, kalp kırıcısınız ve gizemlisiniz. Zayıf bedenlerinizi öyle bir eğiyorsunuz ki – bir şeye girişerek, bir şeye kalkışarak. Savaşmaya bayılıyorsunuz. Bakın! Seyredin! Ah çocuklar, bunu neden yaptınız ki?

Ama çocuklar bunu yapmalıdır.

Geri dönmeliyim. Fazla ertelememeliyim.

Missy'nin erkeklere ve silahlara – ateşli silahlara ve adamlara düşkün olduğunu farz etmekten başka çare yok.

Bana bakın: Şimdiden çıplak ve ölüyüm.

Sheridan Sick'e bakın. Onunla karşılaştığımda. Du Pont civarında, yüksekte, Hornig Ultrason'un yönetim kurulu odasındaki bir partide (Hornig Ultrason: Bütün kötülüklerin işaret ışığı). On-dan yeni fenomeni, süperyıldırımlı şimşeği açıklamasını istedim. Missy yanında, yanımda duruyordu. Hiçbir şey bilmiyordum.

"Solar süpergranülasyon," dedi Sick. "Sam? 32,000 kilometre çaplı bir tencerede kaynayan bir çorba düşün. Sıcaklığının rüzgârı buraya eriştiğinde bile saniyede 640 kilometre hızla ha-

reket eder. Sonra magnetosferde bir hayalet vadiye çarpar. Bingo. Süperyıldırım."

Oldukça aydınlanmış bir halde "Bu konularda çok şey biliyor gibisin," dedim.

"Öğreniyorum Sam. QuietWall topluluğuyla birlikte giderek daha çok çalışıyoruz."

"Kes artık. Bir daha da yapma."

"Komiksin," dedi. Cidden rezil bir gülümsemeyle. Cidden rezil suratındaki.

Sheridan Sick: Akıllı adam. Hı hı, yakışıklı, saç kesimi hoş, ayrıca şeytan tüyü var. Bir dünya yaratmak için bir sürü şey gerekir. Bir dünyayı yok etmek içinse tek bir şey yeter. Babam ikinci kategoridendi, gerçi tanınmayacak kadar genç bir dünyadaydı, daha taze tarihsel güçlerin etkisindeydi. Hem o işi para için yapmıyordu.

Bütün güçlerin en tuhafı aşktır.

Keith âşık gibi görünüyor (gerçi eminim öyle hissetmiyor. Sonuçta o Keith). Adımları canlı, akıllı bir karış havada.

Guy ise ceset gibi görünüyor.

Aşk bir kadının bir otobüsü kaldırmasına veya bir erkeğin bir kuştüyünün altında ezilmesine yol açabilir. Veya her şeyin dünkü ve yarın olacağı gibi sürmesini sağlayabilir. Aşk böyle bir güçtür işte.

Çapraz Akan Sular'da neden belirttiğimi Tanrı bilir. Beni cesaretlendiriyor galiba: Yani böyle şeylerin bile basılabilmesi. Berbat, iğrenç, boktan bir şey.

Yarış kayığı gibi bir şey kullanan, terli asker üniforması giyen Marius Appleby, sadık rehberi Kwango'yla birlikte, kaos içindeki Borneo'da eski korsanların rotalarını arıyor. Ünlü yağmalar ve tecavüzler sık sık, uzun uzun anlatılıyor. Özellikle de tecavüzler. Marius çoğunlukla eski günlere dönmeyi ve korsanların geri gelmesini arzuluyor sanki.

Ama bütün iyi kısımlar renkli derginin ona tahsis ettiği fotoğrafçı Cornelia Constantine'le ilgili: Bir seksen boyunda, yirmi yedi yaşında, sekizde bir zenci. Gözleri *abanoz gibi siyah* ve beline kadar

inen *parlak* kırmızı saçları var. Marius onunla havaalanında tanışıyor. Kadın şu doğal mavi kanlılardan biri, kibirli, bağımsız, kendini fotoğraf sanatına adanmış biri. Ama Marius da havalı (bunu belli ediyor) ve yakışıklı, ayrıca kadınların aşkına yabancı değil. Cornelius'un eski erkek arkadaşlarının arasında dünyaca ünlü bir heykeltıraş, bir AET başbakanı ve ölü bir araba yarışçısı var. Cipinden inerken Samarinda'nın *kalabalık* sokakları bile donuyor, tıpkı Keith'in televizyonundaki sahneler gibi.

Yaşlı Kwango'yu kiralayıp *Aphrodite* denen yarış kayığıyla yola çıkıyorlar. O tanrıçaya yalvaran Marius, Cornelia'ya sahip olmaya yemin ediyor. Pek şansı yok gibi görünse de, nedense başarmasını istiyorsunuz. İlk sabah uyandığında kadının kiraz kırmızısı lagünde çırılçıplak durduğunu, alev gibi saçlarının kaslı kalçalarının çatalını örttüğünü görüyor. Kadın yüzdükten sonra çıkarken seyahat yazarından hiç utanmıyor, ki soylu güzeller utanmazlar zaten. Ve adam onun memelerinin *gururlu*, saç rengininse *doğal* olduğunu fark edip seviniyor.

Hı hı, evet. Bir doğal aşk öyküsü. Kitap şundan ibaret gibi: Bir iğrenç klişeler sözlüğü. *Cidden* berbat, iğrenç, boktan bir şey. Ama okumayı sürdüreceğim galiba. Mesele şu ki, Marius'un Cornelia'yı nasıl tavlayacağını gerçekten merak ediyorum.

Tıpkı dişi kahramanım veya kötü kadın karakterim, maktulüm gibi Lizzyboo'nun da erkeklerden kurtulmak için bir stratejisi var. Stratejisi şu: Yüz Kilo Ol.

Yüz kiloya yolculuğunda büyük bir engel var: Gıda zehirlenmesi. Sağduyu: Ne kadar çok yerseniz o kadar çok zehir almış olursunuz. Bence bu sonuçta lehime bir durum. Şimdi hasta yatıyor, çok yiyemeyecek veya sevişmeye kalkmayacak kadar hasta.

Missy Harter'ın bel ölçüsünün mucizevi bir şekilde arttığını hayal edin. Aklıma çılgınca bir fikir gelip duruyor, bebekleri dükkânlardan satın alabilseydik veya onları seyretmek için hayvanat bahçeleriyle temalı parklara gidebilseydik ve mesela altı yedi sene hiç büyümeyip on beş aylık kalsalardı, evet, onlarla hâlâ ilgilenirdik, bazılarımız, gidip onlara bakar ve belki bir çift satın alır ve bodrumdaki pinpon masasının altına koyup, arkadaşlarımıza göstermek için çıkarırdık.

Güneş gökyüzünde her gün biraz daha alçalıyor.

Acı henüz başlamadı. Slizard çok şaşıyor. Ama ayak bilek-lerimde stronsiyum acısı ve kasığımda sızı var hâlâ. Yolların gi-derek uzadığını, tepelerin sarpladığını fark ediyorum. Arabayı kullanıyorum.

Şimdi – sokaklar, trafik. Trafiğin büyük başkentlerin ruh hallerini yansıttığını biliyoruz (şimdi cakayla vedalaşarak dün-ya vatandaşlığına geçiyorum): Paris’in somurtkan zafer tut-kusu, eski New York’un gazabı ve acizliği, Roma’nın kedi-fare oyunu tarzı küstahlığı, Kahire’nin pejmürde maktullüğü, Los Angeles’in tiyatro vapuru tarzı kalıcılığı, Bombay’la Delhi’nin endüstriyel mahpuslukları, ki oralarda trafik günde dört kez felç olur. Ama burada, Londra’da – anlam veremiyorum.

Sokaklarda ikinci şeride park etmeye bayılıyorlar. Evet. Ger-çek aşk bu – Mayıs ayından hiç çıkmayan bir aşk. Lanet olası so-kağın ortasına park ediyorlar. All Saints Yolu’na girdim – ve ar-tık yol değildi. Bir otoparktı, çift park edilmiş bir otopark. Trafik lambaları dekorasyondan başka pek bir şey değil, Noel ışıkları gibi. Kavşakta kırmızı yanıyor, ama azar azar ilerlemeyi sürdü-rüyorsunuz, sonra da trafik kilitleniyor. Çıkıp bir işinizi hallet-meyi bile düşünebilirsiniz. Neden? Neden olmasın? Başka her-kes öyle yapıyor. Beş saniye düşününce şunu anlıyorum ki, her-kes öyle yapınca kimse ilerleyemiyor, kimse bir yere gidemi-yor. Ama herkes öyle yapıyor çünkü herkes öyle yapıyor. Diğer mesele de şu: Kimsenin umurunda değil gibi. Kavşakta sarhoş genç kamyonetinden inip salına salına GoodFicks’e veya Pota-to Love’a veya Butchers Arms’a gidiyor ve diğer sürücüler bunu umursamıyor gibiler. O moruklar birbirlerini dirsekleyip itekle-yerek, metal ve pasla kurdukları yakın ilişkiden ve hiçbir yere gidememekten sinirlenmeden bahsediyorlar.

On yıl önce az çok böyleydi. On gün önce de az çok böyleydi. Şimdiyse, zamanın son küçük pakedinde, her şey değişti. Araf-tan cehennemin ortasına geçiş yaptık. Birden herkes umursama-ya başladı. Bayanlar bile. Tombul anneler emniyet kemerli ço-cuklarının zırlamalarını bastırarak şekilde bas bas bağıyorlar-sa, eski Morrislerdeki yaşlı bayanlar çilli elleriyle kornaları hid-detle yumrukluyorlarsa, *erkeklerin* tepkisi nasıl oluyor peki? Son

birkaç gündür tam dört kere, trafiğe yakalanmış ve arabamda kı-sılı kalmış halde, alçak güneşin altında kaskatı otururken ve çı-kış yolu bulamazken, sarhoş insanlar sert makinelerin yumuşak makinelere neler yapabileceğini keşfettiler: Araba kaputunun in-san ağzına ve burnuna neler yapabileceğini, lastik levyesinin in-san kafasının arka kısmına neler yapabileceğini. Trafik insana-ların arzularından kaynaklanan bir yarışma, insanların arzuların-dan kaynaklanan bir bekleme oyunu. Siz oraya gitmek istiyorsu-nuz. Ben buraya gitmek istiyorum. Ve son zamanlarda trafikte bir terslik var. İnsanların arzularında bir terslik çıktı.

Anlamıyorum. Hayır – anlıyorum! Birden anlıyorum, baş-kalarının anlaması için doğru dürüst bir sebep olmasa da (var mı ki?). Şimdi trafikte birbirimizin zamanını, birbirimizin haya-tını tüketiyoruz. Birbirimizin hayatını tüketiyoruz.

Cornelia'nın sabah yüzmeleri ritüele dönüştü. Marius artık güvertede bronz kollarını beline dayayarak durup, onun kıyıya yüzmesini gizlemediği bir hayranlıkla seyrediyor. Anlaşılan ka-dının memeleri –

Üniformalı bir kuryenin getirdiği bir paket. Slizard'ın vaat ettiği ilacı pek heyecanlanmadan bekliyordum. Ama bu seferki Hornig Ultrason'dan.

İçinde müsveddemin ilk bölümleri var. Ve taslak. Opsiyonlu para. Missy nasıl başardı bilmiyorum. Ama bu...

Sanatın tatlı, aşkınsa daha da tatlı olabileceğinin farkında-yım, gözlerdeki tanıyışın ve bağışlamanın, elin ve ihtiyaç duyulan dokunuşunun, zihin-beden meselesinin böyle tatlılıkla çözü-lüşünün. Ama bu, bu (para parmaklarımın arasında titriyor), *bu* gerçek mutluluk işte.

O kadar mutluydum ki acının gelişini bir an fark etmedim. Şimdiyse borular yine yaygaraya başladı. Acı – inorganik ısı-tırap.

Tanrım, bütün daire sarsılıyor.

Hiç duracak mı? Bunu yapmayı kesecek mi?

Şimdi değil. Ama ne zaman? Uygun zamanda – borular için, acı için? *Uygun zaman asla gelmiyor, gelmiyor, bir türlü gelmiyor.*

17. Bölüm: Cupid'in Üniversitesi

"AŞK SUYU. ZAPT EDİLMEZ TUTKU. Dünya sarsıldı filan yani."

"Selam Keith. Nasılsın?"

"Kadın kendini tamamen teslim etti. Mutlulukları tamamlandı. Hayber'e gittiler."

"Nasıl gidiyor?"

"Karşılıklı bedensel haz. Yeterli ön sevişmenin önemi. Dolgun ama sıkı bir beden. Kendi rızalarıyla sevişen yetişkinler."

Guy, Nicola'yla birlikteyken ona tamamen, tüm varlığıyla güveniyordu. Nicola'nın öpücükleri karşısında bazen afallasa da ıslaklıkları, delişleri, açıkları yüzünden– Nicola'nın çekingenliği aşılmazdı, açıkları yoktu ve etkileyici bir şekilde inatçıydı. Guy'ın elinin Nicola'nın memelerini, kalçalarını, kalp kırıcı karınını çevreleyen güç alanına her girişinde, Nicola'nın tüm bedeni kilitleniyor ya da kasılıyordu sanki. Onun duyarlılığı (ve yakın zamanda aldığı iki güçlü darbe) sayesinde zarifçe koşullandırılan Guy, neredeyse Nicola kadar utangaçtı, neredeyse onun baki-re ürkekliğine sahipti. İkisi de başka yerlerde, aralarında bir şeyin geçemeyeceği yerlerde bulunduklarında rahatlıyorlardı. Bazen öğleden sonraları tanınmamış müzelere ya da sanat filmleri oynatan sinemalara gidiyorlardı. Yürüyüşe çıkıp güzel havadan sonuna kadar faydalanıyorlardı: Guy yürümekten hoşlanırdı ve Nicola da hoşlandığını söylüyordu. Ne kadar uzağa giderlerse o kadar iyiydi, Guy'ın ayaklarında büyük ıslak ayakka-

bıları, Nicola'daysa koyu yeşil Wellington çizmeler ve üstünde yamalı blucin: Elele tutuşuyorlardı ve kollarını birlikte sallayarak yürüyorlardı. Barnet'in hemen kuzeyinde ikisinin de bayıldıkları bir koru keşfettiler. Boğuk hışırtılar, ağaçların nem dengesini koruyuşu. Gerçi orada yapacak pek bir şey yoktu tabii. Nicola, Guy'ın şapkasını bir vuruşta bir su birikintisine düşürdükten sonra kaçıp saklanıyordu. Guy onun peşinden koşuyordu. Nicola bir keresinde kurumuş bir derenin balgamsı çamuruna bir dal parçasıyla Seni Seviyorum yazdı. Hışırdayan ağaçların dallarının altında sık sık keyifle öpüştiler. Kuşlar kımıldanıyor ve nemli kanatlarını çırpıyorlardı, ama hiç hayvan görmediler, küçük orman yaratıkları görmediler, bir sincap veya tavşan bile: Alçak güneşin aydınlattığı yavru geyikler gördüler, o kadar. Nicola yaklaşan felaketi hissettiren şehirden uzaktaki bu anları özellikle değerli bulduğunu söyledi.

Dairesine geri döndüklerinde Nicola bir tepsiyle çay servisi yapıyor ve genellikle bisküvi de ikram ediyordu. Sonra kanepeye bir süre ihtiyatla öpüşüp koklaşıyorlardı. Ama Guy'ın gitme zamanı geldiğinde ve merdivenin başındaki öpücükler veda öpücüklerine dönüştüğünde onlar da şehvetli bir hal alıyorlardı ve Nicola, Guy'ın kollarında arzuyla ve iştahla kıvranıyordu. Guy'dan daha kısa boylu ve bu aşamada ayakkabısız olan Nicola, sanki vücudunun çeşitli noktalarıyla onu emerek üstüne tırmanıyordu. Guy giderken göğsünde Nicola'nın memelerinin yuvarlak izlerini taşıyor, karnına onun vücut çizgileri ve dış hatları işlenmiş oluyordu. Daha aşağısıysa tamamen kas hafızasının egemenliğindeydi: Nicola'nın çıldırtıcı özünün hafifçe yukarı doğru yaptığı hamlelerin. Nicola yakında daha cesur olacağını söylüyordu. "Yakında daha cesur olacağım," diye fısıldamıştı seksi bir şekilde, Guy'ın uğuldayan kulağına.

Yine de Guy oraya Keith'e rastlamadan girip çıkabildiğinde kendini çok şanslı sayıyordu. Guy merdivenlerden sendeleyerek, iki büklüm, nefes nefese, elektrikle sarmalanmış bir halde inerken, Keith merdivenleri sendeleyerek çıkıyor oluyordu. Alternatif olarak, Guy sundurmadaki zile basınca ön kapıyı bizzat Keith açıyordu, cansız, haşmetli, tatmin olmuş bir edayla. Böyle şeyler sık sık oluyordu. Üstelik bir defasında iki kere birden olmuştu:

Girerken *ve* çıkarken – sanki Keith hakkı olan üstün konumdan kısa süreliğine kibarca feragat ediyordu, o kadar. Guy onun başka zamanlarda da geldiğini biliyordu. Guy bazen oradan geçerken veya en azından o semtteyken veya yapacak daha iyi bir işi yokken (şaşılacak kadar boş vakti oluyordu), Nicola'nın çıkmaz sokağında takılıyordu. Bir keresinde Keith'in ağır Cavalier'ını park edip bagajından omuz çantasını ve alet çantasını vurdum-duymazlıkla aldığını görmüştü. Bir başka seferdeyse –ki bu az çok tesadüften ibaretti– Guy'ın Volkswagen'i o önemli kavşağın yakınında, trafikte biraz sıkışmıştı, gecikmenin sorumlusu olan Keith kendini ve başkalarını tehlikeye atarak ana caddeye geri geri çıkmaktaydı, birkaç dakika sonra Keith yeni araba telefonuna alaycı bir edayla bağırarak Guy'ın yanından geçip gitmişti.

Guy sabahın erken saatlerinde yatakta, uyuyan karısının (Hope'un bilmediği şeylerin ağırlığı Guy'ın ona karşı beslediği hisleri tamamen değiştirmişti) yanında yatıp iğrenç *tableaux vivants*lara, saksıya benzer berbat koyu gri barakalara ve park kulübelerine, huzurevlerine bakıyor ve Keith'in "Doktor günde bir kere yapmam gerektiğini söyledi. Şuraya uzaniver," veya daha ikna edici bir şekilde "Ağzına alacaksın, ta ki – komik bir oyun ciddeden," dediğini duyar gibi oluyordu. Guy usulca yataktan kalkıyordu. Yandaki banyoda küvetin kenarına oturup kümülüs beyazı havluyu yüzüne bastırarak inliyor ve bağırıyordu. Sonra kasığına hayret ve utançla bakıyordu: İşte o komik hayvan, göz kırpan elf oradaydı. Tanrısal ve arkaik bir edayla kalkıp yarayı örtmeye başlıyordu. Aynada solgun bir savaşçı, kemikleri zırh gibi, kaşları firkete gibi – dudakları aç! Çene çizgisinin iki köşesinde keskin perçinler belirmişti. Kalça kemikleri bir semaverin kulpları gibiydi. Semaverin içinde ne vardı? Pişirilmiş aşkının tüm yahnisi.

Ve yüzyılın sonu öyle yakındı ki. Mesele şuydu ki, sorun şuydu ki, işin aslı şuydu ki... Hayır. Guy bunu düşünmeye cesaret edemiyordu hiç. Kendini tutmasa şöyle düşünecekti. Nicola'yı, Nicola gibi birini, onun konumundaki birini, öyle içine kapanık ve inzivada birini, on dokuzuncu yüzyılın sonunda veya on sekizinci yüzyılın sonunda veya rakamlı herhangi bir yüzyılda hayal edebilirdiniz. Ama herkese mutlaka damgasını

vuran yirminci yüzyılda değil. Yirminci yüzyılda değil. Nicola gibi görünen birini, hayır.

“Eee, Guy’la ne yapıyorsun peki?” dedi Keith.

“Ne yapıyorum sence?” dedi Nicola. “Onu tahrik ediyorum.”

Keith ona içten bir sevgiyle bakarak ağır ağır kafa sallayıp onayladı. “Hı hı. Bilirsin... o üniversitede okumuş. Tamam. Ama bir bok bildiği yok.”

“Bir paradoks, değil mi Keith.”

“Bir bok bilmiyor.”

“Oysa sen, hayat üniversitesinden mi mezunsun Keith?..”

“Ben zor yollardan geçtim. Sokakları tanıdım filan. Hayır, tamam: Doğuştan zengin ve imtiyazlı olabilir.” Keith bir parmağını kaldırdı. “Ama bunun için parmağını bile kaldırması gerekmemiş. Benim içinse – benim içinse bu inanılmaz filan. Herif hayatının yarısını kendini *rüyada* sanarak geçiriyordur herhalde.”

“Keith? İtiraz edebilir miyim? Mutluluk göreceli değildir, tıpkı acı gibi. Kimse hayatı daha kötü değil diye şükretmez. Yeterince acı her zaman vardır Keith. Ve zengin bebek de fakir bebek gibi avaz avaz ağlar.”

“Hı hı, anladım.”

Keith üstünde pantolonuyla ve fanilasıyla Nicola’nın güzel yatağında yatmaktaydı: Tamamen gevşemişti. Yanında gümüş tepsi, berbat espressonun kalıntısı, izmarit dolu fincan tabağı durmaktaydı. Nicola kapkara bir iş takım elbisesiyle, yakası son derece resmi bir antika broşla boğaztan kapatılmış beyaz bir ipek gömlek giymekle yeteneğini sergilemişti. Tırnakları boyalı ovalerdi; halkalı bileziği zarif bir netlikle kımıldayıp duruyordu. Dik sırtlı bir sandalyede, sade ve şık bir otoriteyle oturuyordu. O iş dünyasındandı, Keith ise bedeninin dünyasından: Do-yurucu bir kahvaltı.

“Seni biraz yalnız bırakacağım,” dedi Nicola kalkıp üstünü düzelterek. “Senin için bu sabah son derece gösterişli bir kısa film çektim.” Keith’e uzaktan kumandayı verip tepsiye uzandı. “Bayan yöneticilerin ofislerinde neler yaptıklarını hayatta tahmin edemezsin. Belki sıcak bir günde. Yakışıklı bir cam silicisi

adamin kaba kuvvetle çalışmasını seyrettikten sonra. Ha, Keith: Bu aralar ketumluğun ne alemde?"

"Ser verip sır vermem."

"Evet evet. Ama ne kadar ketumsun? Gerçi önemi yok. Guy'a tek kelime etmeyeceksin tabii. Ama bunun dışında içinden geleni yap. Zaten sana inanmaz ya. İşin bitince haber ver."

Dairenin gövdesine, oturma odasına, mutfağı süzöldü. Gümüş tepsiyi bulaşık tahtasına bıraktı. Bir fincan kahve daha hazırladı, bir sigara daha içti ve *Time* dergisini okudu... Bu haftaki kapak konusu hava durumuydu. Her zamanki gibi. *Hava durumunun* son zamanlara kadar geyik malzemesi olarak kullanılması inanılmazdı. Çünkü bugünlerde hava durumu ciddi bir konuydu. Hava durumu tüm dünyada manşetlerdeydi. Her gün. Televizyon tamamen değışmişti: Yakışıklı haber spikerleriyle en akıllı alimlerin hepsi artık meteoroloji uzmanıydılar; eskiden haritaları cetvellerle gösterip yağmur konusunda özür dileyen tüvit ceketli tuhaf hadımlarsa diğerk tarafa geçmiş, diğerk haberleri, daha doğrusu onlardan geriye kalanları sunuyorlardı. Meteorologlar yeni savaş muhabirleriydiler: Kasırğa haberleri veren John'la buzul haberleri veren Don'dan sonra şimdi de troposfer haberleri veren Ron vardı. Baş ve işaret parmaklarının tırnaklarını kullanarak ritmik hareketlerle fiskeler vuran Nicola, güneşin alçalmasıyla ilgili son açıklamaları okudu. Açı değışiminin sebebi bildik etkilerin benzersiz bir kombinasyonuydu anlaşılan: *Günberi* (dünyanın güneşe en yakın hali), *yerberi* (ayın dünyaya en yakın hali) ve *kavuşma konumu* (dünyanın, güneşin ve ayın birbirlerine en yakın halleri). Bu kesişme yerçekiminin artmasına, gezegenin dönüşünün yavaşlamasına, ayrıca *zamanın yavaşlamasına* yol açıyordu, dolayısıyla dünyadaki gündüzlerle geceler az ama ölçülebilir bir şekilde uzamıştı. "Hı hı, anladım," diye mırıldandı, dünyada sadece yirmi gün ve gece daha yaşayacak olan Nicola. *Time*'ı omzunun üstünden atıp kendi açıklamasını buldu. Dünyayı döndüren sevgiydi. Ve dünya yavaşlıyordu. Dünyada işler iyi gitmiyordu.

Yine de dünyanın yeni eğikliği tutulmanın Londra'dan tamamen görülebileceğı anlamına geliyordu. "Tamamı" 5 Kasım'da Londra'dan izlenebilecekti. Sokaklarda oğlanlar şimdiden yan-

larında babalarıyla dilenmeye başlamışlardı. "Babam için bir peni?" Babalarıysa hakaret edercesine fütursuzdular: Onlarla o kadar az ilgilenilmişti ki, onlara o kadar az özen gösterilmişti ki, o kadar az sevilmişlerdi ki. Bir peni *etmezlerdi*. Hem de bir peni tamamen değersiz olduğu halde.

Nicola arafta uzun zaman kaldıktan sonra (ihmalkârlık, unutuş) yatak odasının kapısını çaldı. Keith normalde sırdaşça bir öksürükle onu ikaz ederdi. Ama Keith'in genzini kibarca temizlemeleri bir başladı mı bir saatten fazla sürebiliyordu. "Evet?" dedi Keith boğuk bir sesle. Nicola içeri girer girmez Keith'in tek başınalığının keyfini sürmediğini anlayıp sinirlendi. Keith'in bakışlarını takip edip televizyon ekranına baktı hemen: Oradaki dondurulmuş sahnede kendisi yan odadaki masasındaydı (bir bacağını kaldırıp masaya koymuştu), üstündeki kapkara takım elbise büyüleyici bir şekilde buruşmuştu. Nicola tekrar Keith'e bakınca gülmemek için gözlerini kapadı. Çünkü Keith ağlıyordu. Gözyaşları sıcak sıcak akıyordu; gözenekli yanaklarında sarımtırak izler bırakıyorlardı. Nicola, Keith'i fazla küçümsemişti! Pornografi Keith'in bütün hassas yönlerini uyardırmıştı. Mesele sadece seks değildi. Keith gördüklerini gerçekten güzel buluyordu.

"Sanırım," dedi Nicola rahatlayarak, eğlenerek, müşfikçe (gerçi sesindeki öfke tamamen geçmemişti), "sanırım benden çıkınca gidip bir kızla görüşüyorsun, değil mi Keith. Bir çıtırla. Bunu yapıyorsun, değil mi Keith."

Keith susuyordu.

"Bu iyi bir şey. Onaylıyorum. Bana yapmak istediğin her şeyi ona yapıyorsundur. Çok yakında bana *yapacağın* her şeyi. Ooh, eminim yapıyorsundur. Yapıyorsun, değil mi Keith."

Keith susuyordu.

"Sana doğru gelen şeyleri yapmanı istiyorum, o kadar," dedi Nicola. Hödük sanatından sonra biraz hödük sevgisi katmanın iyi olabileceğini düşünmüştü, küçük bir ihtimal de olsa belki bir fark yaratır diye. "Ah, senin gibi bir adamı dizginlemeyi beklemiyorum Keith, ne şimdi ne de sonra. Bu yüzden böyle davranıyorum. Sonra değil, şimdi. Kızlar peşinden koşacaklar ve onları kim suçlayabilir ki? Ama ben hep seni destekleyeceğim Keith,

Senin için sadece bir anı haline geldikten sonra bile. Büyük maçın tarihini söylemene gerek yok: Senin için orada *olacağım* Keith. Sen Embassy adına bir numara olmak için dartlarını atarken, kalabalıkta bir yerlerden sana tezahürat yapıyor olacağım Keith."

Keith dimdik oturup ayaklarını yere koydu. Ayakkabılarını ararken "Embassy adına değil," dedi. "Embassy'de. Adına değil. Orada."

Nicola bir sonraki sahne için bluciniyle Wellington çizmelerini giymek üzere banyoya daldı. Ama önce bütün muslukları açtı, sifonu çekti, yüzünü bir havluya gömdü ve az kalsın gülmekten ölüyordu. Keith melankolik bir edayla giderken Nicola'nın kapının aralığından sergilediği yüzü sıcak ve ürkekti, ufacıktı.

"Guy," dedi Keith, başı eğik. "Ona buraya ne için geldiğimi söylüyorsun? Ne yaptığımı söylüyorsun? Tuvaleti tamir ettiğimi mi? Mutfakta yere uzanıp dilimi huni gibi çıkardığımı mı?"

"... Öyle bir şeyler," dedi Nicola.

Başarı beni değiştirmede, diye düşündü Keith merdivenden inerken. Başarı ve şöhret. Yıldızlığın meyveleri güzel tabii. Tabii. Para ve – tapınılmak filan. Mallar ve hizmetler. Ben o tacı almak için – köpek gibi çalıştım. Çabuk bırakmaya niyetim yok. Ama temelde her zamanki Keith Talent olarak kalmayı umuyorum.

Keith gözlerinden hâlâ akan yaşları silip apartman kapısını açtı. O uçuk benizli, paralı, güya acı çeken, beyaz dişli, yapışkan herif –adı Guy Clinch'ti– bir parkmetreye bozukluk atmaktaydı. Basamaklarda bacaklarını açarak duran, çalıntı alet çantasının kayışını bir silkinmeyle omzuna yerleştiren Keith'e başını kaldırarak bakıp titrekçe gülümsedi:

"Günaydın," dedi Guy yenilgiyi kabullenmişçesine.

Ama Keith sadece gözlerini dalgınca silip onun yanından geçerek yolun karşı tarafındaki ağır Cavalier'ına yönelmekle yetindi.

Nicola haklıydı. Keith onu ziyaret ettikten sonra bir bayan arkadaşını görmeye gidiyordu. Dahası Keith onu ziyaret etmeden önce de bir bayan arkadaşını görmeye gidiyordu. Onu ziyaret ederken bir bayan arkadaşını görmeye gitmesiniyse sadece

bazı aşılamaz fizik yasaları engelliyordu. Nicola yine haklıydı. Bütün kızlar Keith'in peşindeydiler, en azından yolundan çekilmiyorlardı. Ve Keith gerçekten fişek gibiydi, daha önce hiç hissetmediği bir aciliyet hissinin, köpeksi bir azgınlığın etkisindeydi. Birileri birasına bir şey mi katıyordu? Bu sağlıklı bir durum olamazdı (Keith bile buna emindi) ve hem dart oyunu, hem de akıl sağlığı için gerçekten kaygılanıyordu. Kompulsif davranışlar filan yani. Ama piliçler de bir o kadar kötüydü. Hatta koca şehre veya Keith'in içinde bıyıklarını titreterek koştuğu ve duraksadığı baca deliklerine ve oluklara, bütün atık su borularına ve setlere ve gargoyelelere sıçanların taşıdığı lağımsı bir humma yayılıyor gibiydi. Keith'e göre keskin ve tuzluydu, tıpkı sokaklardan hiç eksik olmayan sidik kokusu gibi. Israrcı olmanız gerekiyordu tabii ve bütün gün yapacak hiçbir işinizin olmaması muhakkak işe yarardı. Keith dokuz sabah peş peşe süt getirdikten sonra Iqbala'yı televizyonun sesini bir kez daha açmaya ikna etmişti. Petronella Jones'un geçenlerde petrolcüyle evlenmesini kutlamak için ona birkaç yüksek oktanlı hediye vermesinden sonrasındaysa, olayların birbirini takip ettiğini görmüştü. Thelonius'un tutuklanışından beri Keith doğru olanı yapıyor, Lilette'le çocuklarını düzenli olarak, sorumluluk hissiyle ziyarete gidiyor ve bunun yakında bir mecburiyet haline gelmesini çok mümkün buluyordu (Lilette doğum yapmış olmasına karşın fena sayılmazdı, üstelik şimdi hamile değildi, en azından çok hamile değildi: Çocukların eline bir onluk tutuşturursun, yirmi dakikalığına toz olurlar.) Durumu öyle kötüleşiyordu ki, artık Black Cross'ta meslektaşlarıyla saatlerce içip rahatlamaya fırsat bulamıyordu pek. İşini görürken –yatakta, kanepede veya halıda, radyatöre yaslanarak–, otuz bir çekerken ve saplar-ken ve nefes almaya çalışırken, bütün düşünceleri, acizce önse-zileri parayla, dönüşümle, Nicola'yla ve hayatında ilk kez kendi ölümüyle ilgiliydi. Ve işte her şeyin yolunda olmadığının son bir kanıtı. Dokuz saat dart egzersizi yapıp ardından Trish Shirt'ün evinde tepişmesinin ardından bütün gün Tanrı bilir kime Tanrı bilir neyi yaptıktan sonra Tanrı bilir kaçta eve geldiğinde – sabahın dördünde Kath'i dirsekleyerek uyandırmıştı! Neden böyle bir şey yapsındı ki? Kath. Kath'e karşı uzun zamandır refleksif

cuma gecesi ilgileri dışında bir şey hissetmiyordu. Kath'in gebeliğinin ortasındaki zamanki haline dönmüştü sanki, Keith o zamanlar kısa süreliğine yanında iri memeli ve bira göbekli, havalı, yeni bir *tombul* piliç bulmuştu. Bana neler oluyor bilmiyorum, diye düşünüyordu şimdi, Kath'in titreyen omuzlarını yatağa bastırırken. Gerçekten, ciddi bilmiyorum.

Keith ağır Cavalier'ını çalıştırdı. Bir profesyonel olduğundan arabayı ağırbaşlılıkla, odaklanarak ve soğukkanlılığını koruyarak kullandı, ki doğrusu budur. Kalın parmaklarını göstergeye bastırdı ve uzunları yakıp söndürdü, uyararak, hoşgörülle. Avcunu kornaya kabaca bir inkârla bastırdı veya iki kez vurdu, bir *dolandırıcıya selam* dercesine veya bir kadını kendine çevirip yüzüne bakarcasına... Yalnız dikkatinizi çekerim ki Keith yakınmıyordu. Yakınmak? Keith? Öyle bir tip değildi. Katlanırdı. Tıpkı dünyanın kör ve gizli güçler tarafından bir arada tutulduğuna inanması gibi, sürüngen beynine genelde her şey basit geliyordu. Ayrıca bilin bakalım ne olmuştu: Analiese Furnish şehre geri taşınmıştı. Keith gaza ve ardından frene bastı, sonra da korna çalarak ve farlarıyla bir öğrenciye travma yaşattı. Yollarda *ne işleri* vardı. Şiir yazan, ezik çiçekler biriktiren, gazete kupürleri kesen (GİZLİ AŞKIMIZ), Caramac saçlı, dekolte yazlık kıyafetler giyen Analiese. Slough'tan sıkılan, döküntü yurt konağında orta çaplı skandallar koparmaktan sıkılan Analiese, Heathrow'daki havalalanma pistini terk edip, bir sürü bavulunu topladığı gibi, aşkına her zaman güvenebileceğini bildiği işsiz kemancının White City'deki kapısına dayanmıştı. "Önce sen canım," demişti Keith. "Haydi. Haydi. Haydi. *Haydi*. Tanrım. HAYDİ." Hı hı. Analiese pılını pırtı toplayıp şehre geri gelmişti. Keith'in bunu nasıl karşıladığını bilmiyorum. Ah, ama Analiese'in aşk konusunda bir yeteneğe ya da güce sahip olduğu kesindi – belirli bir aşk türü konusunda. Analiese kupür defterleriyle, kostüm mücevherleriyle ve tombul bacaklarıyla, kendisini barındıracak, dinleyecek, ona tapacak ve elini sürmemeye söz verecek belirli bir erkek tipini (kafası karışık, sanatta ve aşkta başarısız, sabırlı, şefkatli, yaşlı) bulmakta zorluk çekmemişti hiç. "Bu ne yahu? Tanrım, şu geri zekâlı *piçe* bak." Kımılda. "*Kımılda*." Hı hı. Duydun: Herifin kendisine parmağını dokundurmasına bile izin vermiyormuş hiç.

Analiese eski uğrak mekânlarına –Devlet Tiyatrosu’nun sahne kapılarına, BBC otoparkına, Ronnie Scott’ın evinin önündeki karavana– kısa sürede tekrar takılmaya başlamıştı, Basil evde kalıp sakalını kaşırken, Analiese’in günlüğünü tekrar tekrar okurken ve çamaşır sepetinin önünde diz çökerken. Basil’in White City’deki küçük dairesi Keith için tam biçilmiş kaftandı.

Penceresini indirip başını çıkardı. “Teşekkür etme tabii, kaba öküz!” Tanrım, trafikte ne ayılar vardı. Gerçi durumdan tamamen hoşnutsuz sayılmazdı. Postacıyı kapıyı iki kere çalar filan. Örneğin Keith kafasına eseni yapmayı, özgür olmayı, içinden geldiği gibi davranmayı severdi. Bir elinde altılık Peculiar Brews pakedi, diğerindeyse kemerinin tokasıyla bodruma ıslık çala çala her inişinde – bay üzüntü orada oluyordu. Bas git. “Bas git piç.” İnsanın canını sıkıyordu. Doğaçlama neredeydi. Tehditkâr bir edayla *Selam Baz*, diyen Keith oturup beklemeye başlıyordu. Analiese sessizlikte gözlerini Basil’e dikip öylece bakıyordu. Bazen onunla konuşmak zorunda kalıyordu. Özel hayatıma saygı göster Basil. Mahremiyetime saygılı ol Basil. Böyle şeyler. Sonra adam ürpererek kalkıp geri geri giderek üstüne bir yağmurluk geçiriyor ve Keith’in tahminince bir bara gidiyordu. İdeal bir durum değildi. Ama Keith’in elinden ne gelirdi ki? Aferin: Bütün yolu kapayın öyle. Analiese’i garajında – dart ininde ağırlayamazdı: Trish Shirt bile elbisesinin arka kısmına küçük taşlar batınca surat asmıştı. Dean’in dairesiyse çöplük gibiydi. Dean’in karavanı da. Belki Lilette’le veya Petronella’yla ya da Iqbala’yla uygun bir dille konuşmak işe yarardı. Veya Kath’le. Acele etme dostum. Ben sadece spor olsun diye buradayım. “Kaltak!” Şimdi cebi biraz para gördüğünden Analiese’i güzel, küçük bir otelle götürebilirdi teorik olarak. Ama güzel, küçük oteller yoktu. Sadece çirkin, küçük oteller vardı. Büyük otellerse onu korkutuyordu. Hem bütün gün yatıp da onun güvenli seksten ve dinden bahsetmesini dinleyemezdi. Çabuk ol. Ceza yazacaklar. Veya trafiğe yakalanacaksın. Pis serseriler. Vodafone gelişmiş özellikleriyle Celmate’ten daha mı iyi? Piç bilir. Piç’e sorayım.

Trafik hafifleyince Keith sonunda ikinci vitesine geçti. Beş yüz metre kadar yol almıştı. “Özgürlük.” Hem yedek parasına ihtiyacı vardı. Debbie Kensit için. Anası viziteye yine zam yapmış-

ti. Petrol fiyatları uçuyordu, ayrıca Debbie özel olduğundan Keith ona hediye almak için birkaç pound harcardı mutlaka ve bu masraflar birleşince epey tutuyordu. Keith düşüncelilik edip bu konuda ağzını açmıyordu, ama Debs bu ay on altısına basacaktı ve fazla abartıyorlardı. Evet. Onu duruma uyandır. Şimdi bu da ne –

Krakatoa dağının patlamasını andıran bir kamyon kornası Keith'in düşüncelerini atomlarına ayırdı. Bir an ön camı kromdan bir göğüs kafesiyle ve kavurucu ışıklarla kaplandı. Sonra o ağır frekanslar yanından hızla geçip gittiler, artlarında şiddetli bir hava akımı bırakarak. Keith koltuğunda dikelip kaskatı kesilmişti: Şimdi geriye yaslanıp hızını azalttı ve kenara çekti – veya her halükârda arabasını durdurdu. Bir başka arabanın yanına, sokağın ortasına park ederek elleriyle yüzünü ovuşturdu. Bir sigara yakıp dumanını savurdu. Ne demek istediğimi anlıyor musun, diye düşündü ve bir an o usta kamyon şoförüne sevgi duydu. Bir metre. Bir metre yandan gelse beni kaputtan çıkarırlardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sağlıklı olamaz. Hem de hesaplı bir risk: Kamyonun geldiğini gördüm ve kılpayı olacağını biliyordum. Ama görmem gerekiyordu, değil mi. Nadir olan değerlidir. O fırsatı kaçıramazdım, hayatta. Çünkü sık görülen bir şey değil. Değil. Görmem gerekiyordu. Cidden koca memeli ama şişman olmayan o yaşlı kadını.

Keith tekrar yola koyulup Ladbroke Grove'la Trish Shirt'ün evine doğru ilerledi.

“Nasıl yapıyor anlamıyorum,” dedi Norvis içten bir şaşkınlıkla ve kıskançlıkla karışık hayranlıkla. “Çat orada, çat burada. Her yerde.”

“Evet,” dedi Guy.

“Enerjiklik konusunda kimse eline su dökemez. Kimse onun kadar dayanıklı değil. İşini bitirir bitirmez yenisini aramaya gidiyor.”

“Öyleymiş.”

“Piliçler konusunda Keith'in üstüne adam tanımam.”

Guy bara kaçamak bir bakış fırlattı. Keith barın daha karanlık ve lüks ucunda, mikrodalgayla ısıtıcının, börek dolabının ya-

nında Dean ve Curtly ile birlikteydi. Keith arkadaşlarını şevkle anlattığı bir anekdotla eğlendirmektedir: Sağ eliyle korna sıkma hareketi yaparken elini indirip birden tekrar kaldırdı, işaret parmağını uzatarak. Dean kahkahayı basınca birasının köpükleri etrafa saçıldı... Guy spor dolu havada etrafa bakındı. Keith'in bardaki prestiji tam artık dorukta gibi görünürken biraz daha artmıştı. Guy'ınsa dayanılmaz bir şekilde prestij kaybettiği aynı şekilde barizdi. Burada ayakta durmuş, Norvis'le minnetle çene çalıyordu –Black Cross'taki zencilerin kesinlikle en az sevileniyle (atletik değildi, çirkindi ve çok çalışıyordu)–, üstü başı tükürükle ve iğrenç şeylerle ve domuz etli börek kırıntılarıyla kaplanmıştı. Guy on tırnağıyla birden kaşındı. Landsdowne Crescent'taki statüsünde de bir değişiklik olmuş gibiydi. Guy'ın eskiden fırlatıp attığı çamaşırları artık ceviz çekmecelerinde limon kokar halde belirmiyordu. Bu sabah gömleğini çamaşır sepetine tıktırdıktan bir dakika kadar sonra çekip almıştı.

“Dediğim gibi, nasıl yapıyor anlamıyorum.”

“Bana bir dakika izin verir misin Norvis?”

Başını dik tutan, sadece kaçınılmazlığın itkisinde olan Guy sıkışarak yan yan ilerleyip barın boynuzlu ve postlu ve sivri azı dişli iç kısmına yaklaştı. Sonunda Keith'in saatlik favorileriyle birlikte her gevşeyişinde etrafında beliren küçük açıklığa ulaştı. Keith şimdi Dean ve Curtly ile ciddi bir konudan bahsediyordu: Bulvar gazetesini açmıştı ve çocuklara Keith Kasırgası'nın Philadelphia'ya son yaptıklarını gururla gösteriyordu. Deniz karması ve şeytan rüzgârı: Tarihteki – hatta *yakın* tarihteki en büyük doğal afetlerden biriydi. Guy da o sabah Keith fırtınasının verdiği hasarı okumuştı. Yirmi dört saat boyunca gökyüzünden fışkıran sular iki metre yüksekliğe ulaşmıştı: Bütün hava tanrılarının tuvalete koştukları bir gündü... Guy yaklaşınca Dean'la Curtly hafifçe doğruldular. Keith ikisine de son bir kez sessiz bir şakacılıkla baktıktan sonra en ciddi ifadesini takındı, yüzünü onbaşlarından beceriksiz teğmene çeviren bir çavuş gibi.

“Günaydın Keith. Nasılsın?”

Keith bakmayı sürdürdü. Yanıt vermedi. Dean'la Curtly başka yerlere bakıyorlardı – yana, aşağı.

“Eee,” dedi Guy şimdiden pişman olup kendine sövmeye başlamasına yol açan bir kurnazlıkla, “büyük maça hazır mısın?”

Keith'in yüz ifadesi yavaşça değişti veya donuklaştı, göz kapakları Guy'a karşı kapandı. Neydi? Gözleri savaş öncesi donukluğundaydı, hayvani sertlik arayışındaydı. Hayır. Az önce atış çizgisinde müthiş bir başarı kazanmış gibi bir ifadeye bürünmüşlerdi. Soluksuz konsantrasyon, özsevgi, bir dart transı. Keith'in dart transı!

"Yarı finali geçme şansın yüksek bence," diyen Guy, solgun bir baş parmağını biraz kaldırdıktan sonra birden bara döndü. Burada karşısına Pongo çıktı. Guy'ın boş maşrapasını göstermesini umursamayan Pongo başkalarının siparişleriyle ilgilendi, Guy müzikal bir sesle *pardon* deyip dururken.

"Sürüş konforu," dedi Keith alçak sesle. "Vuruntu önleme derecesi." Guy bu sözlerin nereye gittiğini kestiremeyince başını Keith'ten çevirdi, yüzündeki ıstıraplı sırtışı sildi. Belki de Keith barla, onun dumanıyla, tozuyla konuşuyordu.

"Steyşin. Zevk hıçkırıkları. Yüksek performans. Hakiki risk. Delinmeye karşı garantili. Aşk sıvısı..."

Dışarı çıkması, kapının önünde süren ağız dalaşı yüzünden uzun sürdü. Bir ara kavga yatışacak gibi oldu ama üstü başı kan içinde bir figür yeniden yerden fırlayıp kalkınca her şey baştan başladı. Bu sırada Guy yeniden Norvis'e rastladı. Bağırıyor-du adam:

"Şimdi yeni bir tane buldu!"

"Pardon?"

"Şimdi yeni bir tane buldu!"

"Sahi mi?"

"Evet. Ah evet. Hemen köşeden sapınca. Keith oraya her sabah gidip bir güzel pompalıyor. Karı çekim yapıyormuş. Keith için. Sapık kaltak. En kötüsü onlardır."

Yakında duran ve Manjeet'e anlattığı bir fıkrayı bitiren veya yarıda kesen Zbig İki (Zbig İki'nin tüm fıkraları gibi bu seferkinde de bir fahişe, bir polis ve irinli bir uskumru vardı) dönüp "Keith'in ilk gidişinde karı ona vantuz gibi yapışmış," dedi heyecanla. "Ama Keith akıllıdır."

"Sabırlıdır."

"Bir sonraki gidişinde – bingo."

"Evet. Ah evet. Nasıl beceriyor aklım almıyor."

“Hem de bu seferki üste *para* veriyormuş.”

“Keith onun jigolosu.”

“Üste *para* veriyormuş.”

Yeni aldıkları bu haberi sonsuza kadar tekrarlayacak gibiydiler. Keith az önce burada, Black Cross'ta bu konuyla ilgili bir basın toplantısı düzenlemişti sanki. Guy onu hayal edebiliyordu: Bulvar gazetesini kıvrıp kaldırışını... Arka taraftan bir soru daha alayım... Bunu sorduğuna sevindim. *Evet*. O kadın... Guy yere bakıp sırtarak dinlemeyi sürdürdü: Kadının çatı katı varmış, uzun boyluymuş, biçimliymiş, bacakları sıskaysa da götü iyiymiş, memeleri o kadar bitişikmiş ki insanın...

“Adı neymiş?” diye sordu Guy gülmekten kırılarak.

Norvis'le Zbig İki, iki uzman, bilgi yarışması katılımcıları, bu basit soru karışısında apışıp kaldılar, bocaladılar, bakıştılar. Adı. Dur bakayım. Şeydi. Bir saniye. O kadar çok var ki. Nita. Nelly. Nancy. Guy ağzını açık tutup gözlerini kırıpıştırarak bekledi. Adamlar iyice kaşlarını çattılar, şakaklarına vurdular, hatırlayamamanın esrikliğini yaşadılar. Keith bu kadar uğraşmalarına şaşırdı.

“Nicky! Buldum.”

“Nicky. Evet. Ah evet.”

“Nicky! Buldum: Nicky.”

“Nicky. Buldum. Nicky. *Nicky*.”

Kutu açıldı ve Nicola'nın genişlemiş yüzü yuvarlak aynayı doldurdu. Ayna sahibesinin bakışlarına karşılık verdi. Dişlerini sergiledi ve dudaklarını yaladı. Kabartmalı, pamuklu bezli ve kadifeli ayna kutusu tekrar kapandı.

Nicola başını kaldırıp baktı. Usulca “Gelmişsin,” deyip ayağa kalktı. “İyi misin? Telefonda sesin çok sinirli geliyordu. Seni sakinleştirelim.”

“Hayır, istemem.”

Nicola gerileyerek oturma odasına girdi. Peşinden gelen Guy'a alçakgönüllülük ve kaygıyla baktı. “Neyin var canım?” diye fısıldadı. “Otursana. Sana bir şey getireyim mi?”

Guy hayır anlamında kafa salladı; ama alçak koltuğa oturdu. Elini kaldırarak sakinleştirme hareketi yaptı, sessizlik ta-

lep etti, zaman istedi. Sonra avcunu hafifçe sağ kulağına yaslayıp gözlerini kapadı... O sabah yatakta yatarken ve sım sıkı kapalı göz kapakları Marmaduke tarafından zorla açılırken, Guy tuhaf, uygunsuz, huzurlu, erotik bir hisse kapılmıştı: Oysa Marmaduke'un sıcak salyası kulağında birikmekteydi. Başta buna aldırmamıştı, ama şimdi kafasının yarısı tıkanmıştı ve zonkluyordu. Çocuğun tükürüğündeki yapışkan –veya muhtemelen kükürtsü– bir şey, derinlerdeki kıvrımlı kulak zarına hasar vermişti. Oda yan yattı, sonra da dalgalandı. Belki artık her şey delirmiştir, diye düşündü.

“Sana sormam gereken bir şey var.”

Nicola ona dizginsiz bir hevesle baktı.

“Herhalde tamamen saçmalıyorum,” diye devam etti Guy, çünkü Nicola'nın evi, pencereleri, perdeleri dışarıdan gayet masum görünmüştü. “Ama senin de bilmen gereken bir şey var. Şimdi bana söz vermelisin ki eğer ben –”

Guy duraksadı. Yakından gelen bir sifon sesini çok net duyabiliyordu. Başka yerden gelemeyecek kadar yakındı. Sonra banyodan Keith çıktı. Omzuna gümüşü bir deri ceket asmıştı ve “Bu seferki en güzeliydi,” diyordu. “Senin en sevdiğim –”

“Ah, Keith,” dedi Nicola usulca. “Hâlâ burada olduğunu neredeyse unutmuştum.”

Tamamen suçüstü yakalanan Keith'in dondurulan, itaileştirilen bedeni azar azar canlanmaya, tekrar hareket edip nefes almaya başladı – ve küçülmeye, küçülüp yok olmaya, Guy kendiliğinden ayağa fırlarken.

“Selam dostum –”

Keith bir saniye önce fütursuzca omzunda taşıdığı deri ceketini ellerine alıp sıkarak buruşturdu. İki erkeğin arasında güçlü bir iletişim gerçekleşti: Sınıfsal güç, ki mesafe ne kadar azsa o kadar artar. Guy, Keith'e horgörüyle baktı. Black Cross'un Şövalyesi buydu işte.

“Gidiyorsun galiba,” dedi Nicola, “işte – çantan. İçine senin için bir şey bıraktım.”

Bir öksürük krizi Keith'i konuşma zorunluluğundan sonsuza dek kurtarmak üzere gibiydi; ama sonra birden boynunu kabartarak yutkunup “Teşekkürler,” dedi.

“Ha, bir de Keith? Öğütücüye tekrar bir göz atarsın, olmaz mı? Şurada. Korkarım yine bozuldu.”

“Olur,” dedi Keith aletlerini toplarken.

“Yarın aynı saatte?”

Keith, Nicola’ya, Guy’a, Nicola’ya baktı. “Şey, hı hı!” Başıyla onaylayıp dudaklarını büzdü ve kapıya doğru yan yan gitti.

“Güle güle Keith,” diye seslenen Nicola, Guy’a döndü. “Pardon. Ne diyordun?”

Guy bekledi. Keith’in zorlama ıslığı merdivende başlayıp aşağı inerek uzaklaştı. “O,” dedi Guy oturup etrafa bakınarak, “sürekli burada mı?”

“Pardon?”

“Yani, burada yokken genellikle merdivende oluyor,” dedi Guy ince bir sesle.

“Keith mi?”

“Yani, bütün gün burada ne işi var?”

“Sana bir şey diyor mu?”

“Ne? Merdivende mi? Hayır, ‘Selam’ ve ‘Filan yani’ gibi laflar ediyor o kadar,” dedi Guy elini alnına götürürken.

“Yani genel olarak. Sana küçük sırrımızdan bahsetti mi?”

“Kimin küçük sırrından?”

“Keith’le benim küçük sırrımızdan,” dedi Nicola, Guy’a esefle ve fesatça gülümseyerek. “Neyse. Eninde sonunda ortaya çıkacaktı sanırım. Korkarım seni epey kandırdım.”

“Anlıyorum,” dedi Guy çenesini kaldırarak.

“Öğrensen dehşete kapılır,” diyen Nicola, Guy’ın ekşimiş yüzüne yakından baktı. Bu yüzün zayıflığının önceden belirlenmiş, oraya şimdiden kazınmış, yakınlarda belirli bir sebeple işlenmiş olduğunu yüzüncü kez saptadı. “Karısının öğrenmesinden de ödü patlıyor tabii.”

“Sanırım,” dedi Guy, “bana söyleyen iyi olacak.”

Eh, bir dakika sonra söylerim, diye düşündü Nicola. Önce kafanı biraz daha karıştırmam iyi olabilir. Hayır – tamam. Peki: Bir tane daha. “Yani, Keith sadece sıradan bir işçi parçasıysa ne olmuş yani?” diye sordu. Sonra ağzını açıp alnını kırıştırarak bir şehidin sakinliğiyle “Ona *ders veriyorum*,” dedi.

“Keith’e mi? Anlamadım.”

"Gerçi sadece okuma yazma biliyor ve bir sürü açıdan man-kafanın teki, ama istiyor, ki genellikle isterler. Bilsen şaşarsın. Bunu suçlulara kitap okuma işi yaparken öğrenmişim."

"Bütün bunlar ne zaman başladı?"

"Ah, epey oluyor." Nicola hatırlar gibi yaparak kaşlarını çat-tı. "Ona *Uğultulu Tepeler*'i verdim. Ciddiyetinden emin değildim, ama kararlı çıktı. Artık doğru dürüst çalışıyoruz. Romantikle-re yeni başladık. Bak." *Keats*'in Longman edisyonunu kaldırdı. "Odlardan başlatmak iyi fikir mi emin değilim. Bugün 'Lamia'ya çabucak göz attık. Öykünün ilginçliği işe yaradı. Sırada 'La Belle Dame Sans Merci' olabilir. Veya 'Parlak Yıldız'. Favorimdir. Bilir misin? 'Parlak Yıldız! Senin kadar istikrarlı olabilsem'?"

"Nicola. Sana bir şey yaptı mı?"

Şimdi Guy'a canlılık ve şaşkınlıkla bakarken Nicola bile kendi performansından şüpheyeye düştü – herhangi bir bağlamda inandırıcılığından. "Pardon?"

"Seninle sevişmeye çalıştı mı hiç?"

Nicola'nın yüzüne bir inanmazlık ifadesi yavaşça yayıldı. Bir an sonra sessiz bir hıçkırığı durdurmak istercesine elini ağzı-na götürdü; ardından gözlerini kaldırdı.

Guy ayağa kalkıp yaklaştı. Benzer bir konuşmayı, illüzyon-ları yıkmaya yönelik benzer bir girişimi hatırlar gibi olarak (Ne zamandı? Ne kadar zaman önceydi? Konu neydi?) Nicola'ya *Keith* gibilerin ne mal olduklarını, kadınları et parçası olarak gör-düklerini, hayallerini şiddet ve kirletme eylemlerinin süsledi-ğini net bir dille anlattı. Keith daha bugün, pis bir meyhanede Nicola'yı kullandığını söyleyerek övünmüştü – evet, Nicola'nın ismini başkalarına anlattığı adice köleleştirme, aşağılama, şeh-vet, cinayet fantezilerine alet etmişti.

Nicola başını kaldırıp baktı. Keith önünde, bacakları ayırık duruyordu.

"Ah – Bu kadar önemli mi ki?" dedi Nicola. "Birbirlerinin yalanlarına inanıyorlar işte, tıpkı televizyona inandıkları gibi... Şu nedir?"

".. .Ne?"

Nicola yüzünü tamamen ifadesizleştirip Guy'a doğru kal-dırdı. Sonra başını yine öne indirip parmağıyla gösterdi. "Şu."

"Ha, şu."

"Evet. Nedir?"

"Ne *midir*?"

"Evet."

"Biliyorsundur, okumuşsundur..."

"Evet, ama neden o kadar – o kadar büyük?"

"Bilmem. Arzu..."

"Dokunabilir miyim? Taş gibi. Hayır. Bazı ölü yıldızları oluşturan madde gibi. Küçücük parçası bile trilyonlarca ton ağırlığında olan."

"Nötronyum."

"Evet. Nötronyum. Kanar mıyım?"

"Bilmem. Ata filan binmişsin."

"Peki şu altındaki şey de önemli, değil mi? Ay! Pardon. Bu muhteşem. Bazen kadınlar bunu ağızlarına alırlar, öyle mi?"

"Evet."

"Emerler mi?"

"Evet."

"Var güçleriyle emerler herhalde. Ne tuhaf bir istek."

"Evet."

"O kadar regresif ki," diyen Nicola, dostane ama yabancı bir hayvanı uzaklaştırmak istercesine Guy'ı hızlı hareketlerle okşayıp sevdi. "Gerçi hoşuna gidebileceğini tahmin ediyorum." Guy'a aşağıdan bakarak gülümsüyordu, ağız yarılmış bir meyve gibiydi. "'Lamia'daki o dize nasıldı? 'Sanki Cupid'in üniversitesinde tatlı günler geçirmişti'? Keats'in yazdığı en berbat şey cidden. Çok kaba. Ama beni bir süreliğine Cupid'in üniversitesine göndersen iyi olur, bütün numaraları öğreneyim."

Guy bir buçuk saat kadar sonra gitti.

Kulağı kötüleşmişti. Yüzünün en az dörtte üçü tamamen uyuşup ağırlaşmıştı, yanak kaslarına kadar. Marmaduke'un işiydi bu. Ama sağlam kulağı da epey ilgi görmüştü, Nicola'nın dudaklarından ve dilinden, merdivenden inerken, halıdan çıplak ahşap zemine geçerken, Guy resmen sağırlaştığını fark etti. Dışarı çıkınca dudaklarının öpüşmekten acıdığını ve çatladığını hissetti – Nicola öperken birden vahşileşmişti, özellikle de Guy

onun artık kendisine serbest olan memelerini okşarken (sadece elbisenin üstünden dokunmasına izin vardı) ve o memeler o kadar duyarlı ve şişkindiler ki, ayrıca sanki Guy'ın kasığındaki yaranın yol açtığı bütün komplikasyonlara dahil oluyorlardı.

Kalkmış, serseri aletiyle birlikte sokağın karşı tarafına geçti. Solgun binici. Akşam göğünün fantastik berraklığının altında. Yukarı baktı. Ay gerçekten de her zamankinden yakın görünüyordu, ama yakınlığı güzeldi ve henüz bir kafatası tepesi veya Goth miğferi gibi parlamıyordu, hem sadece bir maske ya da kabuktan ibaret değildi, kütlesi ve derinliği olan bir bedendi, bir semavi bedendi. Gerçekten gördüğümüz tek gök cismiymiş, çünkü gezegenler fazla küçüktü, yıldızlar fazla uzaktı ve güneş insan gözüyle bakılamayacak kadar büyük ve yakındı.

Ölü bulut. Tam o sırada – berbat görüntü. Tam o sırada çatıların yakınında bir ölü bulutun pusuda durduğunu gördü. Berbat görüntü. Çok kötü görünüyordu, orada ne halt ettiğini sanıyordu ki? Ölü bulutlar hep kayıp olurlardı, göğün alt kısmında kaybolurlardı, termallerden sarhoşça titreyerek inerlerdi, erkek ve kız kardeşlerini yanlıs yerlerde ararlardı hep.

Guy sendeleyerek ilerlemeyi sürdürdü. Dünya hiç bu kadar güzel görünmemişti... Parlak yıldız. Hem içi rahatladığından artık kendini bol bol azarlayabilirdi.

Guy kabalık ettiği ve domuzluk yaptığı için kendine küfretse yeriye. Düşünceleri karşıt niyetlerle doluydu, Nicola'ninkilerse tamamen gerçeklerle ilgiliydi ve güzeldi, güzellik, gerçek.

Ben de geçenlerde bir ölü bulut gördüm. Yani yakından. New York'ta, şehir merkezindeydim, Ağustos ortasıydı, Pan Am binasındaydım (popülerliğini korusun diye ne kadar uğraşıldığını hissedebiliyordunuz), bilinen evrenin en iyi emlak. Basit bir beyaz cüce ya da masumca gezinen bir yıldızsı gök cismi heliyografik Park Caddesi'ndeki bu altın sarısı binayla nasıl boy ölçüşebilirdi ki? Dr. Slizard'ın, restoranın, dönen et lokantası gibi yerin hemen altındaki muayenehanesindeydim. Ölü bulut pencereye yaklaşp salyalarını akıttı veya yaladı. Tanrı'nın pis cam bezi. Kalbi çok hücreli görünüyordu. Akıl almayacak kadar çok suyun altındaki balıkçı ağları ya da çalışmayan bir televizyondaki benekler geldi aklıma.

"Bilim," dedi Slizard ukala edasıyla (rengi sağlıklıydı, gözleri fıldır fıldırdı, muhasebeci sakalı vardı) "bizi nasıl öldürdüğünü açıklamakta epey ustalaşılıyor. Canlıları nasıl öldürdüğünü. Ama ölü bulutları hâlâ anlayabilmiş değiliz."

Neyse ki Slizard'ı kendimi bildim bileli tanırım. Yoksa ücretini nasıl karşılardım? Onunla sohbet etmekten hoşlanmışımdır hep, hastalanana kadar. Babam branş değiştirmeden önce NYU'da ona ders vermişti. Slizard haftada bir iki gece evimize gelirdi. O zamanlar uzun saçlıydı. Şimdiyse hiç saç yok. Konuşan sakalı var o kadar.

Marius Appleby rutinleşmiş olan o sabah yüzmeleri için yaşıyor, ben de öyle. Cornelia'nın memeleri *muhteşemmiş, harikaymış, müthişmiş, görkemliymiş* – "iri" anlamına gelen diğer bütün sözcükleri de kullanıyor. Üstelik henüz elli dokuzuncu sayfadayız.

Cornelia'da Afgan kanı var. Çılgın bir gazi gibi at sürüyor. Bacaklarını av bıçağıyla traş ediyor. Marius henüz ondan bir gülümseyiş, bir tatlı söz koparabilmiş değil. Yaşlı Kwango (iki

büklüm, sivilceli, mırıldanıp duran) da ilerlemiş yaşına karşın Cornelia'dan çok hoşlanıyor, yörede popüler olan ve bir erkeğin sahip çıktığı şeyi zorla elde etmesi anlamına gelen *tecavüz* geleceğini sık sık öneriyor. Marius karşı çıkıyor. Cornelia'nın kalın kırbaç kullanımına tanık oldu. Ama erkeksi bir şeyler yapmanın – cesaretini kanıtlamanın gerekliliğinin farkında. Ah, zor bir durum, Cornelia ortalıkta kibirli ve soylu bir edayla geziniyor sürekli. Ayrıca çoğu zaman çırılçıplak.

Kim'in başının ağırlığı ve yanaklarının tombulluğu, uyurken somurtmasına yol açıyor. Kolları İspanyol dansçısı pozisyonlarından birinde. O çocuğun uykudaki halinin yirmi fotoğrafını çekip üst üste koyarak hızla peş peşe baksanız, bir kastanyet sanatçısı gibi hareket ettiğini, bir elinin yukarıda ve kıvrılmış, diğerininse aşağıda ve yine kıvrılmış ve mutlaka simetrik olduğunu görürdünüz.

Kimildadı. Artık her seferinde beni tanımayacağından korkuyorum. İnsanlar tanımıyorlar. Üç gün görmediğim insanlar boş gözlerle bakıyorlar. Ben de son halimi görmek için aynaya gidip duruyorum... Kim'inki tam uyku solunumuydu ve görünüşü bir an zarafetten uzaktı, bazen bebeklerde olduğu gibi, yüzü şişmişti ve uykunun geçici, çapraz yara izleriyle kaplıydı. Bende odaklandı ve tepindi – ama yüzünde neredeyse anında bir yakarış belirdi, bana bir şey anlatmaya çalışırcasına, *sen yokken neler oldu haberin yok* dercesine. Bebekler konuşmaya azar azar yaklaştıkça ve yüz ifadeleri zekice bir sessizliği korurken, ilk sözlerinin etkileyici bir şeyler, hiç duymadığınız bir şeyler olmasını bekliyorsunuz tabii. Oysa *yer* veya *kedi* veya *otobüs* gibi şeyler söylüyorlar. Ama sonra Kim kıvrık bir parmağıyla kolumdaki bir keşiği gösterip net ve kendinden emin bir edayla konuştu:

“Uf.”

Çok şaşırdım. “Uf mu? Kim? Tanrım. Artık konuşabiliyor-sun ha?”

Bebeğin ekleyecek sözü yoktu. Şimdilik. Onu mutfığa taşıdım. Kath başka bir yerdeydi (yatak odasındaydı). Bebeğin mamasını hazırlayıp biberona emziği yavaşça geçirdim. Kim biberonu görünce ağladı. Ağladı çünkü onu istiyordu ve bildiği tek

şey ağlamaktı. Onu sık sık ara verip gazını çıkartarak besledim. İçerken bir bacağı salladı. Ne de olsa bir bebeğin bacağı cazip bir şekilde sarkıyorsa, bebek onu mutlaka sallamalıdır tabii, sallama fırsatını asla kaçırmamalıdır. Şişenin sonuna doğru bezinin ılıklaştığını, ıslanıp şiştiğini hissettim. Bu yüzden masaya örtü serip bebeğin altını değiştirmeye hazırlandım.

Sonra birden Kath müdahale etti. "Ah, ben alayım," dedi. Çocuğu kucağımdan, Huggy'yi elimden aldı. Herhalde bir İrlanda âdeti – papazlardan korkmak gibi mi?

Çocukla birlikte oturma odasına gitti. Bebeğin kafasının Kath'in omzunda inip kalkışını, toparlak yüzünü seyrettim. Şaşkın gözlerini.

"Uf," dedi bebek bana, Kath kapıyı kapamadan önce. "Uf."

"Çünkü o günden sonra Galen, o gece Toledo'da yanına gelince kendisini bir âşığın sabırsızlığıyla uyandıran kadının hayalini hep kuracağını biliyordu.' İşte." Nicola bir şey demedi. "Yapma. Berbatlığı bariz. Dili kötü. Yanına *gelinceymiş*, Tanrı aşkına." Nicola bir şey demedi. "Vıcık vıcık duygusallığı yeter zaten. Ama *seni* duygusallıkla sıkmamıştır sanırım. Beelzebub kılığına girmekle fazla meşguldü herhalde." Nicola bir şey demedi. "Kadınlar konusunda bu kadar cahil olması komik. Hepsi pudralı, makyajlı filanlar. Fiziksel fonksiyonları yok. Kadınları artık ne yazık ki çok eskilerde kalmış olan altın çağda yaşıyor. Bilirsin: Hani şu kadınların tuvalete gitmedikleri dönemlerde."

Nicola konuştu. Bana buğulu gözlerle bakıp "Yanılıyorsun," dedi. "Onun eserleri kadınlara doğrudan hitap ediyor, çünkü onları çok tutkulu bir şekilde idealleştirdi. Muhteşem bir tema değil mi – savaşçı erkeğin şefkati öğrenme mücadelesi? Asprey'nin tarzı Lawrence'ı andırıyor kesinlikle."

"... Yıkıldım Nicola." Yıkıldım. Çünkü Nicola'nın sanat anlayışını küçülten, paramparça eden bir şey. Ve elimdeki tek malmeme onun sanat anlayışı. "Neyse. Tiyatro tutkunu olmalısın. Bu da tuhaf. Tiyatroda bir şey yok ki, en azından İngiliz tiyatrosunda. Bir tek Shakespeare var, o kadar. O da bir çeşit kozmik şaka zaten. Sanki Titian bir peyzaj ressamıymış veya Mozart film müzikleri bestelemiş gibi. Sanki Tanrı bir dağar tiyatrosu piyesini yönetmiş gibi."

Gizemli Miss Six'e göre fazla hızlı konuşmaya –veya bir şeyi abartmaya– başlamıştım. (Aslında bu son cümleler Mark Asprey'ye yazdığım uzun bir mektuptan doğrudan alıntıydı.) Sandalyesinden kalkıp masaya gitti. Kendine konyak koyup sekiz yudumda bitirdi. Siyah pencereye baktı. "Yürüyüşe çıkıyorum," diye şarkı söyledi, "geceyarısından sonra, ay ışığında, tıpkı eskiden yaptığımız gibi. Hep yürüyorum, gece yarısından sonra. Seni arıyorum."

"... Sesin çok güzel. Pantomim yaptığın zamanlarda şarkı da söylüyordun herhalde. Ama soğuk bir sesin var. Bir şeyleri geride tutuyorsun."

Yanımdaki kanepeye çökünce bacakları havalandı. Gözlerinde içkinin verdiği sıcaklık vardı. Bunu savuşturduğumu hissettim.

"Çalışmam için," dedim not defterimi çıkararak. "Guy'la yaptığın şu doğa gezintilerinden biraz daha bahset. Bu küçük aşk parodileri – yaptığın en kötü şeyler arasında."

"Senin sadece yazman gerekiyor. Bense onları yaşamak zorundayım. Yürümekten nefret ediyorum. Yani, *nereye* gidilir ki? Bir reklamda oynamak gibi. Mentollü sigara reklamında – hatırladın mı? Hani tanesi üç peniye satılırdı?" Bir an düşündükten sonra "Hayır," dedi, "bir aşk reklamında oynamak gibi. Bir aşk reklamında."

"Hâlâ anlamıyorum. Guy işkencesi. Ama hoş bir sürpriz bekliyorum. Ah evet. Şu filmlerden birini seyretmemin zamanı geldi. Şu seks reklamlarından birini."

"Hiç yok. Onları saklamıyorum ki. Onlardan nefret ediyorum."

"Ne büyük bir hayal kırıklığı. Asprey'nin fotoğrafları da epey eski sanırım. Tam bir hayal kırıklığı. Vücudunun güzelliğini nasıl tasvir edeceğim ki?"

Elini en üst düğmesine götürdü. "Çırılçıplak soyunurum." Duraksadı. Eğilerek yaklaştı. "Birbirlerine her şeyi gösteren korkunç küçük kuzenler gibi olamaz mıyız sence. Bütün yapış yapış ve kokulu yerleri. Şu haline bak. Etten ve kandan hazzetmiyorsun değil mi. Dinle. Bir itirafım var. Utanç verici bir alışkanlığa sahibim. Her gün kötü bir yere gidip kötü bir şey yapıyo-

rum. Şey, bazı günler yapmamayı başarıyorum – ama o zaman da ertesi gün iki kere yapabiliyorum. Tuvalete gidiyorum. Yapma Sam. Bunu yenmeme yardım et. Banyo arkadaşım ol. Her gün, kahvaltıdan hemen sonra, o dürtüyü hissedince... Seni arayabilirim ve beni vazgeçirebilirsin."

"Nicola," dedim. Ayağa kalktım. "En azından bana yaptığın şu korkunç şeyi anlat. Asprey'ye yaptığın şeyi. Belki o zaman keyfim yerine gelir."

"Arabasının ön camına tuğla fırlattım. Hem de irisinden."

"Tabii tabii. Haydi ama. Bu rutinden başka bir şey olmazdı."

"Söylemem."

"Neden?"

"Neden? Neden? Neden sence? Çünkü fazla *acı veriyor*."

Bir bakıma haklı. Acının dili yok. Küfür hariç. Sövmek hariç. Dili yok. Uf, ay, of, ah. Tanrım. Acının kendi dili var.

Acı seti tam vaktinde geldi. İkindinin ortasında kuryeyle geldiğinden hemen Slizard'ı arayabildim. "Çok güzel," dedi çatlak sesle. "Bir kutu likör gibi. Veya bir kimya seti." Bütün o etiketlerden hoşlanacağımı biliyordu: Acıyı sınıflandırma konusunda hâlâ ortaçağlar ya da anaokulu düzeyinde olduğumuzu söyledi. Birden ona "Hugo, neler oluyor?" diye sordum. "Yani dünyada. Washington'da tanıdıklarım var. Doğru dürüst bilgi alamıyorum. *Bilgi* nerede? Sen nasıl görüyorsun?"

"...Durum ciddi."

"Nasıl?"

"Şöyle. İki taraftan baskı var. Ya şimdi müdahale edip riske girersin ya da sistemin daha da bozulmasına göz yumarsın. Pentagon müdahale yanlısı; devlet durumun düzelmesini beklemek istiyor, Ulusal Güvenlik Konseyi ise kararsız. Hipertansiyon ve solunum güçlüğü var. Amboli de olabilir. Ben bekleme taraftarıyım. Hele milenyum gelsin. Şimdi riske giremezler."

"Hugo, neyden bahsediyorsun?"

Şaşırmış gibiydi. "Faith'ten," dedi.

"Pardon?"

"Başkan'ın karısından."

Düzenli ve sınıflandırılmış acı dünyamız: Nasıl da hayatın kendisine, çocukluğumuza ve aşka ve savaşa ve sanata benziyor.

Vurmak, Bıçaklamak, Yakmak, Yarmak. Çekmek, Vurmak, Patlatmak, Saldırmak. Donuk, Ağır, Yorucu, Tiksindirici. Zalim, Fesat, Cezalandırıcı, Ölümcül.

“Siyah şişedeki tek hap,” dedim. “Üstünde modern bir kor-san işareti olan...”

“O sağların ölüleri kışkandığı zamanlar için. En acı verici şeye karşı. Hayata karşı dostum.”

Aphrodite’te Cornelia bütün samimiyet girişimlerini horgörmeyi sürdürüyor. Bütün giysileri de. Marius’la Kwango kafayı yiyorlar.

Bazı temaların –örneğin şiddetin yaygınlığının ve zalimliğin onaylanmasının– Incarnacion’da bedenlendiğini hissediyorum. Konuşmalarında sadistçe bir yön var bence, mükemmel bir şekilde sıradanlaştırılsa da. Mark Asprey ona, bana işkence etsin diye fazladan para mı veriyor acaba?

Incarnacion özellikle çalınan kül tablasıyla çakmak konusunda başımın etini yiyor. Ben de çoğu zaman kaçıp gidemeyecek kadar yorgun oluyorum. Bıkıp usanmadan, amansızca söylediği şey şu. Bazı nesnelerin *maddi değeri* olurmuş. Bazı nesnelerinse *manevi değeri* olurmuş. Bazen *maddi değer* göreceli olarak düşük, ama *manevi değer* yüksek olabilirmiş. Kayıp kül tablasıyla çakmağın *maddi değerleri* göreceli olarak düşükse de (Mark Asprey kadar zengin biri için), *manevi değerleri* yüksekmiş (kimliği belirsiz ama muhakkak yüksek tabakadan bir yatak arkadaşının armağanlarıymışlar). Hem *manevi değerlerinin* yanı sıra bu nesnelerin yenilerinin alınması mümkün değilmiş, *maddi değerleri* göreceli olarak düşük olsa da. Çünkü mesele sadece para değilmiş.

Şu dediklerini duyuyor musunuz? Durumu anlıyor musunuz? Bu dayaklardan sonra kendime gelmem yarım gün sürüyor. Aklıma *Don Quijote*’deki, Sancho’nun on beş sayfa kadar boyunca sadece atlamadan önce bak ve ayağını yorganına göre uzat ve damlaya damlaya göl olur gibi laflar ettiği ve Quijote’nin patladığı sahne geliyor (serbest alıntı yapıyorum, ama onu ciddi anlıyorum): Atasözlerini kes artık! Bir saattir bunları söyleyip duruyorsun ve her biri ruhuma hançer gibi saplanıyor...

18. Bölüm: Bu Sadece Bir Deneme

Keith kaşlarını çatarak ve sigarasını tütürerek şu sözcükleri okudu:

Boadicea'nın bir çeşit dart oynadığı kesin bir tarihsel gerçektir. Bir kadına göre çok iyi bir savaşçıydı ve becerisini dart sayesinde geliştirdiği düşünülüyordu. Ama dart sonunda Antik Britonların Kraliçesi'nin pek işine yaramadı, çünkü "MS" 61'de Romalılara yenilince intihar etti.

"MS" 61! diye düşündü Keith.

Antik yerleşim merkezlerinde ilk dart tahtaları bulunmuştur. Boadicea'nınsa hangi çeşit dart oynadığı kesin olarak bilinmiyor. Modern oyunu biçimlendiren 501'i değil, başka bir dart çeşidini oynuyordu muhtemelen.

Keith mor kesesinden dartlarını düşünceli bir edayla çıkardı. Sonra bu kesenin yardımıyla gözyaşlarını sildi. Bir sigara daha içtikten sonra kucağında bloknotuyla, dart günlüğüyle ve elinde bir tükenmez kalemle oturdu. Tükenmez kalemli elini bir süre havada salladı, bir desinatör gibi. Sonra şunu yazdı:

İçkiyi azalt.

Bir sigara daha içtikten sonra ekledi:

Dartların sorunu şu, tepen attu mu işe yaramıyolar.

Egzersiz seansına, atış çizgisindeki dart antrenmanına geri döndü. Dartlar tahtaya tak tak saplandı. Keith onları çıkarıp aldı. Tekrar fırlattı. Keith onları çıkarıp aldı. Tekrar fırlattı. Keith onları çıkarıp aldı. Tekrar fırlattı... Sekiz sigara sonra oturup şunları yazdı:

Temeli iyi öğren. Ağırılığın ön ayağına vir, kasmadan rahat atış yap. Kapılarda sana bakıp inleyecekler. Adamın tamamen dartta odaklanma kabiliyetini tamamen yok eder.

Dartları attı, aldı, tekrar fırlattı (tahtaya tak tak saplandılar), aldı ve tekrar tekrar fırlattı. Altı sigara yakıldı, bitirildi, çıtırdayan zeminde söndürüldü. Keith peş peşe 4 kez 26'ya attı. İçine bir kendine acıma dalgası yayıldı. Bu sporla ilgilenmeyen hiç kimse, bir dartı 2.37 metre öteye isabetli fırlatmanın ne kadar trajik bir şekilde zor olduğunu bilmezdi. Duraksadı ve oturup yazdı:

Koduğumun '26'sına atıp duruyorum. Yarın daha iyisini yaparım. Neyse ~~artık~~ ~~artuk~~ artık.

"Günaydın Keith."

Artan, diye düşündü Keith. Televizyon onu böyle bir şeye hazırlamamıştı. Veya artım. "Günaydın ah... Miss Six," dedi Keith. Bir ton saçmalık.

"Nicola de lütfen! şimdi sen normal yerine otur, ben hemen geliyorum. Kahve?"

Temelde ben arkadaşlarıyla birahane de takılmayı seven tiplerdenim Michael. Meyhanede. Barda. Temelde sırf gevşemek için içerim. Gevşemek mi? *Gevşemek* mi? diye düşündü Keith ve (dün gecenin üçünde) garajda ellerinde birer *porno*yla diz çöküşünü anımsadı. Keith kendini hantalca kanepeye bıraktı (gerçekten formsuzdu). Nicola onu kameraya bakmaması için uyarmıştı, ama yine de göz kapaklarının arasından baktı: Oradaki, ikiz kırmızı ışıkları sevimsizce parlayan küçük kitap dolabına. Keith dizginlediğı bir öksürüğün veya geğirtinin ya da öğürmenin et-

kisiyle sarsıldıktan sonra bir sigara yaktı. İşte geliyor. Nicola'nın üstünde ekose bir gri takım elbise vardı, düz kesimdi, ayakkabıları da düz ve siyahtı; geriden toplanmış saç hafif makyajlı yüzünü sergiliyordu, topuzu kabarık ve röfleli ve düğümlü gibiydi. Tam duruma uygun görünüyor denebilirdi (masada bir elma bile vardı). Öğretmen kıyafeti filan yani.

"Neden Keats'in," dedi Nicola, "Parlak Yıldız'ıyla başlamıyoruz?"

"Hı hı, olur."

"Sayfa seksen altı. İlk beş dizeye bakalım, değil mi Keith."

86, diye düşündü Keith. Üçlü 18, ikili 16. Veya merkeze atabilirsin, ikili 18. Dart.

"Şimdi." Nicola onun yanına oturup dimdik durdu. Duyma eşiklerinin hemen altında uğuldayan video kamera, Nicola'nın arkasına dönüktü ve ona doğru ciddiyetle dönen Keith'in profilini Nicola'nın omzunun üstünden yakaladı. Nicola öğretmene benzemiyordu aslında. Tam o anda eteğini kaldırıp bacak bacak üstüne attı ve kalçalarını kısa süreliğine titreştirip yastığa yerleşti. Televizyondaki, elinden her iş gelen bir Otoriter Anne'ye benziyordu daha çok. Veya dokunaklı duygusal komedideki ofis sekreterine: Gözlüklerini çıkardınız mı çok çekici bir kadın oluyordu. Etekte bir yırtmaç veya pili vardı, İskoç eteğini andırıyordu.

"Keith? Neden bize şiiri okumuyorsun?"

"Nasıl?"

"Yüksek sesle oku. Benimkini kullan. Biraz yaklaş."

"Parlak," dedi Keith, "parlak – yıldız!" Birden irkildi, ünlem işareti karşısında epey afalladığı belliydi. "Senin... senin kadar _"

"Senin kadar istikrarlı," diye fısıldadı Nicola.

"Ola..."

"... bil..."

"... sem." Keith emek harcayan alnını sildi. "Geceleyin... geceleyin yükseklerde." Öksürdü: İçindeki köpek tek bir kez havladı. "Pardon. Görkemli bir yalnızlıkta – sonsuz gözkapaklarımı açmış seyretmeden, doğanın –"

"Kelime kelime okuyor gibisin. Sanki heceliyorsun. Okumayı ne zaman öğrendin?"

Keith açık ağzının ifadesi sertleşti. "Çok eskiden," dedi.

"Devam et."

"Eee, doğanın... hastası gibi, uykusuz..."

"Münzevi. Keşiş gibi. İnzivada. Ayrıca 'hasta'da *sadık* anlamı var Keith."

"Gibi yeryüzünün. Tanrım. Sahillerinin..."

"Sahillerinin etrafında rahip misali abdest aldırıp arındıran hareketli suları," dedi Nicola; okurken eteğini beline kaldırdı (ve Keith onun külodunu, ilginç bronz tenini, beyaz ipeğin altındaki çıkıntıyı gördü):

"Ya da dağlarla kırlara yeni düşmüş
Yumuşak kar maskesine bakmadan;
Hayır – yine de istikrarlı, yine de değişmez olsam,
Güzel aşkımın olgunlaşan bağrını yastık yaparak
Hafifçe inip kalkışını sonsuza dek hissetsem,
Tatlı bir huzursuzlukta ebediyen uyanık,
Yine de, yine de onun usul soluklarını işitsem
Ve sonsuza dek yaşasam – ya da kendimden geçerek ölsem.

... Eee Keith?"

"Evet?"

"Yani bu şiirin anlamı nedir? Acele etme."

Keith şiiri tekrar okudu. Alnının ortasında iki yatay konsantrasyon solucanı belirdi. Sayfadaki harfler kendi gözlerindeki ahlaksızlık kadar açıklamaz, sessiz safsatalarla onlar kadar dolu geliyordu. Keith fark edilmeyen bağlantılarla, ani kayboluşlarla, korkunç uçurumlarla dolu berbat bir rüyaya girdi. Hayatında hiç bu kadar acı çekip çekmediğini merak etti. Üç dört dakika sonra, gerçekten bayılmak üzere olabileceğini düşünmeye başlamışken, sözcüklerin yüzeye ve havaya ulaşmak için mücadele ettiklerini hissetti.

"Bir yıldız var," diye söze başladı Keith.

"Evet?"

"Ve," diye bitirdi Keith, "bir piliçle birlikte."

"Eh, aşağı yukarı öyle sayılır. Peki ama şairin söylemek istediği ne?"

Keith o anda, oracıkta her şeyi bitirebilirdi. Ama Nicola sayfayı çevirdi: Keith'in gözlerinin önünde, üzeri yazılı bir indeks kartı belirdi – Nicola'nın tombul, cömert, kadınsı el yazısı.

"Okumuş bir adam olmayabilirim," diye okudu Keith pek zorlanmadan. Sesi kesik kesik ve içten çıkmıştı. Kulağa iyi geliyordu. "Ama şairin 'ne söylemek istediğini' sormak bana sağduyuya aykırı gibi geliyor. Şiir kolayca anlaşılabilir bir şeyin şifresi değildir. Şiir onun söylemek istediği şeyin ta kendisidir."

"Bravo Keith."

"Âşık, yıldızı bir, bir tutarlılık sembolü olarak görüyor. Keith'in... Keats'in burada ifade ettiği şey zamanın dışına çıkma arzusu. Güzel sevgilisiyle birlikte zamanı durdurma arzusu. Ama bence, eee, şiir ilerledikçe bu yoruma biraz farklı bir boyut katıyor. Yıldız arılıkla özdeşleştiriliyor. Temiz sularla. Yeni yağmış karla. Ama âşığın cesur olması gerekiyor. Cennetten inip zamanın içine girmesi gerekiyor."

"Kesinlikle Keith. Âşık, insanların hazlarla ve risklerle dolu dünyasından kaçamayacağını biliyor. 'Kendimden geçerek öleyim': Romantikler ölümle orgazmı bir tutarlar Keith."

"Hı hı, eh, aynı şey sayılır."

"İlk sekiz dize gerçekten çok güzel, ama sonunu çok uyduruk buluyorum ister istemez. Şimdi neye geçelim? Odlara mı? Sanmıyorum. 'Lamia'ya tekrar bakalım. Favorilerinden biri, değil mi Keith?" Nicola kitabı kucağına koydu; konuştu ve yüksek sesle okudu; uzun parmaklarıyla önce sayfaları çevirdi, ardından onları umursamazlık ya da okşama imasıyla çıplak butlarında gezdirdi. "Bir iblisin metresi ya da iblisin ta kendisi... Tanrıların düşleri gerçektir... Cupid'in üniversitesi... İnce sıvı... Tuhaf şuruplar... Tüh: Bunların hepsi erimekle, kızarmakla, bayılmakla ve kendinden geçmekle ilgili. Şu da mor çizgili tatlı günah sarayıyla." Burada karşılarında bir başka indeks kartı çıkınca Nicola, Keith'e teşvik edercesine gülümsedi.

"Anlaşılan Keats," dedi Keith daha özgüvenle, "fizikselliği göklere çıkarmasına karşın, kendi büyüğü ormanının güvenliğinideyken bile oldukça utangaç ve çekingendi."

"Biraz ürkekti de. Sevgilisi insan kılığında bir yılan."

"Kesinlikle," diye doğaçlama yaptı Keith.

Nicola bir süre şairin hayatından, *Mektuplar*'ından, ihmâlkarlığından, genç yaşta ölümünden bahsetti. Keith katılımcı olarak ağırlığını koymaktan keyif almaya başladı, durup dururken böyle konuşmanın, böyle hissetmenin, böyle düşünmenin kendisini güçlendirdiğini hayal edince sesi giderek kalınlaştı, tını kazandı. Hatta kollarını otoriter bir şekilde kavuşturmaya ve sağ serçe parmağında kalmış tırnakla şakağını kaşımaya başladı.

“Öykü 1820’de, Roma’da son buluyor.”

1820! diye düşündü Keith.

“Yirmi altı yaşındaydı.”

İkili 13, diye düşündü Keith. Hoş değil. Üç dartın varsa 10 ve ikili 8 yap daha iyi.

“Kaba bir seyisin oğluydu ve acı bir şekilde, tanınmadan öldü. Mezarına ‘Burada ismi suya yazılmış biri yatıyor’ sözünün yazılmasını istedi.”

“Keats’in çok sayıda hayranının,” diye okudu Keith boğuk bir sesle, “kalplerinde yaşadığını asla bilemeyeceğini düşünmek trajik. Hayatın her alanından hayranlarının. Guy gibi bir insanın,” diye devam etti Keith birden kaşlarını iyice çatarak, “ondaki şair ruhunu biraz, biraz taşıdığı bariz. Ve buna saygı duyuyorum. Ama ben de, eğitimsiz, eğitimsiz olmama karşın hayatımın zenginleştiğini hissettim...” İndeks kartının bu kısmında sadece “John Keats sayesinde” yazılıydı. Ama Keith bu aşamada bundan biraz daha iyisini becerebileceğini hissetti. “Zenginleşti,” dedi, “cesur küçük... şey sayesinde... yetenekli Romantikler ki... ki zamansız –”

“John Keats sayesinde,” dedi Nicola. Eteğini indirdi, kitabı sertçe kapadı – ve onunla birlikte Keith’in okuduğu kartı. “Bence bugünlük bu kadarı yeter, değil mi? Son bir alıntı Keith:

Yaşayan kim diyebilir ki
‘Şair değilsin; rüyalarını anlatamazsın,’ diye?
Ne de olsa her insanın ruhu kesek değildir
Vizyonları vardır ve ana diliyle âşık olup
İyi beslenmişse konuşur.

Bence bugün bu dizelerin doğruluğunu bir kez daha kanıtladın Keith.”

Keith bir nefes aldı ve içinden kalkıp şarkı söylemek geldi. Ama sinmiş zihninde sessizlik hâkimdi. Ciddiyetle kafa sallayıp onaylayarak "Hı hı, kesinlikle," dedi.

Nicola onu dışarı kadar geçirdi. Geri döndüğünde oturma odasından ve dar koridordan geçerek yatak odasına girdi. Guy yatakta dimdik oturmuş, geniş ellerini kucağına avuçları yukarı dönük şekilde koymuştu. Nicola onu ağzından öpüp kol mesafesinde tuttu.

"Şimdi tatmin oldun mu?"

Guy kanepenin arkasını, boş odayı gösteren televizyon ekranına dalgınca gülümsedi. "Durumu anladım," dedi. "Özür dilirim. Kendimi rezil olmuş gibi hissediyorum, çok utanıyorum. Aslında gerekli olmadığını söylemiştim. Yine de çok şaşırtıcıydı. Gözlerime inanmakta zorlandım. Tespitleri. Doğuştan eleştirmen hali."

"Sana zekidir demiştim."

"Sen iyisin Nicola."

Hı hı kesinlikle, diyecekti Nicola az kalsın, ceketini çıkarırken. "İnsan elinden geleni yapmalı." Başını yana eğip bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. "Bir hanımın yatak odasına ilk kez girmek için tuhaf bir bahane. Kendimden geçerek ölmeye henüz hazır olduğumu sanmıyorum. Ama güzel aşkının olgunlaşan bağı... Cidden olgunlaşıyor. Hafifçe inip kalkışını sonsuza dek hisset. Ooh. Umarım ellerin güzel ve sıcaktır."

"Bu ılık yazmanlar, ellerim. Tek bir şey daha. Bizim zavalı Keats'e," dedi boğuk bir sesle ve gülümseyerek, "epey zalimlik ettiğini düşündüm."

John Keith, diye düşündü Keith arabayla uzaklaşırken. Birinci sınıf laf cambazı ve ilaç uzmanı. Kitaplar: Çabuk para kazanmanın bir yolu. Havuz kenarında kahvaltı. Güzel bir karı. "Cidden sevgilim, artık Hollywood senaryolarını bırakıp ciddi yazılara geçmem gerekiyo." Deri mobilyalarla dolu muhteşem bir çalışma odası. İngiliz bilardosu! Tanrım. Bayan Çamur öğretmen eteğini beline kaldırdı. Fena değildi. Hayır. Sonunda acayip keyifliydi. Guy'a gösterdim. Ama epey cesaret gerektiriyordu. Acaba, diye merak etti Keith parantez içinde, Keats bir çeşit dart oynamış mıydı hiç?

Ana caddeye girdi. Bu sırada bağırsaklarında hafif bir sızı hissetti, yaralı bir kuşun son kanat çırpışları gibi. Tüh. Boğazında ve akciğerlerinde de hissetti – atık, tüketiş. Keith uzun aralıklardan birinde Vodafone’u alıp Petronella’yı aradı. Hat kesilmiş miydi? Anlamak güçtü. Civardan gelen beyin parçalayıcı bir çöp kamyonu gürültüsü yüzünden kendi küfürlerini bile duymıyordu. Karnında yine o bakırsı sürtünmeyi hissetti. Keith’in aklına bir doktora görünmesi gerektiği geldi. Yaşlılığın azgın tekeligi değildi bu. Panik atağa benziyordu. Ve her ne kadar ruhu istese de –kurt gibi aç, gözü dönmüş olsa da– bedeni açıklamasız bir şekilde zayıftı. Her seferinde saatler sürüyordu. Her tarafı ağrıyor, kaşınıyordu: Çocukken tuz döküp öldürdüğü salyangozları hatırlayınca yüzünü ekşitti.

Ah şu çift sıra park edenler! Keith kuyruğa geçip azar azar ilerleyerek ve dolanarak Ladbroke Grove’a girip Oxford Gardens’ta ikinci şeride park etti. CostCheck’e girip Manjeet’i başıyla selamladı. Süt ürünlerinin, makyaj malzemelerinin, video kasetlerin yanından ıslık çalarak geçti: Etkileyici bir baladdı, İsyanyolcaydı, ismi “Los Sentimentados”tu. İçki reyonunda bir göreviyle bir çocuğun arasında kavga çıkınca geriledi, bir şişe kırılınca İspanyol paça pantolonunun lekeleneneceğinden korkarak usta bir boğa güreşçisi gibi geriye sıçradı. Depoya inince Keith sert kereste zemindeki aralıktan baktı. Trish Shirt yerde yatıyordu, bir bacağı yatağın üstündeydi: Keith’in on saat önce yanından ayrıldığı zamanki pozisyonunu aynen koruyordu. Keith’in dişlerinin arasından bastırılmış bir tiz ses çıktı, dudaklarından diline tükürük geçerken. Kadını tokatlayarak uyandırmak en az yarım saat sürerdi. Aklına başka bir düşünce geldi: O günün çok daha erken bir saatinde, kadının küçük külodunu hışımla çıkarırken Keith’in aklına garajdaki dart tahtası gelmişti, üçlü 20’nin yanındaki, fazla kullanımdan dolayı oluşan iri, üstü aşınmış kabartı. Oysa modern dart tahtası, domuz kılı tahtası diye de bilinse de, hayvan kılından değil bitkisel maddelerden yapılır; agav bitkisinin dikenli yapraklarından hazırlanan sisal, Afrika’dan ithal edilir, bastırılarak uygun şekle sokulur, arkasına karton konur ve boyasıyla, telleriyle son şekli verilir. Bu benzerlik Keith’i

o sıralar heyecanlandırmıştı, ama çok uzun süre değil; kısa süre sonra yüksek skorlara –aşılabilir maksimumlara– ulaşma heyecanı konsantrasyonunu bitirmişti. Keith şimdi saatine baktı. Yukarı geri dönüp altılık bir Peculiar Brews pakedi aldı ve Basil'in saçmalıklarını çekecek halde olmadığından, White City'deki Analiese Furnish'e doksan dakikalık bir yolculukla gitmek üzere Cavalier'a bindi.

Keith altıdan hemen sonra Windsor Apartmanı'na döndü. Mutfakta durdu, Londra trafiğinden yorulmuştu. Paha biçilmez egzersiz saatleri heba olmuştu – bir sürü şeyi gözden çıkarıp çok az şey almıştı. Basil'i suçlayamazdınız: Keith'in onu erkek erkeğe konuşmak üzere kenara çekip de kulağına vurmasının ardından akıllılık edip tüymüştü. Analiese'in de suçu yoktu: Her şeyini hiç şikâyet etmeden vermişti ve Keith kadının çenesindeki tendonların genişline bizzat tanık olmuştu. Pöh: Eve gelmek işkenceydi, sokaklar personel doluydu ve Shepherds Bush yine trafiğe kapatılmıştı... Kath geldi, bebeği Keith'e karşı bir sihirli kalkan gibi tutarak. Keith ona, onun bitkinliğine ifadesizce baktı. Yarın: Yarı Final. Ve büyük bir ikilem. Keith bu maçı muazzam bir soğukkanlılıkla karşılıyordu veya öyle sanmıştı. Kafasını kurcalayan kiminle gideceğiydi. Normalde sorun olmazdı: Debbie Kensit'le veya meme çatalını içine bisiklet park edilebilecek kadar sergileyen Analiese Furnish'le giderdi. Ama bu önemli bir maçtı, prestijli filandı. Trish Shirt haber almıştı. Nicky de gitmek istediğini söylüyordu. Kath bile bu konuda bir şeyler mırıldanmıştı.

"Yemeğim nerede?"

"Gelip şuna bir bakar mısın Keith?"

"Tanrım. Neye?"

"Televizyona."

Keith onu iterek yanından geçti ve salonun girişinde donakaldı.

"Bütün kanallar aynı."

Keith başını öne uzatıp dudaklarını kımıldattı. Ekranda şu yazılıydı:

Bu sadece Acil Yayın Sistemi denenmesidir. Gerçekten bir Acil Durum olsaydı, Son Haberleri hangi kanaldan alabileceğinizi buradan öğrenecektiniz.

Ama bu sadece bir deneme.

"Biliyor musun?" dedi Keith, Kath'e. "Ödümü patlattın. Televizyon bozuldu sandım." Başını ekrana doğru salladı. "Sorun değil. Baksana. Baksana! Yayın geri geldi. Yemeğim nerede?"

Keith, Meksika çilisini ve dört adet kayısıli kurabiyesini ağzı sulanarak düşünürken Kath konuştu:

"Kütüphaneye gittim. Hiç gazete yoktu."

Keith bulvar gazetesini koltuk altından çıkardı. "Bu ne peki. Kör filan mı oldun."

"Ama onlar –"

Keith artık boş çay fincanına bakıyordu. Çocuk gibi dimdik duran Kath, bebeği bırakmak için yan odaya gitti. Geri döndüğünde Keith'in önünden uzanarak üstü örtülü tencereyi aldı.

"O gazete değil."

Keith onu gözlerini faltaşı gibi açarak uyardı.

"İçinde hiçbir şey yok. Kriz'le ilgili."

"Hastir oradan," dedi Keith sohbet edercesine. "Her zaman bir şeyler oluyor." Keith son bir aydır Kriz'i bazen bulvar gazetesinin on dördüncü sayfasının dibinde çıkan haberleri arada sırada okuyarak takip etmişti. Küçük manşetler değişiyordu. YANKİLER: & @ φ *! veya KIZIL NYET Mİ YOKSA GRRSKI Mİ! Veya bir keresinde normalden küçük harflerlerle: HAVLU KAFALI ÇIKMAZI. Keith gösterişli bir edayla on dördüncü sayfayı açtı. Başyazıda Başkan'ın karısının sağlığından bahsediliyordu. Ama boşluk doldurmakta kullanılan haberlerden eser yoktu.

"Aman, neyse. Demek ki hiçbir şey olmamış."

"Sana öyle geliyor."

Keith sustu. Aklına film yıldızı Burton Else'yle ilgili bir şey gelmişti. Burton'un asistanları onun biseksüel olduğu iddialarını kesinlikle reddetmişlerdi. Burton genç karısının gizemli ölümünden beri kendini Liana'nın ruhuyla iletişim kurmaya adanmıştı tamamen. İllüstrasyon niyetine iki fotoğraf yayınlanmıştı, Burton'la Liana'nın birer fotoğrafları, ikisi de üstsüzdüler.

“Diyorlar ki –”

Keith masanın üstünden bıçağıyla çatalını kapıp ayağa fırladı. “Bana bak, sen kendi işine bak tamam mı? Tanrım, bir de karım olacaksın, yarın gece yarı finalim var, sense kalkmış başımın etini yiyorsun? Bir sus be. Gel Clive, burada kalmanın anlamı yok. İş başına. Gel Clive. Gel eski dostum. *Tanrım.*”

Bebek uyanmıştı. Ama ağlamıyordu. Gözleri parlıyordu.

Saat dokuzda Black Cross’ta Keith dartlarını alıp, içkisini bitirip, telefon etmek için arka kapıdan çıktı. Manjeet’in Trish’i depoya getirmesi sanki asırlar sürdü.

“İptal edildi,” dedi Keith inandırıcı olmayan bir üstünkörü-lükle.

“Neden?”

“Sağlık durumum filan uygun değilmiş.”

“Ne?”

“Parmağım sakatlandı filan yani.”

“Ne oldu ki? Karın üstüne mi oturdu?”

“Kapa çeneni.”

“Ben yine de geliyorum.”

“Özgür ülke filan yani,” diyen Keith, bir kez olsun az çok gerçeği söyledi.

“Daha sonra uğrayacak mısın?”

Keith olabilir demeden telefonu kapadı. Bara geri dönünce Guy’ı gördü.

“Merhaba Keith.”

“Selam dostum.”

Keith sık hissetmediği bir duyguya kapıldı: Utanca. Daha doğrusu fırsat bulsa hissedecekti –utancı–. Açıkçası Keith pek utanmazdı: *Keith ve Utanç* adlı bir kitap yazılsa çok kısa olurdu, iki üç sayfada biterdi... Başını kaldırıp baktı. Guy kendisine acıyarak ve sevecenlikle bakmaktaydı.

“Zorunluluklar,” dedi Keith. “Senin görevlerin var. Bir sürü sorumluluk. Zamanın olunca...”

Guy kafa sallayarak onaylıyordu.

“Büyük maçta,” dedi Keith dart parmağını kıvrarak. “Büyük oyna.”

Guy kafa sallamayı sürdürüyordu. Keith'in her sözünü onaylamaya hazır gibiydi.

"Büyük maç. Beni ilgilendiren *bu*. Yarın gece geliyor musun? Elbette geliyorsun. Eee, bana bir kıyak yapabilir misin dostum?"

"Tabii."

"Mesele şu: Nicky'yi. Getiremem."

"Elbette."

"Nicola. Mesele şu: Yapamam."

Bir an dirseklerini bardan ayırmadan geriye yaslandılar, birbirlerine denkmişler gibi. Sonra Keith dalgın bir edayla "Başım fena halde belada," dedi.

İki büklüm polis John Dark geldi. John Dark – pisliğin tekiydi. Keith içkileri getirdi: Dark'a Thelonius meselesi yüzünden biraz para borçluydu. Bu da saçmalıktı. DNA bilgisayarı Thelonius'un adını vermişti. Ama Keith'inkini de vermişti. Özensiz işti: Domuz etli börek kırıntılarında tükürük. Keith domuz etli börek için pek çok şey yapardı, Keith domuz etli börek adına pek çok şey yapardı; ama onun uğruna hapse girmenin abartı olacağı kanısındaydı... Üç adam yarım saat boyunca Rangers'ın atak gücünün zayıflığından ve hava üstünlüğünü gole çevirmedeki başarısızlığından bahsettiler. Sonra konu sezonun ilk aylarındaki iç karartıcı seyirci düşüklüğüne kaydı. Dark her zamanki gibi neşeyle konuştu:

"İnsanın kalbi kırılıyor. Daha da kötüye gidebilir. Bu sabah ekranda ne çıktı biliyor musunuz? Acil durum planları. Orta Londra'nın kısmen boşaltılması."

Keith yana baktı. Guy başını eğdi.

"O zaman Rangers'ın hali ne olur ha?" Dark güldü. "Buranın hali ne olur? Bu küçük mekânın? *Hayal* görüyorlar herhalde."

Shakespeare kapıdan başını uzatıp işaret çaktı. Keith izin istedi. Dışarıda Big Dread lamba direğinin dibinde, Truth'la birlikte duruyordu. Gazete kâğıdının bir kenarını açıp içini gösterirken hepsi etrafında toplandılar.

"Bunlar mı?" dedi Keith.

"Kesinlikle bunlar," dedi Truth.

"Uygun olanlar mı?"

"Spor salonundan," dedi Big Dread. "Anabolik filan yani."

“Memelerim filan çıkmaz değil mi?”

“Asla,” dedi Truth. “Dart oyununu geliştirir filan yani.”

“Tanesi kaç?”

Keith’in aklında dart oyunu vardı tabii. Ama hemen oracıkta bir steroid yutup (diğer ikisini ertesi sabaha sakladı, Truth’un muğlak açıklamaları uyarınca), Trish Shirt’ün üstünde denemeye gitti.

Ertesi gün öğleden hemen önce Guy mutfakta sessizce koçanlı mısır yiyen Lizzyboo’nun yanından ayrılarak merdivenden çıkıp koridora girdi, arada sırada bir dadıya veya au pair’e başıyla selam vererek. İkinci oturma odasına girip, kristal içki dolaplarında duran viskilerle konyaklara şevksizce baktı. Çok az kulanılan yandaki geniş oturma odasında müzik dinlemeyi denedi, stressiz bir şey, iyi bildiği bir şey (Concerti Grossi) ve birkaç dakika sonra bu parçayla artık ilgilenmediğine şaşkınlıkla karar verdi. Merdivenden çıkarken yeni bir dadı daha gördü, esmer, egzotik, sakin ve savsak. Güzel dadılarla ilgili kural sessiz sedasız esnetilmişti. Hatta hava ısınıp da alçak güneş pencereleri aydınlattığında, içerisi lüks bir geneleve benziyordu: Savaş öncesinin sakin genelevlerine. Bu dadılar piyasaya son iki üç haftada çıkıvermişlerdi ve Hope hepsini kapmıştı. Böyle bir zamanda, diye düşündü Guy (oysa daha önce böyle bir zaman hiç olmamıştı), genç kızlar atalarından gelen bir içgüdüyle büyük bir eve kapağı atmak isteyebilirler. Büyük bir mağaraya.

Hope yatak odasındaydı, makyaj masasında saçını tarıyordu. Guy artık onu her görüşünde geçmiş yaşamlarını hatırlıyordu, sanki evlilikleri boğulmakla eşdeğermiş gibi. Onun tenis kıyafetli olduğunu görünce biraz olsun rahatlamayı başardı. Dink ne yazık ki eskisi kadar gelmiyordu artık.

“Tenis mi oynayacaksın?” dedi. “Dink’le mi?”

“Kortlar altıya kadar kapalı. Milletin nesi var? Neden çalışmıyorlar?”

“Kimse çalışmıyor. Fark etmedin mi? İnşaatlarda filan... Lizzyboo hamile mi?”

Hope ona döndü: Zeki, oval yüzü öfkeyi ve soğukluğu eşit ölçüde barındırıyordu.

“Merak ettim o kadar. Sırf kilolarından değil, çok yediği için de. İştahı açıldı. Aşağıda koçanlı mısır yiyor. Üç dakikada dokuz tane yedi. Elektrikli daktilo gibi mübarek.”

“Sorunlarıyla başa çıkma yöntemi bu, o kadar. Beslenmek iyidir. Sen de denemelisin.”

Guy ellerini ceplerine sokmuş, kapı çerçevesine yaslanıyordu. Koridora baktı. “Marmaduke dün gece şekerleme yaptı mı? Her neyse. Kımıldıyor,” dedi Guy gereksizce, çünkü Marmaduke’un şaşmaz gürlemesi ve beşiğini her zaman şaşırtan bir şiddetle sarsması duyulabiliyordu. “Bugün dışarı çıktı mı? Onu gezdirebilirim diye düşünmüştüm.”

“Kızlar onu arkaya bahçeye çıkaracaklar.”

“Bunu ben yapmak isterim. Ne? Hayır, cidden.” Bu korkunç bir yalandı tabii. Ama Guy telefon etmeliydi. O gece görüşeceği Nicola’ya değil (onu dart maçına götürecekti). Hayır: Ofisteki Richard’ı aramalıydı. O gün Richard’la şimdiden üç kez, uzun uzun ve telaşla konuşmuştu bile ve evdekileri daha fazla kaygılandırmak istemiyordu. Kandırmakla ilgili bir başka mesele buydu: Siyah yalanlarınız beyaz yalanlarınızı karartıyordu. Gökyüzündeki bütün yıldızlarınız soluyordu.

“Sence dışarısı güvenli midir?”

“Ha, sorun olmaz.”

Guy şimdi Marmaduke’u dış dünyaya hazırlama – onu baştan aşağı, tepeden tırnağa giydirme göreviyle karşı karşıyaydı, çocuk eline geçen her şeyi durmadan üstüne atarken. Guy çocuk odasında Marmaduke’un bezini çıkarıp onu lazımlığa umutsuzca yerleştirdi. “Babacığın bir hediye verecek misin?” diye sordu yine epey umutsuzca. Yirmi dakika sonra, Marmaduke’un her zamanki gibi babacığın hediye vermemesinin ardından, Guy onunla boğuşarak bebek padını koyup bezini bağladı, bebek tulumunu, pantolonunu, çoraplarını, ayakkabılarını, kazağını ve alt katta da anorağını, eldivenlerini, yüz maskesini, örgü bere-sini giydirip atkısını taktı. Onu ön kapıya doğru sürükledikten sonra çifte kilidi açmak için elini uzatırken Markaduke evdeki tabirle “süper açılma moduna” geçti (bu fenomen Marmaduke’in dudaklarını beyazlaştıran haftalık kabızlık döneminin bitişinin habercisi olurdu genellikle). Bir başka deyişle çocuğun üstü başı

dışkı içinde kalmıştı. Guy, Marmaduke'un atkısını çözünce gömleğinin yakasından bile biraz dışkı sızdığını gördü. Tekrar yatak odasına dönen Guy orada yine Marmaduke'la boğuşarak örgü beresini, yüz maskesini, eldivenlerini, anorağını, kazağını, ayakkabılarını, çoraplarını, pantolonunu, gömleğini, yeleğini, bebek tulumunu, bezini ve bebek padını çıkarıp, yepyeni ama leş gibi kokan bezin üstünde elini salladıktan sonra ana banyoda Marmaduke'u fiskiyeyle yıkadı ve onunla boğuşarak tekrar bebek padını koyup bezini bağladı, bebek tulumunu, yeleğini, gömleğini, pantolonunu, çoraplarını, ayakkabılarını, kazağını, anorağını, eldivenlerini, yüz maskesini, örgü beresini giydirip atkısını taktı. Bu mücadeleler sırasında Marmaduke, babasını incitmek –özellikle de babasının cinsel organlarını incitmek– yönündeki hiç bitmeyen arzusunu sadece iki kez tatmin edebildi. Onun testislerine uçan kafa attı ve kör bir aletle (bir oyuncak bomba atarla) penisinin hassas ucuna var gücüyle vurdu. Zaten orada olan acıların arasına katılan yenileri, onlara destek verdiler ve aralarında parladılar. Guy bu sefer Marmaduke'un gürültüyle ve bol bol kusmasından önce ön kapıyı açmayı başardı.

Eh, Guy bu sefer çok uğraşmadı. Bir buçuk rulo tuvalet kâğıdı kullandıktan sonra, buharlar salan çocukla birlikte sokağa çıktı. Marmaduke şimdi kaldırımında yüzükoyun yatıyordu, tamamen gevşekti. Guy çömelip tatlı sözler söyledi ve alçak güneşe bakarak yüzünü buruşturdu.

"Aferin oğlum."

"Hhhayır!... Karınca anneciğim."

"Haydi canım."

"Karınca terbiyesiz yahudi."

"Ah pekâlâ."

Yürüyüşlerinde Marmaduke taşınmakta diretirdi hep, çünkü böylece babasına vurması epey kolaylaşıyordu. Ladbroke Grove'a doğru yola çıktılar. Taşınan çocuğun parmakları Guy'ın yüzünü hamur gibi yoğuruyordu.

Soylu tutsaklar, diye düşündü Guy: Statüleri *bu* işte. Bekler soylu tutsaklardır, nezarete alınmış saraylılardır, küçük Napoléonlardır, minik Hirohitolardır. Ah! Tırnaklarını kesmeliyim. Pasif direniş – eh, makul mücadelenin bazı geleneksel sınır-

ları içinde. Zindancının çalışma saatlerini harcarlar. Düşmanın savaş çabalarını boşa çıkarırlar. “Gözlerime olmaz,” dedi. Merdivenden düştüklerinde yüzlerinde görebilirsiniz: Bu *senin* sorunun demekteler. Ve tam oğlunuzun bir kez olsun sessiz sakin geleceğini sandığınızda –“Gözlerime olmaz”– sinir bozucu bir şekilde kapıya doğru hamle yaparlar, beceriksizce sabotaja kalkışırlar. Veya altlarını son bir kez, kahramanca pisletirler. Ay. Ah. Burnumun ortasına geçirdi. Bu kimin savaşı? Bizler onların dostları, düşmanlarının düşmanları değil miyiz? Gerçi soylu tutsaklara asla zalim veya sert davranamazsın tabii, çünkü soyludurlar ve barış imzalandığında kıllarına zarar gelmemiş olmalıdır... Guy baba olmadan önce etrafta hep ne kadar çok bebekle çocuk bulunduğunu fark etmemişti. Oysa şimdi –mağazalı, barlı, otobüs duraklı Ladbroke Grove’a giriyordu– soylu tutsakların doğal bir şekilde her yerde olduklarını görüyordu, her zamanki gibi, her boydandılar (üzüntülü tekler, korkunç ikizler, tehditkâr üçüzler, dehşetli dördüzler) ve soylu tutsakların hep yaptıklarını yapıyorlardı.

Sokağın her yerine hâkim olan aşırı şiddetin Marmaduke üstünde yatıştırıcı bir etkisi oldu, belki de başka yerde kullanmak için tüyolar almayı umuyordu. Kornaların ve motor gürültülerinin, sıradan ticari araçların dönen tekerlekleriyle ufak tefek hareketlerin seslerinin, barların yüksek kapılı girişlerinden eksik olmayan çatırtılarla kavga gürültülerinin arasından, altı yedi hırsız alarminin bezgin, cansız notaları duyulmaktaydı. Zemini hava koşullarından bağımsız olarak sürekli ıslak kalan postane, ayyaşlarla ve ricacılarla ve çoktan sinirleri bozulmuş kişilerle dolu bir buz pateni sahasıydı – bir de kendilerine zarar verenlerle, diye düşündü Guy, bir köşede kafasını ritmik hareketlerle duvar çizgisine vuran kadını kimsenin fark etmediğini fark edince. Telefon kulübesi kuyruğuna girdi, daha doğrusu itişip kakışmaya başladı, çünkü milenyuma yaklaşıırken kuyruğa girme fikrinin modası geçmişti, tıpkı yaya geçidi fikri, önce kadınlarla çocuklar fikri, tuvaleti bulmak istediğiniz gibi bırakın fikri gibi. Marmaduke bile bu kargaşadan biraz sersemlemiş gibiydi. Guy tam şansını Conchita’s’ta veya Hosni’s’te, hatta Black Cross’ta denemeyi düşünürken bir kulü-

be boşaldı ve ciddi bir rakip çıkmadı. Aradığı Richard, ikisinin de şüphelendikleri şeyi hemen doğruladı: Bütün Amerikan paraları şehir merkezini terk ediyordu.

Konuşma bitince Guy öylece durmaya devam etti, bir kulağında telefonla, Marmaduke diğer kulağını sabırla parçalarken. Asla paniklemezdi ve şimdi de paniklemiyordu, kaçınılmaz bulunduğu şeye yaklaşıyordu her zamanki gibi. Zaten Amerikalıların paralarını çekmeleri, ardından gelebilecek devir hareketlerinin yanında devede kulaktı. Guy'ın holdinginin durumu muhtemelen sağlamdı. Ama birden evrensel bir gerilimi hissetti. Guy çocuğu tutarken birden içindeki arzularla ihtiyaçlar dizginsizleşti, mutlaka sahip olmamız gereken temel, ucuz, sıradan şeyler. Nicola'yı rahatça arayabileceğini fark etti ve bunu yaptı. Nicola yıkandıktan sonra yattığını ve Guy'ı sık sık düşündüğünü uyukulu bir sesle söyledi. Guy nedense güldü, çocuksu bir minnetle veya rahatlamayla. Bir yerlerinde yeni bir acı hissediyordu ama pantolonunun ayakkabılarından birkaç santim yükseldiğini fark etmedi.

Çocukla birlikte dışarı çıktığında güneş sokağın ucunda bir nükleer patlama gibiydi. Guy güneşin bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Hayır, güneş gerçekten bunu yapmamalıydı. Güneş bu kadar alçalmamalıydı, pencereleri ve arabaların ön camlarını gül rengi toz çelenklerle kaplamamalıydı, ufku böyle alev alev yakmamalıydı, böyle alçakta yanmamalıydı, bu korkunç açıda durmamalıydı, her şeyi kötüleştirmemeliydi. İnsan güneşi görmek istemiyordu. Bir köşenin ardına baksanız – hiçbir şey yoktu, sokak gitmişti, ateş ve kan vardı o kadar. Sonra ıslak asfaltın tavadaymışçasına cızırdadığını görebiliyordunuz. Güneş varoşları mazgallı kristal siperlere dönüştürüyor. Ama güneş bunu yapmamalı, gerçekten yapmamalı, zihinlerimizi bu fikirle, bu gizle (özel yakış, özel ateş) dağlamamalı, bize sürekli böyle alçaktan oklar fırlatmamalı.

Lansdowne Crescent'a saparlarken bir köpek yanlarından koşarak geçti, bir suç mahallinden kaçarcasına. Marmaduke'u bir bahçe duvarına oturtan Guy ona sarılmaya çalıştı. Hevesle savrulan minik yumruklara yüzünü, arayan dudaklarını eğdi.

Gelecekteki halini görmüştü birden: Marmaduke'la birlikte Regent's Parkı'ndaki hayvanat bahçesindeydi – iptallerin, ölümlerin, ziyaretçi haklarının, yarı öksüzlüğün dünyasında. Kafelerde, gezinti yollarında başka boşanmış babalar, ebeveyni ayrılmış başka çocuklar görülüyordu tek tük. Ama kafesler boştu, duman izleriyle hayvan hayaletleri dışında. Hiç hayvan yoktu. Artık hiç hayvan yoktu. Bir köpek bile.

Amerika'nın delirmiş olduğuna inanmak bir süredir mümkün geliyor. Kendi tarzında delirdiğine. Neden olmasın ki?

Ülkeler de insanlar gibi delirir ve bütün dünyada ülkeler karnepelerinde arkalarına yaslanmış veya karanlık odalarda oturmuş, dihidrokodein ve Temazepam çiğniyor veya kaynar sulu küvetlerde yatıyor veya deli gömleklerinin içinde çırpınıyor ya da öylece durup kafalarını padlı duvarlara vuruyorlardı. Hepsinin hayatlarında bir çılgınlık olmuştu ve bazıları çıldırmışlardı ve sonra iyileşmiş ve ardından tekrar çıldırmışlardı. Amerika: Amerika önceden nevrozlar yaşamıştı, örneğin içkiyi bırakmaya çalıştığında, kendi içinde düşmanlar aramaya başladığında, dünyayı yönetebileceğini sandığında – ama her seferinde iyileşmişti. Ama şimdi deliriyordu ve bu gerekli bir durumdu.

Bir bakıma asla diğer yerler gibi olmamıştı. Çoğu yer sadece bir şeyden ibarettir, ama Amerika'nın bir anlam taşıması da gerekiyordu ve yumuşak karnı buydu – kandırmacalara, sahte anılara, sahte kaderlere açıktı. Ve sonunda sanki illüzyonlarla yaptığı mücadeleyi kaybetmiş gibiydi.

Lizzyboo'nun hamağı andıran yatağının kenarına oturup, eline pat pat vuruyor ve kalabalık yaşamının bütün iyi taraflarından bahsediyorum. *Aphrodite*'teki uyku düzeninden ve genel atmosferden ne kadar farklı, orada Marius sol kabinde sıcaktan bunalarak, sağ kabindeki uykusuzluk çeken Cornelia'nın çıkarıldığı şehvetli sesleri dinliyor...

Bir zamanlar Londra'nın sokaklarını anlayabileceğimi sanırdım. Rampalara ve pasajlara, dumanlı mekânlara bakıp bir anlam bulabileceğimi düşünürdüm. Ama artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ya aklımı yitiriyorum ya da sokakları anlamlandırmak güçleşiyor. Veya her ikisi birden. Okunması güya ko-

lay olan, kolay okunan kitapları okuyamıyorum. Dolayısıyla sokakları anlamlandıramayışıma şaşmamalı, ki bunun güçlüğünü hepimiz biliriz – o metal çizgili, sağlamlaştırılmış, beton dolu sokakları anlamlandırmanın. Ayrıca sokaklarda hayat giderek zorlaşıyor, güçleşiyor. Okuma yazma bilmeyen sokaklar, okunamaz haldeler. Artık onları okuyamıyorsunuz.

“Demek o adama âşıktın,” dedim.

“Demek o kadına âşıktın,” dedi Nicola.

Ben de yanıt vermedim. Ne olacak? Başkalarının etrafında, menzilimize sokabildiğimiz herkesin etrafında durmadan dolaşırız, ötekini arıyoruz, dolanıp bekleyen ve bizi aradığını umduğumuz kişiyi. Sonra, cesaretiniz varsa, yapabiliyorsanız şöyle düşünüyorsunuz: *Şüphesiz*.

Bir süredir Amerikan rüyası fazla güçlü ve belalı olabilir gibi geliyor. Updike’ın ilk zamanlarında yazdığı şu cümle neydi – Masum, şehvetli Tavşanlar Diyarı’nda mı diyordu? Amerika gücün ötesinde: Rüyadaymış gibi, Tanrı’nın bir çehresiymiş gibi hareket ediyor. Amerika kendini uyanık, tamamen uyanık sanıyordu, oysa aslında uykudaydı, derin rüyalar görüyordu ve yapayalnızdı. İyi olmak, daha iyi olmak istiyordu – *özel* olmak. Bunu hepimiz isteriz. Delirince ne olur? İyi ve doğru olmak: Delirtebilir mi? Aşk delirtebilir mi? Aşırı ve yanlış türden bir aşk. Karşılıksız aşk, sinir krizleri geçirten aşk, çöküp incinmiş hislere dönüşen. Yırtılmış, parçalanmış hislere. Avutulmaz haldeki, zalimce canı yakılmış Amerika derin soluklar alıyor ve oynamak için evden çıkmıyor. Evlenme çağındaki bu kız uyuyor ve rüya görüyor ve kendini uyanık sanıyordu.

Öyle bir hale geldik ki kimse ne kadar korktuğunu söyleyemiyor. Dört ay önce Missy Harter kulağıma fısıldıyordu. Şimdiyse *Time* dergisi gibi konuşuyor.

Onu her yere davet ediyorum ama bir şey olduğu yok.

Keith benden Analiese Furnish’i daireye getirmemi istedi. Bu talepte bulunurken, rahatsız olduğumu az çok sezince bana baht-

sız âşîğın ifadesiyle baktı. Keith'in versiyonunda, Keith'in uyarlamasında bahtsız âşık, atı garnizona on metre kala devrilmiş yaşlı bir maceraperest gibi görünüyor. Sadece bu seferlik, dedim.

Notlar:

Keith'in yanından ayırmadığı bulvar gazetesindeki fotoğrafa bakınca, Analiese Furnish'in üstsüz halini beğenmiş ve vücudunu güzel bulmuştum elbette. Özetle görünüşü, daktilomun resmettiği halinden (i) biraz daha az güzeldi, (ii) çok daha vahşiydi, (iii) beş yaş kadar büyüktü ve (4) yirmi santim kadar kısaydı.

Gitmek için kalktım, ama kalmamda ısrar ettiler. Yatak odasında uzun bir sessizlik. Sonra sadece karşılıklı yoğun güçlük olarak tanımlayabileceğim bir şeyin sesi. Sonra sanki bir düzine azgın kovboy nihayet Santa Fe'ye dalmış gibi oldu.

Sonrasında oturma odasında Analiese Furnish'le yalnız kaldım. "Söylesene," dedim. "Sırf meraktan soruyorum. Keith gelince Basil nereye gidiyor?" "O," dedi mağrurca, "*parka* gidiyor."

Sinirlilik ve yalancılık havası. Salakça şapka. Duvarlardaki fotoğrafları bir galerideki bir sanat tarihçisiymiş gibi inceliyordu. Ben baktıkça saçıyla omuzları uğuldayarak tepki veriyordu sanki. Çiçek desenli elbisesinin altından çıkmış, sopa gibi kalın ayak bilekleri bile baktığımda fark ediyor gibiydiler. Tanrım: Zihnin genişlemesi, iletişim devrimi. Hepsini kazasız belasız atlatmak mümkündür herhalde; ama Analiese yapamamış. Zihin genişlemiyor. Aynı kalıyor. İçini başka şeyler dolduruyor.

Kitapta bir anlamı vardı. Gerçek hayattaysa anlamsızdı: Tam bir zaman kaybıydı. Gerçi tam değil. Gerçek hayatta kalbini kırıyordu, tüm insanlar gibi. Sanatta ve aşkta başarısızlığa uğramış yaşlı bir adam olarak onu seyrettim. Tombul ayak bilekleri. Pahalı et.

Şimdiyse aynı parkta, ama farklı hava koşullarında Basil'le yan yana duruyorum. Bizi ayıran hiçbir şey yok – yağmurdan bir paravan dışında. Heykel gibiyiz denebilir, ama o sağlamlığımız da kalmamış. Kalan sıcaklığı korumak için ve sevdiğimiz hiç kimse sarılmayacağı için kendimize sarılıyoruz. Basil, ağlayan kemancı. Üstelik bunu bile beceremiyor. Sen ve ben, dostum.

Marius'un maolukla herhangi bir ilerleme kaydedebileceğini düşünmek güç. Cornelia'nın buna ihtiyacı yok. Marius onu korumaya, kurtarmaya filan çalışıp duruyor ama Cornelia'nın başının derde girdiğı yok. Örneğın rüzgârlı bir kumsaldaki bir dükkânda, bir kulübede karşılarına vahşı bir köpek çıkıyor. Köpek başını kaldırıp esneyerek bakıyor, kuduz olduğundan salyaları akıyor. Üstünde giysi niyetine her zamanki gibi sadece bir fişeklik bulunan Cornelia, Marius'u kenara itiyor (muhteşem memeleri *inip kalkıyor*) ve köpeğı kafasından vuruyor. Bana birini anımsatıyor. Buldum: Burton Else'yi.

Ve tıpkı Burton Else gibi, tıpkı *diğer herkes* gibi, Cornelius'un da yumuşak bir tarafı var. Yaşlı Kwango yattıktan sonra Marius'un kamp ateşinde işleri tıkırında gidiyor kesinlikle. Burada, demirhindilerin altında, titrek yıldızların altında, Cornelia ona mahvolmuş otomobil yarışçısı Bernardo'yu – onun ışıllı gülümseyişini, alnına düşen parlak buklelerini sevdiğini söylüyor. Kendini herhangi bir erkeğı kolay kolay vermeyecek bir kadın o. Ama Marius anlıyor ki Cornelia kendini verdi mi *tamamen* verir.

Yine de zamanın kumları azalıyor: Kitapta sadece elli sayfa kadar kaldı. Şansını dene Marius. Bu gerilim beni öldürüyor. Ölüm beni öldürüyor. Her şey canımı acıtıyor ve sanırım kör oluyorum.

Gözlerim o kadar berbat araçlara dönüştüler ki. Hani vampir filmlerinde beyaz boyunlu kovboy kız veya barmen kız fazla yaklaşırsa Kont ne olursa olsun diye düşünüp kızın boynuna eğilir ya... gözlerim Kont'un gözlerinin o zamanki haline benziyor. Sebebi kısmen çok ağlayışım. O kadar çok ağlıyorum ki – dişiliğın ne olduğunu hissediyorum. Ağlamak repertuvarımın parçası, günümün, hayatımın parçası. İnleyerek, hüngür hüngür ağlıyorum. Burnumu çekiyorum. Ah, Lizzyboohoo. Bazen ne yapacağımı bilemeyince biraz gözyaşı dökmek dinçleştiriyor ve kendimi çok daha iyi hissettiriyor. Ağlamaktan yüzüm gözüm şişiyor. Ağlayarak derdimi dışarı atıyorum. Yine de burnumla gözlerimi silip, göz yaşartıcı gazlı anlaşılmaz sokaklara çıkmam gerekiyor. Dalavereli, korkunç arabalarla dolu sokaklara.

Bir süredir zamanlamalar hep kötü. Kötü zamanlar birbirini takip ediyor. Çok yaklaşan, çok az kalmış milenyum kötü zamanlama. 999 yılında, 1499 yılında, 1899 yılında (ve aradaki tüm yıllarda: Milenyum kalıcı bir milenyum). – insanların ne hissettiği veya ne söylemek istediği önemli değildi. Dünyanın sonu gelmiyordu nasılsa. Kimsenin kaygısı yoktu. Dünya olduğu yerde duracaktı. Eğer... İşedikten sonra hepimiz o tuhaf deneyimi yaşamışızdır: Sifonu çekince klozetteki pis suyun köpürdüğünü görürüz. Gitmişti. Ve şimdi yine geliyor. İnsanoğlu parmak uçlarında duruyor, dalga yükselirken başını geriye atmış ve sadece burun delikleri, büzülmüş dudakları ve gergin alnı görülüyor. Hava durumu haberlerini gece geç vakitlerde, güya çocuklar yattıktan sonra vermeye başlamakla iyi ettiler. On yedi yaşından küçüklerin seyretmesi yasak ve sunucular ürkek cenaze levazımatçıları gibiler. Gezegenin bir insan yüzü olduğunu hayal edin – bir *erkek* yüzü, çünkü onu erkekler biçimlendirdi. Dumanlarla ısı titreşimlerinin arasından o yüzü görebiliyor musunuz? Alnı yanık izleriyle ve tüysüz kısımlarla ve neşter izleriyle dolu. Geride kalan saçları kaygıdan beyazlaşmış. Yüzü diyor ki: Öyle şeylere kalkışmamalıydım biliyorum. Öyle şeylere bulaşmamalıydım biliyorum. Gerçekten değişmek ve düzelmek istiyorum, ama galiba biraz geç kaldım. Bir daha kendimi toparlayamayacağımı hissediyorum korkunç bir şekilde. Bakın ne hale geldim. Bakın *ne* hale geldim...

Durum sinsice bir şekilde tersine döndü ve artık Keith'in dart koçuyum. Artık o bana koçluk yapmıyor. Ben ona yapıyorum. Kolay iş.

Ona teknik konusunda yardımcı olamam (teknik bilğim yok), taktik konusunda da yardımcı olamam (taktik bilğim yok), ama psikolojik açıdan yardımcı olabilirim ve bu epey önemli anlaşılan. Her şey o dartı istediğiniz yere fırlatabilmeyi ne kadar vahşice arzuladığınıza bağlı. Sonrasında paranın verildiği eller değişmiyor tuhaf bir şekilde. Keith banknotları alırken başka tarafta bakıyor.

Dün gece orada "İsabetli ol Keith," ve "Odaklan," ve arada sırada da (en büyük övgü budur) "Dart, Keith," diyordum el-

bette. Zaman zaman kas hafızası ve gövdenin kaderi gibi derin mevzulara girsek de, çoğunlukla sadece “İsabetli ol Keith,” gibi laflar edip duruyorum. “İsabetli ol Keith”: Ne biçim tavsiye bu? Bunu söylemek bana neye mal oluyor? Bir çaba sarf ediyorum ve acı çekerek söylüyorum. Acıya artık alıştım ama çaba sarf etmeye değil. Çok yeni, benzersiz olan şey çaba – ve tüm çabalar gibi öyle yorucu ki. Çaba, çaba gerektiriyor ve yorucu. Hesap işi. Diğer şeylerden ışık süzülüyor.

Dün gece on bir civarı Keith’in başına bir *dolandırıcının* asla yaşamaması gereken bir şey geldi: Sigarası bitti. Hayretler içinde kalarak garajın altını üstüne getirip, yedek birkaç düzine kartonunu aradı – ve bir paket bile bulamadı. Dolandırıcılığı ne kadar uzun zamandır ihmal ettiğinin kanıtı bu.

Offie’ye (orada modern bir ailenin ihtiyaç duyabileceği her şey var: İçki, video kasetler, donmuş pizza) sigara almaya gittiğinde, oturup not defterine, dart günlüğüne aylakça göz attım. Ve yanlış yere giden üçüncü darta verdiği kısa vaazlerin, bozuk gramerle yazılmış ani zenginlik fantezilerinin, Hannibal’ın muhtemelen bir çeşit dart oynadığına ilişkin ciddiyetle yapılmış alıntılarının arasında şuna rastladım:

K.’nin canını yakmayı kesmeliyim. Sinirimi bebeğimden çıkarmam iyi değil.

Defolsun gitsin. Tanrım, sona varmak için daha ne kadar beklememiz gerekecek? Defolsun gitsin.

Yeter. Sona erdi. *Bitti.*

19. Bölüm: Kadınlar Tuvaleti ve Erkekler Tuvaleti

Yarı final gecesi!

Duoshare Serçe Ustaları'nın beş setlik yarı finali Keith'e göre kendi sahasında gerçekleşecekti. Ancak böylesine önemli bir maçın Black Cross'ta oynanması mümkün değildi. Keith bu gece çok daha prestijli bir mekâna gidecekti: Acton'daki Marquis of Edenderry'ye. Mekâna adını veren marki, Keith'in her zaman temsil ettiği türden bir içkiciydi – köpüklü maşrapa, mor ok torbası, turnayı gözünden vuran atışlar. Keith hayatta Black Cross adına dart oynamazdı; oradaki ayyaş kozmopolit teknikçiler grubu, Süperlig'in yanına bile yaklaşılamamış, hatta tek bir dart maçı bile kazanamamışlardı. Kültürlü okçular her zaman sporlarını icra etmek için başka yerlere gideceklerdi. Keith temelde daha dart temelli, dartın el üstünde tutulduğu bir barın cazibesine katılmak durumundaydı. Marquis of Edenderry: Kerhane kırmızısı kadifelerle kaplı ve çınlayan avizelerle dolu teraslara sahipti, barmen pantolon askıları takıp çubuklu gömlek giyiyordu ve favorileri domuz pirzolasını andırıyordu, barmen kızlar sütçü kız kıyafeti giyiyorlardı, meme çatallarını orospu gibi sergiliyorlardı ve dart ortalamalarıyla efsaneleri hakkında epey bilgiliydiler. İmkânlar muhteşemdi, tam sekiz tahta yan yana dizilmişti, ayrıca önemli maçlarda atış çizgisi yükseltiliyor ve hedefin rengini alıyordu, üstelik skor tabelası dijitaldi. Kath, Keith'in giyinmesine yardım etti: Cilalanmış Küba ayakkabıları, İspanyol paça

matador pantolonu, kısa kollu olmasından dolayı atışları engellemeyeceği için yeğlenen siyah gömlek, ki üstünde gümüşü bir uyarı vardı: KEITH TALENT – BİTİRİCİ. Sonra yarasa kanadını andıran dart pelerini... Keith, Black Cross'un rutubetli gölgelelerinde bazen ketum ve soğuk görünüyor olabilirdi; ama onu Marquis of Edenderry gibi klas bir bara koyarsanız herifçioğlu, şey, canlanıverirdi. Keith, Marquis of Edenderry'ye bayılırdı. Bazen Marquis of Edenderry söz konusu olunca tuhaf davranışlar sergiler, orayı yeren herkesi ağlatana kadar döverdi.

"Evet. İşte burası," dedi Guy. Başını yana çevirip cesaretlendirircesine gülümseyerek "İyi misin?" diye sordu.

Nicola ona ağzını açmadan gülümseyerek karşılık verdi. "Sanırım." Guy'ın elini tuttu. "Barlara pek alışık değilim de," dedi Nicola, ki aslında pahalı kokteyl barlarıyla kavga çıkıp duran yasadışı barları yeğlemişti hep.

"Bir barda tanışmıştık."

"Tamam öyleyse. Demek ki hepsi çok kötü değilmiş."

Guy inip hemen arabanın diğer tarafına giderek Nicola'nın kapısını açtı. Bir el belirdi. Guy, Nicola'yı gecenin içine doğru kaldırdı.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi ve sesini yükselterek ekledi: "Mantonu arabada bırakmasak mı diye düşünüyorum."

Nicola göz kamaştırıcıydı. Bir içim suydı. V yaka ceketli ve eteği arkadan yırtmaçlı bir siyah kadife takımın üstüne sarı bir vizon kürk giymişti. ("Taklit," diye yalan söylemişti). Zarif ayak-kabılar, kırışksız külotlu çorap, kulaklarında ve boynundaki ince bir altın zincirin ucunda elmaslar, bir altın kol saati ve siyah deri çantanın üstündeki altın bir kopça.

"Yani," dedi Guy, "taklit olduğunu fark etmezler." Nicola, Guy'ın zili çalmasının ardından planlandığı şekilde merdivenlerden indiğinde, Guy onun art niyetsizce giydiği zengin giysilerini görünce epey kaygılanmıştı (ve epey duygulanmıştı elbette). Nicola ince zevkli biriymiş gibi görünmek için ne kadar uğraşmıştı ve bunu gerçekten de başarmıştı. Üstelik altı üstü bara, dart seyredip Keith'e tezahürat yapmaya gideceklerdi; belki de Keith, Nicola'ya oranın çok lüks bir yer olduğunu söylemişti.

"Kim fark etmez?"

“Bardakiler.”

“Yani çalmaya mı kalkarlar diyorsun? Ama beni korursun. Zaten cesaret edemezler.”

Beti benzi atan Guy gülümsedi. O mantonun Marquis of Edenderry’de kıskançlık uyandırabileceğini kast etmişti, o kadar. Ama bunu söylemedi tabii.

Bara ve barın gürültülü ilkel arzular dünyasına girdiler; bu arzular kabulleniliyor ve canla başla tatmin edilmeye çalışılıyor ve bu düzenli olarak başarıliyordu. Gündelik korkular geceleyin unutuluyordu: Hedef buydu. İstenen şeyler arasında mallar ve hizmetler, seks ve kavgalar, para ve daha fazla televizyon, en önemlisi de, yazgısal bir sinerji içinde olan içkiyle dart vardı. İtilen bir masanın kenarı Guy’a erken ve beklenmedik bir darbe indirerek, görüş alanının tanıdık bir rahatsızlıkla bulanmasına yol açtı, önünde kalabalığın mantosunun tüylerine bile değmeyecek şekilde ikiye ayrıldığı Nicola’nın peşinden ite kaka gitti. Cehennem de gürültülü ve kalabalık olacak, diye düşündü. Cehennem *faal* olacak. Marquis of Edenderry’nin ortasına ulaşmışlardı ve burada hava ve boşluk – ayrıca masalarla sandalyeler vardı. Bar insanların tamamen dolduramayacağı kadar genişti. Oturduklarında yanlarında anında biten üniformalı garson kızın dik duruşuyla sabırsızlığı, bu gecenin çok yoğun geçeceğini, epey para kazanılacağını, yönetici ekibin muhakkak muazzam bir kâr hedeflediğinin habercisiydi. Ayrıca dikkatli temizlikçiler ellerinde uzun saplı fırçalarla ve faraşlarla gezinip, devrilmiş kültabları ve kırık bardaklarla ilgilenmekteydiler. Yakında bir kavgaya çıktığında –akşamın bu erken saatinde şaşılacak kadar şiddetli ve kanlıydı– iki tane yaşlı koruma gelip, kavgayı kazanacak gibi görünen kişiyi burnundan yumruklayarak yere serdiler, sonra etrafa ters ters bakarak, ibret olsun diye üstünde biraz tepindiler. Guy kem küm edip garsondan iki kez özür diledikten sonra bir birada karar kıldı, Nicola ise epey çekingen bir edayla bir konyak istemişti, ki bütün ikindi boyunca içtiği şey buydu. Garson kaskatı kesildi, iyice gerildi ve uzaklaştı. Guy, Black Cross’tan tanıdığı insanları görünce sevindi, en azından sevinmiş gibi yaptı. Şimdi Nicola’ya ıstırap ve hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarak ifade ettikleri bir hayranlıkla bakmaktaydılar. Guy,

Black Cross'ta atılan cinsel iftiraların, söylenen yalanların burada, Marquis of Edenderry'de de bir şekilde sürdüğünü hissetti, ama Nicola'ya asla dokunamazlardı. Süslenip püslenmiş, ciddi ve saf görünen Nicola'ya baktı. Nicola'nın zihninin silikon gibi çalıştığını, inanılmaz hesaplar yaptığını, neredeyse son dartın izlediği yolun Guy'ın penisinin açısıyla kesişimini hesapladığını bilemezdi: Arklar, tanjantlar, hedefler.

"Umarım Keith kazanır," dedi Guy.

"Ah, kesinlikle kazanacak," dedi Nicola. Guy başını yana eğerek ona gülümsedi, kendinden eminliğini sorgularcasına. Nicola ona doğruluğuna inandığı şeyi, Keith'in kazanacağını meme uçlarında hissettiğini söyleyebilirdi: Meme uçlarımda hissediyorum. Ama söylemedi tabii.

Tam 7.45'te Kuzey Kensingtonlu Keith Talent, Marquis of Edenderry'nin çifte kanatlı kapısını açıp öylece durarak araba eldivenlerini çıkardı, bütün başlar ona dönerken. Havalı ol, ama gerilme. Çenesini kaldırıp anlık sorumluluklarını gözden geçirdi. Arkadan bağırانlar oldu. Destek iyiydi. Rakibin hakkında asla soru sormayacaksın. Sen dartını oyna, insanları boşver. Mike Frame, mekân sahibi. Ve Rare Perfumes'tan Terry Linex'le Keith Carburton: Hoş bir jest. Takdir ettim. Mike Frame yaklaşıp bir elini ciddiyetle Keith'in omzuna koyarak onu barın boşaltılmış kısmına doğru itti. Takım elbiseli iki adam, Duoshare'in sponsorları. Ve DTV'den Tony de Taunton. DTV. TV. Keith'e kaliteli şaraplar, seçkin içkiler son derece resmice önerildi. Hayatta olmaz. Bira. Fıçı bira. Fıçı.

"Anladığım kadarıyla barın üçüncü atıcısısn Keith."

"Üçüncüyüm. Evet Tony." Keith, barın en iyi iki atıcısı olan Duane Kensal'la Alex O'Boye'nin bu seneki Duoshare'e katılmadıklarını açıkladı. Şartlı tahliye ve duruşma tarihi gibi konularda ne olacağının hiçbir zaman bilinemeyeceğini dalgınlıkla ekledi. "Hayır, bu gecenin favorisi ben değilim," dedi Keith. Beklentileri düşür. "Bundan hiç gocunmuyorum."

"Şey, iyi şanslar."

"Sağol Tony. Hı hı, sağol."

7.50'de çifte kanatlı kapı tekrar, anlamlı bir şekilde açıldı: Konuşmalar azaldı ve içeriden okul bahçesi sesleri, tezahüratlar,

sert kahkahalar geldi. Keith döndü. Yeterince hızlı değil. Giren rakibini bir horgörü ifadesiyle karşılamaya hazırdı. Dört Japon. O! Paul Go! Onu Artesian'da görmüştü! Manyak gibi üçlü 20'ler yapar! Yarım saatte iki tane onluk dart yapmayı başarmıştı! Düştüğü çukurdan en iyi şekilde çıkmıştı! Asla gülümsemez. 170'le bitirmişti!.. Rakibin hakkında asla soru sormaymış. Keith fıçı birasını yudumladı. Paul Go, Teddy Zipper'ı yenmişti demek. Uzak Doğulu hızlı atıcı, Güney Londralı yük arabacısını alt etmeyi becermişti. Keith horgörüsünü bara yöneltirken kalabalık ikiye ayrıldı, rakibi gelsin diye. Sonra Keith dönüp bir an Paul Go'nun gözkapaksız bakışlarının bilinemez vahşiliğine baktı, başını sallayarak çevresindekilerle vedalaştı, diline sağ yanağında çember çizdirdi ve yavaşça kalkıp gürültülü dumanın – ve bardaki sevgi dalgalarının içine girdi.

“Geliyor,” dedi Guy. “Geliyor galiba. Bence... her şeye hazır görünüyor kesinlikle.”

“Değil mi,” dedi Nicola. “Vatoz kıyafetine bayıldım.”

“Daha çok sandalyeye ihtiyacımız olabilir. Masamıza otursursa daha çok sandalyeye ihtiyacımız olabilir.”

Hâlâ biraz uzakta olan Keith şimdi arkadaşlarıyla hayranlarının oluşturduğu zırh eldiveninin içinden geçiyordu. El sıkışmalar ve eline şaplak vurmalar, vahşice ve komikçe göz kırpmalar, Keith'in iri kafasını soğukça sallayarak karşılık veriş. İçki ikram eden ellere şakadan vuruyor ve yedek sigaraları omzunun üstünden geriye atıyordu, tıpkı tavuk butları atan 8. Henry gibi. Keith'in arkasını gülen yüzler dolduruyordu.

“Fareli Köyün Kavalcısı gibi,” dedi Nicola.

“Bence...” diyen Guy tereddüte düştü, ama kendini kaptırdığı için laf ağzından çıkmıştı bile. Bir daha asla kendini Keith'ten üstün görebileceğini sanmıyordu: Keith erkeksi bir güçle dolmuştu. “Bence,” dedi Guy, “Marmaduke'a benziyor.”

Keith nihayet masalarına yaklaşıyordu, geri geri giderek ve kollarını yeldeğirmeni gibi döndürerek – Curtly'ye, Dean'e, Piç'e, Zbig Bir'e ve Zbig İki'ye, Bogdan'a, Piotr'a, Norvis'e, Shakespeare'e.

“İyi şanslar Keith,” diye seslendi Guy kadehini kaldırarak, ama fazla erken davranmıştı, çünkü Keith tezahürlara ve teşviklere doymamıştı.

"İyi şanslar Keith."

"Evet, iyi şanslar Keith," dedi Nicola.

Keith artık onların ardına bakıyor ve ellerini otoriterce sallayarak insanları çağırıyordu.

"Daha çok sandalyeye ihtiyacımız olabilir," dedi Guy.

"Tamam öyleyse," diyen Keith kibarca burnunu çekti. "Guy, Nick: Debbie. Bu Debbie. Debbie? Bu Analiese. Analiese? Petronella. Petronella? Iqbala'ya merhaba de. Iqbala? Şeyle tanıştırayım... şeyle... şeyle..."

"Keith!"

"Pardon canım."

"Sutra!" dedi Sutra.

"Sutra," dedi Sutra'yı fazla tanımayan Keith.

"Daha çok sandalyeye ihtiyacımız olabilir."

"Tamam öyleyse. Ne istersiniz? Süt ister misin Debs?"

"Keith!"

"Tanrım," dedi Keith, tiksintinin son raddesinde gözlerini kapatarak. "İşte bu harika. Bir sen eksiktin. Bir sen eksiktin ha."

Guy ve Nicola birlikte dönüp yukarı baktılar: Arkalarında bir uçuk sarışın veya bir sarışının hayaleti duruyordu. Kadın, Keith'e sanki hasretten uyuşmuş gibi bakıyordu.

"Bir sandalye daha getireyim."

"Guy? Otur oturduğun yerde. Karı felaket kızmış filan yani," dedi Keith, Guy'ın başının tepesinden geçerken. "Sen. Kendine gelsene be."

"Hayır. Eee, ben bir sandalye daha *getireyim*."

Sandalye arayışındaki Guy iyice uzaklara gidiyordu; etraftaki gürültü ve ihtiyaç duvarlarının içinden kapmayı başardığı bir başka sandalyeyi taşıyarak geri döndüğünde Keith'in biraz yatıştığını, bir elini havada dostça salladığını gördü.

"Trish filan yani," dedi Keith, Trish yavaşça otururken. "Büyük bira bardağında votka, değil mi? Yoksa bir kova mı?" Ve içkileri sipariş etmeye başladı, mekâna sanki Keith'in dairesiymiş gibi doluşmuş olan sayısız hayranlarına ve müritlerine ve diğer Keith Talent bağımlılarına gülyabani gibi göz kırmayı, alt dudaklarını çıkarmayı, baş parmağını kaldırmayı ve üçer üçer ıslık çalmayı aralıksız sürdürerek. Kendi sahasında: Keith kendi sahasında oynuyordu.

“Vay anasını. *Kath* her an damlayabilir. Şimdi ayvayı yedim işte. Eee, kadınların, kadınların cazibesine karşı, karşı koyamadığımı hiç, hiç gizlemedim. Şuna bakın,” dedi Keith, bakışlarının sıcak rüzgârını Debbie’ye yönelterek. “Miss Debbie Kensit. Bugün on altısına basmış. Kalk bakayım kız.”

Debbie kalktı. Memeleri diri gösteren siyah file tişört, siyah tayt şortun üstüne modaya uygun şekilde giyilmiş bol paçalı beyaz kadın külotu, sonra boru gibi, kalın, pembe tozluklarından önceki iki çıplak et şeridi. Debbie’nin toparlak yüzü hoştu, hatta hoştan da öteydi, tamamen gülümseyene kadar. Bu gülümseyiş Debbie için pek çok şey yaptı: IQ’sunu yarıya indirivermek gibi işler yaptı. Ve insanları, peşinden gidenleri diş etlerinden ve kemiklerden, can sıkıntısından, aşkla ve acıyla ilgili çocuksu meselelerden ibaret bir dünyaya götürdü (gerçi sehpayla şömine-nin üstüne bırakılınca tıkırdayan o korkunç diş tellerinin dokunuşunu Keith’ten başka tanıyan yoktu). Keith’in hayatındaki kadınların böyle heyecan verici bir şekilde sergilenmesinden keyif aldığını fark eden Guy, insanın hak ettiği çehreye ancak otuz beş-kırk yaşlarında kavuşabileceğine inanmıştı hep. Debbie ise bu çehreyi on altıncı doğumgünüünüzde edinebileceğinizin kanıtıydı. Ama bunun *hak etmekle* ilgisi yoktu, uzaktan yakından.

“Artık on altı yaşında,” diye devam ediyordu Keith. “Usul usul yağmış karlar gibi saf. Bakire filan yani, kendini hayallerinin erkeğine saklıyor. Ben ona parmağımı bile sürmedim. Asla. Çünkü o özel. Özel. Benim için özel.”

“Parmağın nasıl oldu Keith?” dedi Trish. “Zavallı *parmağın* nasıl?”

“Böyle bir şeyi anlamanızı beklemiyorum moruk karılar. Hey! Sakin olun kızlar,” dedi papaz edasıyla. “Sakin olun bayanlar.” Marquis of Edenderry’nin çevresinde hoparlörler genizlerini temizliyorlardı. “Çok uslu olun, tamam mı? Benim için değil. Benim için yapın demiyorum. Dart için yapın. Tamam mı? Dart için yapın.”

Nicola kendini her an ilgisizlikten bayılacakmış veya hatta ölüp herkesi zahmetten kurtaracakmış gibi hissetse de, şimdilik faydalı bir konumda bulunduğu ve piyes için gerekli bir cüretkârlığı sergilemeye bir atlet ya da sanatçı kadar iyi hazır-

lanmış olduğu kanısındaydı. Oturup sandalyesiyle mantosunun şeklini alarak omuzlarını savaşı bir edayla oynattı, bacak bacak üstüne attı ve bir ayakkabısını sabırla salladı. Çehreden çehreye bakarken –Debbie, Analiese, Sutra, Petronella, Iq-bala, Trish– hiç kıskançlık duymadı, ama rekabeti hep kışkırtıcı bulurdu. Bir kavgada sadece Petronella’yla sorun yaşayabileceği sonucuna varmıştı. Petronella uzun boylu ve sıskaydı, ama kalçaları güçlü ve dengeliydi, en önemlisi anında girişirdi, hem de şaşılacak kadar sert ve pis bir şekilde. Nicola kadınlarla nadiren kavga etse de, böyle zamanlarda çok iyi dövüşmesi hem sevindirici, hem de kaygılandırıcı olmuştu. Kadınlardan hoşlanırdı, kadınlar da ondan hoşlanırlardı, her şeye karşın. Geçmişte pek çok yakın kız arkadaşı, bir tane de yakın kız sevgilisi olmuştu. Ama sonuçta kadınlara *yapabileceğiniz* bir şey yoktu (kadınların da size yapabileceği bir şey yoktu). Gerçi gerekirse onları tırmalayabilir ve ısırabilirdiniz, yumuşak yerlerini burkup morartabilirdiniz ve Nicola kadınlarla dövüşmekte iyiydi. Dövüşmeyi çok daha ağır bir ligde, erkekler liginde öğrenmişti... Onu kaygılandıran Keith’ti. Keith’in performansının doruğunda olmadığına karar vermişti. Keith’in konuşmalarını, iğrenç varlığını, centilmenliğin zıddı oluşunu umursamıyordu. Keith’in bu gece Marquis of Edenderry’de, başka yerlerdeki ve başka zamanlardaki gibi yaşadığı sorun formsuzluğuydu – formsuzdu. Dehşet gecesinde, dehşetsiz ya da eksi dehşette bir ada oluştursunlar diye, kadınları çevresine toplamış veya karşısına almıştı. Ve bu işe yaramamıştı. Ödö patlıyordu. Nicola onun ödünün patladığını, acınacak bir şekilde kırılman olduğunu, midesinin rezilce isyanının suratından eksik olmayan seğirmelerle yansıdığını görebiliyordu. Dolayısıyla Nicola şimdi bir kanca arıyordu (bir kancanın var olduğunu bilerek), onları bu durumdan kurtaracak, Keith’i cesaretlendirecek ve kaosunu forma sokacak bir kanca. Kendi dünyasını Keith’in mahvetmesine göz yummayacaktı. Ancak henüz içinden konuşmak gelmiyordu ve Guy’ın ilgiyle kaşlarını çatıp şu soruyu sorarak bazen işe yarayabildiğini kanıtlamasına sevindi:

“Keith, bu geceki rakibin kim?”

“Rakibin hakkında asla soru sormayacaksın. Sen dartını oyna, insanları boşver. Mesele seninle dart arasında... Paul Go.”

“Japon mu?”

“Bütün rakiplerime saygı duyarım.”

“Oldukça azimli bir millet.”

“Koduğumun tefecileri,” diyen Keith hayatında ilk kez ırkçı bir hakarete kalkışmış oldu. Onlar hakkında söyleyecek daha kötü bir söz bulamıyordu, çünkü örneğin İkinci Dünya Savaşı’nı ismen biliyordu, o kadar. Keith’in İkinci Dünya Savaşı’nı kesinlikle bilen ve ondan firar ederek kurtulmayı başarmış babasıysa, Japonların o zamanlar bizlerden bazılarına yaptıkları korkunç şeyleri herkesin bilip bilmediğini sorabilirdi. Keith ise bulvar gazetesindeki boşluk doldurucu kısa yazılardan aklında hayal meyal kalmış birkaç yakınmayla idare etmek zorundaydı.

“Yenin değeriyle oynayıp duruyorlar. Tokyolu Joe voliyi vuracak.”

“Eh, onları eleştirenler de var, evet.”

“Beni de eleştiriyorlar dostum! Hı hı, evet. Onları duydum. Gücümnden şüphe ediyorlar. Mizacımı sorguluyorlar – böyle şeyler. Bazıları diyor ki ben ballı piçin tekiymişim.” Bir başka anonsun cızırtıları ve takırtıları duyulunca Keith’in yüzü yine ürkekçe seğirdi. “Neyse, akla karayı görürüz bakalım. Beni beğenmeyenleri sonsuza dek susturmaya gidiyorum.”

Ama Keith olduğu yerde kaldı, zamanın geçmesine ve bardakilerin arenanın sokak tarafına doğru hep birlikte bakmalarına karşın. Kadınlar erkekleriyle birlikte şehre indiklerinde hep takındıkları edayla bakıyorlardı ona: Az çok ilgisizce bir suskunlukla. Trish çoktan ortadan kaybolmuştu bile.

“En iyisi tuvalete gideyim,” dedi Keith kararsızca. “Kafamı toplayayım.” Bir avcunu göğsüne vurdu ve hızla, sendeleyerek ayağa kalktı. Kalp krizi miydi? Hayır: Keith dart kesesini el yordamıyla bulmaya çalışıyordu. Keseyi hışımla çıkardı. “Erkekler Tuvaleti. Boşaltsınlar. İki yarışmacı – kafalarını toplayabilsinler diye. Pekâlâ bayanlar! Bana şans dileyin!”

Bütün bayanlar ona şans dilediler, Bayanlar Tuvaleti’ne gitmek için izin isteyip ortadan kaybolan Nicola hariç.

Bir hanım, insanların pıtrak gibi bittiği bir barda bir beyefendiyle biraz baş başa kalmanın tadını çıkarmak istiyorsa nereye gider? Nicola yanıtı biliyordu. Kadınlar Tuvaleti olmazdı: Oraya erkek sokamazdınız. Kadınların hoşuna gitmezdi. Kadınlar Tuvaleti olmazdı. Erkekler Tuvaleti, Erkekler Tuvaleti – erkekler bu açıdan çok daha hoşgörülü ve eğlence düşkünüydüler. Kadınların Erkekler Tuvaleti'ne girmemeleri gerekirdi. Sadece erkekler girebilirdi. Ama sonuçta Nicola bir leydi değildi. Ancak – ancak Leydi Çamurbeth olabilirdi...

Nicola önce girişte, makinelerin yanında oyalandı. Bugünlerde neler veriyorlardı böyle? Sadece sigaralarla prezervatifler değil, en azından burada değil: Ayrıca peruklar ve prostat setleri ve kalp pilleri. Fırfırlı gömlekli adam kapı aralığından son kez umutsuzca seslendikten sonra çekip gitti ve Nicola içeri, beyaz testosteron dünyasına girdi.

Bunu sanki mekân sahibiymiş gibi yaptı. Kabinden fırlayan iri yarı delikanlı, Nicola'ya baktı ve çıkarken tereddüt edip, ellerini yıkamaktan vazgeçti. Nicola detaylı bir sakinlikle bir sigara yaktı ve ilk nefesi çekerken çenesini kaldırdı. Erkekler tuvaletinde üç erkek vardı: Lavaboda yüzünü yıkamayı kesip başını kaldıran ve aynada Nicola'yla göz göze gelince hafifçe kaşlarını çatan Keith; beyaz bir pisuvara eğilmiş, alnını fayanslara dayamış, işerken ağlayan ve çektiği acı yüzünden hafifçe kişneyen bitkin bir sütçü; ve Paul Go. Nicola ifadesiz bir yüzle dartlarıyla ilgilenen, kanatları, gövdeleri, şaftları, uçları düzelten Paul Go'ya doğru yavaşça yürüdü. O kadar yaklaştı ki adam sonunda başını kaldırıp bakmak zorunda kaldı.

"İngilizce biliyor musun?"

Adam hemen başıyla onayladı.

"Nerelisin peki? Tamam, Japonsun... ama Honshu'dan mı, Kyushu'dan mı, Shikoku'dan mı?"

"Honshu."

"Tokyo, Kyoto, Nagoya, Yokohama, Nagasaki?"

"Utsonomiya."

"Ne?"

"Utsonomiya."

"Epeydir aramızdasın, değil mi Paul? Söylesene. Enola Gay'den kastım nedir biliyor musun?"

Adam hemen başıyla onayladı.

Nicola, adamın üst dudağındaki siyah ayva tüylerine bir süre baktıktan sonra sarı kürkünü ona çevirip Keith'e "Ne komik, değil mi hayatım?" dedi.

Keith hemfikir olmaya hazır gibiydi.

"İnsanlar Japonların bizden farklı olduğunu söyleyip duruyorlar. Senden ve benden. Farklıymışlar. Zencilerden farklıymışlar. Yahudilerden farklıymışlar. Hatta şu minik yaratıktan bile farklıymışlar." İşeyen sütçüyü gösterince adam hiç alınmadı. Tek kişilik kendini sakatlama dramasına hâlâ tamamen kapılmış olduğundan, bir elini gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne kaldırmış ve yüksek bir tabureye oturmak üzereymiş pozisyonuna geçmişti. "Bu meseleyi liberal ve sorgulayıcı bir bakış açısıyla irdeleyebiliriz muhakkak. Yani sonuçta," deyip tekrar döndü, "bu maymunlar bizden ruhsal açıdan, insanlık açısından *ne* kadar farklı olabilirler ki?"

Paul Go bekledi. Sonra gülümsedi.

"Şimdi de kimsenin anlam veremediği şu dişleri sergiliyorsun."

Bu son söz şaşırtıcı bir sessizliğe söylenmişti, ilerideki koridorda yeni bir karakter belirirken. Fırfırlı gömlekli adam geri gelmişti ve başka seyirciler de vardı. Nicola artık hiç zaman kaybetmeden ayakkabılarını döşemede tıkırdatarak dönüp el çantasını açtı. Keith'i Yaralı Kuş tekniğiyle öptü ve onun ağzını bir kâğıt mendille sildi. Geri çekilip adamı aşk dolu gözlerle tepeden tırnağa süzdü.

"Keith, gömleğin! Arabada biraz buruşmuş olmalı!"

Rayondaki çıkıntıyı düzeltmek için eğildi. İyice eğildi.

"... Diz çök kız," dedi Keith soğukkanlılıkla.

Bu gerekliydi demek: Yarı şeffaf külotlu çorabın, tuvalet zeminindeki diğer parlaklıkla birleşmesi. Nicola diz çöktü. Gömleğin eteğini aşağı çekti ve yatay çizgili pantolondaki bir ipliği almak için bir parmağını ıslattı. Dedi ki:

"Kazan Keith. Eee... *hibakushanın* meydan okumasından kurtul. Yarın bana gel. Sana para vereceğim. Tanrımsın."

"Kalk kız."

Paul Go yanlarından geçti. Yaşlı sütçü bile pisuvardan uzaklaşarak kapiya yöneldi. Keith bir süre durup Nicola'ya bakarak başını salladı. Ama son çıkan Nicola oldu.

Guy, Marquis of Edenderry'de arayan burnunu, ürkekçe gülümseyen ve çekinerek sırttan kararsız ağzını öne çıkartarak devriye gezmekteydi. Bar, deri ve camdan yapılma o dev mağara yan yatmıştı, içindekiler sokağa, yükseltilmiş dart tahtasına, çiğnenmiş atış çizgisine dökülüyordu. Yukarıda görülebilen tek şey, kalabalığın üstünde duran, mor akşam yemeği ceketli bir adamdı, sesi tüm zamanların en berbat sesi olmayabilirdi, ama o geceki en berbat sesteki kesinlikle (fiyakalı bir ibnelik kâbusuydu). Adam bu sesle şöyle diyordu: "Evet, bu gece sizler için bu yarışmayı düzenlediğimiz için bize teşekkür etmenize teşekkür ediyoruz..." Guy, Debbie ile –neydi?– Petronella'nın bir masanın üstünde, salınan kafalardan ve omuzlardan oluşma surun bir metre kadar uzağında yan yana ayakta durduklarını görebiliyordu. Keith'in haremine rezil olduğundan korktu, çok sıkılgan davranmıştı, sanki içini okumuşlardı, neredede oturduklarını ve ne iş yaptıklarını düzgün cümlelerle sormasının sebebini şıp diye anlayıvermişlerdi sanki, gerçi Analiese'le tiyatro hakkında iki çift laf etmeyi başarmıştı. Başını uzatıyor, siniyor, Nicola'ya ihtiyaç duyuyordu, çocuksu bir ihtiyaçtı, bir pazar sokağında kaybolmak ve etrafta koşturan mankenlerden birinin yavaşlayıp yumuşayarak sevdiği kişinin biçimine bürünmesini acizce istemek gibiydi. Hâlâ kadınlar tuvaletindedir herhalde, diye düşündü Guy erkekler tuvaletini kullanmaya giderken.

Nicola'nın maçı baştan sona, hatta kısmen izlemek isteyeceğini bile hiç sanmıyordu, bu yüzden onu beklemek üzere masalarına geri döndü. Diğerleri de oturmuş bekliyor, içki içmekle, yiymekle veya dövüşmekle oyalanıyorlardı. İçkisini bitirip kalabalığa gözlerini kırptırarak baktı. Sonra omzunda hafif bir dokunuş hissedince bağışlayıcı bir edayla dönüp, otantik bir şekilde perişan halde olan Trish Shirt'le yüz yüze geldi.

"Pardon! Sen iyi misin?"

Guy oturmasına yardım ederken Trish Shirt boşluğa bakıyordu; boşluğa bakıyordu veya belki de kendi düşüncelerine,

kendi içine bakmaktaydı. Bir sarışının başına gelebilecek her şeyi yaşamış bir sarışındı. Zil zurna sarhoş olan dart kalabalığının homurtusu giderek yükselirken, Trish Shirt sonsuz bir güçlük-
le konuştu:

"Dünya... dünya ne hale *gidiyor*... bilmiyorum."

Guy'ın hayatında duyduğu en afallatıcı sözlerden biriydi bu. Kadını dikkatle inceledi. Trish Shirt konuşmaya, karşılık vermeye, ifade sergilemeye öylesine az çaba harcadıktan sonra: *Bunu* bile doğru dürüst becerememişti.

"*Tuvalette*," dedi kadın.

Guy bekledi.

"Evime geliyor. Bana... içki filan getiriyor. Evime. Sonra ağzıma sıcıyor."

"Ah, bunu yapmıyordur eminim," dedi Guy, Trish'in yaşadığı yere ev demenin bile abartı olduğunu, Keith'in orayla ilgili olumsuz sözlerine güvenilebilirse tabii, düşünerek.

"Resmen kullanılıp duruyorum sürekli. Kendi evimde. Kafasına esince geliyor, bağırıp çağırıyor. Beynimi ütülüyor. Hani saygı? Hani takdir. O... benden *bahsediyor* mu hiç?"

"Keith mi?"

"Keith."

Trish bu soruyu öyle perişan bir halde sormuştu ki Guy ne diyeceğini bilemedi. Son damlayı düşündü: Bardağı dolduran türden miydi, yoksa taşırın türden mi? Aslında Keith, Trish'den sık sık bahsederdi, hatta rutin olarak bahsederdi, şehirdeki hareketlerinin reklamını yapmak adına, ayrıca içinden geliyorsa veya zamanı varsa bol bol ayrıntıya inerdi. Guy dedi ki:

"Senden sık sık ve sevgiyle bahsediyor."

"Keith mi?"

"Keith."

"Ah, onu tüm kalbimle seviyorum," dedi Trish. "Gerçekten." Yüzü iyice yumuşadı: Uyuyan bir çocuğu seyreden bir anne. Bir süreliğine uzak kalmış, tımarhanede kalmış bir anne. Kafadan çatlak bir anne. Sevgisi yıkıcı olan, *çocuğunuza* yaklaşmasını istemeyeceğiniz türden bir anne –maalesef!–. "Devam et. Neler diyor?"

"Diyor ki," dedi Guy ister istemez, ama Trish'in her şeye inanağını doğru tahmin ederek, "sana derin bir sevgi duyuyormuş. Ve güven."

“Öyleyse neden? Neden Keith, neden? Neden burnumu sür-tüyor? O kadınla birlikte oluyor. *Tuvalette.*”

“Ne, *burada* mı?.. Şey, evet, bazen düşüncesiz davrandığı olur.”

“Kadın diz çökmüştü.”

Guy başını kaldırıp baktı. Gördüğü şey inciklerini ürpertti, tıpkı Marmaduke’un yarım saatte bir indirdiği darbelerden hemen önce yaşadığı tahmin ve ürkme hissi gibi. Nicola barda tek başına durmaktaydı, kollarını kavuşturmuştu, ayakka-bılarını sağ elinde tutuyordu, sarı kürk mantosu alçak bir güneş gibi parlıyordu ve maçı tuhaf bir soğuk edayla seyretmekteydi.

Guy şimdi ağlayan Trish’in elini tuttu.

“Her şey,” dedi kadın ağlayarak ve yine sonsuz bir güçlük-le, “her şey... bitiyor.”

Ve Trish bakarken –şimdi sanki kendi gözlerine bakarken– Guy onun elini tutup kalabalığı seyretti: Devasa odaya renk ka-tışını ve bütün enerjiyi kendine çekişini, tek bir muzaffer var-lık oluşturmamasını, titremesini, sonra patlamasını veya boşalma-sını veya ölmesini, bireyselliği açığa çıkarmasını ve şampiyonun omuzlardan indirilmesini, sırtına pat pat vurulmasını, saçının dağılmasını, kadın elleri tarafından sarmalanırken güruhların tanrısı gibi gülmesini seyretti.

“Evet: Masal devam ediyor,” dedi Royal Oak’un çocuğu Keith Talent, kadehini boşaltıp ağzını yenine silerek. “Temelde maçın gidişatı üçüncü setin ikinci raundunda değişti. Uzakdoğulu, kü-çük, hızlı atıcı kötü bir başlangıç yaptıktan, bütün işleri ters git-tikten sonra kendini toplayarak ikili 16’ya tam üç net atış yapıp, en çok ikiliyi kazanmayı başardı. Kendisinden cüsseli olan raki-binin tek yapabildiği öylece durup seyretmekti. Ama korkması-na gerek olmadığı ortaya çıktı, çünkü genç Japon fena çuvalla-dı. Kendi sahasında oynamanın avantajını kullanan Kuzey Ken-singtonlu oyuncu, kendisinden kısa boylu adamı öyle bir ceza-landırırdı ki, iflah olmaz hale getirdi. Evet, Japon’un hatası ona pa-haliya mal olmuştu. Artık yenilgiden kurtulması imkânsızdı.”

Keith bunları söyledikten sonra gözlerini kapatıp esnedi. Kendi sesine şaşırılmıştı içten içe. Sesinin tamamen kısılacağını

sanmıştı, oysa hiç sorun yoktu (gerçi son birkaç içkinin ardından kalınlaşması karşısında afallamıştı). Ama o ne otoriter, o ne akıcı bir sest! Keith tekrar esnedi: Havayı içine çekerken boğazından kesik inilti ler yükseldi. Vakit o kadar geçti ki Marquis of Edenderry neredeyse yarım saattir kapalıydı ama sürgülü kapıların ardında parti sürüyor, boşalan bardakları müdür Mike Frame tarafından gururla dolduruluyordu. Keith tekrar esnedi. Belki de esnemeyi arkadaşlarından kapmıştı (Keith'in maç sonrası analizini yaklaşık beş saattir dinlemekteydiler). Keith şöyle deyince birden hep bir ağızdan inlediler:

“Tırnak kemirten dördüncü sette etkileyici bir kapanışı he defleyen...”

Keith durdu veya duraksadı. Trish'in uykuda veya her halükârda bilinçsiz olduğunu fark etmişti. Bütün kadınlar başlarını eğmişlerdi, ya bitkinlikten ya da sevgiden kaynaklanan bir saygıyla. Keith o kadar mutlu ve gururluydu ki ağzı açılıverdi ve içinden şu sözcükler çıktı, sağ elini (dart parmağı dikti) kızdan kıza yönelterek sayarken: Debbie, Analiese, Trish, Nicky, Sutra, Petronella, Iqbala...

“O piti piti –”

Nicola birden dikeldi. Guy da kımıldandı. Ve gözden kaçırılan ipuçlarıyla anlaşılmamış şakaların genel karmaşasında Trish Shirt haykırarak bilincini kazandı. Sandalyesinden ayrıldı, ama doğrulmadı: Perişan bir halde, çömelme pozisyonunda durarak tüm koluyla Nicola Six'i gösterdi.

“Sen! Sensin! Aah, seni gördüm. Erkekler tuvaletinde. Bu karı erkekler tuvaletinde diz çökmüştü. Keith için. Erkekler tuvaletinde diz çökmüştü ve onu *emerken*...”

Keith ustaca öne atılıp Trish'in elmacık kemiğine yumruğu geçirdi. Tepesinde soluk soluğa durdu, ama Trish kımıldamadı. Biraz geride duran Mike Frame, anahtarlarını şingirdatarak sabırla bekliyordu.

“Efsane olacak kadar,” dedi Nicola arabada, “iğrenç bir geceydi.”

“Evet. Şaşılabacak kadar berbattı.”

“Eve gidince kaynar suyla duş alacağım.”

“Korkunçtu. Üzgünüm. Maçtan hemen sonra gitmeliydik, onları kendi hallerine bırakmalıydık.”

“Keith o deli kadına vururken kahramanlık yaptığını sanıyordu biliyor musun? Beni koruduğunu sanıyordu. Bir su birikintisinin üstüne ceketini sermek gibi bir şey yaptığını sanıyordu.”

“Öyle mi dersin?”

“Delilikle kabalığın genellikle birlikte görülmesi tuhaf. Tıpkı delilikle Yahudi düşmanlığı gibi. Shakespeare haklıydı. Ophelia...”

“Ah evet. Ophelia çok üzölmüştü korkarım.” Guy hâlâ adrenalin ve öfke yüklüydü ve Talent’ın alçaklığına nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Korkmamıştı, donakalmıştı yalnızca, sanki inandığı her şey yok oluvermiş gibi. Kendi kendine şunu ekledi: “Ne yapılması gerektiğine karar vermek güç...”

Biraz sonra Nicola “Diline bayılıyorum,” dedi. “Öpüşmele-rimize.”

“O konuda ürkütücü bir şekilde iyisin.”

“Acemi şans.”

Nicola’nın çıkmaz sokağına park ettiler. Nicola ona edebi öpücükler vermeye başladı peş peşe, Maud ve Geraldine, Cennet Bahçesi’ndeki Havva, Polonius’un Ölümünden Önceki ve Sonra-ki Ophelia (güzel bir buluştu). Üstüne bir de Gecesi Bin Dolarlık Fahişe öpücüğünü ekledi. Her halükârda, Guy’ın hıçkırığa hıçkırığa ağlayan ereksiyonunu tekrar şahlandırmaya yetecek kadar öptüğüne emindi. Çok sayıdaki iniltilerini noktalar-ken el çantasına uzandı.

Guy birden “Çorabın,” dedi. “İki dizi de yırtılmış.”

“Biliyorum. Külotlu çorapları neden böyle incecik yaparlar anlamam. Gerçi en güzeli kaliteli ve sağlam bir tayt tabii. Kapıya gidişimi seyret. İnme.”

Nicola arabadan çıkıp bahçe kapısına yürüdü. Ama sonra geri döndü – çok yakında bir başka gecede bir başka arabadaki bir başka adama doğru yürüyeceği şekilde yürüdü. Yaklaşıp, Guy’ın akıllılık ederek indirdiği sürücü penceresine eğildi. Başını arabaya sokup Guy’a Yahudi Prenses öpücüğünü verdi.

Bittiğinde Guy’ın eli kendiliğinden ağzına gitti. “Bu... bu...”

“Unutulmaz mıydı?” dedi Nicola gizemli bir edayla. “Bu arada. Keith’e ders vermeyi bırakacağım.”

“Sahi mi?” dedi Guy sevgiyle.

“Elimden geleni yaptım. Ama onda neyden hazzetmediğimi sonunda buldum.”

“Neyden?” dedi Guy daha da yoğun bir sevgiyle.

“İşçi sınıfının tipik bir örneği o.”

Ken-Chel’in çocuğu Keith Talent işçi sınıfından olsa da olmasa da hâlâ ortalıktaydı. Gece yeni başlıyordu. Keith Talent soylu bir aileden gelme de –adi bir suçlunun oğluydu– burnu havalar-daydı.

Ağır Cavalier’ına binip Londra ilini haşmetle turlamıştı: Petronella’yı Plaistow’a, Sutra’yı Arnos Grove’a, Analiese’i Slough’a (Basil tuhaf davranıyordu) götürmüş, sonra da küçük Debbie’yi evine sağ salim bırakmak için Ickenham’a gitmişti. Ve onun karavanında bir süre oturup, son derece tatlı bir kadın olan annesiyle birlikte hazır kahve içmişti. Kadın, Keith’in zaferini televizyondan öğrenince (seyretmekte olduğu bir dart maçının ortasında flaş haber olarak geçmişti) onu kutlamak ve elbette küçük Debbie’sinin Keith’e bedavadan vermesini engellemek için uyanık kalmıştı. Keith, Trish Shirt’e karşı sorumluluğunu hiç ihmal etmemiş, Mike Frame’in onu korsan taksiye sokmasına bizzat yardım etmiş ve şoföre bir yirmiliğin yanı sıra gerekli bütün talimatları vermişti. Iqbala’yı da unutmamıştı, onu sona saklamıştı, çünkü komşusuydu ve kadın şimdi (son baktığında) arabanın bagajında horul horul uyumaktaydı.

Hazır kahve içildi, sigaralar tüttürüldü, zaman geçti. Yeni bir Keith Talent. Zaferin tadı güzeldir. Eskiden olsa Keith’le Debs bir ara usulca sınışıp sevişmeye giderlerdi ve ardından Keith, Bayan K.’ye ödeme yapardı. Veya Cavalier’da bekler, biraz daha sigara içerek dart kasetleri dinler, Debbie penceresinden bir anahatar atınca da hemen içeri dalıp beleşe sevişirdi. Ya bu gece? Eh, karşılarında yeni bir Keith Talent vardı. Hem Debbie özeldi. £85’a mal oluyordu. Ayrıca artık on altısına bastığından, Keith’in gözünde büyüsünü epey yitirmiş gibiydi. Hayır. Bayan Kensit’i öpüp mıncıkladıktan ve Debbie’ye eşikte daha da masumca iyi

geceler diledikten sonra yoluna gitti. Arabada stereo teybe bir dart kasedi tıktı (Obbs-Twemlow finali: Asla eskimezdi) ve Trish Shirt'ün evine gitti.

Yirmi dakika sonra garajında oturup yirmi sigara ve bir şişe *porno* içti. Cık cık: Yakasında kan lekeleri. Gurur gözyaşları uzun ama düzenli aralıklarla kucağına damlıyordu. Yine düzüştün ha? Tahriş olmaya başladı bile. Son atışta merkez: Tam ortaya. Debs'le fazla ileri gitme, ama biraz yala. Şipşak. Arada sırada başını kaldırıp, dalgalanan dart tahtasının güzelliğini seyrediyordu: Bütün umutların ve rüyaların kaleydoskopunu. Onun sayesinde olmuştu. Nicky'nin sayesinde. Sevgili Nicky. Sonra evine, sevgi korosuna gitti. Karısını dolaştırdı, köpeğin gazını çıkardı ve... Artık yarı baygın ve yarı konuşur halde olan ve becerisi yarının da altına inmiş, Double-U Eleven'ın çocuğu Keith Talent başını yarı kalıcı mantar duvara yaslayıp yarı değerli Nicola'yı düşündü, yarı gecenin soğuk kara göğünün altında.

Ve şimdi alçak güneşin altında Kim Talent'a bir âşığın sabırsızlığıyla, bir âşığın ağlak sabırsızlığıyla, onun sorgulayan ve ateş saçan gözlerine bakamadan dünyanın öleceğinden korkarak gidiyorum. Golborne Yolu'ndaki sessiz ayaklanmadan geçerken üç genç kadının yan yana, parmaklarını yalayıp emerek yürüdüklerini görüyorum. Neden? Ne banal bir yenilik... Ama tabii ya. Kızarmış patates yemişler, kartonda sirkeli ve tuzlu cips yemişler. Şimdi de parmaklarını yalıyorlar. Uzun uzun yalasınlar. Özgürlüklerine, parmaklarına ve dudaklarına uzun uzun sahip olsunlar. Kim'in yapış yapış olmuş bezini bir âşığın sabırsızlığıyla açacağım.

Kim uyuyordu. Keith de, öğleden sonra üçte. Kalkmayı denemişti, Black Cross'a gitmeyi denemişti. Ve hemen geri dönmüştü. İstiraplı horultuları daireyi inletiyordu. Kim de uykusunda huzursuzdu, acı çekiyordu, bebeğin sadece bebeklik, çocukluk, gençlik dönemini atlatmak için değil, var olmanın güçlükleriyle başa çıkabilmek için verdiği tutkulu, bitimsiz ve çoğunlukla fark edilmez mücadelenin etkisiyle. Bir bebek bile ölümün tek bir fikirden ibaret olmadığını bilir: Ölüm karmaşık bir semboldür. Neyin var bebeğim? Sorun şu babacığım: Zihin-beden meselesi. Kath'e neden bu fırsatı değerlendirip alışverişe gitmediğini sordum. Bunu ısrarla ya da manyakça söyledim. Yüzünün kararlı solgunluğu bana hayır, hayır diyordu; ama sonra gözleri kapandı ve bir karar verildi, önemli bir karar verildi. Sonra da yanımızdan ayrıldı.

K.'nin canını yakmayı kesmeliyim. Kim'i bir âşığın sabırsızlığıyla uyandırdım. *Sinirimi bebeğimden çıkarmam iyi değil.* Ben oturma odasında yerde altını çözerken şaşkınlıktan ve üzüntüden ağladı. Bezini bir hamlede çekip aldım... Sıfır yaşındaki bir kızın hâlâ bakire olması içinizi rahatlatıyorsa, sizi şaşırtıyorsa ne biçim bir gezegende yaşıyorsunuzdur? Sonra onu ters çevirdim.

Sağ kalçasında bir morluk vardı, yusuvarlaktı ve afallatacak kadar koyuydu ve taneliydi, röntgen filmi gibiydi, hücrelerin iç dünyasında parlayan siyah bir ışık gibiydi. Sol kalçasında üçgen şeklinde dizilmiş üç tane sigara yanığı vardı.

O kadar hızlı ayağa fırladım ki, ayaklı lambaya çarptım ve oda daha geniş olsa sırt üstü düşecektim. Duvar, kafatasıma bir darbe indirerek beni durdurdu. Kim çaba ve şevk sergileyerek kendi kendine dönüp, ki yeni edindiği bir beceriydi bu, bana yerden baktı.

“Canını yakıyor, değil mi?”

“... Mm. Urr,” dedi.

“Babacığın yapıyor, değil mi?”

“... Naze.”

Diz çöküp, Keith’in pencereleri takırdatan horultusu eşliğinde konuştum. “Ben – ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ama seni koruyacağım. Merak etme lütfen. Lütfen. Canım.”

“Lütfen,” dedim. “Bana bu son büyük kıyağı yap. Lütfen.”

Nicola yüzünü yaklaştırdı. “*Tamam* dedim yahu.”

“Ama sözüne güvenebilir miyim? Yalnızsın. Neyin üstüne yemin edebilirsin ki? Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmiyorsun.”

“Eh, sözüme güvenmen gerekecek, değil mi. Hem zaten öyle bir şey yapacaktım. Neden abartıyorsun ki?”

“Huyuma suyuma git, yeter,” dedim. Dizimde diş ağrısı, ağızımda bacak ağrısı ve kıkımda kulak ağrısı vardı. Kafa salladım. “Güzel. Tamam. Keith’in buraya taşınmasını sağlayacaksın. Veya burada epey vakit geçirmesini. Ve gönlünü hoş tutacaksın. Büyük geceye kadar.”

“Uyanınca onu yanımda görmek istemiyorum. Bu söz konusu değil ve asla olmayacak. Ayrıca dediğini yaparsam Guy’ı bir süreliğine uzak tutmam gerekeceğinin farkındasındır.”

“Maalesef.”

“Amerika iyidir bence.”

“Amerika mı?” Derin derin iç geçirdim. Ama hepimiz fedakârlıklar yapmak zorundayız. Bir nefes alıp “Bu arada Marquis of Edenderry’deki performansın muhteşemdi,” dedim. “Bizi zor bir durumdan kurtardın.” Oraya gitmiştim tabii, Mar-

quis of Edenderry'ye. Oradaydım. Ama herhangi bir yerde miyim? Uzanmış elime bakıyorum ve kaybolmasını, ekrandan yavaşça silinmesini bekliyorum. Bir şeylerin içine girip çıkıyorum. Kendi rüyamda bir seyirciyim. Kendi hayaletimim, parmak uçlarını öpen.

Huyuma suyuma giderek "Mark'a yazdığın mektubu bitirdin mi?" dedi.

"Hayır. Ki sekiz bin kelime kadar yazdım."

"Bitirme. Ya da gönderme. Daha iyi bir fikrim var. Kendine gönder. Borges'in 'Alef' adlı öyküsünü bilir misin? Çok komiktir, edebiyatta kıskançlıkla ilgilidir." İçkisini bitirip boş kadehi şömineye attı. Tipik.

"Öyle mi?"

İşte geri geliyorlar, acılar. Toplanın etrafımda miniklerim.

Çapraz Akan Sular'ı bitirince derin bir *hüzne* kapıldım. Neden bilmem. Berbat, boktan bir kitap.

Marius alacakaranlıkta çıktığı bir ruh gezisinden geri döndüğünde Kwango'nun sahip olduğu az sayıda eşyayı toplamakta olduğunu görür. Gülünç bir konuşma. Kwango üç ay dönmeceğini söyler. Neden ey Kwango? Kadın hazır. Bekliyor. Bunu nereden biliyorsun ey Kwango? Bunu nereden biliyorsun ey ulu Kwango? Kuşlar fısıldadı. Sulara kokusunu alıyorum.

Kwango yalan söylememektedir. Marius hemen Cornelius'un kabinine koşar ve işi bitirir...

En azından bitirdiğini anlarsınız. Bu noktada havaya giren Marius maçolaşır ("Sabaha karşı ona yine sahip oldum") ve denizden, dişilikten, gelgitlerden, dalgalanmalardan bol bol bahsedilir, Kwango'nun dilinde. *Cornelius* erkeksi davranır sanmıştım. Marius'u kamçılar sanmıştım. Ama hayır: Aptal aptal gülümseyen bir kızmış o kadar.

Her neyse, yetmiş iki saatlik sefahat, Kwango'nun geri dönmesiyle ve Samarinda'ya doğru hızla çıkılan bir geri dönüş yolculuğuyla son bulur; orada Cornelius'un deniz uçağı şimdiden limanda sallanmaktadır. Vaatler yok. Pişmanlıklar yok. Sadece son bir öpücük...

Yıkıldım. *Cidden* dağılıyorum. Madem öyle onca iç geçirmeler, ağlamalar, gür kaşları hasretle çatmalar nedendi? *Berbat*, baktan bir kitap.

Son sevişmem doksan gün önceydi.

Üstüne atladım ve ona sahip oldum. Tahriş etmiyordum ve amansızdım. Bana nasıl direnebilirdi ki? Burton Else gelse daha iyisini yapamazdı. Kwango görse gurur duyar, ağlardı.

Mükemmel planlanmış bir saldırıydı. Her şey hoştu. Randevu gününde La Guardia'dan Logan'a somurtarak uçtum. Sonra altı kişilik bir uçakla Ümit Burnu'na gittim: Aerodinamik açısından ne sorunsuz bir yolculuktu, o minicik uçak, gemisiz denizin üstündeyken sıcak hava basıncının etkisiyle nasıl da yükseliveriyordu. Arkama sinsi bir bakış fırlattım: Alacakaranlıkta Boston, ardında güneş – göğün kırmızı ışıklı bölümü. Son derece özenli bir iniş yaptık, biz ve bizimle birlikte inen eski, üstü açık stratosfer uçağı, şişman ama ince bacaklı bir bayan gibi, ıslak piste parmak uçlarında inmek için eteğini kaldıran. İleri.

Otoban kum göçükleri yüzünden kapanmıştı. Harabeye dönmüş Provincetown'un içinden kiralık jipimle sarsıla sarsıla geçtikten sonra, Cape Cod Light yazılı tabelanın ilerisinden ormana girdim. Tuhaf bitkileri, çirkinlikleri yüzünden ekşilemiş isimsiz asmaları, pençe gibi dikenli çalıları, sivri eklemli dalları çözmek için defalarca jipten indim, her seferinde bir karasinek fırtınasının içinde. Sonra nihayet kamp, açık duran kafesli kapı ve piyano taburesine oturmuş, kahve fincanını iki eliyle kavramış Missy Harter.

Anımsamak için gelmişti, her sene yaptığı gibi: Babasını, ki onu severdi, ki onu severdim, ihtiyar kot pantolonları giyen ve Jim Beam marka viskiyle Tom Paine'i seven Dan Harter'ı. Missy Harter benim için mükemmeldi.

Ağladım. Kahvesine burbon kattım. Ona benim de can çektiğimi söyledim. Diz çöktüm.

Bana nasıl direnebilirdi ki?

Dün gece ben içeri girerken, Nicola bana en sevinçli ve gerçeğe en yakın gülümseyişini sergiledi.

“Bir karar verdim. Tanrım, her şey artık o kadar net ki. Projeyi tamamen iptal ediyorum.”

“Ne dedin?”

“Bir yerlere gideceğim. Belki Mark’la. Çok basit. B Planı. Yaşayacağım.”

“Ne diyorsun?”

Melodik bir kahkaha attı. “Şu yüzünün haline bak. Ah merak etme. Benimki laf olsun torba dolsun. Dalga geçmeye bayılıyorum o kadar. A Planı hâlâ geçerli. Merak etme. Şaka yapıyordum, o kadar. Kaygılı rolü yapıyordum, o kadar.”

Dün gece bizim gecemizdi, bir bakıma. İkimiz de hissettik. Dünya her şeye yayılıyordu. Şimdi içinde konuştuğumuz oda, Nicola’nın habitatu, yakında değişecekti, ihlal edilecekti, Keith’inki de, Guy’inki de. Bu yerler bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Dedim ki:

“Sohbetlerimizi özleyeceğim.”

“Sana şaka yaptığım bir konu daha var. Son zamanlardaki rollerimin en zoruydu bu. Teknik açıdan. Yani gülmemeyi başarmak açısından. Bakire rolü yapmak bunun yanında çocuk oyuncuğu. Mark Asprey.”

“Ah evet?”

“Eserleri. Yazıları.”

“Evet..?”

“Boktan,” dedi.

“... Yüreğim gökyüzünde şahin gibi salınıyor.”

Üstünde ne vardı? Hatırlayamıyorum. Masum ya da şehvetli bir kıyafet veya kamuflaj değildi. Bildiğimiz *giysilerdi*. Ayrıca makyajsızdı, sarhoş da değildi ve sinirli de değildi. Gayet kendisi gibiydi, bu her neyse, kendisiydi, yıpranan ama parlak, eskimiş kadife gibi, uç noktada, aromatik, kaygılı, derin.

Dedi ki: “Bana karşı ne hissediyorsun? Gerçeği söyle.”

“Gerçeği mi?” Ayağa kalkarken şöyle dedim: “Sen bir kâbussun bebeğim. Her an uyanacağımı” –dermansızca parmak şıklattım– “ve ortadan kaybolacağını düşünüp duruyorum. Sen bir kâbussun.”

Ayağa kalkıp bana yaklaştı. Başını yana eğdiğini görünce hemen şöyle dedim:

“Yapamam.”

“Olması gerek, biliyorsundur.”

“Bunu aştın. Erkekler yapamazken.”

“Sadece istediğimde. Kolay: Kendini kurşun gibi ağırlaştırıyorsun. Merak etme. Halledeceğim. Hepsini yapacağım. Sakın ama sakın aşkı düşünme. Diğer – diğer şeyi düşün.”

Sonrasında “Bana kızdıysan özür dilerim. Veya kendine kızdıysan,” dedi. “Kızmadım.” “Bunu daha önce yapmamıştın galiba.” “Evet, hayatımı yapmadan geçirebilirim diye düşünüyordum.” “Kendini daha da şaşırtabilirsin. Keith’in dediği gibi, bitmedikçe bitmemiştir...” “Son dart atılmadıkça.” “Neyse,” dedi Nicola, “bu sadece bir kerelikti.” “Neyse,” dedim, “son derece minnettarım. Beni ölüme hazırladı.” “Ben de bunu umuyordum.” “Mark’la nasıldı –?” “Sus artık...”

Tekrar giyindik ve yürüyüşe çıktık, sular damlayan dar sokaklarda, karmaşık ısıraplar çeken şehrin karanlık bölmelerinde. Bizler ölüleriz. Bunu yapabilmemiz şaşırtıcı. Yapmak isteyişimiz daha da şaşırtıcı. El ele, kol kola yalpalıyoruz, umumi fantazilerin ve kederlerin içinden geçiyoruz, Londra tarlalarından geçiyoruz. Bizler ölüleriz. Yukarıdaki gökyüzünde pembe bir ton var, sağlığın kurnaz zıttı, kötü bir şey gibi, yüksekte bir şey gibi. Sanki sahne dumanlarının arasından Tanrı’nın mors harflerini veya stenografisini hayal meyal görebiliyorsunuz, üçgen şeklinde dizilmiş yıldızları, dolayısıyla ve çünkü dediklerini, dolayısıyla ve çünkü. Bizler ölüleriz.

20. Bölüm: Kaygı Oyunu Oynamak

Her ne kadar Keith için şahsen gelecek parlak gözükse de, sosyal hizmet görevlileriyle görüşme belasından bir türlü kurtulamıyordu, ki *dolandırıcı ve benzerleri* için normal bir durumdur bu.

Kendisinden sorumlu olan sosyal hizmet görevlisi, Bayan Ovens diye biri, Keith'in üstüne fazla gidiyordu. Keith giderek artan bir riske girip, son yedi randevularına gitmemişti. Marquis of Edenderry'de kazandığı, tarihe geçen zaferden sonraki sekizinci randevuya da gitmeyip horul horul uyumuştı. Artık dikkatli olmazsa duruşmaya çıkarılacak ve hapse atılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Keith ertesi gün araba telefonundan Bayan O.'yu aradı ve en kibar sesiyle konuşup epey fırça yedi. En azından John Dark denen şerefsiz pislik, Keith'e destek çıkmıştı. Bayan O., Keith'e son bir şans tanıyordu: Duoshare Serçe Ustaları'nın finalinin oynanacağı günün sabahında gelmesini rica ediyordu. Keith bundan sanki bir sakatlıkmiş gibi nefret etti, çünkü kendini yakında kurtaracağı başarısızlık dünyasının bir parçasıydı: Kalabalık kuyruklar ve ikindileri ofise sinen ağız kokuları ve bitmek bilmeyen bir sürü güçlük, imzalar ve yazılar.

Keith'in sosyal hizmet görevlileriyle görüşmeleri. Cidden işkenceydiler. Ah, nelere katlanıyordu, ne acılar çekiyordu. Bazı insanlara haftada beş pound (on altı veya on yedi taksitle) yetmiyordu anlaşılan... Keith'in sosyal hizmet görevlileriyle görüşmeleri, neredeyse yirmi yıllık kariyeri boyunca verdiği zararların karşılığında ödediği veya ödemesi gereken parayı temsil ediyordu. Oysa şiddet dünyasına dâhi bir çocuk olarak adım atmış

birine sosyal hizmet görevlileriyle görüşmeler konusunda hoşgörülü davranılması gerekirdi, sonuçta zarar verdiğiniz ve incittiğiniz insanlar eninde sonunda öleceklerdi zaten (hep yaşlılarda odaklanmalıydınız tabii). Ama yo, hayır: Şimdi akrabalarına, hatta arkadaşlarına tazminat ödemeniz gerekiyordu, bazıları yirmi senelik mevzulardı, kırık bir burun köprüsü, parçalanmış bir kulak deliği, her biri çift haneli enflasyon üzerinden hesaplanıyordu ve üzerine süregelen sıkıntı tazminatı ve giderek artan tıbbi masraflar ekleniyordu ve çile bitmek bilmiyordu.

“Sosyal hizmet görevlisiyle randevunla mı ilgili Keith?” dedi Kath, Keith araba telefonunu kapatırken.

“Sana randevuyu gösteririm şimdi.”

Keith çok keyifsiz olsa da Kath’i tüp sorunu yüzünden hastaneye götürüyordu, çünkü ambulans hizmeti mahallelerinde yakın gelecekte başlayacak gibi görünmüyordu. Kath evlendiklerinden beri ilk kez Keith’in arabasına biniyordu.

“Bu gürültü ne?” diye soran Kath, kucağında uyuyan bebeğe yakından baktı. “İnleme sesi.”

Keith başını geri çevirip Clive’a baktı, ama iri köpek ses çıkarmıyordu.

“Bam güm sesler geliyor.”

Keith birden hatırladı – ve daha önce hatırlamadığı için kendine kızdı. Teybe hemen bir dart kasedi koyup sesini iyice açtı. “Yandaki *arabadan* geliyor,” dedi. Trafik sıkıştı, etrafta bir sürü araba vardı ve bam güm seslerle iniltilerin kıtılığı çekilmiyordu. “Şu trafiğin *haline* bak,” dedi Keith.

Kath ile bebeği, St Mary’s’in kapısına bıraktı. Sonra ilk köşeden sapıp arabayı park etti ve indi. Kendini bir kez daha bir kadından azar ıstıtmeye hazırlayan Keith (sonradan Trish bile kafasını ütüleyecekti), acıların adamı edasıyla Iqbala’yı arabanın bagajından çıkardı.

“Leydi Barnaby,” dedi Hope. “Ah çok korkunç.”

“Ne?”

“Ölmüş.”

“Nereden bili...?” dedi Guy başını ona çevirerek.

“Bir davetiye geldi, cenaze töreni miymiş, her ne haltsa.”

“Dehşet verici,” dedi Guy.

Mutfakta geç bir kahvaltı yapıyorlardı. Melba, Phoenix, Maria Hjordis, Auxiliadora, Dominique ve Marie-Claire de oradaydı. Lizzyboo da, keklerinin üstüne eğilmişti. Marmaduke da: Uzun bir süre boyunca kahvaltısını bağıra çağıra masanın her tarafına saçtıktan sonra şimdi boya setini sessizce yiyordu.

“Eh, gitmesek olur herhalde,” dedi Hope.

“Bence de.”

“Niye gidelim ki? Arkadaşları veya akrabaları varsa bile hiçbir umurumuzda değil. Zaten onu da çok sevmezdik ve artık ölü.”

“Saygılı ol.” Kâsesindeki HumanShit’i bitiren Guy “Ben belki giderim,” dedi. Aslında şehir merkezindeki ofisini kast etmişti. Daha doğrusu orayı kast edecekti, yalan söylemeseydi.

“İşler düzeldi mi?”

“Henüz hayır,” dedi Guy. “Ama Richard umut var diyor.” Bu da doğru değildi. Tersine Richard hiç umut olmadığını söylemişti... Guy çağdaş tarihi, Şimdi Olanları araştırma kapasitesinin sonuna geldiğini hissetti. Endeks’teki tanıdığını arayıp da gelecek hafta bugün tek çocuğunu bir çöp torbasına koyma ihtimalinin ne olduğunu sormayı erteleyip duruyordu nedense. İnsanlar kaçınıyor, kaçınıyorlardı. Hope’un mektuplarına göz attı: Leydi Barnaby’ye edilecek veda dışında, ki neyse ki herkes kaytarmak istiyor gibiydi, sosyal hayatla ilgili bir şey yoktu. Oysa bekâr ve çocuksuz olan Richard –kimseyi sevmezdi– inanılmaz bir bilgi hazinesiydi. 5 Kasım’daki tam güneş tutulması anında, Başkan Bonn’da konuşma yaparken, iki tane çok büyük ve çok güçlü nükleer silah patlatılacaktı, biri Varşova’daki Kültür Sarayı’nın, diğeryse Marble Arch caddesinin üstünde. Fisyonda kullanılabilecek materyallerin akışı kesilmezse İsraililer Kiev’i hedef alacaklardı. Başkan’ın eşi çoktan ölmüştü. Günberiyle kavuşma konumunun kesişmesi okyanusları havaya kaldıracaktı. Gökyüzü çöküyordu –

Guy gitmek için kalktı. Fincanındaki kahvesini bitirirken, şimdi Marmaduke’un lapasının kalıntılarına dadanmış olan Lizzyboo’ya hayretle baktı. O eğik kafayla koyu mavi bol gömleğin altındaki hareketsiz, iri omuzlar çelişkili bir mesaj veriyor-

lardı: Beden genişlerken içindeki benlik büzüliyordu. Üstelik daha geçen gün Lizzyboo tenis kıyafeti giydiğinde...

“Gitmeden çöpü at ve odunları getir, su yumuşatıcısını tak ve depoyu kontrol et,” dedi Hope. “Bir de yukarıdan şarabı getir. Ayrıca camcıyı ara. Ve araba tamircisini.”

Telefon çaldı. Guy odanın diğer tarafına gidip telefonu açtı. Hoyrat bir sessizliğin ardından hoyrat bir fonem – belki de egzotik bir Hristiyan ismi veya selamlama şekli. Sonra çevir sesi.

“Yanlış numara.”

“Hep yanlış numara,” dedi Hope. “*Eskiden* bu kadar çok yanlış numara aranmazdı. Dünyanın dört bir yanından arıyorlar. Hepimiz,” dedi, “yanlış numaralar çağında yaşıyoruz.”

Kimseyi sevmeyen, hep yalnız olan Nicola biçimsizce duran, dırılmayı bekleyen, şekillendirilmeyi bekleyen bulaşıklara bakıyordu. Şimdi ölü ve kirliydiler, fincanların ve tabaklarının ve bardakların temiz suya ihtiyacı vardı, yeşil sıvıya, fırçaya, beze ve Nicola’nın parmaklı eldivenlerine, sonra da dolabın raflarına güzelce dizilmeliydiler. Heyecan verici bir şekilde, yakında öyle bir zaman gelecekti ki, diyelim ki bir çay fincanı kullanılıp yıkanmadan bir kenara bırakılacaktı (veya atılacak ya da parçalanacaktı) – son kez kullanılmış olacaktı. Giysiler de aynı şekilde gözden çıkarılabilecekti. Artık şampuan, sabun, tampon alma-ya gerek yoktu. Lükslere ve gerekli olmayan şeylere harcayacak epey parası vardı tabii; gözden çıkarabileceği epey parası vardı. Ve bu son günlerinde kredi kartlarına abanacağı kesindi. Geçen hafta dişçisiyle jinekologu, daha doğrusu onların sekreterleri el birliği etmişçesine aramışlardı, rutin muayeneleri anımsatmak için, tartar temizliği ve bakım için. Nicola randevular almış ama günlüğüne yazmamıştı... Nicola şimdi kollarını sıvayıp son kez bulaşığa girişti.

İşini bitirdikten kısa süre sonra, üstünü değiştirirken telefon çaldı. Nicola’nın telefonu sık sık çalmıştı: Bir kredi şirketi, süresi yeni dolmuş olan kira kontratı konusunda yardımcı olmak istiyordu. Nicola’nın umurunda değildi çünkü kanunen bir ay zamanı vardı ve bir ay yeter de artardı bile. Adamı dinlemişti. Adamın söylediğine göre, onların yardımıyla kira kontratını bin seneye kadar uzatabilirdi.

Bin sene. Kredi şirketi bir milenyumluk borç vermeye hazır-
dı. Hitlervari bir kibir. Nicola'nın Orta Doğu'daki olaylarla ilgili
bildiklerinden, bağımsız basının kalıntılarından öğrendiklerin-
den (arpıtılmış yorumlardan, spekölasyonlardan) anladığı ka-
darıyla bu yüzyılı hâlâ Hitler yönetiyor olabilirdi – büyük katil
Hitler. Her ne kadar artık Kasım'a giriyor olsalar da, Hitler'in ci-
nayetlerinin sayısını katlayacak zamanı vardı hâlâ. Çünkü onun
hayatı boyunca yaptıklarının bin katını bir ikindinin yarısında
yapabilirdiniz.

Nicola kaygılı mıydı? Bu geç vakitte bir soykırımın dikkatle-
ri Nicola'dan uzaklaştırması sevimsiz olurdu muhakkak. Tarih,
şimdi olanlar 5 Kasım'daki tam tutulma sırasında doruğa ulaşa-
caksa, Nicola'nın ertesi günün ilk dakikalarında oynanacak kü-
çük draması etkisini, içeriğini yitirecekti – ve kesinlikle biçim-
sizleşecekti. Ayrıca seyirci olmayacaktı. Pür dikkat seyredenler
olmayacaktı. Öte yandan insan o büyük olayı kaçırmak istemez-
di. Kendimi gezegenle özdeşleştiriyorum, diye düşündü Nicola
kafa sallayarak, giyinmeye başlarken. Kendini nasıl hissettiğini
biliyorum. Her şey varlığını korumak ister derler. Kum bile kum
olarak kalmayı sürdürmek istermiş. Buna inanmıyorum. Bazı
şeyler yaşamak ister, bazılarıysa istemez.

Memelerini örterken onlara danıştı ve memeleri ona büyük
olayın gerçekleşmeyeceğini, küçük olayınsa gerçekleşeceğini
söylediler.

“Kimilerine göre,” diye okudu Keith,

Stonehenge'in sırrı dartlardadır. O halka şeklindeki taş kalıntı-
ları yuvarlaktır, bir dart tahtası gibi. Böylece tarihçileri kelime-
nin tam anlamıyla çağlar boyu şaşırtmış olan bir gizem aydınla-
tılabilir belki. Çünkü Stonehenge M.Ö. 1500'den beri vardır.

M.Ö. 1500! diye düşündü Keith.

İlk İngiliz mağara adamlarının bir çeşit dart oynadıkları kanıt-
lanmış bir tarihsel gerçektir. Bunu mağara duvarlarındaki, dart
tahtasına benzediğı düşünölen bazı çizimlerden anlarız. Pek

çok usta dartçı, dart yeteneğinin mağara adamlarından kalma olduğuna inanır. Usta dartçı mağara adamları, dart becerisini kullanarak her seferinde mağaraya et getiren adamlardı. Yani bir bakıma her şeyin temelinde dart yatar. Aslında düşününce bütün dünya darttan ibarettir.

Keith bu pasajı ne kadar çok okursa okusun, her seferinde gözleri yaşarıyordu. Bu pasaj onu tamamen haklı çıkarıyordu. Keith'in gözünden akan tombul gözyaşında gururun yanı sıra şefkat de vardı belki. Bütün dünya darttan ibarettir: Eh, mümkündü. Bütün dünyanın –bazı ekranlarda, bazı acil durum planlarında– bir dart tahtası olduğuyorsa kesindi. Keith eğilip not defterini açarak ağır ağır yazdı:

Unutma sen bir makinesin. Dartları her seferinde aynı şekilde fırlatırsın.

Keith aslında *Dart: Disiplinin Ustası Olun* kitabının daha önceki bir pasajından yaptığı intihali, kendine özgü tarzıyla orijinalleştiriyordu.

Kafanı düşüncelerden arındır. Kpasıca kafanda düşünce filan kalmasun.

Bu son cümleyi bir mükemmeliyetçinin amansız gözüyle inceledi. *Kpasıca* sözcüğünün üstünü çizip *kopasıca* yazdı. Bir gözlemci, Keith'in neden böyle düzeltmelerle uğraştığını merak edebilirdi. Senden başkası okumayacağına göre neden düzeltiyorsun ki ey Keith? Çünkü yazarken biri bizi gözetler. Anne. Öğretmen. Shakespeare. Tanrı.

Uy! Off. Yine o kaşıntı. Karın boşluğunda. Kronik filan yani. Bütün kadınları birden ortadan kayboluvermişti: Bir anda. Petronella kocası Clint'le birlikte Southend'e balayına gitmişti. Analiese, Slough'a geri dönmüştü (ve M4 trafiği inanılmazdı). Debbie on altı yaşındaydı. Iqbala, Cavalier'da yaşadığı talihsizlikten sonra Keith'le, aslında hiç kimseyle konuşmuyordu. Sutra ise (Sutra!) içinden her nasılsa kurtulduğu dünyaya geri dönmüştü:

Arabanın ön ve yan pencerelerinden görülen telaş, açlık – başka kadınlar, daha çok kadın, bulunan ve yitirilen kadınlar ve Keith hepsinin tepesinde, çeşitli şekillerde, *gak gak gak* diyen kargaların öldürülüşü gibi... Geriye Trish kalıyordu. Ve Keith *oraya* tekrar gitmezdi, bu sabah gidip de Trish'in halini gördükten sonra hayatta gitmezdi artık. Keith bir saat kadar önce, öğleyin video izlemek için Nick'e uğramıştı. Ama Keith, Nick'in videolarının Çin yemekleri gibi olduğuna karar vermişti. Ekranın bu tarafındaki Nicola'ya gelince, canlı Nicola'ya, gizemli bedenine, karanlığa alışkın gözlerine ve sıra dışı dudaklarına gelince, Keith o konuda ne sabırlıydı ne de sabırsız: Nicola yanınızda otururken, kalçalarınız dokunurken bile hem yakın hem de uzaktı, televizyon gibi.

Telefon çaldı. Keith telefonu açmak için garaja girerken başının kendisini hiç değiştirmedeği kanısındaydı.

"Keith Talent? Selam. İyi günler. Ben yönetici yapımcı Tony de Taunton. *Dart Dünyası*'ndan."

Ha evet: Marquis of Edenderry... *Dart Dünyası? Dart Dünyası!*

"Tebrikler," dedi Tony de Taunton. "Geçen gece muhteşem bir performans sergiledin. Ezici bir performans. Zor maçı." Korkunç bir samimiyetle devam etti: "Bir ara ciddi çok kötüydün. Gerçi Paul Go *epey* formsuzdu, ama yine de çuvalalayacaksın sandım. Tüh, diye düşündüm. Şu işe bak. O gecelerden biri olacak. Ama sonra moralin düzeldi sanki. Sonunda karakterin sayesinde kazandın."

"Hı hı kesinlikle."

"Programı seyrediyorsun, değil mi Keith."

"Hiç kaçırmam," dedi Keith hemen.

"Evet. Finallerden ve ünlülerin maçlarından önce, katılımcılarla ilgili kısa belgeseller hazırlarız. Görmüşsündür. Birkaç dakikalık. Şimdi seninle ilgili bir belgesel yapmak istiyoruz Keith."

Keith kurnazca, faka basmazca gülümsedi. "... Ama bu televizyon," dedi.

"Evet. Ne derler bilirsin: Hayat tarzın."

"Hayat tarzım üzerine bir belgesel gibi."

"Görmüşsündür. Yaşadığın yer, çalıştığın yer, hobilerin, ailen, ilgi alanların filan. Hayat tarzın."

Keith yukarı baktı: Pis kokulu, harabeye dönmüş garaja. Tony de Taunton yarın başlayıp başlayamayacaklarını sorunca Keith başlayabileceklerini söyledi.

“Adres?”

Keith ister istemez verdi. Karısı, köpeği, iğrenç dairesi.

“Harika. Orada görüşürüz öyleyse. Hoşçakal.”

Nicola’nın telefon numarasını titrek parmaklarla çevirirken Keith’in yüzü allak bullaktı.

“Sorun değil. Biraz bekle, sonra tekrar dene,” diyen Nicola telefonu kapadı. Sonra elini az önce durduğu yere tekrar koydu. “Tanrım. Telefondan daha sert. Yanlış numaraydı. Yine yanlış numara. Gerçekten. Şu kapkalin tüvitin üstünden dokununca bile telefondan daha sert. Gerçekten. Bu normal olamaz.”

Guy’ın yüzü sevimli görünmeye çalışıyordu; ama gerginliği barizdi.

“Başka erkekler de bu kadar sertleşiyor mu?”

“Eee, sanırım,” dedi Guy çatlak sesle. “Uygun koşullarda.”

“Alışmam biraz zaman alacak. Kurgu edebiyatı raflarıma göz attım, işime yarayacak bir kitap bulamadım. Anladığım kadarıyla yazarlar okuyucuların bu konuda genel bir bilgi ve aşinalık düzeyinde olduklarını farz edip, karakterlerini ona göre konuşturuyorlar. Genellikle imalı konuşturuyorlar. Korkarım bana hiç faydası dokunmadı.”

“Eh, sonuçta bu,” dedi Guy (başı hafifçe yana eğikti), “kesinlikle kurgu değil.”

“Şimdi ne yapayım?.. Dış derinin iç deriye çok hafifçe sürtünmesi gerekiyor galiba. Bu tüvit seni tahriş etmiyor, değil mi? Hem pantolonun filan da var zaten?.. Bir de aşağıdaki şeyler var tabii. Onlar da zevk veriyor mu? Okşarsam veya sıkarsam herhalde – Guy. Guy! Yüzün ne korkunç oldu öyle!”

Guy rahatlatıcı konuşmaya çabaladı.

“Ne? Acıyor mu?”

Guy ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak “Biraz,” dedi.

“Anlamıyorum. *Güzel* bir şeydir sanıyordum.”

Guy biraz açıklama yaptı.

“Ah canım! Tatlım. *Öyle* desene. Ah ne aptalım. Şey, haydi... ben...” Elini Guy’ın kemer tokasına uzattı. Sonra uzun parmakla-

rı duraksadı; gözlerini kaldırıp Guy'a kendini paylarcasına baktı. "Aklıma bir şey geldi. Bir – bir tür oyun. Bence işe yarar. Hem gerçekten cesurca bir şey deneyeceğim. Guy?"

"Evet?"

"Önce beni birazcık yalnız bıraksan olur mu? Yarım saat filan." Yine o meydan okuyan, çocuksu gülümseyiş. "Cesaretimi toplayana kadar?"

Guy o kadar tatlı bir şekilde "Elbette," dedi ki, Nicola'nın içinden onun daracık yanaklarını avuçlayıp ona karnına, memelerine, yüzüne ve saçına ne kadar, ne kadar, ne kadar çok erkekğin boşalarak imzalarını attıklarını söylemek geldi. Ne imza törenleri yaşamıştı. İmza manyağı ne adamlar görmüştü... Ama Guy'ı kapıya kadar geçirmeden önce tek söylediği şu oldu: "Biliyor musun, bazen beni o kadar mutlu ediyorsun ki ölecek gibi oluyorum. Sanki hayata devam etmeyi istemek abartmak olmuş gibi geliyor..."

Guy pazar sokağında devasa ve dağınık ayakkabı yığınları, şapka yığınları, el çantası yığınları, kemer yığınları görüp durdu. Yaralı bir halde yürüyordu, salyadan hasar görmüş kulağı zonkluyordu. Nicola'nın evine gidince Guy orada kimi görmüştü bilin bakalım? Keith'i. Keith çıkıyordu. Keith eşyalarını almaya gelmişti, o kadar: O işini bitirirken sundurmada beklemek zorunda kalan Guy alçak güneşin altında elini gözlerine siper ederek Cavalier'ı aramıştı. İki adam apartman kapısında birbirlerinin yanından geçmişlerdi: Keith çok yorgun ama gayet keyifli görünüyordu, ki Marquis of Edenderry'deki zaferinden sonra bunu normal bulanlar çıkabilirdi. Gerçi mümkün değil ama, diye düşünmüştü Guy: Ama eğer kandırılıyorsa, eh, gerçekten çok iyi rol yapıyorlardı ve eğer Nicola'yla Keith sevgililerse, birbirlerine gerçekten âşık olmalıydılar. Tekeler, maymunlar! Şimdi güvercinler, sokağı San Marco meydanına çevirmişlerdi, küçük bir çocuğun mıknatısı tarafından çekilen demir tozu gibiydiler. Kavşakta bir güvercin pizza yiyordu ve pizzaya doymuyordu ve yaklaşan bir kamyon tarafından pizzaya dönüştürülmesi riski giderek artıyordu.

Guy tuhaf ve karşı konulmaz bir açlığın saldırısına uğradı. Gördüğü ilk lokantaya, Tate veya Tatties diye bir patatesçiye dal-

di, yoksa Patates Sevdası mıydı? Kuyruk uzundu, ama hızlı ilerliyordu. Başında çelik bir bölmenin içindeki İspanyol bir kız oturmaktaydı. Arkasındaki delikten aldığı kâğıt tabaklardaki patatesleri yarıp içlerine biraz margarin veya çedar veya heksaklorofen koyuyordu. Sonra tabağı Mikrosaniye cihazından geçiriyordu: Sahiden de o kadar sürüyordu – yarım nabız atışı kadar. Guy o cihazda şu uyumlu TiredLight teknolojisinin kullanıldığını biliyordu. Yemek pişmeye devam eder, tabağınızda, ağzınızda, bağırsaklarınızda. Hatta sokağın altında bile.

“Teşekkürler,” dedi ve istenen parayı ödedi.

Kızın kaba bir güzelliği vardı. Ama güzelliği fazla sürmezdi herhalde. Annesi de görünüyordu, bölmenin dışında çalışmaktaydı ve bölme kapısı tarafından ilkel bir televizyon gibi çerçevelenmişti. Ama yemek programı değildi bu. Mutfağın kadınları ne hale getirdiğiyle ilgiliydi. Ve kız, annesinden daha erken yıpranacaktı, çünkü modern cihazlar zaman kazandırırken bir yandan da harcatıyorlardı – zamanı havadan emiveriyorlardı... Guy plastik çatal bıçağını alıp bir tabure aradı. Bir tanesinin kenarına güçlkle oturup (böylesi daha iyi), patatesinin gevşek dudaklarını dikkatle araladı. Patatesin ortası cızırdıyordu, TiredLight’ın etkisiyle duman çıkarmadan kaynıyordu, ama yüzeyi dokununca buz gibiydi.

“Bu patates,” dedi bezgince, “az pişmiş.”

Yarım nabız atışı sonra patates, tabağına bitmiş bir şarjör gibi geri bırakıldı. Bu sefer de fazla pişmişti. Ve birden çok eski görünmeye başlamıştı. Guy patatese, ardından kıza baktı. Solgun bir gülümseyişle “Bunu yememi ciddi bekliyor musunuz?” diye sordu. Kız daha kötüsünü yiyenleri gördüğünü söylercesine kaşlarını kaldırıp başını yana eğmekle yetindi. Guy patatesi tezgâhta bırakıp Nicola’nın evine geri döndü. Ve pazar sokağından geçerken o eldiven, şapka, el çantası ve küçük ayakkabı yığınlarını görüp durdu. Bunun neyi hatırlatması gerekiyordu peki? Guy’a sanki gözlük yığınları, saç yığınları görüp duruyormuş gibi geliyordu.

“Bak, bu gerçekten basit bir oyun,” diye söze başladı Nicola. “Ve tamamen çocukça tabii. Çok uzun yıllar önce, çocuk yurdunda

kalırken bazı terbiyesiz kızlardan öğrenmişim. Adı *cesaret oyunu*. Bir başka adı da *kaygı oyunu*. Bence bütün dünyada oynanıyordur, böyle şeyler yaygındır. *Cesaret oyunu*."

"Bilmiyorum. Nasıl bir oyun?"

Nicola neşeyle güldü. "Zor değil. Diyelim ki elini boğazıma koyuyorsan ve ben *kaygılandım* diyene kadar aşağı indiriyorsun. Veya dizime koyuyorsun. Veya ben elimi karnına koyup yavaşça indiriyorum."

"Ben *kaygılandım* diyene kadar mı?"

"Veya ben *kaygılandım* diyene kadar. Oynayalım mı? Galiba," dedi gömleğinin altındaki sütyeninin beyaz askısını sergileyerek ve kızararak, "galiba eşit durumda olmamız için bunu çıkarmalıyım. Arkanı dön."

Guy arkasını döndü. Nicola gömleğinin düğmelerini açtı. Öne eğilerek brokarlı sütyenini açıp yavaşça çıkardı. Mahrem bir şekilde gülümsedi.

Yan odada Keith, Nicola'nın yatağında, kulaklarında kulaklıklarla, üstündeyse sliple ve Nicola'nın geçenlerde kendisine aldığı kurbağa desenli ev ceketiyi yatmaktaydı. Olanları küçük ekrandan izliyordu. Gözleri pörtlemişti. Ağzı kumpasçı bir horgörüyle gülümsüyordu. Nicola düğmelerini çabucak tekrar, en tepeye kadar, dolgun boynuna kadar ilikledi. Keith afallamıştı. Guy ile Nicola'nın baş başayken sırf şiiirden konuştuklarını farz etmişti hep. Keith gevşekçe omuz silkti.

"Tanrım, ne kadınlar var," diye mırıldandı.

Böylece *kaygı*, *kaygı*, *kaygı* oyununu oynadılar. Nicola *kaygı* oyununu oynasa da kaygılı değildi (oyun oynuyordu), Guy *kaygı* oyununu oynasa da aslında oynamıyordu (gerçekten kaygılıydı). "En üstteki düğmeyi aç. Sonra altındaki. Dur... *Kaygılandım*. Hayır, devam et... *Kaygılanmadım*. Onları öpebilirsin." Birbirlerine çok yakındılar, korkunç bir simetrileri vardı. Guy dudaklarını onlara yasladı. Bu *meme* hakkında ne söylenebilirdi ki? Sadece şu memenin aynısı olduğu. Neden onları birbirlerinden başka bir şeye benzetmeliydi ki?

Selam çocuklar, diye düşündü Keith. Memeleri güzelmiş. Ne yazık ki biraz küçük. Ama insan bir süre sonra iri memelere saygısını yitiriyor. Başta eğlenceli geliyor. Analiese... Burnunu sildi.

Elleri birbirlerinin kalçalarında dokunarak, yoklayarak, tarayarak ve gezinerek dolandı. Guy'ın parmakları külotlu çorabın üst kenarına ve altlarındaki patlayan kadın derisine ulaştı. ("Kaygılandım!" dedi Nicola şarkı söylercesine.) Guy'ın kemerinin altına inen elleri sıcak ve ağırdı.

"Kaygılandın mı?" diye sordu.

"... Hayır," dedi Guy, oysa kaygılanmıştı. "Ama ben kaygılan-dım," dedi Nicola, oysa kaygılanmamıştı. "Ama ben kaygılanma-dım," dedi Guy, oysa kaygılanmıştı.

Herifi yavaş yavaş azdırıyor filan yani, diye düşündü Keith. Dişlerini gıcırdatarak ıslak bir ses çıkardı. Kaygılanmak mı? Bir dakika sonra kafayı yer piç kurusu. İşte –

"Olması gerektiği gibi oluyor mu?" diye soruyordu Nicola.

"Evet kesinlikle."

Keith avuçlarının hafifçe terlediğini hissetti. Bir an acı çekercesine gözlerini kaçırdı. Sonra neredeyse yere yuvarlanmasına yol açacak bir paniğe kapıldı, Nicola'nın şöyle dediğini duyunca:

"Çabuk. Yatak odasına gidelim."

Keith hemen, debelenerek doğruldu. Duraksadı: Sorun yoktu. Tekrar uzandı, sakinleşen kalbini ve Nicola'nın konuşmasını dinleyerek:

"Hayır – burada – şimdi. Ayağa kalk. Amma çok düğme var. Sanki... şey yapmam gerekecek..."

"Oof," dedi Keith. Boğuk bir ıslık çaldı ve mavi gözleri ıslıl ıslıl oldu. Vay canına. Hayır, yapma – bunu yapma. Hayır. Bir erkeğe yapılmaz. Yapılmaz, diye düşündü, dili dişine dokunurken. Bir erkeğe bu yapılmaz.

"Uzan. Ve gözlerini kapa."

Böylece Keith her şeyi gördü ve Guy hiçbir şey görmedi. Ama Guy hissetti. Guy her şeyi hissetti. Eller hissetti, arada sırada tüyler hissetti, fütursuzca bir ustalıkla ıslatan ağzın sıcaklığını hissetti. Ve başka tuhaf şeyleri. Şimdi, bundan sonra evine özgürce, sağ salim dönebileceğini, ateşinin dineceğini ve Nicola'yı unutacağını, çocuğuyla ve Hope'la birlikte geçireceği uzun hayata geri döneceğini umdu (geçici bir ihanetle). Ama bir de sonuçlar vardı: Anlık sonuçlar (erkek hayvan hep düşünürdü). Yakında... ve utanç verici bir bollukla boşalarak... Nicola'yı boğabi-

lirdi. İkisini de boğabilirdi. Bu çıkmaz sokakta, bu çılgın güzelin oturduğu, cinselliğin şaşkınlığı yaşadığı çıkmaz sokakta Guy'ın deneyimlediği mahrem ilişkilerden fiziksel korku hiç eksik olmuyordu. Nicola'nın başını tuttu. Dünya zaten can çekişiyordu. Asla gelmeyen sona doğru Guy acizce konuştu:

"Ben... ben..."

Sonra bir şey oldu – katman katman şişkinliklerin arasında minicik bir şey. "Yeter," diyen Guy, Nicola'yı çekerek mücadeleden uzaklaştırdı ve sonunda düşünceleri durdu.

Nicola onun gözlerini öpüyordu. Guy göz kırptırarak ona baktı.

"Bayıldın sanki," dedi Nicola. "İyi misin? Bayıldın sanki."

Guy aşağı baktı. Sorun yoktu. Ortalığı batırmamıştı.

"Bayıldın sanki," dedi Nicola tekrar. "Ah, yine beceremedim."

"Hayır hayır – muhteşemdi."

Nicola onu kapıya kadar geçirirken, daha doğrusu merdivene kadar geçirirken (Guy'ın bir egzama seminerine gitmesi gerekiyordu) tutup dedi ki:

"Durmana gerek yoktu. Hazırdım – kendinden geçerek ölmene hazırdım," diye alıntıladi sevimlilikle, zamanlamasının mükemmel olduğunu – dişlerini en uygun anda birazcık anımsattığını düşünerek. "Yani diğer kendinden geçmeyi kast ediyorum. Aslında ağzımı doldurmanı arzuluyordum. Çünkü artık her şeye hazırım. Beni baştan yaratmanı istiyorum," dedi ve ona Gecesi Bin Dolarlık Fahişe öpücüğünü verdi.

Guy tükürük damlayan çenesini silerek "Nasıl yani? Karımı terk mi edeyim?" dedi.

Nicola geriledi. Guy nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilir-di? Bunu nasıl dersin! Tam Guy saygısızlığı için özür dilemeye başlamışken Nicola konuştu:

"Yo hayır. Onu terk etmeni istemiyorum. Beni nasıl bir insan sanıyorsun?" Bunu sitemle değil, tamamen meraktan sormuştu. "Onu terk etmeni istemiyorum. Ona anlatmanı istiyorum, o kadar."

Keith yatak odasında hak ettiği bir sigaranın tadını çıkarma özgürlüğünü yaşamaktaydı. Teknik açıdan, yatak odasında siga-

ra içmek yasaktı, oysa tam bir tiryaki olan Nicola yatak odasında sürekli fosur fosur sigara içerdi. Nicola şimdi kapı çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

“Ev ceketini filan yani.”

Nicola onu yavaş yavaş, hayretle, her santiminden tiksineyerek, ayaklarından başlayıp (topukları kırmızıydı ve hafifçe titriyorlardı) dalgın, haşmetli, başbakanımsı suratına kadar inceledi.

“Şu ev ceketini sana çok yakıştı Keith. Sen de onun *içinde* muhteşem görünüyorsun.”

“Hı hı, sağol.”

“Umarım şu televizyon meselesi seni ürkütmez,” diyen Nicola, Keith’in yüzünün anında allak bullak olmasını seyretti. Keith’in dili şimdi ağzının içini düzene sokmaya çalışır gibiydi. “Bunun için uğraşmamış mıydın? Uğraşmamış mıydık? Eee Keith?”

“Özel hayatın ihlali filan yani.”

“Veya dart yıldızlığı... Televizyon gerçek değildir Keith, demin gördüğün gibi. En azından her zaman değildir. Canım, bütün bunları aklından çıkarıp her şeyi bana bırakmalısın. Şöyle söyleyeyim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Keith. Bunu biliyorsun.”

“Sağolasın.”

“Senin için yeni bir video çektim. Ama onu bir bakıma izledin zaten. Ayrıca yüzündeki muzip ifadeden – zaten izlediğini anlıyorum.”

“Hı hı,” dedi Keith şaşkınlıkla, gözlerini kaçırarak. “Zaten izledim.”

Keith koridordan geçip ön kapıdan ıslıkla “Welcome to My World”ü çalarak çıktı. Geçerken zildeki Nicola’nın ismine gözü ilişti. 6: SIX. Six. 6! diye düşündü Keith. İkili 3!... İğrençtir. Dartta ikililerin en kötüsü. İkili 12’yi beceremeyip de ardından ikili 6 yapmadıysan yanına bile yaklaşmayacaksın. Cinayettir. 3 bütün dartçıların ödünü kopartan ikilidir. En alttadır, saat 6 konumundadır, insan içine *düşer*. İçeri atarsan da 1’dir, ikili 1. İnsanı bunaltır. Sevgili Nick. İkili 3. 6. 6. 6. İğrençti. Çok iğrençti. Aah korkunçtu...

Hindistan cevizi lifi gibi saçla sahip yaşlı bir kadın önünden topallayarak, ev yapımı bir bastona yaslanıp yaslanıp geçti. Ke-

ith bir an öylece durup şehrin çığlıklarını dinledi veya en azından duydu, köpek ya da bebek çığlıkları gibiydiler, karşılık veriyorlardı, sözsüzdüler, milenyumun mirasçılarıydılar, miraslarını bekliyorlardı.

Bağa gözlüklü ve gri, ipek sabahlıklı Guy, diz çökerek Novac'ın üstüne eğilmişti, uzun sırtı kusursuz bir yarım daire şeklinde kıvrılmıştı, bir açölçer gibiydi, tuhaf burnuyla tahta arasında sadece birkaç santim vardı (bu zor pozisyon kalçalarındaki acıyı azaltıyor, sürekli çok ağrıyan tüplü kalbini rahatlatıyor gibiydi): Altı hamle sonra sadece bir piyon gerideydi ve eskiden orta oyun denen kısma girebileceğini biraz olsun ümit etmekteydi. Olabildiğince uzun süre dayanmak istiyordu, çünkü kaybedince gidip Hope'a gerçeği söylemesi gerekecekti.

Guy ayrıca birkaç dakikada bir arkasına dönmeden saman sarısı leğenden bir paketli oyuncak alıp omzunun üstünden Marmaduke'a atıyordu. Böylece Marmaduke oyuncağı parçalamadan önce pakedinden çıkarmak zorunda kalıyor ve biraz oyalanıyordu. Guy onun hırıltılı soluklarını ve kâğıdın yırtıldığını duyabiliyordu; sonra da oyuncağın kırılmaya başlaması sırasındaki çaba homurtularını.

Sorunlardan biri satrancın bitmiş olmasıydı, satrancın ölmüş olmasıydı. Artık Dünya Şampiyonu'nun Guy'ın £145'luk Novac'ının karşısında hiç şansı yoktu. Bir insan icadı olan satranç, bilgisayarlara hatırı sayılır bir süre boyunca meydan okumuştı, ama artık hayır. Eskiden faydalı bir egzersiz partneri olan satranç artık gemi azıya almış ve burnundan soluyarak, başını eğerek taburesinden fırlamıştı ve daha ilk etaptan itibaren fişek gibiydi. Bilgisayarlar *arasındaki* satranç maçları insanların takip edemeyeceği kadar karmaşık ve uzundu, insani kavrayışın bir at hareketi kadar ötesindeydi, birinci saftaki bütün taşlar sürekli yer değiştiriyorlardı (sanki önceki saflar sonsuza dek uzanmaktaydı, eksi birinci saf, eksi ikinci saf, eksi n'inci saf), günlerdir süren karmaşık hareket tekrarlarını kaçınılmaz bir şekilde yineliyorlardı, bir taş alındığı nadir bir olaydı. Bilgisayarlar sadece kazanmaya oynamak için programlandıklarında intiha-

ra meyilli oluyorlardı... Novac'ın fillerinden birinin korumasız olduğunu gören Guy'ın burnu seğirdi. Tuhaf bir durum değildi: Bilgisayar ona sürekli önemsiz taşlar sunup duruyordu, hatta Vezir'i bile sık sık *en prise** oluyordu. Guy, Vezir'i alabilirdi, ama sonra ne olacaktı? Aldı. Novac sert bir karşılık verdi.

“Evet. Dâhice,” diye fısıldadı Guy.

Dört hamle sonra (silikon ne kadar da acımasızdı), kısıllı kalmış Şah'ına gözlerini kırıpıştırarak bakmaya başladı. O anda, herhalde yaklaşırken nefesini tutmuş olan Marmaduke, dişlerini Guy'ın sağ topuğunun Aşil tendonuna batırdı. Guy kendini toplamayı başardığında çocuk bir oyuncak muhafızın kürk başlıklı kafasını kendi boğazına sokmuştu ve iri bir personel taşıyıcının üstüne sırt üstü düşerken korkunç bir renge bürünüyordu. Neyse ki civarda olan Petra'yla Hijordis (Marie-Claire de vardı), Paquita'nın yardımıyla ve Melba'yla Phoenix'in hep rahatlatan varlıkları sayesinde durumu düzeltmeyi başardılar.

Guy yıkandı, kurulandı ve topuğunu bandajladı. Daha sonra mutfakta kuzu pirzolarının garantilerini inceledi –silik tarihler, küçücük yazılar– ve onları ızgaraya hazırladı. “Söylenenlerin hepsi doğru olmalı,” dedi odanın geneline, “sevgi ve yemek hakkında söylenenlerin. Duymuş muydun?” Sırtı dönük halde bekledi. “Yemekler fazla sevgisiz hazırlanırsa... Yemek sevgiyle hazırlanmalıdır. Ana sütü. Yemekler fazla sevgisiz hazırlanırsa bir kesinti olur, iletişim kesintisi gibi bir şey olur. Ve hepimiz hastalanırız. Fazla sevgisiz hazırlanırsa.” Omzunun üstünden baktı. Kız kardeşler dinliyorlardı, Lizzyboo pür dikkat (yemeyi kesmemişti bile), Hope ise sabırlı bir şüpheyle. Guy ocakla konuşurken karısının gözlerinin sırtını, saçını, ense tüylerini incelediğini fark etti. Araştırmalarının ve kavrayışlarının gücü ne kadardı? Onları tutan neydi? Lizzyboo yanına birkaç torba dolusu pita ekmeğiyle koca bir tarama tübü alarak odasına çekildi. Tam sırasıydı: Zaman gelmişti. Guy kendi içinde güçlerin hareket ettiğini hissetse de, mavi gözleri ıslanmış yüzü son derece zayıf görünüyordu – içindeki kaçınılmaz zayıflıktı bu, zayıfça tutunduğu zayıflıktı. Gerçek ne güzel, diye düşünüyordu. Çünkü asla gitmez. Çünkü hep oradadır, aynıdır, ona ne yapmaya çalışırsanız çalı-

* Satrançta savunmasız ve alınabilecek bir taş belirtmekte kullanılır. (ç. n.)

şin. Hope durmadan konuşarak ona yapmadığı çeşitli işlerden bahsediyordu (ailevi, sosyal, mali); Hope'un bir sonraki soluklanışında Guy sırtını ona çevirmiş halde, zekice konuştu:

“Sana bir şey söyleyeceğim.” Ve şimdiden diğer tarafa geçmişti. “Olduğundan daha dramatik gelecek sanırım. Herhalde senin de söyleyeceklerin vardır.” Döndü. Şimdi Nicola'nın da geçenlerde vurguladığı bir şeyden bahsedecek, bir suçlama yapacaktı tabii: Hope'un Dink'le “son derece utanç verici” bir şekilde sevgili olmasından bahsedecekti. Ama Hope'un gözlerinde güneş gibi yanan nefreti görür görmez Guy şöyle düşündü: Zavallı Dink! O gitti – asla burada olmamıştı. Kişiliksizleştirildi. Bir anı bile değil. “Yani, bana öyle geliyor ki çok uzun zamandır şeyimizi... tekrar tanımlamaya... Aslında bir düzeltme yapmayı öneriyorum, o kadar. Ayrıca olabildiğince dürüstlüğün önemli, çok önemli, hatta hayati olduğuna inanıyorum gerçekten. Ayrıca bu meseleyi iki mantıklı insan gibi çözebiliriz diye düşünüyorum. Rahatsızlığı minimuma indirerek. Hayatımda başka biri var.”

Guy, Bayswater Yolu'ndaki otele yerleşirken biraz zorlandı. Denediği beşinci oteldi. Yüzündeki yaraların temelde yüzeysel oldukları sonradan anlaşılacak olsa da şişmiş dudağı, şişen gözü ve alnındaki dramatik yatay yara izi yüzünden resepsiyon masasında hiç de güven uyandırmayan (ve etkileyici olmayan) biri gibi görünmüştü herhalde. Ayrıca buhar salan, yağmurdan sırlıklam olmuş gömleğinin üstten beş düğmesi kopmuştu, üstelik yanında bavul niyetine, kenarından ıslak bir slip ucu çıkmış bir plastik çantadan başka bir şey yoktu. Ama sonunda osmiyum kredi kartı işe yaradı.

Odasında temizlenip Nicola'yı aradı. Açan olmadı. Eşyalarını –ön çimenlikten toplamayı başardığı iki gömlekle birkaç iç çamaşırını– çıkardıktan sonra tekrar denedi. Açan olmadı: Bedensiz telesekreter mesajı bile yoktu. Çıkıp kendini taksisiz sokaklara attı, buğulu yağmurun çapraz oklarının arasından geçti, Queensway'le Westbourne Grove'daki azgın girdaplardan geçti: Canlı fakir ordularının içinden. Sulara basa basa çıkmaz sokağa girip Nicola'nın katına çıktı, ziline bastı ve sonra zile yaslandı. Kapıyı açan olmadı. Black Cross'un aydınlık sıcağında brendi

içti ve konuştuğu Dean'la Piç ona Keith'in batıda, jigololuk yaptığı ve kendisine para veren, ayrıca üç metrelik bir bahçe hortumunun diğer ucundaki bir çim biçme makinesinin içini emebilme yeteneğine sahip Nick diye karanlık bir orospunun yanında olduğunu söylediler. Guy onları hiç inanmadan dinledikten sonra Nicola'nın kapısına geri dönüp orada iki saat kaldı.

Otele geri dönerken Lansdowne Crescent'in önünden geçti. Evin, evinin içi dayanılmayacak kadar aydınlık geldi, bir ölüm evi gibiydi, bir çocuğun tüyler ürpertici bir şekilde öldüğü bir ev gibiydi. Öte yandan bahçedeki gül yatağında iki çift ıslak çorapla bütün ipek kravatlarını buldu. Queensway'e uğrayıp nöbetçi eczaneden banyo malzemeleri aldı. Resepsiyon masasında yine anahtarlarını almadan önce biraz yalvarmak zorunda kaldı. Nicola'yı aradı ve minibara gidişlerinin arasında aramayı sürdürdü. Telefonu açan olmadı. İnsanlara ulaşamıyorsa yapacak bir şey yoktur. Telefon açılmıyorsa açılmıyordur.

Keith ertesi sabah erkenden (sona kalan dona kalır) Windsor Apartmanı'nın taş merdiveninde kollarını sallayarak durdu.

Tanrım, ne geceydi ama: Pink Tuxedo'da akşam yemeği, Hilton'da içkiler, platformunda modellerin gezindiği özel kulüp, sonra da Nicola'nın evine geri dönüp iki video seyretmişlerdi. Keith bu son faslı durmadan arayarak lekeleyen Guy'a sinirlendi. Olsun. Keith iç cebinden hatıra niyetine aldığı mönüyü çıkardı: *Faisan à la mode de champagne* gibi saçma sapan bir şey yemişti. Ama şarabı reddetmiş, fıçı biradan şaşmamıştı. Fıçı bira her zaman sağlam tercihtir. Fıçı bira *fıçıdadır*. Yine de Keith o pahalı yemeklerin midesine dokunmadığına emin değildi, şüphelenmesinin sebebi geri dönünce tuvalette beş saat kalmış olmasıydı. İnsan böyle zamanlarda küçücük bir dairenin ne kadar rahatsızlık verdiğini hissediyordu. Öyle bir durumdayken, öyle acil bir durumda inlerken bir adamın en son isteyeceği şey, karısıyla çocuğunun bütün gece ortalıkta dolandıklarını işitmekti.

İki kapılı, şoförlü bir araba park etti ve peşinden meşhur dart logosunu taşıyan bir karavan geldi. Günün ilk sigarasının tadını dimdik durarak çıkarmaktan biraz başı dönen Keith, yönetici yapımcı Tony de Taunton'la mikrofonlu adam Ned von Newton'ı

selamlamak için öne çıktı. Bir an gözlerine inanamayan Keith, Ned von Newton'ı kafa sallayarak süzdü. Ned von Newton. Bay Dart.

“Gerçekten onur duydum,” dedi Keith. “Baksanıza çocuklar: Planda küçük bir değişiklik var.”

“Doğru adrese geldik, değil mi Keith?” diye sordu Tony de Taunton, kırışıklı yüzünü kaldırıp alçak güneşte sanki bütün camları her an çekiçlenerek açık gökyüzünden indiriliyormuş gibi alev alev yanan kule bloğuna bakarak.

“Taşındık filan yani. Cavalier’a binip size yolu göstereyim mi?”

Duramayız. Nicola duramaz.

Ah, yüzümün dolorolojisi, nöbetçiler gibi, hayatımdan nefret eder gibi yerlerine geçen acılar. Bu nükleer bomba atılmışlık hissi, iğne sızısı – bir metre seksen santimlik bir şırınganın sızısı. Hem de koluma ya da kıcıma değil. Kafama yedim, kafama. Acı dinmek bilmiyor.

Tanrım, yarım açık pencerenin camında toz arayan şu pis eşek arısı bile... Camda badi badi yürüdükten sonra düşüyor ve ağır ağır uçtukten sonra tekrar tırmanıyor ve çekip gitmiyor. Pencerelelerden girip çıkmak en büyük yeteneklerinden biri olsa gerek. Başka neyde iyidir acaba, korkunca insanları sokmak dışında? Tam o sırada Guy'ın gördüğü, benim gördüğüm, hepimizin gördüğü güvercinin seçenekleri sınırlı: Ya *şimdi* pizzaya saldırıp da pizzaya dönüşme riskine girecek ya da havada bir iki saniye çirkin bir şekilde kanat çırpıttıktan *sonra* pizzaya saldıracak.

Son on dakikayı pencereden dışarı bakmakla, on iki yaşında bir çocuğun bir arabayı ihtiyatla çalmasını seyretmekle geçirdiğimi fark ediyorum. Çocuk bunu başarırken koşu ayak kabılı çok ihtiyar bir adam yanından topallayarak geçti. Araba benim değildi. Mark'ın değildi. Mark beni arayıp, Guy Fawkes Gecesi'ndeki veya onun tabiriyle Şenlik Ateşi Gecesi'ndeki bir partiye katılmak için geleceğini söylüyor. Concorde'u övüp duruyor. Merak etmemeliymişim, başka bir yerde sıcak bir yatak bulurmuş, ama belki görüşürmüşüz. Dün gecedan sonra artık ondan nefret etmiyorum. Şekillenmeyi bekleyen yeni bir hissi hissedebiliyorum. Asprey *Çapraz Akan Sular*'ı beğenip beğenmediğimi soruyor. Yalan söyledim, beğenmedim dedim. Kitabın hoş bir skandal kopardığını söylüyor bana: Banyo zeminindeki dergilerden birinde ondan bahsediliyormuş... Bu sabah Incarnacion geldi.

Oturup onu dinlemek yerine, oturup Incarnacion'un insani deneyimleri katletmesini dinlemek yerine dışarı çıktım. Ama kısa sürede geri döndüm. Kendilerini beni dövme zevkinden mahrum bırakan veya zahmetinden kurtaran çok fazla insan vardı. Kavgaları görünce iri yarı, genç, güçlü kuvvetli insanlara inanılmayacak kadar kibar davranmaya karar veriyorum. Incarnacion çalışma odasındaydı. Not defterime bakıyor gibiydi. Bir şey daha. Tost makinesine benzeyen fotokopi makinesi – çalışmıyor sanıyordum, ama ışığı yanıyordu. Dostça uğulduyordu... Bazen (bilmiyorum) at gibi hareket ederek kafamdan dışarı fırlıyorum ve başka birinin yazdığı bir kitabın içinde olduğum hissine kapılıyorum.

Eşek arısı gitti. Ama pencereden çıkmadı. Bir şeylere çarptığını duyabiliyorum. Geri dönecek. Üstüme gelecek. Böcekler ve ölüm hep üstünüze gelirler. Onları kovarsınız, yine üstünüze gelirler. Bütün kötü şeyler eninde sonunda üstünüze gelirler.

İşte bir ifşa.

Dink seks yapmazmış. Lizzyboo söyledi. Fatty's'te söylettim. Çikolatalı dondurmaları ve krem brüleleri dayayınca sonunda ağzından kaçırdı. Yiyecekler mağaza zincirleri romantizmi gibi tatlı, sonsuza dek yaşanan mutlu sonlar gibi tatlı. Yiyecekler iğrenç. Lizzyboo kendine yaptığı şeyden nefret ediyor, ama duramıyor, duramıyor. (Kimse duramaz. Ben duramıyorum). Yanaklarından yaşlar süzülüyor – çenesindense sos. Kartpostal fıkrasındaki çift gibi görünüyorduk herhalde. Hani şu deniz kenarındaki kafede geçen. Jack Sprat yağ yemezdi. Hangisi zalim?

Dink seks yapmazmış. Dink, Lizzyboo'yla yatmamış ve Hope'la da yatmamış: Yani Hope temize çıktı, az çok (gerçi bunu kullanmayacağım. İhtiyacım yok). Dink yiyişirmiş, boyun öpermiş, okşarmış. Çok ısrar ederseniz çıplak görebilirmişsiniz. Ama seks yapmazmış. Tenisini kötü etkilemesinden korkarmış – döner ters vuruşlarını, rüzgârlı smaçlarını. Dink on üç yıldır boşalmamış. Üstelik o kıllı piç kurusu hâlâ dünya doksan dokuzuncusu sadece.

Bir de ölümcül hastalık kaygısı varmış. Dink *onlardan* birine yakalanırsa dünya doksan dokuzunculuğunu kaybeder. Ve dün-

ya bir buçuk milyarıncısı olmaya başlar. Dink akıllı. Dink uyanık. Ölülerin tenis oynamadığını biliyor. Bu kuralı koymasının sebebi bu.

Zavallı kız kardeşler, böyle dandik kuralları olan dandik erkeklerle çevrililer. Onlara mastürbasyon bile fazla. Guy, Dink; şimdi de ben. Evet, ben de bıraktım. Aslında o aktiviteye itirazım yok. Pantolonum ayak bileklerime inmiş halde, bebek gibi yürüyerek, *belki son bir kez daha* yapmak için banyoya gireceğimi düşünmüşümdür hep. Ama son zamanlarda ellerimdeki lezyonlar filan yüzünden bütün bunları geride bıraktım. Kendi kendimden cinsel hastalık kapmaktan korkuyorum. Bu konuda ilk miyim? Ve neden *umursuyorum*?

Kath, Keith'in evdeyken keyifli olduğunu öne sürüyor. Ama Kath'in çenesinde yeni bir morluğa sebebiyet vermesini engelleyecek kadar keyifli değil anlaşılan. Sokaktaki bütün kadınlar birden siyah, mavi ve kızıl görünmeye başladılar – menekşe rengi gözler, kızıl dudaklar. Bu zalimlik talimatlarından bir kısmı yukarıdan geliyor. Zalimlik temsilcilere havale ediliyor.

$E=mc^2$ hoş bir denklem. Peki ama uranyumun teodisisi nedir? Vahşi fizik. Bir de gündelik orta boyutlu Newtoncu şeyler, gündelik yaşamın fiziğinin sezlongları, katlanır haritaları ve metreleri: Bütün bunlar da size düşman. Bebekler sert çarpmalar okulunda fiziği sürekli öğreniyorlar (nasıl da kayar ve sendelerler).

Kıvrımlarında erken gelişmiş bir soyluluk taşıyan o minik kışta yeni bir morluk ve üç yeni sigara yanığı, yine üçgen şeklinde. Sol kalça *dolayısıyla* diyor; sağ kalça *çünkü* diyor. Denesem de Keith'in bunu yapışını canlandıramıyorum. Gözlerinin sigara kömürüyle aydınlanışını.

Bağımlılık gibi olmalı, bağımlılığı anlayabilirim – karşı konulmaz ve fena bir şeyin tepesinde sörf yaparken. Tatmin olmamış bağımlının hissettiği ağır sakinliği, bugünün beklenen gün olduğunu duyarak uyanışını: Kendini koyverme ve mücadeleyi bırakma günü – haz günü. Ve sabah o kadar güzel geçecek ki, günah işleyeceği o kadar kesin ki.

“Çeni cin çetme.”

Korkuyla inledim: Bebek uyanmıştı, bakıyordu ve çıplaktı. Yerden Clive'in uyarıcı hırıltısı yükseldi.

"Çeni cin çetme."

"Ne?" dedim (hayrete kapılmıştım). "Hayır. Seni incitmeyecek. Seni incitmeyecek. Hayır, tabii ki hayır, canım."

Buraya bilmediğim biri mi geliyor? Nicola'nın kılığına girdiği gibi bir sosyal hizmet görevlisi mi? Ben gibi, benim gibi gülmeyen bir amca. Yüzümü ovuşturuyorum. Dışarıda, cehennem, işkence, alçak güneşin katli ve bunun zalimce komikliği. Bir şey demiyorum. Kath bir şey demiyor. Ve Kim bana söyleyemez. Kim söyleyemez. Ve birisi duramıyor.

Hayat bitmedi, tam olarak değil. Ama aşk hayatı bitti. Aşk hayatını sarmalayıp kaldırabilirim. "Lütfen. Canım," dedim doksan gün kadar önce başka bir yerde. "Benim için bu son şeyi yap. Burada değil. Tanrım, hayır. Başka bir yerde güzel, kutu gibi bir daire buluruz, mesela Palm Springs'te veya Aspen'de. Bunu yap Missy. Rüya gibi bir hasta olurum, söz veriyorum. Benim için bu son şeyi yap, çok önemli."

Doğa bile kaybettiğimi, aşkın kaybettiğini söylüyordu. Missy her şeyden nefret ediyordu, kendinden, benden, o anki koşullardan. İkinci ve son sevişme eylemi o sabah gerçekleşmişti ve döllendiğini haber veren pıtlamayı ya da sızıyı işittiğimi ya da hissettiğimi sandım. Missy her şeyden nefret ediyordu, ama en çok da doğadan, yaralanmış ve sinmiş gibi duran ağaçlardan, sahil boyunca uzanan süngersi köpüklerden, yoldaki şu trajik ya da sadece zavallı bir şekilde ölüp ters dönmüş bir fokbalığına benzeyen kütükten. Missy buraya bayılmıştı.

Göz önünde gizlendim. Sandalı suya çıkardım. Gökyüzü önce Darwin'in şu küçük, ılık, şeker mavisini, içinde hayatın eninde sonunda belireceği gölcüklerinden birine benziyordu; ama gölcük yorgundu. Artık çok vakti kalmamıştı, doğudaki kumullara vuran okyanus her hafta metrelerce yaklaşıyordu. Sular ölü su kayakçıların yüzeydeki izlerine dalıyordu. Isıran kaplumbağalar klanının hâlâ orada yaşadığını, sazların arasında birbirlerine sokulmuş durduklarını görünce bağırdım. En parlak dönemlerinde, disiplin ve neşe sahibiyken, Koreli çelik kuvvet po-

lislerinin sıra sıra dizili kasklarına benzerlerdi. Bu sağ kalma ustaları artık gevşemiş ve tükenmişler: Çorba mutfağındaki kirli kâselere dönmüşler. Bense kollarını kıvırmış yaşlı aşçı. Gökyüzü bir saatliğine Cod Burnu maviliğindeydi, iri bulutlar heykel gibi azametle parlıyorlardı. Sonrasındaysa sadece sıcaklık vardı, güneşle gökyüzü yavaşça aynı renge büründüler.

Başka pek bir şey konuşulmadı. Doğa en çok konuşan olmayı sürdürdü. LimoRover günbatımında Missy'yi almaya geldi. Sick'in yardımcılarında biri olan, bir başka sefil Washingtonlu olan Mirv Lensor kullanıyordu. Emirlerle karşı gelip de sendeleyerek – akılsızca bir isyanla takip ettiğimde bana pencereden uzattığı kartvizitte "Mirv Lensor: İşlem Takipçisi" yazılıydı. Sheridan Sick'in dairesinde, onun ve Missy'nin soludukları havayı nitratlardan tamamen temizleyen bir havalandırma sistemi var. Böylece yaşlanma süreci epey yavaşlatılıyor. Zaman orada daha yavaş, benim yaşadığımdan daha yavaş geçiyor.

Missy gidince gece çöktü ve ateş yakmaya çalıştım. Akşamı lamba ışığında arka pencereme bakmakla geçirdim. Beni tutuyordu, beni içine çekiyordu, her şeyi söylüyordu: Yüzümün yansması ve sonra, birkaç milim ötede, cam dipli bir tekneyi andıran dış yüzey, sadece derin deniz, ağır su, içindeki türlü türlü minik ve korkunç yaratıklar, duyargalı, şişkin, yerçekiminden yamulmuş; veya çılgın bilim adamının mikroskop preparatı gibi, antenleri radar gibi dönüp duran hırslı kurtçuk, durmadan çırpıldığı devasa kanatlarla ortalığın tozunu atan sırık gibi güve, önemsiz tatarcıklar, tombul kıçlı karıncalar ve ürkütücü bir şekilde yavaşça yürüyen örümcekler, arada sırada rastlanan ve camdan hayal meyal uzaklaşan zararsız beyaz kelebek, bütün bunlar atomik parlaklığın peşindeler, ampülün nükleer güneşinin. Ve hep en olmayacak şeyler serpiliyor.

Oluyor.

Sonunda, gecenin geç bir vaktinde, şehrin çığlıkları birleşiyor ve bir şeye dönüşüyor, tutulmaya çok az kalmışken – şehir nihayet sesini buluyor, kasvetli bir yüreğin atışı gibi, "Hayır... Hayır... Hayır..." diyor. Duramıyor. Ve pencereden bir buçuk

kilometre ötede bir başkası kulak kabartıyor. O kadınsa “Evet... Evet... Evet...” demeyi kesemiyor.

Bu güçlerin karşısında acizim. Onları durduramazsınız – yüzyıl onları durduramayacağınızı söylüyor. Hemingway’in tanıdığı şu veremli boğa güreşçisine dönüşmeliyim. Boğanın ağırlığı yarım ton. Güçlenmesine izin verirsiniz.

Manolito’ydu, değil mi? Madrid’in talaşında ölü.

21. Bölüm: Aşk Hızında

Guy emeline ulaşıp Nicola'yla bir gece geçirdi. Guy, Nicola Six konusunda finale ulaştı. Ve aşk gecesini elde etti.

Bir bakıma kendiliğinden oldu. Kendini hiç bu kadar doğal hissetmemiş olan Guy, gezegeni hava gibi sarmalamış olan aşk kuvvetinin bir ulağına ya da ajanına dönüştü. Aşkın altı üstü değnekli ve haritalı bir hava durumu sunucusu kadın olduğundan habersizdi. Guy gerçek aşkı yaşadığını sanıyordu. Sadece reklamını yaşadığını bilmiyordu.

Ama önce Nicola yokluğunun yol açtığı boğucu vakumu açıklamalıydı: Sadece Guy'ın evinin yüzünde patladığı o yağmurlu gecedeki yokluğunun değil, daha sonraki kendini Keith Talent'a ve onun ihtiyaçlarına fedakârca adadığı otuz altı saatin de. Keith'ine yardım etmişti. Ah, nasıl da başkaları için yaşıyordu...

"Ebeveynimin," dedi Nicola, "mezarlarını ziyarete gittim. Shropshire'da."

Guy kaşlarını çattı. Nicola'nın erkekleri kaşlarını solucan gibi kıvıra kıvıra çatıp dururlardı hep. "Ebeveynin hakkında hiçbir şey bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"Bu konuda," dedi Nicola, ki eskiden söylediği böyle şeylerin yarısını artık unutmuştu, "gerçeği bilerek gizledim. Aslında çok eskiden yetimhanedeki bir bakıcıya rüşvet verince bana gömüldükleri yeri göstermişti." Omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. "Çok şey sayılmaz, değil mi – sadece mezarları?"

“... Zavallı farecik.”

“Tanrım, o trenler. Rusya’daki tasfiye ve kıtlık yıllarını anımsatıyordu. Kendimi Nadezhda Mandelstam’da gibi hissettim. Ama küçük, hoş bir mezarlık. Mezar taşları. Porsuk ağaçları.” Guy nerede kaldığını sorsa Nicola “Adi bir tavernada,” demesine girebilirdi. Ama bu soru gelmedi. Sonuçta Guy onu gördüğüne çok sevinmişti. “Sana haber vermeliydim, biliyorum. Tuhaf bir ruh halindeydim. Birden içimden gelivermişti tuhaf bir şekilde.”

“Eh. Sağ salım geri döndün.”

Nicola’nın oturma odasında, şöminenin önünde, yerde mum ışığında akşam yemeği yiyorlardı. Şömine ve mum ışıkları Nicola’nın pespembe elbisesini güzel gösteriyordu (kombinezonun bu iltifata fısıltıyla karşılık verdiğini, şeffaf ipeğin alçak sesli dedikodusunu işitebiliyordunuz), dağınık saçına gelişigüzel takılmış pembe kurdeleleri de. Ne kadar da sade ve besleyiciydi: Ekmek, peynir, domates, *vin de pays**... Aslında Nicola seçtiği yoğun Bordeaux şarabının, son derece kaliteli Margaux’nun etiketlerini görülmesinler diye soyup çıkarmıştı.

“Bu sana hayalcilik gibi gelebilir,” dedi Nicola solgun bir yüzle, “ama onlara *bahsetmem* gerektiğini hissettim. Senden.”

Guy başıyla onayladı ve yudumladı, yudumladı ve başıyla onayladı. Damağı, eğitilmiş papilleri incelenmiş hayatın, düşünceyi ve hisleri son derece baygınca birleştiren hayatın meyvesinin, çiçeklerinin, dolgun gövdesinin (tıknaz, yapmacık, fıçı gibi, hoppa) tadını çıkarmayı sürdürüyordu. İdraklarla doluydu. Ayrıca artık son derece zavallı bir sevgiliydi: Aslında hasta bir adamdı ve tamamen dağılmıştı. Sağanakta yakalandığı soğuk algınlığı kısa sürede bir kutup hummasına dönüşmüştü. Pretzellerden, akaju cevizlerden, İsviçre çikolatasından ve kahverengi biradan tatlı şeriye dek her türlü meşrubattan ibaret olan diyetini sürdürmek için bağımlı olduğu minibarının tekrar tamamen doldurulmasını talep etmek için üç kez aşağıyı aramıştı. Kemirilmiş tırnak uçlarının kanını telefon kadrana bulaştırmak dışında eylem yapmaktan ve düşünmekten aciz olmuştu. Rüyalarında, boş hayvanat bahçelerinden geçen çarpık

* Yöre şarabı. (ç. n.)

 urpuk  ocuklara eşlik etmediğinde, istenmeyen dikkatin çeşitli varyasyonlarını üzerinde topluyordu, ahlaksızca çıplaklığıyla ve fallik rezilliğiyle... şimdi idraklarla doluydu, zayıflıklarla doluydu – başka neyle? Geride kalan canlılığı külodunun altında toplanmış gibiydi. Nicola'nın dairesine gelişinden kısa süre sonra banyoya gittiğinde, bir şekilde amuda kalkmayı denemek zorunda kalmıştı, sonunda yüzü neredeyse haliya sürtünerek geri geri gidip klozete çıkmadan önce.

 Ebeveynin rolünün kutsallığı konusunda,  dedi Nicola, şimdi riskin heyecanını yaşayarak,  bir çeşit saplantım var galiba. Ergenlik ayinleri konusunda saplantılı olduğum kesin. Örneğin şeyi kaybetmek – ilk kez sevişmek konusunda. 

Yani Guy bir bakıma her şeyi almıştı.

 nce, 10.45 civarından itibaren şöminenin önündeki kilimde, sa  okşamalar, birbirlerinin yüzüne bakmalar, nefis itiraflar ve ciddi  p şmeler.

Geceyarısında Guy elinden tutularak yatak odasına götürülmüştü. Yalnız kalınca (Nicola hemen gelecekti) sarsılmış bir gülümseyişle gömleğinin düğmelerini açmış, ayakkabılarını çıkarmak için otururken hafifçe yüzünü ekşitmiş ve sonra bir başkasının çarşafının tuhaf serinliğine minnet dolu bir kadercilikle uzanmıştı. 12.20'de kapıdan içeri dalarak, üstünde ten rengi egzersiz s tyeniyle ve belki de son bir mütevazılık hevesiyle giyilmış olan y n taytıyla yatağa atlayan Nicola'nın gözlerini kapaması emrine uymamıştı...

Nicola'nın ısınması resmen bir asır sürmüştü! Guy'ın gürbüz bedeninin hayvansı sıcaklığıyla tamamen sarmalanmasından önce nasıl da oyuncu bir şekilde durup durup tekrar başlamışlardı. Guy böylesine bol kahkahaları, böylesine çocuksu bir neşeyi asla tahmin etmemişti. Tapılası minik somurtmalar ve homurdanmalar da cabasıydı, ayrıca ani kaygıların yol açtığı başarısızlıklar ve şerbet gibi başarılar. 1.15'te kalın s tyenin kop ası açılmıştı. Guy ilk kez Nicola'nın memelerinin sıvı soğukluğunu iman tahtasında hissetmişti. 2.05'te tayt  tırtıdayarak çıkmıştı. Guy, Nicola'nın uyluklarının arasını gerçekten fırın gibi yapınca elini oranın parlak gücüne indirmesine izin verilmişti.

Bu arada ve kesintisiz bir şekilde, uykusuzluk ve humma ve yarın sabaha ve herhangi bir geleceğe mahremce boşverilmesinin tadındaki sıcak, sımsıkı öpüşmeler. Her yer saydam, hafif ter tabakalarıyla kaplıydı ve Guy kalbinin üstünün taahhütsüzce okşanışındaki dürtmeleri ve elektriği hissediyordu. Nicola'nın kumaşı kadınsılıktan masumca uzak olan külodu (hatta enine elastikliği akla tıbbi bir zorunluluğu getiriyordu) en son 3.20'de görülmüştü.

O gece defalarca renk değiştiren oda, şafağın ve birlikte geçirdikleri uykusuz saatlerin solgunluğuyla doluyken Guy, Nicola'nın üstüne nihayet 4.55'te çıkmıştı. Artık Nicola'nın cildi de kızarıklık bir şeffaflığa bürünmüştü; memelerindeki mavi çizgiler, boynundaki ve boğazındaki soru işareti şeklindeki ıslak saçlarla aynı ritimde hareket eder gibiydi.

"Evet. Sevgilim."

Nicola'nın nefesi kesilmişti sanki.

"Nasıl da acıyor. Ah, nasıl da yakıyor..."

Guy azar azar girmişti; ama 5.40'ta artık o morla çevrili tatlı günah sarayını tamamen ve devasa bir şekilde doldurmuştu. Bir saat boyunca, Nicola'nın kesik nefesleri, esrik ıstırap aryları Guy'ın giderek azalan ihtiyatlılığının kılavuzlarıydılar. 7.15'e gelindiğinde, omuzlarına yaslı beşer ayak parmağını, kalçasına batmış dört parmak ucunu, iman tahtasının ağırlığını taşıyan hafif bir avcu ve yüzünün çoğunun Nicola'nın ağzının içinde olduğunu hisseden Guy, bir zenci din adamının mistik gelgitleriyle, aşkın bütün koro kızlarıyla koro oğlanlarının ilahileri eşliğinde gidip gelmekteydi.

"Şimdi," demişti Nicola. *"Şimdi dur."*

Guy durmuştu. Nicola serçe parmağını onun göğsünde gezdirmişti. Sonra gitmişti ve Guy incecik havada düşmekteydi.

"Tersliği şimdi fark ettim. Korkunç tersliği."

Guy yastığa gözlerini kırpmıştı.

"Felaket olurdu. Telafisiz olurdu."

Guy yatarak beklemişti.

"Ebeveynine söylemelisin. Karının ebeveynine de tabii."

Nicola şimdiden, şans eseri kurtulmuşçasına külodunu giymeye başlamıştı bile. Külodu sabah ışığında sahiden Elastoplast gibi görünüyordu. Guy tuhaf bir kahkaha atarak "Sadece babam

var,” demişti. “Hope’un da sadece annesi var. Hem onlara ne diyeceğim ki?”

“Gerçeği anlat yeter.”

“Onları ararım.”

“Aramak mı?”

7.20’de, tartışmayı bitirdiklerinde, Nicola “Öyleyse New York’a git,” demişti. “New England’a git. New London’a git.”

Londra Parkı’na git.

Keith hoşnutsuzdu.

“Yani temelde,” dedi kendisine geç bir kahvaltı getiren Kath’e, “yine kafa ütülüyordun. Sorularınla. Ha? Ha?”

Akşamdan kalmalığının tıkalı inzivasının içinden Kath’e bakıyordu. Nicola, Guy’la işini görmek için onu bir gece serbest bırakınca Keith, Black Cross’a ve Golgotha’ya gitmeye cesaret etmişti ve Golgotha’da gece ilerledikçe o kadar çok içmişti ki... Kath bulaşıklara geri döndü. Dedi ki:

“Bilgiyi gönüllü verdi.”

“Sana şimdi gönüllüyü gösteririm. Tony de Taunton mu?”

“Küçük bir program yapıyorlarmış. Seninle ilgili.”

Keith kafa sallayarak “Sen de ‘O kocamdır’ filan dedin.” Yine kafa salladı. “Küçük bir kızımız var’ filan dedin. Böyle şeyler.”

“Hiçbir şey demedim.”

Bunu sakince söylemişti. Keith yatışmış gibiydi – gerçi tamamen keyifsiz olduğu hâlâ barızdı. Bıçağını ve çatalını tabağa bıraktı, Kath şunu sorarken:

“Neyle ilgili peki?”

“Ne?”

“Televizyon programı.”

“Boşver. İş filan yani. Dart. Şey değil...” Keith duraksadı. Aslında epey zor durumdaydı. Televizyona çıkmak: İki dünyanın nasıl birleştiğini anlayamıyordu. Elinden geleni yapsa da, var gücüyle çabalasa da anlayamıyordu bir türlü. Dart parmağını Kath’e doğrulttu. “Haberlerdeki gibi. Televizyondaki her şeye inanmamak gerek. Öyle olmaz.”

“Ama darta inanabilirsin kesinlikle.”

"Hı hı, ama... Bu şey. O – o televizyonda *değil*," dedi Keith.
"Belli ki."

"Ne değil? Televizyon programı mı?"

"Tanrım."

Keith konuyu değiştirmeyi akıllıca buldu. Bu yüzden Kath'in şimdi ne kadar çirkin olduğundan ve ona her bakışında içinin karardığından bahsetmeye başladı (böyle konuşurken kalbi sızlıyordu yahu).

"Neyden bahsediyorum biliyor musun?" dedi çok daha ılımlı bir şekilde. "Başarıdan. Ve onu kaldırabilecek durumdayım. Hayal bile edemeyeceğin bir hayat tarzı. Dışarıda kızım. Beni istiyor. Ve gidiyorum."

Bebek uyandığını haber verdi: Bebek bilincinin çabası tekrar başlayacaktı birazdan. Birazdan bebeğin kablo şebekeleri ve devreleri titreşecekti. Kath içgüdüsel olarak kapıya giderken sarıldı. Keith'in mavi gözleri, artık katlanamadığı her şeyle doluydu: Dudakları gerildi, sonra beyazlaştı ve ardından içe kıvrılıp gözden kayboldu, sınırsız bir nefretle şunu söylerken:

"Hazırlığımı başka yerde tamamlamak niyetindeyim."

Yakışıklı ve asık suratlı Richard, Guy'ı içeri almak için ofisteydi, kararlaştırıldığı gibi. Bir süre Japon malı mobilyaların arasında öylece durup sohbet ederek hisse senetlerinin durumunu gözden geçirdiler. Şimdi bahsettikleri dünya Guy'ın gerçekliğinin yüzde yarım kadarıydı; Richard içinse her şey olmuştu hep.

"Geçmesini beklemekten başka seçenek göremiyorum," dedi Richard. "Kıyamet kopuyor tabii."

"Katılıyorum." Her bakıştıklarında Richard birkaç santim daha geri çekiliyordu sanki, kendisiyle Guy'ın affedilmez dalgalınlığının arasına mesafe koymak istercesine. Sanırım (diye düşündü Guy), görünüşüm... "Katılıyorum," dedi tekrar.

"Son moda sözü duydun mu? *Katartik savaş*."

"Hadi ya."

"Caydırıcılık artık işe yaramayınca biraz dürtüklüyorsun. İki şehir. İyi, değil mi? Bir katartik savaştan sonra hepimiz kendimizi çok daha iyi hissederiz."

Richard güldü, Guy da güldü içtenlikle. Hiçbir şeyin önemli olmaması ona bir noktaya dek uyardı elbette. Ama öte yandan böyle genelleştirilmiş bir komikliğin, hiçbir şeyin önemli olmayışı için gerekli bir koşul olduğu düşünülebilirdi. Bir yıl kadar önce sonunda Martin Gilbert'ın *Soykırım*'ını bitirmişti ve bin sayfalık bu eserin bir Alman mizahı derlemesi olarak da okunabileceğine karar vermişti ciddiyetle... Guy masasına gidip direkt hattan babasını aradı. Hemen bağlansa da bütün personeli aşması gerekiyordu hâlâ: Giderek azalan yoğunluktaki Hispanik şaşkınlığı yerini idari görevlilerin, sekreterlerin, avukatların, bekçilerin tartışmacı müdahalelerine bırakıyordu. "Ofisle ilgisi yok," deyip durdu Bay Tulkinghorn diye birine. "Şahsi bir mesele. Ve çok acil." Sonunda babası hatta bitkince geldi, sanki ahize sırtlanması istenen yeni bir yükmuş gibi.

"Konu nedir?"

"Şu an söyleyemem. Çok hassas bir mesele."

"Ama neyle ilgili?"

Guy ona neyle ilgili olduğunu söyledi.

"Şey, söylenecek çok şey yok, değil mi. Sana... sana 'onay' veriyorum. Senin için en iyisini diliyorum canım evladım. Konuştuğumuza sevindim."

Birkaç saniye sonra Richard kapıyı çalıp girdi.

"Kesinlikle haklısın," dedi Guy. "Tamamen fantezi. Geçip gider."

Guy ofise Richard'la konuşmaya gelmemişti. Pasaportunu ve yolculuk kartlarını almaya gelmişti – bir de kapının yanındaki duvarda yaslı durduğunu görünce sevindiği yedek bastonunu almaya. Guy'ın kardeşi olan Richard "Öyleyse neden New York'a gidiyorsun?" dedi. "Fıtık filan mı oldun? Sizi dinliyordum. Anlaşılan her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmışsın. *Geri zekâlı*."

Guy yere baktı: Richard anlamazdı tabii, ama kendini şimdikinden daha mutlu hissetmemişti hiç. Guy tavana baktı. "Sen anlamazsın," dedi, "ama kendimi şimdikinden daha mutlu hissetmedim hiç."

"*Geri zekâlı*," dedi Richard.

Metroyla Strand'a giden Guy oradan bir bavul ve içine koyacak bir sürü yeni şey aldı. Büyük mağazanın altın sükûtunda er-

kek ve bayan reyonlarını gezerek, gelmişken Hope'un annesiyle Nicola için birer ipek eşarp aradı. Kadın giysilerinin kubbeleri ve galerileri, kesimlerinin ve renklerinin çeşitliliği onu şaşırtıyor ve etkiliyordu. Bütün bunlara kıyasla erkekler etrafta üniformalı dolanıyorlardı. Ama öte yandan... Ama öte yandan şimdi (ve bir bakıma yarım asırdır böyleydi): Hepimiz üniformalıyız. Sırf gönüllüler de değil, ütülü erkekler ve kadınlar, ağlayan askerler. Yaya geçidinde bekleyen çocuklar üniformalılar. Şuradaki, şapkadan şapkaya kararsızca giden yaşlı bayan üniformalı. Bebeklerimiz doğum günü takım elbiseleriyle değil üniformalı doğuyorlar – minik denizci kıyafetleriyle. Aşk yaşamak zor. Aşk yaşamak zor, herkes böyle ordudayken. Aşk zorlaştı.

Şimdi döner kapılar ona sokağa çıkardı (pirinç saplı baston gerçekten fark yaratmıştı). Tepedeki alçak güneş sirrus sisinde bir kartalın şeklini oluşturuyordu. Bugün kartal gözlü bir kartal; yarınsa belki de Londra'nın leşinin üstüne eğilmiş bir akbaba. Aşağı bakınca bir bodrum penceresinin parmaklığının arasında güzel bir kedi gördü; kedi esneyip gerindi, tarihin dışındaydı. Yaşlı bir adam geçip gitti, gülümseyişini utangaçça bastırıyordu, hoş veya komik bir şeyi anımsarken. Bunu koru! Evet, kesinlikle! Guy üstünde İngiliz kraliyet muhafız alayı askeri kıyafetiyle bir taksi çevirdi ve şoförle çabucak anlaştı. Taksiye bindi. Artık korkmuyordu. Heathrow'a giderken Nicola'nın transatlantik uçuş sırasında okuması için verdiği kitaplara baktı ve yazılara tekrar göz attı. Batıya gidiyordu, deli kadının saçı gibi, ince bulutlar onu gerçekliğinin tamamlanışına çekiyorlardı. Artık korkmuyordu; ve artık aşk için korkmuyordu. Bunun sebebi kısmen Nicola'nın sergilediği ilkel duruştu, öyle cesurca başına buyruktu ki, hem de tutulmaya günler kalmışken, insan düşündükçe takdir ediyordu. Kısmen-se Keith'i artık pek düşünmeyişiydi: Onunla ilgili tek kötü taraf, Keith'in geçenlerde ortaya çıkmış edebi eleştiri yeteneğiydi (Keith başka nasıl hoşluklar ve beceriler edinebilirdi?). Ama asıl sebep, diye itiraf etti Guy kendine, o külottu. Guy gülümsedi ve taksinin yolda her sarsılışında acıyla gülümsemeyi sürdürdü. Epey korkutucuydu. Dokunmak da sevimsizdi (ki Guy'ın parmak uçları her atomunu keşfetmişti). Tam otuz dört yaşındaki bir bakirenin giymesi beklenecek türdendi.

İkili 17, diye düşündü Keith. Kötü. İçeri girin, 1'e, ikili 18'e bakıyorsunuz. Ama Nicola otuzunda bile göstermiyor. Güzel de değil. 10, ikili 10 daha iyi. Nemlendiriciler filan yani.

"Anahtarlarım nerede," diye sordu Nicola.

Keith önüne düşmüş, merdivenlerden çıkan Nicola'nın külotlu çorabının üst kısmına karamsarlıkla baktı. Nicola duraksadı ve dönüp dedi ki:

"66 yapmak için iki dart aldığında. 16'yı, iç merkezi hedefleyeceksin sandım. Ama hayır, ikili 8 ve iç merkez yaptın. Sihir. Birtiricilik diye buna derim Keith."

"Hı hı, sağol."

"Ve 125! Herkes üçlük 19, büyük 18, iç bekliyordu. Ama sen dış merkeze attın, üçlük 20, maksimum sayı. Muhteşem bir öldürücü darbeydi... Keith! Sorun nedir? Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Üçlü denir. Üçlük değil. Üçlü."

Nicola son basamakları başını kefaretle çekercesine eğerek çıktı. Oturma odasında ihtiyatla konuştu:

"Canım ne düşünüyorsun? Birazdan çıkıp dışarıda yiyebiliriz, yoksa önce burada biraz rahatlamak mı istersin?"

"Bunu asla yapma," dedi Keith avcunu silerek. "Şu kapıdan girmişsem yapma. Hele bir soluklanayım, tamam mı?"

"Affedersin. Paltonu çıkarıp denemek ister misin?" dedi Nicola, o ikindi teslim aldığı yeni dart tahtasını kast ederek. "Ben gidip biranı getirirken?"

"Zamanı gelince."

"Beğendin mi?"

"Gerçekten güzel." Keith ceketini çıkarıp mor kesesine ustaca uzandı. "Damarlı gömme dolap tahtası. Olgun maundan."

Nicola içinde bira kutularının bombalar gibi dizili durdukları buzdolabına koştu. Keith ona içki getirmesini söylememiştii aslında ve bir hata yapmadığını umuyordu. Duraksadı, Keith'in dartlarının tok seslerine kulak kabarttı.

Sonraki birkaç gün boyunca onu (Keith'i) ünlü, eski tarz restoranlara götürdü, ki bu kadifeli mekânların mum ışığında Keith sınıfsal uyumsuzlukla, kötülükle, antikarizmayla parlıyordu tuhaf bir şekilde – önünde püsküllü mönülerle oturuyor ve

Nicola'nın tercüme edişini duyuyordu. Nicola ona (Keith'e) katı kuralların, suçlayıcı ketenlerin ve alay eden çorba kâselerinin kutsallığını tercüme ediyordu ve Keith her zaman onun yediklerinden yiyordu. Nicola ona (Keith'e) çok beğendiği zarif, siyah yelekler ve siyah, paçaları kısaltılan pantolonlar satın aldı, bunun sonucunda, Keith tuvaletten masalarına geri döndüğünde odanın her tarafında eller kalkıyordu, tıpkı sınıfta güzel öğretmen kolay bir soru sorduğunda olduğu gibi. O hiç konuşmuyordu (Keith). Hiç konuşmuyordu. Nicola başta onun anlaşılmaz bir hiddetin pençesinde olduğunu sandı. Yoksa *üçlü* dedi diye kızgın mıydı hâlâ? Birileri Marquis of Edenderry hakkında ileri geri mi konuşmuştu? Sonra anladı: Keith yasak sanıyordu. Konuşulmaz sanıyordu. Başkaları konuşsa da. Öylece oturuyordu (Keith), çiğniyordu, ihtiyatla, şevksizce, dart hayallerine dalmış halde. Veya belki de neden insanın hayallerinde böyle yerlerde rahat olacağını sandığını merak ediyordu, oysa asla rahat olamazdınız elbette ve olmayacaktınız. Garsonların gözünde Keith, aylak oğlanların eline düşmüş bir sinek gibiydi, bir yan bakışları bile ruhunu incitebilirdi. Nicola proleterlerin Hint yemeklerini ve Hint garsonları yeğlemelerinin sebebinin herhalde bu olduğunu düşündü. O kahverengi suratlı elflerden kim korkar ki? Bir keresinde bir kadeh Mouton Rotschild denedi (Keith) ve peçetesine tükürdü. Hesabı her seferinde Nicola ödüyordu, azamette: Keith ise o sırada avizeleri düşünceli bir edayla inceliyordu. Alt tabakadan bir adamın nasıl davranmasının beklendiğini biliyordu: Hepsi hakkınızmış gibi davranırsınız. Ama bugünlerde öyle hissetmekte de zorlanıyordu, öyle davranmakta da. İlah gibi karşılayıcı, Nicola'yla herhalde Fransızca konuşurken, ellerini ovuşturarak tavsiyeler verip ricalarda bulunurken Keith hep Nicola'ya kendisi gibi biriyle neden çıktığını sorduklarını sanıyordu. Kendisi gibi. (Keith).

Ama evde, Nicola'nın dairesinde Keith *şahlanıyordu*. On-on bir civarı geliyor ve karmaşık açlıklarının kırıklarının, dönen mozaiklerinin arasından Nicola'ya bakıyordu. Nicola onun hayran hayran sırtmasını hak edebilmek için güzel giyiniyordu. Keith bira ya da Lucozade içmeye başlamadan önce kendisine kruvasanlar, leziz espressolar getiriliyordu ve Nicola bir iki kez onu

tatlılığın ağır alkolle boğuştuğu Tequila Sunrise'la keyiflendirdi. Sonra Keith bütün gün dart atıyor, sadece örneğin leziz bir aperatif ve yanında Nicola'nın onun için satın aldığı, üstüne ismini kazıttığı kalay ve kurşun alaşımı maşrapada bira ikram edildiğinde veya yeni bir videonun tadını çıkarmak için mola veriyordu: Keith artık bunlardan günde dört beş taneye ihtiyaç duyduğundan Nicola boş boş oturmuyordu kesinlikle! Başlangıçta Keith telefon çalınca ve arayanın Guy olduğu anlaşılınca, bir havaalanının ya da benzin istasyonunun gürültüsü içinden seslendiği duyulunca darta ara veriyordu, ama ortamda öyle bir egemenlik kurmuştu ki, kısa süre sonra telefon edilse bile antrenmana devam eder oldu. Bir keresinde Guy boş bir motelden arayınca, arkadan gelen seslerden bahsetti: Nicola ise herhalde bir televizyonun ya da para ölçerin gürültüsü olduğunu söyleyerek, Keith'in tungstenlerinin yavaş üçlülerinin tok seslerine bahane buldu. Nicola, Guy'la konuşurken Keats gibiydi. Bütün bunlar Keith'e yeryüzünde cennet gibi geliyordu. Nicola'yı ünlü olduğunda kendi menajerini seveceği şekilde seviyordu. Sokağa adımınızı atar atmaz hissediyordunuz: Koca binadan pornografi ve dart kokusu yayılıyordu.

Şenlik Ateşi Gecesi'nin, Final Gecesi'nin arifesinde, televizyon programının –Keith'in dramatik belgeselinin– yayınlanmasından birkaç saat önce, Nicola ona her zamanki gibi smokin giydirip eziyet çektirmek istemedi ve Keith'i Kensington Park Yolu'ndaki medya restoranına, 192'ye, hafif bir akşam yemeği yemeye götürdü. Keith orada önünde portakal suyuyla oturarak, Nicola'nın tavsiye ettiği suşinin gelmesini ihtiyatla bekledi.

"Ne düşünüyorsun Keith?" diye sordu Nicola usulca.

Keith sustu.

192. En iyi tarafı: Tokat gibidir. Psikolojik bir fiziksel darbedir. Kalır 12. Ama içeri atarsan, kalır 6. 6. ikili 3. Cinayet. Uzak dur. Şöyle de olabilir. 57'desinizdir ve maksimuma ulaşmak için 17'ye atmaya çalışırsınız – ve üçlü atarsınız. Kalır 6. Veya ikili 14'e atarsınız ve ikili 11'i vurursunuz. Kalır 6. Kötü olur. Veya ikili 9 isterken 12'ye saptırsınız. Kalır 6. Veya, Tanrı korusun, ikili 11'e atıp ikili 8'e saptırsınız! Kötü olur. Kalır 6. Kötü olur. Pis olur. İğrenç olur yahu. Cinayet.

Heathrow'daki VIP Salonu'nda on dört saat bekleyiş; Mach II'yle Newark'a gidiş; helikopterle Kennedy'ye gidiş; 727'yle Middletown'a gidiş; limuzinle New London'a gidiş. Kırılmaz camların ardından Amerika geçip gidiyordu. Acı artık aşağıda baldırlarına, yukarıdaysa meme uçlarına kadar yayılmıştı. Kol saatinin saniye ibresinin her hareketi, yaşadığı travmayı biraz daha arttırıyordu. New England'ın ucuz işçi çalıştırılan kordonlu tarlalarına ve yine çalışma koşullarının berbat olduğu ormanlarına baktı, ama cılız dallarına Şükran Günü için kurdeleler ve lambalar asılmıştı yine de. Bir zamanlar buralarda Mohawklarla Mahicanların cirit attığını hayal etmek bile olanaksızdı – evet ve Wampanoagların, Narragansetlerin, Pequotların, Penobscotların, Passamaquoddylerin, Abnakilerin, Malecitelerin, Micmacların. Koca bir kıtanın yendiği, tüketildiği, çiğnendiği hissine kapıldı, ki artık Amerika'da böyle hissetmek kaçınılmazdı.

Dün gece Middletown'da, Founding Fathers adlı yeni açılmış bir havaalanı otelinde kalmıştı. İdari personeli yoksul, deli ya da hasta olmadığına ikna edene kadar akla kararı seçmişti yine. Sorunlardan biri, yeni edindiği kendi kendine usulca kırkırdama alışkanlığıydı sanki. Belki de iskorbit yüzünden hızlı hızlı soluyan, paçaları baldırlarına kadar kıvrılmış şu ilk İngiliz denizciler gibi görünmesiydi. Her halükârda iridyum ve titanyum kredi kartları işe yaramıştı. Duş aldıktan sonra yaşlılar evini ikinci kez aramayı başarıp, kayınvalidesiyle randevusunu teyit ettirmişti. Mayflower Odası'nda bir Virgin Mary içtikten sonra Puritan Restoran'da erkenden akşam yemeği yemişti. Tabağının yanında Nicola'nın kendisine verdiği iki kitap duruyordu: Biri giderken, diğeri dönerken okuması için. Guy şimdi Stendhal'ın *Aşk'ını* okuyordu, kaşlarını çatarak, kıkırdayarak, düşüncelere dalarak... Odasında günün son telefon konuşmasını yapmak üzere Nicola'yı aramıştı ve vaktin geçliğiyle hattın kötülüğüne karşın (para ölçer metronom gibi tak tak sesleri çıkarıyordu) Nicola tam on beş dakika boyunca ona geri döndüğünde yapmayı planladıklarını anlatmıştı. Bunu yaşamak, Guy'ın bir sonraki eylemini karmaşıktırmıştı: Uzun süredir ertelediği bir şeyi yapıp, soyunarak ve bir ayağını aynanın önündeki yazı masasına koyarak kendini incelemişti. Hmm, berbat hal-

deydi. Durumu oldukça ciddiymi muhtemelen. Hemşirelerin doğumhaneden fırlayıp kaçmalarına yol açacak türden bir görünüydü cidden. O kısmında keskin kokulu yeşil tonları vardı ve yüzeyi sanki sert bir esinti olmuş gibi dalgalıydı; ama genelde cildi neredeyse pitoresk bir şekilde maviydi. Belki de mavi gölün mavisiydi. *Macbeth*'le *Othello*'nun kadın kahramanları yer değiştirse ne olacağını merak ederek uykuya dalmıştı. Desdemona İskoç olsa ortada ne öykü kalırdı, ne konu, ne de öldürülen krallar. Oysa Akdenizli bir Leydi Macbeth'in öyküsü daha tuhaf, daha kanlı olabilirdi, çünkü öyle bir kadın, Cassio'nun sorunlarını pek önemsemezdi ve doğrudan Iago'ya yönelebilirdi...

Guy şimdi New London'a gidiyordu. Kucağında hem *Aşk*, hem de henüz açmadığı, *Çeşitli Güneşlerin Işığı* diye bir kitap vardı. Guy okumuyordu: Kasığındaki sancı her nasılsa gözlerindeki köreltici ağrıyla bağlantılar kurmayı başarmıştı. Limuzinin televizyonundaki haberleri gönülsüzce ve yan gözle izledi, şoförün huzursuz edici yolcusunu dikiz aynasından kaçamak bakışlarla izlemesi gibi. Başkan kararını vermişti. İçeri giriyorlardı. Başkan'ın karısını ameliyat etmeye karar vermişlerdi.

Keith Talent'la ilgili biyografik belgesel 27^{1/2} milyon insan tarafından seyredildi – İngiltere'de, İskandinavya'da, Hollanda'da, Amerika'nın rockabilly* eyaletlerinde, Kanada'da, Uzak Doğu'da ve Avustralya'da. Her yerdeki dart tutkunları tarafından seyredildikten sonra ışık hızıyla uzaya fırladı.

Keith'in dizine tünemiş Nicola Six tarafından seyredildi. *Yükselen yıldız Keith Talent, Londra'daki West Kensington civarında faaliyet gösteren ve işini giderek büyüten bir tüccar.*

Hızlı bir ksilefon solosu eşliğinde Keith'in kurnazca kafa sallayarak bir interkoma konuştuğu görülüyordu. Baş ve işaret parmaklarının arasında dart şeklinde bir tükenmez kalem çeviriyordu.

Keith'in içinde yaşadığı ve çalıştığı şık Batı Londra dairesine Münih'ten ve LA'den telefonlar ediliyor durmadan. Keith'in darta olduğu gibi iş hayatında da ikinciliğe tahammülü yok. Keith için kazan-

* 1950lerde popüler olan bir zenci ve country müziği sentezi. (ç. n.)

mak her şey demek. Keith'in sadık yardımcısı Friday Nicky yanından asla çok uzaklaşmıyor.

Tişörtlü ve kot pantolonlu ve siyah gözlüklü asistan Nicky, patronunun yanında belirdi, getirdiği kâğıtlara Keith daha yüzünün önünde tutulmalarından önce kafa sallayıp onay vermeye başladı. Nicky bir eliyle kâğıtları uzatırken diğer elini Keith'in omzuna koydu. Sonra Marquis of Edenderry geniş açıdan gösterildi ve ardından Keith'in duygulu yüzü ekranı doldurdu.

"Ben temelde arkadaşlarıyla bir iki kadeh içmeyi seven adamlardanım. Burada. Londra'nın en iyi – en iyi – en iyi barının desteği arkamda."

Nicky yanında oturuyordu. Keith onu koluyla bir çeşit boyunduruğa almış gibiydi. Ksilefon solosu yerini Hawaii gitarına bırakmıştı. Keith sigarasını tütürürken neredeyse ağlayacaktı.

Dart dünyasında Keith isabetli, bitirici atışlarıyla tanınıyor. 170'lerle, 167'lerle, 164'lerle, 161'lerle. "160'larla." (Keith bunu yandan, kabaca söylemişti). "158'lerle. 157'lerle. 156'larla. Evet. 155'lerle. Gücümü sorgulayanlar var. Ama Cuma günü gelince eleştirmenleri susturmak niyetindeyim."

Keith'le Nicky otoparka el ele, birleşmiş kollarını sallayarak girdiler.

Bekâr olan Keith'le Nicky henüz evlenmeyi düşünmüyorlar. Ama kesin olan bir şey var.

Cavalier geriden, balık gözü objektifle ve heavy metal müziği eşliğinde gösterildi ve sonra araba birden çalışıp, yamulmuş sokağa fırladı.

Keith Talent'in gidecek çok, çok uzun bir yolu var.

"... Ama Keith," dedi Nicola reklam arasında afallamış bir sesle. "Cidden muhteşemdin. Doğuştan yeteneklisin. Televizyon kamerası sana bayılıyor Keith."

Keith oldukça haşın bir ifadeyle kafa sallayıp onayladı.

"Yalnız eşinin bu konuda ne düşüneceğini biraz merak ettim."

Keith ona biraz düşmanca baktı, dalga geçilip geçilmediğine emin olamamış gibi. Nicola, Keith'in bu noktada neredeyse psikozlu bir kafa karışıklığı yaşadığının bilincindeydi. Oysa gerçeğin yarısını bile bilmiyordu. Aslında Keith biyografik belgeselin

sadece filme çekildiği yerlerde gösterileceği fikrine tutunmaktaydı hâlâ: Nicola'nın dairesinde ve Marquis of Edenderry'de tabii. Ama Keith bile bu fikirden şüpheliydi; şüpheleri giderek artınca Windsor Apartmanı'ndaki televizyonu bildiği tek şekilde kurcalamak, yani kapatıp tekmelemek istemişti. Sonunda böyle bir kâfirliğe kalkışmayıp, Kath'e biyografik televizyon belgeselinin televizyonda *gösterilmeyeceğini* söylemekle yetinmişti –oysa biyografik televizyon belgeselinin televizyonda gösterilmezse pek anlamlı olmayacağı barizdi–.

“Peki ama,” dedi Nicola, “şimdi arkanda duran kim? Dartını gerçekten anlayan kim?”

“Kapa çeneni,” dedi bir bakıma kendini çıkmaz sokaktaki evde giderek daha fazla yuvasında gibi hisseden Keith. Bir reklam arası yeni bitmişti ve bir başkası başlamadan önce bir insan sesi şöyle diyordu:

Keith'in finaldeki rakibine bir göz atacağız ve Kim Twemlow neden bu maçın biraz özel olacağını düşündüğünü söyleyecek. Bizden ayrılmayın.

Keith her ne kadar rakipleri hakkında asla soru sormasa da, olayları takip ediyordu doğal olarak (yarım saatte bir telefon konuşması yaparak). Duoshare Serçe Ustaları'nın ikinci yarı final maçı Keith'in eski düşmanı Chick Purchase ile Totteridgeli tanınmamış genç Marlon Frift arasında oynanacaktı. Ama bir sorun çıkmış ve maç ertelenmişti. Marlon bir gece dışarıdayken kalp krizi geçirmişti; ve formu konusunda hâlâ şüpheler vardı.

Nicola org solosunun başlamasını bekledikten sonra “Kim, Keith?” dedi.

“Rakibin hakkında asla soru sorma. Önemsiz filan. Sen dartını oyna, insanları – vay anasını.”

Ekranda iri yarı Chick çamaşırhanesini teftiş ediyordu, üstünde takım elbiseyle ve silindir şapkayla yarışlara gidiyordu, bizzat at sırtında görülüyordu, sonra da kirli bir kanalda balık avlıyordu. Chick spor salonuna gidiyor, göğüs yayıyla çalışıyor, yüzme havuzuna giriyor, midillileriyle, kuşlarıyla, pitbuluyla görülüyor... Sonra yüzüne yakın çekim yapılan beyaz ayakkabılı ve beyaz kemerli, eski dünya şampiyonu Kim Twemlow “Averajlara bakılınca Chick'in kazanması kesin gibi görünüyor,” diyordu. “Keith'in buraya kadar gelmesi bile büyük başarı. Final için

çok umutludur herhalde. Ama şimdiki formuyla Chick'in k lt rlarını boşaltabilecek biri bile değil o..."

Bir süre sonra Keith boğuk bir sesle " yle olsun," dedi.

"Bu *Chick* kim?"

Keith eski iş arkadaşıyla arasındaki anlaşmazlığın ketumca bir versiyonunu anlattı. Chick'in kız kardeşine tecavüz ve ardından Keith'in hastanelik olması meselesi konusunda, daha kısa boylu adam şunları söyledi: "Bir piliç yüzünden yumruklaştık, benden iri olmasına karşın yenildi. şimdi de yarın gece randevumuz var. Kimin bir numara olduğunu sonunda göreceğiz."

"Bu güzel Keith. şimize yarayabilir. şimdi güzel bir video seyredip gevşemeni istiyorum. Bu seferki biraz özel bir şey. Cadılar Bayramı temalı. Birkaç gün geciktik, ama ne önemi var Keith."

"Korku filmi gibi filan mı?"

"Eski takvimde senenin son gecesiymiş. O zaman bütün cadılarla sihirbazlar ortalıkta cirit atarmış."

Keith yatak odasına yorgun argın girerken Guy'ın limuzini kurumun arazisine girdi. İçerideki küçük televizyon ekranında şimdi Başkan'ın karısının rahminin renklerle kodlanmış bir diyagramı g r l yordu. Başkan'ın karısı öyle genç, öyle sarışındı ki... Guy ş f re biraz kenara çekip çekemeyeceğini sordu. şoför sinirlense de söyleneni yaptı. Guy uzun bedenini eğerek dışarı  ıktı.

Doğrulmaya çalıştı – ve hiçbir şey olmadı. şoför, Guy'ın önce şaşkınlıktan, sonra da çabadan homurdanmasını ve iki büklüm kalmayı sürdürmesini hoşnutsuzlukla seyretti. Guy ikinci girişiminin de başarısızlıkla sonuçlanması ardından geri geri giderek ahşap bir banka oturdu. Burada parmaklarını bastonun sapının üstünde kıvrarak çenesine yumuşak bir destek verdi. şimdi Tudor tarzı, L şeklindeki konağı, eğik çatıyı ve  er eve-leri kurşun kaplama pencereleri,  n çimenlikte gümüş bir bozuk para gibi duran havuzu görebiliyordu, ayrıca yapması gereken işin boyutunu ve niteliğini de gördü. Başka bir şeye – ka ınılmazlığa doğru hızla giderken halledip kurtulması gereken bir işti, o kadar. Ama şimdi göğü kaplayacak kadar önemliydi tabii. Ve gök çöküyordu...

Fizik kuralları tuhaf geliyordu, fizik kuralları amansız geliyordu. Yerçekimi onu aşağı çekiyordu, ama *Guy* bastona yeterince sert bastırırsa o zaman yavaşça kalkacaktı, kalkacaktı. Guy doğrulurken Keith, Nicola'nın yatağına uzanıp keyfine baktı: Uzun bir prosedür. Nicola onun yastıklarını kabartıp çizmelerini çıkardı; Keith aynı zamanda ona buzdolabından yeni bir kutu bira getirtti. Sonra kâğıt mendil kutusuna hoşnutsuzlukla baktı.

“Dur canım,” dedi Nicola. “Şu daha eğlenceli olabilir.” Bir çekmeyi açıp içini karıştırmaya başladı. “Bütün güzel şeyler çamaşır makinesinde galiba. Yani videolardakiler Keith. Bekle.” Nicola dönüp eğildi ve baş parmaklarını elbisesinin altına soktu. “Şunu kullan. Başına koyalım, ihtiyacın olunca kullanırsın. Bacak deliklerinden seyredebilirsin. Senden başkası başına koysa komik görünürdü Keith.”

Siyah külot bir an kabarırken Keith “Hı hı, sağol,” dedi.

Nicola, Keith'i yüzünde fırfırlı gaz maskesiyle yorganın üstüne uzanmış halde bırakarak çıktı. Sonra elektronik formda geri döndü. Ekranda, üstünde siyah perelinle ve uyluklarına kadar çıkan çizmelerle ve başında sivri uçlu cadı şapkasıyla yatak odasına yavaşça girdi. Dönerken siyah pelerini savrulunca, basit şekillerde sergilenen basit şekillerin (bacakların, kalçaların, butların, belin) sürüngen gözlerini nasıl ışıldatabileceği ve sürüngen beynini nasıl dağlayabileceği sergilendi. İhtişam: Tılsımlar, sihirli halkalar, lades kemikleri, büyülu yüzükler – ölü çağırma, falcılık, iblis çağırma...

Keith'in keyfi yerindeydi.

Sonra Nicola üstünde siyah perelinle ve uyluklarına kadar çıkan çizmelerle ve başında sivri uçlu cadı şapkasıyla yatak odasına yavaşça girdi.

Keith'in keyfi yerindeydi. Sonra yatak odasına ekrandakinin gerçeği –ölü çağırıcı– girdi.

İyi geçecekti.

Guy, Bayan Broadener'in epey kötü durumda olduğunu baş hemşireden ya da sağlık operatöründen ya da kayıt görevlisinden öğrenince sevincini boğuk bir sesle ifade etti. Kadın ona söy-

lenenleri anlamayacaktı. Karşılık da vermeyecekti. Guy'ın şansı varsa. İyi geçecekti. Hope annesini sevmezdi tabii, annesi de Hope'u sevmezdi: Guy, Bayan Broadener'ı yedi sekiz senedir görmüyordu. Kadının son sığınağı olan bu yerle ilgili tek bildiği, Lizzyboo'nun ağzından kaçırdığı bir ayrıntıydı. Her ne kadar hiçbir yaşlı bayan buradan yürüyerek çıkamayacak olsa da, her yaşlı bayanın buraya yürüyerek girebilmesi gerekiyordu: Şirket politikasıydı. Bayan Broadener yürüyerek girmişti, yürüyerek çıkmayacaktı. Guy bir sürü oturma odasından geçti: Çeşitli kılıklara sokulmuş bekleme odalarından. Başka ziyaretçi yok gibiydi.

"Priscilla?" dedi baş başa kaldıklarında.

Aşağı baktı. Neye? Var oluşun sonundaki rezil mücadelede az çok kısılı kalmış bir şeye: Pek az şeyin kurtarılmasını mümkün kılan bir sürece. Bu kişinin elini tutup yanına oturdu.

"Beni hatırlamıyorsundur," diye söze başladı. "Guy? Hope'un kocası? İyi görünüyorsun. Benimle görüştüğün için teşekkürler. Eee – şey getirdim... İyi haberler getirdim! Herkes iyi. Hope çok iyi. Minik torunun Marmaduke çok sağlıklı. Hâlâ küçük ama..."

Kadın konuşan Guy'ı seyrediyordu veya seyreder gibi görünüyordu. Yüzü çok az kımıldadı; gözleri yeni dev havuzlarının içinde yüzüyorlardı, ama asla kırılmıyorlardı. Priscilla'nın elleri sımsıkı kenetliydi veya bağlanmıştı.

"Lizzyboo'nun keyfi yerinde. Son zamanlarda biraz kilo aldı, ama bu dünyanın sonu sayılmaz, değil mi? Hayır, herkes iyi ve selam söylüyorlar. Bir ailenin gerçekten yakın olması ve herkesin birbirini sevmesi muhteşem bir şey, değil mi, gerçekten müthiş," diyen Guy, yüzünün gözyaşlarıyla kaplanıverdiğini fark edince şaşırdı, "ne olursa olsun birbirlerini kollamaları da. Hem de sonsuza dek."

Kadın birden konuştu. Sadece şunu söyledi: "Bütün bunlar –" Guy bekledi. Gerisi gelmedi. "Şey. Artık gitsem iyi olacak. Hoşçakal. Benimle görüştüğün için teşekkürler."

"Saçmalık," dedi kadın.

Guy bekledi. "Hoşçakal Priscilla."

Nicola'yla Guy yatakta birlikte oturmuş sigara içiyorlardı. Sigaralarından derin nefesler çekiyorlardı. Nicola duman üflerken çenesini kaldırdı. Dedi ki:

"Kendini suçlama Keith. Herkesin başına gelir."

"... Hadi ya? Ama benim başıma ilk kez geliyor. Kesinlikle."

"Sahi mi? Hiç olmamış mıydı?"

"Asla. Ben – anında içeri dalıveririm. Tak diye. *Benim* başıma ilk kez geliyor."

Aslında Keith'in başına daha önce de *gelmişti* elbette. Keith'in başına haftada ortalama beş kez gelirdi. Ama çok düzenli olarak gelmezdi. Hem bu sefer biraz şaşırmaya ve sinirlenmeye hakkı olduğunu hissediyordu. Sorun neydi? Belki Nicola'nın ince ayak bilekleriydi. Sürekli *konusması*. Veya kıvrak görünmesine karşın aslında ağır olmasıydı – otomobil kadar ağırdı, ağır Cavalier kadar ağırdı. Onu döndürmeye çalışmak bile bir ev taşıma kamyonunu park etmek gibiydi.

"Bence," dedi Nicola, "Chick Purchase'ın bile başına geliyor. Arada sırada."

"Kadınlara davranış tarzı yüzünden hapse tıkılması gerek," dedi Keith ciddiyetle. Sonra aklına Chick Purchase'ın normal iş meselelerinin yanı sıra piliçlerle ilgili meseleler yüzünden de sık sık hapse *tıkıldığı* geldi.

"Sen çok hassas bir adamsın Keith. Aynı zamanda inanılmaz bir sokak adamısın, çok sertsin. Kendine bu konuda haksızlık etme."

Keith kaşlarını oynattı. Aslında neden daha çok sinirlenmediğini merak ediyordu. Ama sinirlenmedi. Kendine acıdı. Her zamanki gibi, görünüş ve ses itibarıyla aynen öfkeye benzeyen bir şekilde değil. Farklı bir çeşit: Çok daha soyluca bir kendine acıma. "Dart stresi yüzünden," dedi.

"Evet. Ayrıca ortam değiştirmekte biraz zorlanıyorsun. Asıl mesele bu."

"Hı hı. Şey."

Nicola, Keith'in gözlerinin yere atılmış kendi giysilerine bakmaya başladıklarını gördü: Örneğin ezilmiş, buruş buruş olmuş adi pantolonuna.

“Gece daha yeni başlıyor filan. Finale hazırlanayım. Clive ne alemde bir bakayım.”

“Ha, Keith. Gitmeden önce.”

Siyah geceliğini alarak odadan çıkan Nicola, neredeyse anında bir gümüş tepsile geri döndü: Tepside etkileyici bir şekilde pahalı görünen bir şişeyle iki kadeh, bir de tüplü bir ithal malı fener benzeyen bir alet vardı.

“Bu asırlıktır. Denesene. *Bu ise*” dedi Nicola, “yepyeni ve Tahran’dan henüz geldi. Bulmakta biraz zorlandım.”

“Hı hı, biraz esrar içerim,” dedi Keith. “Arada sırada. Gevşetiyor.”

“İngilizce’de suikastçi anlamına gelen ‘assassin’ sözcüğünün *haşhaştan* geldiğini bilmek ilgini çekebilir Keith. Haşhaşiler – hain ve vahşi katillerdi. İş çıkmadan önce bundan bol bol içerdiler. İş üstündeyken ölürlerse anında cennete gidecekleri vaat edilirdi. Orada şarap, kadınlar ve şarkılar olduğu söylenirdi Keith. Bir de haşhaş şüphesiz.” Biraz sonra Nicola “Ama şimdilik bu kadar etimoloji yeter,” dedi. “Öğretmen gibi konuşmaya başladım. Haydi sen uzan, ben de kamışının sorunu neymiş bir bakayım, olur mu?”

Guy, New London havaalanında tekrar rehberiyle ya da yardımcısıyla buluştu. Burada isterse bir hava taksisiyle doğrudan Newark’a gidebileceği söylendi. Şansı varsa bir Concorde bulup yolculuğunu yarım gün kısaltabilirdi. Rehber gülümsedi ve gözleri ıslıl ıslıl parladı; her şey mümkündü; kendisi en pahalı yolculuk şekillerini en yüksek moralle belirten bir uzmandı, o kadar. Guy bu noktada şoföre parasını verip gönderdi, ki verdiği yüklü bahşiş adamın kendisine karşı beslediği hoşnutsuzluğu azaltmadı. Dışarıdaki ılık alacakaranlığın ışığı sırttan bir balkabağı rengiydi, numara mı ikram mı sorusunu vaat eden bir Cadılar Bayramı lambasıydı.

Guy, Celebrity Salonu’na gitmeden önce (kısa bir gecikme olacaktı) rastgele cinsel ilişki arzusuyla terminal salonunda, birbirine uyan ceketlerle pantolonlar ve taytlar giymiş Amerikalı kadınların arasında gezindi. Ortalıktaki insanların boyut ve renk açısından çeşitliliklerinde dramatik bir azalma görülse de,

Guy'ı etkilemeyi sürdürüyorlardı. Tek biçimlilik (tek ulus) belirtileri görüldüğü doğrudu, herkes beyaz gömlekler giyip olimpik boyutta pembe rozetler takmıştı, şuradaki dört kişilik aile gibi, tam bir aile şeklinde dizilmişlerdi, adam ve kadın ve oğlan ve kız, her birinde geleceğin titiz gülümseyişi vardı... Guy ağrı kesicilerini – tüplerini ve küçük plastik kutularını attı. Her yerde genç kadınlar ona şefkatle bakmaktaydılar. Ama ağrısını kesebilecek tek bir kadın vardı tabii. Bazı yüzlerdeki, çocuk yüzlerindeki gözleri görünce yaşadığı bu heyecanlı ve ilham verici, doruğuna ulaşmış maceranın aslında sadece yirminci yüzyıldan veya gezegenden ya da bu ikisinin birbirlerine yaptıklarından kaçmanın bir yolu olup olmadığını merak etti.

Çünkü aşk... Ama doğa bunca hengâmenin neden koparıldığını sorup durmuyor muydu? Birlikte gezinen, pasajlarda saatte beş metre ilerleyen veya salonlardaki koltuklara çökmüş, kafaları öfkeden ve inkârdan titreyen, inatçı, asla asla asla diyen yaşlı hanımları görünce bu sorudan kaçınmak güçtü. Muhtemelen bir ara hepsine tapılmış ve uğurlarında gözyaşı dökülmüştü, onlar için dualar edilmişti, karşılarında diz çökülmüştü, okşanmışlardı, öpülmüşlerdi, yalanmışlardı; şimdiyse hepsi de sıkıcı hayal kırıklığında, ortak kederde ve yasta birleşmişlerdi. Ağızlarından, dudaklarından okunuyordu bu, yıllarca hapse mahkûm olmuşlar gibi. Kafalarında, demliği andıran küçük kafalarında gitmek bilmeyen düşünceler vardı, o kadar; soğuk ve haşlanmış düşünceler, yaşlı bayan saçları taşıyan o püsküllü kapakların altında hâlâ kaynayan düşünceler... Kadınların istediği her ne ise, sonunda pek azı onu elde edebiliyorlardı.

Celebrity Salonu'na girdi, orada kahve ve telefon bedavaydı ve orada Aşk'ı bitirmeyi umuyordu.

“Şimdi,” dedi Nicola. “Şimdi dur.” Üstelik telefon sesini duymamıştı bile.

“Tamam,” dedi Keith neşeyle (sessiz harfleri neşeyle, hafifçe genzini temizlercesine söyleyerek).

Nicola'nın vücuduna tırmandı, ta ki Nicola omuzlarında onun sivri dizlerini hissedene dek.

“Gözlerini kapa ve ağzını aç.”

Ama Enola Gay, Nicola Six olduğundan – Enola ağzını kapadı ve gözlerini açtı...

“... Alo? Canım? Ben de şimdi seni düşünüyordum,” dedi Nicola. “Ayrıca ağlamaktan etrafı göremez olmuştum.”

“Tanrım,” dedi Keith.

“... Hiç. Öyle miyim? Bu gece gözüme pek uyku girmez sanırım, yani istersen daha sonra ara. Seni düşünmekten uyuyamıyorum. Evet, bazen artık hiç uyuyamayacakmışım gibi geliyor.”

Yastıklara filan uzanan Keith, bir elini Nicola’nın boğazından indirerek brendi şişesine uzandı filan yani.

“... Gel bana sevgilim. Gel bana. Aşk hızında gel.”

Concorde toz fırtınaları yüzünden geceyarısı iniş yaptı. Guy, Newark’tan New York’a arabayla götürüldü ve Güney Central Park’taki Gustave’da birkaç pahalı saat geçirdi. Uyuyamıyordu. Televizyonda gayrimenkuller, güreşler, ilaç reklamları, ev alışverişleri, vaazlar, en son ve en iyi umuttan bahsedenler ve 1-800’lü numaraların aranmasını söyleyenler vardı. Şehirden arabayla geçirilirken, Kennedy’ye ve rotası değiştirilmiş sabah uçuşuna doğru götürülürken, artık New York’tayken hep düşündüğü şeyi düşündü. Şunu düşündü: Fakirler nereye gitti? Fakirlerin alışveriş yaptığı yerler, fakirlerin karınlarını doyurduğu yerler: Nereye gittiler?

Aşk hızında... VIP Salonu’nda saatte yedi buçuk kilometre hızla dolanırken bunu düşünüp durdu. O kızın ağzı iyi laf yapıyordu doğrusu. Harikaydı. Aşk hızı... Evet, gerçekten çok hoştu.

Richard'ın Guy'ın ağabeyi olduğunu söylemek bu aşamada ucuz bir numara gibi görünüyordur herhalde. Ama elimden kendi şaşkınlığımı yaşatmaktan başka bir şey gelmez. Benim için de sürpriz olmuştu. İstediğim zaman geriye dönüp düzeltebilirim. Ama şimdi sırası değil. Sırası değil. Asla değildir. O sıra asla *gelmez*.

Kuştüyüyle dokunsanız devrilecek haldeydim. Birileri beni kuştüyüyle dokunarak devirmek isteseler hiç zorlanmazlar. Hatta kuştüyüne bile ihtiyaçları yok. Yeni bir kâğıt almak için uzanırken kolumdaki yarığı görüyorum, sanki bir odun ateşinin içinin kızılığında bir spor topluluğu ya da tombul bir kurtçuk patlayıvermiş. Can çekişmek bana bir şeyi anımsatıyor, bu şeyi tam alt edip de başarıyla geride bırakmışken birden can çekişmeye başlayıverdim. Orta yaş: İşte bu. Evet, hiç sorun değil, fazla erkeksi ya da sportif bir faaliyette bulunmuyorsanız, mesela yarım litre süt almak için sokakta yürümek, sifon çekmek, ayakkabılarınızı ayaklarınızla çıkarmak, esnemek, E vitaminine uzanırken fazla hızlı hareket etmek veya yeşil bitki banyosu yapmak için küvete fazla hızlı girmek gibi. Bütün bunlar yasak. Orta yaş gibi, rüyalarım gibi, ölüm de bilgilerle dolu. Sonunda zamanın hangi yönde ilerlediğini keşfediyorsunuz. Zamanın okunun. Zaman işliyor! Ama dahası, canavar gibi oluyorsunuz...

Orta yaşa gelince sürekli can çekiştiğinizi düşünüyorsunuz. Can çekişmek de böyle bir şey. Ama nihayet burada bütün benzerlikler son buluyor. Bütün benzerlikler son buluyor.

5 Kasım sabahı, saat dokuz buçuk.

Nicola üç saatten fazladır benimle. Yan odada... Dolandığını duyabiliyorum. Neyse ki kesintisiz dikkatimi talep etmiyor. Örneğin 21. Bölüm'ü bitirmeme izin verecek kadar kibar. Ona kah-

ve dayayıp duruyorum. Duş aldı. Sonra yıkandı; sonra diş ipi istedi. Dolanmadığında üstünde Asprey'nin sabahlıklarından biriyle kanepede oturuyor, sigara bile içmeden: Öylece oturup pencereye bakıyor – artık apojesine ulaşmış olan ve bütün gün boyunca, ay güneşle gözlerimizin arasına girene dek öyle alçakta kalacak olan alçak güneşe bakıyor. Arada sırada sanki transa geçiyor ve parmak uçlarıma basa basa çalışma odasına gidip yazabiliyorum. Ama daireyi nasıl da dolduruyor, varlığı daireyi nasıl da dolduruyor, yoğun bir koku gibi ya da öfke gibi. Yine televizyonu açtı, Washington ya da Bonn ya da Tel Aviv haberlerini izliyordur şüphesiz, fırtına, gelgit, ay, güneş (gökyüzü çöküyor!) haberlerini izliyordur, ama bütün bunlarda bir bağlantı arıyordur, dışarıdaki şeyin buradaki şeye evet diyebileceğini düşünerek. Olaylar ve muhtemel olaylar – dünyanın bunu *istememesi* gerek. Benim içinse durum daha kolay: Benim bağlantım televizyon, pezevengim, ucuz yazarım, aracım, davetsiz misafirim, pis paparazziler.

İnsanın karşısındaki şeyi sonuna kadar keşfetmesi bir saplantının doğasında vardır sanırım. İnsan onu sonuna kadar keşfetmeye meyilli olur.

Mark Asprey'nin gösterişli teneke kutusunun yanında çeşitli dergilerden oluşma bel yüksekliğinde bir yığın var. Ortak tek noktaları içlerinde Mark Asprey ile ilgili yazıların bulunması: Bir profil, bir röportaj, yazdıkları, en sevdiği renk, kiminle yattığı. Ben yığında aşağı indikçe dergiler eskiyor ve Mark gençleşiyor (bunu giderek daha sık yapmam etkiyi arttırıyor). Sonunda dün gece, Mark Asprey ile Cornelia Constantine'in YAPTILAR MI, YAPMADILAR MI? başlığının altında yan yana duran fotoğraflarına yorgunluktan yaşarmış gözlerle baktığımı fark ettim. Kadın yapmadıklarını söylüyor. Asprey ise yaptıklarını.

Tabii ya. Marius Appleby bir mahlas. Aslında Asprey o. Billiyordum: Şaşırmadım bile. Neredeyse absürd. *Çarpaz Akan Sular*'ın tanıdık gelmesi, sığ zenginliği, hem sevip hem nefret etmem başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Daha aşağılara indikçe eski haberler bulmayı sürdürüyorum: Skandallar, suçlamalar. Kadın onu dava etmiş; Asprey me-

seleyi onunla anlaşarak halletmiş; şüpheler sürüyor. "O kitabın tamamı yalan," diyor Cornelia'yla avukatları. "Olanlar gerçekten oldu," diyor Asprey ısrarla.

şimdi Cornelia'nın tarafını tutuyorum doğallıkla. Ama geride iki sır kalıyor. Kadının toplam bir düzine kadar fotoğrafı var, bazılarında mayoyla poz vermiş ve fiziksel olarak tasvirlerle uyuyor, iki ayrıntı hariç. Birincisi Cornelia'nın göğsünün dümdüz olduğu belli. İkincisiyse yüzüyle, daha doğrusu yüz ifadesiyle ilgili, ki hiç değişmiyor ve aslında acizce bir aptallığın göstergesi (en azından bana göre).

Gerçekte olan neydi? Sanırım gerçegi öğrenmek için yaşlı Kwango'ya sormak gerek.

Bu konuyu açmama fırsat kalmadan Nicola "Buradan nefret ediyorum," dedi. "Evet, kimilerine fazla şatafatlı gelebilir." "Bayağılığın doruğu. Ama sadece bu değil. Sabahlıklar, mücevherler, ödüller filan. Hepsi sahte." "Hayır." "şu çeviriye baksana. Saçmalık resmen. Kendi bastırmış." "Ama o çok, çok –" "Berbat oyunlar yazıyor ve şirin gazeteci rolü oynuyor, o kadar. Tanrım, adını neden hiç duymamıştın sanıyorsun?"

"Peki neden böyle yapıyor?" dedim.

"Neden dersin? Saf insanları etkilemek için."

"Tüh," dedim. "Pardon."

Karşıma çıkan diğer bütün can çekişen insanlar gibi, esef verici ve hayal kırıklığına uğraticı, kesinlikle kabul edilemez bir şekilde, geğirmekten ve bunun utancından muzdaribim. Babamın ölümünden, erkek kardeşimin ölümünden, Daniel Harter'ın ölümünden ve Samson Young'ın ölümünden anladığım kadarıyla ölmek epey gazlı bir mesele... Artık Black Cross'ta takılmak zorunda olmadığıma seviniyorum, orası leş gibi koltuk altı kokuyordu. Beni orada tanıyan yok (her günüm ilk gün gibi) ve öylece durup "normal" davranmak zorunda kalıyorum.

Bebek ağlıyor, bebek ağlıyor ve dönüyor, bebek olmanın korkunç mücadelesini verirken. Bütün bunlarla mücadelesi değiştirilemez ve bitirilemez. Güçlkle yelleniyor. Belki de yellenmenin hoş karşılanmamasının tek sebebi insani zayıflıkla, bebek

olmakla, can çekişmekle ilgili oluşudur. Anlaşılan bebeğe göre, Kim'e göre, en azından okuduğum kadarıyla, memeler, penis – bunlar hayat demek. Lazımlık, dışkı parçası ise ölüm demek. Ama doğal bir tiksinti sergilemiyor, zaten bebekler hiçbir şeyden tiksинmezler ve bizler kendi bokumuzdan nefret edelim diye sıkı bir eğitimden geçirilmiyor muyuz?

Missy'nin bebeğinin babasıyım. Veya Sheridan Sick babası. ("Sick'indir herhalde." "Ona öyle *deme*." "Adı bu, değil mi?") Missy uçakla İngiltere'ye geliyor. Yanımda olmaya. Veya kürtaj yaptırmaya. Zilin çalındığını duyunca gidip kapıyı açıyorum ve bir bakıyorum karşımda duruyor.. Ona ayıracak zamanım yok, öyle ya da böyle. Sadece yazacak zamanım var.

Missy'nin gitmesi gerekiyordu. Dengesel sebepler yüzünden. Mekânsal sebepler yüzünden. Bazı başka versiyonlara ait o. Kendi hayatını yaşamayı yeğledi. Sanatla iç içe olmak istemedi. Güvenli olmak istedi. Güvenli, Amerika'da, milenyumun sonunda.

Aşkın sevilen kişiyi getirme, çekme gücüne hâlâ inanırım. Sevilen kişi dünyanın öbür ucunda da olsa çekip getirebilirsiniz. Ama artık denemiyorum, Missy'yi aramıyorum bile. Aşkta başarsız oldum. Başka bir şey tarafından tüketildi.

Missy'nin rüya dünyamda yeri var, sanki rüyalar aşk gücünün kalıntılarıymışlar gibi. Missy'yi gördüğüm bu rüyalar Missy'nin rüyalarına benziyor, son derece mantıklı ve gerçekçiler – kâbuslarımın cızır cızır nükleer alevleri gibi değiller. Şu konuşmayı yapıp duruyoruz. Burun'da. "Bana hemşirelik yap," diyorum. "Kitabın ne olacak?" "Bırakırım," diyorum. "Bırakmak istiyorum. Şeytani bir kitap. Yaptığım şeytani bir şey Missy."

Sonra diyor ki: "Gözünü o kızıdan ayırma. Dikkatli ol. Sürpriz bir son olacak. Mesele Keith değil. Diğer adam."

Bu sabah altı otuz civarı Nicola'yı içeri aldığımda o kadar bariz bir şekilde perişan ve hırpalanmış görünüyordu ki – ve o kadar saydamdı ki: Hayalet gibiydi, hayalet gibi hareket ediyordu, sanki çoktan işi bitmiş de öbür dünyada yanıma gelmişti. Birkaç duştan ve birkaç fincan alkollü kahveden sonra bana an-

latmaya başladı: nefret gecesini. En başlarda bir ara notlarımdan başımı kaldırıp “Bu resmen rezalet,” dedim. “Ah, zavallı okuyucularım. Ayıp sana Nicola. Ayıp sana.” Tanrı aşkına, neden ilk fiyaskodan sonra Keith’i evden kovmadığını sordum. Tematik açıdan çok daha iyi olurdu. Ayrıca Guy’la hoş bir tezat oluşturunurdu. “Böylece kimse seni gerçekten elde edememiş olurdu.” “Sadece sen.” “Bunun benimle hiçbir ilgisi yok...”

“Guy için kaygılanıyorsun, değil mi. Onun yapacağını düşünüyorsun. O olacak diye düşünüyorsun, değil mi. O olmayacak. Yemin ederim. Onu seviyorsun, değil mi.”

“Seviyorum galiba. Bir bakıma. Amerika’dan beni yirmi kere aramıştır herhalde. En yakın arkadaşımıyım. *Ben*. Milletin arkadaşları *nerede* yahu? Milletin ailesi *nerede*? Kath’in ailesi *nerede*? Neden kız kardeşler ve anneler tarafından üzerine düşülmüyor? Sen dinlenebilirsin, ama ben bütün gün koşturacağım. Fiziksel olarak bunu kaldıramıyorum. Havaalanı! Nasıl taksi bulacağım? Sonları çok faal olan böyle romanlara katlanamıyorum. ‘Jane? June’u ara ve Jean’a Joan’dan bahset. Jeff – Jack’i John’ı bulmadan önce bul.’ Bütün bu lanet olası getirip götürmeler. Bu koşullar altında insan nasıl *yazabilir* ki? Bacağım ağrıyor. Heathrow!”

“*Sakin ol*. Sakinleş. Her şey yoluna girecek. Bak, şöyle yapacaksın.”

Benim için hazırladığı program fena gelmedi. Hem örneğin saat dokuzla geceyarısı arasında yazmak için üç saat boşluğum olacağını söyleyince meraktan çok rahatlama hissettim... Başımı kaldırıp ona baktım. Bana bir fincan kahve daha getirmişti ve yanımda ayakta duruyor, sol elinin parmak eklemleriyle ensemini özensizce okşuyordu.

“Mark Asprey gelebilir,” dedim. “Umarım aranızda halledilmemiş bir mesele yoktur.”

“Yarına kadar gelmez,” dedi. “O zamana kadar giderim.”

Nicola penecereden dışarı, dünyaya bakıyordu. İncecik boğazı gerildi ve gözleri öfkeyle ya da yalın özgüvenle doldu. O sırada beni en çok etkileyen özelliğini sergiliyordu: Sanki minik, zeki düşman orduları tarafından dört bir yandan kuşatılmıştı.

Yine şimdi geldim. Ve yine şimdi çıkmalıyım.

Bunları sakinleşmek için yazıyorum. Bir de yazmadığım hiçbir şey anlamlı olmadığı için. Dışarı çıkamam, şu an hayır. Ama gideceğim tabii. Gideceğim. Bu kesinlikle şart.

Telefon çaldı ve açar açmaz hattan sessizce, bir fısıltı gibi esen bir perişanlık hissettim. Durumu nasıl bu kadar yanlış anlayabilmişim? Nasıl görememiştim? Her taraf görmediğim şeylerle dolu.

“Kath,” dedim, “ne oldu? Neredesin?”

“Başka bir yerde. Bebek – git bebeği al. Ben kötü kalpli bir kadını Sam.”

“Sen... Hayır değilsin.”

“Öyleyse nedir? Ne olduğunu söyle bana.”

“Durum yüzünden o kadar.”

Ben telefonu kapatırken banyodan çıkan Nicola dedi ki:

“*Şunu* mu giyiyorsun? Ah Tanrım, halimize bak. Her şeyin en kötü yanı nedir biliyor musun? Senin. Bütün öykünün. Dünyanın. Ölümün. Şudur: *Gerçekten oluyor.*”

22. Bölüm: Korkunç Gün

İlk üç olay –ışık, ses ve çarpma– neredeyse aynı anda gerçekleşti. Önce, açılan göz abajurun yanan ampülünü gördü; hızla düşen bir kiraz bombasının ya da ses bombasının sesi duyuldu, ardından da içi dolu cam kül tablası kısa bir düşüşten sonra üstüne iniverdi. Bu kül tablası yatağın üstündeki rafta saatlerdir sallanmaktaydı: Sonunda düştü – gündelik hayatın çılgın fiziği yüzünden. Her zamanki ivmeyle düştü, saniyede dokuz yüz yetmiş beş santim çarpı dokuz yüz yetmiş beş santimle, saniyede dokuz yüz yetmiş beş santimin karesiyle. Ve havada döndü. Keith'in üstüne düştü. Çarpma, ezik izmaritler, bir kürek dolusu kül – tam ağzının ortasına. Tam dudaklarının ortasına. Günlerden 5 Kasım'dı. Korkunç gündü.

Keith tükürüp debelenerek ayağa fırladı. Nicola gitmişti. Nereye? Gözlerini devirererek korkunç saate baktı. *Hayır*. Kuru bir korkunç toz bulutunun içinden küfretti. Yatak odasının dinmiş kasırgasında giysilerini aradı. Tuvalete giderken bir korkunç ayak parmağını yatak direğine çarptı. Yanan mesanesini yaşlı gözlerle rahatlattı. Aynada Keith'in yansıması giyinmeye başladı. Bir korkunç tırnak, hepsi de sentetik olan bulanık kumaşlara takılıp duruyordu: Korkunç adam tarafından üretilmişlerdi. Duvar da Keith'in gövdesi doğruldu ve odadan dışarı başı önde fırladı. Koridorda duraksayıp testis torbasının korkunç fermuarına pis bir şekilde sıkışmış kısmını sertçe çekip kurtardı.

Sokağa çıkınca tökezledi. Arabaya yöneldi – ağır Cavalier'a –. Gözlerinin hizasında inşaat tozuyla turuncu inşaat kumundan

oluşma turuncu bir sis asılıydı, Keith turuncu ajan gözleriyle bakıyordu ve gördüğü sahnede bazı hareketsiz lekeler vardı, ölü böceklerle kaplı bir araba ön camı gibiydi. Bir çukurda, borularla ve kablolarla dolu bir yeraltı sığınağında, bir işçi matkabını dizleri titretecek kadar şiddetle çalıştırmakta, bir doğal afetten daha çok gürültü çıkarmaktaydı. Bizzat dün gece Nicola'nın yanındaki halim gibi. Ayaklarının altındaki kaldırım bir korkunç gıcırtyla çatırdadı. Keith'in korkunç dişlerinin köklerine kadar çatırdadı.

Araba tuhaf *görünüyordu*. Keith bırakılmış trafik cezalarını buruşturarak topladı. Sonra donakaldı. Ön camın yolcu tarafındaki kısmı göçmüştü! Keith'in bedeni, içinde aniden açılan yara yüzünden zonkladı. Arabanın etrafından dolanıp kapıyı açtı ve ezik camların korkunç kayışıyla korkunç düşüşünü hissetti. Lehimlenmiş stereo teyp kurcalanmıştı, düğmeleri sökülmüştü, ama... Keith'in dart kasetleri koleksiyonu! Sorun yoktu: Yerindeydi, eksiksizdi. Hırsızlar o kadar alçalmamışlardı. Geçenlerde çaldığı bozuk hırsız alarmına bir an baktı. Düşünmeden eğildi ve koltuğu, üstündeki mücevheri andıran korkunç camlardan sağ eliyle temizledi.

Yeni felaket: Korkunç kıymık orta parmağının kirli ucuna saplanmıştı. Acı yoktu: Sadece zihinsel ıstırap. Sarı derinin üstünde şimdi tombul bir korkunç kan kubbesi ya da ampülü nabız gibi atmaktaydı. Damlamaya başladı. Keith hasarlı dart parmağını arabanın döşemesinde bulduğu buruşuk bir kadın posteriyle kabaca sarmaladı. Gösterge panelindeki dijital saatse –korkunç saat kaçtı?– alçak güneşin hüzmeleri yüzünden hâlâ okunmuyor, saçma sapan bir şeye dönüştürülüyordu, güneş bundan daha alçakta olmamıştı hiç (Keith artık yola çıkmıştı), ışığı trafiğin omurgalarına otobüs yüksekliğinden düşüp yansiyordu. Gelip geçen arabaların açık pencereden giren sesleri bir boksörün yanılma hareketleriyle yumruklarının ısıklarını ve vınlamalarını andırıyordu. Onu yirmi geçiyordu. Bayan Ovens'la randevusu 9.15'teydi. Ama trafiği bahane edebilirdi. Araba sürerken kırık cam zerrelere, cam tozu kuarkları alnına korkunç ışık partikülleri gibi düşüp kaşındırıyordu sanki.

Great Western Yolu'ndaki sorunlu kavşağa vardı: Tanıdık korkunç nokta, yaya geçitli, otobüs istasyonlu ve kanalın üstün-

den uzanan kambur köprülü, hepsi de geçişi zorlaştıran. On beş dakika sonra, hâlâ oradaydı. Saniyesi saniyesine kusursuz bir zamanlamayla fırlayıveren korkunç arabalar,  ne atılan korkunç kamyonlar ağır Cavalier'ı engellemeyi başarıyorlardı. Ne zaman bir boşluk belirse, bir başka taşıt oraya atılcasına ya da sıırcasına dalıveriyordu. Veya Keith azar azar ilerlerken, yer altındaki metro istasyonundan kararlılıkla boşanan bir tren dolusu insan yaya geçidinden geçiyordu. Keith direksiyonun suni leopar derisini iki eliyle yumrukladı. Arkasında yaşanan gecikme telaşının gürültüsünün giderek arttığını hissediyordu: Nasıl da homurdanıyor ve kıvranıyorlardı... Karşısındaki alçak güneş, eğilerek yüzüne doğrultulmuş bir sorgu lambası gibiydi. şimdi yol açılmıştı, ama Keith'in arabası hızlanıp sarsılarak ilerlerken, yaya geçidine bir başka korkunç insanlar grubu daldı – korkunç insanların gelip geçen yüzlerini gördü.

Sonunda dura kalka, kanlı eliyle kornaya basa basa geçti. Ve nereye geldi? Araba kullanmak Trafik Kuralları El Kitabı'nın bir test filmi ya da dramatize edilmiş hali gibiydi, *bu* kurallar her ne idiyseler, her sapakta ve her iki yüz metrede bir çeşitli seçenekler sunuluyordu, geri geri giden acemi, küfreden bisikletçi, ocuk arabasından bakan bebek. İkinci şeride park edilmiş arabalara ve sollayanlara ve makasılara bol bol rastlanan yollar kazıcılarla, şose d şeyicilerle, sokak lambası ampülü değiştiricileriyle, beyaz çizgi boyacılarıyla, gezgin kütüphanelerle, silahlı personel taşıyıcılarla, buharlı yol silindirleriyle, buldozerlerle, tanklarla, çukur kazıcılarla, lağım temizleyicilerle dolu bir ocuk kitabına dönüşmüştü. Bir yaprak taşıma kamyonunun arkasında uzun süre kısılı kaldı. Kamyonun arka tarafındaki bir vakum borusu, yol kenarlarına s p rgelerle piramit şeklinde yığılmış yaprakları yutuyordu. Keith borunun kuştüyü gibi dönen yaprakları emişini seyretti; aklına tekrar gelen seks, orada kendine yer bulamadı. Keith hayatı boyunca kadınlara yaptığı her şeyin on katını dün gece Nicola'ya yapmıştı. Islanmış yaprakların kamılanırcasına dans edişleri. alışsız, çiçeksiz, yapraksız bırakılmış ağaçları yaşlı insan yüzleri gibi sivri hatlı olsalar ve çıplak ellerini ovuşturur gibi dursalar da, Londra hâlâ bütün korkunç yapraklarının içinde boğulabilirdi.

Saat 10.55'te, belediye binasının önünde şansı yaver gitti – veya trafik bilgisi işe yaradı. Arka sokağın iki, üç şeridine arabalar düz, yan ve çaprazlama park edilmişlerdi. Ama eski süt-hanenin çıkışını kapamaya kimse cesaret edememişti her zamanki gibi (Keith oranın kapandığını biliyordu) veya en azından öyle göründü, arka penceresindeki tozlu yangına baktığında. Keith dikkatle geri geri gitti. Ama bu korkunç gündü. Dolayısıyla orada bir korkunç motosiklet bekliyordu, çubuğuna yaslanmış duruyordu ve Keith korkunç çatırtıyı net işitti. Daha da kötüsü, Keith tamponunu kurtarmak için usulca indiğinde, korkunç motosikletin sahibi olan korkunç motosikletçi takdire şayan bir şekilde beliriverdi – serbest yolların rüzgârına ve oralara motosiklet bırakmaya bayılan, suratları kıllı ve kilo problemlili mucize devlerden biriydi. Keith'i kaldırıp Cavalier'ın bagajına oturttu ve kafasını bir süre oraya vurduktan sonra eldivenli yumruğunu dehşet verici bir şekilde kaldırdı. Keith inleyerek kendini kurtarmayı başardı, çalıntı bir kredi kartını yalvar yakar teklif etti, sahte bir adres verdi. Gidip dört buçuk kilometre öteye park etti ve egzoz dumanlı trafik sıkışıklıklarıyla inanılmaz korkunç kalabalıkların içinden ağlayarak koştu.

Guy Clinch, Londra'ya doğru ses hızının iki misliyle uçuyordu, fırlatılmış bir dart gibi olan Concorde'daki yarım düzine yolcudan biriydi. Bir önceki uçuşu on dakikayla kaçırmış ve Kennedy'deki kapsül gibi bir otelde üç saat boyunca uyumaya çalıştıktan sonra Lulu Kasırgası'nın dingin merkezinden sorunsuz ama dramatik bir şekilde havalanmıştı. Şimdi bir başka kapsüldeydi, gözleri troposferin soğuk güzellikteki mavisiyle durulanıyordu. Guy ayrıca yuvarlak penceresinden güneşi ve ayı da görebiliyordu, ki birincisi işlenmiş plastik tarafından filtrelendirilmekteydi neyse ki. Bu gözlemcinin yüksekliği ve hızı sebebiyle, o iki gök cismi birbirlerine hiç de göğe uygun olmayan bir hızla yaklaşır gibiydiler. Aşağıdaki, zaman-mekândaki kıvrımının içine düşen, dönen gezegen, sarı kürk mantosunun içinde masum (ama epey iftiraya uğramış) gibi görünmekteydi. Ötesinde, anlamsızca geniş olan uzayın anlamsızlığı vardı.

Çok dil bilen iki tane muhteşem hostes Guy'ı durmadan şımartıyorlardı, az önce bir tabak omletle somon buğulamanın tadını çıkarmıştı ve *Aşk'ı* okuyordu. Yine de Guy dramatik bir rahatsızlık yaşamaktaydı. Fincanını muhteşem kahveyle (tahminince harmandı) tekrar doldurmak için eğildiğinde hosteslerinden biri yemek tepsisinin eğri durduğunu fark etmişti: Kadın tepsiyi dikkatle itmişti ve sonra birden omzunun tüm ağırlığını vererek çok sert bastırmıştı. Guy muhtemelen doksan saniye sonra tekrar gözlerini açtığında karşısında, koridorda ihtiyatla çömelmiş olan baş hostesin çatık kaşları vardı. Baş hostes, işaret parmağının eklemine dişlerine dayamıştı. Guy onlara özür dileyince sonunda gittiler. Ama acı hiçbir yere gitmedi.

Aşk'ın son bölümünün ismi "Fiyaskolara Dair"di: "Aşk dünyasının tamamı trajik öykülerle doludur," dedi Madam de Sévigné, oğlunun meşhur Champmeslé'yle yaşadığı talihsizliklerden bahsederken. Montaigne böylesine riskli bir konuyu son derece soğukkanlılıkla irdeler." Bölümü hayretle bitiren Guy, çok sayıda ek bölüme göz attı. *Aşk'tan* kurtulmak rahatlatıcı olacaktı: Erotik düşüncenin bu kıt örneği, açlığının acılarını bastıramazdı asla. *Aşkta Kurlara Dair*. Guy o son telefon görüşmesini ve görüşme göre Nicola'da uyandırdığı harika şehveti düşününce mütevazılıkla gülümsedi. "Evlilik yemini aşka karşı meşru bir savunma değildir." Nicola onu merdivenin yarısında karşılayacaktı şüphesiz, yüzü kıpkırmızı bir halde. "Bir âşık, sevgilisinin ölmesi halinde iki sene boyunca ilişki yaşamamalıdır." Öpüşürlerken avuçlarını Nicola'nın kalçalarına koyacaktı, belki de o düğmeli siyah kaşmir elbisenin üstüne koyacaktı ve Nicola'nın neredeyse bütün bedenini üstüne çekecekti. "Fazla kolay kazanılan başarı aşkın cazibesini kısa sürede söndürür, engeller aşkın değerini arttırır. Sevdiceğini gören her âşığın beti benzi atar." Oturma odasından geçerlerken Nicola'nın nefesi tatlı ve sıcak olacaktı (ve ona ait: Her şey ona ait olacaktı) ve belki gözyaşları dökülecekti, nefis bir şekilde. "Şüphe ve ondan kaynaklanan kıskançlık, aşk denen durumu bozar." Yatak odasında neler olduğu önemsizdi ve insan bireyselliğini yitirmekten korkuyordu bir bakıma (o köreltici esriklik filan yüzünden), ama Nicola gülerek verdiği sözü tutup da Guy'ın pantolonuyla külodunu çıkarmak için diz

çöktüğünde, yüzü o açıdan bakıldığında ne tuhaf görünecekti.
"Bir kadının iki erkek tarafından sevilmesine bir engel yoktur..."

Guy Aşk'ı kenara bırakıp ikinci kitabı, *Çeşitli Güneşlerin Işığı'nı* aldı. Bir an Keith'in ne dolaplar çevirdiği biraz merak etti; ama sonra gözüne Nicola'nın yazısı ilişti, ki bunun üstünde şimdiden biraz kafa yormuştu:

Sen, gömülü aşkın içinde yaşadığı mezar,
Eski sevgililerimin kafalarının asılı durduğu yerdesin,
Onlar ki her yerimi sana sunmuşlar,
Çok kişinin hakkı olan şey şimdi sadece senin:
Sende gördüm onların sevdiğim görüntülerini,
Ve sensin –bütün hepsi– tamamımın tamamının sahibi.

Sonelerden biriydi elbette (Guy, Soneleri az çok bilirdi); tam bir sestetti.* Nasıldı?.. Ah evet: Bağrın bütün yüreklerle güzelleşiyor... Bu yürek boğum boğumdu. Erkek tarafından kadına söyleniyordu. Eski sevgililer sadece "gitmiyorlar": Ölüler. Ama o zamanlar insanlar daha genç ölürdü. Keşke yanımda kitabı olsaydı. Ve Aşk orada hüküm sürer ve Aşk'ın bütün seven kısımları. Gerçekten büyüleyiciydi.

"Geriye dört yüz kalıyor" dedi Bayan Ovens, "burun için."

"Burun mu? Ne burnu? *Burun* filan yoktu."

"Aynı olay Keith."

"O bir kulak deliği idi."

"Bir kulağı *çatlatamazsın* Keith. Hem ona geleceğiz. Kulak yırtılmasına."

"Isırıldı," diye vurguladı Keith. "Isırıldı."

"İyi aklıma getirdin: Diş yetmiş patlayacak."

"Yetmiş mi? Vay anasını... Yine yükselmiş ha?"

"Elli yedi azı dişi içindi. Bu kesici diş. Köpek dişleri kırk iki."

"Tanrım. Ben *işçiyim* yahu."

"Kanunda öyle uygun görülmüş Keith."

"Kapitalizm filan yani," dedi Keith. "Kan emiciler filan."

Uzun süredir acı çekermişçesine iç geçirdi.

"Bir de yarık dil var."

* Şiirde altı dizelik kafiyeli grup. (ç. n.)

Keith bu sefer işaret parmağını kaldırarak itiraz etti. "Madem kanun böyle," dedi dikkatle, "ben, *ben* tam on üç kez hastanelik oldum. Göğsümde kalıcı hasar var. Bundan bahseden yok. Hiç."

"Evet ama o sırada ne yapıyordun Keith?"

"Kendi çapımda küçük bir müessese kurmaya çalışıyordum. Fakirlik kapanından kurtulmaya çalışıyordum. Sadece bu. Haydi. Gülsene."

"Yarık dil, Keith."

"Tanrım."

Sonunda Keith haftalık ödemesini £5'tan £6.50'a çıkarmayı kabul etti. Ayrıca iyi niyetini göstermek için kırk sekiz saatlik kamu hizmeti yapmayı kabul etti. Kamu hizmeti, çok yaşlı insanlardan ufak tefek şeyler çalmasını sağladığı için, kulağa geldiği kadar kötü değildi hiç. Keith'e göre kamu hizmetine epey haksızlık yapıyordu. Ama böyle bir günde bir adamın dantt başka bir şey düşünmemesi gerekirdi kesinlikle. Burada hippie moruğun tekiyle korkunç burnun, korkunç dişin, korkunç kulağın fiyatı konusunda pazarlığa tutuşmaması gerekirdi.

Keith arabasıyla Rifle Sokağı'ndaki garaja gitti. Neyse ki Piç'in vardiyasıydı.

"*Bunu* hangi piç yaptı?" diye sordu Piç. "Zor iş olacak. Ama merak etme."

Keith arka odadaki çıkarılmış bir araba koltuğuna minnetle yayıldı. Yırtık dergileri okudu: Çıplak cırırlar. Nihayet huzur. Yanındaki büyük bir karton kutunun içinde daha da büyük bir kedi can çekişmekteydi. Şiddetli kramplar yaşayan hayvan debeleniyor, hapşıırıyor ve iç geçiriyordu. Ritmik bir şekilde ağlamaya başladı. Keith gürültülere, kesintisiz ve sevimsiz gürültülere alıştı. Hayatının çoğunun arka plan müziği sadistçe bir desibelde çalınmıştı. Ayrıca istenmeyen yakınlıklara, can sıkıcı bir aradalıklara da alıştı, ama hapşıran kel kedinin salyalarının pantolon bacağının üst kısmına köpürerek yayılması gerekli miydi gerçekten? Kedi ritimli ağlıyordu. Şeye benziyordu... Kitaptaki çıplak piliçlere. Nick'in yanına bile yaklaşamazlardı. Nick onlara hadlerini bildirirdi. Gözlerini kapadığında kendini çıplak gördü, inanılmaz bir şiddetle ve hızla gidip geliyordu, kontrollü bir

uzay uçuşu hazırlığı yaparcasına. Nick de oradaydı, G stringli bir G noktasından ibaretti. Keith ise G giysisinin içindeydi, yer çekimine meydan okumaya hazırdı... Yeni bir ses, yeni bir yakınlık, yeni bir kaygı: Keith korkunç kediye bakıyordu.

"Canına okunmuş ha? Zor iş," dedi Piç.

Cavalier'ın yamulmuş ön cam çerçevesini, parmak izleriyle kaplı kırılmış camını incelediler.

"Ama merak etme."

"Sağol."

Keith elini cebine sokup para verdi: Korkunç banknotları durmadan, peş peşe verdi.

Alçak güneşi yüzüne hafifçe bastırılmış, kaşındıran bir süveter gibi hissedilen Keith kahvaltı yapmak için arabayla Black Cross'a gitti. Sirta vurulan şaplaklar ve sigara dumanı, bira ve İskoç usulü yumurtayla iyi gitmiyordu. Keith domuz etli börek istediğinde karar kıldı. İşte o zaman parasının hakkını alırdı. Sendeleyerek gelen Shakespeare, Keith'in saçını en az bir dakika boyunca hararetle karıştırdı. Bunu yapmayı kestiğinde Keith aşağıya, bar tezgâhına baktı: Yemeği şimdi yeni yağmış kar misali yumuşacık bir kepek maskesiyle kaplıydı ve kepekler birasının korkunç yüzeyinde erimişlerdi. Tam o sırada dişi, ağzının içindeki boğumlu kıkırdaktaki son derece lezzetsiz bir noktaya saplandı. Riski göze alarak bol bol domuz etli börek yiyen Keith, lezzetsizliğe yabancı değildi, ama hayatında bunun gibi insanın genzine yayılacak kadar kangrenli bir şeyle ilk kez karşılaşılıyordu. Pongo başka biriyle yaptığı sohbeti kesmeden Keith'e bar tezgâhının altında bulundurduğu yeşil gargara şişesini verdi ve Keith erkekler tuvaletine koştu. Yarım saat sonra, ıstırap verici öğürmeler kesildiğinde, Keith geri dönüp skoç içti ve Pongo'nun kendi bulvar gazetesinden özenle kopardığı bir haberi okudu. Keith domuz etli böreğe sarılı kâğıdı incelerken kafa salladı: Son kullanma tarihi ta gelecek milenyumdaydı. Birkaç skoç daha içince keyfi çocuklara Nick'le geçirdiği geceden bahsedecek kadar yerine gelmeye başladı. Hâlâ o korkunç börekten yakınan midesi hâlâ gurulduyor ve bulanıyordu.

O sırada her şey kararmaya başladı.

"Bakın!"

Lekeli camın ötesine bakarlar, en azından bir kısmı bakarken, iki beyaz küre kusursuz bir paralaksla, mikroskop altındaki açıklamasız bir şey gibi birleştiler ve ay, küçük bir güneş gibi yanmaya başladı.

“Tutulma başladı... Tutulma!.. Bu nasıl şey yahu?.. Hastır, elektrik gitti... Tutulma var yahu... Işıkları açsanıza lan... Tutulma filan yani... Tutulma var yahu...”

Keith dehşetle sırtını döndü. Solunda bir dartçı, loşlaşmış atış çizgisinde oklarıyla bekliyordu, başını bir sabırsızlık gazisi gibi eğmişti. Birisi bar tezgâhına bir bozukluk attı. Bozukluk tezgâhın kenarında yüksek sesle takırdadı, soğumuş bir arabanın harekete geçmeden hemen önceki hali gibi. Ve bozukluk dönmeyi, takırdamayı sürdürdü, giderek daha hızlı, giderek daha küçük çemberler çizerek. Keith’in dün geceki hali buydu işte, ta kenara kadar döne döne gitmişti... Üç metre ileride titreterek duran Shakespeare, yüzünü Black Cross’un kapı kanatlarının arasından uzatmıştı. Shakespeare’e göre bugün, seçilmiş halkını Eritre dağlarından geçireceği gündü: Vaat edilmiş topraklara götürecekti. Ancak o sabah Black Cross’ta etrafa bakılırken bu pek mümkün görünmüyordu. Dışarıdaki soğuğu, tutulma rüzgârını, güvercinlerin suskunluğunu hissetmişti. Altı yüz kilometre ötede, dört yüz milyon kilometre uzunluğundaki, kara bir koni şeklindeki bir gölgenin ucu saatte üç bin iki yüz kilometre hızla üstüne gelmekteydi. Sonra değişim önsezisi belirdi, bir fırtınanın ya da fırtına bulutunun gelişini hissetmek gibiydi, ışık titreşiyordu – ama parlaklaşıyordu. Sonra gökyüzüne karanlık yayıldı. Tamamen. Shakespeare ağlıyordu. Korkunç gün korkunç geceye dönüşünce, korkunç güneş korkunç aya dönüşünce mutlaka berbat bir şeyin olacağını biliyordu.

Yukarıda ayrıca (onu bulabilen olduysa), aniden çöken alacakaranlıkta Jüpiter’in kızı, Vulcan’ın karısı, Mars’ın sevgilisi Venüs gururla parlamaktaydı ve karanlık yeryüzüne tamamen yayıldığı zaman daha da fazla parlardı.

Nicola Six neredeydi?

Bilen yoktu.

Çeşitli Güneşlerin Işığı’nın bir savaş anı kitabı olduğu anlaşıldı: Kendi çapında oldukça etkileyiciydi. Guy faisan à la mode de cham-

pagnesini bitirdikten sonra bordo şarabını içmeyi utançla sürdürdü, ki fiyatının asgari ücretin üç katı olduğundan şüpheleniyordu. Victoria Haçlı, Üstün Hizmet Madalyalı, Seçkin Hizmet Rütbeli, Üstün Uçuş Madalyalı bir Katolik ve belli ki iyi bir insan olan Grup Kaptanı Leonard Cheshire, Hiroshima'ya atom bombası atılmasını izleyen iki İngiliz gözlemciden biriydi.

Guy pencereden dışarı baktı. "İkinci temas", yani tam tutulmanın ilk anı yirmi dakika önce gerçekleşmişti. Bir tutulma düşkününü ve Bin İki Kulübü üyesi olan Concorde pilotu, İrlanda'ya inene kadar doğu yönünde ilerleyen tam gölgenin içinde kalmaya niyetli olduğunu bildirmişti. Böylece yeryüzündekiler için üç dakika süren tutulma uçaktakiler için çok daha uzun sürmekteydi. Tutulma başladığında Guy gerilmişti, bir çarpışma beklercesine. Daha doğrusu gerilmeye çalışmıştı. Ancak zaten gergin olduğunu, daha fazla gerilemeyeceğini fark etmişti. Tıpkı fallusunun daha fazla sertleşemeyeceği gibi. Ayın güneşi tamamen kapladığı anda güneşin koronası şaşırtıcı bir dakiklikle çevreye unutulmaz bir ateş yaymıştı. Güneşin tamamen örtülmesi Guy'ın hayrete kapılmasına, hüzünlenmesine yol açmıştı. Yüz kırk dört milyon kilometrelik bu dümdüz bilardo hizasını görme lütfuna ancak Tanrı'nın sevgili kulları erişebilirdi kesinlikle. Belki de gezegensel hayatın koşulu buydu: Güneşiniz ayınıza uymalıydı. Tam gölge uçağı kaplamaya başladı; tekrar konuşan pilot, bir avuç yolcusuna "üçüncü temas"taki, güneşin kenarının tekrar belireceği zamandaki "elmas halkası" efektinin tadını çıkarmalarını duygulu bir sesle emretti. Evet, evet, evet: Sahiden de bir yüzükteki parlak bir mücevher gibiydi. Nicola için bir yüzük gibiydi belki de. İlahi nişan.

Uçak inişe geçti. Guy *Çeşitli Güneşlerin Işığı'nı* eline aldı. Kırk altıncı sayfada kitabı yere attı. Kâğıt torbasını alıp ağzının önünde açtı. Bekledi. Belki de bir açıklaması vardı. Sonuçta belki de tamamen masumca bir şeydi...

O görevde Hiroshima'ya giden uçağın ismi "Enola Gay"di. Pilot uçağa annesinin adını vermişti. Bir zamanlar anasının küçük oğluydu.

Ama Küçük Oğlan atom bombasının ismiydi. 120 saniyede 50,000 insanı öldürmüştü.

Nicola'nın apartman kapısının önünde duran Keith, büyük anahtarlığını yaşlı gözlerle karıştırdı – Keith'in anahtarları, zindancı anahtarları, Debbie'nin, Trish'in ve Analiese'in anahtarları, dairenin anahtarları, arabanın anahtarları, motor ve kapı anahtarları. Peki ya Nicola'nın anahtarları? Tekrar zili çaldı, tekrar bütün anahtarları denedi. Keith artık paniğe kapılmak üzereydi, küfürler savurmasına ve zangır zangır titremesine yol açacak bir paniğe. Nicola'yı tekrar görmeyi çok arzuluyordu, sırf o aşk ve nefret eylemi için değil, ki çok şaşırtıcı bir şekilde ve anlayabildiği kadarıyla, o işi bir daha asla kimseyle yapmak istemiyordu. Hayır: Nicola'yı kendisine inanç duyduğu için istiyordu, çünkü Nicola diğer dünyaydı ve Keith'in gerçek olduğunu söylerse o zaman diğer dünya da aynısını söyleyecekti. Ama bir saniye. Ya Nicola bir yerlerde otobüs altında kaldıysa? Keith'in dart çizimleri, dart pantolonu, dart gömleği, hatta – ! Keith bir eliyle korkunç göğsünü kavradı. Sonra rahatlayınca dizlerinin bağı çözüldü. Her şey bitmedi. Dart kesesi hâlâ yerinde duruyordu, kalbine en yakın cepte idi. Tekrar zili çaldı, tekrar bütün anahtarları denedi. Ensenindeki bakışların sürekli farkındaydı. Bugün çıkmaz sokak bile kalabalıktı ve insan sesleriyle, hareketlerle doluydu: Bir kalabalık hareket ediyordu. Keith döndü. Telaşlı figürlerin ardındaki bir polis kaldırımdan kendisini kımıldamadan seyretmekteydi. Bir çocuktuk, o kadar. Üniformalı. Koduğumun geri zekâlısı. Keith polisin burada bir numaraya kalkışmayacağına emindi, yoksa linç edilirdi. Ama polis şimdi yaklaşıyordu, omuzlarını ilginç bir şekilde öne çıkarmıştı ve –tamam– durum çok iyi görünmüyor olabilirdi, bakımsız Keith anahtarlarının üstüne eğildi. Bütün ceplerini dalgınlıkla pat pat vurarak kontrol etme rolünü başarıyla gerçekleştirdikten sonra kafa sallayarak döndü. Yolda aylak aylak yürüyerek biraz fütursuz bir edayla (skoçlar ve *porno-lar* etkisini gösteriyordu) ağır Cavalier'a daldı. Keith yola niyetlendiğinden hızlı çıktı ve bir çocuk arabasına çarpmaktan kılpayı kurtuldu, koni şeklindeki korkunç gölgeye dikiz aynasından baktı.

Alçak güneş, Windsor Apartmanı'na doğru ilerleyen Keith'in burun kıllarını oyuncu bir şekilde gıdıklıyordu. Nick sonradan gelirdi: Keith ona telefon ederdi. Hem Clive'in durumuna bak-

mak istiyordu. Radyo sorunsuz çalışıyordu. Evine giderken haberleri, Kriz'in çözüldüğünü, Başkan'ın karısının sağlığının giderek düzeldiğini, delegelerin aynı anda Paris'e ve Prag'a doğru yola çıktıklarını (zirve değildi, ikiz tepeler gibiydi daha çok) sinirle dinledi ve Ladbroke Grove'daki trafik sıkışıklığının sebebi- nin bu olup olmadığını merak etti. Maharajah Wines'ın önünde sokağın ortasına park etti. Asansöre giderken, her zamanki bok- sör adımları yerini soğuk bir denize giren bir kürekçinin dan- sına bıraktı. Sağ ayağı korkunç boka gömülmüştü. Öte yandan, neyse ki asansör çalışıyordu, az çok. Keith düğmeye basıp çağı- rınca ta yukarıdan geldi. Ama çok yukarı çıkmadı. Yere oturup elektriğin gelmesini yirmi dakika boyunca bekleyen Keith, kir- lenmiş tabanının ince çizgilerini bir kibritle temizledi. En azın- dan: O boku sıçmış olan köpeğin öldüğü kesin gibiydi. Akıllı kor- kunç köpeklerle ve korkunç kedilerle tamamen meşgulken, asansör mide bulandırıcı bir düşüşten sonra sarsılarak, azar azar yuka- rı çıkmaya başladı; Keith pis kokulu korkunç asansörde mahsur kalmıştı.

Keith dar koridora çıkınca, genellikle inatçı olan kilide sal- dırdı. Ama bugün korkunç gündü. Elindeki kırık anahtara baktı. Paspasta dört tane korkunç mektup vardı: İki korkunç fatura, bir korkunç tebligat, bir de korkunç haciz bildirisi. Keith anahtarlar- dan ve kilitlerden bıkmıştı: Bir adım gerileyip kapıya hücum etti. Kapı normalde ıslak bir bisküvi gibi dağılıverirdi. Ama Keith'in bazen başvurduğu korunma yöntemleri uygulanmıştı anlaşılan: İcra memurlarını, tefecileri, repocuları, dolandırılmış korkunç *dolandırıcıları* dışarıda tutmakta kullandığı zincirlerle sürgüler.

"Kath," dedi alçak sesle.

Buzlu cama yüzünü ekşiterek baktı. Tehditkâr bir şekil uzaklaştı, sonra tekrar belirdi, kilisede bir anlığına görülen bir figür gibi.

"Seni gördüm," diye fısıldadı şekil.

"Hastir oradan," dedi Keith yatıştırıcı bir şekilde. "Ne? Ne zaman? Yapma güzelim."

"Televizyonda."

"... O önemli değil ki. Sırf televizyon için filandı. Bir sürü saçmalık. Televizyon *içindi*."

“Bütün dünyaya söyledin,” dedi Kath. “Televizyonda.”
Keith verecek karşılık bulamadı.

Heathrow’dan gelen döküntü taksinin bile çeşitli işkence yöntemleri vardı. Bir kere koltuğun altındaki titreşim, kazan fokurtusu Guy’ın kasiğindeki ağrıyı arttırıyor gibiydi, daha fazla artması mümkünse tabii. Ama daha da tuhafı vardı. Şoför taksisine, atına ya da eşeğine hissizce zulmeden bir köylü gibi davranmaktaydı. Ani hızlanma patlamaları, uzun dişlerin arasından verilen ve dudakları titreten soluklar gibiydi, ardından da frenlerin keskin kişneyişleri duyuluyordu. Şoförün geçim kaynağından, siyah makineden döve döve çıkardığı anırmaları ve kişnemeleri, öfke ve boyun eğiş seslerini dinlemek oyalayıcıydı aslında.

Guy ücreti öderken, yandan geçen bir çocuk pencereden içeri bir sıçrayan kukla oynucağı attı ve taksinin arka tarafında kıyamet kopmasını, kısılı kalmış kuklanın dışarı hazla fırlayıverişini seyretti.

“Bomba ateşi gecesi,” dedi şoför uyuşukça.

Guy çıkmaz sokakta yürüdü, Nicola’yı havaalanından aramış ve ulaşamamıştı, evde olmasını beklemiyordu. Evde yoktu gerçekten de. Guy apartman kapısından girip merdivenden çıktı. İkinci anahtar, Guy’ın okul yıllarından anımsadığı kokulu bir dünyanın kapısını açtı: Islak zemine konulmuş tahtalar ve kilitli dolaplar, üstüne Keith’in ismi kazınmış kalay ve kurşun alaşımı maşrapa. Dar koridordan geçince yan odadaki dağınık yatağı, yastıktaki ters dönmüş kül tablasını ve içindekilerin çarşafa saçılmış olduğunu gördü. Yerde parlak, egzotik iç çamaşırları vardı. Üç tane boş brendi şişesini, nargileyi gördü. Sandalyede, okul üniformasını andıran brokarlı pantolon ve üstünde KEITH TALENT - BİTİRİCİ yazan kırmızı gömlek.

Yan odada üstünde *Guy* yazan bir zarf buldu yine, Nicola’nın moda ve dart dergileriyle kaplı çekmeceli dolabına dikkat çekmeyecek bir şekilde konulmuştu. Mesajda “Dart maçındayım,” yazılıydı. Bir geçiş kartı ya da bilet tutturulmuştu. Telefon çaldı. Guy açmadan önce bekledi.

“Neredesin koduğumun?” dedi Guy’ın iyi tanıdığı bir ses.

“... Ben Guy.”

“... Ha, selam dostum. Ben, eee, bir şeyler alıyordum da. Nicola orada mı?”

“Hayır, burada değil.”

“Ne zaman dönecek biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Tüh,” dedi Keith öfkeyle. “Şu kadınlar da ihtiyacın oldu mu ortadan kaybolurlar. İhtiyacın yokken hep bulursun. Ben, ben bulamadım da – Neyse. Hı hı tamam, görüşürüz.”

Guy bekledi.

“Tamam. Öyleyse sonra görüşürüz dostum.” Keith monoton bir sesle ekledi: “Ha, şey, Nicola dedi ki, gelmeliymişsin. Sponso- rum olarak. Maddi destekçi olarak filan.”

“Elbette.”

“Maçta görüşürüz.”

Evinde yokmuş, diye düşündü Keith. Guy da kendini çok iyi hissediyor ulamaz. Olamaz. Ama büyük gün geldi, *geldi*, hayatta başarı ancak... Keith’in garajındaki dart tahtası onun *pornosunu* bitirmesini, soyunmasını ve soğuk zeminde yavaşça koşma hareketleri yaparak, korkunç lavaboda korkunç bir şekilde yıkanmasını seyretti. Keith’in yaşam tarzı. Geçenlerde çaldığı elektrikli su ısıtıcıyı şüpheyle prize taktı. Makine saniyeler boyunca kesik kesik uğuldayınca Keith umutlandı. Ama sonra makine fışkırdı ve kararmış kablosunu korkunç kıcıncıdan dışarı atıverdi. Keith kirli aynanın karşısında ılık suyla traş oldu. Sonra daha da soğuk şampuanla korkunç saçını yıkadı. Üç numaralı dart tişörtünü giydi, o kadar ıslak ve buruşuktu ki. Üstünde KEITH TALENT - GALİBİYET KRALI yazılıydı. Saçını eski bir korkunç bezle kuruladı.

Birden turuncu bir hamamböceği koşarak geçince Keith bir kentli olarak, kentli alışkanlığıyla üstüne bastı. Ama hamamböceğinin ezilen parlak, duyargalı bedeni Keith’e ayağının ayakka- bısız ve çorapsız olduğunu anımsattı. Bir korkunç ayaktı o kadar. Keith hafif, tiz bir tiksinti çılgılığıyla bütün bacağını kaldırı- verdi. Yani hâlâ tiksintiye kapılabiliyordu, ayrıca ustaca basmış, hamamböceğini tamamen ezmemişti. Yarısı ezilmiş hamambö-

ceğine bakarkenki ifadesi afallamışlıkla ve kaygıyla karıştırılabilir. Böcek yan dönmüş halde yatmaktaydı, çeşitli uzuvları hep birden, farklı hızlarda hareket ediyorlardı – ama hiçbirisi insan hızında değildi. Ben, bizzat, daha birkaç saat önce, diye düşündü Keith, tüm yorgunluğuma karşın... Sol ayakkabısını giydi. Bir temizlik fırçasını dakikalarca, tatmin edicilikten uzak bir şekilde kullandıktan sonra sağ ayakkabısını giydi. Oraya erken giderim herhalde, gecikmem. Ortamı koklarım. Ayağa kalktı. Evet. Her dakikasından zevk alacaksın. Hayatta kaçırmam. Rakibin hakkında asla... Anorağının fermuarını çekti. Rahatla, birkaç içki iç. Ünlülerin egzersiz tahtalarını kullanma fırsatını kaçıрма. Ayrıca soğukkanlılığımı korumalıyım Tony. Neyse ki bu büyük maça hazırım Ned. Çıkarken, titreşen korkunç hamamböceğinin nefret dolu yüzüne son bir kez baktı.

Guy evine gitmişti.

Daha doğrusu Lansdowne Crescent'a gitmişti. Ev anahtarları hâlâ cebindeydi, ama görgü kuralları –ve sağduyu– zili çalmasını gerektiriyordu. Kapının yarısını kaplayan camın ve çelik, süslü kıvrımlarının ardında heybetli bir figür belirdi. Guy bu kişinin Doris olabileceğini düşündü – merdiven çıkamayan kişi. Dizleri yüzünden. Bütün merdivenlerden korkan ve nefret eden kişi.

Kapı açıldı. Lizzyboo'ydu. Guy ister istemez bakakaldı. Ayrıca o gün Dördüncü Terminal'in üstünde güçlkle asılı durduğunu gördüğü helyum balonunu düşündü elinde olmadan.

"Muhteşem değil mi? *Muhteşem* değil mi."

Bunu neşeylesöylemişti. Ve Guy dinlerken diğer Lizzyboo'yu, bir aylığına âşık olduğu, titreyen porselenlerin arasında öptüğü ve dokunduğu Lizzyboo'yu açıkça gördü. Diğer Lizzyboo kesinlikle oradaydı hâlâ, içeride gizleniyordu ve artık çıkması güvenilirlikti.

"Her şey yine yolunda."

Bunun Guy'la ilgisi yoktu tabii, çünkü Lizzyboo sadece gezegeni kast etmişti. "Hope nasıl? Çocuk nasıl?"

"Yukarı çıksan iyi olur."

Guy yukarı çıktı. Merdivenin köşesinden dönerken koridordaki, yatak odası kapısının yanındaki bir silüeti görünce huzur-

suzlandı. O bekleyen şekilde uyaran, ritüel düşkünü, dinsel bir yön vardı. Yaklaşınca bunun tepeden tırnağa zırh kuşanmış küçük bir oğlan olduğunu gördü.

"Kim o?" dedi bir ses. "Canım?"

Guy minnetle karşılık vermek üzereydi. Ama küçük oğlan önce davrandı. "Bir adam," dedi.

"Ne adamı?"

"... Babacık."

Marmaduke biraz resmi bir edayla yana çekildi ve Guy oda-ya girdi. Küçük oğlan peşinden geldikten sonra babasının yanından usulca geçerek, üzerinde Hope'un yattığı, yastıklarla dolu yatağın yanına gitti.

"Herkes nerede?" dedi Guy, çünkü ev tuhaf bir şekilde personelsizdi.

"Hepsi gittiler. Gerek kalmadı. Çocuk artık değişti."

"Ne oldu ki?"

"Çok ani oldu. Hemen ertesi günü."

Konuşurlarken Marmaduke soyunuyor, zırhını çıkarıyordu. Kılıcını, hançerini, mızrağını ve kalkanını sandalyeye özenle bıraktı. Göğüs zırhını çözdü. Zırh eldivenlerindeki parmaklarını teker teker çıkardı.

"Peki ya sen?" dedi Guy.

Hope'un yüzü, Guy'ın geri dönmek isterse çıkması gereken yolculuğu zaman ve uzaklık açısından belirtiyordu. Uzun bir yolculuktu. Belki yeryüzüne sığmayacak kadar uzundu... Marmaduke dizliklerini ve ardından zincirli zırhtan yapılma küçük terliklerini birer birer çıkardı. Sonra otantik görünümlü dar pantolonunu titizlikle çıkardı.

"Bezi yok!" dedi Guy.

Marmaduke üstünde küloduyla öylece duruyordu. Bunu da çıkardı. Yatağa girdi. "Anneciğim?"

"Evet canım?"

"Anneciğim? Babacığımı sevme."

"Sevmeyeceğim. Hayatta sevmem."

"Güzel."

"... Güle güle Babacık."

Guy solan ikindiye çıktı. Nicola'nın kendisine bıraktığı geçiş kartına ya da bilete baktı ve onca zamanı nasıl geçireceğini merak etti. Elinde çantasıyla, bahçe kapısının yanında kam-bur durdu. Yukarı baktı. Gökyüzü şimdiden havai fişek patlamalarıyla, izleriyle benek benek olmuştu: Dolaylı savaşıyla. Birazdan Londra'nın her yerinde bin, bir milyon adam yanıyor, yanıyor olacaktı.

Tuhaf: Güneş gözlüğü taksan da işe yaramıyor – güneş hâlâ orada, Hawaii'deki gibi. Keith arabasıyla stüdyoya gitti, ki eski kanal civarındaki yenilenmiş depoların arasında olduğundan ulaşılması çok kolaydı. Oraya gidince talimatlara uyarak arabasını özel otoparka park etti. Çöp kutularının ardından fırlayan bir kapıcı Keith'e başka yere park etmesini sert bir dille söyledi. Keith'in kimliğini çıkarması üzerine kapıcı bozuk telsizine eğildi. Keith inkârı, korkunç cızırtıları ve korkunç ciyaklamaları ve bitmek bilmeyen inkârı dinledi. Sonunda onay verildiğinde Keith burnunu çekerek ceketini düzeltti ve elinin tersiyle araba kapısını kararlılıkla kapadı. Yolcu tarafının penceresi dışarı doğru patladı. Kapıcı ona bir faraşla bir korkunç süpürgeyi sertçe getirdi.

Ünlülerin egzersiz tahtaları mı? *Ne* alakası var yahu? Keith kantinden geçirilip içinde bir dart tahtası bulunan bir depoya sokuldu. Güneş inanılmaz bir şekilde, orada bile onu arıyordu. Güneş neyden yapılmıştı ki? Kömür? Oksiasetilen? Glologs? Sorunu neydi? Neden gitmiyordu? Neden *sönmiyordu*? Hayır: Sıcaklığını Keith'in yorgun, siperli gözlerine yollamayı sürdürüyordu. Keith üzerinde sayılar bulunan yuvarlak tahtaya gözlerini kırpıştırarak baktı, o tahta da alçak bir güneş gibiydi, Keith'in bütün umutlarının ve hayallerinin girdabıydı. Keith başını eğerek korkunç gözlerle baktı. Elinde mor keseyi (nasıl da eskimiş ve kirli görünüyordu) tutarak ilerledi, döndü, burnunu çekti, öksürdü ve doğruldu. Güneş kayboldu. İlk dart korkunç gecenin içinde uçuyordu.

En son misyonumdan dönünce kilimde Mark Asprey'den bir mesaj buluyorum. Kurye getirmiş. Connaught'tan. Durun bir dakika...

Sevgili Sam: Cornelia Constantine meselesinin iç yüzünü sonunda anlayabilmene çok sevindim. *Çapraz Akan Sular*'ın "tamen yalan" olduğunu söylemekte haklıydı. Kiraz kırmızısı lağün, kuduz köpek, nabız gibi atan yıldızların altındaki kamp ateşinde dökülen gözyaşları filan olmadı. Özellikle de uzun süren bir kur dönemi olmadı. Aslında, açıkçası o salağın daha ilk gün aklını aldım, öğle yemeğinden sonra, otelde – on beş gün boyunca otelden pek çıkmadık.

"Muhteşem memeler" kısmını merak ediyorsundur şüphesiz. Onları da ben, becerikli hayal gücümün iki hafif, ustaca dokunuşuyla yarattım: Maalesef kibar Kwango'dan daha gerçek değildiler. Öyle tipleri bilirsin – koca kışlı ama küçük memeli olurlar. Bir de *o kadar* salaktırlar ki. Özellikle şöyle bir tuhaf alışkanlıkları –

Sonrasında üç dört yüz kelimelik, en adisinden pornografi var. Mektup şöyle son buluyor:

Anlamıyorsun, değil mi yeteneksiz dostum? Kıskançlıktan çatlarlarken, geberirken bile. Artık kimin ne yazdığı önemli değil. Bunun önemli olduğu zamanlar geride kaldı. Artık gerçekler önemli değil ve *istenmiyor*.

"Dur bir dakika," dedim. Nicola banyodan çıkıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Tanrım, burada acayip şeyler yazılı. Tuhaf."

Zeki gözleriyle mektubu fark etmişti. "Ona yaptığım kötülü-

“ğü duymaya hazır mısın?” dedi. “İlgini çekebilir. Buraya gel. Sa-
çımı yapmaya devam etmek istiyorum. Aslında senin durumun-
la benzerlikleri var. Bir roman yazmıştı,” dedi, ben peşinden ya-
tak odasına giderken. “Üstünde yıllarca uğraşmıştı. Bana göster-
di. Elle yazmıştı, büyük bir ders defterine. Ve fena değildi. Nor-
malde yazdığı saçmalıklar gibi değildi. Yürekten yazmıştı.”

“Ve?”

“Romanı yok ettim. Onu yatak odasına kilitledim ve roma-
nını ateşe attım. Sayfa sayfa. Bir yandan onunla dalga geçerek.”

“Hey, fena değilmiş.”

Gözlerimin hareketlerini izliyordu. “Merak etme. Seninki-
ni yok etmedim.”

“Sağol. Neden? Niye yok etmedin?”

“Gerek yok.”

“Seni anlamıyorum Nicola.”

“Sorun değil. Berbat görünüyorsun. Kullanabileceğin *haplar*
yok mu?” İç geçirip “Bana çocuktan bahset,” dedi.

Acı, bağlantı noktalarından, upuzun lif ağlarından, hassas
bölgelerden, dallardan, çalılardan yayılır... Bitmesini istersiniz.
Bitsin! Ama *korku* acının bitmesini istemekle ilgilidir tamamen.
Tanımlayıcı özelliği bu olabilir. Anlık fiziksel semptomlar hafif-
tir ve acı kadar dikkat dağıtıcı değildir.

İçeri girince bebeğin korkusunu hissettim. İkinci ortasına
birden karanlıkla sessizlik çöktü, Keith ve Kath yoktu: Sadece
Kim vardı, mutfak zemininde, ayaklarımın dibinde kıvranan o
simit. İncinmemiş gibiydi, ıslanmıştı ve ağlıyordu, o kadar – bir
de korkuyordu. Ve bu yeterliydi, çok fazlaydı, asla olmaması ge-
rekirdi. Ah, biliyorum, bebekler gelince karanlık tünellerden fa-
reler misali pıtır pıtır ve usulca geçeriz, onlara bakmak için, ih-
tiyaçlarını kestirmek için, onları kucağımıza alıp rahatlatmak
için. Ama öyle olmalı. Her zaman öyle olmalı. Çünkü biz yok-
ken dünyaları dağılmaya başlar. Ufuk her taraftan tırmanma-
ya başlar, göğü itip uzaklaştıran dek. Duvarlar gelir. Belki acı-
yı alıp götürebilirler. Acı yakındır ve onlar nereden geldiğini bi-
lirler. Ama korkunun nereden geldiğini bilmezler. Onları korku-
dan uzak tutun. Tanrım, *dışarıda* neler var, bir bilseler. İşte o yüz-
den asla böyle yalnız bırakılmamaları gerekiyor.

Aslında tamamen yalnız değil gibi. Onu kucağıma almak için diz çökünce tehditkâr bir hırıltı işittim – şaka gibi dört odanın ortasındaki, Clive boyutundaki dörtgende dik oturan Clive'dan geliyordu. "Sorun yok," dedim. "Ben iyi biriyim. Bebeği seviyorum. Kötü değilim. Cici köpek." Bir köpek böyle konuşabilirsiniz anlaşılan: İnaniyor. Yaklaştı, iç geçirerek ve biraz sıçrayarak ön patilerini lavaboya dayayıp Kath'i ya da Keith'i aradı, arkadan bakılınca eğitilmiş bir tüfekçiye benziyordu, hâzır, dizlerini kırmış, silahını kaldırmış. Çocuk biraz sakinleşince masada bir kutu kibrit ve tek bir sigara fark ettim. Kath'in bana bıraktığı mesajdı bu.

Çünkü her şeyi yanlış anlamıştım. Ve hayat insanı giderek daha tuhaf konumlara girmeye zorluyor sürekli. *K.'nin canını yakmayı kesmeliyim*, diye yazmıştı Keith. *Sinirimi bebeğimden çıkar-mam iyi değil*. Ama K, Kim değildi. K, Kath'ti. Ama Keith duramı-yordu. Kath de duramıyordu.

Aklıma tek bir fikir geldi. Bebeği giydirdim. Bezini değişt-rirken yeni izler görmeyince şaşırdım. Kath bu sefer kendi güç-süzlüğünün gücüne direnmişti. Bir mesajla bir numara bıraktım ve bazı insanların en büyük zulümlerini başka insanlar aracılı-ğıyla gerçekleştirdiklerini yazabilirdim. Başkalarına yaptırırlar.

Sonra şu oldu.

Çocuğu sokaklarda taşıdım, zıplayan ve dönen başı om-zumdaydı – ve birden karşıma bir karnaval çıkıverdi: İnsanlar bir enerji ve rahatlık patlaması yaşıyorlardı, balonlar ve müzik grupları vardı, denizliklere hoparlörler yerleştirilmişti, barlar-dakiler dışarı fırlamışlardı. Karnavalın ritmine kapıldık ve hızla toplanan kalabalıkların içinden sarsılarak geçtik. Herkesin zen-ci, kıvrak, âlemci olmak istediği zamanlardan biriydi ve zencile-rin parlak karalığının yanında çekingenlikle gülümseyen beyaz yüzler ışığa çıkmaya, görülmeye utanıyorlardı. Sokaklar çocuk-sulaşmış ve sarhoş insanlarla doluydu. Polisler kibirli bir hoş-görüyle aylak aylak geziniyorlardı. Polis şapkalı zenci bir kadın dans ediyordu. Bir çocuk esrik yüzünü yukarı çevirmişti.

Hayat! Kucağımdaki ılık hayat gibi. Ama hayat birden faz-la gelebilir, aşırı gelebilir ve farklı nefessizlikler, farklı tehlikeler yaşanabilir... Portobello Yolu'ndaki dar kavşağın dört bir yanın-dan hayat akın ediyordu, her tarafta görülen başların sayısı artı-

yordu, gülle yığınları gibiydiler ve panik gizemli bir şekilde baş gösteriyordu, insanlar kollarını savurarak mücadele edip kenara gidiyorlardı. Oysa kenar *yoktu*, hayat vardı, o kadar, daha çok hayat. Kim'i başımın üstüne kaldırdım, çığlıkların ortasında. Ve kalabalık, birer hücrelerinden ibaret olduğumuz o iri yaratık, kırk ayak gibi devrilmeye başladı ve sonuç belliydi (diye düşündüm), ya düşecektiniz, ya ezecektiniz ya da ikisi birden olacaktı.

Sonra bitti ve karşı tarafa geçtik.

Lansdowne Crescent'taki bodrum kapısını kullandım. Lizzyboo yapabilirdi. İyileşmişti ve zihni açıktı. Kath'in arayacağını söyledim. Onun doğru olanı yapacağını biliyordum. Ona tamamen güvendiğimi söyledim.

"Senin için sorun yok. Koca bir bölüm boyunca daha yeni tatil yaptın. Bense ölümle burun buruna geldim." "Evet, iddi-an bu." "Yemin ederim *ramak kalmıştı*." "Ben de boş durmadım." "Savaş boyalarını sürmekle meşguldün." "Evet. Ve okumakla."

Bekledim ve alnını seyrettim.

"Beni gülünçleştirmişsin. Bu ne *cüret*? Trajik olacağım sanı-yordum. En azından bir nebze. Bir de sanki kontrol bende değil-miş gibi yazmışsın. *Her saniye bende değilmiş gibi*."

"Üzgünüm," dedim. "Seni öyle görmüyorum."

Sonra tam anlamadığım bir şey söyledi. Tekrarlamasını istemedim. Gitmeye hazırlanmaya başladım.

"Bu elbise yeterince iğrenç mi sence?" diye seslendi. "Yolda sana yapacaklarımdan biraz bahsetsem iyi olacak."

Bana anlattı. "Nicola."

"Biraz kir ne kadar zarif olabiliyor şaşarsın. Özenle sürülünce."

"Şimdi düşündüm de. Stüdyoda filan görüşürüz – ama şimdi *vedalaşalım*."

"Dairemin anahtarını al. Oraya erken gidersen rahatça seyredebilirsin."

Soğukluğunda meydan okuma aradım. "Dokuzla on iki arasında yoksun, değil mi?" dedim soğukça. "Nasıl başaracaksın bilmiyorum."

"Hayatın bilmemekle geçti zaten. Git haydi. Öptüm."

“Vazgeçelim. İptal edelim... Ah, palto giy Nicola. Olmuyor. Olmuyor işte. Kontrolü kaybediyorum Nicola. Görmediğim şeyler var.”

Gidiyorum.

Döndüm.

Şu an görünen o ki, Nicola hepimizi afallattı.

23. Bölüm: Benimle Birlikte Geri Dönüyorsun

Siyah taksi uzaklaşacak, tekrar çağrılmaz bir şekilde ve sonsuza dek, maktul tarafından şoförüne ücreti ödenmiş ve yüklü bir bahşiş bırakılmış olacak. İğrenç giyinmiş (bunu *nasıl* yapabilir?) maktul çıkmaz sokakta yürüyecek. Ağır araba bekliyor olacak, maktul yavaşça yaklaşırken farları yanacak. Duracak, motoru çalışırken yolcu kapısı açılacak.

Adamın yüzü karanlıkta olacak, ama maktul yolcu koltuğunun yanındaki kırık pencereyi ve adamın kucağında hazır bekleyen İngiliz anahtarını görecek.

“Gir içeri.”

Maktul öne eğilecek. “Sen,” diyecek tamamen tanıyarak. “Hep sendin.”

“Gir içeri.”

Ve maktul içeri girecek...

İğrenç giyinmişti: Bunu *nasıl* yapabilirdi? Bel kısmı yanmış beyaz, askılı elbisesi ikincil cinsel özelliklerini vurguluyordu ve alt kısmı o kadar dardı ki dolgun kalçalarının üstündeki külodunun hatları belli oluyordu, ayrıca bacakları çıplaktı, kızıl saten ayakkabılarının topukları affedilmeyecek kadar uzundu, gölgeleri salakların sırtlarında kımıldadığında daha da uzun görüneceklerdi (öyle bir havaları vardı)! Saçı simliydi ve vahşice dağınıktı. Stüdyoya geri dönerken Londra’nın dumanıyla ve rutube tiyle kaplı güzel bir tuğla duvar seçti ve gidip kalçalarını oraya yasladi. Elbisesi erkek işiydi, erkekler tarafından erkekler düşü-

nülerek yapılmıştı kesinlikle. Nicola ta oraya kadar yürümek istiyordu, hem sinirlerini sınamak hem de memelerini dikleştirmek için.

Kalçalarını rutubetli tuğla duvara sürttü. Ayna olmadığından kontrol edemiyordu tabii, ama temasın tam gereken şekilde olduğunu hissediyordu.

“Bar nerede peki?” dedi Keith.

“Bar mı? Ne barı?” Tony de Taunton, Keith’e merakla baktı.

“Maçın yapılacağı yer. Şey –” Keith dart parmağını şıklattı – “Chuckling Sparrow.”

“*Bar* filan yok. Yeterince sıkıntı çekmedik mi dersin Keith. Haftanın dört gecesi buraya yüzlerce sevimsiz insanın girip çıkması yeterince sorun oluyor zaten.” Tony de Taunton konuşurken Keith’e düşük alkollü bir kadeh verip onu kolundan tutarak pencereye götürdü. “Hayır hayır dostum. Bütün o neşeli kasaplar ve gülümseyen nineler – kütüphanelere yakışır. Bizler bar çekimlerini ve seslendirmelerini sonradan yapıp ekleriz.”

“Mantıklı,” dedi Keith. Nereden geldiği belli olmayan gürültülerle dolu, mağaramsı bir mekândaydılar. Dekor değiştiriciler ve tamirciler ifadesiz yüzlerle ve koltuk altlarında kalaslarla ortalıkta dolanıyorlardı. Hepsi de gürültü çıkarmakta uzmandılar. Gümüşü karton tabakalardan sulu rüyaların soluk ışığı yayılıyordu. Duvardaki bir tabelada Keith’in hayatında gördüğü en üzücü sözcükler yazılıydı: SİĞARA İÇİLMEZ. Aynada buruşuk bir kırmızı tişört giymiş komik görünümlü bir adam gördü: Televizyon çocuğu Keith. Aslında bir bar *vardı*, üzerine tüneyebileceğiniz dört beş taburesi vardı. Ama Keith’in dart hayatı için vazgeçilmez gördüğü sisten ve kesintisiz şamatadan eser yoktu. Lekeli kancasının üstünde duran melun, parlak bar papağanı neredeydi? Yuvarlak masaların altında kâbuslar görüp inleyen bar köpekleri neredeydi?

“Bak. Chick gelmiş,” dedi Tony de Taunton. “Tarzını beğenmemek mümkün değil.”

Aşağıdaki otoparka krem rengi bir Rolls-Royce park edilmişti. İki adam yavaşça indiler.

“*Senin* konukların neredeler Keith?”

“Yoldalar. Yanındaki kim?”

“Julian Neat.”

Julian Neat: Dart yıldızlarının temsilcisi. Steve Notice’in, Dustin Jones’un temsilcisi.

“Evet. Chick’in bir sürü anlaşma imzaladığı söyleniyor.”

Nick’le Chick farklı kapılardan ama aynı anda girdiler ve açıkçası televizyon çocuğu Keith Talent için ideal bir durumdu bu, artık biraz desteğe ihtiyacı olduğunu hissediyordu – hatta her an ölebileceğini veya delirebileceğini hissediyordu. Nicola ağırlayıcıların arasından ite kaka geçip tereddütlü bir telaşla Keith’e yaklaştı. Keith onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

“Ah Keith’im.”

“Nerede kaldın kız?”

“Ne oldu? Anahtarlarını mı kaybettin? Dart giysilerini sandalyeden almamışsın.”

“Nerede kaldın kız?”

Nicola yalvarırcasına ona yaslandı. “Sonra anlatırım. Bazı ayarlamalar yaptım. Bizim için Keith. Muhteşem bir yolculuğa çıkıyoruz.”

“Siz ikiniz ayrılın,” dedi Ned von Newton tatlı bir sesle: Bay Dart. “Gelin de insanlarla kaynaşın.”

Yarım daire şeklindeki barda oturan insanların yanına gittiler. Keith biraz fütursuz bir edayla yürüyordu (Chick’in Nick’i incelediğini görmüştü). Nick elini tutuyordu – utangaç, minnettâr, âşık gözlerle televizyon çocuğu Keith’e bakıyordu.

Sırtını binaya dönmüş olan Guy, yıkım arazilerine bakmaktaydı. Tel örgülerle izole edilmiş beton dörtgenlerin her birinde bir ateş yanıyor, yoksulların patateslerini kızartıyordu. Görünüşe göre ikinci vakti yaşadığı deneyimler sayesinde arınmış olan ay, bu ateşlerden daha parlaktı, alevlerin bile gölgeleri vardı.

Dönerken kapı eşiğinde duran kukuletalı birini gördü. Durdu.

“İçerideler,” dedi bu kişi.

Guy şöyle düşündü: Bu bir kız. Yaklaştı. Keith’in kadınlarından biri. Şu dibe vuran sarışın –

"Keith," dedi Trish Shirt. "Ve... Nicky." Midesi bulanmışçasına iç geçirdi. "Şimdi evleniyorlarmış filan."

"Hiç sanmam."

"Evleniyorlar. Televizyonda çıktı." Öne eğilip bir elini Guy'ın koluna koydu. "Söyle ona bekliyorum. Keith'e söyle. Sonsuza kadar filan. Hep bekleyeceğim."

Guy mekâna girince kapının yanında durdu, tuhaf bir şekilde hiç dikkat çekmediğinden orada istediği kadar oyalanabilirdi anlaşılan. Başta sadece hayal kırıklığı hissetti. Nicola'nın orada olacağını ummuştı, ama değildi. Nicola orada yoktu. Barın etrafında toplanmış gruptaki, bir ampülün altındaki bir kızı görebiliyordu: Kız Nicola'ya çok benziyordu. Nicola *olduğu* neredeyse kesindi. Ama Guy'ın tanımadığı biriydi.

Kukuletalı Trish'in ruh gibi, cinsiyetsizleşmiş gibi, kadınlıktan – veya insanlıktan çıkmış gibi görüldüğünü düşünmüştü. Oysa bardaki kukuletasız, ışığa dönük, hatta kendini dünyaya tamamen açmış kız, kukuletalı yaratıktan daha az insandı.

Nicola ağzını alabildiğine açarak gülüyordu. Buradaki enerji denklemi $x=yz^2$ şeklinde ifade edilebilir; y tek başına olan kadının güzelliğinin boyutudur, z ortamda bulunan erkeklerin sayısıdır, x ise platonik grup tecavüzüdür, ki bazı muhtemel gelecekte sertleşip eyleme dökülebilir. Gerçi etrafındaki erkekler sadece kaş çatıp gülümsemekle yetiniyorlardı, sanki onun renginden, sesinin yüksekliğinden, sergilediği açlığın riskinden ürkmüşler gibi. Misafir nereye bakar, ev sahibinin küçük kızı karşısında perendeler atıyorsa: Her tarafı meydandaysa? Ama bu küçük bir kız değildi. Nicola taburesinde giderek gerilerken birden Keith'e özgüvenle bağışlanma dilercesine döndü, bir yandan da eteğini dikkat çekici bir şekilde çekiştiriyordu. Onu pür dikkat seyretmekteydiler: Nicola buna sahipti.

Keith onu gururla izliyordu. Chick de onu izlemekteydi – Chick, Chick Purchase, iri yarı, şık, kararlı, gür saçlı, kalın sesli ve tehlikeli, sert adam veya düpedüz canı havası yayan, aktöre benzeyen, yıldıza benzeyen, sıradan hayal gücünün kendisine biçtiği rolü kabullenen. Birbiriyle bağlantılı olan zevklerden, kadınlarla sevişmekten ve erkeklere zarar vermekten, hatta daha

da ötesi, döllemekten ve can almaktan hoşlandığı yüzünden belliydi. Ayrıca görünüşünde gülünçlük, sinsi bir gülünçlük vardı: Kız gibi giyinmişti, piliç gibi giyinmişti. Pantolonu kız pantolonu gibiydi, gömleği de kız gömleği gibi fırfırlıydı. Ama bu küçük bir kız değildi. Erkek olduğu belliydi. Chick? Dar turuncu pantolonunun beliyle kalçalarının arasındaki panellerinden belliydi ve sinsi bir gülünçlüğü vardı. Kadın düşkünüydü: Henüz suç dünyasında ve darta sonuna kadar ilerlemeyişinin sebebi buydu. Bu gece yanında umutlu bir hayranı ya da ıslak tişörtlü bir kız yoktu: Krem rengi Rolls-Royce'la birlikte geldiği Julian Neat vardı o kadar, olduğu gibi görünen biri, tükenmiş bir kültürdeki başarılı bir aracı.

"Geçmiş geçmiştir," diyordu Keith. "Aramızda geçen sevimsiz olayları unutup el sıkışalım. Olur mu dostum?"

"Tamam," dedi Chick kalın bir sesle. "Söylesene Keith. Böyle bir kızın senin gibi adi bir itle ne işi var?"

"Chick," dedi Julian Neat.

"Gördünüz mü?" dedi Keith.

"Bence çok haksızlık ediyorsun Chick," dedi Nicola içtenlikle. "Keith darta çok iyidir."

"Tamam, dağılın bakalım," dedi Miles Fitzwilliam, yaklaşırken kulaklarındaki kulaklıkları çıkararak. "Maç öncesi röportajı."

İki rakip taburelerinden yavaşça indiler.

Guy eline geçen fırsatı gördü. Ama ne fırsatı? Bir kere, yürüme-yi unutmuş gibiydi.

Nicola onu gördü: Kukla gibi gülümseyip el salladı. Guy kubbenin altında yürürken Nicola'nın tanıdığı kadına dönüşeceğini umdu, ama Nicola tuhaflaşmayı sürdürüyordu. Gülümseyişi ve gözleri iyice tuhaflaşmıştı. Guy yeterince yaklaşıncaya deneme kabilinden şöyle dedi:

"Selam."

"Sessizlik. Evet!"

Nicola surat asarak ona bir öpücük yolladı ve işaret parmağını dudaklarına sevimli bir şekilde, uyarı niyetine götürdü.

"En iyi adam," diyordu Keith, yüzünden otuz santim ötede duran kameraya, "kazanacak tabii, umarım. Oraya çıktığımızda." Daha fazlasını söylemesinin beklendiğini fark etti. "Yani tekniği üstün olan herif, adam – en az iyi ekipmana sahip adama karşı galip gelsin. Dart açısından. Ölümüne."

Nicola sessizce alkışladı; sonra avuçlarını dua edercesine birleştirdi.

"Kendimden eminim Miles," diyordu Chick neşeyle. "Sonuçta averajlar ortada. Hem – bakın, Keith'le ben önceden tanışıyoruz. Tuhaf bir alışkanlığı vardır. Çuvallamak gibi. Ölümüneymiş. Açıkçası umarım maç fazla tek taraflı olmaz. Dart adına."

"Sağolun çocuklar. Beş dakika, tamam mı?"

Nicola parmağını sallayınca Guy yaklaştı. "Canım," dedi sıcak nefesli Nicola, "merak etme! Bu sadece bir rüya."

Yeni gelen kişiyi gören Keith'in kalbi tekledi ya da kasıldı: Kim Twemlow, eski dünya şampiyonu, gülümseyişiyle, mücevherli gömleğiyle, beyaz ayakkabılarıyla. Bu herif Keith'in ilahıydı, turuncu suratının derisi soyulmuş olsa da. Böğründeki şu tuhaf şişliğe, şu yürüme kafesine başkaları kafa yorsundu. Otuz sekiz yaşında olmasına karşın epey saçı vardı. Bazılarımız hayatı dolu dolu yaşar işte, alevlerimiz o kadar parlaktır ki zamanı altı yedi kat hızlı yaşarız, köpekler gibi.

Guy'a gelince, Keith onu görünce gözlerini kapadı ve tekrar açtığı anda başka bir yere bakıyordu.

Julian Neat bir fıkra daha anlatıyordu.

Nicola ağzını olabildiğince açarak gülerken Guy öne çıktı.

"Benimle birlikte geri dönüyorsun."

Hepsi döndüler.

"Benimle birlikte geri dönüyorsun."

Hepsi baktılar. Bu gereksiz sevimsizliğe baktılar. Kırmızı gözlü solgun aylağa. Nicola'nın yüz ifadesi, her ne kadar hep olaylara eğlenceli tarafından bakmaya çalışsa da, şey, bu sefer *cidden* afalladığını gösteriyordu.

Guy onu bileğinden tutunca, taburesi sallanan Nicola çalışarak geliştirilmiş bir çığlık attı. Keith'in böyle bir durumda müdahale etmemesi mümkün değildi.

“Bitti işte. Hıyarlık etme.”

“Benimle birlikte,” dedi Guy kusursuz bir telaffuzla, Nicola’nın duymamış ya da anlamamış olabileceğini düşünürcesine, “geri dönüyorsun.”

Nicola ona baktı. Üst dudağı dişlerini sergiliyordu. “Hayır dönmüyorum. Neden döneyim ki? Aşktan ve Enola Gay’den bahsetmek için mi? Hayır dönmüyorum. *Seninle* birlikte geri dönmüyorum.”

“Evet,” dedi Keith, Guy’ın ensesine. “Benimle birlikte geri dönüyor. Dün gece yaşadıklarını tekrar yaşamak için. Benimle birlikte geri dönüyor.”

“Hayır dönmüyorum. Hayatta olmaz. Filan yani. *Seninle* birlikte geri dönmüyorum.”

Hepsi beklediler.

“*Onunla* birlikte geri dönüyorum,” dedi Nicola, öne eğilip elini Chick Purchase’ın penisine koyarak.

Guy gitti, ama Keith bir yere gitmiyordu.

Sesleri sonradan ekleyeceklerini söylemişlerdi, o taklit edilemez bar gürültüsünü, bağrıışmaları, kahkahaları, bardak tıngırtılarını, hatta tahtaya saplanan dartların seslerini bile bilgisayardan vereceklerdi. Böylece ziller çalındı ve dekor kuruldu ve tamirciler işlerini halletti: Her gürültücü gürültü yaptı. Ayrıca sigara dumanı simulatörü düzenli aralıklarla geçiriyor, gaz emmiş atış çizgisine bulutlar gönderiyordu. Kahkahalar atılıyordu, ama bar kahkahaları değil. Julian Neat, Kim Twemlow ve Nicola Six’in kahkahalarıydı.

“Keith?.. Kaybetmene üzüldüm Keith,” dedi Malcolm McClandricade. “Ama dünyanın sonu değil. Pardon Dom?”

“Kullanamazlarmış.”

“Bak işte, gördün mü Keith! Kızaracaksan burada değil Marquis’te kızar. Eh. Sonuçta gerilim sona erdi.”

“Kullanıyorlarmış. Bayanlar yarı final maçı var sanıyordum, ama yokmuş.”

“Şekerim. Nasıl dolduracaklar ki? Sadece on dakikamız var.”

“Bir bar şarkısı filan çalacaklarmış. Dans şarkısı. Bir de çekişliş filan varmış.”

“Tanrım. Boşver Keith. Gerçek performansını sergileyememiş olman normal. Canın sıkındı. Rezalet çıktı. Keith? Keith? Gözlerini kurula evlat.”

“O iyi.”

“Ne dersin?”

“Bir araba bulsak mı?”

“Keith?”

Ama Keith uyandı, yıkılmış rüyasından, dart transından uyandı. Kalkıp çocuksu bir netlikle “Parmağımın sakatlanmasından bahsedebilirdim,” dedi. “Ama bu gece benim için değerli bir tecrübe oldu. Geleceğe hazırlanmam için. Çünkü insan öğrenmezse dartta nasıl olgunlaşır Malcolm?”

“Aferin Keith, işte bu.”

“Çünkü Nicola benim için öldü. İnan bana. Onun ne olduğunu söyleyeyim mi Malcolm? Koduğumun organ bağışçısı. Öyle davranıp da yaşayacak ha? Mümkün değil. O bir ölü dostum. Duydun mu beni?”

“Sen ne diyorsan Keith.”

Yerlerde sürünecek, kullanılacak... Keith spiral merdivenin sarsılan tırabzanına tutunarak indi. Çizmeleriyle attığı her adım daha da gürültülüydü, daha sertti, gücü ve kütlesi negatif ve anti olan her şeyle artıyordu. Sonra soğuk gece havasına çıktı ve ayı gördü, gözlerine öğlen güneşinden daha kırmızı göründü.

Keith eğilerek ağır Cavalier’a koştu.

Londra Parkı'na geri dönmeliyim – ama artık bunu asla yapmam tabii. O kadar uzakta ki. Zaman, zaman, mesele zaman *değildi* asla. Çok, çok uzakta... Gözlerimi kaparsam açık yeşil parkın üstünde salınan zararsız gökyüzünü görebilirim. Demiryolunu, yamacı, ağaçları, dereyi: Çocukken orada erkek kardeşimle oynardım. Çok eskiden.

Buradaki insanlar, Londra'dakiler gibiler, Londra sokakları gibiler, onları sokmaya çalıştığım biçimlerden çok farklılar, kesinlikle simetrik değiller, tamamen dengesizler – pek çok şeyden uzaklar ve sanattan uzaklar.

Korkunç bir şüphe var. Zaten kurtarılmaya değmez. Artık işler yolunda gitmiyor işte.

Gidin artık, son perdeye.

24. Bölüm: Son Gün

Çıkmaz sokakta araba bekliyordu. Ben de öyle...

Buradayım. İçindeyim. Burası o kadar *tuhaf* ki, balık gri-si, maymun kahverengisi, bütün yüzeyler nemli ve yapış yapış, hava kirli. Çoktan mahvolmuş. Ve kurtarılmaya değmez.

Araba çıkmaz sokağın diğer tarafındaydı. Geceyarısı olun-ca, çanlar çalınınca sokaktan geçip eğilerek kırık pencereden içe-ri baktım, çok eskiden kendi elimle kırdığım pencereden. Katil bana döndü.

"Arabadan çık Guy. *Arabadan* çık Guy."

Guy ağlıyordu. Ama ne olmuş yani? Artık hepimiz ağlıyo-ruz, şimdiden sonra.

Guy'dı. Tabii ki oydu. Bin yıllık savaştan ve devrimden, dü-şünce ve çabadan ve tarihten ve daimi milenyumdan ve be-nim ve sizin vaat edilen sonlarımızdan sonra, Guy hâlâ bütün paraya ve bütün kudrete sahipti. Keith otoparkta iki büklüm ko-şarken, Guy bütün o kudretle beklemekteydi. Birbirleriyle çekiş-tiler. Ve Keith kaybetti. Keith o gece ikinci kez yenilgiyi tattı: Yı-kıcı yenilgiyi. Bir çadır çivisi gibi yerin dibine geçirilmişti. Şim-di neredeydi? Bir yerlerde: Belki de Trish Shirt'ün sevecen kolla-rına sığınmıştı.

"Bak bana ne yaptı."

"Arabadan çık Guy."

"Bak bana ne *yaptı*."

Hesabımızı gördük. Yürüyerek uzaklaşırken duraksadı ve kafasını birden çevirerek döndü.

"Tanrım, benim için bunu yapma Sam."

"Hep başka birisi yapmaz mı zaten? Bunu."

"Benim için bunu yapma."

Ama yürümeyi sürdürdü.

Siyah taksi geri çağrılmaz bir şekilde uzaklaştı. İşte Nicola topuklu ayakkabılarıyla geliyor, ağlayarak, titreyerek, dumansız barut kokusunun içinden geliyor. Gökyüzünde hâlâ havai fişekler var, dinen şok dalgaları, patlamaların anısı, ucuz tabanca sesleri, dekreşendo ıslıklar ve yanmış insanların dumanı. Nicola'nın yüzünde izler görüyorum. Chick'le bir saat daha geçirse, Chick bizi bir sürü zahmetten kurtarabilirdi. Hepimizi lanet olası kederden kurtarabilirdi. Işıkları açtım ve araba ağır ağır ilerledi. Durdu ve motoru çalışmayı sürdürdü. Yolcu kapısını açtım.

"Gir içeri."

Yüzüm karanlıkta gizliydi. Ama Nicola kucağımdaki İngiliz anahtarını görebiliyordu.

"Gir içeri."

Öne eğildi. "Sen," dedi tamamen tanıyarak. "Hep sendin..."

"Gir içeri."

Ve içeri girdi.

.

Yazacak bir iki şey kaldı.

O hapi kolayca yuttum. Bir saat kadar zamanım var. Her şeyi anlattım. Şimdi kendimi çok rahat hissediyorum. Hayatın gerçeklerini öğrendiğimde yedi yaşındaydım. Ölümün gerçekleriniyse daha bile önceden öğrendim. Şunu fark ediyorum ki, o zamandan beri bir kez bile olsun, dünyanın altmış dakika daha var olmayı sürdüreceğine emin olmamışım.

Nicola benden iyi yazdı. Onun öyküsü işe yaradı. Benimki yaramadı. Söylenecek başka bir şey yok cidden. Hep bendim: Black Cross'ta beni görür görmez tanımıştı. Onu bulduğunu anlamıştı: katilini. Bir kuyruk oluşacağını tahmin etmiş miydi merak ediyorum... "Onu buldum. Portobello Yolu'nda, Black Cross diye bir yerde onu buldum." Hayal gücüm beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Diğer her şey de. Bir haçın dört ucu olduğunu bilmem gerekirdi. Üç değil.

Başlangıca gelişigüzel göz attı – kim bilir, biraz çalışsam bir şekilde yeni bir sona uygun hale getirilebilir belki. Ve ne görüyorum? 1. Bölüm: Katil. "Keith Talent kötü bir adamdı... Hatta adamların en kötüsüydü denebilir." Hayır. En kötü adam bendim. En kötü ve son canavar bendim. Nicola kitabımı mahvetti. Vandalca bir haz almış olsa gerek. Gerçi Guy'ı engellemeyebilir ve "sürpriz" sona razı olabilirdim. Ama Nicola bunu yapmayacağını biliyordu. Tamamen ahlaksız olmadığımı bilmesi gururumu okşuyor. Gerçek hayattan aşırılmış bu şeytani şeyi, yazmaya çalıştığım bu şeytani kitabı kurtarılmaya değer bulmayacağını biliyordu.

Başta klasik tarzda bir son bölüm yazmayı planlamıştım: Şimdi Neredeler? Pek uygun görünmüyor. Yine de hayat kitabını biraz okuyabiliyorum. Guy beti benzi atmış halde, emekleyerek eve gidecek. Bir anlaşma yaptık. Keith'in kaderiyse daha belirsiz tabii – rafine becerilere, eğitilmiş bir serbestliğe sahip Keith. Ama çocuk aracılığıyla Guy'la bağlantısı olacak. Guy'a yemin ettirdim. *Doğru olanı* yapacağına yemin etti. Sonunda zalimliğin temsilcisi oldu. Bense iyiliğin veya babacanlığın ya da paranın. Elimden gelenin en iyisi buydu.

Nicola'ya gelince. Kızıl ayakkabılı, nekropolitan Nicola. Zavallı Nicola – o kadar *üşüyordu* ki. İşimi kolaylaştırdı: Bunu bile planlamıştı. "O kadar üşüyorum ki," deyip duruyordu. "O kadar üşüyorum ki." Ve: "Lütfen. Yapman sorun değil... Sorun değil." İlk darbeden sonra iç organlarıyla onay veriyormuşçasına inledi, sanki nihayet ısınmaya başlamış gibi.

Dün, şafaktan ve Nicola'nın gelişinden bir saat önce, bir kehanet rüyası gördüm. Kehanet rüyası olduğunu biliyorum, çünkü şimdi gerçekleşti. Dün rüyamda dişlerimi yemiştim. Cinayet işte *böyle* bir his. Sanatta ve aşkta başarısız oldum. Ellerimdeki bunca kanı temizlemeye vaktim var mı merak ediyorum.

Son Mektuplar

Mark Asprey'ye Mektup

Korkarım biraz karmaşık bir ortama dönüyorsun. Yatağında umarım ki düzgünce yatıyor olacağım, aynalı tavana çevrili gözlerim açık, ama yüzüm metanetle gülümsüyor olacak. Pencerenin dibindeki arabada, çarşafıla örtülü bir ceset daha var, ki o çok daha huzursuz yatıyor.

Çalışma odasındaki masanda eksiksiz bir itiraf bulacaksın. Her şey orada yazılı. Ayrıca bir zamanlar tanıdığın talihsiz bir kadının anısına yazılmış bir ağıttır belki de. Ama olanların hiçbirini mazur gösteremem ve sonucuna kayıtsızım. Vasiyet bırakmadan ve yakın akrabalarım olmadan ölüyorum. Edebi mirasçım ol: Her şeyi at gitsin. Missy Harter adlı bir Amerikalı yayıncı ararsa bana bir iyilik yapıp ona son bir mesaj ilet. Ona sevgilerimi ilet.

En iyi kiracı bile giderken evi batırdığı için özür dilemelidir – karmaşa için, ihlaller için, istenmeyen parmak izleri için. Bunu yapıyorum. Bir varlığın olağan, zavalıca izleriyle karşılaşacaksın. Olağan dağınıklıkla. Ortallığı toplamanda yardımcı olamayacağım için özür dilerim.

NOT: Bir iki saatin varsa, çalışma odası masasına bıraktığım bir şeye göz atmak isteyebilirsin: Kısa bir Drama eleştirisi.

2. NOT: Bana kumpas kurmadın. Değil mi?

Örnek alınsa Savaş Şairi'nin sözü aklıma geliyor: "Görünüşe göre savaştan kurtulmuştum..." Bir ölüm vizyonu ya da önsezişi olan (maalesef gerçekçidir: Birkaç gün sonra ölecekti) bu şiirde savaş şairi –ki kendisi de zoraki bir çarpışmadır, kendisi de tuhaf bir buluşmadır– karşı taraftaki dengine, benzerine katılır: "Ben öldürdüğün düşmanım dostum:

Seni bu karanlıkta tanıdım: Çünkü dün bıçaklayıp öldürürken
Kaşlarını öyle bir çatarak içime bakmıştın ki.
Hamleni savuşturdum; ama ellerim gönülsüz ve soğuktu.
Artık uyuyalım..."

Üçüncü bir anlama göre şairin kendisi de tuhaf bir çarpışmadır. Gençti ve gençlerin ölümü anlamayacakları –bunun için erken olduğu– düşünülür. Oysa o anlıyordu.

Ayrıca Nez Percé lideri, Kızılderili Şefi Joseph'in sözleri aklımdan çıkmıyor: Savaşta boyun eğdirilmiş ve yenilmişti (sonra da sürekli mülksüzleştirilmişti):

Savaşmaktan yoruldum... Çocuklarımı aramak ve kaçı sağ kalmış görmek istiyorum. Belki onları ölülerin arasında bulurum...
Güneşin şimdi durduğu yere bakarak söylüyorum ki, bir daha asla savaşmayacağım.

Çocuğumuz olmasa bile hepimiz bunu yapmak için zaman isteriz, çocuklarımızı aramak ve kaçının sağ kaldığını görmek için zaman isteriz. Nankörlükle, uyanıklıkla, neşeyle, korkuyla, kaygıyla ovuşturulmaktan yağlanmış parmaklarla bazı umutlara tutunuyorum: Seninle ilgili umutlara. Umarım annenin yanındadır ve ikinize de bakılıyordur. Umarım baban etrafta bir yerlerdedir – kontrol altındadır. Hayatın zor başladı. Devamı o kadar zor olmayacak. Umarım.

İki yıl önce kimsenin asla görmemesi gereken bir şey gördüm: Erkek kardeşimin cesedini gördüm. Yüzündeki ifadeye bakınca anladım ki, kimse bedenin ölümünden sağ kurtulamaz.

Kimse öylesine mutlak bir yıkımdan sağ kurtulamaz. Ebeveynler ölse de çocuklar yaşar. Sanatçılar ölse de sanat eserleri yaşar. Ben sanatta da aşkta da başarısız oldum. Yine de benden sonra yaşamamı istiyorum.

Anlaşılan daha en başından umutsuz bir durumdu. Nasıl oldu anlamıyorum. Herkesi, seni bile kullandım bir bakıma. Yine de kaybettim... Mutluluk verici, sulu ve ruhsuz acısızlık halindeyim. Kendimi bağısız ve hayali hissediyorum, bir eser gibi. Sanki birisi para kazanmak için beni uydurmuş gibi. Ve umurumda değil.

Şafak söküyor. Bugün güneş gökyüzünde biraz daha yükselmeye başlayacak sanırım. Gezegene öfkeyle bakmasından sonra. Ateşli bir soru soran ateşli gözüyle. Bulutlara eski renkleri, eski İngiliz renkleri geri geldi: Şehrin parmakları tarafından kabuğu soyulmuş bir rafadan yumurtanın rengi.

Sen hatırlayamayacak kadar küçüktün tabii. Ama kim demiş? Aşk ışık hızında ilerleyebiliyorsa, mümkünlüğün sınırlarını zorlayan başka güçlere de sahip olabilir. Hem bebekler kolay etkilenirler. Durum bu aslında. Her şey insanda izlenimler bırakır. Kalçada bir halıdaki delikleri hissetmek; parmaklarımın omuzlarında bıraktığı ılıklik, giysilerin tarafından sımsıkı sarımalanmak. Elastik bir çorap, baldırlarının bazı kısımlarını Roma sütunlarına dönüştürebilir. Aynı zamanda aşınmış bir mobilyanın sert köşesi gibi acı verir.

Sen de bir bakıma korkunç, minik bir yaratıktın. Birlikte dışarıda olsaydık, parka serilmiş bir örtünün üstünde olsaydık – benimle her göz göze gelişinde, yaklaşan felaketi hatırlatacak biçimde sızlanırdın, sırf tetikte kalayım diye. Korkunç, minik bir yaratıktın. Ama korkarım hepimiz korkunç, minik yaratıklarız. Şuymuş, buymuş. Artık yeter.

Yani daha bir yaşında bile değilken arkanda bir şey hissettiysen, hoş bir sıcaklık gibi, evrende parlamaya çalışan bir ampül, bir güneş gibi – o bendim. Hep bendim. Bendim. Bendim.